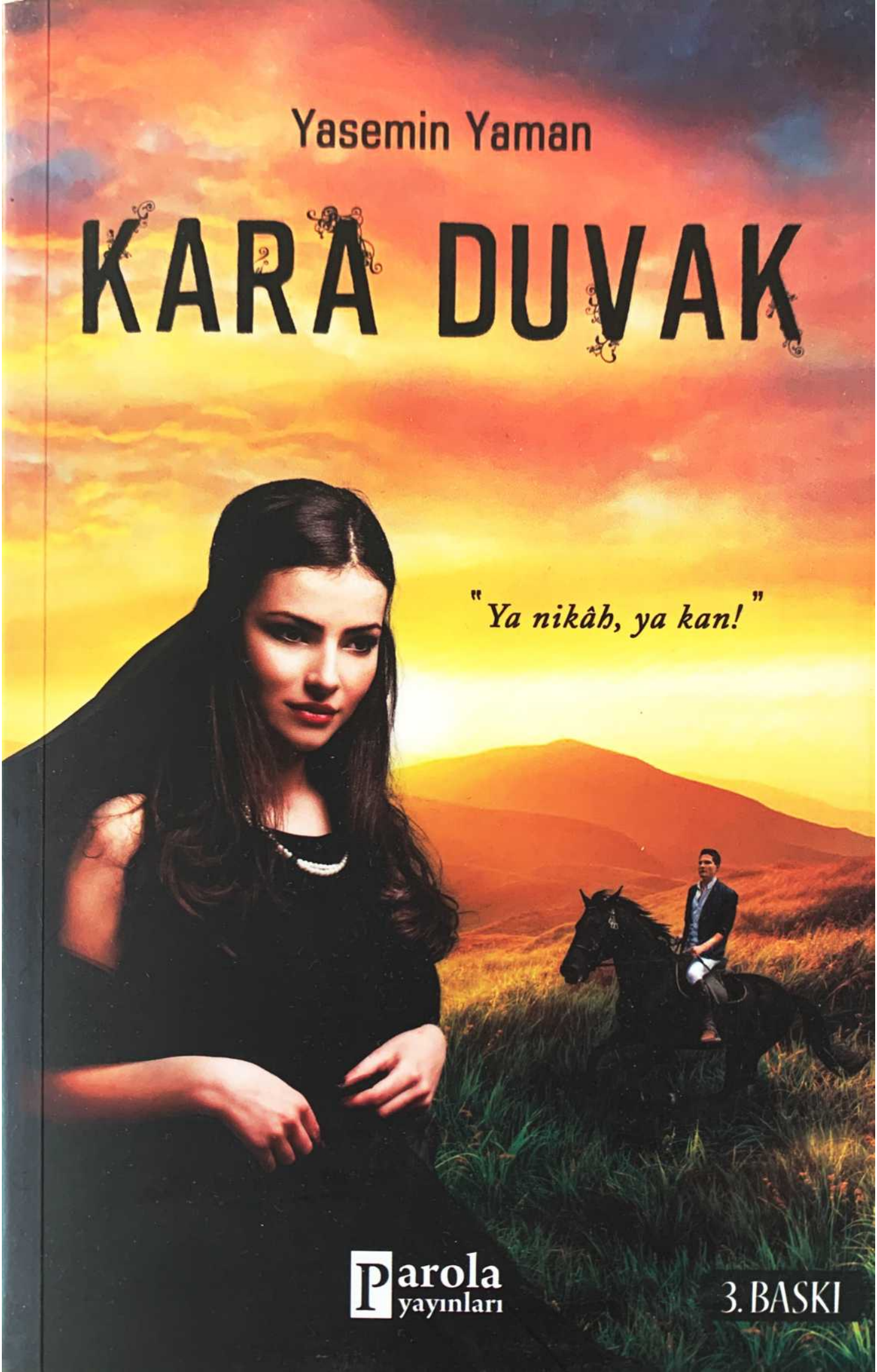
Yasemin Yaman

KARA DUVAK

"Ya nikâh, ya kan!"

Parola yayınları

3. BASKI

Öncelikle bu kitabı çıkarmama vesile olan Parola Yayınlarına, kitap hazırlığının her anında yanımda olan İlknur'a, bana desteklerini esirgemeyen arkadaşlarım Hatice Kurtaran, İlknur Birdal, Eda Nur, Kübra Nur'a, Zeynep Sipahioğlu'na, Rabia Erkan'a, Rümeysa, Büşra ve adını yazamadığım birçok okuyucuma teşekkür ederim. Ama en çok da ailem ve gönül bağıyla kardeşim olan Havva Nur'a...

Bu kitap, her türlü zorluğu aşabilecek kadar güçlü olan kadınlara armağanımdır...

GİRİŞ

Genç adam boğazındaki daralmayı yok edebilmek için elini boynuna götürmüştü. Oldukça yoğun bir gün geçirmişti ve eve gitmek için can atıyordu. Evi düşününce yüzüne istem dışı bir gülümseme oluştu. Her akşam eve gittiğinde Gülüm'ün gülümseyen yüzüyle karşılaşıyordu ve günün yorgunluğunu unutuyordu. Yapılan anonsla yeniden önlüğünü düzelterek hızla acil servise doğru koşmaya başladı. Servise girdiğinde büyük bir kargaşa vardı. Otobandaki zincirleme kaza sonucu çok sayıda yaralı hastaneye getiriliyordu. "Doktor Bey, acilde yardıma ihtiyacımız var. Diğer birimlerden de destek almamız gerekiyor."

Genç adam kendisine açıklama yapan sağlık personeline başını onaylar bir şekilde sallarken telefonu hemen eline alarak diğer birimlerdeki boş sağlık görevlilerini yardıma çağırmıştı. Ambulanslar ardı ardına acil servisin önünde dururken genç adam ekibiyle hızla ilk ambulansa doğru koştu. Ambulansın arka kapıları açıldığında dışarıya çıkarılan hastayı gördüğünde olduğu yerde donup kalmıştı. Kısa bir duraksamanın ardından yanından uzaklaşan sedyedeki hastanın yanına koşmuştu. "Gülüm?" Genç adam hastaya ulaşmaya çalışırken onun hastayı tanıdığını anlayan diğer bir doktor arkadaşı genç adama müdahale etmişti.

"Hastaya sen müdahale edemezsin!" Araya giren meslektaşına sert bir şekilde bakarken elbette ki onun haklı olduğunu biliyordu.

"Ona yardım et." Genç adam arkadaşına izin verirken titreyen ellerini sedyeden geri çekmişti. İçi içini yerken hayatta önemsediği en önemli kişiyi kaybetmemeyi diliyordu. "Gülüm beni bırakma!" Ameliyathanenin kapısı kapanırken dilinden dua eksik olmuyordu. Yanağından aşağı akan yaşı elinin tersiyle silerken tek temennisi ameliyatı yapacak olan doktorun alanında en iyilerden biri olmasıydı.

"Doktor Bey, yardıma ihtiyacımız var." Hemşirenin çağrısına uyan genç adam yeniden acil servise dönmüştü. Aklı ameliyathanedeki canında olsa da kendisine ihtiyacı olan hastaları görünce işine odaklanmayı başarabilmişti.

Saatler sonra ortalık biraz sakinleştiğinde ameliyathanenin önüne gitti. Listede Gülüm'ün ameliyatının hâlâ devam ettiğini bildiren uyarı yazısını görünce endişelenmişti. *Neden bu kadar uzun sürd*ü? İzleme bölmesine giderek ameliyatı izlemek için sandalyelerden birine oturdu. Arkadaşları masada yatan Gülüm'ün üzerine eğilmiş bir şekilde müdahale ediyorlardı. Doktor merakıyla monitörlere bakarak Gülüm hakkında bilgi edinmeye çalışırken hayatî fonksiyonlarının normal olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Doktor işini bitirip geri çekildiğinde yanındaki hemşire alnındaki boncuk boncuk olmuş teri sildi. Kapatma işini yardımcı asistanlara bıraktığı anlaşılan meslektaşı ameliyathaneden çıkarken genç adam hızla yerinden kalkarak doktorun yanına ulaştı. Duyacaklarını kaldırabilmek onun gibi biri için çok zordu. Ama şükür ki asla pes etmeyecek bir yapıya sahipti. Hele ki sevdikleri, sevdiği kadın söz konusu ise!

1. BÖLÜM

Ağır ağır yürürken esen ılık rüzgârla saçları hafif hafif havalanmıştı. Gözlerini kapatarak başını gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldı. Temiz havayı, toprak kokusunu içine çekerken yüzünde oluşan gülümsemeyle gözlerini araladı. Arkasından seslenen annesine gülümseyerek bakarken onun hareketlerinden her zamanki gibi bir uyarı alacağını anlamıştı.

"Kızım geç kalma, baban gelmeden evde ol. Biliyorsun eve geldiğinde seni bulamazsa kızıyor." Genç kız omuzunu silkeleyerek annesine gülümsemeye devam etti.

"Ya evlendiğimde ne yapacak?" diye sordu. Annesinden aldığı bal rengine dönen kehribar gözleri ışıldayarak bakarken, kendisine kaşlarını çatan annesine odaklanmıştı. Hâlâ beklediği atı gelmeyince sesini duyurmaya çalışarak bağırdı.

"Bahri amca atım nerede kaldı?"

"Kızım bugün tarlaya gitmesen olmaz mı?"

"Anne çok işim var. Bugün depo düzenlenecek. Artık mahsulü kaldırmamız gerekiyor."

"Amcana çekmesen olmuyordu, değil mi?" Genç kız annesinin sitemli sözleriyle daha da gülümserken kendisine doğru gelen atını görünce ona doğru yürümeye başladı. "Bahri amca neden geciktin?" Atına binen genç kız annesinin *geç kalma* uyarısına elini sallayıp yola koyuldu.

Atının üzerinde hızla ilerlerken içine yerleşen özgürlük hissinden hoşlanıyordu. Adı gibi rüzgârla yarışan atını ona dedesi daha on yaşındayken hediye etmişti. Babasının tek kızı, ailenin göz bebeğiydi. Büyüdükçe karakteri iyice oturan genç kız ailedeki herkesten bir şeyler al-

mıştı. Babasından kıskançlığını ve kararlılığını, annesinden güzelliğini, sabrını ve iyi kalbini, Suat amcasından merhamet ve çalışkanlığını, Yağız amcasının zekâsını ve dedesinin sert mizacını... Yeri geldiğinde sert, yeri geldiğinde yumuşak davranışları oluyordu. Haksızlığa tahammülü olmayan genç kız büyüdükçe daha baskın bir karaktere sahip olmuştu. Kızına hayran olan adam on sekizinden sonra talipleri artan kızına kimseyi layık görmüyordu. İlk göz ağrısını aşırı kıskanan bir baba olup çıkmıştı. Dünya bir yanaydı, kızı Melek bir yanaydı.

"Abla?" Melek kendisine doğru hızla koşan kardeşi Suat'ı görünce gülümseyerek attan indi. "Abla sen neden geldin?" Suat'ın asılan yüzüyle Melek merakla ona bakmıştı.

"Bir sorun mu var, Suat?" dedi endişeli bir sesle. Suat derin bir iç çekerek ablasının kolunu tutarken sesini katılaştırarak konuştu:

"Yanımdan ayrılma, depo gereğinden fazla kalabalık." Melek kardeşinin davranışına şaşırsa da arada büyüklük taslamasına bir şey söylemiyordu. Depoya doğru ilerlerken atını dışarıdaki ağaca bağlayarak içeriye girmişti. Karşısında kardeşinin de söylediği gibi gereksiz bir kalabalık vardı.

"Neler oluyor burada?" Genç kıza dönen ve çoğunluğu genç olan adamlar duraksamıştı. Aralarında Melek'in hoşlanmadığı kişiler de bulunuyordu. Nitekim her fırsatta karşısına çıkıp kendisini rahatsız eden adamlar şu anda karışışında ve utanmaz bir şekilde onu süzüyorlardı. Suat ablasına olan bakışlardan rahatsız olmuş, araya girerken Melek öfkelenerek, "Size burada ne yaptığınızı sordum?" diye sesini yükseltti.

"Biz depoya yardıma geldik."

"Sizden yardım isteyen oldu mu? Şimdi gidin buradan!" Melek taviz vermez tavırlarla başını dikerken sesi oldukça sert çıkmıştı. Kendisinden birkaç yaş büyük olan adamlardan biri öne çıkarak alaycı bir şekilde genç kıza baktı.

"İyilik yapalım dedik, neden kızıyorsun?" Sözleri adamın ağzından o kadar lakayt çıkmıştı ki Suat iyice ablasının yanına yaklaşarak elini tutmuştu. Herhangi bir tehditte öne atılmaya hazırdı.

"Sizden iyilik isteyen olmadı. Şimdi ablamın dediğini yapın ve sadece buradan değil, topraklarımızdan da çıkın!" Suat'ın sözleriyle adam alaycı bir şekilde gülümsemişti.

"Vay canına, delikanlı konuştu. Sen büyüklerinin arasına girmemelisin, öğrenemedin mi?"

"Kes sesini ve topraklarımdan defol." Melek artık daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Babası gelmeden konağa dönmek zorundaydı ve havalar bozmadan mahsulü depoya kaldırmaları gerekiyordu. Genç adam Melek'e doğru adım atarken Suat ablasının önüne geçerek ikisi arasında durdu.

"Bu havalarını bir gün söndüreceğim, güzelim. Sen istesen de istemesen de bir gün benim karım olacaksın!" Melek öfkeyle ona bakarken Suat öne atılmış ama genç kız kardeşini tutmuştu.

"Hepiniz defolun buradan." Melek çalışanlar dışında orada olması gereken en az beş kişiyi depodan kovarken burnundan soluyordu. Öfkesi tüm damarlarında dolanırken çalışanlara ateş saçan gözlerle bakarak, "Hangi densiz çağırdı bunları buraya?" diye sordu. Kimseden ses çıkmayınca kızgınlığı daha da artmıştı.

"Size son kez söylüyorum, çalışanlarımız dışında depoya ya da mahsullerin yanına kimse girmeyecek."

"Ama küçük hanım, onların babaları..."

"Babalarının kim olduğu umurumda değil, sizin paranızı onlar değil Sedat Bey veriyor. İşinizden olmak istemiyorsanız onları bir daha burada görmeyeceğim. Babam duyarsa değil işinizi kaybetmek, sizi köyden sürer." Genç kızın sözleri tedirginlik oluştururken hepsi korkuyla Suat'a baktı. Gelecekte onun babasının görevini alacağını düşünüyorlardı. Ama Sedat'ın kızına olan düşkünlüğü ve onun her zaman kararlarını uygulamasına verdiği yetki korkmalarına neden oluyordu. Melek tıpkı rahmetli Cemal Bey gibi dediğim dedik biriydi. Asla affetmiyordu.

"Bir daha tekrarlanmayacak, Küçük Hanım. Lütfen bizi kovmayın." Melek dişlerini sıkarken işe başlamaları için talimat vermişti. Gözleri sinirden daha da koyulaşırken annesininki gibi gece karası saçlarını savurarak arkasını döndü ve kardeşiyle birlikte depodan dışarıya çıktı.

"Abla, babama anlatmamız gerekiyor."

"Şimdilik anlatmayalım, Suat. Biliyorsun, işleri çok yoğun. Bir de canı bunlarla sıkılmasın."

"Ama iyice yüz bulmaya başladılar. Babam onların önünü kesebilir." Genç kız endişe dolu kardeşine sarılarak gülümsedi.

"Merak etme, bana bir şey yapamazlar. Hem biliyorsun ben Cemal ağanın torunuyum."

"Bilmez miyim? Amcam sana boş yere dik başlı demiyor."

"Çok ayıp, ablanla böyle konuşma. Hem senin Can abinin yanında olman gerekmiyor mu?" Suat yüzünü asarak ablasına baktı.

"Can abim beni ekti. Sanırım yine o kızla görüşecek."

"Kız mı? Hangi kız?"

Melek merakla kardeşine bakarken içeriden gelen sesle konuşmaları kesilmişti. Melek depoya girdiğinde adamlardan biri yanına yaklaşarak, "Hanımım yerleştirmeyi nasıl yapacağız?" diye sordu. Genç kız etrafına toplanan adamlara eski mahsulü öne almalarını, sonra da yeni mahsulleri deponun arka kısımlarına yerleştirmelerini söyledi. Onun dediğini yapan çalışanlar etrafa dağılırken genç kız kolundaki saate bakarak vaktin geç olmaya başladığını görerek babasından önce konağa varmak için atının yanına gitmişti.

"Suat, konağa dönmeliyiz, babam gelecek." Kardeşine seslenen genç kız etraftan kendisine hayran gözlerle bakanlara aldırış etmeden siyah atının üzerine atlayarak kardeşine bakmıştı. "Benimle gelmek ister misin?" Suat gülümserken başını iki yana salladı. "Benim atım var, abla, daha seninle rüzgâra binecek kadar kafayı yemedim!" dedi. Genç kız gülümserken kardeşi de kendi atına binerek ablasının yanında ilerliyordu. Genç kız sürekli soru soran kardeşine gülümseyerek cevap verirken babası gelmeden evde olma ümidiyle atını hafif hızlandırdı.

"Abla hızlı gitmiyor musun?" Suat'ın sorusuyla Melek ona döndü.

"Babam eve geldiğinde beni göremezse kızıyor, biliyorsun" dedi. Suat gülmemek için kendisini tutarken babasının ablasına olan düşkünlüğünün hâlâ devam etmesi komiğine gidiyordu. Ablası koca bir kız olmuştu ama babası onu küçük bir kız gibi seviyordu. Asıl eğlenceli olan ise ablasının babasını kendisinden kıskanması oluyordu.

"Babam yokluğunu anlamaz, abla, korkma."

"Sen öyle san. Babam beni daha çok seviyor diye kıskanıyorsun, öyle değil mi?" Suat başını iki yana sallarken ablasına cevap vermemişti. İkili konağın yolunu tutarken evde gergin bir şekilde kızının gelmesini bekleyen Asude kocasının gelmek üzere olmasının tedirginliğini

yaşıyordu. Kızı gün geçtikçe daha da dik başlı oluyordu. Melek'i düşünmek yüzünde istemsizce bir gülümseme oluşturmuştu. İki evladının da yeri ayrıydı ama Melek, kızı ona dünyaları vermişti. Köyde dolaşan dedikoduları elbette ki beyin karısı olarak duymuştu. Kızının güzelliği gün geçtikçe daha dikkat çekici olmuştu. Her gün en az iki aile kızına talip olduğu haberini gönderiyor ama kocası kızının daha küçük olduğunu savunarak onların gelmesini engelliyordu. Kendisi daha on altısında evlenmişken şimdi yirmi üçüne giren kızının küçük olduğunu söylüyordu. Elini ağzına götürerek kıkırdamasını bastırırken arkasından kendisine sarılan kollarla korkmuştu.

"Evimin sultanı neden gülüyor, merak ettim." Kocasının beline sarılmasıyla ürken kadın onun ne zaman geldiğini anlamamıştı.

"Sen ne zaman geldin? Kapıya bakıyordum..." Sedat kolları arasındaki karısını kendisine çevirerek tülbendinin üzerinden saçlarını öptü.

"Konağın arka kapısından geldim, demek beni gözetliyordun?" dedi. Asude utanarak bakışlarını kocasından çekerken teras kattan bahçeye bakan Sedat,

"Yine evde yok, değil mi?" diye sordu.

"Birazdan burada olur."

"Kaç kez kızımın bu saatlerde dışarıda kalmasından hoşlanmadığımı söyleyeceğim, Asude?"

"Senin kızın söz dinliyor mu? Kaç kez söyledim ama o da amcası gibi tarlada, orada burada çalışmaya bayılıyor. Okul bitince acaba onun yüzünü görebilecek miyiz?"

"Biliyorum, Suat'a çekmiş ama son zamanlarda olanları biliyorsun. Bugün yukarı köyün beyi kızı benden istemek için ofise geldi." Asude kocasının sözleriyle gerilirken yutkunmadan edememişti.

"Sen ne söyledin?"

"Sence?"

"Bilmiyorum ama Melek hiç hoşlanmayacak. Okulu bitmeden evlenmek istemiyor."

"Okul bitse bile ben daha kızımdan ayrı kalmaya hazır değilim."

"Ne yapacaksın, turşusunu mu kuracaksın?"

"Asude?" Sedat uyarır bir şekilde karısının adını söylese de Asude ona gülümseyerek baktı.

"Sen de biliyorsun, artık kızın yaşı geldi."

"Bilmez olur muyum, elbette biliyorum. Ama kızın yanlış birine gönlünü kaptırmasından korkuyorum. Köy meydanında bizim kızı konuşuyorlarmış. Talip olmak isteyen çok, hepsinin de nedeni belli. Kızımı koruyamamaktan korkuyorum, Asude." Kırklı yaşların ortasında olan kadın kocasının sözleriyle duygulanmıştı. O da kocası gibi kızını koruyamamaktan korkuyordu.

"Neden sanki sana benzedi? Melek o kadar güzel bir kız ki korkmamak elde değil." İkili yeniden bahçe kapısına bakarken Asude iyice endişelenmeye başlamıştı. İçine yerleşen sıkıntıyla nefes alamazken Sedat karısına korkuyla bakmıştı. Karısı kalbinin üzerini tutuyordu.

"Asude?"

"Bir şey oldu, Sedat, kızıma bir şey oldu." Sedat karısının sözleriyle duraksarken konağın bahçesinden içeriye atıyla hızla giren oğlunu görmüştü.

"Baba?" Suat'ın konağı inleten sesiyle Sedat oğlunun yanına koşarken çocuk atından hızla atlayarak nefes nefese babasının yanına varmıştı.

"Baba, ablam... ablam..."

"Söyle, Suat, ablana ne oldu?" Sedat oğlunun omuzlarını tutarak korkuyla sormuştu. Suat konuşmak için nefeslenirken Sedat daha fazla dayanamayarak, "Konuşsana, Suat, ablan nerede?" dedi. Suat gözünde yaşlarla güçlükle konuşuyordu.

"Eve yetişmeye çalışıyordu. Atı hızlandırdı ama... Ama köy meydanından geçerken karşısına araba çıkınca..."

"Söylesene oğlum, ablan nerede?" Sedat'ın sesi iyice yükselirken Asude sarsak adımlarla kocasına yaklaştı.

"Baba o adam ablamı arabasına koyarak götürdü?" Asude duydukları karşısında dudaklarının arasından kaçan çığlığa engel olamamış, dizlerinin üzerine çökmüştü. Sedat karısının ağlamasına aldırmadan öfkeyle odasına gidip dolabından beylik silahını alarak dışarıya çıktı.

"Kimse benim kızıma el uzatamaz." Sedat öfkeyle arabasına binerken oğlunun sözleriyle donup kalmıştı.

2. BÖLÜM

Genç kız atının hızını arttırırken kardeşine meydan okuyordu. "Hadi, Suat, çok yavaşsın. Konağa kadar yarışa ne dersin?"

"Ama bu haksızlık, sen benden daha iyi at biniyorsun."

"Gevezelik yapma da atını sür." Suat gülümseyerek ablasının peşine takılırken köy meydanından geçecekleri sırada ablasının önüne çıkan arabayla at hızını ayarlayamamış ve şaha kalkarak Melek'i üzerinden atmıştı. Genç kız atından düşüp bilincini kaybederken arabadan sinirli bir şekilde çıkan sahibi önce bağırıp çağırmış, sonra yerde kıpırdamadan yatan Melek'i görünce korkuyla genç kızı kucağına alarak arabanın arka koltuğuna yatırmıştı. Suat arabayı yakalamaya çalışsa da başarılı olamamıştı. Atına yeniden binen çocuk konağa doğru hızla ilerlerken korkudan tüm bedeni titriyordu.

Ablasına bir şey olup olmadığını merak ederken babasına bu haberi nasıl vereceğini hiç bilmiyordu. Konağa geldiğinde babasının arabasına binip öfkeyle hareket ettiğini görünce birden dudaklarından, "Baba ablam attan düştü ve baygın bir şekilde yerde yatarken o adam onu arabasına bindirdi" dediğinde babasının yüzündeki ifadeyi ömrü boyunca unutmayacağını biliyordu. Korku! İlk kez babasının gözlerinde korku görmüştü. Yerde ağlayan annesine sarılan çocuk babasının evi hızla terk etmesiyle annesine daha sıkı sarılmıştı.

Aklını kaçırmak üzereydi. Neredeyse kasabadaki bütün hastanelere bakmıştı ama kızından bir haber yoktu. Kızını bulamamak Sedat Bey için bir yıkım olurken aklına gelen kişiyle hızla telefonunu çıkarıp kardeşi Yağız'ı aramıştı. O da doktordu ve belki kızının hangi hastanede olup olmadığını ondan öğrenebilirdi.

"Abi?"

"Yağız, Melek attan düşmüş ve onu nereye gitmiş olacağını bilmiyorum. Hastaneye götürmüşler ama bulamıyorum..." Sedat'ın sözleri telefonda kısa bir sessizliğe neden olurken karşıdan gelen sesle yeniden kendisine gelmişti.

"Merak etme, abi, ben şimdi oradaki arkadaşlarıma sordurtuyorum" dedi. Telefonu kapandıktan yarım saat sonra gelen telefonla Sedat adını ilk defa duyduğu hastaneye doğru yola çıkmıştı. Kendi kasabalarındaki hastane yerine karşı köyün kasabasının hastanesine kızını götüren adama öfkelense de şu anda önemli olan kızının nasıl olduğunu öğrenmekti. Yağız kendisinin de geleceğini bildirirken Sedat arabasıyla son sürat hastaneye doğru ilerliyordu.

***

Genç adam lanet yere gelmemek için çok uğraşmış ama başarılı olamamıştı. Babasının kalp krizi geçirmesiyle mecburen köyüne dönmüş, köy beyinin tek erkek evladı olarak başa geçmek zorunda kalmıştı. Ailesinin tüm yükü üzerindeydi. Yapacak bir şeyinin olmadığını biliyordu ama bu yükü sırtlanmak istemiyordu. Analığı babasına ısrar edince konağa dönmek zorunda kalmıştı. Üstelik annesi de hastaydı. Ne yapacağını bilmiyordu. En kısa sürede Gülüm'ün tedavisi için şehre dönmek zorundaydılar. Başına geleceklerden habersiz, gerekli ilaçları almak için karşı kasabadaki eczaneye gitmişti. Kendisini tanımayan kasabalıların meraklı bakışlarına maruz kalsa da hiç umursamamıştı. Çoğu kişi onun kim olduğunu öğrenmeye çalışmış ama genç adam onlara soru sorma fırsatını vermeden ilaçları alarak arabasına binip konağa doğru yola çıkmıştı.

Taşlık yollardan sarsılarak ilerleyen 4x4 jeepi ile giderken hızını ayarlamaya çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Çünkü kalabalık dar sokaklarda birine çarpmamak için oldukça dikkatli olması gerekiyordu. Sonunda kasabadan çıkarak ilerlerken kestirme yol olarak tarif edilen köye girmiş ve meydandan geçtiği sırada karşısına çıkan atlıya çarpmamak için ani fren yapmıştı. "Kahretsin!" Genç adam söylenerek arabadan inerken şaha kalkan gece karası atın üzerinden attığı binicisinin yerden kalkmadığını görünce endişeyle yanına gitti. Kendilerini merakla izleyenlerin yardım etmemesi onu sinirlendirmişti. Yerde ya-

tan kişinin bir kız olması daha da korkmasına neden olmuştu. İçindeki korkuyla genç kızı ayıltmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. "Hey, yardım etsenize!"

Kendilerini izleyenlerin pek yardımsever olduğu söylenemezken her kafadan başka bir ses çıkması onu sinirlendirdi. Kızı kucağına alarak jeepin arka koltuğuna yatırdı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Hızla arabanın diğer tarafına geçerek kapıyı açmış ve genç kızı tutarak arabanın içine çekmişti. Arabanın kapılarını kapatarak kendilerine doğru bağırarak koşan çocuğu umursamayıp direksiyona geçmiş ve hızla oradan uzaklaşmaya başlamıştı. Kasabadaki hastaneye gitmek istese de geldiği kalabalık dar yolları hatırlayarak kendi kasabasında bulunan hastaneye gitmeye karar verdi. Bir yandan baygın genç kıza seslenirken diğer yandan yola odaklanmaya çalışıyordu.

"Hey, beni duyuyor musun?" Cevap alamayan genç adam arabanın hızını arttırırken bir yandan da kızın kim olduğunu düşünmeden edemedi. Genç adam yıllardır köyden uzakta yaşamış olsa da başına iş aldığını bilecek kadar âdetlerin bilincindeydi. Kafasındaki olumsuz düşünceleri bir kenara atarak yeniden yola odaklanırken bir yandan da telefonunu eline alarak hastaneyi aramıştı. Birkaç çalıştan sonra açılan telefondaki kişiye önce kendisini tanıtmış, sonra da acil kapısında hazır beklenmesinin talimatını vermişti.

Yarım saatlik zorlu yolculuktan sonra üç katlı hastanenin acil servisinde kendilerini bekleyen sağlık görevlilerinin yanındaydı. Arabanın arka kapısını açarak genç kızı kucağına alıp getirilen sedyeye yatırarak kendisine verilen önlüğü giymiş ve acil müdahale odasına alınan kızla ilgilenmeye başlamıştı.

"Hemen röntgeni hazırlayın."

"Peki, doktor bey!" Genç adam yanından ayrılan hemşirenin peşinden giden ikinci hemşireyi durdurarak, "Sen de kızın üzerini ara, bak bakalım üzerinde kimlik var mı?" diye onu yönlendirmişti. Orta yaşlardaki hemşire genç kızın üzerini dikkatle ararken kimliğini belirtecek hiçbir şey bulamamıştı. Üzgün bir şekilde acil odasından çıkarken genç adam hızla yanına gelerek ona bakmıştı.

"Kimlik falan var mı üstünde?" dedi endişeli bir şekilde. Hemşirenin başını iki yana sallamasına karşılık dişlerini sıkan genç adam, "Bir

bu eksikti. Ya ameliyat gerekirse kimden izin alacağız?" diye söylendi. Yapılan kontroller sonucunda genç adam iyice rahatlamıştı. Düşmenin etkisiyle kayda değer bir yaralanma olmadığı anlaşılmıştı. Genç kız ayılana kadar özel odaya alınırken acil servisin önünden yükselen sesler dikkat çekti. Endişeli bir adamın danışmana bağırarak konuşması genç adamı kızdırsa da sakin olmaya çalışarak "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Öfkeli adam arkasını döndüğünde karşısında önlüklü doktoru görünce hızla ona doğru yürüdü. Ne kadar tehditkâr olduğunun farkında olmasa da şu anda adamın sadece tek bir amacı vardı, kızının nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Melek, kızım buraya getirildi! Onun nasıl olduğunu öğrenecektim." Doktor karşısındaki adamın sesinden etkilenmemek için elinden geleni yapmıştı.

"Melek? Bildiğim kadarı ile öyle bir hastamız yok."

"Nasıl olmaz, buraya getirildiğini öğrendim." Doktor adamın asabi davranışı karşısında herhangi bir saldırıya karşılık bir adım geri gitmişti.

"Bakın, burada Melek diye bir hasta yok." Genç adam bir süre duraksadıktan sonra '*olabilir mi*' diye sorup '*bakın bir hastamız var ama adını bilmiyoruz. Beni takip edin*' deyip arkasını dönerek önden yürümeye başlamıştı. Genç kızın yattığı özel odanın kapısını açtığında bir şey söylemesine fırsat bulamadan hızla odaya giren adamın ardından bakmıştı.

"Kızım, Melek? Babacım..." Doktor adamın yatakta yatan kızı tanıdığını anlayınca derin bir nefes almıştı. En azından kızın kim olduğu belli olmuştu.

"Hastayı tanıyor musunuz?" Sedat gelen soruyla kaşlarını çatarak arkasını dönerek doktora bakmıştı.

"Kızımın durumu nasıl? Onu buraya getiren kişi nerede?" Doktor tedirgin olsa da başı dik bir şekilde Sedat'ın gözlerine bakmıştı. "Kızınızı hastaneye ben getirdim." Sedat duyduğu sözler karşısında öfkesine hâkim olamayarak genç adamın yakasına yapışırken kulaklarına yankılanan sesle duraksamak zorunda kalmıştı.

"Baba?" Doktor yakasını şiddetle Sedat'ın elinden kurtararak ayılmak üzere olan genç kızın yanına gitti. Cebinden çıkardığı ışıkla Melek'in gözlerine bakmak istediği sırada Sedat'ın "Sakın kızıma dokuna-

yım deme!" diyen öfkeli sesini duydu. Onu umursamayan genç adam işine odaklanırken bir yandan da kendisine mani olmak isteyen adama söyleniyordu.

"Kızınızı bu kadar düşünüyorsanız ata binmesini öğretin. Dizginleyemeyeceği atlardan uzak tutun." Sedat dişlerini sıkarken Melek hâlâ babasını sayıklıyordu. Sedat kızının diğer tarafına geçerek elini tutarken bir yandan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Buradayım, kızım, korkma."

"Suat acele et, babam eve gelecek..." Sedat duydukları karşısında dişlerini sıkarken genç doktor duyduklarını yanlış anlayarak Sedat'a ters bir şekilde bakmaya başlamıştı.

"Kızınız sizden bu kadar korkuyor olmasaydı şüphesiz atını daha dikkatli sürerdi." Sedat doktorun sözlerine karşılık içine oluşan şüpheye engel olamazken gözlerini iyice aralayan Melek karşısındaki adamı görünce birden yutkunmuştu. Yüzüne doğru eğilen yabancı adamı görmek Melek'i ürkütürken kendisine bakmayan gözlerin maviliğinde boğulacak gibi oldu. Genç kız gözüne ışık tutan genç adamın karşısında nefesini tutarken gözünün önünde sağa sola giden parmakla kendisine gelmişti.

"Parmağımı takip eder misiniz?" Genç kız ne zaman tuttuğunu bilmediği nefesini yavaş bir şekilde dışarı verdiğinde hayal dünyasından da çıkmıştı. Onun söylediğini yapmayan genç kız yanı başında yankılanan sesle kendisine gelmişti.

"Melek? Kızım doktorun söylediğini yapsana..." Sedat kızının gözlerinde hiçbir hareket görmeyince korkmuş ama hızla kendisine dönen kızının gözlerini görünce endişeli bir şekilde gülümsemişti.

"Çok şükür iyisin..." Melek yanı başında oturan babasını görünce birden ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıklara boğulan genç kız babasının kendisine sarılmasıyla güçlükle konuşmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, baba. Arabaya ben dikkat etmedim. Sana yetişmek istedim. Seni kapıda karşılamak istedim..." Genç kız hıçkırıkları arasında konuşmasına devam ederken genç doktor şaşkınlıkla ona bakıyordu. Az önce kızını korkutmakla suçladığı adamın kızına şefkatle sarılması onu şaşkına çevirmişti. Bildiği topraklarda kızına bu denli düşkün olan bir adam daha görmediğini düşünen doktor boğazını temizledi.

"Kızınızın önemli bir şeyi yok. Bu gece tedbir olarak hastanede ka-

lacak, yarın çıkışını yapıp götürebilirsiniz. Geçmiş olsun" diyerek genç kızın yüzüne bakmadan odadan çıkmıştı. Melek merakla onun ardından bakarken babasının homurdanmasını dinlemişti.

"Bu zamanın gençlerinde hiç saygı yok. Büyüğüyle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlar."

"Baba üzgünüm, seni telaşlandırmak istememiştim."

"Çok korktum, Melek, bir daha ne olursa olsun ata binmeni istemiyorum."

"Baba?" Melek yüzünü asarken aklına annesi gelince endişeli bir şekilde babasına bakmıştı.

"Baba, annemi ara, meraktan ölmüştür." Sedat karısının yıkılmış halini hatırlayınca hemen telefonuna sarılmıştı. Karısını arayarak güçlükle kızının iyi olduğuna ikna ederken ertesi gün eve geleceklerini söyleyerek telefonu kapatmıştı.

"Acıktın mı, kızım?" Sedat oturduğu koltuktan ayağa kalkarak kızının yanına gitti. Melek başını iki yana sallarken hafifçe gülümsedi.

"Amcan buraya geliyor, seni bir de o muayene etmek istiyor."

"Ona da mı haber verdiniz? Endişelenmiştir şimdi" dediğinde yüzü asılmıştı. Kendisi hakkında konuşlan kişi birkaç dakika sonra endişeli bir şekilde odaya girerken Sedat kaşlarını çatarak,

"Hah, iti an çomağı hazırla, boşuna dememişler" diyerek kardeşine baktı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, abi. Meleğim, amcam, nasıl oldun?" Genç kız hâlâ kendisini küçük bir kız gibi seven Yağız'a gülümsemişti.

"Ben iyiyim, amca, seni de boş yere endişelendirdik."

"Dosyan nerede?" Yağız odada etrafa bakınırken hasta dosyasını göremeyince kaşlarını çattı. "Kim ilgilendi seninle?" Melek gelen soru karşısında duraksamıştı. Gözlerinin önüne kendisine hiç bakmayan mavi gözlerin sahibi gelmişti.

"Doktorun adını bilmiyorum amca..." Sesindeki sitem babasının dikkatinden kaçmazken kızına kıskanç gözlerle bakmıştı.

"Melek'le onu attan düşüren adam ilgilendi. Şansına arabanın sahibi doktor çıktı." Melek şaşkınlıkla babasına bakarken iyice meraklanmıştı. Hatalı olanın kendisi olduğunu bilmesine rağmen diğer kazazede

olarak kendisiyle konuşmamasına sinir olmuştu. Gözleri öfkeyle bal rengine dönerken Yağız gülümseyerek yeğenine bakmıştı.

"Şanslıymışsın, canım. En azından düştüğünde gerekli müdahaleyi yapabilecek bir doktor vardı."

"Şans mı? Ben o adam yüzünden neredeyse ölüyordum." Odanın kapısı açılarak içeriye giren genç adamla göz göze gelen Melek az önce söylediklerinden pişman olsa da geri adım atmaya niyeti yoktu.

"Sanırım bir hata oldu, Küçük Hanım. Kendi suçunuzu başkasına atmayın. Atı o kadar hızlı koşturmasaydınız arabayı fark ederdiniz." Melek duyduklarıyla iyice öfkelense de Yağız öne çıkarak kendisini tanıttı.

"Merhaba, ben Doktor Yağız Aksoy, hastanın dosyasına bakabilir miyim?"

"Elbette." Yağız kendisine uzatılan dosyayı alırken genç doktor Melek'in yatağına doğru ilerleyerek önce tansiyonuna baktı, sonra da gözüne tuttuğu ışıkla genç kızın gözlerini kontrol etmeye başladı. Melek gözüne tutulan ışıkla başını çevirerek,

"Beni kör etmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu. Sesinin tonu yüksek perdeden çıkınca Yağız şaşkınlıkla yeğenine baktı. Doktor genç kıza aldırmayıp arkasını döndüğünde Sedat'a baktı.

"Kızınızın hiçbir şeyi yok, sesinin cazgırlığından başka. Geçmiş olsun!" diyerek odadan çıkınca şaşkınlıkla onun arkasından bakan ikiliye karşılık Yağız, abisinin ve yeğeninin ifadesine kahkaha atarak gülmeye başladı.

"Sen neye gülüyorsun öyle?" Sedat öfkeyle kardeşine bakarken Melek de kaşlarını çatarak amcasına sitem etmişti. "Adam beni neredeyse öldürüyordu, sen gülüyorsun. Seni yengeme şikâyet edeceğim."

"*Yenge* demişken, konakta seni bekliyor. Hastaneye gelmek istedi ama çocuklar olduğu için konağa gönderdim."

"Yengem de mi geldi?"

"Sen onu bırak da az önceki davranışın neydi öyle? Doktor işini yapıyordu. Seni ilk kez bu kadar *cazgır* görüyorum" diyerek az önceki doktorun sözlerine gülerek vurgu yapmıştı.

"Amca!" Melek uyarır tonda konuşurken yüzünü asarak yatağına uzanıp örtüyü başına kadar çekmişti. Sedat kardeşiyle odadan çıkarak kızına biraz mahremiyet oluştururken Yağız endişeli abisine bakarak

konuştu. "Artık biraz sakinleşsen. Dosyaya baktım, Melek'in bir şey yok. Birkaç doku zedelenmesi. Biliyorsun, boynunu da kırabilirdi."

"Allah korusun." Sedat ani bir tepkiyle şükrederken Yağız hayranlıkla onun hareketlerine bakıyordu. Kızına sevgisini gördükçe acaba ben kızıma sevgimi onun kadar gösterebiliyor muyum diye düşünmeden edemiyordu. "Şu doktor, sence de can sıkıcı değil mi?" Yağız gülümseyerek abisinin asık yüzüne bakarken onun asıl sıkıntısını anlamıştı. Melek'e kendisinden başka bir erkeğin bu kadar yakın durmasından hoşlanmamıştı.

"Kızını doktordan kıskanmıyorsun, değil mi?"

"Saçmalama Yağız, kızımı şu veletten mi kıskanacağım?" Yağız abisinin sözlerine gülerken karşı koridordan önlerine çıkan doktora bakmışlardı.

"Adını söylemiş miydi?" Yağız başını iki yana sallarken adımlarını hızlandırarak genç doktorun karşısına geçti. Onun bu davranışıyla genç adam gözlerini Yağız'a dikerek *bir sorun mu var* gibi bakmıştı.

"Adınızı öğrenemedik, bir sorun olduğunda kime ulaşabileceğimizi bilelim, öyle değil mi?" Yağız'ın sesindeki alay genç adamın dikkatini çekse de ciddi duruşunu bozmayarak,

"Elbette. Adım Ömer Asaf Arıkan! Herhangi bir sorun olursa danışmaya söyleyin onlar bana ulaşir" dedi. Yağız konuşmasını bitirerek yanlarından ayrılan doktorun arkasından gülümseyerek bakmıştı.

"Sen ne diye ayran budalası gibi bakıyorsun öyle?" Yağız abisinin sözlerine daha da gülümserken,

"Bizi tanımaması senin de dikkatini çekmedi mi?" diye sordu. Sedat o ana kadar doktorun kendisine olan davranışına dikkat etmemişti. Hastaneye her gittiğinde aşırı bir ilginin odağı olurken arkasını dönüp giden doktorun kendisini tanımaması onu da şaşırtmıştı.

"Normal değil mi bu? Burası bizim hastane değil."

"Yapma abi, sen de biliyorsun ki şehre kadar olan hastanelerin hepsinde doktorlar seni tanır. Ünün öyle büyük ki yakana yapışmak için fırsat kollayan doktorlardan biri olmaması dikkat çekici." Sedat kardeşinin sözlerine hak verse de hiçbir şey söylememişti. Acıkmıştı. Kantine doğru yürüdü. Yağız da onu takip etmeye başladı. Gelecek günlerin onlar için ne planladığını hiç bilmeden.

3. BÖLÜM

Aldığı kötü haberden beri gözünden yaş dinmeyen kadın bahçe kapısından içeriye giren arabayı görünce hızla yerinden kalkarak arabaya doğru koştu. Beklediği kişiyi göremese de yıllardır en büyük destekçisi olan eltisini görünce ağlaması daha da şiddetlenerek arabadan inen kadına sarıldı. Yaren endişeli bir şekilde Asude'ye sarılırken onu teselli etmeye çalışmış ama kadının daha çok ağlamasına engel olamamıştı.

"Yaren, kızıma bir şey oldu, içim acıyor."

"Yapma, abla. Yağız, Melek'in iyi olduğunu söyledi."

"Duymakla olmuyor, görmem gerek" dediğinde Yaren ağlamaktan kızarmış gözlerden düşen yaşları silmek için Asude'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Abim seni böyle görürse çok kızar, yapma." Asude bir türlü kendisini sakinleştiremiyordu. Vücudu endişeyle titrerken kızını görmeden rahat edemeyeceğini biliyordu.

"Ben kızımı görmek istiyorum, Yaren."

"Anne!" Yezda arabadan inerek ağlayan yengesinin yanına giderken annesinin de ağlamaya başladığını görünce ona seslenmişti. "Anne sen neden ağlıyorsun? Melek ablama bir şey mi oldu?"

"Yezda hadi sen odana çık kızım. Merak etme, Melek ablan iyi."

"Yaren?" Asude ağlayarak genç kadının yüzüne bakarken Yaren daha fazla dayanamayarak arabaya dönmüştü.

"Hadi seni kızına götüreyim!" Kadın telaşla arabanın ön koltuğuna otururken Yaren evdeki yardımcı kızdan Yezda'ya dikkat etmesini istemişti. Araba ardında bir toz bulutu bırakarak konaktan ayrıldığı sıra Sedat ve Yağız yiyecek bir şeyler alarak Melek'in kaldığı odaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Hastane oldukça hareketli görünüyordu. İki-

li hastaları gördükçe yüzünü asmıştı. Yanlarından hızla ilerleyen genç adam Yağız'ın dikkatini çekmişti.

"Şu bizim doktorun soyadı sana da bir şey hatırlatmadı mı?"

"Arıkan?" Sedat kısa bir süre düşündükten sonra omuzunu silkeleyerek, "Sanırım karşı köyün beyinin soyadı" dediğinde Yağız gülümsedi.

"Oğlu doktor olmuş olabilir mi?" diye sordu. Sedat işi gereği birçok beyle istişare yaptığı için onları tanıyordu. Daha önce Arıkanların oğlunu görmemişti.

"Olabilir, daha önce hiç görmedim." Sedat ne kadar umursamaz bir şekilde cevap verse de Yağız abisine takılmaya bayılıyordu.

"Ne dersin, senin kız bu oğlana..." Sedat kardeşinin sözlerinin gideceği yeri fark ederek Yağız'a öfkeyle döndü. Bir elini yukarıya kaldırarak,

"Sakın o sözü tamamlayayım deme!" diye onu tehdit ederken Yağız iki elini de havaya kaldırarak durdurdu.

"Tamam, sakin ol. Bu gidişle kızının turşusunu kuracaksın." Sedat dişlerini sıkarken tek eliyle kardeşinin yakasını kavradı. Gözlerini genç adamın gözlerine dikerek,

"Kız benim kızım, ister turşusunu kurarım ister kurmam! Sana ne?" diye konuşurken onları uzaktan izleyen gözleri fark etmemişlerdi. Abisinin öfkesi konusunda Yağız yine şaşkına dönünce bir adım geri gitmek zorunda kaldı. Söz konusu Melek olunca abisinin mantığı tümüyle yok oluyordu.

"Tamam, bir daha kızınla alakalı konuşmayacağım." Yağız ilk kez abisine kırılmıştı. Melek'i kendi kızından ayırmazken abisinin bu şekilde tepki vermesine üzülmüştü. Belki şaka yapmak istemişti ama abisinden bu şekilde tepki almayı da beklemiyordu. Arkasını döndüğünde karşılaştığı gözlere dikkatle bakarken kendisine doğru ağır adımlarla gelen adam önünde durdu.

"Siz doktordunuz, öyle değil mi?" Yağız az önce olaylara şahit olan genç delikanlının sorusunu başını sallayarak onaylarken, "Yardıma ihtiyacımız var, acile kaza yapan bir aile geldi. Hafta sonu olduğu için de

doktorlardan birkaçı yok ve..." Asaf Yağız'ın yardım edip etmeyeceğini düşünürken Yağız onun sözünü keserek "Hadi gidelim" dedi.

Derin bir rahatlamayla Yağız'ın peşine takılan genç adam acil servise girdiklerinde bağrış çağırışların ortasına düşmüştü. "Yardım edin, karım ölüyor!" Adamın biri araya girerken Yağız yılların verdiği tecrübeyle soğukkanlı bir şekilde hastalara müdahale etmeye başlamıştı. Bir yandan hastayla ilgilenirken diğer yandan karşı sedyede yatan hastaya müdahale eden Ömer Asaf'ı göz hapsinde tutuyordu. Genç adam oldukça dikkatli hareket ederken Yağız gülümseyerek başını iki yana salladı. Onu resmen alıcı bir gözle süzdüğüne inanamadı. Uzun zamandır dikkatini Asaf kadar çeken herhangi biri olmamıştı. Mesafeli ve işini seven genç adamda kendi gençliğini görüyordu.

"Hasta ne durumda?" Yağız genç adamla konuşmak için ona soru sormaya karar vermişti. Asaf başta onu duymadıysa da yanındaki hemşire onu uyararak Yağız'a dönmesini sağladı. "Bir şey mi istediniz?" Yağız onun mesafeli konuşmasına gülümseyerek farklı bir soru sormuştu:

"Buraya yeni atandın galiba?" Asaf başta ona dikkatle bakmış, sonra da ciddi bir ses tonuyla cevap vermişti:

"Burası özel hastane, tayin olmadan geldim" dedi. Yağız gülmemek için kendini zor tutarken muzip bir ifadeyle,

"Oldukça başarılı olmasın ki seni hemen hastaneye kabul ettiler" dedi. Asaf karşısındaki adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamasa da gözlerinden eğlendiğini anlayabilmişti.

"Keyifli olmanız çok garip, az önce abinizin size olan davranışından sonra!" Yağız genç adamın sözleri karşısında ifadesini aynı tutmaya zorlanmıştı. Sonra umursamaz bir şekilde omuzunu silkeleyerek ona cevap verdi.

"Abim kızına çok düşkündür. Melek'i herkesten kıskanıyor, amcasından bile." Asaf böyle bir cevap beklemediği için şaşırmıştı. Gülümseyerek,

"O zaman siz de onu kıskandıracak davranışlardan sakının!" dediğinde Yağız cevabı yapıştırmıştı:

"Ne yani, kızının turşusunu kurmasına göz mü yumayım?" Asaf aldığı cevapla kısa bir şaşkınlık yaşamış ve sonra da herkesin hayranlıkla baktığı bir kahkaha atmıştı. Kendisini bir türlü tutamamıştı. İki koca

adamın bir kız yüzünden birbirine girdiğine inanamıyordu. Hastalarla tek tek ilgilenilip onlar için odalar hazırlanırken hâlâ acil servisteki ikili kulaklarına yankılanan sesle duraksamıştı.

"Vay canına!" Yanlarındaki adamın sözleriyle Yağız hızla yanlış duymayı umut ettiği sesin sahibine dönmüştü. Gözleri endişeli bir şekilde acil servisin danışmasında duran iki kadına çevrilmişti. Hızlı adımlarla onlara doğru yürürken birkaç kişinin hayranlıkla kendi karısına baktığını görmüş ve öfkelenmişti.

"Hey, bu Asım Bey'in kızı değil mi? Yıllar geçse de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş" dedi. Bir diğeri adamı uyararak,

"Şişt, sesini kıs biraz. Biliyorsun, o merhum Cemal Bey'in oğluyla evli. Bu dediğini duyacak olurlarsa başın belaya girer" dedi. Adam umursamaz bir şekilde,

"Kim nereden duyacak?" derken Yağız ateş saçan gözleriyle iki adamın karşısına dikeldi.

"O baktığın kadın benim karım, şimdi ben daha fazla sinirlenmeden sesinizi kesip buradan kaybolun!" dediğinde iki adam da yutkunarak gözlerini kaçırmıştı.

"Kızım buraya getirildi, lütfen!" Asude'nin ağlamaklı sesi Yağız'ın içine oturmuştu. İkiliye doğru ilerlerken karısı ve yengesinin yanına yaklaşan Asaf'ı görünce adımlarını hızlandırdı. Yaşı kaç olursa olsun karısının yanında erkek sinek görmeye bile dayanamıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Asaf endişeli bir şekilde konuşan iki kadına yaklaşınca kendisine dönen ıslak gözler karşısında kısa çaplı bir duraksama yaşamıştı. Karşısında hayatından gördüğü en güzel kehribar rengi gözler duruyordu. Kadının yaşına göre güzel olmasının yanı sıra gözyaşlarının parlaklaştırdığı gözler genç adamın içini acıtmıştı. Öyle masum bir yüzün yanaklarının ıslak olması genç adamı sarsmıştı.

"Gelin de şöyle oturun, biraz sakinleştikten sonra derdinizi anlatırsınız." Yağız şaşkınlıkla Asaf'ı izlerken onun Yaren'e hiç bakmamış olması dikkatinden kaçmamıştı. Yengesi perişan bir haldeydi ve abisi onu böyle görünce çıldıracaktı. Özellikle karısıyla ilgilenen doktoru görse şüphesiz hastaneyi başlarına yıkardı. İçindeki gülme isteğini bastırarak yengesini banka oturtan genç adama yaklaştı. "Bence ona pek fazla yaklaşmasan iyi edersin." Asaf Yağız'ın sözleriyle bakışlarını

ona çevirirken bir yanda da Asude'ye içmesi için su veriyordu. Yaren hızla kocasının yanına giderken Asude oturduğu yerden kalkacak gücü bulamamıştı. "Abimin kızından daha fazla kıskandığı biri varsa o da karısıdır. Canını seviyorsan yengemden uzak dur!"

"Asude?" Yağız'ın sözlerinin bitmesiyle duydukları sert ses karşısında herkes endişeli bir şekilde Sedat'a dönmüştü. Asude gelen sesle arkasını dönerken Sedat az önceki sinirinin bir anda yok olduğunu hissetti. Karısının gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Asude kocasının sinirine aldırmadan hızla yerinde doğrularak kocasına doğru ilerlerken Sedat endişeli bir şekilde yarı yolda karısını karşılamıştı.

"Asude? Ne bu halin?"

"Kızım, kızımı görmek istiyorum, Sedat!" Sedat karısının perişan haline daha fazla dayanamayarak kimseye aldırmadan karısını kollarının arasına çekmişti. "Tamam, hayatım, merak etme. Melek iyi!" Herkes şaşkınlıkla onlara bakarken Asude'nin o anda utanacak hali bile yoktu. Asaf sadece birkaç dakika önce öfkeyle kendisine bakan adamın bir anda bu şekilde yumuşamasına şaşırıyordu. Üstelik adamın karısına olan ilgisini utanmadan göstermesi de şaşırmasının temel nedenlerindendi.

"Abi, Melek nasıl?" Yaren araya girerken Sedat gülümseyerek ona baktı. "Onu getirdiğin için sağol" dedi. Asude kocasının kollarından ayrılırken az önce kendisine su veren doktora dönerek gülümsedi.

"Yardımın için teşekkürler, oğlum!"

Oğlum!

Asaf duyduğu bu hitapla birden ürpermişti. Kendi annesi bile bu şekilde ona hiç seslenmemişti. Kadının sesi o kadar naifti ki Asaf iliklerine kadar titrediğini hissetti. Sedat da Asaf kadar şaşkındı. Karısının sözleri karşısında bir an afallasa da Asude'nin tanımadığı yabancı bir adama *oğlum* demesi kaşlarının çatılmasına neden oldu. Yağız abisinin anbean değişen ifadesi karşısında iyice eğlenirken Yaren kocasının eğlenen yüzü karşısında onun dikkatini çekmek için koluna dokunmuştu. "Neler oluyor, sen neden garip davranıyorsun?" Yaren'in sesini duyan Sedat kardeşine ters bir şekilde bakıp karısını kolunun altına alarak Melek'in odasına doğru ilerledi.

"Hadi, Asude, kızın seni bekliyor." Asude endişeli bir şekilde oda-

ya doğru ilerlerken kızını görmeden rahatlamayacağını biliyordu. O anneydi ve kızının iyi olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Odanın kapısından içeriye girdiklerinde uyuyan kızının huzursuzca kıpırdadığını görünce hızla onun yanına ulaşmıştı. Ellerini genç kızın saçlarında şefkatle dolaştırırken bir yandan da şükrediyordu. Melek onun ilk göz ağrısıydı ve onun eline diken batsa kendi canı yanardı. Yeniden ağlamaya başladığında Sedat karısını kollarının arasına çekerek sıkıca sarılmıştı.

"Ağlama artık, kızımız gayet iyi. İyi olmasaydı yarın eve çıkabilir miydik?" Asude kocasının sözleri karşısında biraz yatışsa da kızının sargı içindeki koluna dikkat çekti. "Merak etme, bir şey yok. Sadece birkaç yara bere, incinmiş doku ve kaburga eziği!" Sedat karısını rahatlatmak isterken onu daha çok gerdiğini fark edince susmuştu.

"Anne?" Melek odadaki fısıltılarla uyanırken babasının kolları arasında ağlayan annesini görünce gözleri büyüdü. "Annem!" Asude kızının sesini duyunca hemen yanına oturup yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Çok şükür iyisin, kızım. Çok şükür" diye söylenirken bir yandan da kızının yüzünde öpülmedik yer bırakmamıştı. Odanın kapısı aralanıp içeriye giren doktoru gören ikili duraksarken Asaf az önce hayran kaldığı kadının yataktaki kızın annesi olduğuna inanamamıştı. Sedat karısına bakan adamın dikkatini çekmek için boğazını temizlerken Asaf hızla kendisine gelerek genç kızın baş ucundaki komodinin üzerine elindeki ilacı bırakmıştı. Melek sırf öfkesine,

"İlaç getirme işinin siz doktorların olduğunu bilmiyordum?" dediğinde Asaf kaşlarını çatarak genç kıza bakmıştı. Kısa bir göz temasından sonra hayran olduğu bal rengi gözlerin sahibine dönerek konuştu.

"Bu ilaçları dört saatte bir verirsiniz. Gece ağrısı olacaktır, bunlar iyi gelir. Ayrıca yazdığım reçetedeki bazı ilaçların yan etkileri var. Onları da Yağız Bey size anlatacaktır. İzninizle." Melek kendisini ciddiye almayan genç adamın arkasından öfkeyle bakarken Asude şaşkınlıkla kızına bakmıştı.

"Ne oluyor, Melek, ne bu asabiyet?" dedi onaylamaz bir şekilde. Sedat da kızının aşırı tepkisine anlam veremese de bu durumu korkmasına yormuştu.

"O adam neredeyse beni eziyordu!" Asude kızının sözleriyle az önce kapıdan çıkıp giden adamın yüzünü gözlerinin önüne getirmişti.

Genç adamın oldukça saygılı olduğu belli oluyordu. "Yine de çok ayıp bu yaptığın. Eminim olanlar senin dikkatsizliğindi!" Sedat karısının sözlerine kızarak,

"O adamı mı savunuyorsun?" diye araya girdi. Asude kocasına kaşlarını çatmıştı. "Sen de biliyorsun ki kızın at üzerinde kendisini kaybediyor!" Sedat, Asude'nin sözleriyle susmak zorunda kalmıştı. Kızına ilk at binmeyi öğrettiğinde kızı atı alıp kaçmıştı. Henüz atını nasıl durduracağını bile bilmezken Rüzgâr'a bindiğinde kendini kaybediyordu. At tutkusu ne yazık ki Yağız'a çekmişti. Kardeşi de at üzerinde kendisinden geçenlerdendi. Özgürlük! Yağız'a atını çatlatacak kadar koşturmamasını söylediğinde aldığı yanıttı: Özgürlük! Atı koştukça özgür hissettiğine inanıyordu.

Suçlu gibi başını eğen kızına bakan Sedat karısının doğru tespit yaptığının farkına vararak sessiz kalmıştı.

"Kızım sana *at üzerindeyken dikkatli ol* diye kaç kez söyledim?"

"Babama yetişmek istemiştim, anne." Asude kocasına bakarak *al işte* der gibi bakarken Sedat suçlu çocuklar gibi bakışlarını kaçırmıştı.

"Neyse, biraz dinlen. Biz dışarıdayız. Eminim annen hiçbir şey yememiştir." Sedat kızının alnına dudaklarını kondurarak karısını alıp odadan çıktı. Kapı ağzında onları bekleyen Yaren, Yağız'la göz göze gelen ikili ağır adımlarla oda kapısının yanından uzaklaşmışlardı.

"İyi misin, abla?" Yaren, Asude'nin koluna girerek önden giderken Yağız abisine bakarak,

"Ne oldu, neden yüzün asıldı senin?" diye sordu.

"Yengen içeride şu doktorun haklı olduğunu savundu ..." Yağız abisinin hayıflanmasına gülmemek için kendisini zor tutmuştu. Ama abisini son sözleriyle olduğu yerde donup kaldı.

"İşin kötü yanı ona ben de hak vermeye başladım." Yağız yürümeyi bırakınca Sedat kardeşine bakmıştı.

"Ne oldu?" Yağız kısa çaplı yaşadığı şokun ardından abisine inanmaz bir şekilde bakıyordu.

"Sen ciddi misin? Yani şu delikanlı..."

"O delikanlı için demiyorum. Onun at tutkusu sana çekmiş... Melek, ne kadar uyarsak da tıpkı senin gibi atını çatlatacak şekilde sürü-

yor." Yağız abisinin sözleriyle gururlanırken bir yandan da yeğeni için üzülmüştü. Abisini biraz olsun tanıyorsa kızının at binmesine kolay kolay izin vermeyecekti. İkili eşlerini takip ederken dışarıyı gören bir pencerenin yanında duraksamışlardı. Dikkatlerini hastane dışında hızlı bir şekilde yürüyerek ceketini giymeye çalışan doktor çekmişti. Arabasına binerek ani bir kaldırışla toz bulutu içinde arabasıyla uzaklaşan genç adamın ardından baktılar.

"Ona bir şey verecek misin?"

"Ne gibi?"

"Ne bileyim... Sonuçta Melek'i o kurtardı."

"Melek'i o hastanelik yaptı..." Yağız sitemkâr bir şekilde,

"Yapma abi" dedi. Sedat kardeşini duymazlıktan gelerek karısının yanına gitmişti. Onlar uzun geçecek bir akşamın başlangıcını yaparken Asaf günün yorgunluğuyla büyük konağa doğru yola çıkmıştı. Gün içinde konaktakilerle hiç konuşmamıştı. Araba taş yollardan sarsıntılarla ilerlerken içi içine sığmıyordu. Büyük taş duvarların kale gibi koruduğu evi uzaktan görünmeye başladığında derin bir iç çekti. Buradan ne kadar uzak kalmak istese de kader bir şekilde onu bu konağa bağlı duruma getirmişti. Babasının kalp krizi geçirmesi üzerine konağa dönmek zorunda kalan genç adam analığı Hacer hanımın kendisi üzerine kurmaya çalıştığı baskılarından kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Oysa çocukluğunda her şey ne kadar da güzeldi. Annesinin hastalanması üzerine babasının ailesinin baskıyla analığıyla evlenmesi her şeyi mahvetmişti. Kendisi soylarına yetmiyormuş gibi annesinin artık vermesinin imkânsız olduğu ikinci oğlan için Hacer Hanım kuma olarak alınmıştı. Babasıyla annesi arasındaki tüm bağ da bu şekilde kopmuş oldu. Derin bir iç çekerek artık geride kalmış olan acıların üzerini örtmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Üstelik Hacer Hanım'ın evlenmesi için her gün artan baskıları öfkesini daha da körüklüyordu. Tevekkeli değil, Allah'ın sopası yok ki, oğlu olmamış aksine iki kızı olmuştu. Kardeşlerinin yeri her zaman ayrı olsa da analığı onlara olan yakınlığını daima sınırlandırmaya çalışmıştı. Özellikle büyük kız kardeşi üzerindeki etkisi inanılmazdı. Kendisi gibi bir kız yetiştirmişti. Acımasız ve insanlara üsten bakan... Büyük konağın açılan demir sürgülü kapısın-

dan içeriye arabasıyla girdiğinde bakışları az ilerde oturan küçük kız kardeşine takılmıştı: *Gökçe!*

Gökçe küçükken geçirdiği bir kaza yüzünden tek ayağı topuk kısmından sakatlanmıştı; aksayarak yürüyordu. Zamanında tedavi edilseydi belki de şimdi hiçbir sorunu olmayacaktı. "Gökçe ne oturuyorsun orada, kalk hadi bir işe yara!" Analığının sesini duyan Asaf kaşlarını çatarak kızını azarlayan kadına baktı. Sanki evde yeterince çalışan yokmuş gibi Gökçe'ye iş buyurulmasından hoşlanmıyordu. Arabadan inerek kardeşine,

"Gökçe, buraya gel!" diye seslendi. Asaf sesini yükselterek kardeşini yanına çağırırken Hacer Hanım öfkeyle Asaf'a,

"Gökçe bana lazım, Asaf" diye çıkışırken genç adam onun kendisine olan hitabını düzeltti:

"Ömer, Hacer Hanım, bana Ömer diye seslenin" Hacer Hanım sinirlenerek kızına doğru yürüdü.

"Gökçe hadi işinin başına!" dedi. Genç kız hüzünlü bir ifadeyle yanlarından ayrılmak için hareket etti. Ömer Asaf dayanamayarak genç kızın kolunu tutup onu durdurdu.

"Gökçe'nin ne işi var, Hacer Hanım? Onca çalışan boşuna mı duruyor bu evde? Bundan sonra Gökçe'yi gereksiz bir işe koştuğunu görmeyeceğim!" Gökçe şaşkınlıkla abisine bakarken Hacer Hanım sinirlenerek ileri atıldı.

"Benimle doğru konuş Ömer, karşında yabancı yok."

"Karşımda yabancı olup olmadığını senin davranışların belirler, Hacer Hanım. Kardeşim bundan böyle bu evde iş yapmayacak. Bunu sen dahi istesen... Onu ezmene izin vermem."

"Anne burada ne oluyor?" Onların sesini duyan büyük kız kardeşi yanlarına geldi.

"Al, istediğin bir şey varsa Aynur'dan iste. Ne de olsa senin göz bebeğin o..."

"Abi?" Aynur abisinin imalı ses tonuna karşı ileri atıldı. Asaf genç kıza bakarak sesini öfkeyle yükseltti:

"İkiniz de şunu kafanıza sokun. Bu kıza yaptığınız her şeyin farkındayım. Kendinize eğlence olacak başka bir meşgale bulun. Bundan

sonra Gökçe'ye buyurduğunuz her işi bu sözleri düşünerek verin. Onu çalışırken görürsem hesabını siz verirsiniz." Gökçe ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu. Abisinin kendisini savunması beklemediği bir durumdu. On sekiz yaşına yeni girmişti ve on yaşından beri annesiyle ablasının incitici davranışlarına maruz kalıyordu. Annesi kendisine her baktığında sakat bacağına daha çok üzülür olmuştu.

"Abi?" Gökçe titreyen sesiyle Asaf'a seslenirken kardeşinin ağladığını gören genç adam yüzünü iki avucu arasına alarak ıslaklıkları silmişti.

"Bundan sonra senin tek görevin babamla ilgilenmek olacak!" dediğinde kız hıçkırarak nasıl cesaret ettiğini bile anlamadan genç adama sarıldı. Bu evde babasından sonra Asaf'ın sözünün üzerine söz söyleyecek kimse yoktu. Hacer Hanım öfkesi burnunda arkasını dönerek oradan uzaklaşırken Ömer için plan yapmaya başlamıştı bile. Kocası geçirdiği kalp krizinden sonra felç olmuştu. Her şey Ömer'in elindeydi ve bir sözüyle konaktan gönderilmesi an meselesiydi. Merdivenlerden çıkarken kocasının yattığı odadan çıkan kumasıyla göz göze geldi. Ömer Asaf'ın annesi olması kadının yetkisini elbette arttırıyordu ama Güler Hanım hiçbir zaman onlarla fazla ilgilenmemişti. Üzerine kuma getirilmesinin ardından bir köşeye çekilip içine kapanmıştı. Tek dünyası oğluydu ama o da okul için konaktan gönderildiğinde bir başına kalmıştı. Genç yaşta dul gibi yaşamaya başlayan kadın kendisine öfkeyle bakan kadına aldırış etmeden yanından yürüyüp kendi odasının kapısını kapatarak gözden kayboldu.

Genç adam çift taraflı çıkışı olan büyük konağın doğu yakasını kendisine özel olarak daire şeklinde hazırlatmıştı. Konağa yerleştiğinden beri kendi tarafına kimsenin girmesine izin vermiyordu. Ahşap bölmeleri taşla doldurulmuş konak yaşına rağmen gayet iyi durumdaydı. Dedesinin sürekli konağıyla övünüp durması boşa olmasa da genç adam bazen kendisini hapishanede gibi hissediyordu. Büyük kemerli maun kapı bile konağın ne derece dayanıklı olduğunu kanıtlar gibiydi. Merdivenlerin başına çıktığında iki merdiveni birleştiren balkonda durarak kısa bir süre çocukluğunu yaşadığı konağın büyük avlusuna baktı. Derin bir iç çekerek kendisine ait daireye geçerken ortadaki ağır kapıyı ileriye doğru iteledi. Kapı yeni yağlanmasına rağmen ağırlığı nedeniy

le hâlâ ses çıkarıyordu. Uzun koridorda ilerlerken arkasından örtülen kapı sesine aldırış etmedi. Birkaç dakika sonra özel olarak hazırlattığı odanın kapısına geldiğinde kapı ağzında duraksayarak üzerini düzeltip yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirdi. Odanın kapısını bir kez tıklatarak içeriye girdiğinde kendisine dönen bakışlara aldırmadan yatağa doğru ilerledi.

"Bugün bir sorun oldu mu, hemşire hanım?" Asaf kendisine dikkatle bakan özel hemşireye kısa bir bakış atıp yeniden yatakta yatan kadına döndü. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kadının elini tutarak, "Nasılsın, Gülüm?" diye sordu. İçinde çayır cayır yanan ateşle gülümsemek ne kadar zor olsa da her gün genç kadının kendisine bir tepki vermesini bekliyordu. "Güzelim, ben geldim!" Asaf hemşirenin çıkması için işaret yaparken kadının aheste aheste yürümesine gıcık olmuştu. Kapının kapanma sesiyle yeniden genç kadına döndü: "Gülüm!"

4. BÖLÜM

Genç adam günün yorgunluğunu hissetmeye başladığında baş ucunda kitap okuduğu kadının gözlerini kapattığını görünce derin bir iç çekti. Yaklaşık beş ay olmuştu ve Gülüm hâlâ bir tepki vermemişti. Özellikle tedavisiyle ilgileniyor ve her türlü araştırmayı yapıyordu. Genç kadını yeniden ayağa kaldırabilmek için araştırmadığı yöntem kalmamıştı. Üzgün bir şekilde elindeki kitabı komodinin üzerine koyarak dudaklarını genç kadının alnına kondurdu. Fısıltı gibi bir sesle,

"Allah rahatlık versin, Gülüm" dedi. Oturduğu yerden kalkarak odadaki özel olarak aldırdığı kanepeye doğru ilerledi. Geceleri bir şey olur düşüncesiyle onun yanında kalıyordu. Akşam yemeğine kadar biraz kestirmeyi düşünen Asaf önce üzerini değiştirmeye karar verdi. Gün boyu hastanenin kokusu üzerine sinmişti. Odanın büyük giyinme bölmesine girerken kazağını çıkarmaya başladı. Kafasından sıyrılan kazağın kokusuyla duraksayan genç adam hastane kokusundan farklı bir koku alınca gözünün önüne gelen görüntüyle gülümsedi.

"Dik başlı!" Düşüncelerinin kaydığı noktayı fark eden genç adam üzerindeki kokudan kurtulmak için banyoya yöneldi. Elinde kıyafetleriyle banyoya girdiğinde karşısına çıkan aynaya bakarak, *aklını toplaman gerek* diye kendisine uyarıda bulunmuştu. Bu odayı özel olarak kendisi tasarlamıştı. Yeni dekore edilen banyo konakta tekti. Diğer odaların içinde banyo yoktu. İki katta da ortak olarak kullanılan büyükçe bir hamam mevcuttu ve hamamın içinde karı kocalar için özel alan oluşturan bölmeler vardı. Sıcak suyun buharında ev sakinleri hamamını yaparken son düzenlemeyle Asaf hamamı daha mahrem bir hale getirmişti.

Kendi odasının yanı sıra babasının felç geçirmesinden sonra onun

da odasına banyo yaptırmıştı. Çift başlı, altın hareli musluğu açarak suyun ısınmasını beklerken gözüne banyonun köşesinde özel olarak getirttiği yüksek ayaklı küvet takılmıştı. Bir an onu doldurup içinde kısa bir keyif yapmayı düşünse de kendisine uykunun daha iyi geleceğine kanaat getirerek bu düşünceden vazgeçti. Suyun ısındığını çıkardığı buhardan anlayarak kısa bir duş alan genç adam üzerindeki kokudan kurtulmanın rahatlığıyla odaya geçerek kanepenin üzerine uzanmıştı. Yemek için daha vakti vardı. Bir süre kestirmesi fena olmayacaktı.

***

"Ağam?" Asaf kapının tıklatılma sesinin ardından duyduğu naif sesle duraksadı. Kendisini çağıran kadının sesine kayıtsız kalmasına olanak yoktu. Yıllardır ayrı kaldığı kadının kendisine *Ağam* diye seslenmesi içini acıtırken neden bu şekilde davrandığına da anlam veremiyordu. Kim kendi doğurduğu çocuğa *Ağam* diye seslenirdi ki? Ağır bir hareketle yerinden kalkarak kapıya giden Asaf annesiyle göz göze gelince duraksadı. Kadın gözlerini hızla oğlunun bakışlarından kaçırırken Asaf'ın gözlerindeki hayal kırıklığını görememişti. Ne olurdu bir kez olsun kendisine *oğlum* diye hitap etseydi. Henüz on yaşındayken babası tarafından yatılı okula gönderilmişti. Yaz tatillerinde ise konağa geldiğinde annesiyle vakit geçirmesine izin verilmiyordu. Babası sürekli topraklarını tanıması için onu tarlalara götürüp akşama kadar peşinden dolaştırırdı. Konağa döndü klerinde ise annesini görmeye fırsat kalmadan yorgunluktan uyuyakalırdı. "Yemek hazır!" Asaf başını sallarken kadın arkasını dönerek genç adamın yanından uzaklaşmıştı.

Arkasından baktığı kadının duvara tutunarak güçlükle yürümeye çalışması dikkatinden kaçmamış, kendisine uzak davranan annesine bir türlü *anne* diye seslenememişti.

"Güler Hanım?" Kadın adını oğlunun ağzından duyunca kısa bir süre duraksayıp gözlerini kapatmıştı. Arkasını dönmeden önce güç toplaması gerekiyordu. "Bir rahatsızlığınız mı var?" Kadın kendisine dikkatle bakan genç adama farkında olmadan gülümsemişti. Ayaklarında romatizma olduğu için arada ağrıyordu ve bu durum için oğlunun canını sıkmak istemiyordu.

"Yok, ben iyiyim." Asaf basit ama uzak cevap karşısında yumruğunu sıkarken kadın tekrar arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Onun ardından üzerine hırkasını alarak giden genç adam merdivenlerin başına geldiğinde aşağıdaki kalabalığa bakmıştı. Herkes kendi âleminde konuşurken koca masada önceden babasının oturduğu ve şimdi de kendisi için boş kalan sandalyeye bakmıştı. Elinden gelse odasından çıkmazdı ama ailenin başında olduğunu göstermesi gerekiyordu. Ağır adımlarla merdivenleri inerek avludaki büyük yemek masasına doğru ilerlerken kendisini görenler konuşmayı kesmişti. Asaf yerine geçerek şöyle bir masada oturanlara bakarak sandalyesine otururken Hacer Hanım hemen konuşmaya başladı.

"Şu masaya erken gelmeyi hâlâ öğrenemedin!" dedi. Asaf aldırış etmek istemese de cevabını vermişti.

"Size bekle diyen olmadı, yeseydiniz." Kısa bir duraksamanın ardından "Tabi acıkan mutfakta yiyebilir, bu masaya oturması şart değil" dedi. Kadının yüzü buz gibi soğurken araya giren kuzeni Hakan, "Yengemle böyle konuşman doğru değil, Ömer" dedi. Asaf kendisinden birkaç yaş küçük kuzeni Hakan'a ters ters bakarken sessiz kalmıştı. Gözü arada masanın en uzak köşesinde sessizce oturan annesine takılsa da bir şey söylememişti. Geldiğinden beri dikkatini çekiyordu. Annesi kimseyle konuşmuyor, sadece babasının hizmetini görüyordu. Öyle ki arada ev işi yaptığını bile görmüştü.

"Bundan sonra babamla Gökçe ilgilenecek" dediğinde bütün bakışlar ona çevrilmişti. Annesi de öne eğdiği başını hızla yukarı kaldırmıştı.

"Babanla ben ilgileniyordum, Gökçe'ye zahmet olmasın." Güler Hanım genç kıza hüzünlü bir şekilde bakarken içinden annesinin sürekli ezdiği Gökçe'nin bir de felçli bir adamın yükü altında ezilmesine izin veremeyeceği düşüncesi yatıyordu.

"Bundan sonra sana yardım eder. İkiniz babamla ilgilenirsiniz." Gökçe üvey annesine üzgün bir şekilde bakarken abisinin sözleriyle yeniden ona dönmüştü.

"Benim yardıma ihtiyacım yok. Hem Gökçe kızım gün içinde çok yoruluyor. Bir de babanın yükünü çekmesin." Onun sözleriyle Gökçe yeniden Güler Hanım'a bakmıştı. Kendisine annesinin göstermediği

merhameti gösteren kadına üzülüyordu. Oğlu ona anne demezken Güler Hanım'ın da abisine *ağam* diye seslenmesine anlam veremiyordu.

"Gökçe bundan sonra ev işi yapmayacak. Bunu Hacer Hanım'la konuştuk. Bir iş yaptığını görürsem sonuçlarına hepiniz katlanırsınız. Ayrıca yeniden kontrolden geçmesini istiyorum. Malum, tıp çok gelişti, belki bir tedavi yöntemi bulunur." Gökçe gözleri yaşlı bir şekilde abisine bakarken Asaf gülümseyerek kardeşine baktı. Hacer Hanım masadaki konuşmadan memnun kalmadığı için genç adamın keyfini kaçıracak soruyu sormuştu.

"Ne zaman evleneceksin? Baban hasta, aileye senin de bir varis vermen gerekiyor." Hacer Hanım'ın sorusu masada soğuk bir etki yaparken Asaf elini masaya vurarak analığına bakmıştı.

"Unutuyorsun galiba, Hacer Hanım, karım şu anda odamda!"

"O kadından sana fayda yok, sana bir evlat verebilir mi?"

"Orası beni ilgilendirir. Haddin olmayan konulara girmesen iyi edersin."

"Ne yani, yalan mı söylüyorum? Yıllardır baban geri dönmeni bekledi. Evleneceğin kız bile hazırdı, sen ne yaptın, konağa yatalak bir kızı karın diye getirdin."

"Evleneceğim kız mı? Buna kim karar verdi?" Asaf kendisini güçlükle tutuyordu. İçindeki ateş masanın etrafındakileri bir bir yakmadan önce hızla ayağa kalmıştı. Alaycı bir şekilde Hacer Hanım'a gülümserken başını ağır ağır masanın etrafındaki kişilere çevirmişti. Kardeşi Aynur, Gökçe, kuzeni Hakan ve onun kardeşi Gözde... Annesi üzgün bir şekilde kendisine bakarken neden onun sessiz kalmaya devam ettiğini merak ediyordu. Bu kadın ne zaman oğluyla alakalı bir konuda söz hakkına sahip olacaktı?

"Beni ilgilendiren meseleler seni alakadar etmez, Hacer Hanım. Gerekirse annem benim hakkımda düşünür. Ayrıca o sinsi aklından geçenleri bilmediğimi sanma! Babamın aklına yeğenini senin soktuğunu anlamayacağımı mı sandın? Ne yani, ben senin abinin kızıyla evlendiğimde sen söz sahibi mi olacaktın? Hiç heveslenme, Hacer Hanım. Bu konağın tek hanımı var, o da..." Asaf kısa bir duraksama yaşadıktan sonra gözlerini kendisine şaşkın bir şekilde bakan annesine çevirmişti.

Kadın hâlâ oğlunun kendisine *annem* diye hitap etmesine takılı kalmıştı. Kadının kalbi sıkışırken yıllardır kendisine *anne* demeyen oğluna yaşlı gözlerle bakmıştı. Asaf buruk bir gülümsemeyle onun yaşaran gözlerine bakıp,

"Bu evin tek hanımı benim karım, o iyileşene kadar bu görev anneme düşer. Şimdi size afiyet olsun!" Herkes şoke olmuş bir şekilde genç adamın arkasından bakarken Hacer Hanım öfkeyle kumasına dönmüştü. Kadın onun bakışlarına aldırmayarak oğlunun arkasından masadan kalktı.

***

"Anne çok sıkıldım, eve ne zaman gideceğiz?" Asude kaşlarını çatarak kızına bakarken Sedat karısının ifadesine gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Melek tıpkı kendisi gibi hastalanınca çok nazlı oluyordu.

"Babası kılıklı!" Asude'nin sözlerini duyan Sedat'ın gülümseyen ifadesi birden değişti.

"Ne varmış bende?" Melek, anne ve babasının atışmaya başlayacağını anlayınca keyiflenerek yatakta geriye doğru dikelmeye çalıştı.

"Ne olacak, tıpkı sana çekti. Hasta olmaya görün, hemen nazlanıyorsunuz."

"Nazlanacağız tabi, yoksa senin ilgini nasıl çekeriz." Asude bu sözler karşısında yüzünü asarak,

"Bana da acımanız olsun, yakında sizin yüzünüzden yataklara düşeceğim." Sedat duyduklarıyla hızla yerinden kalkarak karısının ayaklarının dibine çöktü.

"Sakın bir daha böyle konuşma. Allah korusun."

"Neden? Ben hastalansam bana bakmazsınız bile..." Kadının yüzü asılırken Sedat daha fazla dayanamayıp karısını kollarının arasına aldı.

"Sakın bir daha böyle konuşma. Senin tırnağın kırılsa benim canım yanar." Melek imrenerek anne babasına bakarken içinden onlar gibi bir aşka sahip olmak için dua etti. Babası annesinin gözünün içine bakıyordu. Asude kızının varlığını hatırlayarak geri çekilirken kızaran yüzünü saklamaya çalıştı. Sedat yalancı bir kaş çatmayla kızına bakarken,

"Anneni utandırıyorsun!" dedi. Asude hızla kocasına baktı.

"Beni utandıran sensin, kızım değil. Ayrıca kızımın yanında bu şekilde davranmamalısın" dedi. Sedat karısının yine baltalarını çıkardığını anlayıp oturduğu yerden kalkarak odanın penceresine doğru yürüdü. Bir yandan da gülümseyerek karısına baktı.

"Nasıl davranıyorum ki? Hem Melek artık küçük bir kız değil." Asude şaşkın bir şekilde kocasına bakarken ilk kez Sedat'ın kızının büyüdüğünü kabul edişini duyuyordu.

"Sen iyi misin?"

"Neden?"

"Melek'in artık genç bir kız olduğunu kabullendin sanırım."

"Anne!" Melek babasının üzerine giden annesine mahcup bir şekilde gülümsemişti. "Anne babamın üzerine bu kadar gitmemelisin. Ayrıca ben babamın küçük kızı olmaktan memnunum." Asude kızına imalı bir bakış atarken,

"Sen babanın tek kızısın, Melek. Zamanı geldiğinde benden yardım isteme o zaman. Madem bu kadar memnunsun halinden, ileride babana söylemem için bir delikanlı çıkarmazsın karşıma" dedi. Sedat karısının sözleriyle hızla ileri atılarak,

"Kim o hergele?" diye sesini yükseltti. Melek korkuyla geriye çekilirken cevap vermişti.

"Baba yok öyle bir şey!"

"Ne oldu Sedat, hani kızın büyümüştü?" Asude kocasının hiddetine gülümserken karısının oyununa geldiğini anlayan adam yüzünü astı. Melek ilaçların sersemletici etkisine daha fazla dayanamayarak uykusu geldiğini söylemiş ve yatağına uzanarak gözlerini kapatmıştı. Asude kızının baş ucuna yaslanarak saçlarını okşarken uyuduğundan emin olduğu kızının saçlarını öpüp kendisini izleyen kocasına döndü.

"Ya ona bir şey olsaydı, Sedat? Aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyorum."

"Ama olmadı... Olmayan bir şey düşünerek kendine işkence etme."

"Korkuyorum, Sedat, kızıma bir şey olacak diye çok korkuyorum."

"Kızımız çok güçlü! Unuttun mu, o Cemal ağanın torunu. Kızıma bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Yine de korkuyorum!" İkili bir süre daha konuşmasına devam

ederken sabahı nasıl ettiklerini anlamamışlardı. Gün ışımaya başladığında Sedat tutulan omuzunu ovalamaya çalışıyordu. Asude kocasının yanına giderek ona masaj yaparken hâlâ uyuyan kızana baktı. Hastane çıkışını halledip eve çıkmak için doktorun gelmesini bekliyordu.

"Çok mu ağrıyor ensen?" Sedat karısının sorusuyla omzundaki elini tutup dudaklarına götürdü.

"Sen dokunur dokunmaz geçti ağrısı." Asude utanarak elini kocasının elinden hızla çekerken Melek'in kendilerine gülümseyerek baktığını fark etti. "Gördün mü yaptığını, kıza rezil olduk." Melek annesinin mahcup hallerini hayranlıkla izlerken babasına dönerek,

"Çıkalım artık şuradan, ben kardeşimi özledim" dedi. Genç kız Suat'ı düşündükçe üzülüyordu. Küçük paşası kim bilir ne kadar korkmuştu!

***

Her zamanki gibi sabah erkenden kalkıp hastaneye gitmek için hazırlanırken genç adam acele ediyordu. Giyinme odasından çıkarak yatakta gözleri kapalı bir şekilde yatan genç kadına bakıp hüzünle gülümsedi. Geçirdiği kazadan sonra hâlâ hayatta olduğu için şükrediyordu. Emanetine bir şey olmamıştı. Genç kadının yatağına yaklaşarak alnına dudaklarını dokundururken onu uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyordu. Odanın kapısının tıklatıldığını duyunca kapıya yönelen Asaf henüz seslenmeden odaya giren kızla göz göze geldi. "Ekin Hanım, size odaya girmeniz için seslendiğimi hatırlamıyorum." Hemşire bakışlarını kaçırarak ağzının içinden gevelerken Asaf onun samimi olmadığını davranışlarından anlayabiliyordu. Kızın kendisine bakışlarından hoşlanmıyordu. Ama köyde ondan daha iyi eğitim almış hemşire olmadığını söyledikleri için Gülüm'ü ona emanet etmek zorunda kalmıştı.

"Bir daha olmasın!" Kesin emredici bir sesle konuşan Asaf kapıya yönelirken, "İlaçlarını tam saatinde vermeyi unutmayın. Bir şey olduğunda bana günün her saati ulaşabilirsiniz. Şimdilik iyi günler." Genç adam hemşirenin konuşmasına fırsat vermeden hızla odadan çıktı. Konak sabah erken saatte bile oldukça hareketliydi.

Çalışanlar kahvaltı hazırlama telaşına düşmüştü. Kendisini gören çalışan kızlardan biri, "Beyim kahvaltı hemen hazır olur" derken Asaf

vakti olmadığını söyleyerek hızla arabasına doğru koştu. "Ömer Asaf!" Hacer Hanım'ın kendisine seslenmesiyle duraksadı.

"Daha ne kadar o hastaneye gideceksin? İşçilerle kim ilgilenecek?" Hacer Hanım'ın her sabahki rutin konuşmasını da duyduktan sonra ona cevap vermeyerek arabasına binip hızla konaktan uzaklaştı. Boğuluyordu. Konaktakilerin evle, tarlalarla, işçilerle ilgilenmesini istiyordu. Onlara da hak vermesi gerektiğinin farkında olan genç adam üzerindeki sorumluluğu yerine getirmek için bir yol bulması gerektiğini düşünüyordu. Belki de amcasının oğlu Hakan'ı işlerin başına geçirmeliydi. Bunca yıl okullarda dirsek çürütmesinin sebebi tarlada işçilerin başında durmak değildi. Eliyle yüzünü sıvazlarken yarım saatlik yolu yirmi dakikada gitmişti. Hastanenin parkında arabasını park ederken küçük bir kasaba hastanesi olmasına rağmen yoğun olan özel hastaneye bakmıştı. Konum itibari ile hastane birçok köyün ulaşabileceği bir yere yapılmıştı. Bazı ağaların durumu olmayan köylülere olanak sağlaması hastanenin daha da kalabalık olmasına neden oluyordu.

"Hayırlı sabahlar, Doktor Bey." Kendisine selam veren hastane çalışanlarından birine başını sallayarak cevap verirken hızlı adımlarla kendi odasına doğru ilerledi. Onunla birlikte hastaneye yeni giriş yapan Yağız da genç adamı takip ediyordu. "Ömer Asaf Bey!" Asaf arkasını dönerken karşısında kendisine hızlı adımlarla yaklaşan Yağız'a dikkatle bakmıştı.

"Hayırlı günler!" Asaf kendisinden yaşça büyük olan adama saygı gereğince selam vermişti. Yağız hafif gülümseyerek ona karşılık verirken "Bu gün yeğenimi eve çıkarabiliriz, değil mi?" dedi. Bunu kendisinin de bilgisi olmasına rağmen genç adamla konuşabilmek için sordu. Asaf onun sözlerine gözlerini kısarak,

"Beni mi deniyorsunuz, hocam?" dedi. Yağız tiz bir kahkaha attı.

"Hoca olduğumu nereden öğrendin?" Asaf, Yağız'ın sözleriyle kısa bir duraksama yaşarken Yağız onun ifadesinden boş atıp dolu tutturduğunu anlamıştı.

"Eğitim görevlisi olduğunuzu bilmiyordum. Öyleyse yeğeninizin bir şeyi olmadığını benden daha iyi bilmelisiniz. Hastalarıma geç kalı-

yorum, izninizle" diyerek Yağız'ı orada öylece bırakıp hızlı adımlarla odasına doğru yürüdü.

"Baba çıkalım artık, ne kadar daha burada kalacağız?" Melek'in mızmızlanması Sedat'ın gülümsemesine neden olmuştu. Kızı tez canlıydı ve hasta da olsa yatmaktan hoşlanmıyordu.

"Doktor gelsin de çıkacağız. O gelmeden çıkışa izin vermiyorlar."

"Ne yani, Sedat Ağa başkasının sözüne mi bakıyor?" dediğinde Sedat kızının kinayeli sözlerine aldırış etmeden,

"Söz konusu siz olunca bakmak zorundayım. Hem işe yaramaz amcan da gelmedi. O gelsin de gideriz."

"Benden mi bahsediyordun?" Yağız abisinin sözlerine karşılık odaya girerken yatağa doğru ilerleyip genç kızın alnını öpmüştü.

"Nasılmış benim güzeller güzelim?"

"Yengem duymasın, amca, yoksa sana çok kızar."

"Yengen şimdi burada değil nasılsa..." Yağız yeğeniyle şakalaşırken odanın kapısı tıklatılarak odaya Asaf ve bir hemşire girmişti.

"Hayırlı sabahlar, nasılsınız?" Asaf odaya girip önce selam vermiş, sonra sanki hasta Asude'ymiş gibi ona dönerek nasıl olduğunu sormuştu. Melek şaşkın bir şekilde doktora bakarken Sedat da öfkelenerek karısına soru soran doktora doğru ileri atıldı.

"Burada hasta olan karım değil, kızım. Destur, geriye!"

Sedat kıskançlığın verdiği öfkeyle araya girerken Asude kocasına ters bir şekilde bakarak "Sedat!" diye uyarmıştı. Asaf'a gülümseyen kadın başını sallayarak, "Ben iyiyim, evladım, kızımla buradan çıkınca inşallah daha iyi olacağım" dedi. Melek annesinin doktorla konuşması karşısında şaşkınlığını korurken kendisine bakmaya bile tenezzül etmeyen doktora sinirlenerek,

"Baba buradan çıkalım artık. Mümkünse başka bir hastaneye gidelim. Bu adama güvenmiyorum!" dedi. Asaf hemşireye bir baş hareketi yaparak genç kızın tansiyonuna baktırırken Sedat'ın az önce kendisine çıkışmasına karşılık,

"Sedat Bey kızınızın maşallahı var, bu dil olduktan sonra ona kolay kolay bir şey olmaz. Eşinize gelince yüzü oldukça solgun görünüyor. Bana güvenmiyorsanız kardeşiniz de bir doktor, kendisini muayene et-

mesinde fayda var" dediğinde Sedat hızla karısına dönmüştü. Hoşlanmasa da doktorun sözlerine hak vermeden edememişti. Karısının yüzü sarıya dönmüştü.

"Asude sen iyi misin?" Asude kaç gündür hissettiği halsizliği fazla yoruluyor olmasına yorsa da yüzünden bu kadar belli olduğunu fark edememişti.

"Merak etme, sadece son zamanlarda çok yoruldum" dese de Sedat endişelenerek karısının dizlerinin dibine çökmüştü.

"Ne zamandır kendini iyi hissetmiyorsun? Bana neden söylemedin?"

"İşte bu yüzden gereksiz endişe ediyorsun. Ben iyiyim ve kızımı alıp eve gidersem daha iyi olacağım."

"Önce sana bir baksınlar, sonra çıkarız eve!"

"Sedat oğlum evde bizi bekliyor. Ablası için korkudan ölmek üzereydi. Hadi evimize gidelim."

"Önce sen!" Sedat ısrar ederken Asaf araya girerek,

"İsterseniz bir kan testi yaptıralım, sonucuna göre hastaneden size haber edilir. Şimdi hemşire hanım sizden kan alsın, sonra çıkabilirsiniz. Geçmiş olsun!" Melek birden ilginin annesine yönelmesiyle duraksamıştı. Hakikaten annesi son birkaç gündür iyi görünmüyordu. Kimseye aldırış etmeden yattığı yerden kalkarak babasının yanına, annesinin dizinin dibine çökmüştü. Kaburgaları ağrısa da önemsemedi.

"Sultanım, neden bir şey söylemedin? Sana bir şey olursa biz ne yaparız?" Asaf çekirdek aileye içi burkularak bakarken genç kızın çok şanslı olduğunu düşünmüştü. Odadan çıkmadan önce Yağız'la göz göze gelen genç adam rahatsız olurken hemşire doktorun istediği kanı almak için hazırlık yapmaya başladı.

"Yağız sen ne diyorsun?"

"O haklı, yengemin rengi iyi görünmüyor." Sedat endişeli bir şekilde karısına bakarken yaklaşık yarım saat sonra tüm işlemleri halledip hastaneden çıkış yapmışlardı. Gelecek günlerin onlara ne getireceğinden habersiz konağa doğru yola koyuldular!

5. BÖLÜM

Genç adam az önce hastaneden uzaklaşan büyük arabanın peşi sıra odasının penceresinden bakarken sıkıntıyla bir nefes aldı. İçinde garip bir his vardı ve daha önce hisleri onu hiç yanıltmamıştı. Bu kazanın sonuçlarının kötü olmamasını diledi. Olaylar soğumaya başladığında genç adam ne büyük bir hata yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ne vardı kendi kasabasının hastanesine gitseydi? Sıkıntılı bir şekilde ensesini ovalarken hemşirenin elinde kan örnekleriyle geldiğini duyunca arkasını dönerek ona baktı. "Kan testi için örnek aldık, Ömer Bey, siz hangi testleri istediğinizi söylerseniz laboratuvara götüreceğim." Asaf başını sallayarak hemşireye bakarken istediği testleri not düşerek örnekleri göndermişti. Sonuçları bizzat kendisine getirmelerini de vurgulayarak belirtmişti.

Araba ağır ağır konağa doğru ilerlerken köy meydanında konuşmalar almış başını gidiyordu. Sedat kızının ağrısı olduğu için arabayı sarsmamaya çalışıyordu. Konağa yaklaştıklarında arabaya doğru koşan oğlunu görünce frene bastı. "Abla?" Suat ablasının eve geldiğini duyunca konakta duramamış ve onları karşılamak için dışarı çıkmıştı. Yaren ne kadar uğraşsa da ergenlik çağına girmiş bir delikanlıyı zapt edemedi. Melek kardeşinin korku dolu gözlerini görünce arabadan inerek kardeşine sarılmıştı.

"Suat, ben iyiyim" dediğinde sarılmanın etkisiyle acıyan kaburgalarına aldırış etmemeye çalışıyordu.

"Oğlum, ablanın dinlenmesi gerekiyor. Hadi arabaya geçin." Sedat kızının yüzündeki acı ifadeyi fark etse de hiçbir şey söylememişti. Hiçbir zaman kızıyla oğlu arasındaki ilişkiye müdahale etmek istemedi. Kardeşler arasındaki ilişki zamanla daha da büyük bir bağla bağlanır-

ken onları uzaktan gururla izliyordu. "Hadi artık gidelim." Genç kız yeniden arabaya binerek konağa doğru ilerlerken düşüncelere daldı. Yakında okula dönmesi gerekiyordu ve bu son olanlar yüzünden işleri yarım kalmıştı.

"Baba depolama işi ne olacak? Mahsulü kaldırmamız gerekiyor."

"Bunu düşünmekten vazgeç, Melek, sen iyileşmene bak." Sedat kızının çalışmasına engel olmayı başaramadığı gibi ileride onun çabalarını takdir etmeye başlamıştı. Kızı doğuştan yöneticiydi. İşçiler arasında adaleti ve çalışkanlığı konuşulurken eski çalışanlar onun bu yönünü Suat amcasından aldığını düşünüyordu.

Araba konağın bahçesine korna çalarak girerken konak çalışanları ve Yaren hızla bahçeye çıktı. Genç kadın mutfakta Melek için yemek hazırlıyordu. "Yenge?" Melek, Yaren'i görünce mutlulukla gülümsedi. Songül halası evlendikten sonra Yaren'le Melek daha bir yakın olmuşlardı. Arada annesine anlatamadığı sırlarını Yaren'e anlatır, kadının kendisine akıl vermesini isterdi. Sevinçlerini annesine anlatırken üzüntülerini Yaren'le paylaşıyordu. Annesini üzmekten sakınan genç kız yengesine gülümseyerek, "Hoş geldin yenge, seni de buraya kadar yordular!" dedi. Yağız karısının yanına giderek kimseye aldırış etmeden alnından öptü.

"Güzelim bana yemek mi yapıyordu?" dediğinde Yaren kaşlarını çatarak kocasına baktı.

"Abimin yanında daha düzgün davran, Yağız" diye uyarırken kocasının umursamaz omuz silkişiyle,

"Sana değil, Melek'e en sevdiği yemeği yapıyordum" dedi. Yağız küçük bir çocuk gibi yüzünü asarken Yezda, Melek'i görür görmez ona doğru koştu.

"Melek abla, nasılsın?"

"Yezda, sen de mi geldin?" diyerek küçük kuzenine sarıldı. Sedat kızının yeniden acı çektiğini görünce hemen araya girdi:

"Hadi sen yatağa, yemek olana kadar dinlen" dedi. Yağız da abisini onaylarken Asude ağır adımlarla kızını odasına çıkardı. "Asude sen de dinlen biraz!" Sedat kızıyla merdivenleri çıkan karısına seslendi. Yaren eltisinin solgun yüzünü fark edince,

"Abla sen hasta mı oldun?" diye sordu. Asude peşinden gelen Yaren'e iyi olduğunu ifade etse de Yaren ona inanmamıştı. Kendisinin işlerle ilgileneceğini söyleyerek onun da odasına çekilmesini söyledi. Kızını yatağına yatıran kadın odasına gitmek yerine Melek'in yanına kıvrılarak genç kızı kolları arasına çekmişti.

"Hadi bebeğim, kapat gözlerini."

***

Karanlık bir günün ardından rahat bir nefes alarak arabasına atlayıp iş yerine doğru yola koyuldu. Ertesi gün hafta sonu tatili girdiği için halletmesi gereken işleri vardı. Yarım saat sonra iş yerine vardığında etraftaki hareketlilik dikkatini çekse de önemsemedi. Çalışanlardan bazıları kendisine korkuyla bakıyor, kaçamak bakışlar atıyordu. Sedat acelesi olduğu için hızla ofisine giderken daha sonra ne dertleri olduğunu öğrenebileceğini düşündü. "Son ihale dosyasını getir." Odasına girmeden önce kendisine yardım eden adamına dosyayı getirmesini isterken onun tepkisiz kalması dikkatinden kaçmadı. "Ne bekliyorsun, acelem var. Dosyayı getir de son kontrolleri yapalım."

"Beyim!"

"Ne oldu, İsa? Bir derdin mi var?" Genç adam Sedat'ın öfkesinden çekindiğinden sessiz kalmayı tercih ederek dosyayı almak için kendi odasına gitmişti. Sedat onun tedirginliğine anlam veremezken birkaç dakika sonra elinde dosyayla odasına giren adama kaşlarını çatarak bakmıştı. "İsa kaç yıl oldu yanımda çalışmaya başlayalı?" Adam yutkunurken güçlükle konuştu:

"On yıl olacak, beyim."

"Oldu mu o kadar? Öyleyse ağzının içindeki baklayı çıkarmazsan sonrasında neler olabileceğini biliyor olmalısın?" dediğinde adam soğuk terler dökmeye başladı.

"Beyim, küçük hanımım nasıl?" Sedat gözlerini kısarak adamına bakarken,

"Çok şükür iyi, nereden çıktı şimdi bu?" dedi.

"Köyde Melek Hanım'ın bir adamın arabasına binip köyden çıktığını konuşuyorlar!" Sedat, İsa'nın sözlerini algılayabilmek için kısa

bir an duraksadı. Duyduklarıyla gözlerinden ateş saçarak elini masaya vururken sesinin ne kadar sert çıktığından haberi yoktu.

"Kim söyledi bunu?" İsa korkuyla bir adım geri giderken Sedat yeniden bağırdı: "Kim çıkardı bu yalanı? Konuşsana, İsa!"

"Beyim ben bilmiyorum. Sabahtan beri herkes Melek Hanım'ın dün bir adamın arabasına binerek hızla uzaklaştığını söylüyor. Meydanda konuşurken duymuşlar. Ben... Şey... İnanmadım tabi ama..."

"Aması ne İsa? Kim benim kızıma dil uzatmaya cesaret edebilir?"

"Bilmiyorum, beyim. Sadece kızınızın uygunsuz davranışlar sergilediği söylentisi köyde hızla yayılıyor. Ben..." Sedat birden İsa'nın yakasına yapışarak genç adamı duvara yapıştırdı. Yakasını tuttuğu adam on sekiz yaşından beri yanında çalışıyordu. Bugüne kadar tek bir yanlışını dahi görmemişti. "Beyim ben söylemedim, köylü konuşuyor" dedi. Sedat çıldırmış bir şekilde adamın yakasını bıraktı.

"Kızıma dil uzatmaya nasıl cesaret ederler? Ekmek yedikleri kapıya ihanet edenleri bulacağım. Şimdi güvendiğin birkaç kişiyi topla ve bana dedikoduyu çıkaranı bulun." İsa güçlükle nefes alırken beyinin isteğini yerine getirmek için ofisten hızla çıktı. Bir bakıma oradan kaçmıştı.

"Onları bulacağım? Kimse benim değerlime dil uzatamaz." Sedat masanın üzerindeki fotoğrafa bakarak konuşmuştu. İki çocuğunun resmi masasının üzerine dururken başkası görür diye Asude'nin resmini koymamıştı. Yağız'ın kendisiyle dalga geçmesine bile tahammül etmişti. Karısını aşırı kıskanması kardeşinin her zaman dilindeydi. Sanki kendisi çok farklıymış gibi!

"Anne ben acıktım." Yezda mutfağa girerek annesinden yemek isterken onun arkasından içeriye giren Yağız kızını kolunun altına alarak,

"Hanım yemek olmadı mı hâlâ?" dedi. Yaren kocasına ters bir şekilde bakarken çalışan kızlardan birine Asude ve Melek'e haber vermesini söylemişti. Konak birçok çalışan değiştirmişti ve geriye sadece birkaç kişi kalmıştı. Yeni gelenler bazen sınırı aşarken Asude onlara her zaman iyimser bir şekilde yaklaşmıştı. "Hadi ama hayatım, çok acıktık... Değil mi kızım?" Yezda babasına hayran bir şekilde bakarken tek çocuk olmanın avantajlarını kullanmayı iyice öğrenmişti.

"Anne yemek hazır mı?" Mutfağa giren Can, Yağız'la Yezda'yı gö-

rünce duraksamıştı. "Siz de mi buradaydınız?" Yağız tek kaşını kaldırarak yeğenine baktı.

"Ne oldu, paşazademiz rahatsız mı oldular?"

"Ben sadece annemle konuşmak istemiştim ..."

"Baba abim artık bizi istemiyor!" Yezda yüzünü asarak sözlerini ciddileştirirken Can sıkıntıyla arkasını dönüp mutfaktan çıkmıştı. "Ne oldu şimdi? Neye kızdı yine bu?" Yağız karısına şaşkın bir şekilde bakarken Yezda az önce söylediği sözlere kızan Can'ın arkasından ağladı, ağlayacak duruma gelmişti. "Anne, Can abim neden böyle davranıyor?" dediğinde Yaren kızının yanına giderek ona sarıldı.

"Seninle alakalı değil canım. Biliyorsun birkaç gün sonra Suat amcanın yıl dönümü!" Yağız karısının sözleriyle duraksamıştı. Abisi öleli yıllar olmasına rağmen hâlâ görüntüsü gözünün önündeydi. Can'ın peşine takılan genç adam onun acısını dindirmek istemişti. Yıllardır babasını dinleyerek büyüyen Can her seferinde anlatılanları tekrar tekrar dinlemekten bıkmıyordu.

"Can, oğlum?" Can kendisine seslenen amcasına dönerek üzgün bir şekilde baktı. "Neden yüzünü astın sen?" Can derin bir nefes alarak amcasına baktı.

"Sence beni seviyor muydu?" Yağız genç delikanlının kimden bahsettiğini anlasa da sormadan yapamadı.

"Kim seni seviyor muydu?"

"Babam!" Yağız, Can'ın önünde durarak ellerini omuzlarına koymuştu. Artık büyüyordu ve onun düşüncelerinin ne yönde karışabileceğinin farkındaydı. Arada kendisine baba demesi Yağız'ın içini dağlasa da ölen abisinin emanetine baba olabilmek için elinden geleni yapıyordu.

"Sevdiğini biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum." Can'ın gözleri dolarken Yağız derin bir nefes alarak onu odasına yönlendirmişti. "Baban seni koruyabilmek için annenle evlendi. Nüfusuna geçirdi. Şimdi bunun ne demek olduğunu anlamıyorsun ama bu davranış Cemal Ağaya karşı ne denli bir başkaldırı olduğunu anlayacaksın. Baban seni çok seviyordu. Ben de annen de

seni çok seviyoruz." Can gözleri iyice dolarak Yağız'a sarılırken Yağız da ona karşılık verdi:

"Baban seni çok seviyordu. Annen de öyle... Şunu sakın aklından çıkarma, sen ailen tarafından istenilen bir bebektin. Hem de çok istenilen. Uzun zamandır sana vermek istediğim bir şey vardı. Sanırım zamanı geldi." Can geri çekilerek amcasına bakarken hızla yanağındaki ıslaklığı silmişti.

"Annem bana çok kırılmış mıdır?" Yağız gülümseyerek oğlanın başının arkasından kendilerini üzgün gözlerle izleyen karısına baktı.

"Annen sana hiç kırılmaz ki? Unuttun mu sen onun kıymetlisisin." Can amcasının sözleriyle yeniden gülümsedi. Yerinden kalkarak oğlanın elinden tutup karısına doğru ilerledi. Can mahcup bir şekilde Yaren'e bakarken kadın kollarını açarak Can'ı kendisine davet etti.

"Anne!" Can'ın hızlı bir şekilde Yaren'e sarılmasıyla ağlaması bir olmuştu. "Özür dilerim anne, seni kırmak istemedim" diye af dilerken Yaren geri çekilerek Can'ın yanaklarını tutmuştu.

"Benden değil ama Yezda'dan özür dilemen gerekiyor. Abisine çok kırıldı." Can yüzünü asarak etrafa bakınırken görmek istediği kişiyi göremeyince yeniden annesine baktı.

"Odasına çıktı ve sanırım ağlıyor." Can aralarında iki yaş olmasına rağmen Yezda'ya abilik yapıyordu. Onun üzülmesine dayanamazken izin isteyerek kardeşinin gönlünü almak için odasına doğru ilerledi. Konakta yıllar geçtikçe büyüyen çocuklara yeni odalar düzenlenmiş ve daha da yenilenmişti.

"Hayatım, ona annesinin resmini sen vermelisin." Yağız karısına dikkatle bakarken genç kadın hayretle kocasına bakmıştı.

"Buldun mu? Onca sene sonra nihayet resmini buldun mu?" Yağız başını sallarken Yaren yanağından bir damla incisini akıtmıştı.

"Çok şükür, ona çok iyi gelecek."

***

Sedat öfkeli bir şekilde iş yerinde dolanırken kızı hakkında konuşanları bir bir uyarmış ve işlerinden olmak istemiyorlarsa ağızlarını tutmalarını önermişti. Oldukça gergin geçen bir günün ardından Sedat eve öfke içinde gelmişti. Konağa giren arabadan sinirle çıkan Sedat

kendisine iyi gelebilecek tek kişiye, Asude'nin yanına odasına çıkmıştı. Ancak odaya girdiğinde karısını görememek daha da sinirlenmesine neden oldu.

"Asude?" Asude kızının yanında uykuya dalmıştı. Kocasının koridorda bağırmasıyla yerinden sıçrarken kollarının arasındaki kızını uyandırmamaya çalışarak yataktan kalkmıştı. Ağır adımlarla kendisine seslenen kocasına bakmak için odadan çıkarken koridorda Sedat'ın sinirli bir şekilde bakındığını görünce endişelenmişti.

"Sedat?" Sedat kendisine seslenen kadının sesiyle hızla ona dönmüştü. Asude hâlâ ayılamamış, uykulu halde konuşuyordu.

"Sedat ne oldu?"

"Neden odada değilsin sen?" Asude şaşkın bir şekilde kocasına bakarken ne diyeceğini bilememişti. Bir şey olmuştu ve bu her neyse hiç iyi değildi. Yıllardır kocasını bu denli sinirli görmemişti. "Odaya geç!" Asude sessizce onu dinleyerek kendi odalarına geçerken kocası da hemen ardından odaya girmişti.

"Sedat ne oldu?"

"Ne mi oldu? Koca köyde sanki konuşacak bir şey yokmuş gibi bizim kızı konuşuyorlar!" Asude onun neden bahsettiğini anlamadığı için kocasının konuşmasını bitirmesini beklemişti. "Kızıma dil uzatmaya cesaret edenlerin dilini keseceğim."

"Sedat sen ne diyorsun?"

"Dünden beri köyde bizim kızın yabancı bir adamın arabasına binip kaçtığı dedikodusu dolanıyor. Üstelik benim de aceleyle gitmem kızımı yakalamak içinmiş." Asude şaşkın bir şekilde kocasına bakarken onun odada deli danalar gibi dolaşmasını hayretle izliyordu. Sedat kesinlikle çok sinirliydi ve önüne gelen her şeyi yakabilecek durumdaydı.

"Sedat sakin ol, nasılsa yakında gerçek ortaya çıkar."

"Sakin olamam ben! Yediği kaba pisleyenin benim topraklarımda işi yok. Kızımın adını çıkarmaya cesaret eden adamın bu topraklarda nefes alacak havası yok." Sedat sesinin ne kadar yükseldiğini fark edemese de Asude her konuşmada daha da ürküyordu. Öyle ki yatağında huzursuz bir şekilde uyuyan genç kızın uyanarak odalarının kapısından onları duyduğunun bile farkında değillerdi. Melek bir elini ağzına bas-

tırarak babasının öfkeli sesini dinlerken fark ettiği şeyle daha da utanmıştı. Köyde çıkan dedikodular yüzünden babası kesinlikle kendisini suçlamıyordu.

"Benim kızıma, benim... Anlıyor musun, Asude? Bizim Melek kızımıza çamur atmaya çalışıyorlar. Öyle ki ben kızıma her şekilde kefil olabiliyorken onlar kim oluyor da kızıma laf söyleyebiliyorlar."

"Tamam, Sedat! Sakinleş artık. Kız duyacak" dediğinde Sedat hızla karısına dönmüş ve tek elini havaya kaldırarak onu susturmuştu.

"Sakın! Melek bunları duymayacak. Ben o şerefsizi bulana kadar kızım bu işin dışında kalacak." Melek ağlayarak odasına giderken babasına söz getirdiği için kendisine söyleniyordu. Ne vardı o kadar acele edecek. Ne vardı kendi kasabasındaki hastaneye gitmeyecek! Melek birden öfkelenmişti. Hepsi o düşüncesizin yüzündendi. Bütün bunlar kendisini o hastaneye götürmesi yüzünden olmuştu. Öfke tüm kanında dolaşırken düşünmeye başladı. Babasının başını yere eğemezdi. Bunu onlara yapamazdı. Bir çözüm yolu bulması gerekiyordu. Kendisini aklamak için söylentiyi yayan kişiyi bulmak zorunda olduğunu düşünürken lafı ilk çıkaranı bulmak için yemin etti. Kendisine iftira atanın kim olduğunu öğrenecek ve onu köy meydanında cezalandıracaktı. Elleri iki yanında yumruk olurken acıyan kaburgalarını önemsemeyerek hızla odadan çıktı. Merdivenlerden aşağıya inerken avludan içeri giren kadınla göz göze geldi.

"Buyurun, bir şey mi oldu?" Kadın Melek'in sert sesi karşısında kısa bir an duraksamıştı. Onun kendisini görmeyi beklemediğini anlayan genç kız ters ters kadına baktı.

"Bir şey mi istediniz?" Kadın biraz gerilerek Melek'e baktı. Pişkin bir şekilde genç kızı süzerken birden,

"Aa, kızım sen kaçmamış mıydın? Yoksa babanın peşine düşüp seni aldığı doğru mu?" dediğinde Melek'te teller koptu.

"Sen ne diyorsun, kadın? Çık git evimden, yoksa bu sözlerin hesabını sana sorarım." Kadın ayıplar şekilde Melek'e bakarken genç kız birden hissettiği mide bulantısıyla hızla alt kattaki lavaboya koştu. Kadın manidar bir şekilde genç kızın ardından bakarken kimseye görünmeden konaktan ayrıldı. Melek içi dışına çıkmış bir şekilde lavabodan çıktığında Yağız'la yüz yüze geldi.

"Melek, canım, nasılsın?"

"Amca midem çok kötü?" Melek yeniden bulantıyla çıktığı kapıdan içeri girerken Yağız endişeli bir şekilde onu bekliyordu. Bitkin bir şekilde lavabodan çıkan genç kızın gözleri yaşarmıştı. "Amca ben iyi değilim!" Genç kızın acı dolu sesiyle Yağız hızla onu kucağına alıp avludaki sedire taşımıştı.

"Tamam meleğim, biraz sakinleş. İyi olacaksın!" Onların konuşmasını kapı ardından gelen korna sesi kesmişti. İkili konağın avlusuna giriş yapan aracı görünce şaşırmıştı. Melek gördüğü kişi karşısında öfkelenirken yerinden kalkmak için davranmış ama ani mide bulantısıyla yeniden oturmak zorunda kalmıştı.

***

Gün boyu hastalarla uğraşan Ömer Asaf hemşirenin kendisine getirdiği test sonuçlarıyla günün son hastasının dosyasını da incelemiş olacaktı. Elindeki kâğıtlara göz atarken yüzüne bir gülümseme oluşmuştu. Testlerin devamında ise yüzündeki gülümseme yavaş yavaş yerini endişeye bırakmıştı. Yerinden kalkarak hemşireye, "Sabah taburcu olan hastanın adresini bana getirebilir misiniz?" dediğinde hemşire duraksamıştı.

"Hangisi, doktor bey? Bu gün beş hastanın taburcu oldu?"

"Şu attan düşen kız? Sanırım adı Melek'ti..." Hemşire doktorun kimden bahsettiğini hemen anlayıp,

"Siz diğer köyün beyinin kızını söylüyorsunuz. Onların evini kime sorsanız gösterir" dediğinde Asaf kızarak,

"Ben açık adres almayı tercih ederim. O adamın köy beyi olduğuna emin misin?" dedi. Hemşire şaşırmıştı. Sedat Bey'i çevre köylerden tanımayan yoktu. Doktor Yağız'ın ünü de özellikle oldukça yayılmıştı. Köyden onun gibi başarılı bir doktor şimdiye kadar çıkmamıştı.

"Sedat beyi burada herkes tanır, doktor bey."

"Ben tanımıyorum. Şimdi çok uzatma da bana adresi getir." Hemşire genç kızın dosyasını doktora uzatırken Asaf adresi yazmak için eline kâğıt almıştı. Aslında gerek olmadığını anlasa da hemşireye laf vermek istemiyordu. Gözlerini kısarak ilaç listesine baktığında gördükleriyle kaşları iyice çatıldı.

"Bu ilacın reçetede ne işi var?" Hemşire doktorun gösterdiği ilacı görünce yutkunmuştu. Bu ikinci kez oluyordu ve yine kapak kendi kafasına patlayacaktı.

"Sana bir soru sordum, bu ilaç bu reçeteye neden yazıldı?" Asaf sinirlenmeye başlamış ve yerinden kalkıp dosyayı hemşireye doğru sallamıştı.

"Doktor bey benim bir suçum yok. Bu ikinci kez oluyor ve..."

"Ve?" Asaf sabırsız bir şekilde cevap beklerken hemşire korkuyla ona baktı. "Konuşsanıza hemşire Hanım!" genç kız çekingen bir şekilde geri adım atarken alçak sesle,

"O ilacı reçeteye ortopedi doktoru ekledi" dedi aniden ve sonra rahat bir nefes almıştı. Asaf kaşlarını çatarak hemşireye bakarken sordu:

"Ortopedist neden benim hastama böyle bir ilaç yazsın?"

"Bilmiyorum ama daha önce bir kez daha başka bir doktorun reçetesine ilaç ekletmişti." Asaf şüpheyle kıza bakarken bu işin peşini bırakmayacağını söyleyerek konuştuklarının aralarında kalmasını tembihlediği kıza odasından çıkmasını söylemişti. Elindeki reçeteye bakınca dişlerini sıkan genç adam ceketini alarak hızla odadan çıktı. Hem testlerin sonucunu aileye vermek, hem de ilacı kullanmasına engel olmak için yola koyulmuştu.

Yol boyu kararını sorgulasa da doktorluk vazifesi ağır basan genç adam, ulaşmak istediği köye giriş yaptığında ilk kez huzuru hissetmişti. Arabanın camını aşağıya indirerek dışarıdan esen ılık rüzgârın arabaya dolmasına izin vermişti. Düşüncelerle boğuşarak konağın kapısına ulaştığında geldiğini duyurmak için öncelikle kornaya basmış ve usturuplu bir şekilde konağın avlusuna arabasıyla giriş yapmıştı. Kendisine bakan ikiliyi görünce kısa bir duraksama yaşasa da amcasının kollarındaki kızın yüzünü görünce endişelenmişti. Arabadan inerek ikiliye doğru ilerlerken kendisine kesif bir öfkeyle bakan gözlerle karşılaştı.

"Hayırlı akşamlar!" Yağız şaşkın bir şekilde gelen kişiye bakarken,

"Hayırlı akşamlar!" demişti. "Sanırım ilaçlarınızı aldınız?" Melek öfkeyle genç adama cevap vermek üzereyken Yağız araya girdi.

"Bir sorun mu vardı? Hangi rüzgâr attı sizi buraya?" dedi. Melek amcasına ters bir şekilde bakarken Asaf en iyisinin durumu Yağız'a anlatarak oradan gitmek olduğunu düşünmüştü.

"Sizinle konuşabilir miyim?" dediğinde Yağız genç adama başını sallayarak ayağa kalkmıştı. "Hayatım sen burada kal, birazdan yanına geleceğim."

"Amca ne konuşacaksa burada konuşsun... Bizim gizli saklımız mı var?" dedi. Asaf içinden sabır dilerken Yağız onaylamaz bir şekilde başını sallayarak yeğenine bakmıştı.

"Peki, madem öyle diyorsunuz. Sanırım reçetenizde olmaması gereken bir ilaç var. Bu yüzden ilacı almamanızı söyleyecektim." Yağız duydukları karşısında kaşlarını çatarken Melek hiddetle, "Ne yani, benim rahatsızlanmama senin yazdığın uyduruk ilaç mı neden oldu?" dedi. Asaf genç kıza laf anlatamayacağını düşünerek Yağız'a döndü.

"Bakın nasıl oldu bilmiyorum ama yeğeninizin reçetesine iznim olmadan başka ilaç eklenmiş. Buraya gelmek için yeğeninizin dosyasındaki adrese bakarken fark ettim. Araştırma yapacağıma emin olabilirsiniz. Siz reçeteye bakarsanız hangisi olduğunu zaten anlarsınız." Yağız anlayışla genç adama bakarken ilaç dolandırıcılarının kasabaya kadar gelmiş olabileceğini düşünmeye başladı.

"Tamam, ben ilgilenirim. Ayrıca şu ilaç meselesine benim de bir göz atacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bir de yengenize yaptığımız testler!" Asaf konuşmasına devam etmek isterken konağın avlusuna sinirli bir şekilde bağırarak giren çocuk dikkatleri üzerine çekmişti.

"Abla! Bu doğru mu? Tüm köy senin bebeğin olacağını konuşuyor!"

6. BÖLÜM

"Abla! Bu doğru mu? Tüm köy senin bebeğin olacağını konuşuyor!"

Melek duyduklarını uzaktan gelen sis bulutu arasında duyuyordu. Küçük oğlanın sözleri genç kızın kanının donmasına neden olurken Yağız yeğenin sözlerine karşılık ona öfkeyle dönmüştü. "Sen ne diyorsun, Suat?" Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki bütün konakta yankılanmıştı. Asaf ilk kez birinden bu kadar çekindiğini hissetti. Küçük çocuğun yerinde kesinlikle olmak istemezdi. Yanlış bir zamanda geldiğini düşünürken gözleri sedirin üzerinde oturan yüzü bembeyaz genç kıza kaydı. İçinden *demek hamile* diye düşünürken sonradan aklına gelen hastane macerasıyla bunun imkânsız olduğunu fark etmişti. Kızın hamile olmasına imkân yoktu. Yapılan tüm testlerde böyle bir sonuç çıkmamıştı. Elindeki dosyayı avucunun içinde daha da sıkarken yeğeninin omuzlarını sıkan Yağız'a baktı.

"Yağız Bey, böyle bir şey olmasına imkân yok. Eğer yeğeninizin eşi çocuk..." Asaf'ın sözleri karşısında öfkeli bakışlarıyla hızla genç adama dönen Yağız,

"Sen ne diyorsun, doktor? Yeğenimin çocuğu olması imkânsız... Nitekim evli olmayan bir kızın hamile olması bu topraklarda ölüm getirir" dediğinde Asaf yutkunmadan edememişti. Melek'ten hâlâ bir tepki gelmemişti. Gözlerini kapatarak düşünmeye çalışıyordu. İlginç bir şekilde kardeşinin sözlerini kısa bir sürede atlatan genç kız oldukça sakindi. Bir süre gözleri kapalı bir şekilde duran Melek kendisi hakkında bu dedikoduyu çıkaran kişiyi adı gibi biliyordu. Öfkeyle dişlerini sıkarken sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu. Yağız yeğeninden bir tepki gelmeyince hızla genç kızın ayağının dibine çöktü.

"Merak etme hayatım, bu dedikoduyu kimin yaydığını bulacağım. Onu kendi ellerimle..." Melek hafif gülümseyerek amcasına bakarken Yağız yeğeninin sakinliğine hayranlık karışımı şaşkınlıkla bakmıştı. Asaf kızın gülümsemesi karşısında içinden *delirdi sanırım* diye geçirirken midesi hâlâ kötü olduğu için ağır bir şekilde ayağa kalkmasını dikkatli gözlerle izledi.

"Melek, amcacığım?" Yağız korku dolu gözlerini yeğenine dikerken merdivenlerden aşağıya inen Sedat'la endişesi daha da artmıştı.

Abisi çıldıracaktı! Abisi kesinlikle çıldıracaktı! Köyü bile ateşe verebilirdi...

"Melek, kızım?" Sedat kızının baş ucuna toplanan kalabalığa bakarken doktoru görmesiyle kaşları çatılmıştı. Kızının yüzü hiç de iyi görünmüyordu.

"Doktor seni buraya hangi rüzgâr attı?" Sedat keskin bir sesle genç adama sormuştu. Asaf az önce olanların cereyanında kalmamak için hızla elindeki dosyayı göstermişti.

"Eşinizin test sonuçlarını getirmiştim."

"Bunun için buraya kadar zahmet etmenize gerek yoktu. Haber etseydiniz ben gelirdim." Asaf adamın kendisinden hoşlanmadığını anlasa da bir şey söylemedi. Yağız doktora bakarken bir yandan da yanlarından uzaklaşan yeğenini kontrol ediyordu. Suat ablasından bir tepki göremediği için onun peşinden giderken Sedat yeniden konuştu: "Seni dinliyoruz!" Asaf konuşmasına devam edeceği sırada duyulan sesle herkesin bakışı merdivenlere dönmüştü.

"Melek, kızım!" Asude kocasının peşinden avluya inerken merdivenlerin dibinde yere düşen kızını görünce birden çığlık attı. "Kızım!" Asaf gençliğin verdiği çeviklikle diğerlerinden önce yanlarına varmıştı. Genç kızı baygın bir şekilde yerde görünce endişelenerek onu kucakladığı gibi az önce kalktığı sedire götürüp yatırdı. Asaf bu hareketleri kendisine dikkatle bakan gözlerden bihaber yaparken Sedat hızla kızının baş ucuna çökmüştü. "Melek, kızım?" Bakışları doktora çevrildiğinde Asaf ilk kez iliklerine kadar sarsılmıştı. Kendisini ne kadar sevmese de kızına düşkün olan adamın bakışları içine işlemişti. İster istemez kısa bir an için Sedat'ı kendi babasıyla karşılaştırdığında hızla *saçmalama* dedi.

"Birisi kolonya getirsin!" diye seslenen genç adam Asude'yle göz göze gelince duraksadı. Kadının gözleri yine yaşlıydı ve bu durum nedensizce içini yakıyordu. Garip bir şekilde Asude'yle arasında bir bağ kurulmuş ve bu durum Asaf'ın elini kolunu bağlamaya yetmişti. "Sakin olun, sadece bayıldı. Bu durumda normal" dediği an Yağız'la göz göze geldi. Yağız genç adama işaret ederek susmasını söylerken Sedat kızının yüzünü avuçlarının arasına alarak endişeli bir sesle konuştu:

"Hadi meleğim, aç güzel gözlerini de babanın içi rahatlasın. Hadi ..." Asude kocasının omuzuna dokunurken Asaf herkesi şaşırtan bir şey yaparak Asude'yi kızının uzandığı sedire oturttu. Kadının yüzü her saniye değişiyordu.

"Karımdan uzak dur!" Sedat hızla doktoru geri çekerken kendisi karısının dibinde bitmişti. Asude kocasını bu hareketini onaylamaz bir şekilde bakarken Asaf baygın kızın kendisine gelmeye başladığını fark etmişti. Orada daha fazla durmamak için getirdiği dosyaya bakındı. Bir an önce bu aileden uzaklaşmak istiyordu. Onların sorunlarıyla uğraşmak zorunda değildi. Kendi düşüncesinden utansa da yapacak bir şey yoktu. Az önce Melek'i kucağına aldığı yere doğru ilerleyerek yerdeki dosyayı aldı. Yağız gözleriyle onu takip ederken Asude ve Sedat'ın tek odak noktası kızlarıydı. Suat da ablasının başında yerini alırken babasına bakıyordu.

"Baba sana söylemem gereken bir şey var. Ablam bu yüzden bayılmış olmalı!" Yağız yeğeninin sözleriyle hızla araya girdi:

"Suat, şimdi bunun sırası değil, öyle değil mi? Hem annen iyi görünmüyor." Sedat merakla oğluna baksa da duydukları boğaz temizleme sesiyle dikkatler yeniden Asaf'a döndü. Sedat gözlerini kısarak genç adamın elindeki dosyaya bakarken endişesi daha da artmıştı. Karısının elini tutarak sıkan adam Asaf'ın tedirginliğinin gerginliğini tüm benliğinde hissediyordu.

"Fazla uzatma doktor, ne söyleyeceksen söyle artık." Sedat daha fazla dayanamayarak genç adama uyarıda bulunmuştu.

"Asude hanımın ciddi bir kan sorunu var" dediğinde Yağız araya girdi:

"Bu sorunu halledebiliriz. Tedavi edilebilir." Yağız başını sallarken

yüzü asılmıştı. Aslında güzel bir haber vermek istiyordu ama kadının yaşı gereği durumu tehlikeli olabilirdi.

"Evet, tedavi edilebilir ama sizin durumunuzda biraz riskli bir durum." Yağız doktorun ara vererek konuşmasından sıkılarak elindeki dosyayı hızla çekip almıştı. Asaf boşta bulunarak itiraz etmek istediyse de Yağız'ın dosyaya kısa bir bakış attıktan sonra kendisine dönen bakışlarıyla üzgün bir şekilde ona bakmıştı. Sedat kardeşinin ifadesiyle yerinden kalkarak karşısına dikildi.

"Yağız? Ne oldu? Konuşsana!" Yağız hüzünlü bir gülümsemeyle yengesine bakmıştı. Asude tedirgin bir şekilde kayınına bakarken korkmaya başlamıştı. "Konuşsana, Yağız!" Sedat'ın sert sesi avluda yankılanırken Melek babasının sesiyle yerinden sıçramıştı. Meraklı gözlerle babası ile amcası arasındaki gerginliğe bakarken,

"Ne oluyor, amca?" dedi. O da kendi derdini unutarak annesi için endişelenmeye başlamıştı.

"Bakın, durum şu, eşinizin kan problemi var ve onun durumundaki biri için bu sorun olabilir."

"Karımın durumu mu? Ne varmış karımın durumunda?"

"Abi..." Yağız araya girerek konuşmuştu. Sedat'ın gözleri pinpon topu izler gibi bir Yağız'a bir Asaf'a dönüyordu. Yağız derin bir nefes alarak kendisine korkuyla bakan yengesine döndü:

"Yenge bundan sonra yerinden kalkmayacaksın. Yorulmayacaksın ve stresten uzak duracaksın. Bu senin..." Yağız duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama biraz daha konuşmazsa abisinin gazabına uğrayacağı kesindi. "Bu senin ve yeğenim için iyi değil" dediğinde herkes Melek'e döndü. Melek kaşlarını çatarak amcasına bakarken neden bu şekilde konuştuğuna anlam veremiyordu. Son günlerde Melek'in başına gelenlere üzülürken bu durumun Asude'yi nasıl etkilemiş olabileceğini düşünüyorlardı.

"Melek'in ne ilgisi var?" Sedat araya girerken Yağız'ın bakışlarını gören Asude birden elini karnına koydu. Genç adamın bakışları Asude'nin karnında duran eline yönelmişti. Asude şaşkın gözlerle Yağız'a bakarken birden hıçkırdı. O ana kadar kimse Asude'nin hamile olabileceğini akıllarına getirmemişti. Suat'tan sonra karı koca yeni bir çocuk için istekli olsa da bir türlü olmamıştı. *Nasip değilmiş* diyerek bu fikir-

den vazgeçtiklerinde iki çocuğu için şükrediyorlardı. Şimdi ise yanılmadıysa yeniden anne olacağını öğrenen Asude ne yapacağını şaşırmış bir şekilde Yağız'a bakıyordu.

"Ne oluyor burada?"

"Abi, tebrik ederim... Üçüncü kez baba oluyorsun!" Sedat şoke olmuş şekilde bir kardeşine bir de karısına bakıyordu. Asude ağlayarak öne doğru eğilirken iki kolunu da karnına sarmış, içindeki bebeği şimdiden korumaya çalışıyordu.

"Asude?" Sedat şaşkın ve bir o kadar mutlu bir şekilde karısının önüne diz çökmüştü. "Asude'm?" dediğinde karısı ıslak bakışlarını ona kaldırmıştı. Asude hıçkırarak,

"Rabbim bu yaşta yeniden nasip etti" dediğinde Sedat'ın da gözünden bir damla yaş düştü. Melek ve Suat şaşkındı. Suat ablasına sokularak,

"Annemin bebeği mi olacak?" diye sorarken kardeşinin sözleri karşısında hayal dünyasından çıkan Melek tiz bir şekilde kahkaha attı. Onun kahkahasıyla gözler genç kıza dönerken Asude endişeli bir şekilde kızına baktı. Melek hızla yerinden kalkarak annesinin dibine, babasının yanına diz çöktü.

"Sultanım" dediğinde Yağız da mutlulukla gülümsemişti. Annesine en büyük destek Melek'ten gelecek gibiydi. "Ee Sedat Bey, bu haber üzerine bir şeyler düşünürsünüz!" diyerek babasına takılan Melek kısa bir süre de olsa sıkıntısını gidermeyi başarmıştı. Suat hâlâ donmuş bir şekilde ailesine bakarken Melek elini kardeşine uzatarak,

"Gel buraya, canım" dedi. Kardeşiyle arasında dokuz yaş vardı ve on dört yıl sonra yeniden abla olacaktı. Gözünden aşağıya akan yaşa uzanan annesinin elini tutarak dudaklarına götürdü.

"Anne, sen hiç merak etme... Kardeşim sağlıklı doğacak" dediğinde Suat da ablasını onaylayarak başını sallamıştı. Asude ağlayarak kızına sarılırken Asaf orada daha fazla kalmak istemedi. Kendisine uzak olan sahneleri görmek canını yakıyordu.

"İzninizle, artık benim gitmem gerekiyor. Yağız Bey size gerekli şeyleri anlatır. İyi günler" diyerek arkasını döndü. Sedat yerinden kalkarak genç adama seslendi:

"Nereye? Bu güzel haberden sonra akşam yemeğinde bize katılmalısın." Sedat'ın sözlerine karşılık Asaf dışında herkes ona şaşkın şaşkın bakmıştı. Karısını ve kızını herkesten kıskanan adam yabancı bir adamı yemeğe davet ediyordu.

"Size katılmayı isterdim ama evde bekleyenim var. İyi akşamlar." Genç adam arkasını dönerek arabasına doğru ilerledi. Tüm kötü olaylardan sonra konakta bayram havası oluşmuştu. Asude ayağa kalkarken Sedat karısının koluna girerek ona ayak uydurdu.

"Sakat değilim Sedat, lütfen böyle davranma."

"Doktoru duydun, yorulmaman gerekiyor." Yağız abisine hak verirken yengesinin diğer koluna girdi. "Stresten uzak durman gerekiyor. Takviye yiyeceklerle kan değerlerini normale döndürmeliyiz. Yarın bizim hastaneye gidip durumunu tam olarak öğrenelim. Gerçi hâlâ otuzluk gibi gösteriyorsun ama yaşın dolayısıyla önlem almalıyız" dediğinde arkalarında duraksayan genç kızı hatırladılar. Melek olduğu yerde annesi ve babasına bakıyordu. Annesinin üzülmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Öncelikle kendi adını çıkarmaya çalışan kişiyi bulması gerekiyordu. "Suat?" Küçük oğlan ablasının seslenmesiyle ona baktı. "Buraya gel" dediğinde ise ablasına doğru yürüdü. İkili anlaşarak yemekten sonra odada konuşacaklardı.

***

Yemek oldukça eğlenceli geçmişti. Sedat gün içinde duyduklarını bile neredeyse unutmuştu. Karısının arada dalgınlaşmasından hoşlanmasa da Yağız'ın Yaren'e dönerek, "Ben de bir tane daha istiyorum!" diye konuşması herkesi güldürmüştü.

"Yağız lütfen..."

"Ama hayatım sence de Yezda'ya bir kardeş yapmamız gerekmiyor mu?" dediğinde Yaren karşısında oturan kızına baktı. Kızının tek kalmasını o da istemiyordu. Aklına kendi kardeşi düştü. Zor günler geçirmişlerdi ve daha yeni yeni mutlu toparlanıyorlardı. Cüneyt'i aramayı aklına not ederek kocasına döndü.

"Sanırım haklısın, kızımın yalnız kalmasını istemiyorum." Yağız karısının sözleriyle rahat bir nefes alırken yemek yemeye devam etmişlerdi. Asude'nin hamileliği konakta sevinçle karşılanırken etrafa köy

meydanında kurban kesilip yemek dağıtılacağı yayılmıştı. Artık köyde Asude'nin hamile olduğu haberi konuşuluyordu.

***

Genç adam arabasını konağa doğru sürerken yoluna çıkan traktör yüzünden durmak zorunda kaldı. Bir süre traktörden inip kendisine doğru gelen adamı izlerken elleri farkında olmadan arabanın kapısında bulundurduğu silahına uzanmıştı. Bu durumdan hoşlanmasa da dostu olduğu kadar düşmanı da vardı. Koca köyün tüm sorumluluğu üzerinde olduğu için sevmediği silahlarla yaşamak zorundaydı. Elini göstermeden kendisine iyice yaklaşan adamı arabanın içinde beklemişti.

"Bir sorun mu var?" Sorusuna karşılık alaycı bir gülümsemeyle kendisine bakan adam en fazla kendisinden birkaç yaş büyük olabilirdi.

"Bu topraklar sana göre değil, yabancı! Bu köyde çok fazla dolaşmasan iyi edersin." Asaf tek kaşını kaldırarak kendisine tehdit edercesine bakan adamı süzmüştü.

"Nerede dolaşacağımı sana soracak değilim."

"Elbet bana sormayacaksın ama ayağını denk al. Seni bir daha Melek'in yanında görmeyeyim. O kız benim!" dediğinde Asaf kısa ama etkileyici bir kahkaha attı.

"Şu kız da amma kıymetliymiş ya... Bak sen, uzak durmazsam ne olacak?" Adam sinirlenerek Asaf'ın arabasının kapısını açmaya çalıştı ama kilitli kapıyı açamadı.

"Çık lan şu arabadan. Adamsan karşıma çık!" Asaf iyice kabak tadı vermeye başlayan bu durumdan sıkılmıştı. Hızla arabadan inerek kendisine diklenen adama üstten bakmaya başladı. Karşısındaki adam Asaf'ın arabadan inmesiyle bir adım geri giderken onun bu kadar yapılı olduğunu fark edemediği için yutkunmak zorunda kaldı. Hâlâ kendi köyünün sınırına ulaşmamıştı.

"Şimdi söyle ne söyleyeceksen. Hadi!" diye bağıran Asaf adamın bir adım daha gerilemesine neden oldu. Birkaç adımda traktörüne ulaşan yabancı, Asaf'a dönerek, "Sakın seni bir daha bu topraklarda görmeyeyim. Canını seviyorsan..."

"Ne olur!" Asaf hâlâ kendisini tehdit etmeye devam eden adama

doğru ilerlerken traktörün çalışan sesiyle duraksadı. Bir de bunlarla uğraşmak zorunda kalıyordu. Sıkıntıyla arabasına binerek hızla oradan uzaklaşırken öfkesi geçmemişti. Anlaşılan bu köy pek de sakin bir yer değildi. Acaba kendi köylüsü ne yapıyordu. Hafta sonu tarlaları gezerek işçiyle konuşsa iyi olacaktı.

Araba ağır bir manevrayla kendi köyüne girerken içi biraz olsun rahatlamıştı. Bir daha o köye gitmeyecekti. Konağın kapısına ulaştığında büyük sürgülü kapı açıldı. Konağın kâhyalarından biri arabadan inmesini beklerken genç adam ona selam vererek odasına yöneldi. Kendi dairesine geçmeden önce her zaman yaptığı gibi merdivenin başında durarak etrafına bakındı. Arkasından hissettiği ayak sesleriyle gözlerini kapatırken gelenin Hacer Hanım olmaması için dua ediyordu. Şu anda o kadını çekecek durumda değildi. "Beyim?" Asaf annesinin naif sesini duyunca bıkkınlıkla içini çekti. Arkasını dönerek kadına bakarken onun yorgun hali dikkatini çekmişti.

"Güler Hanım, size ilk ve son kez söyleyeceğim. Bana *beyim* demekten vazgeçin. Adımla seslenmenizde sorun yok. Ne de olsa beni siz doğurdunuz!" dediğinde kadın bakışlarını kaçırmıştı.

"Babanıza bakmanıza fayda var, bugün pek iyi değildi," dediğinde Asaf kadına başını sallayarak karşılık verdi. Babasının odasına doğru ilerleyen genç adam arkasından gelen ayak seslerini müzik sesi gibi dinliyordu. Bu gün gördüğü aile saadeti içindeki özlemi daha da arttırmıştı. Şimdiye kadar kendisine sevgi gösteren, içten davranan sadece Gülüm olmuştu. Bu yüzden bir bitkiden farkı olmayan kadının bu hali genç adamı derinden etkiliyordu. Onu iyileştirmek için elinden geleni yapmaya çalışıyor ama şu ana kadar elinden bir şey gelmemişti. Doktor olmak ve Gülüm'ü iyileştirememek genç adama ağır geliyordu.

"Neyi vardı?" Annesine bakmadan babasının odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Büyük ahşap işlemeli başlığı olan yatakta kıpırtısız bir şekilde yatan adama doğru ilerledi. Altmışların başlarındaki adamın saçları iyice beyazlamıştı. Yatağa yaklaşarak uyuyan adamın nabzını kontrol ederken bir yanda da göğsünü dinlemeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" Babasının nabzı oldukça yüksek atıyordu. Onun heyecanlanmasına neden olan bir şey olduğu belliydi. "Bilmiyorum, yanına geldiğimde göğsünün sıkıştığını işaret etti. Nefesi de ara ara kesiliyor

gibi oldu." Asaf annesine anladığını belirten bir baş hareketi yaparken kalp krizi sonrasında bir tarafı komple felç olan adama yeniden baktı. İçinde ona karşı hiçbir sıcaklık olmaması ne acıydı.

"Şimdilik bir sorun yok, uyandığında yeniden ona bakarım. Şimdi çıkalım da dinlensin." Güler Hanım oğluyla birlikte odadan çıkarken Asaf kendi odasına doğru yöneldi. "Yemeğimi odaya getirsinler, bugün Gülüm'le beraber yiyeceğiz" dediğinde kadının içi acımıştı. Oğlu yatalak olan eşiyle o kadar ilgiliydi ki onun için üzülmeden edemedi. Ömrünü Gülüm'e bakarak geçirmeye kararlı gibi durması ise daha da üzülmesine neden oluyordu. Gelininin iyileşmesi için sürekli dua ederken Asaf'ın babası gibi olmayacak olması ümidi içini daha sıcak yapıyordu. Oğlunun kapalı kapılar ardından kaybolan görüntüsünü gözünün önüne getirirken merdivenlerden inerek mutfağa geçmişti.

"Kızım, Asaf Bey odasında yiyecekmiş, söyle de bir tepsi hazırlasınlar." Güler Hanım'ın sözleriyle hemen işe koyulan çalışanlardan biri beyine yemek hazırlarken Güler Hanım da beklemeden kendi yemeğini hazırlayarak mutfak masasına geçti.

"Hanımım, yemek hazır." Kızın seslenmesiyle bakışlarını hazırlanan tepsiye çeviren kadın,

"Biber turşusu yok mu? Asaf sever" dediğinde çalışan kız hüzünlü bir şekilde kadına baktı. Güler Hanım'ı uzun zamandır tanımasa da o da konakta çalışmaya başladığından beri kadının çektiği acıları duymuştu. Yıllarca kocasından ayrı, oğlundan ayrı konak dışında bir başına kalmıştı. Garip bir şekilde kocası Osman Bey'in kalp krizi geçirmesiyle kadın konağa oğlundan bir gün önce dönmüştü. Kadının mahzun bir hali vardı. Beş yıldır konaktaydı ve bir kez olsun çalışanlara emir verdiğini duymamıştı. Gerçi konakta emir verecek kadar kalmamıştı ya!..

"Hemen koyuyorum, hanımın." Tepsiye son kez göz attıktan sonra alıp oğlunun dairesine yöneldi. Onun mutfaktan elinde tepsiyle çıktığını gören Hacer Hanım'la karşılaştı.

"Ooo, Güler Hanım, odanızda mı yiyeceksiniz?" dedi. Güler Hanım kumasına aldırış etmeden merdivenlere doğru yürüdü. "İyi olmuş, en azından o suratını görmemiş oluruz!" Hacer Hanım'ın sözlerine aldırış etmeyen kadın her zamanki gibi suskunluğunu koruyarak oğlunun

yemeğiyle özel kapıdan içeri girdi. Uzun koridordan ilerlerken birden Asaf'ın sert sesiyle duraksadı.

"Size *ben odaya girdiğimde buradan ayrılın* demiştim, neden hâlâ bu odadasınız?" Asaf odaya girdiğinde pencereden dışarıyı seyreden hemşireye gidebileceğini söylemiş ve üzerini değiştirmek için soyunma odasına girmişti. Birkaç dakika sonra üzerinde sıfır kol penyesiyle odaya geçerken hemşirenin hâlâ odada olması öfkelenmesine neden oldu. Dişlerini sıkarak hemşireye neden hâlâ odada olduğunu sorarken kızın kayıtsızca kendisini süzmesi öfkesini daha da arttırmış, sesinin yükselmesine neden olmuştu.

"Defolun!" Kız kapıya yönelirken Asaf konuşmasına devam etti: "Yarından sonra gelmenize gerek yok, işinize son verildi!" Kız hızla arkasına döndü. O da sinirlenmişti. Üç aydır kendisini Asaf'a göstermeye çalışıyordu ama adam onu her seferinde görmezden geliyordu.

"Bunu yapamazsınız" dedi. Asaf kızın bu çıkışıyla daha da sinirlenirken hızlı birkaç adımda kızın yanına varmış ve kızı kolundan tutarak odadan dışarı çıkarmıştı. Annesiyle karşılaşan genç adam öfkeyle,

"Bu kızı bir daha Gülüm'ün yanında görmeyeceğim. Benim dairemden uzak duracak!" dedi. Güler Hanım şaşkınca oğluna bakakaldı.

"Bir kabahat mi işledi?" Kadının sorusu Asaf'ın duraksamasına neden olurken yanlış bir şey söyleyip başına bela almak istemiyordu.

"Son sözüm burdur. Yarın başka hemşire getireceğim." Tepsiyi annesinin elinden alarak odasına girerken kapıyı sert bir şekilde kapattı. Kız aşağılanmanın verdiği hisle kapanan kapıya bakarken Güler Hanım ona seslenerek daireden çıkması için yol gösterdi.

"Bunun hesabını verecek... Bana bu şekilde davranmasının hesabını soracağım ona!" Hemşire kibirli bir şekilde söylenerek oradan uzaklaşırken Hacer Hanım şaşkınlıkla yanından geçen kıza baktı. Anlaşılan Ömer Bey bu kızın suyunu ısıtıp yollamıştı. Bu durumu kullanması gerekiyordu. Gülüm'e yaklaşmak için eline geçen bu fırsatı kaçıramazdı. Sinsi bir şekilde gülümserken kendisini endişeyle izleyen kadından habersizdi.

Güler Hanım'dan!

7. BÖLÜM

Gözlerini aralamaktan korkarcasına ısrarla uyumak istiyordu. Yeni bir güne güzel uyanmayalı günler olmuştu. Genç kız malum sonucu daha fazla erteleyemeyeceğinin farkına varıp bir elini alnına koyarak bal rengi gözlerini araladı. Sıkıntıyla nefes alırken birkaç gündür yaşadığı uykusuzluk nedeniyle başındaki ağrı yeniden belirmeye başlamıştı. Yerinden doğrularak konaktaki sessizliği dinlemeye başladı. Kaza gününün üzerinden beş gün geçmişti ve köy dedikodu kazanı gibi kaynıyordu. Babasının sıkıntıyla kendisine belli etmek istemediği sıkıntıları annesinin bilmesi genç kızın içini acıtsa da bu işe bir çare bulması gerektiğinin farkındaydı. Üstelik annesi sıkıntılı bir hamilelik yaşarken kardeşinin hayatını tehlikeye atamazdı. Usul bir şekilde üzerini değiştirerek odasından çıkan Melek seher vakti olduğu için daha kimsenin kalkmamış olduğunu fırsat bilip kardeşinin odasına gitti. Suat büyüdüğü için babasının eski odasına yerleşmişti. Arada Can'la aynı odada kalmak istese de babası ona izin vermemişti. Can'ın babasının odasında rahat etmesini istiyordu.

Etrafına bakınarak işlemeli kapıyı sessizce açarken kardeşinin odasına hızlı bir şekilde süzülmüştü. Kapıyı aynı sessizlikle kapatarak arkasını döndüğünde gece lambasının yüzünü aydınlattığı kardeşini gördü. Tedirgin adımlarla kardeşine yaklaşan genç kız, "Suat" diye seslendi. Cevap vermeyen oğlanın yanına yaklaşıp omuzundan silkelerken küçük çocuk hızla yerinden sıçradı.

"Abla, ne oluyor?"

"Kalk Suat, konuşmalıyız." Suat yattığı yerden kalkarak ablasının

yüzüne bakarken gözleri kısa bir an odanın penceresine kaydı. Ortalık daha aydınlanmamıştı.

"Abla sabahı bekleyemeyecek kadar önemli ne oldu?" Melek güçlükle yutkunarak kardeşinin yanına oturdu. Ablasının sıkıntısını anlayan küçük çocuk üzgün bir şekilde ona baktı. "Abla ne yapacaksın?" Melek kardeşinin sorusuyla oğlana bakarken derin bir iç geçirip,

"Dedikodunun kaynağını bulacağım. Bu iftirayı yayan kişiyi bulmak için sana ihtiyacım var" dedi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Melek kardeşine dönerek ellerini tuttu. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle kardeşine bakarken odanın kapısı birden açılınca ikili irkilmişti. Can odanın kapısına dikilmiş iki kardeşe bakarken Melek yüzünü asarak başını öne eğdi.

"Bensiz plan mı yapıyorsunuz?" Melek Can'ın sorusuyla hızla kafasını kaldırırken Suat gülümseyerek Can'a içeri girmesini işaret etti.

"Ne yapmayı planlıyorsun, abla?" Bu kez soruyu Can sormuştu.

"Annemin daha fazla üzülmesine izin veremem. Zaten hamileliği zor geçiyor, bir de benim yüzümden üzülmesini istemiyorum."

"Peki planın ne?"

"Bu iftirayı atanı bulmak... Onu bulursak attığı iftirayı köy meydanında itiraf ettirebilirim."

"Bunun kolay olmayacağını biliyorsun, öyle değil mi? İtiraf etse bile her zaman bir şüphe olacaktır. Herkes hakkında konuşmaya devam edecek. Annem her zaman ne derdi: *Çamur at izi kalsın.* Üzerindeki şüphe hiçbir zaman kalkmayacak."

"O zaman ben de şüpheleri kaldıracak tek şeyi yaparım."

"Ne?" İki çocuk da kararlı bir şekilde yerinden kalkan genç kıza bakakalmıştı. Odanın penceresinin önüne giderek aydınlanmaya başlayan havanın kızılımsı rengine gözlerini çevirdi. İçinden *Rabbim hayırlısını versin* diye dua etti. Derin bir iç çekerek arkasını dönüp dikkatle kendisine bakan iki çocuğa,

"Evleneceğim" dedi.

"Saçmalama, abla!" İki çocuk da aynı anda yerlerinden kalkıp genç kıza çıkışmıştı. "Bunun bir çözüm olmadığını biliyorsun. Sırf dedikoduları engellemek için evlenemezsin. Sen demiyor muydun sevmeden

evlenmeyeceğim diye?" Melek kardeşinin sözleriyle yüzünü asmıştı. Elbette sevmeden evlenmek istemiyordu ama bu gidişle başka şansı yoktu. Babasının başını öne eğmiş gibi hissediyordu. Her ne kadar babası bu durumu görmezden gelse de içten içe kendisi için üzüldüğünün farkındaydı. Üstelik annesine belli etmemek için de dikkatli davrandığını gördükçe genç kız daha çok acı çekiyordu.

"Babamın başını yerden kaldıracağım. Annemin daha fazla üzülmesine izin vermeyeceğim." Melek kararlı bir şekilde kardeşlerine bakarken Suat öne atılarak,

"Olmaz, buna izin veremeyiz, abla" dedi.

"Bana yardım etmenizi istiyorum. Bu işi yapanı bulmama yardım edin. O zaman köyde başım dik bir şekilde gezebilirim. Suat o gün sen de vardın, etrafta kimseyi gördün mü?" dediğinde Suat kısa bir duraksamayla hatırlamaya çalışıyordu.

"Hatırlamıyorum, abla; ama birkaç kişi vardı. Üstelik kazayı görenler de vardı. Nasıl oldu da dedikodu çıktı hiç anlamıyorum. Attan düştüğünü görenler var ama..."

"Ben şaşırmadım, Suat. Yakında kokusu çıkacak, göreceksin. Bu işten çıkarı olanlar kendi ayaklarıyla gelecekler..." Suat ve Can birbirine bakıyordu. Melek odadan çıkıp giderken düşünmekten beyni patlamak üzereydi. Ne olursa olsun kendi adını temizleyecekti. Odasına giderek yeniden uyumayı deneyecekti.

***

"Gökçe, sen neden iş yapıyorsun?" Asaf sabah hastaneye gitmek için odasından çıktığında elinde çamaşır sepetiyle ilerleyen kardeşini görmüştü. Genç kız mahcup bir şekilde abisine bakarken Asaf hızla yanına gidip elindeki seleyi aldı. "Bu iş senin işin değil." Gökçe bakışlarını kaçırarak abisine,

"Gün boyu yapacak bir şey bulamıyorum, sıkılıyorum" dediğinde Asaf üzgün bir şekilde kardeşine bakmıştı. "Sana babamla ilgilenmeni söylemiştim. Boş vakitlerinde sana bir uğraş buluruz ama iş yok. Beni anladın değil mi?" Gökçe başını sallarken babasının odasından çıkan Güler Hanım'ı gören Asaf bakışlarını kadının gözlerine dikti. Güler

Hanım gözlerini oğlunun gözlerinden çekerken genç adam istem dışı ellerini yumruk yapmıştı.

"Osman Bey nasıl?" Asaf babasına baba demekten çekiniyordu. O adamın kendisine babalık yapmamış olması ister istemez içindeki duyguları köreltmişti. "Baban iyi ama yine de bir baksan iyi olacak." Asaf başını sallayarak yönünü babasının odasına çevirirken Gökçe'ye de kendisini izlemesini söylemişti.

"Gökçe bugün yanından ayrılma, gözün üzerinde olsun. Odaya kim girerse bana söyleyeceksin" dedi. Osman Bey konuşmak için çabalasa da başarılı olamamıştı. Tek elini kaldırarak kızını gösterirken onu istemediğini belli etmiş ama Asaf ona hiç aldırmadan,

"Gökçe bundan sonra seninle ilgilenecek. Güler Hanım sana bakmakta oldukça güçsüz." Asaf'ın sözleriyle hiddetlenen adam genç adamın gülümsemesine neden oldu.

"Niçin bu kadar kızıyorsun? Bir zamanlar senin için her şeyi yapan kadının eline kalmak senin için kötü olsa gerek. Dikkatimi çekti de gözde eşin odana pek uğramıyor." Asaf babasına biraz daha yaklaşarak Gökçe'nin duymayacağı bir sesle,

"Yıllardır hor gördüğün kızının sana bakacak olması ne acı. Neyse ki ikisi de insanlıktan nasibini almış, merhamet dolular. Senin gibi bir adamı bile iyi etmeye çalışıyorlar. Bak Osman Bey, istediğin gibi konağının beyi oldum ama soyunun devam etmesi çok zor." Adam gözlerini kapatarak duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Asaf ona acısa da belli etmemişti. Ne de olsa o annesinin genlerine sahipti ve göstermese de vicdan azabı duyuyordu.

"Ben çıkıyorum Gökçe, Osman Bey sana emanet. Anneme de dikkat et." Güler Hanım oğlunun kendisine *anne* dediğini duyunca hızla başını kaldırdı. Gözünden aşağıya akan yaşı silerken Asaf ona bakmadan hızla odadan ayrıldı. Merdivenlere yöneldiğinde karşısında konağa Gülüm için yeni tuttuğu hemşire girmişti.

"Günaydın, Doktor Bey" dediğinde Asaf hafif bir baş sallamayla ona selam vermişti. "İlaçlar masanın üzerinde, vaktinde aldığından emin ol. Bir şey olursa beni hemen ara." Kız ona gülümseyerek karşılık verse de Asaf'ın onun gülümsemesini gördüğü yoktu. Arabasına atladığı gibi konaktan ayrılırken aklında bin bir düşünce vardı.

***

"Hanımım, kahvaltı hazır." Melek kapısı tıklatıldığında gözlerini araladı. Fazla olmasa da uyuyabilmiş ve biraz olsun dinlenebilmişti. Yerinden kalkarak üzerini değiştirip odasından çıktı. Havalar iyice serinlemeye başladığı için masa büyük odada kuruldu. Babası annesinin beline sarılarak onu yavaş bir şekilde masaya götürürken arkada durarak kısa bir süre onları izlemişti. Annesi her zamanki gibi utanarak kızarırken Suat ablasının arkasına gelerek onun varlığını belli etmişti. İkili de masaya geçerken Can gülümseyerek çekirdek aileye katılmıştı. "Gel aslanım, nasıl, rahat uyuyabildin mi?" Sedat birkaç gündür kendileriyle kalan Can'a sormuştu. Yağız ve Yaren kızlarıyla konaktan ayrıldıklarında Can bir süre daha konakta kalmak istemişti. Onun neden kaldığını anlamasa da Melek ve Suat biliyordu. Ablasına ve kardeşim dediği küçük çocuğa yardım etmek istiyordu.

"Uyudum amca, yenge nasılsın?" diyerek Asude'ye bakarken gülümsemişti. Asude yeğenine şefkatle bakarken Suat araya girdi:

"Kardeşim yaramazlık yapıyor mu anne?" dedi. Asude oğluna ve kızına sevgiyle bakarken Melek'in gözlerinde takılı kalmıştı. Kızı son günlerde iyice süzülmüştü.

"Kızım yemeğini ye." Sedat'ın itiraz istemez uyarısıyla Melek güçlükle yemeğini yerken kapı ağzından izin isteyerek içeriye giren çalışanlardan biri sıkıntılı bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

"Beyim, Selman Bey size haber göndermiş, akşama ziyarete geleceklermiş!" dediğinde Asude ve Sedat birbirine baktı. Tedirgin olan çalışana bakan Sedat onun söylemek istediği başka bir şey olduğunu anlamıştı.

"Başka bir şey mi var?" diye sorarken kız elleriyle oynayarak,

"Hayırlı bir iş için gelecekmiş" dedi. Melek elindeki kaşığı sıkarak karşısındaki kardeşine bakarken Suat da ablasına bakışlarını çevirmişti. Sabaha karşı ablasıyla yaptığı konuşma aklına gelince sıkıntıyla nefes verdi.

"Selman Bey'in benim konağıma hayırlı bir iş için gelmesi pek ha-

yırlı değildir." Melek babasına bakarken onun ne söyleyeceğini merak ediyordu. Sedat merakını gidermek için çalışan kıza,

"Buyursun gelsinler, kapımız herkese açıktır" dedi. Melek babasına bakarken gözleri yaşarmaya başlamıştı. Nefret ettiği adamın babasının konağa gelmesinden hoşlanmamıştı. Babasına güvense de bu işten kötü kokular almaya başlamıştı. İzin isteyerek hızla yerinden kalktı. Asude kaç gündür doğru düzgün yemek yemeyen kızının arkasından bakarken gözleri doldu.

"Sedat, bu iş olmaz." Sedat karısına bakarak başını sallarken Asude konuşmasına devam etti: "O adamın oğlunun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Kızımı o eve göndermem ben." Sedat karısının üzülmesine dayanamadığı için gülümseyerek ona baktı. "Sence ben kızımı o adama verir miyim?" Asude rahat bir nefes verirken başını iki yana sallayarak,

"Son günlerde Melek hiç iyi değil. Olanlardan sonra sadece Selman Bey değil, sana söylemedim ama birkaç kişi daha Melek'e görücü gelmek istediklerinin haberini gönderdiler. Ben uygun bir dille kızımın evlenmek istemediğimi söyledim" derken çekinerek kocasına bakmıştı. Sedat da olaylardan sonra Melek'e taliplerin arttığını biliyordu. Üstelik adının çıktığını söyleyerek kendisinden toprak isteme cüretini bile gösteren köy beyleri olmuştu. Kendi köyünden olsalardı onları sınırın öteki ucuna kadar kovalamaktan geri kalmazdı elbet; ama dedikoduları duyan diğer köylerin beyleri akbaba gibi başına üşüşmüş kızını istiyordu. Sonunda *benim verecek kızım yok* diye haber salarak diğer köylerin ağzını kapatmayı başarsa da anlaşılan yan köyün beyi hâlâ kızını alabileceğini düşünüyordu. Selman Bey'in acımasızlığı ve köylüsüne olan eziyetini duymayan yoktu. Üstelik oğlu da babasının yolunda ipe sapa gelmez, işe yaramazın tekiydi.

"Kâhya, Melek'e söyle yanıma gelsin."

"Beyim, Melek Hanım rüzgâra binip tarlaya gitti." Sedat duydukları karşısında sinirlenerek hızla yerinden kalktı. "Atımı hazırla, kâhya" diye bağırdı. Üzerindeki takım elbiseyi umursamadan yola koyulan adam kızına yetişebilmek için acele ediyordu. Kötü niyetli kimselerin kızına zarar vermesinden endişe ediyordu.

***

Duydunuz mu? Asaf Bey, Sedat Bey'in kızını kaçırıp hamile bırakmış. Asaf elinde kahveyle hastane bahçesine çıkarak hava almak istemişti. Oldukça yoğun bir gün geçiriyordu. Tam banka oturacaktı ki kulağına gelen bu sözlerle duraksadı. Başta kendisinden bahsedildiğini anlamasa da, "Karşı köy çalkalanıyor. Geçen gün benim kız geldi, o söyledi. Biliyorsun ya, onu diğer köye vermiştik. Sedat Bey kızı hakkında çıkan dedikoduları yayanı bulmaya çalışsa da ateş olmayan yerden duman çıkmaz, öyle değil mi? Hem Ömer Asaf Bey şehirde yetiştiydi, kızla gönül eğlendirmiştir. Ne yapsın köy kızını..." sözleri kulağına gelince Asaf öfkeden çakmak çakmak olan mavi gözlerini kısa bir süre kapattı.

"Sessiz ol, biri seni duyacak. Hem Asaf Bey evlidir, bilmiyor musun?"

"Ne olacak, karısı yatalak değildir? Eee, Bey bebe ister, karısı bebe veremezse kuma alır. Unuttun mu anasının üzerine Hacer Hanım kuma gelmişti?"

"Öyle ama Asaf Bey'im farklıdır. O karısını sever."

"Osman Bey de severdi. Bak Güler Hanım'a, köyde baraka gibi bir evde sürgün yaşamadı. Sen de biliyorsun, o melek gibi kadına yapmadıklarını bırakmadılar. Oğlu da onunla ilgilenmez olmuş. Hem Hacer Hanım Asaf Bey'ime kendi yeğenini alacakmış. Köylüye öyle dedi. O kadından korkulur valla." Asaf annesi hakkında söylenen sözlerle donup kalırken içindeki çağlayana daha fazla dayanamayıp hızla arkasını döndü. Üzerindeki önlüğe aldırış etmeden cebinden çıkardığı arabanın anahtarıyla arabayı çalıştırarak konağa doğru hızla ilerlemeye başladı. Siniri burnunda, düşünmekte zorlanıyordu. Genç adam konağa doğru ilerlerken ondan önce gelen haberlerden bihaberdi. Asaf'ın duyduğu dedikodunun daha da çarpıtılmışı konakta konuşulmaya başlanmıştı. Hacer Hanım her zamanki gibi köyden birkaç kadını çağırarak köyde olan biteni öğrenmeye başladı. Asaf ve Melek hakkında çıkan söylentileri duyduğunda ise sinirle oturduğu yerden kalkarak,

"Sen ne dersin Hanım, Asaf benim yeğenimle evlenecek! Bilmez misin? Bir daha bu lafları duymayayım. Söyle o konuşanlar da bunu bilsin. Bu eve gelin gelecekse o da benim yeğenim Derya olacaktır."

Sesi konakta yankılanırken Güler Hanım mutfaktan çıkarak merdivenlere yöneldi, duyduğu sözler karşısında kasılarak olduğu yerde kalakalmıştı. Hızla arkasını dönerek kuması Hacer Hanım'a bakarken ilk kez öfkesine hâkim olamamış, hızlı adımlarla kadının karşısına yürümüştü.

"Haddini bil, Hacer! Sen kim oluyorsun da oğluma eş seçmeye çalışıyorsun?" dediğinde Hacer Hanım kendisine posta koyan Güler'e doğru tehditkâr bir şekilde ilerledi.

"Ooo, Güler Hanım sonunda dişlerini göstermeye başladı demek. Senin o sevgili oğlun ne yapmış, haberin var mı? Bir köy beyinin kızını kaçırıp hamile bırakmış" dediğinde Güler Hanım titrek adımlarla bir adım geri çekildi. Yüzü bembeyaz olmuş, başını iki yana sallayarak,

"Yapmaz, benim oğlum öyle bir şey yapmaz!" dedi. Hacer Hanım alaycı bir şekilde kadına gülümserken bir yandan da sert bir şekilde Güler Hanım'ın kolunu tutarak,

"Bana bak kadın, sesini bir daha duymayacağım. Nasılsa o inatçı oğlunu Derya'yı almaya ikna edeceğim. O zaman senin bu evdeki varlığın da son bulacak." İkili o kadar öfkeye kapılmıştı ki konağa giren arabanın da, sinirle kendilerine doğru gelen adamın da farkında değillerdi. Asaf annesinin canını yakan kadının koluna yapışıp öfkeyle sıkarken Hacer Hanım can havliyle geriye sıçradı.

Korku!

Öfke!

Genç adamın ve Hacer Hanım'ın bakışlarındaki duygu bu idi. Güler Hanım yanağından akan yaşlara aldırış etmeden oğlunun arkasında durarak olanları sindirmeye çalışıyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Hacer Hanım? Sen kim olduğunu sanıyorsun da benim anneme, bu evin hanımına el kaldırmaya kalkıyorsun? Suyun ısınmaya başladı, bilesin. Sabrımı zorlamaya başladın. Şimdi o çamur saçan ağzını topla da karşımdan defol. Uzun bir süre de gözüme görünme." Hacer Hanım Asaf'ın gözlerindeki ifadeden ilk kez ürkmüştü. *Şimdilik geri çekilmenin zamanıdır* diyerek sessizce arkasını dönüp giderken Asaf kısa bir süre duraksayarak bir cesaretle arkasını döndü. Annesinin yanağından yaşlar damlarken, o yaşlar içinde çağlayanlar oluşturuyordu. Yıllardır ilk kez karşısındaki kadına bu kadar dikkatle bakıyordu. Gece kara-

sı saçlarına yer yer aklar düşmüş, yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Gözlerinde ışık namına bir şey yoktu.

İçi yana yana, "Ne zamandır bu konaktasın?" diye sorarken Güler Hanım yutkunarak bir adım geri çekildi. "Sana bir soru sordum, anne!" diye diretince Güler Hanım'ın kulaklarında sadece *anne* sözcüğü dönüp dolaşıyordu. "Bana cevap ver, ne zamandır bu konaktasın?" Kadın hiç cevap vermezken Asaf sesini yükseltip, "Gökçe, hemen buraya gel" dedi. Onun sesini duyan genç kız ayağının izin verdiği hızla abisine doğru yürümeye çalıştı.

"Buyur beyim, bir şey mi isteyecektin?" Gözleri abisinin yanında ağlayan kadına çevrildi. "Güler anne, sen iyi misin?" diye sordu. Kadın başını iki yana sallarken Asaf yeniden sesini yükselterek,

"Gökçe, annem bu konağa ne zaman geldi?" diye sordu. Gökçe anlamaz bir ifadeyle abisine bakarken Asaf sabırsız bir şekilde, "Sana bir soru sordum, Gökçe, annem bu konağa ne zaman geldi?" Genç kız bakışlarını kaçırırken Güler Hanım araya girdi:

"Kıza bağırma, Asaf!" dedi. Genç adam çocukluğundaki gibi kendisine *Asaf* diyen kadına hüzünle bakarken Gökçe araya girerek,

"Güler anne konağa sen gelmeden bir gün önce geldi" dedi. Onun sözleriyle gözlerini ıstırapla kapatan Güler Hanım oğlunun gözlerine bakamamıştı. Asaf içinde fokur fokur kaynayan öfkeyle koca konağa şöyle bir göz gezdirirken bağırmaya başladı.

"Koca konakta sana verilecek bir oda yok muydu? Hey, konuşsanıza..." derken hızla yanlarından ayrılarak babasının odasına doğru ilerledi. Gözleri yaşlı kadın onun ardından yalvaran sesle konuşurken oğlunu durdurmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Asaf babasının odasının kapısını sert bir şekilde açarken kapı duvara çarparak yeniden kapanmak üzere geri geldi. Bütün vücudu sinirden titrerken babasının karşısına dikelerek, "Şu koskoca konakta bir odayı çok gördün!" dedi. Annesi kapıdan içeri girerken gözleri ona takıldı. "Bak, bak şu kadına. Koskoca taş yığınının içine sığdıramadığın şu kadına bak. Yıllarca sılada kalan kadının elinde kalmak nasıl bir his, Osman Bey?" diye sesini yükseltirken adam hıçkırarak ağlamaya başladı. Sesi çıkmıyordu ama oğlunun her sözünde daha da hareketlenir olmuştu.

"Asaf, oğlum, yapma!" dedi kadın ağlayarak.

"Görmüyor musun, baban iyi değil."

"Babam iyi değil mi? Peki sen? Sen nasılsın, Güler Hanım? Bunca yıl evinden, kocandan, en önemlisi de oğlundan ayrı nasılsın?" dedi ve odaya girdiği hızla dışarıya çıktı. İçi yanıyordu. Tüm konak genç adamın sesini duyarken kimse cesaret edip de bulundukları yerden dışarı çıkamadı. Kendi dairesine giren genç adam yatakta yatan Gülüm'ün baş ucuna oturarak ellerini tuttu. Odadaki fazlalık kişiyi fark edecek durumda değildi.

"Artık iyileşmek zorundasın. Sana çok ihtiyacım var, Gülüm. Sesini duymaya, gülüşünü duymaya ihtiyacım var." Asaf odada yankılanan bir *öhö öhö* sesiyle arkasına dönerken kendisine dikkatle bakan gözlerle karşılaştı.

"Siz çıkabilirsiniz, karımla bugünlük ben ilgilenirim" dedi. Hemşire odadan çıkarken adımlarını hızlandırdı. Az önce gördüğü manzara hâlâ gözlerinin önündeydi. Derin bir iç çekerken Hacer Hanım'a yakalanmadan hızla konaktan ayrıldı...

***

Konakta yankılanan silah sesiyle herkes avluya toplanırken yükselen tiz sesin sahibi aradığını bulabilmek için çifteyi yeniden patlattı.

"Çık dışarı! Karşıma çıkacak cesaretin yok mu senin?"

8. BÖLÜM

Sabahın ayazı yüzüne vurdukça içindeki ateşe inat daha da hızlanıyordu. Öfkesi tüm bedenine yayılırken kendisine seslenenleri duyacak durumda değildi. Bir süre daha ilerledikten sonra çatlayacak olan atını durdurarak şefkatle yelesini okşadı. "Sen de bana olacakların farkındasın, değil mi?" Atını sevgiyle okşarken soğuk havanın yüzüne vurmasıyla artık bazı şeyleri daha net görebiliyordu. Gözlerini kapatarak içine temiz havayı çekerken daha net düşünebiliyordu. Sabah kahvaltıda gelen haberi sindirmesi kolay olmayacak olsa da bir çıkar yol bulmak için sessizliğe ihtiyacı vardı. Atından inerek büyük meşe ağacının dibine oturdu. Rüzgar sahibinin sıkıntısını sezmiş gibi genç kızın yüzünü yalamaya başladı. Melek onun bu hareketi karşısında günlerin biriktirdiği gözyaşlarını salıverdi.

"Düştüğüm duruma inanamıyorum, Rüzgar. Anneme, babama her baktığımda içimi suçluluk duygusu kaplıyor. Babamın yüzünü yere eğmiş gibi hissediyorum. Bu zaman kadar başım dik bir şekilde baktığım gözlere artık bakamıyorum. Biliyorum, benim suçum değil... Biliyorum onun da bir suçu yok; ama kader bizi aynı noktaya savurmayı seçti. Neden diye sormak isyana girer mi? Annem bu düşüncelerimi duysa çok kızardı. Bu halde nasıl dolaşırım? Herkesin bakışını nasıl yok sayarım? Babam güvense de bir süre sonra konuşulanlara dayanamayacaktır. Onun kötü bir şey yapmasına dayanamam. Bu sorumluluğu alamam." Melek her zamanki gibi atıyla dertleşirken uzaktan kendisini gören birkaç çalışan ona doğru ilerliyorlardı. Melek gelenleri görürken istem dışı atının eyerine her zaman sakladığı silahına uzandı. İçinde kadın da olsa son olaylardan sonra ister istemez tedirgin oluyordu.

"Melek hanımın nasılsınız?" Altı kişi içindeki üç kadından biri ken-

disine seslenmişti. Ağır adımlarla kendisine doğru ilerlemelerini izlerken diğer iki kadının yüzündeki ifadeden hoşlanmadı. "Nasıl olacak, onca yaşanandan sonra?" diye öbür kadın söylenirken adamlardan biri kadını uyarmak için dürttü.

"Ne dürtüyorsun, yalan mı? Herkes bunu konuşuyor."

"Söyle bakalım, herkes ne konuşuyor?" Melek dişlerini sıkarak konuşuyordu. Kadın genç kızın öfkesini anlayacak durumda değildi ve pişkin bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

"Ne diyecekler, Sulaklı Köyünün kızı Geçit Köyünün beyiyle düşüp kalkar derler!" Kadın son anda ne söylediğini anladığında elini ağzına kapatırken Melek hızla sakladığı silahını çekerek kadının yakasına yapışıp alnına dayadı. Korkuyla genç kıza bakan grup ne yapacağını bilmez bir şekilde yalvaran sesle,

"Hanımım yapmayın, etti bir densizlik, siz affedin" diye konuşurken gözü dönen Melek tıslar gibi konuşmasına devam etti:

"Sen benim namusuma laf edecek kadın mısın, ha? Gençliğinde köyde ayartmadığın adam kalmadığını bilmeyen yokken sen benim namusuma nasıl dil uzatırsın. Kişi kendinden bilirmiş işi. De hele bakalım bu lafı sana kim söyledi?" Melek kadının şakağına silahı biraz daha bastırırken kadın korkuyla gözlerini büyüterek yalvarmaya başladı:

"Yapmayın, hanımım, çocuklarım var..." Kadının sözleri Melek'in gülmesine neden olmuştu.

"Demek çocukların var, öyle mi? Peki ben neyim? Ben birinin çocuğu değil miyim? Sen çamur dolu ağzınla bana iftiralar atarken ben sana neden acıyayım. Benim kim olduğumu unutuyorsun galiba. Ben Cemal ağanın torunuyum. Sedat Bey'in kızıyım. Seni köyden sürdürmemem için bana bir sebep söyle, bir neden ver. Hadi konuş!" Son sözlerini öyle yüksek sesle söyledi ki sesindeki tehdit karşısında karşısındakilerin tüylerini ürperdi. Tetiği çekmesi ise olaya tuz biber ekti.

"Söyle hadi, sana bu yalanı kim söyledi? Yoksa bana iftira atan sen misin?" Kadın korkuyla titremeye başlarken gözlerinden yaş akmaya başladı. Yalvarır bir şekilde diğer kişilere baksa da kimse cesaret edip Melek'e yaklaşamıyordu. "Sana son kez söylüyorum!" Melek silahı biraz daha bastırırken kadın güçlükle konuştu.

"Aman hanımım, yapmayın! Tamam, söyleyeceğim. İlk olarak

Geçit Köyünden buraya gelen birinden duydum. Onların köyü de beylerinin sizi kirletip bir köşeye attığını konuşuyor. Valla ben bir şey yaymadım. Hatta diğer köyler de bunu duymuş. Dediklerine göre sizi beyimden istemişler. Şey... Şey... Şeyle birlikte!" Melek bir türlü sözlerini tamamlayamayan kadına daha da öfkelenmişti.

"Neyle birlikte, söylesene!"

"Toprak karşılığında seni oğullarına istediklerini... Kirletilmiş bir..." Kadın Melek'in gözlerini görünce yutkunmak zorunda kaldı. Kendi mezarını kazdığını hissediyor ama sözlerini tamamlamasa da hanımdan kurtulamayacağını biliyordu. "Sizin kirletilmiş olduğunuzu ve eğer beyim sınırlardan toprak verirse sizinle evlenmek istedikleri haberini yolladılar!" Kadın son sözlerini söyledikten sonra derin bir nefes alarak korkuyla gözlerini kapattı. Melek duydukları karşısında kanının çekildiğini hissetti. Olay nasıl olmuştu da bu kadar dallanıp budaklanmıştı. Nasıl bu kadar pis bir hal almıştı. Bir kaza çıkmasından korkarak sinirden titreyen elini aşağı indirdi. Kadın yere çömelerek yalvar yakar af dilerken şöyle bir baktı ve,

"Sen de bir annesin, Allah kızını iftiralardan korusun. Şunu kafanıza iyice sokun. Bir gün namusumu ağzına alanların hepsinden hesap soracağım. İftiralarına aynı şekilde ceza vereceğim. Bana bu hayatı reva görenler de tek dileğim Allah'ından bulsunlar." Yanağından aşağıya süzülen yaşı hırsla silerken atına bindi. Gözlerinin rengi öfkeyle daha bir koyulaşmıştı. "Söylenti Geçit Köyünden çıktı, bundan eminsin, öyle değil mi?" dediğinde kadın hızla başını salladı.

"Ben Geçit Köylüden duydum, hanımım. Ama ilk kim çıkardı hiç bilmiyorum."

"Ya köyün beyi bu duruma ne diyor?" Genç kız atının üzerinden sorarken kadın yutkunarak ona baktı. "Köy beyinin duyduğunu sanmıyorum. O karısıyla öyle meşgul ki köyde olan bitenden haberdar değil."

Karısı! Melek beyninden vurulmuşa döndü. Evli bir adamla adı çıkmıştı. Bundan daha aşağılayıcı bir şey olamazdı. "Karısı!" Melek düşüncelerini dışa vurarak tekrarlarken kadın sanki fark edermiş gibi hızla öne atıldı:

"Hanımım karısı hasta, yatalak... Şey, sizi bu yüzden kullandığını söylüyorlar..." Melek'in gözleri kararmaya başladı. Gözünün önüne

hastane odasında olan genç adamı getirirken kendisiyle ilgilenmeyen bir adamın neden böyle bir söylenti çıkardığını anlamaya çalışıyordu. Bu mümkün değildi. Biraz düşünerek onun yapmış olma ihtimalinin saçmalığını fark etti. Yatalak karısına ilgi gösteren biri, hele ki bir doktorun böyle aşağılık bir şey çıkarmasına imkân yoktu. Ama köylüsünün çenesini kapatmayı denememişti. İçindeki öfke yeniden kanına karışırken atının yularını çekerek hızla oradan uzaklaştı. Yol boyunca düşünüyor, yüzüne vuran soğuk rüzgar daha net kararlar almasını sağlıyordu. Babası şu birkaç gün içinde demek nelerle uğraşıyordu. Üstelik bunu kendisine ve ailesine hissettirmeden yapıyordu.

Konağa geldiğinde hızla dedesinin odasına gidip duvarda asılı olan tüfeği eline aldı. Önlem olarak yanına alacaktı ama gerekirse kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyordu. Öfkesi gözünün önünde bir perde oluştururken hedefi olan köye gitmek için yeniden atına bindi. Kendisini gören çalışanlar şaşkınlıkla ona bakarken, "Babama olayın kaynağına gittiğimi söylersiniz!" diye kısa bir açıklama yapıp atıyla hızla konaktan ayrıldı. Kızının sesini duyan Asude yatağından doğrulurken ağır adımlarla odasından çıkıp bahçeye indi.

"Melek mi geldi?" Çalışanlar tedirgin bir şekilde birbirine bakarken Asude şüphelenerek yeniden sordu: "Kızım nereye gitti?" Kimseden ses çıkmayınca iyice endişelenen kadın elini karnına koyarak ani giren kasılmayı yok saymıştı. Onun bu hareketi çalışan kadından birinin gözünden kaçmadı.

"Hanımım, Melek Hanım *olayın kaynağına gidiyorum* dedi" diye konuşunca Asude korkuyla yutkunmuştu.

"Peki odadan ne aldı?" Kadınlar gözlerini kaçırırken Asude ilk kez sesini yükselterek, "Size soruyorum, babamın odasının kapısının çarpıldığını duydum, odadan ne aldı?" Kadın fark ettiği şeyle korkup endişeyle de gözlerini açtı. Elleri titreyerek kâhyaya bağıran kadın arabayı getirmesini istedi.

"Kâhya, acele et. Sen beyine haber et. Melek'in gittiği yeri söyle... Tüfeği aldığını da..." Asude arabaya geçerken aklındaki tek şey kızının kötü bir şey yapmadan önce ona ulaşmak vardı. Dilinden dua eksik olmazken gözünden akan yaşların hiç farkında değildi. Kızı sabrını ken-

disinden almıştı ve bu kadar gözü döndüyse duyduklarını tahmin bile edemiyordu.

"Kâhya biraz daha acele et!"

"Ama hanımım, arabayı sarsmamaya çalışıyorum." Asude elini karnına götürerek ağlamaya başladı.

***

Melek ulaşmak istediği köye ana yoldan ayrılıp kestirme yoldan giderek daha kısa sürede ulaştı. Kendisini tanımayan olsa da her ihtimale karşı başındaki şalı gözleri açık kalacak şekilde yüzünü örttü. At üzerinde hızla köy içinden geçerken yerini bilmediği evin nerede olduğunu öğrenmek için bir evin kapısının önünde oturmuş konuşan kadınların yanında durdu. Kendisine merakla bakan kadınlar onun kim olduğunu anlamaya çalışsa da kimse genç kızı tanımadı.

"Selâmün âleyküm, hanımlar!" Kadınlar selamını alırken genç kız dikkat çekmek istemediği için sesinin tonunu alçak tutarak konuşmuştu. "Köy beyinin evi nerede?" diye sorunca kadınlar merakla birbirlerine baktı.

"Beyimizin konağını bilmeyen mi var? De hele, sen kimsin?" dediklerinde Melek dişlerini sıkarak konuştu. "Yardıma ihtiyacı olan bir köylüyüm. Beyden yardım isteyecektim." Melek attığı yalandan sonra tövbe ederken içinden *umarım yardım sever biridir* düşüncesi geçiyordu.

"Beyimiz elbet yardım eder ama sen Güler Hanımımla konuş. O daha çok yardım eder."

"Benim için daha iyi olur. Konağa nasıl gidebilirim?" Kadınlar tekrar birbirlerine bakıp söyleyip söylememek arasında kararsız kaldıkları bir ifade takınarak,

"Gelmek için yanlış bir zaman seçmişsin, bacım. Konak şimdi kaynıyordur!" diyen kadın diğer arkadaşlarının gülmesine neden olmuştu. "Öyle mi? Duymadım ben... Eee, gelmişken geri dönmek olmaz. Ne oldu da konak kaynıyor?" Melek duymak istemediği sözleri işiteceğinden emin bir şekilde dinlerken her sözde canı yanarak gözlerini kapattı. En son kadının,

"Köyde Ömer Asaf Beyimizin yatalak karısını sevdiğini bilmeyen

yok, demek soyu için o kızı kendine oynaş tuttu!" dediğinde Melek'te ipler kopmuştu.

"Oynaşı olduğunu nereden biliyorsunuz? Belki hastasıdır!"

"Hastası olduğu kesin!" Kadınlar yeniden gülerken diğeri devam etti. "Ne de olsa köyün en yağız ve yakışıklı delikanlısı. Osman Beyimden sonra köyün beyi olması da cabası."

"Bahsettiğiniz kız da diğer köyün bey kızıdır. Bunu hiç düşünmez misiniz?"

"Adam gibi Bey olsaymış kızına sahip çıkarmış. Bak ne oldu, bizim beyin elinin kiri!" Melek daha fazla dayanamadı. Ne kadar iyi niyetle gelmiş olsa da duyduklarından sonra sabrı tamamen tükendi.

"Eee, dedikodu yapmayı bırakın da konağın yerini söyleyin." Melek'in ani çıkışıyla kadınlar şaşırdı. Bir tanesi ters ters genç kıza bakarken,

"Yolu takip et, sonra da sola dön. Konak zaten kendini gösterecektir. Köydeki en büyük ev beyin evi!" dedi. Melek atını mahmuzlamadan önce tekrar kadınlara dönerek,

"Kimin hakkında dedikodu ettiğinize dikkat edin. Bir gün gelir o dedikodu ettiğiniz kişi başınıza gelir. Sonra bakmışsınız yersiz yurtsuz kalmışsınız. Son olarak, beyiniz o kıza elini bile sürmedi. Birinin namusuna dil uzatırken kendi kızlarınızı düşünün. Yakında görüşeceğiz." Melek peçesini açarak koyu kehribarlarını şaşkınlıkla kendisine bakan kadınlara dikti. "Bu yüze iyi bakın, bundan sonra sık sık karşınıza çıkacak!" dedi. Kadınların kendisine cevap vermesini beklemeden atının terkisine vurarak hızla oradan uzaklaştı. Kadınlar bir süre daha uzaklaşan kızın arkasından bakarken yeniden sohbetlerine döndü.

Beş dakika! Bir ömür gibi geçen beş dakika! Melek'in konağa varması için geçen beş dakika tüm kanının alev gibi yanmasına yetti. Konağın büyük kapısına kararlı bir şekilde atını sürerken kendisini gören vazifesinin ne olduğunu bilmediği adam şaşkınlıkla ona bakıyordu. Sürgülü kapı çekilmeden önce sakin olabilmek için duraksadı. Konaktan çıkan kadınların konuşmasını duyunca sakinleştirmeye çalıştığı bedeni yeniden öfkeyle kabardı. "Biz ne dedik ki şimdi? Hacer Hanım da takmış konağı almaya. İlla yeğenini kuma alacak!" Melek ilk kadının sözlerine bir şey demezken diğerinin gülerek,

"O biraz zor, duymadın mı Ömer Bey'im başka bir kızı hamile bı

rakmış!" dedi. Melek titriyordu. Gözleri öfkeden ıslanmış bir şekilde kapıdaki adama,

"Aç şu kapıyı be adam!" dediğinde adam şaşkınlıkla sürgülü kapıya uzandı. Melek atıyla avluya girerken konağın bahçesinde kimseyi görememişti. "Beyine söyle buraya gelsin!" dedi. Adam yerinden kıpırdamazken Melek sesini yükselterek yeniden bağırdı.

"Söyle beyine dışarı çıksın!" Melek daha fazla dayanamayarak atının eyerine yerleştirdiği tüfeği alarak havaya sıktı. Adam korkuyla geri sıçrarken silah sesinin ardından, "Çık dışarı! Karşıma çıkacak cesaretin yok mu senin..." diye bağırdı. Konakta yankılanan ikinci bir silah sesiyle çift taraflı merdivenin başına gelen kadınla göz göze gelen Melek kısa bir duraksamanın ardından yeniden silahın namlusunu doldurdu. Kadının bakışlarındaki keskinlik ve hüzün genç kızın duraksamasına neden olsa da Melek şu anda saygı göstermeyi düşünecek durumda değildi. "Doktor! Sana söylüyorum, dışarı çık. Yoksa korkuyor musun?" Melek'in sesini duyan Hacer Hanım alt kattaki mutfaktan dışarıya çıkarak Melek'le göz göze geldi.

"Bu ne densizlik!" diye bağıran kadın kendisine yöneltilen silahla olduğu yerde donup kaldı. "Canınızdan olmak istemiyorsanız yerinizde kalırsınız. Benim hesabım o doktor olacak adamla." Güler Hanım yanağından akan yaşla perişan haldeki genç kıza bakıyordu. Onun kim olduğunu elbette anlamıştı. Gözlerindeki ifadeden anlamaması da imkansız olurdu. Genç kızın canının acısını içten şekilde hissediyordu. Nasıl hissetmesin ki? O da bir zamanlar iftiraya uğramıştı. Yıllarca hayatını oğlundan ayrı, kocasından ayrı geçirmişti. İçi titreyerek Melek'e bakarken Melek bakışlarını hızla kadından kaçırdı. Ona bakmak, yapacağı şeye engel olabilirdi.

"Doktor!" Melek son kez bağırırken odasında silah seslerini duyan Asaf hızla üzerini giyip odasından çıktı. İkinci silah sesinde ise endişesi daha da artmıştı. Konağa kim bu şekilde girebilirdi ki? Evini basan kim olursa olsun ondan hesabını soracaktı. Silahını eline alarak dairesinin kapısından çıkıp merdiven başına geldiğinde yerinde donup kaldı. Her şeyi beklerdi ama karşısındaki kişiyi görmeyi asla beklemezdi. Şaşkınlık kısa bir süre sonra öfkeye dönüşürken hızla merdivenlerden aşağı inip genç kızın karşısına dikildi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ev basmak da ne oluyor?" Melek onun sözlerine alaycı bir şekilde güldü.

"Tek sorunun bu mu, evinin basılması?" Asaf öne doğru atılırken Melek hızla namluyu genç adama çevirdi. "Seni şurada vursam kimse beni suçlamaz. Bunca yıl başım dik gezdim, bundan sonra da dik gezerim." Asaf karşısındaki kızın sağlıklı düşünemediğini düşünerek bir elini havaya kaldırdı ama silahı tuttuğu eli kaldırınca donup kaldı. Melek genç adamın eline yakışmayan silahı görünce istem dışı gülmeye başladı.

"Oo, köylüsüne söz geçiremeyen bey silah tutmayı da bilirmiş! Söylesene nasıl ateş edeceğini biliyor musun? Yoksa sadece genç kızların adının çıkmasına mı neden oluyorsun?"

"Sen ne saçmalıyorsun?" Melek alaycı bir gülümsemeyle genç adama bakmıştı. "Saçmalıyor muyum? Buraya kadar gelirken kaç kişinin hakkımda söylediği b*eyin oynaşı, beyin artığı, beyden hamile kalan* sözleri duydum, senin haberin var mı? Asıl dedikodu bir çıkar yol bulmayı düşündüğüm köyde dönüyormuş da haberim yokmuş. Çok tatmin oldun mu? Genç bir kızın adının çıkmasına neden olduğun için memnun musun?"

"Saçmalama, ben öyle bir söylenti yaymadım."

"Ama köylün benim köyüme kadar gelip yaymayı başarmış. Kendi eli altındakine sözünü geçiremeyene adam mı denir?" Asaf son sözlerle ileri atılırken Melek namluyu havaya kaldırarak silahı yeniden sıktı. Sağır edici keskin ses konak avlusunda yankılanırken bir adım geri çekilen Asaf, Melek'in boşalan silahı el çabukluğuyla yeniden doldurmasını şaşkınlıkla izledi. Daha önce bu kadar hızlı silah dolduran bir kadın görmemişti.

"Tamam, sakin ol!"

"Sakin olmak mı? Ne vardı sanki beni bizim hastaneye götürsen?" Melek'in yanağından aşağı akan yaş Asaf'ın çene kasının sıkılmasına neden oldu. "Senin yüzünden babamın başı yere eğildi. Kirlenmiş kızını toprak karşılığı almak isteyen kansızlarla uğraşmak zorunda kaldı. Ama ne var biliyor musun, Asaf Bey! Namusumu temizleyeceksin! Duydun mu beni! Bu pisliği sen temizleyeceksin. Ya benimle evlenirsin, ya da burada kanını dökerim." Asaf şok olmuş bir şekilde genç kıza bakarken

Güler Hanım hıçkırık arası bir gülümsemeyle elleriyle yüzünü kapattı. Canı yanıyordu. Genç kıza baktıkça canı yanıyordu. Ağlayarak yere çömelirken Asaf annesinin farkında bile değildi. Melek kadını görse de dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu.

"Cevabını ver, doktor bey! Seni bekliyorum. İnan bana hiç sabrım kalmadı."

"Bu ne saçmalık böyle, ne bilelim başkası tarafından bozulmadığını. Kirlenmiş bir kızı ne diye alalım. Kuma bile olsa!" Hacer Hanım *kuma* kelimesini bastırarak söyleyip öfkeyle ileri atılırken Asaf benzer bir öfkeyle Hacer Hanım'a baktı.

"Sen sus, Hacer Hanım!" diye sesi yükselirken Melek'in yanağından yaşlar dizildi. Kendi söylediğine kendisi de inanamıyordu. İçi yanarak sesini yükseltti ve son sözlerini söyledi.

"Ben Sulaklı köyü beyinin tek kızıyım. Ben *kuma* olmayı kabul ederken kirlenmiş bile olsam size kabul etmek düşer!" dediğinde Asaf donup kaldı. "Kaldı ki bunu hiç bilemeyeceksiniz. Andım olsun alnıma bu kiri bulaştıranlardan hesabını soracağım. Herkes duyacak, herkes bilecek. Cemal Bey'in torunu, Sedat Bey'in kızının alnı ak, namusu temiz!" dediğinde konağa giren araba sesiyle genç adamın bakışları gelen kişiye kaydı. Melek hâlâ elinde silahla Asaf'ı hedef alırken sert bir sesle yeniden sordu.

"Cevabın, doktor?"

"Melek, kızım?" Melek annesinin sesini duyar duymaz hızla bakışlarını annesine çevirdi. Genç kız annesinin yanağından akan yaşı görünce hüzünle gülümseyerek, "Merak etme anne, ben iyiyim, iyi olacağım!" dedi. Hacer Hanım öne atılarak,

"Sen nasıl bir kız yetiştirdin de kendisini kuma olarak pazarlıyor?" dediğinde Asude şoke olmuş bir şekilde kızına baktı. Melek annesinin gözlerindeki acıyı görünce ağlamaklı bir sesle,

"Özür dilerim, anne; ama başka yol yok!" dediğinde Asude kızının acısıyla çığlık atarak iki büklüm oldu. Yaşadığı şok hamile kadına ağır geldi. Yere kapaklanırken Melek annesine seslenerek elindeki silahı hızla yere atıp annesine ulaşmıştı. Asude acı içinde karnını tutarak ağlarken Melek de ağlamaya başladı.

"Anne! Kurban olurum yapma. Anne... Anne dayan..." Genç kız

kâhyaya bağırarak arabayı hazırlamasını söylerken konağa giren ikinci araba ile herkes şaşkına döndü. Sedat aldığı haberle hızla Asaf'ın konağına doğru ilerlemişti. Şimdi ise yerde acı içinde kıvranan karısını görünce aklı başından gidecekti.

"Hastaneye!"

"Hayır, onu sarsmamalısınız!" Asaf acı içinde kıvranan kadını kucağına almak isteyince Sedat araya girerek karısını kollarına aldı. "Onu misafir odasına çıkarın, sarsmayın. Bebek için iyi olmaz." Sedat el mahkûm doktorun dediğini yaparken Melek şoke olmuş bir halde annesinin kalktığı yerdeki kana bakmıştı. Ağlaması daha da şiddetlenirken Asaf onun baktığı yeri görünce bir küfür savurarak kadının düşük riski olduğunu fark ederek hızla odasına gitti. Evde iki hastanın bulunması nedeniyle ihtiyaç duyulabilecek hazır malzemeleri alarak Asude'nin alındığı odaya girdi.

"Siz dışarıya çıkın. Düşük yapıyor olabilir." Sedat duyduğu sözle kaskatı kesilmişti. Asaf onun kıpırdamadığını görünce, "Size dışarı çıkın dedim, hemen!" Sedat kendisini kimin dışarı çıkardığını hatırlamıyordu. Bir tarafta canından çok sevdiği karısı, diğer tarafta bebekleri vardı. Anne karnında olana bir şey yapamazdı belki ama hâlâ avlu ortasında kasılarak ağlayan kızına yardım edebilirdi. Sedat hızla kızının yanına vararak onu yerden kaldırdı.

"Benim yüzümden..."

9. BÖLÜM

"Benim yüzümden..." Sedat kızını kollarının arasına alarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Kendilerine endişeyle bakan gözlerin farkında bile değillerdi. Merdiven başından hızla bir gölge geçince Sedat başını o tarafa çevirdi. Karısının kendisine ihtiyacı vardı, ayrıca kızına da sahip çıkması gerekiyordu. Önlerine çıkan kadınla duraksayan ikili ondan bir tepki beklemişti.

"Siz eşinizle ilgilenin, ben kızınıza bakarım." Kadının sesindeki ton Sedat'ın içini ferahlatsa da kızını bırakmak istemiyordu.

"Baba sen annemle ilgilen, ben iyiyim." Melek bunu babasına ağlamaklı bir şekilde söylemişti. Güler Hanım genç kızın elini tutarak kendisine çekti. Yıllar sonra ilk kez birine sarılıyordu. Melek hissettiği sıcaklıkla ağlamasını şiddetlendirirken kollarına sığındığı kadın da ona eşlik ediyordu. Sedat kızına sarılan kadına güvenerek hızla karısının alındığı odaya doğru gitti.

Koşarak geldiği kapının ardında duraksayan adam içeride acıyla kıvranan karısının yanına girmek için kapı kolunu indirdiğinde açılmayan kapıyla endişesi daha da arttı. Kapıya vurarak, "Aç şu kapıyı! Korkma, Asude, buradayım..." Sedat kapıyı yumruklamaya devam ederken Asaf dikkatini dağıtan adama sinirlenerek hızla kapıyı açtı.

"Kapıyı yumruklamanın karına yararı olmaz. Şimdi biraz sessizlik lütfen..." Sedat sert bir şekilde kendisine konuşan adamı umursayacak durumda değildi. Onun için tek önemli olan karısıydı.

"Asude?" Asaf ona sinirli bir şekilde bakarak derin bir iç çekmişti. Kendilerine endişeyle bakan kardeşini görünce,

"Gökçe bana hemşireyi çağır, yardıma ihtiyacım olacak. Sen de

yengenin yanında kal!" dedi. Sedat öne doğru hamle yaptığında Asaf bir elini adamın göğsüne koyarak,

"Karına yardımcı olmuyorsun. Senin bu davranışın onu daha da çok korkutuyor. Lütfen... Eşinizin kanaması var ve kanamayı durdurmazsak olası bir düşük söz konusu olur ve bunun olmasını hiç istemiyorum." Sedat doktorun sözlerine karşılık yanağından aşağıya akan yaşı hiç umursamıyordu. Tek düşündüğü karısıydı.

"Karımı kurtar, doktor... Önceliğin hep karım olsun! Beni anladın mı?" Asaf şaşkınlıkla Sedat'a bakarken onun neden bahsettiğini elbette anlamıştı. Kapıyı kapatarak hızla odaya giren genç adam yatakta acıyla kıvranan kadına yaklaştı.

"Lütfen fazla hareket etmeyin. Sizin için..." Asaf sözlerini tamamlayamadan Asude onun sözünü kesti:

"Bebeğimi kurtar, lütfen!" Kadının gözünden aşağıya akan yaş ile Asaf elinden geldiğince kadına yardım etmeye çalışıyordu. Zihninde, alanı olmamasına rağmen sürekli kadın doğum ve düşükle alakalı durumlarda yapılması gerekenleri hatırlamaya çalışıyordu. Bu kadının acı çekmesi içini yaksa da elinden bir şey gelmezdi. Telefonunu eline alarak okuldan kadın doğum uzmanı olarak mezun olan bir arkadaşını aradı. Kısa bir selamlaşmanın ardından hemen durumu ona açıklarken kanamayı durdurmak için yapması gerekenleri bir uzmanın ağzından dinlemiş ve uygulamaya başlamıştı. Kapının açılmasıyla gelen kişinin kim olduğuna dahi bakmadan yardım istedi.

"Hemşire Hanım bana tampon verin, kanamasını durdurmamız lazım." Genç adam kendisine uzatılan tamponla işine devam ederken gözleri kapanmak üzere olan kadın kızını görmesiyle gülümseyerek,

"Kızım!" dedi. Asaf, Asude'nin sözleriyle hızla arkasına dönerken Melek'le göz göze geldi. Karşısındaki kız gözleri kan çanağına dönmüş şekilde yatakta yatan annesine bakıyordu.

"Senin ne işin var burada?" Genç kız ona aldırmadan bayılmak üzere olan annesine ulaştı. Kapı yeniden açıldığında bu kez içeriye giren hemşireydi. "Hemşire Hanım kâhyayı da alıp hemen eczaneden progesteron alın." Kendisine şaşkın şaşkın bakan kıza sert bir şekilde çıkışarak,

"Ne bekliyorsun, acele etsene!" diye bağırdı. Genç kız hızla oda-

dan çıkarken Melek'e dönen Asaf, "Burada olmaman gerekiyor, dışarıya çık!" dedi. Melek genç adamı duymuyordu. Annesine odaklanarak konuşmaya başladı:

"Annem, aç gözlerini n'olur. Beni bu vicdan yarasıyla baş başa bırakma. Ben sensiz ne yaparım. Hadi kardeşim için dayan, n'olur." Onun sesini sis perdesi ardından duyan Asude kızının acısını yüreğinde hissederek gözlerini aralamaya çalışıyordu. Asaf, Melek'in annesini ayık tutmak için işe yarayacağını düşünerek tekrar ona baktı.

"Konuş onunla, sakın bayılmasına izin verme." Melek kısa bir an bakışlarını genç adama çevirerek vicdan yükünü ona da bölüştürdü. "Bu olanların suçlusu biziz, biliyorsun değil mi? Annem bizim yüzümüzden bu halde!" dediğinde Asaf hızla başını genç kıza kaldırdı. Islaklıkla ok misali ileri dikelen kirpiklerinin perdelediği gözlerine ulaştığında yutkunmak zorunda kaldı. Karşısındaki kızın sözleri yüreğine oturup ağırlık yaparken bir kez daha böyle bir vicdan muhasebesinde olmak istemiyordu. On dakika sonra odanın kapısı sertçe açıldığında Asaf Asude'nin koluna taktığı serumu kontrol ediyordu.

"Anne seninle daha çok işler yapacağız. Hem Suat kardeşi olacak diye ne kadar mutlu biliyorsun, onu kardeşinden mahrum bırakmayacaksın, değil mi? Allah sana yardım edecektir. Hem hamile kadınların duası kabul olurmuş, dua et... Dua et annem, n'olur bize bu acıyı yaşatma." Melek içten içe ağlasa da annesinin karşısında güçlü görünmeye çalışıyordu. Gözlerine dolan yaşlarla tepki alamadığı annesine son bir hamleyle atak yaptı.

"Sen bana cevap vermezsen bende rüzgarla dörtnala tüm köyü dolaşırım. Sonra da kendimi uçuruma bırakırım. Biliyorsun yaparım anne." Asude son sözlerle irkilerek kapattığı gözlerini yavaşça aralamıştı.

"Sen benim yüreğime mi indireceksin?" diye kızan annesine gülerek baktı.

"İşte böyle, sultanım, bana bak, bana öfkelen istersen ama beni, bizi bırakma. Babam dışarıda aklını kaçırmak üzere! Sen olmazsan onu kimse zapt edemez. N'olur annem, dayan. Az kaldı..." Asaf anne kızın konuşmasına şahit olurken içindeki kıskançlığa engel olamamıştı. O hiçbir zaman bu şekilde bir anneye ya da dışarıda bekleyen adam gibi bir baba sevgisi görmemişti. Serumuna karıştırdığı ilaç ile kısa bir süre

sonra kadının rahatlamasını sağladı. Asude kaybettiği kan yüzünden yorgun düşerken Melek'e dönen Asaf,

"Annenizin kan grubunu biliyor musunuz?" dedi. Melek başını sallayarak ona kan grubunu söylerken odada varlığı bile belli olmayan hemşireye dönerek hastaneye gidin ve bana birkaç ünite kan getirin" dedi. Melek genç adama bakarak,

"Benden de alabilirsin," dedi. Asaf itiraz etti:

"Senin kanını bu koşullarda annene veremem. Hastaya verilmeden önce alınan kanlar test edilmeli" dedi.

"Bana hastalıklı muamelesi yapma, ben sağlıklıyım."

"Yine de emin olamayız." Melek Asaf'ın haklı olduğunu bilmesine rağmen sinirine engel olamamıştı. Annesine bakarak onun uyuduğunu gördükten sonra yerinden kalkarak hızla odadan çıktı. Sedat kapı ağzında çökmüş şekilde bir haber beklerken kızının odadan çıktığını görünce hızla ayağa kalktı. Asaf'a sormadan,

"Baba içeriye girebilirsin!" dedi. Sedat acele bir şekilde odaya girip yatakta yüzü beyaza kesen karısının yanına ulaştı. Asude'nin elini tutarak alnını öperken endişeli bir şekilde Asaf'a baktı.

"Nasıl oldu?" dediğinde sesindeki korku elle tutulacak kadar belli oluyordu.

"Kanaması azaldı. Ona ilaç verdim, kanamasını durdurmak için. Yerinden kıpırdamamalı ve sürekli yatmalı." Sedat başını sallarken neredeyse ağlayacak bir ifadeyle yeniden karısına baktı.

"Şükürler olsun, Allah seni bana bağışladı!" dediğinde Asaf daha fazla odada duramayarak hızla oradan ayrıldı. Sedat onun gidişini bile fark etmemişti. Asaf odadan çıktığında kısa süreli bir rahatlama yaşadı. Gülüm'ü merak ederek odasına doğru ilerlerken merdiven başında durmuş dalgın dalgın avluya bakan genç kızı gördü.

O kadar vakur bir duruşu vardı ki ister istemez genç kıza imrendi. Güçlüydü! Bu yaptıklarından belli oluyordu ama gücünü yanlış kapıya gösteriyordu. Asaf derin bir iç çekerek onun arkasından geçip özel dairesine açılan kapıya yöneldi. Melek'in "Doktor!" diye seslenmesiyle duraksadı. Asaf eli kapının kolunda arkasına dönerek Melek'e bakarken, Melek başını hafifçe geriye atmış, gözlerine dik bir şekilde bak-

masına şaşırmıştı. "Cevabını buradan gitmeden vereceksin! Ya nikah, ya kan!" dediğinde Asaf'ın şaşkınlığı daha da arttı. Çıldırmış olmalıydı. Karşısındaki kızın direncine hayranlık duyduğu için bir an delirdiğini düşündü. Melek garip bir gülümsemeyle Asaf'a bakarken sanki genç adamla alay ediyordu. Sanki değil, gerçekten alay ediyordu ve Asaf bunu fark etmişti. Kanı yeniden öfkeyle kaynamaya başlarken arkasını dönüp kapıyı açmış ve Melek'in "Kararını çabuk ver, doktor!" diye seslenmesiyle yeniden duraksamıştı. Bu kez Asaf alaycı bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Kuma olmaya bu kadar hevesliysen neden olmasın?" Melek genç adamın verdiği cevapla kanının çekildiğini hissetti. Yüzü beyaza keserken kısa sürede kendisini toparladı.

"Oradan bakılınca içinde bulunduğum duruma nazaran kuma olmayı dert edecek birine mi benziyorum? Adımı lekeledin! İster kuma, ister başka bir şey olmak, hiç umurumda değil. Tek istediğim aşağıya eğdiğim babamın başını yerden kaldırmak. Bana cevap ver, doktor! Sen ne yapacaksın? Yoksa köylün gibi *nasılsa elimin kiri* deyip kenara çekilecek, pişkin pişkin keyfini mi çıkaracaksın?" Melek güçlükle konuşmasına rağmen acısını içine akıtmayı başardı.

"Ne umuyorsun? Koca köye, sahip olduklarıma sahip olabileceğini mi?" Melek onun sözleri karşısında kısa bir kahkaha attı.

"Kendini fazla büyütme, doktor! Senin karşıda sıradan bir köylü kızı yok!" dediğinde Melek kendisinden nefret etmişti. İlk kez küçümseyen cümleler kuruyordu ama kendisini buna mecbur hissetmişti. Kim olursa olsun kendisini ezdiremezdi. "Senin karşında Cemal Bey'in torunu, Sedat Bey'in kızı var. Bu durumda şanslı olan sensin, ben değil." Asaf onun sözlerine inanamamıştı. Karşısındaki kızın kendisine olan güveni inanılmayacak derecede tamdı. Gözlerini kısarak onu incelerken fark ettiği şeyle yutkunmuştu.

Yapacaktı!

Onu kabul edecekti!

Gözlerinde gördüğü kararlılık karşısında ürperirken onun dediklerini yapacağına emin oldu. Bu konakta bugün ya nikah ya da onun kanının akmasıyla sonuçlanan bir karar alınacaktı. Ürperdi! Odasından gelen melodik gibi sese kulak kabartarak orada yatan genç kadını dü-

şündü. *Gülüm!* Tüm hayatı boyunca değer verdiği tek kişiydi. Ona ne olacaktı? Emanetine ne olacaktı? Zihni iyice bulanırken başını iki yana salladı. Melek ağır bir hareketle ona arkasını dönüp yeniden avluya bakarken verdiği kararın kesinliğine inanamamıştı. Öfkelenerek hızla dairesine girip kapıyı genç kızın yüzüne çarpar gibi kapatırken Melek duyduğu sesle gözlerini kapattı. Ellerini göğsüne bağlarken yanağından aşağı akan yaşı elinin tersiyle sildi. Kendisine üzgün bir şekilde bakan kadının farkında bile değildi.

"Kızım, adın ne senin?" Arkasından gelen yumuşak sesin sahibine dönen Melek kısa bir duraksama yaşamıştı. Okyanusları kıskandıracak renge sahip olan ıslak gözlerin sahibini daha önce gördüğünü hatırladı. Genç kızın düşünceleri berraklaşarak etrafında olan biteni yeni yeni fark ediyordu. Sorulan soruyu unutarak yeniden başını avluya çevirerek hâlâ yerdeki tüfeği görünce birden ürperdi. Nasıl da gözü dönmüştü. Ya gerçekten onu vursaydı, o zaman ne olacaktı? Düşündükçe ürpertisi daha da arttı. Omuzunda hissettiği hafif temasla başını çevirerek yeniden kadına baktı.

"Benden korkma, sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bana nasıl yardım edeceksiniz? Konuşmaları susturabilir misiniz? Ya da ailemin üzülmemesini sağlayabilir misiniz?" Melek üzüntülü bir iç çekerken bakışlarını kendisine hafif gülümseyerek bakan kadından kaçırdı. "Özür dilerim, böyle konuşmamalıydım." Melek'in ani özrü Güler Hanım'ı şaşırtırken içten içe bu tavrına sevinmişti. Ne kadar acı çekse de saygısızlık etmemeye çalışıyordu. Hacer Hanım'a olan tavrı gözünün önüne gelince kısa bir *ama* düşüncesi geçse de aklından, Hacer Hanım'ın sözlerini hatırlayarak o *ama* ihtimalini de sildi. Karşısındaki kız çektiği acıyı bastırmaya çalışan biçare, gencecik bir kızdı. Ona yardım edecekti. Gerekirse oğluna ilk kez kafa tutacaktı ama bu işi bir karara bağlayacaktı. Özellikle Hacer denen şirretin yeğenini bu eve sokmamak için elindeki bu fırsatı değerlendirmeliydi. Oğlu ne kadar karşı çıkmaya çalışsa da Hacer'in bir şekilde oğlunu oyuna getirmesinden korkuyordu. Bir zamanlar kendisine yaptığı gibi oğlunun da hayatını mahvedemeyecekti.

"Biliyorsun, öyle değil mi, Asaf'la evlenirsen kuma olacaksın?" Melek gözlerini kapatarak kısa bir an güç topladı.

"Biliyorum."

"Asaf karısını seviyor, seni hiçbir zaman sevmeyebilir."

"Önemli değil, ben sevgi aramıyorum. Ben kendimden geçtim hanımım, benim tek düşüncem babam... Onun başının yerden kalkması."

"Ama bu hayatta senin! Her zaman hor görüleceksin. Asla sevilmeme ihtimalin var." Melek duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. İçindeki acı her saniye artsa da güçlü kalmak zorundaydı. Gardını düşürdüğü anda kendi evinde ne olursa geleceği bu konakta ayakta kalamazdı.

"Eşini sevmesi onun değerini arttırır. Olur da beni nikâhına alırsa ondan hiçbir beklentim yok. Beni sevmesini beklemiyorum, sevmesin de zaten... İstediği gibi karısıyla olsun! Karısını seven bir adamdan zarar gelmez!" Bu son sözleri babasını düşünerek söylemişti. Bunca yıl babasının annesine olan aşkını görerek büyümüş, her zaman babası gibi bir aşık istemişti. Kader ona bu dileğini yerine getirme şansı tanımamıştı ama en azından adını temizleyecekti. Nasılsa koca konakta kendisine yapacak bir iş bulurdu. Tabi kendisine iftira atanı bulana kadar bunu yapacaktı!

"Umudunu kaybetme, belki bunlara gerek kalmaz. Gördüğüm kadarıyla baban ve annen sana inanıyor." Melek oraya ayak bastığından beri ilk kez gülümsedi. Ne kadar gülümsese de ifadesinde büyük bir hüzün vardı. Güler Hanım genç kıza sarılmak istiyor ama bir türlü buna cesaret edemiyordu.

"Onlar olmasaydı ben ne yapardım. Babam her zaman gözümün içine bakar, annemse kendinden çok bizleri düşünür" dedi. Hacer Hanım ikiliyi konuşurken görünce,

"Bakıyorum da ikiniz iyi anlaştınız? Çok heveslenme Güler, bu kız bu eve girmeyecek!" dedi. Melek kendilerine imalı bir şekilde konuşan kadının tavrından hoşlanmadı. Kim olduğunu bilmiyordu, açıkçası merak da etmiyordu. Karşısındaki kadından hoşlanmamıştı ve ona dikkat etmesi gerektiğini aklının bir köşesine not etmişti.

Açılan kapı sesini duyan üçlünün bakışları elinde tepsiyle kapıdan çıkan genç kıza takıldı. Kendilerini gören kız tedirgince sendelerken Hacer Hanım öne çıkarak, "Gökçe çabuk mutfağa!" diye bağırınca genç kız korkarak elindeki tepsiyi yere düşürdü. Gökçe abisinin odasındaki boş tabakların bulunduğu tepsiyi mutfağa götürmek istedi ama

yine başaramadı. Mahcup bir şekilde yere eğilerek kırıkları toplarken Hacer Hanım sinirlenerek genç kıza bağırmaya başladı. "Seni sakar, madem taşıyamıyorsun ne diye alırsın eline. Defol gözümün önünden." Gökçe yanağından aşağıya yaş akıtıp ayağa kalkarken sendeledi. Düşmek üzereyken kendisini tutan kişiye mahcup şekilde bakarken gözlerinden incilerini dökmüştü. Melek kızın düşmek üzere olduğunu fark edip ona uzandı.

"Şuna bak, doğru düzgün yürüyemiyor bile." Hacer acımasızca sözlerini savururken Melek az önce kendisine merhamet gösteren kadına yardım etmesi için baktı ama onun gözlerindeki çaresizliği görünce dişlerini sıktı.

"Doğru konuş! Onunla bu şekilde konuşamazsın!" Melek ne ara konuştuğunu anlamadı bile. Kendisine tiksintiyle bakan kadınla genç kızın arasına girerek başını yukarı kaldırdı.

"Kızımla nasıl konuşacağımı sana mı soracağım? Çekil şuradan!" Melek kadının *kızım* sözünden sonrasını duymadı. Bir kadın nasıl olur da kızına bu şekilde davranabilirdi. Üstelik de sakat kızına... Kendi derdini unutarak Hacer'in karşısında daha bir kararlı durdu.

"Asıl sen geri dur. Kızın bile olsa ona bu şekilde davranmaya hakkın yok. Üstelik kendi hatan yüzünden!" Melek *ben nereye düştüm* diye düşünürken kendisine dikkatle bakan gözlerden habersizdi. Hacer Hanım iyice çileden çıkarken elini kaldırıp Melek'e vurmaya çalıştı ama eli havada asılı kaldı. Bileğini sıkıca kavrayan elin sahibine dönerken kendisine öfkeyle bakan gözler karşısında korkuyla titredi.

"Sakın! Sakın bir daha benim kızıma el kaldırayım deme. Eğer buna tekrar yeltenirsen yaptığın son şey olur! Beni duydun mu, kadın?" Sedat odadan çıkarak kızına bakmak istedi. Son anda gördüğü şeyle hızla kızına yaklaşmış ve olası bir darbeye engel olmuştu. Vücudu hâlâ sinirden titrerken bakışları kızına döndü. Neler olduğunu bilmiyordu ama Sedat bunu önemsemiyordu. Ne olursa olsun kızına kimse vuramazdı.

"Kızınıza terbiye vermeyi unutmuşsunuz, Sedat Bey! Gerçi davranışlarına bakılacak olursa söylentiler pek de yalan sayılmaz." Hacer'in sözleriyle Sedat kadının kolunu daha da sıkmaya başladı.

"Benim kızım kiminle nasıl konuşacağını bilir, siz hiç dert etmeyin. Demek saygısını hak edecek biri değilsiniz!" Sedat sözlerini bitirir bi-

tirmez kadının kolunu sert bir şekilde savurdu. Kızını kollarının arasına çekerken Melek'in arkasında daha önce görmediği kızı gördü ve dikkatle ona baktı. Gökçe kendisine yöneltilen keskin bakışlardan ürkerek geri adım attı. Aksayınca Sedat'ın gözleri buğulandı. Kızın tedirginliği olayın onun yüzünden çıktığını açıklıyordu. "Annenin yanından ayrılma kızım, ben konağa gidip geleceğim. Ben gelene kadar kim olduğunu aklında tut ve ona göre davran." Melek babasının gizli ikazını alarak başını sallarken hafifçe gülümsedi. Sedat geri çekilerek konağın merdivenlerine yönelirken "Kahya!" diye seslendi. Arabanın yanında endişeli bir şekilde bekleyen kahya beyinin sesini duyunca hızla ona döndü.

"Konağa gidiyoruz."

Araba konağın büyük kapısından çıkarken Melek ister istemez hüzünlendi. Eğer istediği olursa bundan sonra bu konakta her zaman babasının arkasından bakmak zorunda kalacaktı. Onun gidişini izlemek zorunda kalacaktı. Düşüncelerinden arkasında oluşan kıpırdanmayla çıktı. Geri dönerek genç kıza bakan Melek, "Senin adın ne?" diye sordu. Genç kız bakışlarını kaçırarak, "Gökçe" diye karşılık verdi.

"Ben de Melek, seninle iyi arkadaş olacağımıza eminim, Gökçe!" diyerek hafifçe gülümsedi. Hâlâ kendisine çekingen bir şekilde yaklaşan genç kızın elini avucunun içine hapseden Melek onun kendisine bakmasını sağladı. "Benden çekinme, Gökçe. Bana eşlik eder misin? Annem uyurken biz de sohbet ederiz." Gökçe'nin bakışları Melek'in arkasında kendilerine kötü bakışlar atan annesine takıldı. Korkuyordu. Acizliğine asla isyan etmedi. Kendisinden daha kötü durumda olanları gördükçe şükrediyordu. Annesinden bakışlarını kaçırarak Melek'e başını sallayarak cevap verdi. "Harika!" diyen Melek neşelenmişti. Güler Hanım genç kızın kısa süren neşesine gülümsese de bakışlarındaki hüzün onun rol yaptığını gösteriyordu. Belli etmemeye çalışsa da genç kızın acısını hissedebiliyordu. İkili arkalarını dönüp odaya doğru gitmek isterken Hacer Hanım araya girerek,

"Nereye gittiğini sanıyorsun, pisliğini temizle!" dedi. Melek yeniden Hacer'e dönerek,

"Zahmet olmazsa siz temizleyin, ne de olsa o pislik sizin yüzünüzden oluştu!" diye çıkıştı.

"Gökçe temizle hemen şurayı!" Tüm olanları kapı ağzından izleyen

genç adam artık kendisini göstermenin zamanı geldiğini düşünüyordu. Gökçe odadan çıktıktan sonra kendisi de mutfağa inmek için peşinden çıkmış ve olanlara şahit olmuştu. Hacer Hanım'ın Gökçe'ye olan davranışı, Melek denen kızın ona arka çıkması, Sedat Bey'in araya girmesinin hepsine şahit olmuştu. Şimdi de kendisi araya girecekti.

"Neler oluyor burada?" Asaf onlara doğru ağır adımlarla yaklaşırken Melek bu kez genç adamla Gökçe arasına girdi. Asaf onun bu hareketi karşısına gülmek istese de kendisini tuttu.

"Gökçe yanıma gel!" Melek arkasındaki kızın ağır adımlarla genç adama doğru yaklaştığını görünce kolunu yakaladı. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin!" Gökçe abisinden bile kendisini korumaya çalışan kıza gülümseyerek kolunu kurtardı. Asaf kardeşini kolunun altına alarak sert bakışlarını Hacer Hanım'a çevirdi.

"Size ne demiştim ben?" diye az önceki sesine düşman sert çıkan yüksek sesi ortamda yankılandı. Melek ani çıkan sesle birden ürkünce Asaf alaycı bir şekilde bakışlarını Melek'e çevirdi.

"Ne oldu küçük hanım, birkaç saat önce esip gürlüyordun? Cesaretin nereye gitti?" Melek kendisiyle alay eden adama sinirlenerek gözlerini ona dikti.

"Merak etme doktor, zamanı gelince o cesareti göreceksin." Asaf *bu kız akıllanmayacak* diye düşünerek başını iki yana salladı.

"Bir daha bu kıza iş buyurursan sonuçlarına katlanırsın, Hacer Hanım! Sizi son kez ikaz ediyorum." Melek genç adamın çıkışıyla biraz olsun rahatladı. En azından kardeşini savunuyor diye düşünürken kardeşinin annesine adıyla hitap etmesi dikkatinden kaçmadı. Melek bir Hacer'e bir Asaf'a bakıyordu. Aralarında benzerlik namına hiçbir belirti yoktu. Gözlerini birden az önce kendisine şefkatle bakan okyanus gözlü kadına çevirdi. Şaşkınlıkla ikili arasındaki benzerliği fark ederken Asaf onun ne düşündüğünü anlayarak alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bu kadar şaşırmana gerek yok, Melek Hanım! Hacer Hanım babamın ikinci karısı, yani annemin kuması. Tıpkı senin de olmak istediğin gibi bir kuma!" dediğinde Melek acıyla gözlerini kaçırdı. Sırtını genç adama dönerek birkaç adım attı.

"Kararını bu evden gidene kadar bildir!" Asaf kendisine sırtını dö-

nerek uzaklaşan kızın ardından şaşkınlıkla bakarken koluna dokunan temasla başını gözleri yaşlı kadına çevirdi.

"Seninle biraz konuşalım, oğlum!"

Oğlum! Asaf'ın düşüncelerinden sadece bu tek kelime geçiyordu. Ne zamandır annesinin ağzından bu sözü duymamıştı? Ya da en son ne zaman duymuştu, bilmiyordu. Bilinçsiz bir şekilde başını sallayarak annesine onay verirken kardeşine döndü: "Sen Melek'in yanına git, ben çağırmadan da çıkma!" dedi. Gökçe onun dediğini yaparak oradan ayrılırken Asaf annesinin peşine takılıp kendilerine nefretle bakan kadını geri bırakmıştı.

Duyacaklarının ağırlığını bilmeden!

10. BÖLÜM

Genç kız ağır adımlarla odanın kapısından annesine doğru ilerlerken aralık bıraktığı kapıdan içeri Gökçe girdi. Yatakta uyuyan kadını görünce bakışlarını ona diken genç kız Melek'in seslenmesiyle dikkatini annesinin yanında oturan Melek'e çevirdi.

"Orada öylece durma, geç otur" dediğinde Gökçe tedirgin bir şekilde onun dediğini yaparken Melek bakışlarını annesine çevirdi. Elini avucunun arasına alarak şefkatle öptü. Tülbentinin altından görünen saçlarını usulca kenara çekerken Gökçe'nin kendisini izleyen bakışlarını yeniden unuttu.

"Nesi var?" Melek hüzünlü bakışlarını genç kıza çevirirken gözlerine biriken yaşları yanağından usulca aşağıya yol almaya başlamıştı. "Neredeyse düşük yapıyordu. Çok şükür şimdilik iyi" dedi. Gökçe korkuyla Asude'ye baktı. Yüzünün güzelliği o kadar masum bir şekilde parlıyordu ki ister istemez uyuyan kadına karşı içinde bir hayranlık oluştu. Melek onun annesini incelediğini görünce içten bir şekilde gülümsedi.

"Annem seni çok sevecek" dedi. Gökçe duydukları karşısında birden irkilirken Melek uzanarak onun elini tuttu. "Korkma, annem hayatta görebileceğin en iyi insandır. Ona çekinerek yaklaşırsan annemi üzersin." Gökçe susmayı tercih etti. Ne söyleyebilirdi ki? Bu zamana kadar kimseyle uzun süren konuşmalar yapmamıştı. Melek ona anlayışla bakarken gözü annesinin kolundaki seruma takıldı. Bitmesine az vardı. Elbette doktor gelip annesini kontrol edecekti. Garip bir şekilde annesinin emin ellerde olduğunu düşünüyordu.

Genç adam annesinin peşinden evin en dip odalarından birine doğru ilerlerken yanından yedi yaşlarında bir çocuğun koşarak ilerlediğini

hayal etti. Küçükken annesinin yanına giderken bu koridordan koşmayı çok severdi. En sondaki kapıya yaklaştığında ise aniden durup kapıya çarpmaktan son anda kurtuldu. Hüzünlü bir gülümsemeyle annesinin peşinden odasına girerken gözleri istem dışı odada dolandı. Normal bir odaya göre oldukça büyük olan odanın yüksek penceresinin önünde genişçe bir sedir vardı ve hemen önünde ahşap işlemeli antika orta sehpa duruyordu. O sehpanın üzerinde döşeme parçalarıyla oynayışını, annesine her birleştirmede gülümseyerek bakışı hâlâ gözünün önündeydi. Başını diğer tarafa çevirdiğinde üzerinde eskiden tül cibinliği olan ahşap yatağın çıplak dört direğine baktı. Görkemli ahşap yılların verdiği bakımsızlıkla iyice yıpranmıştı. Annesinin yatağının bu kadar eskimiş olmasından hoşlanmadı. Annesinin yanında uzandığı o yıllarda tülün ardında attığı kahkahaları düşününce gülümsedi. Bakışlarını o ihtişamlı koca yataktan geriye, sadece ağacının kaliteli olduğu belli olan yataktan çevirdi. Bir duvarı boydan boya kaplayan gömme dolabın kapaklarından birinin kırık olduğunu görünce dişlerini sıktı.

Annesi!

Kendi annesi bu sefalet içinde yaşıyordu. Gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı. Annesinin "Geç otur şöyle" sözüyle odak noktası yeniden Güler Hanım olmuştu. İki mavi göz çarpışırken Asaf bakışlarını kaçırarak annesinin gösterdiği sedire oturdu. Güler Hanım oturmak yerine odanın penceresine yaklaşarak dışarıya bakmaya başladı.

"Ne yapacaksın?" Asaf direkt gelen soru karşısında duraksamıştı. Oğlundan ses gelmeyen kadın arkasını dönerek Asaf'a baktı. "Bu işi nasıl temizleyeceksin?" dediğinde Asaf yerinden kalkarak kadının karşısına dikildi.

"Benim yapmam gereken bir şey yok. Olanlar benim suçum değil."

"O kızı tek başına mı bırakacaksın? Bütün kasabaya yayılan dedikoduyla tek başına savaşmasını mı istiyorsun? Dedikodu sadece bizim köyde değil, kendi köyüyle birlikte bütün civar köylere kadar yayıldı. Sence bu durumda o kıza ne olacak?" Asaf da genç kızın tek başına olanlara baş etmesini istemiyordu. Ne yapacağına karar veremezken Güler Hanım'ın sözleriyle ona döndü:

"Kanında sadece babanın değil, benim de kanım var. Benim oğlum küçükken merhametliydi. Yavru hayvanları korumak için elinden

geleni yapan o çocuğa sen ne yaptın da bu kadar duyarsız oldu? Başka çıkar yolun yok, Melek'in yanında olmalı ve ona sahip çıkmalısın." Asaf donup kalmıştı. Annesinin kendisinden böyle bir şey istediğine inanamıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun? Senin yaşadıklarını Gülüm'ün de yaşamasına seyirci mi kalayım?" Güler Hanım hafif bir gülümsemeyle oğluna baktı.

"Senden bir şey istemeye hakkım yok, biliyorum. Ama Melek'le Hacer'i bir tutma. O kızın adaletli, merhametli biri olduğu belli."

"Bir bakışta anladın yani?" Asaf ister istemez alay eder gibi konuşmuştu. Az önce şahit olduklarından sonra onun merhametinden kesinlikle şüphe edemezdi. Güler Hanım oğlunun alaycı sözlerine aldırış etmeden konuşmasını sürdürdü. "Belki de bu kız konağın kurtuluşu olur. Hacer kafayı Derya'yı seninle evlendirmekle bozmuş. Onun oyunlarından bıktım. Bir gün yeğenini getirip konağın ortasına bırakacak diye korkmuyorum değilim. Belki bu şekilde bu sevdasından vazgeçer."

"Hacer Hanım ne yaparsa yapsın o işgüzar yeğeni bu konağa hanım olarak giremeyecek. Melek konusuna gelince, onun hakkında kararım kesin, bunu değiştirmeyeceğim."

"Ama Asaf?" Güler Hanım oğlunun sözleri karşısında gözleri dolu bir şekilde ona baktı. İçi acıyordu. "O kızın çektiği acıyı tahmin bile edemezsin. Onun için kolay mı kendisini kuma olarak sunmak. Onun gibi bir kız kuma olmaya razı olduysa yaşadığı çıkmazı anlaman gerek. Bu topraklarda büyümedin. Ama bu senin köklerini reddedebileceğini göstermez. Eğer beysen attığın her adıma dikkat etmelisin. Sen bu köyün tek söz sahibisin. İstersen bu olanlara bir son verebilirsin. Bu olaylardan sonra, köylünün sana saygı duymasını nasıl beklersin. Üstelik bu kızın konağı bastığı köyde şimdiden duyulmuştur. Teklifi ise köy dışına kadar çoktan çıkmıştır" dediğinde Asaf da annesinin sözlerine katılıyordu. Konakta olan bir olay köyde hemen duyulurdu. Başını iki yana sallayarak,

"O kız bu konağa girerse sen rahat edebilecek misin? Hacer Hanım'ın oyunlarına, iğnelemelerine dayanabilecek mi sence?" dediğinde Güler Hanım umut ederek hızla oğluna baktı. Gözleri sevgiyle parlarken fark etmeden genç adamın ellerini tuttu.

"Sence Hacer Hanım Melek'i alt edebilir mi?" dedi aynı merakla. Asaf bugün olanları düşününce istem dışı gülümsedi.

"Konakta eski sükûnet kalmayacak. Her gün bir olay, her gün bir sorun yaşanacak. Bir ipte iki cambaz gibi birbirlerine saldıracaklar. Babası kızını el bebek gül bebek büyütmüş, ona davranışlarından belli. Eminim kızının teklifinden haberi dahi yoktur. O adam kızını kuma olarak vermez." Asaf sakin bir şekilde annesine olabilecekleri söylerken Güler Hanım avucunun içindeki elleri sıkarak gülümsedi.

"Bırakalım da bu işi kız halletsin. Madem istediği bu, babasını da o ikna etmeli, öyle değil mi? Hem görmesem de Cemal Bey'in namını buralarda bile duymayan yoktur. Sert mizacının yanı sıra adaletinden şüphe edilmezdi. Eğer torunu biraz olsun ona çektiyse Gülüm'e bir sorun oluşturmayacaktır. Eşin emin ellerde olacak."

"Gülüm'e kesinlikle yaklaşmayacak! Onun yanına girmesi yasak o kızın. Evlensem bile sadece nikâhıma sahip olabilir..." Ömer annesinin Gülüm'den bahsetmesiyle birden öfkelendi. Savunmasız bir durumda olan genç bir kadını kuması olacak bir kadına kesinlikle emanet edemezdi. Annesinin çektiğini Gülüm'e çektiremezdi. Arkasını dönerek kapıya yöneldi. "Asude Hanım'a bakmam gerekiyor" dedi. Güler Hanım onun arkasından üzgün bir şekilde bakarken genç adam hızla odadan çıkarak uzun koridora adım attı. Ağır adımlarla ilerlerken aklında hâlâ annesinin sözleri vardı. Kendisi hastanenin önünde duydukları karşısında sinirlenirken genç kızın yaşadıklarını düşünmek bile istemiyordu. Ne demişti?.. 'Buraya kadar gelirken kaç kişinin hakkımda söylediği *beyin oynaşı, beyin artığı, beyden hamile kalan* sözleri duydum, senin haberin var mı? Asıl dedikodu bir çıkar yol bulmayı düşündüğüm köyde dönüyormuş da haberim yokmuş' düşünceleriyle boğuşurken Asude'nin yattığı odanın kapısına gelerek duraksadı. Konak oldukça sessizdi. Kapıyı tıklatmadan önce kulağına gelen at kişnemesiyle arkasını dönerek merdivene doğru ilerledi. Konağın avlusunda duran gece karası atı görünce hayvanın ne zamandır orada olduğunu düşünerek, "Kahya!" diye seslendi. Kısa bir süre sonra konağın avlusuna biten orta yaşlı adam Asaf'a bakarak,

"Buyur Beyim?" dedi. Asaf atı göstererek,

"Şu hayvan neden hâlâ avluda? Atı ahıra götür, karnını doyurup ba-

kımını yapın" dedi. O sırada annesinin serumunun bittiğini haber vermek için odadan çıkan Melek genç adamın sesini duyarak sese doğru yönelmişti.

"Atımdan uzak dur!" Genç kız atına yaklaşmakta olan adamı görünce birden panikledi. Kâhya ona bakarak kaşlarını çatarken Asaf ikili arasındaki bakışmayı görünce merakla genç kızı izlemeye başladı.

"Atınızın bakımını yapacaktım, küçük hanım, ona zarar vermem!" derken kâhya alınmış bir şekilde genç kıza bakmıştı. Melek adamı kırdığını düşünüp hafif gülümseyerek,

"Atımı değil, ben sizin için söylemiştim. Yabancı bir yerde huysuz olabiliyor, canınız yansın istemem!" dedi. Kâhya genç kızın gülümsemesine takılı kaldı. Melek'in gülünce aydınlanan yüzü adamı kendisine hayran bıraktırmıştı. Kâhya ona bir şey olmaz diyerek ata yaklaşırken Rüzgâr kendisine yaklaşan yabancıdan hoşlanmadığını belli edercesine birden huysuzlanıp ayağını yere vurmaya başlamıştı. Kâhya şaşkınlıkla ata bakarken bir elini ileri doğru uzatarak atı sakinleştirmek istemiş ama at daha da huysuzlaşarak iki ayağını hafif yukarı kaldırıp yere vurmaya başladı. Kâhya onun bu hareketiyle şaşırarak yerinde dururken Melek başını iki yana sallayarak kendisini dinlemeyen adama gülümsedi.

"Rüzgâr, oğlum!" Melek atıyla o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Asaf bir an atın yerinde olmayı dilemişti. Sonra düşüncelerine şaşırarak kendisine kızmaya başladı. Kâhyanın yanından geçip huysuzlanan atının yanına ulaştı. Asaf dikkatle onu izliyordu. Ona da aynı tepkiyi verip vermeyeceğini merak ederken atın sahibinin sesini duyar duymaz sakinleşmesini hayranlıkla izledi. Atın yelesini okşayarak başını ona yaslarken kulağına doğru fısıltı şeklinde, "Uslu çocuk" diye mırıldandı. "Aferin sana oğlum, hadi gidelim." At Melek'in omuzuna başını koyarken kâhya şaşkınlıkla onları izliyordu. Koca atın genç kızın karşısında âdeta bir bebekten hiç farkı yoktu. Atın yularını tutarak kâhyaya bakan genç kız hafif gülümseyerek, "Bana ahırı gösterirseniz onu yemleyeyim. Acıkmış olmalı" dedi. Başını çevirdiğinde merdivenden kendisine bakan Asaf'la göz göze geldi. "Annemin serumu bitmişti, bakarsınız!" Asaf kendisine rica yerine emrivaki yapar gibi konuşan kıza şaşkın bir şekilde bakıyordu. Anlaşılan karşısındaki kızın burnu hiç yere eğilmeyecekti. Elbette bunu zaman gösterecekti.

***

Sedat kâhyanın arabayı yavaş kullanması nedeniyle yarı yolda kendisi direksiyona geçti. Acele bir şekilde konağa gidip karısının ihtiyacı olabilecekleri alıp geri dönmeyi düşünüyordu. Üstelik iki oğlanı da Songül'e göndermesi gerekiyordu. Kâhya konağa gittiğimizde birini Süleyman Beylere gönder, akşama müsait olmadığımızı haber et, başka zaman gelsinler. Suat'la Can'ı da alıp Songül'e götür. Olanları ona anlatmana gerek yok. Ben Cüneyt'i arar ona söylerim." Kâhya başını sallayarak anladığını bildirirken Sedat kendi köyüne giriş yapmıştı bile. Hızını azaltmadan konağa doğru arabayı sürmeye devam etti. Kimseyle uğraşacak durumu yoktu.

Araba konağın avlusunda durduğunda endişeli iki oğlan arabaya doğru koştu. "Baba", "Amca" diye iki genç aynı anda ona seslendi. Sedat ikiliye bakarak acelesi olduğunu söyleyip onları geride bıraktı. Çocuklar kâhyaya dönerek bir cevap bekledi.

"Annem ve ablam nerede?" Suat daha fazla dayanamayarak sordu. Kahya üzgün bir şekilde küçük çocuklara bakıp,

"Asude Hanımım biraz rahatsızlandı, Melek Hanım da onun yanında" diyerek gerçeği üstü kapalı bir şekilde açıkladı. Konuşmasına devam ederek, "Sedat Beyim sizi halanıza götürmemi söyledi. Hazırlansanız gecikmeden gideriz" dedi. İkili onun dediğini yaparak hızla odalarına giderken kâhya onların arkasından bakıyordu. Hiç itiraz etmemeleri onların büyümeye başladığını gösteriyordu.

Sedat ihtiyaç olabilecek her şeyi aldığını düşünerek hızla avluya indi. Onu gören Suat babasının yanına koşarak, "Baba ben de gelsem, annemi merak ediyorum" dediğinde Sedat oğlunun başını okşayarak,

"Hadi aslanım, sen Can abinle halana git. Akşam olunca annenle konuşacaksın. Uslu durun, olur mu?" dediğinde Suat babasının kendisine küçük çocuk gibi muamele etmesine yüzünü asarak karşılık verdi.

"Ama bu haksızlık, ablam hep annemin yanında, bense burada kalıyorum."

"Annenin ablana ihtiyacı olacak. Sen annenin üzerini değiştirebilir misin?" Sedat ablasının ehemmiyetini basit bir soruyla oğluna sorarken Suat yüzünü iyice asmıştı. Omuzunu yukarıya kaldırarak,

"Yine de annemi görmek istiyorum" dediğinde Sedat geç kaldığını düşünerek oğluna sarıldı. "Annen beni bekliyor oğlum, hadi hazırlanın da birkaç gün halanda kalın. Söz annen birkaç gün içinde evde olacak" derken içinden de *İnşallah* diye geçirmişti.

***

Deniz mavisi gözleri yatakta hâlâ uyuyan kadına bakarken parlıyordu. Kadının o kadar değişik bir havası vardı ki genç adamının etkilenmemesine olanak yoktu. Asaf, Asude'nin serumunu yenilerken kardeşiyle göz göze geldi. "Çok duru bir yüzü var, değil mi?" Asaf'ın sorduğu soruyla Gökçe bakışlarını abisinden Asude'ye çevirdi. O da ağabeyi gibi kadına hayranlıkla bakıyordu.

"Biraz daha dikkatli bakarsanız anneme nazar değdireceksiniz. Babam görmesin, konağı başınıza yıkar." Melek atını besleyip ahırdaki bokslardan birine yerleştirerek hızla annesinin yanına döndü. Kapıdan içeri girdiğini fark etmeyen ikilinin konuşmasını duyduğunda istem dışı gülümsedi. Bugüne kadar annesinin etkileyemediği kimseyi görmemişti. Bakışlar kendisine döndüğünde Gökçe utanarak Melek'e bakmıştı. Melek annesinin yanına giderek yatağa oturup elini tutmuştu.

"Ne zaman kalkabilir? Konağa dönmemiz gerekiyor."

"Birkaç gün kıpırdamaması gerekiyor."

"Birkaç gün mü? Ama... Burada kalamayız."

"Sen kalamayabilirsin ama anneni gönderemem. Bebeğin sağlığı için kendisini toparlaması lazım. Bundan sonra yataktan kalkmamalı. Özellikle ilk aylarda zaruri ihtiyaçlar hariç yataktan çıkmamalı."

"Bu esaret gibi bir şey, başka yolu yok mu?" Asude son sözleri duyarken konuşmayı bölmüştü. Melek annesinin sesini duyunca heyecanlanarak,

"Anne, iyi misin?" dediğinde Asaf kadını yeniden muayene etmeye başladı. Kanamanın durması iyiye işaretti. "Şimdilik bebek iyi gibi ama burada net bir şey söyleyemem. Hastanede olmanız gerekiyordu. Yollar malum, sizi arabayla götürmek istesek olası bir kanama olmayacağını garanti edemeyiz."

"Bebeğim iyi mi?" Asude'nin gözleri ıslanmıştı. Boştaki bir eli

karnına giderken Melek onun elinin üzerine elini koyarak hıçkırıklara boğuldu. "Özür dilerim anne, hepsi benim suçum. Ben buraya gelmeseydim sen de peşimden gelmeyecektin." Asude kızının yüzünü avuçlarının arasına alırken hafif gülümsedi. Yatar pozisyonda olduğu için serum takılı olan kolunu yukarıya kaldırmak oldukça güçtü. Asude ağlayan kızının yüzünü kendisine çekerek iki yanağından sonra da alnından öpmüştü.

"Sen benim ilk göz ağrımsın, sakın yaptığın şeylerden pişmanlık duyma. Seni pişman olabilecek şeyleri yapman için yetiştirmedim ben. Benim kızım güçlüdür!" Melek dikkatli bir şekilde başını kadının göğsüne yaslayarak hıçkırıklarını durdurmak için dudaklarını ısırmaya başladı. "Senin suçun yok, kızım. Ayrıca ben de baban da seninle gurur duyuyoruz!" dediğinde iki kardeş onlara imrenerek baktı. Gökçe yüzü güzel olan kadının sesinin de yumuşak bir melodiden farksız olduğunu duyunca içlenmişti. Arkasını dönerek oradan uzaklaşmak isterken Asude onu fark etti.

"Bu güzel kızımız kim?" Melek başını annesinin göğsünden kaldırarak ona gülümsedi. Arkası dönük olan genç kıza seslenerek durmasını sağladı. Gökçe adının söylendiğini duyunca yeniden yatakta yatan kadına baktı. "Gökçe, yaklaşsana," diye onu yanlarına çağıran genç kız hafif gülümsemeyi başarmıştı. Asaf gözünün önünde cereyan eden bu olayı sessizce izliyordu.

"Merhaba hanımım, geçmiş olsun." Gökçe çekinerek konuşurken Asude gülümseyerek ona elini uzattı. "Ne öyle *hanımım*, bana Asude teyze de, ya da abla!" dediğinde Melek gülerek annesine baktı. Halsiz olmasına rağmen neşesi yerindeydi. Bir eli hâlâ bebeğini korumak ister gibi karnında dururken diğerini de uzatarak Gökçe'nin öpmesini bekledi. Gökçe başta neden elini uzattığını anlamasa da Melek işaret yaparak öpmesini söyledi. Gökçe şaşkınlıkla Asude'nin elini öpüp ona saygısını gösterirken Asude elini geri çekmeden uzanarak genç kızın yanağını okşadı.

"Sen ne kadar güzelsin böyle?" dedi. Melek utançla bakışlarını kaçıran kıza gülümsemişti. Gökçe gönül gözüyle bakan biri için gerçekten mükemmel bir kızdı. Örgü yapılmış kırmızıya çalan saçları tek omuzundan aşağıya düşerken Asude hayıflanır gibi, "Ah sana göre oğlum

da yok ki gelin alaydım" dediğinde Melek kendisini tutamayıp güldü. Gökçe utançla kıpkırmızı olurken Asaf kadının kardeşine gösterdiği ilgi karşısında mutlu oldu.

"Anne onu utandırıyorsun!"

"Kimse kardeşimi kolay kolay alamaz, Asude Hanım!" diye araya giren Asaf elini genç kızın omuzuna koyarak onu kendisine çekti. Gökçe hızlı bir şekilde gerçekleşen olaylar karşısında şaşırırken omuzunda hissettiği ağırlıkla kendisini güvende hissetti. Abisi geldiğinden beri hissettiği bu duygunun gitmesinden korkarken farkında olmadan abisine doğru sokuldu. Melek dikkatle ikiliye bakarken birden aklına gelen şeyle oturduğu yataktan ayağa kalktı.

"Annemin yemekleri ve ihtiyaçlarıyla ben ilgileneceğim. Ayrıca bu birkaç gün burada kalmamızda bir sakınca olmadığını düşünerek benim için de bir oda hazırlatmanız gerekecek."

"Senin kalmana gerek yok."

"Annemi bu evde savunmasız bırakacak değilim." Asaf ve Melek karşılıklı durmuş birbirlerine öfkeli bakışlar atarken Melek kısa bir açıklama yapmak için söze girdi:

"Takdir edersiniz ki, doktor bey, annemin ihtiyaçları çok önemlidir. Onu bu konaktan birine emanet edemem. Hele ki Hacer denen o kadının varlığı söz konusuyken... İster beğen, ister beğenme buradan gitmeyeceğim."

"Bunu dedikodu çıktı diye konak basan kız mı söylüyor. Bu ne büyük değişiklik!"

"Ortada değişik bir durum yok, senden başka. Bunca dedikodudan daha kötüsünün olabileceğini düşünüyor musunuz?" Melek kolundaki ince kemerli altın kaplama saate bakarak, "Vaktin dolmak üzere, doktor, sen benimle uğraşacağına kendini nasıl kurtaracağını düşünsen iyi edersin" diyerek genç adama daha da yaklaşarak gözlerini Asaf'ın gözlerine dikip devam etti:

"Ya nikah, ya kan!"

Asaf onun sessiz ama tehditkâr konuşması karşısında içten içe eğlendiğini hissediyordu. "Kararın gerçekten bu mu? Benimle evlenip bu konağa kuma olarak gelmeye kararlı mısın?" Melek onun sorusu kar-

şısında geri adım atmayarak genç adama başını biraz daha kaldırarak bakmış ve "Kararlı olduğum tek şey adımı temizlemek, babamın başını yerden kaldırmaktır. Tabi bunun anlamını biliyorsan" dedi. Asaf geri adım atmayacak olan kıza ters bir şekilde bakarken kısa bir an bakışları yataktaki kadına çevrilmişti. Onun endişeli olduğu gözlerinden belli oluyordu. Hafif gülümseyerek, "Sizde aynı şeyi mi düşünüyorsunuz, Asude Hanım?" diye sorunun yönünü değiştirirken Asude güçlükle konuştu. "Kızımın kuma olması söz konusu değil. Söylentiler nasılsa bir süre sonra biter."

"Anne, lütfen kararlarıma saygı duyun! Babam ve sen bana söz vermiştiniz. Evleneceğim kişiyi ben seçecektim."

"Evet ama sevdiğin kişiyi seçme şansın olacaktı."

"Sence bunca olandan sonra birini sevsem ne olacak? O sevgi bu dedikodular yüzünden kirlenecek." Annesinden bakışlarını yeniden Asaf'a çevirerek, "Kararını bekliyorum, umarım mantıklı olanı seçersin ve kan dökmeme gerek kalmaz. Kendini düşünmüyorsan bile çok sevdiğin karını düşün. Sen olmazsan ona ne olacak diye düşün ve kararını ver. Bekliyor olacağım!" dedi. Asaf damarından akan kanın çağlayanlara dönüştüğünü hissederek genç kızının kolunu sert bir şekilde yakalamıştı. "Sakın bir daha Gülüm hakkında bu şekilde konuşma. Karıma ne olacağı kimseyi değil beni ilgilendirir. Evlensek bile ondan uzak duracaksın! Ona yaklaştığını gördüğüm anda sonuçlarına katlanırsın."

"Kabul ediyorsun yani?"

"Buna pişman olacaksın. Beni buna zorladığına seni pişman edeceğime emin olabilirsin. Kabul... Kendi cehennemine adım atmaya hazır ol. Kuma olarak geldiğin bu konaktan bir daha çıkman mümkün olmayacak. Aileni bu evliliğe ikna etmek senin sorunun... Ne zaman ki baban beni çağırır, o zaman gelir seni alırlar. Benim gelmemi sakın bekleme!" Asaf son sözleri söyledikten sonra arkasında perişan halde olan ana kızı önemsemeden hızla odadan çıktı. Gökçe şaşkınlıkla ikilinin arasındaki konuşmayı dinlerken abisinin çıktığı kapıya yönelerek anne kızı baş başa bıraktı.

"Neden, kızım? Baban ve ben her zaman senin yanında olacağız."

"Sen de biliyor muydun anne?" Asude kızının neyi sorduğunu anlamayarak,

"Neyi?" dedi.

"Diğer köylerin beyleri babama kirletilmiş kızlarıyla evlenme karşılığı babamdan toprak istediklerini?" dediğinde odaya Sedat girdi.

"Bunu nereden duydun sen?" Sedat'ın öfkeli sesi odayı doldururken genç kız ürkerek babasına baktı. Bundan sonra hayatı hiç de kolay olmayacaktı!

11. Bölüm

Dışarıda fırtına vardı ama o hiçbir şeyi hissedecek durumda değildi. İçindeki kasvet havanın kasvetinden daha şiddetli bir şekilde titremesine neden oluyordu. Başını bir o yana bir bu yana şiddetle çevirirken dışarıya saldığı çığlığının farkında bile değildi. Gri bulutların arasından üzerine doğru gelen gölgeden kaçmak için sürekli yer değiştiriyor ama bir türlü başaramıyordu. Kan ter içinde nefesi daralırken yeniden bir çığlık atmış ve birden gözlerini aralayıvermişti. Kalbi deli gibi atıyordu. İlk kez korkuyu iliklerine kadar hissederken yattığı yataktan hıçkırarak ağır bir şekilde kalktı. Odasındaki sedirin üzerine bıraktığı sabahlığını giyerken hâlâ yanaklarından aşağı incilerini akıtıyordu. Derin bir iç çekerek hıçkırığını bastırmaya çalışırken odasının kapısı hızla açıldı. "Kızım?" Genç kız kapıda dikelen annesini görünce hızlı adımlarla ona yaklaşarak sıkıca sarıldı. Asude yataktan kalkmaması gerekirken gecenin sessizliğini bölen çığlıkla yerinden doğrulmuş, yavaş yavaş kızının odasına kadar gelmişti. Konağa döneli dört gün olmuştu ve bu zaman boyunca kızının tüm neşesi kaybolmuş gibiydi. Dalgın dalgın geziyor ve konuşulanları duymuyordu. Arıkan konağında geçirdikleri üç gün boyunca Asude diken üzerinde gibiydi. Kızı fark ettirmemeye çalışsa da o konakta iyi muamele görmediğini anlamıştı. Konakta sadece Güler Hanım ve Gökçe denen kız Melek'e iyi davranmıştı.

"Anne, ben ne yapacağım?" Genç kız hıçkırırken bir yandan da ayakta duran annesini kendi yatağına yatırdı. "Özür dilerim anne, hepsi benim suçum. Benim yüzümden sen ve babam sıkıntı çekiyorsunuz."

"Böyle konuşma, Melek, ben de baban da senin masum olduğunu biliyoruz."

"Biliyorum ama dayanamıyorum. Günlerdir aynı kabusu görüyo-

rum, anne. Sislerin ardından üzerime gelen bir ordu var ve beni nefessiz bırakacak kadar boynumu sıkıyor. Bazen onlardan kaçmaya çalışıyorum ama bir süre sonra yorulup yine yakalanıyorum. Boğuluyorum, anne..."

"Tamam hayatım, tamam... Hepsi geçecek."

"Hayır, geçemeyecek... Adımı temizleyemedikten sonra nasıl geçsin? Ben eziliyorum, anne." Asude kızıyla birlikte gözyaşı dökerken derin bir nefes çekmişti. Melek'in saçlarını usulca okşarken düşünmemeye çalışıyordu.

"Bana yardım et, anne..." Asude kızının neden bahsettiğini anlayarak hızla kızının başını kaldırıp ona bakmasını sağladı.

"Olmaz, asla olmaz. Buna izin veremem."

"Tek çare bu, anne..."

"Hayır, dedim sana! Şimdi yat ve uyu. Babana da sakın bu konuyu açma."

"Özür dilerim, anne; ama babama bu konuyu açacağım." Asude başını iki yana sallarken kızının perişan hali karşısında yüreği paramparça oldu. Alın yazısı daha doğmadan yazılırdı ve kızının alnının yazısının iki yolu vardı. Ya evlenip hayatını karartacaktı, ya da dedikodularla yaşamayı öğrenecekti. Peki narin kızı nereye kadar dayanacaktı? Güçlü görünse de kızının günden güne eridiğini görebiliyordu. Gözlerindeki ışık sönmüştü. Eskisi gibi gülmüyordu. Gülmeyi bırak, dudaklarında hafif bir gülümseme bile oluşmuyordu. Yattığı yerden kalkarak dudaklarını kızının alnına kondurup,

"Hadi biraz uyu hayatım, baban gelmeden odaya gitmeliyim. Biliyorsun, ayağa kalktığımı görürse çok kızar" dediğinde kulaklarına yankılanan sesle ürkmüştü.

"Evet, çok kızarım. Neden söz dinlemiyorsun?" Sedat yanının boş olduğunu fark edince gözlerini aralayarak karısına bakındı ama onu odada görememişti. Sıkıntılı bir şekilde yataktan kalkıp karısının olabileceği tek yere, kızının odasına doğru ilerledi. Kapıya geldiğinde kızıyla karısının konuşmasına şahit olmuş fakat tam olarak neden bahsettiğini anlamamıştı. Sonunda daha fazla dayanamayarak odaya girdi. Karısı kızının üzerini örtüyordu.

"Sen neden ayaktasın?" Sedat karısına kızmak istiyor ama başarılı olamıyordu. Melek hızla yanağındaki ıslaklığı silse de Sedat kızının ağladığını hemen anlamış ama bir şey söylememişti. Karısının da gözleri ıslak ıslak parlıyordu.

"Geliyordum şimdi" diye konuşan Asude kocasının bakışlarıyla susmak zorunda kalmıştı. Melek'in yanına giderek kızının alnına dudaklarını kondururken onu güldürmek için, "Annen buradan öpmüştü, değil mi? Onun öpücükleri sadece bana ait, biliyorsun!" dediğinde Asude utanmış ama Melek günler sonra ilk kez gülümsemişti. Sedat karısının öptüğü yeri tutturmak için kızının alnına birkaç kez dudaklarını kondurup onları gülümsetmeyi başarmıştı.

"Hadi, hayatım, sen uyu, yarın misafirlerimiz var!" dediğinde Melek yutkunarak bakışlarını kaçırmıştı. Süleyman Bey ve oğlu geleceklerdi. Sedat karısının üzgün ifadesi karşısında onun yürümesine izin vermeden kadını kucağına alıp,

"Sana yürümek yasak, bundan sonra yataktan kalkarsan tüm köyü kucağımda dolaşırsın" diye tehdit etti. Asude utançla gözlerini kaçırırken Sedat karısının yıllardır hâlâ değişmeyen kızarma huyunu hayranlıkla seyrediyordu. Karısı kucağında kızının odasından çıkarak kendi odalarına doğru yavaş yavaş Asude'yi sarsmamaya çalışarak götürüyordu. "Neden ağladı yine?" Sedat karısını yatağa bırakırken kendisini daha fazla tutamadı. Asude üzgün bir şekilde kocasına bakarken,

"Her şeyi biliyor. Ondan bir şey saklayamazdın zaten. O senin kızın Sedat, huyunu suyunu en iyi sen bilirsin. Kafasına bir şey koydu mu illa ki yapar."

"Senden ne için yardım istedi?" Sedat sıkıntıyla karısına bakarken kadın gözlerini kaçırarak iyice yatağa uzanmıştı.

"Yoruldum, uyumak istiyorum. Yarın..."

"Yarın sen yatağından çıkmayacaksın, her şeyi çalışanlar halledecek."

"Ama..."

"Asude bu konu burada kapandı. Hem neden geldikleri ve alacakları cevap belli, senin hazırlık yapmana gerek yok." Sedat üzerindeki sabahlığı çıkararak karısının yanına uzanıp onu kollarının arasına aldı; gayet dikkatli davranıyordu. Kendisine kırılacak bir eşya gibi davran-

ması Asude'yi gülümsetmişti. Asude iyice göğsüne yerleşirken konuşmasını sürdürdü:

"O çocuktan hoşlanmıyorum, kızıma gözünün değmesi bile sinirlerimi kaldırıyor."

"Sen kızına yaklaşan hiçbir adamdan hoşlanmıyorsun."

"Öyle değil, karıcım... Ben de biliyorum ki bir gün kızım evlenecek ve yuvadan uçacak. Ama Süleyman'ın oğlu gibi ipsiz sapsız birine değil. Kızımı ona vermektense evde turşusunu kurarım." Asude kocasının sözlerine gülerken yüzünde içini yakacak bir hüzün vardı.

"Geçecek, bu zor günleri de atlatacağız." Asude derin bir iç çekerek kocasına daha da sokulurken, "Farkında değil misin? Melek günden güne gözümüzün önünde eriyor. Ne zamandır odasından dışarı çıkmadı. Gözleri boş bakıyor. Ben kızımı istiyorum, Sedat. Kızıma ne oldu böyle." Sedat da karısının söylediklerinin farkındaydı ama zaman her şeyi çözecek diye sabrediyordu. Olmazsa kızını amcasının yanına gönderirdi. Düşüncesi bu yönde oluşurken kızının aklından geçenlerden bihaberdi.

***

Gözlerini aralamakta zorlanan genç adam hâlâ uykusuzdu. Günlerdir köyde dolaşan dedikoduları hayretle dinliyordu. Usanç içinde yatağından doğrulurken bakışları uyuyan Gülüm'e kaydı. Ona olanları anlattığında konuşamasa da kendisini duyduğunu gözünden akan yaşı görünce anladı. Çaresiz bir kadını sebepsiz yere üzmüştü. Ama en azından aylar sonra Gülüm ilk kez bir tepki veriyordu. Söylediklerini onaylatmaya başlamıştı. Gözleriyle bile olsa onunla iletişim kurmak genç adamı heyecanlandırmıştı. Yatağından kalkarak sessizce odadaki banyoya girmişti. İhtiyaçlarını hallettikten sonra üzerini değiştirmeye giysi odasına yönelirken Gülüm'ün gözlerinin açık olduğunu görünce gülümseyerek ona doğru ilerledi. "Günaydın, canım!" dedi genç kadının kendisine cevap vermesini bekleyerek. Gülüm gözlerini kapatıp açarak ona karşılık verirken Asaf derin bir iç çekerek kadının alnını öptü. "Az kaldı hayatım, yakında iyileşeceksin." Asaf kısa bir süre Gülüm'le sohbet ettikten sonra hastaneye gitmek için üzerini değiştirip odadan ayrıldı. Genç adam odadan çıkarken hemşire her zamanki gibi odaya girdi.

"Asaf?" Asaf bakışlarını koca konakta kendisine *Asaf* diye seslenen tek kişiye çevirdi. Annesinin üzgün bir şekilde kendisine baktığını görünce sıkıntılı bir şekilde nefes aldı. O da kendisi gibi kaç gündür uyuyamıyordu. Yaşına rağmen oldukça dirençli olsa da annesi için endişelenmeye başladı. "Haber var mı?" Asaf annesine başını iki yana sallayarak cevap verirken Güler Hanım'ın yanağından aşağıya bir damla yaş akmıştı.

"Ailesini ikna edemedi sanırım!" Güler hanımın sesindeki acı Asaf tarafından fark edilse de bir şey söylemedi. Konaktan ayrıldıklarında Melek'le son kez karşı karşıya gelmişlerdi. Asaf oldukça kararlıydı. Karşı taraftan talep gelmedikçe o kızla evlenmeyecekti.

"Sen haber etsen?" Annesinin sözleriyle kaşları çatılan genç adam başını hızla iki yana sallarken,

"Asla, o kız kendi ayaklarıyla buraya gelecek!" Güler Hanım üzgün bir şekilde oğluna iyice yaklaşarak bir elini sol yanına koyup yıllar sonra ilk kez Asaf'ın gözlerinin içine baktı.

"Sonradan pişman olacağın şeyler yapmaktan sakın, oğlum!"

Asaf annesinin göğsüne bomba etkisi yapan *oğlum* hitabını bırakarak yanından ayrılmasını sis perdesi ardından izlemişti. Merdivenlerden aşağıya inerken, "Kahya!"" diye seslendiğinde adam hazırmış gibi hemen ortaya çıktı. "Bugün annemin odasında tadilat yapılsın. Eski eşyalar yenileriyle değiştirilsin. Akşama geldiğimde her şey bitmiş olsun!" dedi ve adamın cevap vermesini beklemeden arabasına binerek hastaneye doğru yola çıktı. Yol boyu annesinin sözlerini düşündü. *Sen haber etsen* diye kendisine sorduğunda sesindeki ton neredeyse bir yalvarma gibi gelmişti. Sıkıntıyla saçlarını geriye doğru atarken ister istemez Melek ve annesini düşündü. Kendi köyünde bu kadar berbat dedikodular dönerken Aksoyların köyündeki konuşmaları tahmin etmek bile istemiyordu. Yorgundu ve düşünmekten kafayı yiyecekti.

Arabasını hastanenin önünde kendisine tahsis edilen otoparka park ederken ağır adımlarla hastaneden içeri girdi. Üzerine olan bakışlar gittikçe daha da can sıkıcı olmaya başladı. Hastaları bile kendisine bakarak sessizce konuşmaya başladı. Öfkesi gittikçe artsa da sakin kalmaya çalışıyordu. En iyisi birkaç gün hastaneye gelmemekti. Bugün de hastalarıyla ilgilenecek sonra başhekime gidip birkaç gün izin isteyecekti.

Koca konakta sıkılacağını elbet biliyordu ama kafasını toplaması gerekiyordu. Ne yapması gerektiğine karar vermeliydi.

***

Sabahın ilk ışıklarıyla koca konakta hazırlıkla yapılmaya başlanmıştı. Melek odasının penceresinden avluda koşuşturan çalışanları görünce içinden *sanki vali gelecek* diye söylenirken yüzünde solgun bir ifade vardı. Bugün babasıyla konuşması gerekiyordu. Ne olursa olsun onu ikna etmeli ve Arıkan konağına haber göndermesini sağlamalıydı. Bunun için en büyük destekçisi de şüphesiz annesi olacaktı. Gözleri buğulandı. Öylece boşluğa bakarken içini büyük bir sıkıntı sardı. *Acaba ne yapıyor* diye düşünürken bir eliyle başına vurarak kendi kendisiyle dalga geçmeye başladı. "Ne yapacak, karısının başında oturuyordu. Sebep olduğu şeylerde sorumluluk almasını beklemek hataydı. Ama yemini vardı! Babası o konağa haber saldığında nikahtan cayarsa o adamı hiç acımadan vuracaktı. Kendi çektiğinin yarısını bile olsa onun da çekmesini istiyordu. Olanlardan sadece kendisi sorumlu değildi. Derin bir iç çekerken odasında bulunan banyoya yönelerek kısa bir duş almak için hazırlıklarını yapmaya başladı. Ilık suyun altında düşünceleri beraklaşırken misafirlerin gelme zamanının yaklaştığını düşünerek hızla kurulanıp üzerini değiştirdi. Odasına geçerek aynanın karşısında durup kısa bir süre aynadaki yansımasına baktı. Gözleri yeniden dolarken bugünü kazasız belasız atlatmayı diliyordu. Ağır adımlarla ilerleyerek yeniden avluya bakmaya başladı. Onunla birlikte aynı hazırlığı izleyen annesini görünce odasından çıkarak *L* şeklindeki konağın karşı tarafındaki annesinin odasına doğru ilerledi.

Pencere kenarında gözleri yaşlı bir şekilde oturan kadın tek kızının yazgısına hâlâ inanamıyordu. Koca konağın avlusuna doğru bakarken yıllarca bu konakta yaşadığı acı ve mutlulukları düşünüyordu. Gözlerinin önüne gelen görüntülerle kah gülüyor, kah ağlıyordu. Kapının açılmasıyla başını gelen kişiye doğru çevirdi. Kısa süren bu bakışmadan sonra tekrar avluyu izlemeye başladı.

Kapının kapanma sesini duyduktan birkaç saniye sonra ellerinde hissettiği baskıyla yeniden yanağından aşağı bir damla yaş aktı. "Annecim n'olur yapma, sen arkamda olmazsan ben ne yaparım?" Kulakları-

na yankılanan hafif sesi bir süre dinledi. Bu ses her duyduğunda içine işliyordu. İlk *anne* dediği anı hatırladığında yeniden ağlamaya başladı.

"Annecim yapma, dayanamıyorum. Lütfen bana destek ol."

"Ah benim bahtsız kızım, ne vardı annenin kaderini alacak?" Genç kız hüzünlü bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Eğer senin kaderini yaşayacaksam çekeceğim çileye razıyım anne." Kadın kızının sözleriyle sıkıca ona sarıldı. "Neden onca kişinin arasında bu adamı kabul ettin? Sen istemezsen baban seni asla evlendirmez, biliyorsun!"

"Dedikoduları unutuyorsun, anne."

"Bırak konuşsunlar, kızım. Ben, baban, amcan, herkes senin arkanda. Neden kendine bunu yapıyorsun. İlerde seveceğin biri..." Genç kız parmaklarını annesinin dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu.

"Sen de biliyorsun anne, ne kadar istesek de bu sözleri engelleyemeyiz. İlerde belki sevdiğim biri karşıma çıkacak ama ya o da bu dedikoduları duyup yargısız infaz ederse... Ömür boyu işlemediğim günahın vebalini çekemem. En küçük şeyde başıma kakmayacak mı?"

"Kızım..."

"Anne, lütfen babamı evliliğim konusunda ikna et. En azından hayatım boyunca başım dik bir şekilde yaşayacağım. Adımın anıldığı kişiyle evlendiğim vakit kimse namusum hakkında bana laf atamayacak."

"Ah, kızım, içim yanıyor. Seni telli duvaklı bu konaktan çıkarken görmek en büyük dileğimdi. Şimdi başında kara bir duvakla çıkacak olman!" İkili sessiz bir şekilde ağlarken tek dilekleri gelin gideceği evde mutlu olmasıydı. Asude tüm gece kızının kararını düşündü. Kızının ne kadar kararlı olduğunu anlayınca da ona destek olmaya karar verdi. Kocası henüz kızının düşüncelerinden habersiz olsa da Melek'e hak vermeden edemiyordu. Belki kocası kızının masumiyetini anlayacaktı ama peki ya diğerleri? Ya onlar kızının masumiyetine laf ederlerse? Ya ömür boyu kızı bu dedikoduların gölgesinde kalırsa? Ya dayanamayıp kendisine bir şey yapmaya kalkarsa? Asude sabaha kadar düşünmekten uyuyamadı. Yanı başında yatan kocasını nasıl ikna edeceğini hiç bilmiyordu. Kızı o konaktan ayrılmadan önce kendisiyle konuşmuş ve neden Asaf denen o gençle evlenmek zorunda olduğunu ona açıklamıştı. Elbette kızını Asaf gibi bir delikanlıyla evlendirmek isterdi ama evli olmasaydı. Şimdi kocası ikna olursa kızı kuma olarak gidecekti. Belki de

kocası tarafından ömür boyu sevilmeyecekti. Dilinde dua, kızına sıkıca sarılırken dudaklarından dökülen sözcüklere kendisi bile inanamadı.

"Tamam, sen nasıl istersen, her zaman arkandayım... Ama bana söz vermeni istiyorum." Melek geri çekilerek yaşlı gözlerle annesine baktı. "Dayanamayacağını hissettiğin anda baba evine döneceksin. Bana söz ver, kızım." Melek hıçkırarak annesine sarılırken annesine cevap verdi.

"Söz anne, sana söz veriyorum. Alnıma çalmak istedikleri lekeyi temizleyeceğim. Gerekirse babam da izin verirse onun kollarına geri döneceğim. Söz veriyorum." Asude ağlayan kızını daha sıkı sararken yeniden sormak istedi.

"Melek? Kızım, emin misin? Sen küçüktün, belki hatırlamazsın ama Seher'in bu konağa gelmesiyle konakta huzur kalmadı. Şimdi benim kızım başkasının yuvasının üzerine çökecek. Yapma!"

"Anne, sen de biliyorsun, bundan başka çare yok. Ondan başka kimseyle evlenemem. O adamla evlenemezsem başım hep eğik olacak. Babamın başı da. Kimse inanmaz dedikoduların yalan olduğuna. Bunu en iyi sen bilirsin, anne. Onca yıl köyde yaşananları biliyorsun. İleride evlensem bile evlendiğim kişi ya sürekli bu olayı başıma kakarsa? Bazı şeylerde sevmek yetmiyor anne. Adın bir kez çıktı mı kocan masumiyetini bilse bile dışarıdakiler bilmedikten sonra bu ona da dert olur. Hangi adam karısının başkasıyla adının çıkmasını sindirir. Söyle bana, hangi adam yıllar sonra bile olsa karısına laf edilmesini kaldırır. Ya bana başkasının artığı gözüyle bakmaya kalkarsa? İşte o zaman dayanamam... Ya o doktor ya da hiç kimse! Buradan çekip gitsem bile nereye kadar kaçabilirim ki? Babam çok kötü olur! Onun üzülmesine dayanamıyorum. Sana ve kardeşime bir şey olacak diye çok korkuyorum. Hem duyduğuma göre doktorun karısı yatalakmış ve iyileşme belirtisi gösteriyormuş. Onun için üzülüyorum ama elimden dua etmekten başka bir şey gelmez. Annesi oğluna kuma alması için baskı yapıyormuş. Belki onunla bu konuda anlaşabilirim."

"Kızım, sakın! Sakın o kadın hakkında kötü düşünme, ona saygısızlık etme. Annesine her zaman saygılı davranmalısın. Belki de senin güzel yüreğin o konakta biraz olsun mutluluk oluşturur." Asude sanki kızı hemen evleniyormuş gibi konuşunca Melek gülümsedi.

"Senin güzel yüreğine kurban, anne... Söz. Sana yemin ediyorum,

olur da babamı ikna edip doktorla evlenirsem ne hasta karısına ne de annesine bir saygısızlığım olacak" dedi. Sonra eklemeden duramadı: "O Hacer cadısı bana bulaşmadığı sürece" dediğinde Asude de gülümsedi. Gözleri yaşlarla parlarken kapı ağzından kendilerini iki yanında yumruk yaparak dinleyen adamdan haberleri yoktu. Sedat karısına bakmak için odaya girdiğinde konuşmaya dalan ikili onu fark etmemişti. Kızının aklından geçenlere şaşırırken bir yandan da söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Kızını bir dedikodu yüzünden bu şekilde evlendirmek Sedat gibi bir adamı yıkmaya yeterdi. Yine de kararı kızına bırakacaktı. Geldiği sessizlikle gidip avluya çıktığında konağın bahçesine giren arabayı gördü.

Süleyman Bey ve oğlu ağzı kulaklarında gülerek arabadan iniyorlardı. Bu kadar neşeli olmaları Sedat'ın sinirlenmesine neden olsa da Süleyman Bey pişkin bir şekilde öne çıkarak, "Bizi kapıda karşılaman ne hoş, bu kadar beklendiğimizi bilmiyorduk!" dedi. Sedat dişlerini sıkarak adama yarım ağız bir *hoş geldin* dedi. Oğlu Sezgin de öne çıkarak yüzünde aymaz bir gülümsemeyle Sedat'ın elini öpmek istedi ama Sedat izin vermedi.

"Sizi buraya hangi rüzgar attı?" Sedat onların keyfinden hoşlanmayıp sordu. Adamların geleceğini biliyordu ama bilmezlikten gelmek şu anda işine gelmişti. "Hayırlı bir iş için geleceğimizi haber etmiştik, yoksa haber gelmedi mi?" Süleyman Bey'in yüzü asıldı. Sedat umursamaz bir şekilde omuzunu silkeleyerek adamları eve davet etmek yerine avludaki büyük çardağa yönlendirdi. Çalışan kızlardan birini çağırarak kahve getirmesini isterken Süleyman Bey hemen araya girerek,

"Kahveleri Melek kızım getirseydi daha makbule geçerdi" dedi. Sedat sert bakışlarını iki adamın üzerine gezdirerek,

"Kızım ayak işlerine bakmıyor, size hizmet edemez!" dediğinde karşısındaki adamın öfkelendiğini hissedebiliyordu. Çardağa geçip otururken Süleyman Bey ve Oğlu Sezgin de karşısına geçip oturdu.

"Sizi dinliyorum?"

"Malumatımızı hanımınız da bize katılınca söyleyelim." Sedat dişlerini sıkarak konuştu.

"Hanımım rahatsız, ayağa kalkması yasak. Ne söyleyecekseniz bana söyleyin." Süleyman Bey rahatsız olarak yerinde kıpırdanırken

kendisine uzatılan kahveyi elleri sarsak bir şekilde aldı. Sedat atmaca gibi onun hareketlerini takip ederken adam söze nasıl başlayacağını bilmez bir hali vardı. Sedat adamın halinden rahatsız olup, "Sizi dinliyorum, Süleyman Bey, ziyaretinizin sebebi nedir?" dedi.

"Malum, oğlumun evlilik çağı geldi, gönül isterdi daha önce ziyarette bulunalım ama nasip şimdiye imiş." Adam sözlerini toparlamak ister gibi duraksadı. "Son günlerde kızımız hakkında çıkan dedikoduları biz de duyduk. Gönül isterdi ki adı çıkmasın ama biz bunu görmezden gelmeye hazırız. Sen de takdir edersin, adı çıkmış kızın evlenmesi zordur. Melek kızımızı severim, oğlum da kendisi için dedikoduların sorun olmayacağını düşünüyor. Demem o ki Allah'ın emri Peygamberin kavliyle Melek kızımızı oğluma istiyorum!" Süleyman sözünü tamamladıktan sonra derin bir nefes aldı. Sedat elleri dizlerinde yumruk olmuş kendisine hakim olmaya çalışırken Süleyman pişkin pişkin konuşmaya devam etti: "Ee, kararın nedir? Kızına oğlumdan daha iyi birini bulamazsın. Hem de adı çıkmasına rağmen oğlum kızına talip olduğu için çok şanslı." Sedat birden kahkaha atmaya başladı. Onun bu davranışı iki adamı da şaşırtırken Sedat öfkeyle yerinden doğruldu.

"Bu ne edepsizliktir, Süleyman Bey? İstemeye geldiğin kız benim, Sedat Bey'in kızı. Sen pişkin bir şekilde hem ellerin boş olarak kızımı istemeye geleceksin, hem de kızıma hakaret ederek oğluna isteyeceksin. Kızımın adı tüm köyle çıksa bile senin oğluna kızımı vermezdim. Benim kızım senin işe yaramaz oğluna kalmadı. Üstelik bugünden itibaren kızım nişanlıdır. Bir hafta içinde de Geçit köyünün oğluyla evlenecek! Şimdi konağımdan defol! Bir daha topraklarıma adım atarsan acımam seni de işe yaramaz oğlunu da vururum. Dedikodulara gelince, elbet kaynağını bulacağım. O zaman o dedikoduyu çıkaranlar ölümlerden ölüm beğensin" dedi. Süleyman Bey hışımla ayağa kalktı. Sedat'ın bakışları son sözlerini söylerken Sezgin denen adama dikildi. Sanki *senin işin* der gibi genç adama bakıyordu. Sezgin duydukları karşısında soğuk terler dökerken bir umut ileri atılarak,

"Ne yani, kızını kuma mı vereceksin?" dedi. Sedat hiç duraksamadan,

"Sana vermektense kuma gitsin daha iyi!" dedi ve arkasını dönerek kâhyaya seslendi: "Süleyman Beyler gidiyor, yolu göster. Birkaç adam-

la birlikte köy sınırından çıkana kadar onlara eşlik edin. Bundan sonra köyün sınırından geçerseler vurun!" dediğinde Süleyman Bey şoke olmuş bir şekilde arkasına bile bakmadan yanlarından ayrılan adamın ardından bakıyordu.

Sedat öfkeliydi. Az önce söylediklerine hâlâ inanamıyordu. Onca söylenti yetmezmiş gibi şimdi de bu söylentinin yayılacağına emindi. Tez zamanda konaktaki dedikoducuları göndermeyi aklına yerleştirerek odasına, karısının yanına gitti. Şu anda kendisini Asude'den başka kimse sakinleştiremezdi. Odasının kapısından içeri girdiğinde karısını pencerenin kenarındaki sedirde oturmuş kızının dizlerine yatıp uyuduğunu gördü. Melek arada iç çekerek uyuduğu için Sedat sessiz bir şekilde karısına doğru ilerledi.

"Yeni uyudu, çok yorgun." Asude kocasının bakışlarından yine bir şey olduğunu anladı. Gözlerine hüzün çökerek Sedat'ın kucağında yatan kızını usulca kucağına alıp odadan çıkarmasını izledi. Kendisi de yavaş adımlarla yatağına geçerek uzandı. Elini karnına koyarak kocasının geri dönmesini bekledi. Birkaç dakika içinde Sedat odaya girdiğinde hiç duraksamadan yatağa uzanarak karısına sarıldı.

"Ne oldu?" dedi yumuşak bir sesle. Sedat cevap vermeyince Asude devam etti. "Süleyman Beyler ne zaman gelecek?" Sedat karısına normal bir şekilde,

"Onları kovdum" dedi. Asude şaşkın bir şekilde kocasına bakarken Sedat konuşmasını sürdürdü. "Az önce gittiler, onları hem konaktan hem de köyden kovdum. Bundan sonra aileme yaklaştıklarında cezasını çekecekler. Kimse benim kızıma laf edemez. Melek'i işe yaramaz oğluna istemeye geldi. Sanki lütufta bulunuyorlardı. Kızımın düştüğü şu duruma içim acıdı, Asude. Ne yapacağımı bilemedim. Adamı çekip vursam pişman olmazdım. Bir de elleri boş geldiler, inanabiliyor musun? Benim kızımı bir bez parçası gibi düşündüler. Âdet gereği bile olsa küçük bir ikram getirilir ama adam kızıma bunu bile layık görmedi. Bunca şeyden sonra en iyisi Melek'in kararına saygı duymak... Kızım yine kendisinden bekleneni yaptı ve ileride olabilecek sorunları şimdiden sezdi." Asude kocasının her sözünde yanağından aşağıya birer birer incilerini akıtıyordu.

"Suat gibi, onun gibi ileride olabilecekleri seziyor" dedi acı dolu

bir sesle. Karı koca birbirine sarılarak gözyaşı dökerken kızlarının kaderine ağlıyorlardı.

"Böyle olacağını asla bilemezdim. Benim kızım davullar çalarak bu konakta yüzünde gülümsemeyle gidecekti. Damat benden kızımı alırken onu korkutacaktım. Değerlimi emanet ederken ona dikkat etmesi için sözlerimi bile hazırlamıştım. Ama şu geldiğimiz hale bak. Kızıma ağlamasını bile söyleyemiyorum. Üstelik kuma olarak gidecek!" dediğinde Asude hızla başını çevirip kocasının ıslak yanaklarını kurulamaya başladı.

"Kızına güven, Sedat, onu biz yetiştirdik. Kendisi için doğru olanı yapacağına inanıyorum. Kuma olarak bile gitse, gittiği evde saygı görecektir. O da senin gibi kendisini hemen sevdirecektir!" dediğinde Sedat yüzüne hıçkırır gibi bir gülümseme yerleştirdi.

"O adam kızıma çok kötü davranmaz, değil mi Asude?" Asude de kocasına eşlik ederek ağlarken başını iki yana sallayarak kocasını rahatlatmaya çalıştı. "Hele bir kötü davransın, damat demem onu öldürürüm. Kimse benim değerlime eziyet edemez."

"Sence Melek buna izin verir mi?" Sedat hafif gülümseyerek karısına baktı. "Bana söz verdi, bir şey olduğunda, dayanamadığında dönecek! Baba ocağı ona her zaman açık olacak, değil mi Sedat? Kızım istediğinde evine dönebilecek, öyle değil mi?" Sedat karısına sıkıca sarılırken onu onayladı.

"Kızım istediği zaman babasının kollarına dönecek. Kimse buna engel olamaz. O adamın kızıma kötü davrandığını duyduğum an gidip kızımı kendim alırım. Hiçbir şey ondan daha kıymetli değil." Karı koca birbirine destek vererek üzüntülerini paylaşırken babasının kendisini yatağına yatırdığında uyanan Melek babasıyla konuşmayı daha fazla ertelememek için onun ardından gitti ve odasının kapısında cesaret için duraksadı. Bu kısa sürede anne ve babasının konuşmasını odanın aralık olan kapısından dinleyerek duvarın dibine çöküp ağlamaya başladı. Sessiz çığlıkları duyulmasa da üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Babası annesinin konuşmasına bile gerek kalmadan razı oldu. Peki ama kendisinin kararını nasıl anladı? Melek düşünceler arasında odasına geri dönerken babasının sözlerini tekrar tekrar zihninden geçiriyordu.

Bir hafta!

Bir hafta içinde o adamla nikâhlanacaktı. Tek dileği söylediği gibi kendisini almaya gelmezlik yapmamasıydı. Kendisi için değil, babası için gelmesini istiyordu. Gelmesi lazımdı. Eğer gelmezse Melek ona bunun acısını çektirmeye kendi kendine söz verdi. Kimse babasını aşağılayamazdı. Tek düşüncesi buydu...

***

Sedat elindeki telefona dikkatle bakarken arayıp aramamakta kararsız kalmıştı. Asude kocasının ne yapmaya çalıştığının farkında olarak elini kocasının koluna koydu. Sedat üzgün bir şekilde karısına bakarken, "Elim gitmiyor be güzel gözlüm. Kızımı almasını o adama söylemek için elim tuşlara gitmiyor" dedi. Asude kocasına hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, "İstemiyorsan arama" dedi. Sedat kararlı bir şekilde başını iki yana sallayarak telefonun numarasını tuşladı. Kızı için yapmayacağı şey yoktu. Gerekirse o adamı zorla nikah masasına oturtur, yine de kızının acısına son verirdi. Telefon birkaç çalışın ardından açılırken karşı taraftan gelen tedirgin ses Sedat'ın daha da cesaretlenmesine neden oldu.

"Ben Solaklı köyü beyi Sedat Aksoy, beni hatırladın mı?" dediğinde sesindeki tondan kendisi bile ürkmüştü. Karşıdan gelen birkaç sesle onun da etkilendiğini anlayan Sedat konuşmasına devam etti: "Bir hafta içinde kızıma nikah kıyacaksın" dediğinde karşıdan ses gelmemişti. Sedat "Beni duydun mu?" diye sordu. Asaf kısa bir duraksamanın ardından soğuk bir sesle,

"Cumartesi günü kızını almaya gelecekler, benim gelmemi beklemeyin! O kız sadece nikahımda olacak" dedi. Sedat gözlerini kederle yumarken Asude kocasına destek olmak için sarıldı.

Sedat telefonu kapatmamıştı. Eli yanda aşağıya düşerken acıyla yutkundu. Gözünden aşağı akan yaşı karısından esirgememişti. "Kızıma zarar verirse onu yaşatmam, Asude! Benim değerlime zarar vereni yaşatmam" dedi kendisini duyan genç adamdan habersiz.

Asaf hâlâ inanamıyordu. Melek denen kızın ailesini ikna edebileceğine ihtimal vermediği için nikahı kabul etmişti. Şimdi ise verdiği sözden geri dönemeyeceğinin bilincinde şaşkınlıkla elinde tuttuğu telefona bakıyordu. Şoke olmuştu! Olanlardan sonra Sedat Bey hakkında

bir araştırma yapmış ve onun çocuklarına ne kadar düşkün olduğunu öğrenmişti. Özellikle kızı adamın en büyük zaaflarından biriydi. Şimdi ise onu kuma vermeye bile razı oldu. Durumun kendi köyündeki olaylardan daha ileri boyutta olduğunu anlayan Asaf şaşkındı. Eli kolu bağlanmış bir durumda dikiliyordu. Sedat Bey hakkında yıllar önce karısının üzerine kuma gelmesine kadar her şeyi öğrenmişti. Şimdi kendi kızını kuma olarak veriyordu. Adamın ne halde olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ne oldu?" Güler Hanım oğlunun solgun yüzünü görünce endişelenmişti. "Hazırlanın Melek denen kızı almaya gideceksiniz. Cumartesi her şey hazır olsun, nikah kıyılacak." Güler Hanım oğlunun sözleri karşısında soluğunu tutmuştu. Yanlış duyduğunu düşündü.

"Sen ne dedin?" Asaf annesine baktığında kadının ağlamaya başladığını gördü. Genç adam tam bir şey söyleyecekti ki Güler Hanım oğluna sıkıca sarılarak, "En doğrusunu yapıyorsun, Asaf, o kızın hayatını kurtardığını sakın aklından çıkarma" dedi. Asaf ikinci şokunu yaşarken Güler Hanım heyecanla oğlundan ayrılarak hazırlıkları yapmaya başladı. Asaf annesinin arkasından seslenerek, "O kıza benim dairemden uzak bir yerde oda hazırlayın, kesinlikle benim dairemden uzak kalacak. Gülüm'e yaklaşmayacak!" dedi. Güler Hanım içinden ilerde bu durumun değişeceğini düşünerek hafif gülümsedi.

***

Melek odasında yere oturmuş dalgın dalgın önüne bakıyordu. Ertesi gün evli bir kadın olacaktı. Evden sanki cenaze çıkıyormuş gibi bir hava vardı. Suat ablasının evleneceğini duyunca delirmişti. Can da ona katılmış ve ablasının evlenmemesi için birlikte Sedat'a dil dökmüş ama onu vazgeçirememişlerdi. Sedat'ın tek söylediği ise *karar kızımın* olmuştu. İki delikanlı sürekli köyde dolanıyor ve dedikodunun kaynağını bulmaya çalışıyordu. Konaktaki hazırlıklar tüm hızıyla sürerken gelini almaya gelmeyeceğini haber eden Asaf'ın davranışı yeni bir krize neden oldu. Melek düşünmekten yoruldu. Gözlerinin altı yorgunluktan şişmiş bir şekilde gözyaşlarının tuzuyla acırken içinden dua ediyordu. "Allah'ım n'olur gelsin, başka bir şey istemiyorum." Genç kızın tek duası buydu ve içten içe gelmeyeceğini biliyordu. O adam kendisini

cezalandırmak için gelmeyecekti. Ağır bir şekilde oturduğu yerden kalkarak günler önce aldırdığı ve annesi görmesin diye sakladığı kara duvağını sakladığı yerden çıkardı. Başına sardığı tülün nasıl göründüğünü görmek için aynanın karşısında durdu. İçten içe kendisiyle dalga geçmişti. Duvağın işlemeli kenarları genç kızın hoşuna bile gitmeye başladı. Ağlanacak haline gülen bir tek kendisiydi galiba. Derin bir iç çekerek aynadaki yansımasına bakarken gözlerinin içi yeniden doldu. Hayatında hiç ağlamadığı kadar ağlamıştı şu birkaç hafta içinde. Başındaki kara duvağı çıkardığı yere koyarken kapısının tıklatılmasıyla hızla kapıya yöneldi. Aralık kapıdan kardeşini görünce yüzünde beliren tebessümle onları odasına aldı.

"Abla evlenmek zorunda mısın?" Melek soruyu soran kardeşine sarılırken Can'la göz göze geldi. Diğer kolunu açıp Can'ı da kollarına çağırdı. "Amcam, annem ve babama haber vermedi. Babam duyunca delirecek!" dediğinde Can'ın arada da olsa Yağız'a baba demesi genç kızı mutlu ediyordu.

"Anne babam size emanet... Merak etmeyin, ben iyi olacağım."

"Ama abla!"

"Unutmayın, size verdiğim görevi yerine getireceksiniz. O şerefsizi bulacağız. Belki o zaman konağa dönerim ha, ne dersiniz?" Genç kız iki oğlana göz kırparken gülümsemeye çalışıyordu.

"Tüm köy senin kuma olarak gitmen dedikodusuyla çalkalanıyor, abla. Babamın nasıl olup da seni kuma olarak verdiğini söylüyorlar. Bir de seninle evlenmeyi düşünenleri görmen gerekiyor, karşılarına geçip gülesim var ama sonra aklıma sen geliyorsun... O zaman içim acıyor!" Melek, Can'ın sözleriyle duraksarken onun haklı olduğunu biliyordu. Evleneceği duyulduğundan beri köy çalkalanıyordu. Sedat Bey'in kızının kuma olarak verilmesi büyük olay olmuştu. Meraklılar konağa dolup taşarken annesinin onlarla ilgilenmesine izin verilmedi. Çalışanlar gelenleri ağırlamış ve geri yollamıştı. Son olarak babası daha fazla dayanamayarak cumartesiye kadar kimsenin konağa girmesine izin vermedi.

"Abla, ne düşünüyorsun?"

"*O gün bizi görenlerin arasında benimle evlenmek için talip olan-*

lardan var mıydı diye hatırlamaya çalışıyorum." Suat da ablası gibi düşünmeye başladığında etrafta gördüklerini hatırlamaya çalışmıştı.

"Bulacağız abla, seni bu hale sokanı bulacağız." Suat ve Can emin bir şekilde genç kıza bakarken ablaları dinlensin diye odadan çıktılar. Ertesi gün büyük gündü ve hepsinin dinlenmesi gerekiyordu.

***

Kara bulutlar ertesi günü hatırlatır gibi gökyüzünü sararken karı koca odalarının penceresinden dışarıyı seyrediyorlardı. Melek'in ertesi gün konaktan ayrılacak olması ikisinin de canını fazlasıyla yaktı. Asude kocasına dönerek, "Bu gece kızımla yatacağım" dedi. Sedat karısına anlayışla baktı. Asude ağır adımlarla odadan çıkıp kızının odasına giderken Sedat arkasından üzgün bir şekilde bakıyordu. Canının diğer yarısı yuvadan uçup gidecekti ve mutlu değildi. Derin derin solurken içinden dua etmeye başladı. Bir yerlerde okumuştu, *babanın evlada duası kabul olur*. "Rabbim kızımın yuvasını huzurlu eyle ve mutlu olması için ona yardım et" deyip, "Amin!" diye ekledi. Ağır adımlarla karısının ardından odadan çıkıp kızının odasına doğru yürüdü. Odaya usulca süzülürken kızını karısının kollarında uyurken buldu. Asude sanki kaybolacakmış gibi gözlerini hiç kırpmadan kızını izliyordu. Kocasının odaya girdiğini gören Asude sorgu dolu gözlerle ona bakarken Sedat odadaki sandalyeyi alarak yatağın yanına koymuş ve üzerine otururak kızının elini avucunun içine alıp başını yatağa yaslamıştı. Tıpkı yıllar önce kardeşi Songül'ün evleneceği gece yaptığı gibi. Kızını son gecesinde yalnız bırakmayacaktı. Asude kocasına anlayışla bakarken hüzünle gülümseyip gözlerini yumdu. Olacak olana karşı gelemeyeceklerinin farkında olarak huzursuzca uykuya daldı.

Sabah erkenden gözlerini araladığında Sedat önce uyuyan kızını öpmüş, sonra da karısını öperek uyandırmıştı. Odadan çıkarken gelin alayı gelmeden son kez kızıyla ailece bir kahvaltı yapmayı planlıyordu. Sedat konağın mutfağına girdiğinde çalışan kadınlar şaşkınlıkla ona baktı. "Buyurun, beyim?" dedi kızlardan biri. "Bize salonda kahvaltı hazırlayın" dediğinde çalışan kız telaşla beyinin dediğini yaparken Sedat kendi odasına giderek hazırlanmaya başladı. Melek uyandığında yanında annesini yatarken görünce,

"Annecim" dedi. Genç kız duygulanarak annesine sarılırken Asude kızını kollarının arasına alıp ona karşılık verdi. "Hadi hayatım, hazırlanman gerekiyor." İkili yataktan kalkarken Asude hüzünlü bir şekilde kızının banyoya girişini izledi. Odadan çıkarak kendi odasına giderken çalışan kızların salona kahvaltı hazırladığını görüp gülümsedi. Anlaşılan kocası ailece sakin bir şekilde kahvaltı yapmak istiyordu. "Hanımım, günaydın!" Asude hareketlerinde yavaş olmaya dikkat ederek ona gülümsedikten sonra kendi odasına girdi. Kocası banyodan çıkmış üzerini değiştiriyordu.

"Kızımı o konağa ben götüreceğim!" Asude kocasının sözlerine hemen itiraz etti. "Bunu yapamayacağını biliyorsun, Sedat, kızın bize bu evde veda edecek."

"Ama onu öyle kimsesiz gibi gönderemem. Yengesi ve halası da yok."

"Melek üstesinden gelecek, hiç endişelenme." Sedat'a *endişelenme* dese de kendisi daha çok endişeleniyordu. Kızının başına ne geleceğini bilmiyordu ve bu durum üzülmesine neden oluyordu. Melek üzerini değiştirerek acıkan karnını doyurmak için odasından çıktığında annesi ve babası da kendi odalarından çıkıyordu. Sözleşmiş gibi Suat'la Can da ona doğru ilerlerken Sedat salonda kahvaltı hazırlandığını söyledi. Ailece kahvaltı masasına oturduklarında kimseden ses çıkmadı. Kısa süren kahvaltı sonrası herkes kendi odasına girerken Asude kızına yardım etmek için onun odasına gitti. Melek kendisine gönderilen gelinliğe bakarken gülümsemeden edemedi. Bedenini bile bilmeyen bir adamla evlenecekti. Gelinlik geldiğinde kendisine büyük olduğu için annesi onu yattığı yerde düzeltmeye çalıştı ve uzun uğraşlar sonucu az da olsa bedenine göre ayarlayabildi.

"Melek, kızım..." Melek annesine gülümseyerek duvardaki askıda olan gelinliği alıp giyindi. Genç kız o kadar zayıflamıştı ki gelinlik bedenine yine bol gelmişti. "Kilo verdin sen, yemeklerine dikkat edeceksin, öyle değil mi?" Melek başını sallarken annesi saçlarını yapmaya başladı. Asude ne kadar özenerek yaptırmak istese de Melek izin vermedi.

"Anne saçımı örgü yapıp toplar mısın?" dedi. "Tıpkı küçükken yaptığın gibi" diye eklemeyi de unutmadı. Asude duygulanarak kızının isteğini yaparken saçına çiçeklerle yapılmış bir taç iliştirdi. Beyaz

duvağını da başına taktığında kızının karşısına geçip gururla ona baktı. "Sen çuval bile giysen güzelliğin eksilmezdi" diye konuşan annesini kapıdan giren babası tasdikledi. Elindeki kırmızı kurdeleyi açarak kızına yaklaştığında Melek bir adım geri çekilince Sedat kaşlarını çatarak kızına baktı.

"Melek?"

"Sence bunu hak ediyor muyum, baba? Bu kuşak beni nasıl gösterecek."

"Sen bunu sonuna kadar hak ediyorsun, kızım. Benim kızım tertemiz bir şekilde evleniyor. Sakın başını eğme. Bil ki sen başını dik tuttukça babanın da başı dik olacaktır." Melek yanağından aşağıya akan yaşı silerken Sedat dualar eşliğinde kızının masumiyetini simgeleyen kuşağı beline taktı. Hiçbir gelenek yapılmadı. Gelin alayının sesi uzaktan duyulmaya başladığında Melek içinden *n'olur gelsin* diye dua etmeye başladı. Sedat kızının odasının penceresinden damadı olacak adamı görmeye çalışmış ama fark ettiği gerçekle yerinde kasılıp kalmıştı. Avludan içeri giren arabaların hiçbirinden Asaf inmemişti. Sedat dişlerini sıkarken Melek babasına dönerek başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Ona kızma baba, sevdiği karısının üzerine kuma alıyor. Bunu senden daha iyi anlayabilecek biri var mı?" Asude kızına ağlayarak bakarken Sedat gururla kızının alnını öpüp duvağını öperken odadan dışarı çıktı. Asude kızıyla sayılı dakikalarını ona sarılarak geçirirken tekrar tekrar ondan söz aldı. Asude kızının odasından çıkıp gelenleri karşılamaya giderken Melek sakladığı duvağını yerinden çıkardı. Avucunun içinde top haline getirdiği duvağını sıkarken odanın kapısından içeri giren Güler Hanım'la göz göze geldi. Kadın mahcup bir şekilde genç kıza yaklaşırken Melek'in boynuna oldukça değerli olduğu belli olan bir kolye takmış ve elini ona doğru uzatmıştı. Melek kayınvalidesinin elini öperken onun kolunda odasından dışarıya çıktı.

Konağın avlusu kıyamet günü gibiydi. Bütün köylü sırf meraktan konağa doluşurken her kafadan bir ses çıkıyordu. Daha merdiven başında damadın gelmediğine dair konuşmaları duyarken birden merdivenin başında duraksadı. Kendisine merakla bakan köylüye ve ailesine son bakış ellerini yanda yumruk yaparak cesaret topladı. Başındaki beyaz

duvağı açarak keskin bakışlarını köylünün üzerine gezdirdi. Melek'in gözleri kime değdiyse o kişi genç kızdan gözlerini kaçırdı...

"Ne oldu? Gözlerime bakacak cesaretiniz yok mu?" Sesindeki ton oradakileri ürkütürken Cemal Bey'in karşılarında olduğunu bile hissedenler vardı. Avucunun içine sıktığı kara duvağını elinin arasından sallandırarak anne ve babasının *yapma* diyen bakışlarının arasında havaya kaldırıp yüksek sesle konuştu: "Size yemin olsun! Kara duvakla çıktığım bu konaktan, bir gün gelecek alnımın akıyla, beyaz gelinliğimle çıkacağım. Bu da böyle bilinsin, duyulsun, size yemin olsun!" diyerek herkesin şaşkın bakışları arasında başına kara duvağını örterek yanında ağlayan kadının koluna girdi. İçinden, *bunu sana ödetmezsem bana da Melek demesinler, Asaf Bey* diye söylenerek merdivenlerden aşağıya inip son kez ailesiyle vedalaşarak yeni hayatına doğru yola koyuldu. Kendisini neyin beklediğini hiç bilmeden yeni hayatına doğru ilk adımlarını atmıştı. Ardında gözü yaşlı anne, kardeş, ve endişeli bir baba bırakarak!..

12. BÖLÜM

Taşlı yollarda ilerleyen arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Öfkeliydi! Başını arabanın camına doğru çevirerek baba topraklarında ilerleyişini izlemeye başladı. Her karışında atını sürdüğü topraklara daha şimdiden özlemle bakmaya başlamıştı. Sıkıntıyla ellerini birbirine yapıştırarak tırnaklarıyla oynadığının bile farkında değildi. Yanındaki kadın onun sıkıntısını fark edince elini genç kızın ellerinin üzerine koyarak dikkatini çekmeye çalıştı. Küçük temasla bakışları Güler Hanım'a dönen Melek kadının ıslak gözleriyle karşılaşınca kara duvağının altından ona minnetle gülümsedi. Kadın duygusal bir sesle, "Korkma kızım, belki annen gibi olamam ama elimden geldiğince yanında olacağım" dediğinde Melek ağlamamak için kendisini zor tuttu. Bugün güçlü olmak zorundaydı. Kadının kendisine olan sıcak davranışından daha da güç aldığını hissetti.

"Bugün gelmeliydi, Güler anne, en azından bugün gelmesi gerekiyordu. Kendim için istemedim, babam için gelmesi gerekirdi." Güler Hanım genç kızın elini daha da sıkarken Melek daha fazla dayanamayıp gözünden aşağı yaşları salıverdi. Onun hıçkırdığını duyan kadın genç kızı kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim, onun adına özür dilerim, kızım." Melek hızla kollarından çıkarak ağlayan kadının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Melek ne yaptığının farkında değildi, o anda sadece içinden geldiği gibi davranıyordu. Başını hızla iki yana sallayarak,

"Onun davranışlarının sorumlusu sen değilsin, anne!" derken Güler Hanım genç kızın kendisine *anne* diye seslenmesi üzere duygulanarak yeniden ağlamaya başladı. Kendi çocuğundan bile *anne* hitabını doğru

düzgün duymamışken bu kızın kendisini bu kadar kolay kabullenmesi içini ısıttı.

"Bugünkü davranışını affedemem. Bugün bana yaptığını ona ödeteceğim. Bunun için şimdiden üzgünüm, anne!" diyerek yeniden başını cama çevirdi. Kara duvağının altından geride kalan tarlaları izlerken düşünmeye başladı. Köy sınırına geldiklerinde geride bıraktığı toprakları zihninde hapsetmek için gözlerini kısa bir an kapattığında araba sarsıntıyla durmuştu. Melek öne doğru savrulurken Güler Hanım endişeli bir şekilde ona baktı.

"İyi misin, kızım?" Beş arabalı konvoy anında yolunun kesilmesiyle neye uğradığını şaşırmıştı. Güler Hanım belki de hayatında ilk kez sesini yükselterek, "Ne oluyor, kahya?" diye sordu. Adam mahcup bir şekilde,

"Hanımım, iki araba yolu kesmiş" dedi. Melek kara duvağını açarak ileri baktığında gözünden akan yaşlara engel olamadı. Arabanın kapısını hızla açarak dışarıya çıktığında ayakları titriyordu.

"Meleğim!" Kendisine seslenen adamın sesindeki hüzün genç kızın içinin titremesine neden olurken herkesin şaşkın bakışları arasında koşarak karşısındaki adamın boynuna sıkıca sarıldı.

"Amca?" Melek karşısında Yağız amcasını görünce daha fazla içindeki duygulara engel olamayıp kendisini kollarına attı. Yağız ilk yeğenine, kızından ayırmadığı Melek'e kollarını dolarken "Ağlama meleğim, yapma. Gel, vazgeç eve dönelim" dedi. Melek amcasına daha sıkı sarılırken birden amcasının arkasında gördüğü yüzle ağlaması daha da şiddetlendi. "Hala!" Songül, Can'ın kendisini arayarak Melek'in kuma olarak evleneceğini söyleyince hemen abisi Yağız'ı aramış ve bu işe mani olmak istemişti. İkili köy çıkışında birleşerek düğün konvoyunun önünü kesip yeğenlerini nasıl vazgeçireceklerini düşünüyorlardı.

"Halacım..." Melek amcasının kollarından çıkarak Songül'ün kollarına sığınırken ikili ağlamaya başladı. "Canım, vazgeç, hadi bize gidelim. N'olur yapma. Bak enişten de yanında olacak!" dediğinde Cüneyt hemen arkalarında belirmişti. Melek'i küçüklüğünden beri kendi yeğeninden ayırmazdı. Nasıl ayırabilirdi ki? Songül'le nişanlı olduğu zamanlarda onun çok yardımını görmüştü.

"Melek, hadi güzelim, bize gidelim." Cüneyt genç kızın başındaki

kara duvağı fark edince dişlerini sıkarak duvağa uzanmış ama Melek hızla geri çekilerek ona engel olmuştu.

"Yapma enişte, bu işin dönüşü yok. Başımı dik tutmamın tek yolu bu. Hem benim hem de babam için."

"Baban için mi? Sedat abim senin bir damla gözyaşına tüm köyü yakar, seni nasıl bu şekilde verir." Cüneyt sitemli bir şekilde konuşurken Melek hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı. "Babamı tanıyorsun, öyle değil mi? Kararı bana bıraktı. Onun ne kadar canının yandığını görmemek için şu gördüğün duvağın altında saklanmak zorunda kaldım. Lütfen..." Melek halasına dönerek ona sarıldı.

"Lütfen hala, babamın yanına git. Biliyorsun babam için ben neysem sen de osun. Benim yokluğuma biraz olsun katlanabilmesi için birkaç gün onun yanında kal. Lütfen, babamı yalnız bırakma, hala. Hem ne der sen de biliyorsun, benim ilk kızım Songül, onun yeri ayrı... N'olur!" Genç kızın yalvarışları hıçkırığa dönerken bakışları sinirle bakan Cüneyt'e döndü. "Enişte n'olur onu babama götür. Kısa bir süre, birkaç gün konakta kalın." Cüneyt ıslaklıkla iyice koyulaşan kehribar gözlere bakarken sesi boğazında takılı kalmıştı. Başını sallarken Melek genç adama sıkıca sarılıp, "Teşekkür ederim enişte, çok teşekkür ederim. Anneme dikkat et, hala, onun sana benden daha çok ihtiyacı var. Hem kardeşime de dikkat edersin."

"Suat büyüdü artık, Melek" diye konuşan Songül'ün sözünü Melek keserek gülümsedi.

"Ben Suat'tan bahsetmiyorum?" Sonra bakışları amcasına döndü. Olanlar yüzünden Asude'nin hamile olduğunu Songül'e söylemeye kimsenin fırsatı olmamış. "Hala, annemin bebeği olacak. Belki bir kız olur ha, ne dersin? O zaman benim yokluğuma daha kolay alışırlar." Songül şaşkın bir şekilde bir abisine bir Melek'e bakıyordu.

"Sahi mi? Bana neden söylemediniz?" Songül endişeli bir şekilde onlara bakarken Yağız sıkıntıyla soluyarak,

"Bunu sonra konuşuruz, şimdi sırası değil" dedi. Songül yeniden genç kıza bakarak, "Melek, emin misin hayatım, bu işin sonu yok. Bak köyde kalmak istemiyorsan bizde kalabilirsin. İstediğin kadar. Orası senin de evin" dedi. Cüneyt karısını onaylarken Yağız yeğeninin kararlı ifadesi karşısında istemsizce gülümsedi. "Sanırım seni vazgeçiremeye-

ceğiz. Madem öyle, seni o konağa kendi ellerimle götüreceğim. Kimsenin seni sahipsiz sanmasına izin vermem." Cüneyt de onu onaylarken Melek bir kez daha kendisini amcasının kollarında buldu. Cüneyt elini yukarı kaldırarak işaret ederken birden çalmaya başlayan davul zurna sesleri Melek'in ürkmesine neden oldu. Şaşkınlıkla iki arabanın arkasındaki fark etmediğini kalabalığı gören Melek'in gözleri Cüneyt'e kaydı. Enişteşinin köyünde dedikoduya yer yoktu, bunu en iyi bilenlerden biri Melek'ti. Zamanında halası hakkında dedikodu çıkaranları köyden süren enişteşine minnetle bakarken onun sözlerine gülümsemeden edemedi.

"Ne? Bana bakma öyle, benim oğlanın düğününe daha yıllar var, sen de benim kızım sayılırsın, öyle değil mi?" deyip tek gözünü kırparak Melek'e sarıldı. "Hadi herkes arabaya!" Cüneyt karısını Melek'in bindiği arabaya bindiren Cüneyt arabasının yönünü çevirerek konvoya öncülük yapmaya başladı. Hemen ardından Yağız'ın arabası ve köylülerin de katıldığı büyük konvoy Geçit Köyüne doğru yol almaya başladı. Olanları şaşkınlıkla izleyen Güler Hanım gelini olacak kızın alelade biri olmadığını, oğluna yaraşacak bir eş olacağını şimdiden anlamıştı. En azından Hacer'e karşı arkası sağlam olacaktı. Gördüklerinden sonra Güler Hanım da içten içe yemin etti: *Gelinini korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.* Oğluna karşı bile olsa Melek'in yanında olacaktı.

Konvoy büyük bir şenlikle ilerlerken kamyonetin üzerindeki düğün çalgıcıları daha neşeli çalmaya başladı. Melek halasının elini yol boyunca bırakmazken onun da kendisi gibi düşünceli olduğunu görünce halasına bakarak gülümsedi. "Her zaman yanımda olmanı istemiştim, hala! Çok teşekkür ederim. Hayalimi gerçekleştirdin." Songül yeğenine bakarak kendisini gülümsemeye zorladı. Yeğeninin ne yapmaya çalıştığını anlayınca da içi daha çok acıdı.

"Bizi değil Melek, kendini düşünmelisin. O evde sana kötü davranırlarsa bana haber etmekten çekinme. Enişten sana babandan daha yakınız. Sakın unutma, istediğin an yanında oluruz."

Araba bir süre daha ilerledikten sonra durunca Melek dikkatle pencereden dışarı baktı. Daha önce Arıkan konağına gelmesine rağmen konağa ilk kez dikkatle bakıyordu. Yüksek duvarların sarmaşıklarla sarılı olması konağa gizemli bir hava katıyordu. Ağır sürgülü demir kapı açı-

lırken etraftaki meraklı kalabalık hemen dikkat çekiyordu. Konvoyda hâlâ davul zurna sesleri devam ederken arabanın kapısının açılmasıyla Melek kafasını kaldırıp amcası ile göz göze geldi. "Gel meleğim!" Elini genç kıza uzatırken Melek tereddüt etmeden amcasının elini tuttu. Arabadan indiğinde birden davullar sustu. Gerilen genç kız etrafa bakınırken bir yanında Yağız diğer yanında Cüneyt'le birlikte konağın bahçe kapısında durdu. Başındaki kara duvağı gören köylüler birbirlerine bakarak konuşmaya başladığında Yağız'ın sesi onları susturmuştu.

"Ömer Asaf Bey!" Herkes susmuş bir şekilde olanları izlerken, konağın merdivenlerinden inen genç adamla göz göze gelen Yağız öfkelense de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Melek'in zaten gergin olan bedenini daha da germemek için alttan almaya çalışıyordu. Asaf'ın ise bakışları sadece başında kara duvak olan genç kıza takılı kaldı.

Bu kız ne yapmaya çalışıyor böyle? Kendi kendisine söylenirken o duvağın ne anlama geldiğini bilecek kadar topraklarının geleneklerine hâkimdi: *Lekelenmiş!* Bunlara kendisi sebep olmuştu. Masum bir insanın hayatını mahvetti ve şimdi de o kız kendi yöntemiyle Asaf'a ceza veriyordu. Kendisini beyin *lekeli* karısı olarak göstererek tüm topu kendi üzerine atıyordu. Elleri iki yanında yumruk olurken ağır adımlarla hâlâ demir kapının önünde duran gelin alayı konağın bahçesine girmedi. Asaf iki yanında kendisine öfkeyle bakan adamların olduğu Melek'e doğru adımlarını atarken kimseyi görmüyordu, etrafındakilerden tamamen soyutlanmıştı.

Güler Hanım elindeki testiyi genç kızın eline vermek isterken Yağız araya girdi: "Benim yeğenim bu konağa nikâhı olmadan girmeyecek" dediğinde ortam birden sessizleşti. Melek başını çevirerek amcasına duvağının altından bakarken amcasının sert duruşu genç kızı ürpertti. Yıllar sonra amcasını ilk kez bu şekilde öfkeli görüyordu. Sinirden patlamak üzereydi. Kendisini sıkarken içinden Asaf'ın amcasını sinirlendirmeye devam etmemesi için dua etti. Yağız Bey kızdığında ne yapacağını hiç kimse kestiremezdi. Amcasının kolunu sıkarak dikkatini çekmeye çalışmış ama Yağız yeğenine bakmadan Cüneyt'e dönerek, "Cüneyt, imamı getirdin mi?" diye sordu. Herkes şoke olmuş bir şekilde Yağız'a bakıyordu. Hacer Hanım öfkeli bir şekilde planlarını sekteye uğratan kıza bakarken yanındaki adamın sözleri kadını çileden çıkardı.

"Bu ne saygısızlık, bizim köyün imamı var. Size mi kaldı imam getirmek." Yağız kadının yeğenine olan bakışlarından hoşlanmamıştı. "Cüneyt!" dediğinde Cüneyt bir el işaretiyle arka sırada duran arabalardan birinden çıkan imamı yanlarına çağırdı.

"Yeğenimin nikahı burada, tüm köylünün önünde kıyılacak. Ben Yağız Aksoy ve eniştesi Pınarbaşı beyi Cüneyt'in şahitliğinde... Herkes de buna şahit olacak. Başındaki duvağa aldanıp kim yeğenime eziyet etmeye, ona saygısızlık etmeye kalkışırsa iki köyü karşısında bulur. Şimdi, imam efendi, kıy şu nikahı da kızımızı alnının akıyla konağına sokalım!" Yağız'ın itiraz istemez sesi ortamda yankılanırken Asaf şaşkınlıkla iki adama baktı.

Hacer Hanım itiraz için bir adım öne atılırken Asaf, "Sen karışma, Hacer Hanım" diye onun konuşmasını engelledi. Bakışları yanlarına gelen imama dönerek, "Kıy şu nikahı" diye ekledi. Cüneyt yerini Asaf'a bırakırken dikkatle damat olacak adamı izliyordu. Zor durumda olduğu, öfkesini bastırmaya çalıştığı o kadar belliydi ki sessiz kalmaya özen gösterdi.

İmam nikahı kıyarken dualarını yapmaya başladı ve Melek'e mehir olarak ne istediği soruldu. Genç kız hiç tereddütsüz, "Bir Talak'ı kendime istiyorum, ben izin vermeden beni kesinlikle boşayamayacak! Ve topraklarının yarısını istiyorum!" Son sözleri herkesin yeniden kendi aralarında konuşmasına neden olurken Yağız şaşkınlıkla yeğenine baktı. Onun toprağa ihtiyacı yoktu ki neden böyle bir şey isteme gereği duydu. İmam gelinin isteğine karşılık bakışlarını damada çevirdi. Asaf, Melek'in isteğini duyduğunda dişlerini sıkmaya başladı. Bunu kabul etmesi demek toprakları üzerinde hakkı olduğunu kabul etmek demekti. Evlenecekleri için zaten kendisine ait olanlar onun olmayacak mıydı? Düşüncelere dalan genç adam imamın uyarısıyla düşüncelerinden çıktı. Melek'in cesaretine hayran kalmamak elde değildi. Herkesin, tüm köyün önünde topraklarını isteyebilecek kadar gözü karaydı.

"Kabul ediyorum!" Asaf'ın kabul etmesiyle Hacer Hanım yeniden araya girip itiraz etmeye başlamıştı. Asaf öfkeyle, "Bana ait olanlar elbet eşimin olacak. Bu konuda sen söz sahibi değilsin, Hacer Hanım!" derken imam üç kez eş olarak kabul edip etmediklerini sorduğunda hem

Asaf hem de Melek birbirlerini Allah katında eş olarak kabul etmiş, nikah dualar eşliğinde ve şahitler huzurunda kıyılmıştı. Güler Hanım oğlunun ilk nikahında da olmadığından, Melek'le evlenmesine şahit olmak gözyaşlarını dökmeye yetmişti. Oğlu evlenmişti, hem de olabilecek en güzel kızla.

Melek'in başındaki kara duvak çıkartılırken yüzünü gören köylüler genç kızın güzelliği karşısında şaşkına döndü. Melek'i daha önce gören kadınlar ellerini ağızlarına götürerek hayret nidaları atarken Melek dikkatle kadınlara bakınca onları hatırladığını belli etti. Güler Hanım'ın eline tutuşturduğu testiyi kırarak amcasının kolunda konağın avlusuna giriş yaptı. Kocası olacak adamın koluna girmeye tenezzül bile etmemişti. Songül yeğeninin başı dik bir şekilde konağa girmesini gururla izledi. Gelinin önüne geçerek ona sıkıca sarıldı. "Sakın korkma, yuvanda huzuru ve mutluluğu bulman için dua edeceğim. Büyüklerine saygısızlık yapma ama kendini de asla ezdirme. Kocanla arana kimsenin girmesine müsaade etme. Sıkıştığında bizi aramayı sakın unutma. En önemlisi de kendini başkalarına karşı aklamak için zorlama. Biz senin tertemiz olduğunu biliyoruz." Melek sıkıca halasına sarılırken Güler Hanım araya girip Melek'i odasına götürmeyi teklif etti. Cüneyt Melek'i durdurup eline bir bohça tutuşturdu.

"Bunu odana girince aç, Melek" dedi sessizce. Melek şaşkınlıkla eniştesine bakarken Cüneyt gülümseyerek, "Aile yadigârı, sakın yanından ayırma" diye ekledi. Melek meraklansa da odaya gidene kadar bohçayı açmadı. Etrafa şöyle bir bakınan Cüneyt sesini yükselterek, "Size ailemizin değerlisini bırakıyoruz, babası, amcası ve eniştesi her zaman arkasında olacak. Ona göre hareket ederseniz kimsenin canı yanmaz!" diyen Cüneyt son sözlerini Hacer'e bakarak söyledi. Yağız Melek'in merdivenlerden çıkışı sırasında davul zurnanın çalmasını isterken Melek son merdiven başında durarak ailesine baktı. Onların kapıdan çıkışını izlerken içindeki acıya dayanmaya çalışıyordu. Kendini sıkmaktan tüm çene kasları ağrımaya başladı. Görüş açısından çıkan ailesinden bakışlarını çekerek koca konağın avlusunda kendisine merakla bakan köy halkına kısa bir bakış attı. Gelininin yanında duran Güler Hanım,

"Köy meydanında üç gün yemek verilecek, şimdi dağılın!" dediğinde bu sözleri söylediğine kendisi bile şaşırmıştı. O ki bunca yıllık

evliliği boyunca hiçbir zaman köylüsüne emir vermedi. Sesini yükseltmedi. Gelininin koluna girerek,

"Hadi Melek, odana geçelim" dediğinde Melek'in bakışları kocası olacak adama takıldı. Asaf da kendisinden bakışlarını kaçırmıyordu.

'Derin nefes al!' Genç adam kendi kendisine uyarıda bulunurken birkaç dakika önce karısı olan kızın başı dik bir şekilde merdivenlerden annesi kolunda yürüyüşünü izledi. Nikah kıyıldıktan sonra sanki genç kızın yüzüne farklı bir ifade geldi. Omuzları daha dikleşmiş ve kendisine daha cesurca bakmaya başlamıştı. O gözlerde kesinlikle korku yoktu. Karısı olacak kız kendisinden çekinmiyordu. Yüzündeki gururlu ifade Asaf'a ona dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı. Melek hafife alınacak bir kız değildi ve her zaman tetikte olması şarttı. Bakışları kendisi gibi Melek'in az önce durduğu yere dikilen Hacer Hanım'la kesişince içinde bir şüphe oluştu. Bu kadın rahat durmayacaktı.

Odanın ağır kapısı açılıp içeriye girdiklerinde karanlık oda birden salondan giren ışıkla aydınlandı. Melek odaya girdiğinde Güler Hanım hemen odanın lambasını yakarak söylenmeye başladı. "O kadar söyledim odanın penceresini açmalarını..." Güler Hanım gelinini yatağa oturtarak pencereye ilerlemiş ve yüksek pencerenin kapalı kapaklarını açarak odaya gün ışığının dolamasını sağladı. Dışarıda hâlâ büyük bir uğultu kopmaya devam ediyordu. "Şunlara bak, akbabalar gibi etrafa doluşup dedikodu yapmaya başladılar." Melek kaynanasının söylenmesine istem dışı gülerken Güler Hanım arkasını dönerek genç kıza baktı. Melek yerinden kalkarak odanın tüllerinin ardından süzülen ışık huzmesiyle gözlerini kısarken tıpkı Güler Hanım gibi dışarıdaki kalabalığa bakıyordu. Bakışlarını yanındaki kadına çevirerek,

"Güler anne ben çok acıktım" dediğinde kadının eli ayağına dolaşarak,

"Ah kızım sen şimdi endişeden yemek yiyemedin, değil mi? Hemen sana bir şeyler getiriyorum" dediğinde Melek gülümseyerek ona baktı.

Güler Hanım kapıdan çıkmak üzereyken, "Anne" dedi ve kadını durdurdu. Bu kadına *anne* demek ne kadar kolaydı. "Ben biraz fazla yemek yerim, bana üç kişilik yemek gönderebilir misin?" dediğinde Güler Hanım kıza şaşkınlıkla baktı. Gelinini baştan ayağa süzerken in-

cecik bedenine daha da şaşırmıştı. Dediği kadar yemek yiyorsa neden bu kadar zayıftı.

Odadan çıkan kadın Melek'in derin bir nefes almasını sağladı. "Başlıyoruz Melek, gazan mübarek olsun." Kendi kendine konuşan kadın kapının tıklatılmasıyla arkasını döndü. Odaya giren çalışan kadınlardan biri üzeri yemeklerle dolu tepsiyi köşedeki masanın üzerine bıraktı. "Başka bir emriniz var mı, hanımım!" Melek kızın kendisine bakmayarak soru sormasından hoşlanmadı.

"Adın ne senin?"

"Ceylan Hanımım" dedi kız gergin bir sesle.

"Ceylan, benimle konuşurken yüzüme bakmanı tercih ederim. Bir de bu kadar gerilmene gerek yok. Çıkınca bana Gökçe'yi gönderebilir misin? Üzerimi çıkarmak için bana onun yardım etmesini istiyorum" dediğinde kız heyecanla tamam diyerek odadan çıktı. Melek getirilen yemeğe bakarken birden gözüne yatağın üzerine bıraktığı bohça takıldı. Enişteşinin gizemli sözleri yüzünden içinde ne olduğunu merak ediyordu. Bohçayı yavaş bir şekilde açarken içinden çıkan birkaç işlemeli kıyafet ve takı setini gülümseyerek aldı ama kıyafetlerin altından çıkan şeyle donakaldı. Eniştesi bunu neden ona verdi ki? Düşünceler içinde boğuşurken kapının tıklatılmasıyla bohçayı anında kapattı.

"Gel, Gökçe!" Gökçe çekingen bir şekilde odaya girerken Melek ona gülümseyerek elini uzattı. "Gel, görümce hanım" dedi şakacı bir sesle ama sonra dudaklarını büzerek, "Bu görümce lafını da oldum olası sevmem," diye eklemişti. "Ben sana kardeşim demeyi tercih ederim. Öyle uzak durma da yanıma gel," Gökçe ağır adımlarla yeni yengesinin yanına giderken Melek düşünceli bir şekilde onu izliyordu. "Senin yardımına ihtiyacım var, hayatım. Bana yardım eder misin?" diye sorduğunda Gökçe gülümseyerek kendisiyle konuşan kıza aynı şekilde karşılık verdi.

"Elbette, yenge!" *Yenge...*

Melek bu hitaba alışması gerektiğini düşünerek başını iki yana salladı. "Sana söylediğim saatte abine benim iyi olmadığımı söyler misin?" Gökçe şüpheyle Melek'e bakarken genç kız hızla ekledi: "Merak etme, senin başın ağrımayacak. Abinin bugün yaptığı saygısızlığı ödemesini istiyorum. Seni suçlayacak hiçbir şey yok, tamam mı? Sakin ol

ve akşama doğru abine benim odada baygın olduğumu söyle!" dedi. Gökçe tereddüt etse de gün boyu annesinin abisi ve yengesi hakkında söylediklerini dinlediği için abisinin bir cezayı hak ettiğini düşündü.

"Tamam, yapacağım" dedi. Melek genç kıza gülümserken ayağa kalkarak köşede duran kâğıtlardan birine bir şeyler yazıp katlayarak Gökçe'nin eline sıkıştırdı.

"Bunu abin bu odaya girdiğinde aç, olur mu?" derken sonra endişelenerek, "Okuma yazman var, değil mi?" dedi mahcup bir şekilde. Gökçe yengesinin yüzünün asılmasıyla,

"Evet var" dedi. Genç kız odadan çıktıktan sonra üzerini değiştirerek pencere kenarına gidip dışarıyı seyretmeye başladı. Hâlâ kalabalık olan avluda sanki kamp kurulmuş gibi kimsenin gitmeye niyeti yoktu. Akşama çok az bir süre kalmıştı ve bu halkın neyi beklediği açıktı.

Beylerinin odaya girip girmediğini bekliyorlardı!

Üstüne giydiği bordo elbisesiyle odasındaki sedire oturan genç kız dedesinin hediyesi olan altın işlemeli saate bakarak vaktin geldiğini görünce oturduğu yerden kalktı. Son anda aklına gelen şeyle gülümseyerek bohçanın içini açıp eniştesinin kendisine verdiği hediyeyi eline alıp kapının yanına yürüdü. Kapı arkasındaki duvara sırtını dayayarak beklemeye başlayan genç kız patlamaya başlayan silah sesleriyle birden gerildi. Düşüncelerinden kapının sert bir şekilde açılmasıyla çıkan genç kız kapıyı kapatarak kilitlediğinde elindeki anahtarı Asaf'a göstererek, "Hoş geldin, kocacığım" dediğinde Asaf şoke olmuş bir şekilde genç kıza baktı. Melek parmak ucunda sallandırdığı anahtarı avucunun içine sıkarken gözlerindeki öfkeyle genç adamın beynini delip geçiyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" kendisine öfkeli bir şekilde çıkışan genç adama imalı bir şekilde gülümserken, ileri doğru atılan Asaf kendisine doğrultulan silahla yerinde donup kaldı. Genç kız avuç içi büyüklüğündeki eniştesinin hediyesi olan silahı genç adama doğrulturken öfkeyle konuştu.

"Orada kal, Asaf Bey! Bu gece babama yaptığın saygısızlığın cezasını çekeceksin. Bu gece yeni karınla aynı odada kalacak ama ona dokunamayacaksın. Ömür boyu içini bir şüphe kaplayacak ama beni boşayamayacaksın. Ne acı, öyle değil mi?" Asaf genç kızın her sözünde daha

da bir şaşırırken ne söyleyeceğini bilemedi. Bir adım daha genç kıza yaklaşırken Melek'in tetiği çekmesiyle yeniden olduğu yerde durdu.

"Neyse, ben acıktım, nasılsa yarın akşama kadar bu odadan çıkış yok. Belki pencereden çarşaf asarız!" Melek sözlerini bitirdiğinde anahtarı göğsüne atıp yemeğini yemek için masanın yanında bağdaş kurup rahatça oturdu. Kendisini izleyen adama aldırmayarak yemeğini yemeye başladı.

"Sen aklını kaçırmışsın!" dedi genç adam bir umut. Melek alay eder gibi ona gülümserken,

"Bende akıl bırakmayan sizsiniz. Merak etme, namusun tehlikede değil. Bağırmak istersen dışarıdakiler belki seni kurtarmaya gelir. Ama sonra ne düşünürler acaba? Ömer Asaf Bey'i karısı odaya kilitledi. Dedikoduları duymak için sabırsızlanıyorum!" Melek kendi söylediklerine gülerken Asaf ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde kıza bakıyordu. "Kapıyı aç, Melek," Sesindeki uyarıcı ton genç kızın elindeki kaşığı öfkeyle masaya vurmasına neden oldu.

"Bunun tek suçlusu sensin. Bu durumda olmamızın suçunu biraz da kendinde ara. Ne olurdu konvoyla gelseydin? Senin yüzünden babamın nasıl üzüldüğünü biliyor musun? Başını nasıl eğdiğini? Şimdi kes sesini de beni daha fazla çıldırtma. Ye ve sonra da şu sedirde zıbar. Nasılsa yarın akşama kadar sana bu odadan çıkış yok!" Melek'in yeniden yemeğine dönmesini izlerken Asaf genç kızı alttan almak için elinden geleni yapıyordu. Yaşadıklarının ağırlığıyla bu şekilde davrandığını kendi kendine söylese de genç kızın birden başını kaldırıp tanıdık kehribar gözleriyle kendisine bakması yutkunmasına neden oldu.

Şaka yapmıyordu! Kesinlikle karşısındaki kız şaka yapmıyordu.

"Bak karım hasta ve onu yalnız bırakamam." Melek gülümseyerek genç adama baktı. "Karına bu kadar değer vermen çok güzel, merak etme, yalnız kalmayacak. Hemşire ve Gökçe yanında kalacak."

"Gökçe mi?"

"Zavallı kıza bir kâğıt yazdım, beni baygın görünce herhalde vasiyet sanmıştır" derken söylediği yalanı saklamak için bakışlarını kaçırdı. Kardeşini kendisine yardım ettiği için suçlamasını istemiyordu. Bu gece eşin yalnız kalmayacak! Yarından sonra yanında kalmaya devam edersin!" Asaf hâlâ inanamıyordu. Oyuna gelmişti ve karşısındaki kıza

kızmaya bile mecali yoktu. Kapı ardında kendilerini merakla bekleyenlerden habersiz ikili sabaha kadar birbirine sataşarak ayakta kaldı. Melek yorgundu. Günlerin uykusuzluğuyla uzandığı yatakta uyuklamaya başladığında kendisine yaklaşan gölgeyi fark etti. Hızla doğrularak elindeki silahı genç adama doğrulttu. "Yerinde kal, doktor!" dediğinde Asaf elini havaya kaldırarak,

"Bak sabah oldu, bu iş çok uzadı. Lütfen aç şu kapıyı da çıkalım buradan. Acıkmadın mı?" Melek kaşlarını çatarak genç adama bakarken oldukça yorgun olduğu için ağır bir şekilde yerinden kalkıp pencereden dışarıya baktı. Derin bir iç çekerek Asaf'ın şaşkın bakışları arasında masadaki bıçağı alarak kolunun görünmeyen kısmına Asaf'ın engellemesine fırsat vermeden kesik atmış ve kanını beyaz çarşafın üzerine damlatırken, elindeki silahı Asaf'a doğrultmaya devam ediyordu.

"Bu kana iyi bak, doktor! Bu kan senin içini kemirecek! Bu benim kanım, kocama göstermem gereken masumiyetimin temsilî damlası! Şimdi çekil kenara!" diyerek Asaf'ın konuşmasına bile fırsat vermeden damla damla akıttığı kanını öfkeyle yataktan sökerek pencereye götürüp ikinci kattan aşağıya astı. Öyle ki sabahın erken saatlerinde avluda kamp kuran köylüler gördükleri çarşafa bakarak silah sıkmaya başlamıştı. Melek alaycı bir şekilde köylülerin aç gözlülükle çarşafa bakışını izlerken içinden kendi düştüğü hale, bu duruma üzülüyordu. Asaf öfkeliydi. Küçücük bir kızın oyuncağı olmuş gibi hissediyordu. Silah sesini duyan Hacer Hanım koşarak avluya çıktı, öfkeyle söylenmeye başladı. O da inanmıştı Asaf'ın gerdeğe girdiğine. Odanın kapısına vararak sert bir şekilde vurmaya başladığında Melek gülmemek için kendisini zor tuttu. Hacer Hanım çıldırmıştı. "Anlaşılan analığın çok sinirlendi, onu ikna etmek için birkaç saat daha burada kalsan iyi olacak!" diyen genç kız rahat bir nefes alarak yatağına yeni çarşaf seriyordu.

"Aç şu lanet kapıyı, Melek!" Asaf daha fazla bu komediye devam edemeyeceğini söyleyerek kapıyı açması için genç kıza baskı yapmaya başladı. Aklı Gülüm'de kalmıştı. Gece boyu yalnız kalmış olabileceği düşüncesi genç adamın içini acıttı. Kazadan beri Gülüm'ü hiç yalnız bırakmadı. Melek Asaf'ın endişesini anlayarak kolay pes ettiğini düşünüp sıkıntıyla nefes aldı.

"Tamam, seni karından daha fazla ayırmayı düşünmüyorum. Bu

gece için teşekkür ederim, Asaf Bey, umarım tekrarlanmaz." Asaf kendisiyle alay ederek konuşan kıza ne diyeceğini bilemiyordu. Elini göğsüne atarak odanın anahtarını çıkarıp kapının kilidine soktu. Anahtarı çevirmeden önce gözlerini Asaf'a dikerek hafif gülümsedi. Asaf kızın ne diyeceğini beklerken Melek, "Ben boş durmayı seven biri değilimdir, doktor! Anladığım kadarıyla senin de köylülerle ilgilenmek gibi bir meziyetin yok. Bugünden sonra köy işlerine ben bakarım, ne de olsa artık köyün hanımıyım, değil mi?" dedi. Asaf bir balık gibi ağzını açıp kapatırken Melek kapıyı açarak genç adama çıkması için uyarıda bulundu.

"Çıkabilirsin artık, kocacığım!" diyerek Asaf'ı daha da sinir ederek odadan öfkeyle çıkmasını sağladı. Genç adam öfkeliydi ama en çok da kendine. Hızlı adımlarla kendi dairesine doğru ilerlerken kapı ağzından gülümseyerek bakan Melek'ten habersizdi. Tabi genç kız kendisinin de izlendiğinden!

13. BÖLÜM

Genç kız iki dakika önce gülümsediği kapıyı ağır bir hareketle kapatarak kapının arkasına sırtını dayamış titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir eli kapı kolunda diğeri kapıya dayalı ayakta kalmaya çalıştıkça daha çok titremeye başladı. Avucuyla sıktığı kapı kolundan güç almaya çalışsa da son anda anahtarı çevirip sırtını dayadığı kapının dibine çöküp sarsıntı geçiren bedenini sarmaya çalıştı. Dayanma sınırına gelen bedeni sonunda gücünü tüketmiş ve genç kızı taşıyamaz bir hale gelmişti. Yanağından akan yaşların ardı arkası kesilmezken son anda güçlükle hıçkırığını bastırmayı başardı. Dizlerini kendine çekip başını arasına gömüp kollarını ayaklarına sararken yaşadığı sarsıntıyı atlatmaya çalışıyordu

"Allah'ım yardım et!" Bundan sonra yanında kimse olmayacaktı. Başkalarının yanında güçlü rolü oynadıktan sonra odasında tek başına kaldığında bu stresi ağlayarak geçireceğinin farkındaydı. Annesinin kaderini yaşayacağını asla tahmin etmezdi ama başarılı olacaktı. Zorluklarla baş etmek zorundaydı ve başaracaktı. Zamanında annesi gibi kimsesiz değildi o! Arkasında babasının varlığı genç kıza güç veriyordu. Derin derin nefes almaya çalışıyor ama ciğerlerini yakan hava nefes almasına mani oluyordu. Panik atak yaşayacağını düşünen genç kız yere doğru cenin pozisyonunda uzanarak kendini koruma altına almaya çalıştı. Hıçkırıkları duyulmasın diye kapı ağzından uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama ayağa kalkacak gücü yoktu. Gözlerini kapatarak dün gecenin uykusuzluğunun verdiği yorgunlukla soğuk zeminde uykuya daldı. Uzaklaşmak istiyordu, tüm bu olanları unutmak ve eski hayatına dönmek için rüyaya dalmak istiyordu. Biliyordu ki artık rüyalarında mutlu olabilecekti.

Kulağına gelen sesle gözlerini aralayan genç kız nerede olduğunu anlamaya çalışırken yeniden bedeninde hissettiği sarsıntıyla yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Başında müthiş bir ağrı vardı ve odanın karanlık oluşu ağrıyı az da olsa yatıştırmaya yetiyordu. Gözlerini karanlık odada gezdiren genç kız başta nerede olduğunu idrak edemese de sonradan olanları hatırlayarak artık hayatını sürdürmek zorunda olduğu odada olduğunu anlamıştı. Yavaş bir şekilde yerden kalkarak ayakta durmaya çalıştı. Gelen sesle başını kapıya çevirse de açmak için yeltenmedi. Kimseyi çekecek gücü de yoktu, bu odadan kaçacak yeri de. Ağır adımlarla yatağına doğru giderken kapıda yükselen sesle kısa bir an duraksadı. Kulaklarına gelen kısık sesin sahibi genç kızın baş ağrısını daha da arttırıyordu.

***

Genç adam kendi odasına geçtiğinde Gülüm'ün başında duran kardeşini görünce kızmak istedi ama kardeşinin mahcup bakışlarını görünce vazgeçti. Derin bir iç çekerek, "Gece başında sen mi vardın?" diye sordu. Gökçe abisinin kendisine kızmasını beklerken sakin bir şekilde soru sormasıyla az da olsa korkusunu yendi. Başını sallayarak abisine cevap verirken genç adam yatağa yaklaşıp gözleri açık olan Gülüm'e hüzünlü bir şekilde gülümseyerek dudaklarını alnına kondurdu.

"Özür dilerim hayatım, seni yalnız bıraktığım için affet!" dedi. Gökçe abisinin şefkatli sesi karşısında içinin eridiğini hissetti. Dikkatle abisini izleyen genç kız onun Gülüm'e olan özenli davranışına imrendi. Aklına dün evlendiği Melek gelince onun için üzülmeye başladı. Abisi hasta yengesini çok seviyordu. Derin bir iç çekerken Asaf kardeşine dönerek, "Gece bir sorun oldu mu, Gökçe?" diye sordu. Genç kız abisinin bakışlarından gözlerini kaçırırken, "Hayır, sadece uyudu" dedi. Asaf anladığını belli eder şekilde başını salladıktan sonra yeniden yataktaki kadına dönerek, "Bugün nasılsın, iyi misin?" diye sordu. Gökçe şaşkınlıkla abisine bakıyordu.

Yengesinin gözlerini kırptığını görünce heyecanlanan genç kız sevinçle, "Abi sana cevap verdi" diye atıldı. Konağa geldiklerinde Gülüm'ün yatalak olduğunu gördü ve onunla tanışma fırsatı olmadı. Sesini dahi duymadığı bir yengesi vardı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu

ve bu da merak etmesine neden oluyordu. "Abi seni anlayabiliyor." Asaf kardeşinin heyecanına gülümseyerek elini ona uzattı ve yanına yaklaşmasını söyledi. Gökçe çekingen bir şekilde ona yaklaşırken Gülüm'e tebessüm eden Asaf, "Bak canım, seni küçük kardeşimle tanıştırayım. Gökçe, bu da benim en kıymetlim..." Gökçe duygulanarak yanağından bir damla yaş akıtırken abisinin bu kadar sevecen oluğuna inanamıyordu. Dışarıdan sert görünen ve her fırsatta soğuk davranan yanındaki bu adam o kadar sevecendi ki birden dudaklarından çıkana engel olamadı. "Sen de Güler anne gibisin," dediğinde Asaf kaşlarını çatarak Gökçe'ye bakınca genç kız duraksadı.

"Anlamadım?"

"Özür dilerim, ben..." Gökçe susunca Asaf daha fazla üzerine gitmeyi bırakarak ayağa kalktı. Kıyafet odasına geçerek banyo için kıyafet seçerken diğer yandan da kardeşine soru soruyordu.

"Akşam tek miydin? Hemşire yanında mıydı?"

"Gece onu gönderdim." Asaf başını kapıdan uzatarak şüpheyle genç kıza baktı.

"Neden? Bir sorun mu oldu?" Kısa bir sessizlik ve Asaf yeniden başını kapıya uzatıp kardeşine baktı. "Sana bir şey mi yaptı, ya da Gülüm'e?" dediğinde Asaf'ın sesi çok sert çıktı. "Yok, yok da bakışlarından hoşlanmadım. Sonra da idare edeceğimi söyleyip evine gitmesini istedim."

"Anladım." Asaf aslında neler olduğunu tahmin edebiliyordu. Kardeşi üzerindeki dikkatli bakışlardan hoşlanmadığını birçok kez davranışlarıyla belli etmişti.

"Yorgun olmalısın, hadi sen odana git de dinlen. Sonra da birlikte yemek yeriz." Gökçe odanın kapısına doğru ilerlerken birden duraksadı. Abisine bakarak, "Şey, abi..." Asaf, Gökçe'ye baktığında genç kız hızlı bir şekilde, "Yengemin sırtında yaralar var, onlara baksan iyi olur" dedi. Genç adam kardeşinin sözleriyle gözlerini kısarken kapanan kapıyla bakışları yeniden Gülüm'e döndü.

"Sırtında acı hissediyor musun?" Genç adam sorduğu soruya pişman oldu. Karısı boyundan aşağısını tam olarak hissedemiyordu ki sırtındaki yaranın varlığını hissetsin. Gözleri dolan genç kadının yanına giderek elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Özür dilerim, hayatım,

affet beni" diye üzüntüsünü belli eden Asaf genç kadını dikkatle çevirmeye başladı. Kapının tıklatıldığını duyan genç adam, "Gir" diye seslenirken Gülüm'le ilgilenmeye devam ediyordu.

"Asaf Bey, yardım edebilir miyim?" Hemşirenin sesini duyan genç adam öfkeyle ona baktı.

"Size ona iyi bakmanız için para veriyorum, ona bu şekilde mi bakıyorsunuz?" Asaf'ın öfkeli sesi genç kızın yüzünü soldururken Asaf devam etti:

"Sürekli aynı pozisyonda yatan bir hastanın vücudunda yaralar çıkacağını bilmiyor musunuz?"

"Ben fark edemedim..."

"Fark edemedin mi? Onun bedenini sen temizlemiyor musun?" Asaf iyice çileden çıkmış durumdaydı. Hemşire korkuyla bir adım geri giderken, "Sana bir soru sordum" diye devam etti. Hemşire kız gergin bir şekilde,

"Haftada iki kez temizliğini yapıyorum!" dedi. Asaf duyduklarına inanmıyormuş gibi kıza bakarken ,

"Kovuldun, bir daha bu konağın yakınından bile geçme" diye âdeta kükredi.

"Ama Asaf Bey..."

"Kes, bana o isimle hitap etme" diye bağıran adam kapıyı göstererek hemşirenin çıkmasını istedi. Bakışları yeniden Gülüm'e dönerken, "Sanırım senin için iyi bir bakıcı bulmak çok zor olacak. Az kaldı, yanında kimseye ihtiyacın kalmadan kendi kendine bakabileceksin. Allah şifasını verecek." Gülüm gözlerini kırparken genç adam gülümsedi. Şimdi üzerini temizlemesi için sana birini bulacağım" dedi. Gülüm'ün yüzünde bir mimik oynayışını fark eden genç adam heyecanlandı. "Gülüm?" Asaf odadan çıkarak genç kadının bakımını yapması için kimden yardım alabileceğine karar vermeye çalışıyordu. "Ne düşünüyorsun, Asaf?" Genç adam annesinin kendisine doğru geldiğini görünce duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmediği için duraksayan genç adam karşısındaki kadının kendisine anlayışla bakmasından cesaret alarak, "Gülüm'ün temizlenmesi gerekiyor ama ben yapamam" dediğinde Güler Hanım dikkatle oğluna bakmaya başladı.

"Neden, sen onun kocasısın?"

"Benden utanıyor, o yüzden bir kadın olması gerek" dediğinde Güler Hanım hafif gülümseyerek oğlunun mahcup ifadesine baktı.

"Anlıyorum, hemşire nerede?" Güler Hanım'ın sorusuyla Asaf yeniden öfkelendiğini hissetti. "O kadını kovdum, karımın bakımını yapmıyordu."

"O zaman şimdilik ben yardım edeyim" dediğinde Asaf itiraz etmek istedi ama Güler Hanım onun yanından geçerek merdivenlerden aşağı yöneldi. Asaf annesinin nereye gittiğini bilmediği için arkasından bakarken birkaç dakika sonra elinde bir poşetle yeniden merdivenlerden çıkarak kendisine yaklaştığını görünce şüpheyle annesinin elindeki poşete baktı.

"O nedir?" Asaf'ın bakışları karşısında gülümseyen kadın onu rahatlatmak için poşetteki sabunları göstererek,

"Bitkisel sabun, bunlar onu rahatlatacaktır" dedi. Asaf itiraz etmek istese de kadın onu susturarak,

"Tıp okumuş olabilirsin ama doğanın neler yapacağını size tam olarak öğretmemişlerdir. Bu sabunu yapmayı ben küçükken babaannem öğretti. Vücuttaki yaralara ve uyuşukluğa iyi gelir." Asaf bir şey söyleyemeden Güler Hanım çoktan genç adamın dairesine girip odasına doğru ilerlemeye başladı. Yürüdükçe konaktan ayrı bir dünya gibi duran bölüme dikkatle baktı. Eski havasından eser kalmazken orijinalliği korunan duvarlara fazladan ışık koyulduğunu fark etti. Anlaşılan oğlu karanlık koridordan hoşlanmıyordu. Odaya girdiğinde arkasından gelen genç adama bakarak, "Sen de kalacak mısın?" diye sordu. Asaf annesinin yanına yaklaşarak, "Gülüm seni tanımıyor, onun rahatlaması lazım" dedi. Güler Hanım yataktaki genç kadına yaklaşırken onun çaresiz bir şekilde öylece durması içini acıttı. Gözlerini Gülüm'e dikerek ona şefkatle bakarken içinden ne kadar güzel olduğunu geçirmeden edemedi. "Gülüm, canım bu..." Asaf annesine bakarak yutkundu. Gözlerini kaçırarak yeniden yataktaki kadına dönerek, "Annem senin temizliğine yardım edecek, canım. Endişelenme, tamam mı?" dediğinde Güler Hanım oğlunun ardından gülümseyerek ilk gelinine baktı. Gönül oğlunun bu kızla evlendiğinde yanında bulunmak isterdi ama kısmet olmadı.

"Lütfen onun vücuduna özen göster, teni hassas olduğu için her gün temizlenmesi lazım."

"Tamam, sen artık çıkabilirsin, biz gelinimle yalnız kalabiliriz, değil mi güzelim," Asaf annesinin Gülüm'e olan tavrına şaşırsa da bir şey söylemedi. Melek'e yakın davranan kadının Gülüm'e sıcak davranmasını beklemiyordu. Gerçi hasta bir kadınla ne derdi olacaktı? Derin bir iç çekerek genç kadının alnını öpüp odadan çıktı. Güler Hanım bir süre daha gelinine dikkatle baktıktan sonra üzerindeki kıyafetleri özenle çıkardı ve ıslak beze sabunlarından sürerek genç kadının bedenini temizlemeye başladı.

Sırtındaki yaraları görünce gözleri dolan Güler Hanım, "Ah be güzelim, canın nasıl yanıyordur da söyleyemiyorsun" diye duygu yüklü bir sesle konuştu. Yavaş bir şekilde genç kadının bütün vücudunu silen Güler Hanım, Gülüm'e temiz kıyafetler giydirerek yan yatmasını sağladı. Gelinin elini tutarak hafif gülümseyen kadın, "Oğluma kızma, canım, inan elinden bir şey gelmezdi. Seni sevdiğini herkes gibi o da bunu çok iyi biliyor!" dediğinde Güler Hanım duraksadı. Belki oğlu yeniden evlendiğini karısına söylememiş olabilir diye düşünerek sustu. Gerçi nereye kadar saklayacaklardı ki bu durumu. Derin bir iç çekerken kapının tıklatılmasıyla Güler Hanım yerinden kalkarak kapıya doğru gitti. Kapıyı araladığında Asaf'ın endişeli bir şekilde kendisine baktığını görüp kenara çekilerek içeri girmesine izin verdi.

"Benim işim bitti, yarın onu temizlemek için yine gelirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Asaf'ın yüzü asılırken kadın oğluna gülümseyerek,

"Kimin yapmasını isterdin, Melek'in mi?" diye sordu. Asaf sinirlendi ama Gülüm'ü düşünerek bir şey söylemedi. Oğlunun sıkıntılı olduğunu anlayan kadın, "Ona söylemek zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu saklayamazsın" dediğinde Asaf başını sallamakla yetindi. "Şimdi değil, sonra söyleyeceğim." Güler Hanım anlayışla oğluna bakarken odadan çıkarak kocasının odasına doğru ilerledi. Gökçe kendisine yardım etmeye başladığından beri eskisinden çok boş vakti oluyordu.

***

"Gökçe, canım gidip Melek'e yemeğe inmesini söyler misin?" Güler Hanım sabahtan beri odasından çıkmayan Melek'i merak etmişti. Başta utandığı için odasından çıkmadığını düşündü ama çalışanlardan sabahtan beri yemek yemediğini öğrenince merak etti. Gökçe hemen kalkıp Melek'in odasına doğru ilerlerken merdivenlerde abisiyle karşılaşıp duraksadı.

"Nereye Gökçe, yemek hazır değil mi?" diye sordu. Genç kız bakışlarını kaçırarak,

"Yengemi yemeğe çağıracaktım" dedi. Asaf sabahtan beri görmediği için Melek'in varlığını unutmuştu. Aklına dün gece olanlar gelince hâlâ onun kendisine silah çekmiş olabileceğine inanamıyordu. Cesaretli olduğu kesindi ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Ona karşı herhangi küçümseyici bir davranış düşünmüyordu. Kendisi bile dedikodulardan bir erkek olarak rahatsız olurken genç kızın ne durumda olduğunu düşünemiyordu. Düşünceleri çarşafa gidince dişlerini öfkeyle sıktı. Bu geleneği nasıl da unutmuştu. Çarşaf meselesi Melek'in davranışına kadar aklına bile gelmedi. Derin bir iç çekerek içindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. Acaba bir sevdiği var mıydı?

Ya onunla olduysa?

Ya kullanılıyorsa?

Genç adamın içinde şüphe tohumları yeşerirken kızın söyledikleri kulaklarında yankılanmaya başladı. *Bu kana iyi bak, doktor! Bu kan senin içini kemirecek! Bu benim kanım, kocama göstermem gereken masumiyetimin temsili damlası!* Aklından geçenlere inanamıyordu. Melek denilen kız istediğini elde etmişti ve Asaf'ın aklını bulandırmayı, içine şüphe ekmeyi başarmıştı. "Tamam, bir daha kaçta yemek yendiğini ona söyle ki peşinden koşmayalım." Gökçe abisinin kısa bir duraksama sonrası çıkışmasına içten içe gülümsedi. Dün gece ne olduysa abisi düşüncelere daldı. Ağır adımlarla Melek'in odasına doğru ilerlerken genç adam da yemek masasında yerini aldı. Sandalyesine oturduğunda karşısında oturan kadını görünce tüm keyfi kaçtı. Bu kadın şimdi neden oraya oturmuştu ki? Sanki her zamanki yerinde otursa olmuyordu!

"Hacer Hanım orası sizin yeriniz değil, eski yerinize oturun" dediğinde kadın öfkeyle genç adama baktı.

"Benim değil mi? Kimin o zaman burası?" Asaf içinden *ya sabır*

çekerken derin bir iç geçirdi. "Yerinize geçin lütfen, karşımda oturmanızı istemiyorum."

"Buraya cici karın mı oturacak?"

"Neden olmasın, sonuçta benim eşim olarak evin hanımı değil mi?" dediğinde Hacer Hanım daha da öfkelenerek oturduğu yerden hızla doğruldu. "Bakıyorum da bu kız sana yatalak karını bir gecede unutturmuş!" Asaf tek elini sert bir şekilde masaya vurarak konuştu.

"Haddini bil, benimle bu şekilde konuşamazsın. Yerini bil ve sessizce yemeğini ye."

"Ne oldu, gerçekleri duyunca ağırına mı gitti?"

"Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez, eşime yapılan saygısızlık bana yapılmıştır. Dua et sen o yatalak kocana, yoksa çoktan bu evden göndermiştim seni" dediğinde konuşmasını Gökçe'nin Güler Hanım'a seslenmesi kesmişti. "Güler anne, Melek yengem odasının kapısını açmıyor. Kapı kilitli odadan ses de gelmiyor" dediğinde Güler Hanım endişeli bir şekilde yerinden kalktı. İçinden *ne olur kendisine bir şey yapmasın* diye dua ederken bakışları hâlâ masada oturan oğluna kaydı. Sessizce yemeğini yemeğe devam ederken annesinin telaşla masadan kalkmasını göz ucuyla takip etti. Hacer Hanım genç adama imalı bir şekilde bakarak, "Ne o, sen yeni karını merak etmiyor musun?" diye iğneleyici bir şekilde konuşurken Asaf ona ters ters bakarak, "Yeni karım kendi başının çaresine bakabilecek kadar akıllıdır, sen merak etme Hacer Hanım!" dedi. Son sözlerini vurgularken, *kes sesini artık* şeklinde uyarır gibiydi.

Aradan geçen on dakikanın ardından hâlâ kimsenin geri dönmemesi üzere Asaf sinirlenerek yerinden kalktı. Hızlı adımlarla merdivenleri çıkıp Melek'in odasının kapısına vardı. Annesi ve Gökçe hâlâ kapıya vuruyor ve içeriden ses gelmesini bekliyordu. "Ne oluyor, hâlâ kapıyı açmadı mı?" diye sorarken sesi oldukça sert çıkmıştı.

"Yok, evladım, bir şey olmasından korkuyorum. Bu kadar uyuması hayra alamet değil."

"Bir de küçük hanımın şımarıklığı eksikti" diye yakınan genç adam annesine dönerek, "Yedek anahtar yok mu, gidip alsanıza?" diye sordu. Kadın yüzünü asarak, "Kapılar çok eski olduğu için yedek anahtarları kayboldu." Asaf sabır çeke çeke Gökçe'ye bakarak "Git bana alet çan-

tasını getir, acele et," dedi. Gökçe abisinin istediğini getirmek için olabildiğince hızlı bir şekilde alet çantasını getirirken Güler Hanım kapıya vurmaya devam ediyordu. Asaf biraz uğraştıktan sonra kapının kilidini kırmayı başarmış, açılan kapıyla birlikte Güler Hanım hızla odaya girmişti. Karanlık odanın ışığını yakarken genç kızın yatakta gözleri kapalı acı çektiğini görüp endişeyle Melek'in yanına koştu.

"Melek, kızım?" diye konuşan kadın gözlerini açmayan kızın alnına elini koydu ve aynı hızla çekti. "Ateşi çok yüksek." Asaf mesleğinin verdiği sorumlulukla Melek'i muayene ederken gözlerini açamaması üzerine migreni olabileceğini düşündü ve genç kızla konuşmaya çalıştı. Cevap alamayınca kızın ateşinin aşırı yüksek oluşu havale geçirmek üzere olduğunu fark etmesine neden oldu.

Hızlı bir şekilde kızı kollarının arasına alarak annesine, "Banyoyu hazırla anne, havale geçirecek" dedi. Kadın koşarak alt kattaki ortak hamamın küvetini soğuk suyla doldururken Asaf küvetin dolmasını beklemeden genç kızı soğuk suyun altına bıraktı.

"Bu kız bu hale gelene kadar neredeydiniz siz?" diye çıkışan Asaf endişesini bastırmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Bedenine soğuk su çarpan genç kız irkilse de kıpırdamadı. Asaf titremeye başlayan genç kızı küvetten çıkararak yeniden odasına götürürken ağlayan annesine,

"Ağlamayı bırak artık, üzerini değiştirin ve çok giydirmeyin. Ben odada serum var mı diye bakacağım" dediğinde Asaf olanlara hâlâ inanamıyordu.

Güler Hanım, "Ben ailesine ne derim şimdi?" diye söylene söylene ağlarken Gökçe de ağlamaya başladı. Yataktaki kızın tepkisiz bir şekilde olması korkmasına neden oluyordu.

"Güler anne, iyi olacak, öyle değil mi?"

"İyi olacak, yoksa ben annesine ne derim?"

Asaf hızla odaya girerek elindeki serumu genç kızın koluna takmak için damar yolu açmış ve serumla birlikte ağrı kesici ilaç takarken annesinin hâlâ ağladığını görünce iyice gerildi. "Yeter artık anne, lütfen ağlamayı kes. Sadece basit bir ateşlenme, sabaha bir şeyi kalmaz" dediğinde sesinin inandırıcı olmasına çalıştı. Endişesini belli etmemeye çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi. Gülüm'ün konağa getirilme-

sinden sonra Asaf evde lazım olabilecek her türlü serumu bulundurmaya özen gösteriyordu. Evde hem genç kadın hem de babası için bir eczanede olabilecek her türlü ilaç mevcuttu.

"Siz yemeğinizi yiyin, sonra buraya gelirsiniz. Ben ateşi düşene kadar yanında kalacağım." Asaf olanlara hâlâ inanmıyordu. Ne yapacağını şaşırmış halde annesi ve kardeşini odadan çıkardı ve genç kızın yatağının başında ayakta durarak ona bakmaya başladı.

"İnatçı burnun sonunda sürtmüş görünüyor ha, bey kızı?" diye kendi kendisine söylenirken karşısındaki kızın annesini sayıklamaya başlaması içini acıttı. Daha önce onlar gibi birbirine bağlı bir anne kız görmemişti. Ailesine imrendiği kızın şimdi tek başına, aciz bir şekilde karşısında yatıyor olması ne ironiydi. Başını iki yana sallayarak odanın penceresine doğru ilerleyerek dışarı bakmaya başladı. Bir süre sonra rüzgarda sallanan çarşafı fark edince sinirlenerek pencereyi açtı, çarşafı asıldığı yerden alıp buruşturdu ve atılmak üzere bir poşete koydu.

"Kendi kendini mahkum ettin, buna pişman olacaksın..." Asaf yeniden genç kıza bakarken onun hayatının nasıl da değiştiğini düşünmeden edemedi. Bir süre daha Melek'i izlerken annesinin kapıda olduğunu görünce içeriye girmesini söyleyerek kendisi kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun, Asaf?" Annesinin sorusuyla ona dönerek,

"Gülüm'e bakıp geleceğim. Gökçe'ye yanında kalmasını söylemeliyim, anlaşılan bu gece de hanımefendiye refakat edeceğim." Asaf'ın hayıflanması Güler Hanım'ı gülümsetirken genç adam odadan çıkıp gitti. Güler Hanım genç kızın yatağına oturarak elini saçlarında dolaştırmaya başladı.

"Ah be kızım, nasıl oldu da bu kadar hastalandın?" diye söylenirken Melek'in *anne* diye sayıklaması üzülmesine neden oldu.

"Annen gelecek canım, onu yeniden göreceksin. Hem de çok yakında..." Melek'in saçlarını okşamaya devam ederken genç kızın rahatlamaya başladığını fark edip içi biraz rahatlamıştı. Ateşini yeniden kontrol ettiğinde bir değişiklik göremeyince Asaf'a sormak için onun geri dönmesini bekledi. Genç adam yarım saat sonra yanlarına döndüğünde üzerinde eşofman vardı. Güler Hanım oğluna bakarak,

"Ateşi hâlâ düşmedi, hastaneye mi götürsek, ne dersin?" diye sorduğunda genç adam elini Melek'in alnına koyarak, "Merak etme, serum

etkisini kısa sürede gösterir. Gerekli ilaçlar ecza dolabında var zaten, hastaneye gerek yok," dedi.

"Ama..."

"Ben yanında olacağım, sen gidip yatabilirsin."

"Ben uyuyamam ki onu bırakıp... Annesi kızını bana emanet etti, bir şey olursa ne derim annesine." Asaf annesinin ısrarına öfkelenmeye başladı. "Sen git de dinlen artık, gerekirse ben seni çağırırım. Birimizin dinlenmiş olması lazım." Güler Hanım istemeye istemeye yerinden kalkarak Melek'i alnından öpüp kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmadan önce duraksayıp oğluna baktı. "Asaf, o sana Allah'ın emaneti, sakın unutma tamam mı? Böyle olsun, o da istemezdi. Bana ihtiyacın olduğunda Gülüm'ün yanında olacağım. Gökçe dün gece yorulmuş olmalı, gelinimle ben kalırım" dediğinde Asaf bir şey söylemeden odadan çıkıp gitti.

Genç adam odadaki tekli koltuğu genç kızın yatağının yanına çekerek oturmuş ve Melek'i izlemeye başlamıştı. İlk kez genç kıza bu kadar dikkatli bakıyordu. Islak olduğu için sarılan uzun siyah dalgalı saçların uçları tek omuzundan aşağıya doğru dağıldı. Asaf havluyu almak için yavaş yavaş hareket ederken iyice ıslanan havlunun yerine genç kızın saçlarına yeni bir havlu sardı. Başını usulca yastığa bıraktıktan sonra yeniden ateşini kontrol etti. Az da olsa ateşinin düştüğünü anlayan genç adamın endişesi azalmaya başladı. Tekrar yerine oturduğunda genç kızın yüzünü incelemeye devam ediyordu. Kehribar rengi gözlerini saklayan kirpikleri ok gibi dimdik ve oldukça uzun bir şekilde yanaklarına gölgeler oluşturuyordu. Yüzüne göre küçük burnunun sivriliği genç kızın ne kadar inatçı olduğunu resmen gösteriyordu. Çenesindeki gamzeyi fark edince birden gözleri yanağına kaydı. Acaba yanaklarında da çukurları var mıydı? Kaç yaşındaydı bu kız? Sorular beyninde dönerken Melek'in kıpırdaması ve dudaklarını ıslatmaya çalışması genç adama onun susadığını düşündürdü. Odada su olmadığını gören Asaf yerinden kalkarak mutfağa gitti. Sürahiye su koyup yeniden Melek'in odasına giderken kendisini merakla izleyen çalışanları fark etmemişti. Melek'in hasta olduğunu bilmeyen çalışanlar beylerinin yeni karısının odasında kaldığını görmesi onların şaşırmasına neden olsa da biraz olsun çalışanlara umut verdi.

Hacer hanımın devri artık sona eriyordu! Çalışanların Hacer Ha-

nım'ın kötü davranışlarından kurtulmalarını sağlayacak yeni bir hanıma ihtiyaçları vardı. Güler Hanım'ın Hacer Hanım'a karşı pasif davranması onları üzse de ilk günden dişlerini gösteren yeni hanımları Hacer Hanımla başa çıkacak gibiydi. Beylerinin Melek'in odasına girdiğini ve kapıyı kapattıktan sonra bir daha çıkmadığını gören çalışanlar kendi aralarında konuşmaya başlamıştı bile. Bu konuşmalar köy meydanında da duyulacaktı.

***

Anne... Genç kız sayıklayarak gözlerini araladığında kolunda hissettiği sızıyla başını sol tarafa çevirdi. Kolundaki serumu gördüğünde ise neden bu halde olduğunu merak ederek bakışlarını odada gezdirmeye başladı. Sonunda sağ tarafında, koltukta uyuklayan adamı görünce şaşkınlıkla gözlerini daha da açtı. Asaf'ın saçları dağılmış bir şekilde yanı başında oturması Melek'in yutkunmasına neden oldu. Onun kıpırdadığını gördüğünde neden yaptığını bilmeden gözlerini kapatan genç kız beklemeye başladı. Asaf gözlerini açtığında önce Melek'in kolundaki seruma bakmıştı. Gece boyunca genç kıza ateşi düşmesi için aralıklarla iki serum vermişti. Son serumu sabaha karşı vermiş, sonradan yorgunlukla koltukta uykuya dalmıştı. Gerinerek yerinden kalkarken bitmek üzere olan serumu kapatıp genç kızın kolundan çıkardı. Damar yolunu tekrar serum gerekebilir düşüncesiyle kolunda bırakmıştı. Elini Melek'in alnına koyarak ateşini kontrol ederken Melek'in nefesini tuttuğunun farkında değildi. Ateşi olmadığı için kolundaki damar yolunu çıkarmaya karar veren genç adam kapının açılmasıyla başını gelen kişiye çevirdi. Annesi gece boyu uyumadığını belli eden bir yüzle oğluna endişeli bir şekilde bakarken Asaf başını iki yana sallayarak, "Merak etme, kıymetli gelininin ateşi düştü, uyanınca sıvı bir şeyler yedirirsin" dedi. Güler Hanım,

"Çok şükür!" diyerek ellerini dua edip yüzüne sürdü.

"Gülüm nasıl, uyandı mı?"

"Uyuyordu, gece rahattı. Bir sıkıntısı yok gibiydi." Asaf başını sallayarak bakışlarını yataktaki kıza çevirdi. Onun gözlerini kırpıştırmaya başladığını görünce uyanmak üzere olduğunu düşünerek hızla yerinde doğruldu. "Birazdan uyanır herhalde, sen yanında kalırsın. Ben Gü-

lüm'e bakayım. Sen sor, bir sıkıntısı varsa sana söyler belki. Malum, benimle insan gibi konuşmaya hazır değil" dediğinde Melek ona cevap vermemek için kendisini zor tuttu. Güler Hanım geldiğinden beri bakışlarını genç kızdan çekmemişti. Onun uyandığını anlamış ama oğluna söylemeyerek odadan çıkmasını bekledi. Asaf birkaç uyarı yaptıktan sonra odadan çıkıp kendi odasına doğru gitti.

Kapanan kapının ardından Güler Hanım gülümseyerek, "Gitti, gözlerini açabilirsin artık, Melek!" dediğinde genç kız mahcup bir şekilde gözlerini araladı.

"Ne oldu anne, o neden buradaydı?" dediğinde Güler Hanım rahat bir nefes alarak genç kızın yanına gidip ona sıkıca sarıldı. "Çok şükür iyisin, dün gece çok korkuttun bizi. Kapıyı bir daha kilitleme, kilidi açmak için çok uğraştık." Melek anlamaz bir şekilde kadına bakarken hâlâ Asaf'ın kendi odasında olduğuna inanamıyordu.

"O burada mı kaldı?"

"Dün neredeyse havale geçirecektin, Asaf sana serum verdi."

"Anladım... Seni de endişelendirdim, anne çok özür dilerim."

"Sakın öyle konuşma, şimdi iyisin ya bu bana yeter."

"Ne olduğunu inan hatırlamıyorum, en son migrenim tuttuğu için yatağa uzanmıştım" dediğinde Gökçe başını kapıdan içeri uzatarak girmek için izin istedi. Melek yatağında doğrularak sırtını yatağın ahşap başlığına dayayarak genç kıza içeri girmesini söyledi.

"Melek abla, nasılsın?" Melek kızın kendisine başta *yenge* dedikten sonra şimdi *abla* demesine şaşırsa da bir şey söylememişti.

"Daha iyiyim canım, yemek yiyince gücümü toplarım." Açlıktan ölmek üzereydi. Yataktan kalkmak isteyince Güler Hanım onu engelledi.

"Sen yat kızım, ben sana kahvaltı getiririm. Hem duydun, sulu bir şeyler yemen gerek." Güler Hanım son sözlerini imalı bir şekilde söylerken Melek utanarak bakışlarını kaçırdı.

Genç adam iki gecenin uykusuzluğuyla yorgun düşmüş ve odasına girdiğinde önce Gülüm'e baktı, sonra da üzerini değiştirerek odadaki kanepeye uzandı. Bir kolunu gözlerinin üzerine koyarak uykuya dalarken oldukça huzursuzdu. Birkaç saatlik uykunun ardından tam olarak

yorgunluğu gitmese de hastane günlerinden alışkın olduğu için aldırış etmedi. O yoğun günleri özlüyordu. Şehirdeki hastanede geçirdiği günleri özlediğine inanamıyordu. Babasının rahatsızlığı olmasaydı Gülüm'e daha iyi bir hastanede tedavi uygulayabilirdi. Paranın sahip olabileceği her türlü imkâna sahip olsa da Gülüm'ün hâlâ bir gelişme göstermemesi canını sıkıyordu.

Birkaç saat diye daldığı uykudan saatler sonra uyanan genç adam gözlerini açtığında annesini Gülüm'ün başında ona masaj yaparken buldu. Yerinden doğrulduğunda Güler Hanım oğluyla göz göze geldi. "Uyandın sonunda, çok yorulmuş olmalısın?" dediğinde Asaf önce Gülüm'e baktı, sonra da bakışlarını annesine çevirdi. "Temizliği tamam, biraz da yağla masaj yaptım. İstersen sen yemek hazır olana kadar onun yanında kal." Asaf annesinin odadan çıkması üzerine Gülüm'ün yanına gidip yatağın kenarına oturdu. "Sevdin mi onu?" Annesini ima ederken Gülüm'ün tepki vermesini bekledi. Genç kadının yüzündeki ifade değişimi Asaf'ı mutlu ederken onun annesini sevdiğini varsayarak gülümsemesi yüzüne yayıldı. "İki gecedir yanında olamıyorum, beni affet, olur mu!" dedi. Aklına gelen nedenlerle Melek'in ayaklanıp ayaklanmadığını merak ederken Gülüm'ü ihmal ettiğini düşünerek suçluluk duygusuna kapıldı. Alnını genç kadının eline yaslarken onunla sıkıntılarını paylaşmaya karar verdi. Bir süre konuştuktan sonra doğruldu. Aşağıya inmeden önce banyo yapıp rahatlamak isteyen genç adam izin isteyerek duş almak için özel banyosuna girdi. Kısa bir duş alarak üzerini giyindi ve kaçınılmaz olan konuşmayı yapmak için cesaretini topladı.

***

Genç kız tedirgin bir şekilde geniş koridordan ilerlerken kocası olacak adamı nasıl çağıracağını düşünüyordu. Evleneli neredeyse bir ay olmuştu ama bu konakta kocası tarafından bir hayaletten farksızdı. Ağır adımlarla ilerlerken kulaklarında kaynanasının sesi çınlıyordu. "Git kızım, kocanı yemeğe çağır!" Melek kendisine kızım diyen kadına ısınsa da sesinde annesinin sıcaklığını bir türlü bulamıyordu. Ah annesi onları ne çok özlemişti. Onlardan ayrılmak bir ölüm gibiydi. Kulaklarına çalınan sesle duraksayan genç kız aralık kapıdan sızan ışığa doğru ilerleyip

kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı. Kendi adını duymasıyla eli havada kaldı. Kocası karısına kendisinden bahsediyordu.

Ne garip bir durum diye düşünürken kocasının, "Hiçbir şey senin yanında olmama engel olamaz. Sakın sen üzülme, her zaman senin yanında olacağım, seni çok seviyorum!" diyordu. Duydukları karşısında üzülmesi gerekirken içinde kocasına doğru ılık bir sıcaklık aktı. Gözlerinden aşağı akan yaşı hızla silerken kapı birden açıldı. Olduğu yerde donup kaldı. Annesinden aldığı kehribar gözleri ıslak bir şekilde kocaman açılırken öfkeli mavi gözlere takılı kaldı.

"Senin bu kapıda ne işin var?" Sert ses karşısında ürkse de gözleri açık kapıdan odadaki yatakta yatan kadına takıldı. Kendisine söylenen adamın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Şu anda hiçbir şey karşısındaki kadına hayran bir şekilde bakmasına engel olamazdı. Üstelik o kadının kuması olması içinde farklı bir duygunun oluşmasına neden oldu. Kolundan sert bir şekilde çekilerek kapanan kapı sesiyle kendisine gelen genç kız az önce olanlara anlam veremiyordu. Öfkeli genç adam kendisini çekiştirerek odanın kapısından uzaklaştırırken saydırıyor ama genç kız onun ne dediğini duymuyordu. Gözlerinin önünde sadece yatakta yatan kadının masum güzelliği vardı! *Allah'ım ne olur iyi olsun!* İçinden dua ederken yeniden sarsılmasıyla kendisine gelmişti. Öfkeli iki göz birleştiğinde koca konağın kapısında kendilerini izleyen kişiden habersiz, öylece durmuşlardı!

"Melek!"

14. BÖLÜM

"Melek!" Genç kız kolunu sıkan adamdaki bakışlarını adını söyleyen kişiye çevirdi. Asaf da karşısında duran ve Melek'e seslenen şaşkın gence bakıyordu. Melek kolunu yavaş bir şekilde çekerek kendisine dikkatle bakan kişiyi tanımaya çalıştı. Kısa saçlı kumral adamın tanıdık bir havası vardı. Üzerindeki üniforma genç kızın aldanmasına neden olurken bakışları adamı baştan aşağı incelemeye başladı. Melek'in sessiz incelemesi adamın hoşuna gitmiş olacak ki yüzüne yaydığı kocaman gülümsemeyle genç kıza hayran bir şekilde bakmaya başladı. Melek ne kadar dikkatle karşısındaki genç adamı inceliyorsa, adam da Melek'i aynı merakla inceliyordu. Bu durumdan rahatsız olan Asaf araya girerek, "Birine mi bakmıştınız?" diye sordu. Sesindeki ton yabancı adamın dikkatinden kaçmazken Asaf'a aldırış etmeden Melek'e gülümsemeye devam ediyordu.

"Beni hatırlamadın mı?" Melek gözlerini kısarak parlak zeytin yeşili gözlerin sahibine bakıyordu.

"Sizi tanıyor muyum?" Melek dikkatli olmaya çalışıyordu. Hâlâ kendisini yabancı hissettiği bu topraklarda ne kadar köylüyle kaynaşmayı başarsa da her zaman hareketlerine dikkat etmeye çalışıyordu. Kendisine doğru gelen adama bakışlarını dikerken fazla yaklaşmaması için onu uyarır gibi duruyordu. Acıyan kolunu sıvazladığının bile farkında değildi. Onun bu davranışı genç adamın dikkatinden kaçmazken kaşlarını çatarak az önce şahit olduğu durumun diğer başkarakterine bakıyordu. "Sen onun canını mı yakıyordun?" Melek gelen soru karşısında şoke olurken Asaf da ondan aşağı durumda değildi. Az önce kendisine gülen genç adamın birden kararan ifadesi ikiliyi oldukça şaşırttı. Hızlı birkaç adımda Melek'in yanına vararak acıyan kolunu ellerinin

arasına aldı ve ovalamaya başladı. O kadar seri hareket ediyordu ki Melek itiraz edecek vakti bulamadı. Asaf daha fazla bu duruma dayanamayıp araya girerken Melek'i arkasına çekti.

"Çek ellerini onun üzerinden!"

"Asıl sen çekil şuradan!" İki genç adam birbirine meydan okuyan bir ifadeyle bakarken Melek kendisini pinpon topu gibi oradan oraya çekiştiren iki adamın karşısına dikildi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Asaf'a dönerek kaşlarını çatan genç kız, "Bir daha sakın bana bu şekilde davranma" dediğinde Asaf şaşkınlıkla Melek'e baktı. Melek onun bakışlarına aldırış etmeden bu kez yabancıya dönmüştü. "Sen kim oluyorsun da kocamla arama girmeye cesaret ediyorsun?" Melek'in çıkışı yabacıyı güldürürken Asaf'ın kulaklarında sadece *kocam* kelimesi dönüp duruyordu. Melek konağa gireli bir ay olmuştu. İlk hafta hem hasta oluşundan, hem de olaylar yüzünden konaktan dışarı adım atmamıştı. Ailesine ziyarete gittikten sonra ise vaktinin büyük çoğunluğunu işçilerle geçiriyordu. Konakta sanki köşe kapmaca oynuyorlardı. Akşam yemeklerini birlikte yedikleri zaman dışında pek fazla yüz yüze gelmiyorlardı. Hastanede ve köyde dolaşan dedikoduları duydukça şaşırsa da bazen sinirlerine hâkim olamıyordu. Özellikle ilk günlerde *bey yeni karısının odasından çıkmıyor* dedikodusu birden tüm köye yayılmıştı. Başta bu durumdan Melek'i suçlamış ama dik başlı karısı kendisine kahkahayla gülerek, *desene amacıma ulaştım* diye kendisiyle dalga geçmişti.

"Evet, seni bekliyorum" diye kızın sert çıkan sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Şimdi alındım ama beni unuttuğuna inanamıyorum. Oysa ben seni hiç unutmadım!" Melek sıkıntıyla bir elini alnına koyarak berbat geçen günün yorgunluğuna dayanmaya çalışıyordu. Güler annesi kendisine Asaf'ı yemeğe çağırmasını söylediğinde tedirgin oldu ama şimdi bulunduğu durumda daha çok sıkıntıya düşmüştü. Gözleri parlayarak kendisine bakan adam tanıdık gelse de bir türlü hatırlayamadı.

"Bak kardeşim, kim olduğunu söyle de ben de devlet memuruna zarar vermek zorunda kalmayayım. Zaten derdim başımdan aşkın, bir de seninle uğraşmayayım." Melek sözlerini bitirdikten sonra bakışlarını kaçamak bir şekilde Asaf'a çevirip sonra hemen çekti. Melek karşısına

dikelen adamın gözlerine dalıp giderken dudaklarından çıkanları dinlemiyordu bile. Öylece geçmişe dalıp gitti. Kendisine doğru uzatılan bez parçasını bile görmüyordu. "Bunu hatırladın mı?" Melek genç adamın neden bahsettiğini anlamasa da birden geçmişe ait bir ana döndü. Ağlayan iki çocuğun koca avluda birbirine sarıldığı bir ana... Islaklıkla parlayan zeytin gözleri silmek için annesinin kendisine verdiği el yapımı mendille küçük oğlanın yüzünü sildiği bir ana... Melek daldığı anılarla yanağından aşağı akıttığı yaşın bile farkında değildi. İkili birbirini gözünün içine bakarak öylece düşüncelere dalarken sanki aynı anı yeniden yaşıyorlardı.

"Ağlama, bak çok çirkin oldun!"

"Ama annemi özledim" dedi küçük oğlan. Küçük kız oğlan çocuğuna sarılarak bir abla gibi bağrına bastı. "Annem dedi ki babam seni annene verecek." Kız geri çekip hıçkırarak ağlayan çocuğun yanağını mendiliyle silerek, "Bak bunu bana annem yaptı, güzel değil mi? Ağlamazsan sana veririm," dedi. Kenarında at işlemeli mendil küçük çocuğun susmasını sağlarken kız gülümseyerek çocuğa,

"Bak gözlerin zeytin gibi parlıyor. Onları ağlatırsan zeytin gibi yuvarlanır kaybolurlar." Çocuk korkuyla kıza bakarak hemen yaşlarını sildi. Çocuk aklıyla mutfaktan misket oynamak için gizlice aldıkları, oynarken kaybettikleri zeytinleri düşündü. Düşlerinden, babasının sesi kulaklarında yankılanırken çıkmışlardı.

"Vedat!"

Melek daldığı anılardan o günde olduğu gibi babasının çocuğa seslenen sesini hatırladığında çıktı. Dudaklarının arasında fısıltı gibi çıkan sesi sadece yabancı adam duydu.

"Vedat!" Genç adam hatırlanmanın verdiği rahatlamayla gülerken Melek karşısında duran adamın Vedat olabileceği düşüncesine inanamıyordu. O gözler hâlâ aynıydı. Çocukken annesine ağlayarak "Anne neden benim gözlerim de zeytin değil, babam Vedat'ın gözlerini daha çok sevecek!" dediğini hatırladığında birden dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı. Hıçkırarak ağlamaya başlaması başta Asaf olmak üzere bir türlü gelmek bilmeyen ikiliyi merak ederek peşlerinden giden Güler Hanım'ı da şaşırttı.

"Vedat!" Melek hıçkırarak ağlamaya devam ederken onun aksine

kahkahayla genç kıza sarılan adam Asaf'ın sinirlenmesine neden oldu. "Kesin artık şunu!" Asaf'ın sesi sert çıksa da onu duyan yoktu. İkili birbirlerine sıkıca sarılırken Melek hâlâ Vedat'ın geri döndüğüne inanamıyordu. Birden aklına gelen kişiyle gerildi. Geri çekilerek kocaman adam olan Vedat'a endişeyle baktı. Genç adam onun ne düşündüğünü anlayıp yüzünü asarken Melek korkuyla,

"Annen?" diye sordu. Annesi de gelmiş miydi acaba? Annesinin bu zor zamanlarında o kadının varlığı yeniden soruna neden olacaktı. Vedat başını iki yana sallayarak,

"Annem iki yıl önce öldü!" dedi. Melek güçlükle yutkundu. Gözlerinin önüne çocukken kendisine bağırıp çağıran kadın geldi. Onunla hiçbir güzel anısı yoktu. Vedat'la saklanarak oynamak onlar için bir sır haline gelirken ikisinin iyi anlaşmasından hoşlanmadığı zamanları hatırladı.

"Senin adına üzüldüm, Allah rahmet etsin" dedi. Vedat hâlâ yerde oturan kızı kollarından tutarak ayağa kaldırırken kendilerine merakla bakan kişilere kaşlarını çatarak baktı.

"Sana kötü mü davranıyorlar?" Vedat'ın sorusu Asaf'ın sinirine dokunsa da bir şey söylemedi. Güler Hanım gelinine sarılan yabancıya kaşlarını çatarak bakarken kötü düşünmek istemiyordu. Melek'i kendi ailesi dışında ilk kez birine bu kadar yakın görüyordu. Üstelik o kişiyi daha önceden görmemiş olması aileden olabileceği ihtimalini de düşürüyordu. Melek'in evliliğini duyan aile fertleri genç kızı ziyarete gelmişti ama bu adamı daha önce hiç görmemişti.

"Melek, kızım misafirinin kim olduğunu söylemeyecek misin?" Melek, Güler Hanım'ın sesindeki bir şeylerden hoşlanmadı. Sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissederek yanındaki Vedat'ı gösterip,

"Bu, Vedat, anne" dedi. Bakışları kısa bir an Asaf'a kayınca Asaf onun ne söyleyeceğini beklemeden hızla yanlarından ayrıldı. İçi içini yerken umursamıyor gibi davranmak oldukça zordu. Güler Hanım yanlarından ayrılan oğlunun ardında üzgün bir şekilde bakarken Melek annesine yaklaşarak sessizce,

"Vedat benim kardeşim" dedi. Güler Hanım şaşkınlıkla ona bakarken Vedat gülümseyerek kadının eline uzanıp,

"Öpeyim, efendim," dedi. Kadın elini öpen genç adama şaşkınlık-

la bakmaya devam ederken Melek omuzunu silkeleyerek açıklamasına devam etti.

"Uzun hikaye, anne! Yemekten sonra sana anlatırım. Ama Vedat benim ilk kardeşim, uzun zaman önce aileden ayrılmak zorunda kalmıştı." Güler Hanım anlayışlı bir şekilde iki gence baktı. Melek, Vedat'a dönerek,

"Annem geldiğini biliyor mu? Seni o kadar merak ediyordu ki? Gittiğinizden beri sizden haber alamadık" dedi. Melek'in sözleri karşısında Vedat hüzünlendi. Küçük bir çocuk da olsa Asude'nin kendisine olan sevgi dolu davranışlarını unutamadı. Kendi annesi bile ona Asude annesi gibi sevgi göstermemişti.

"Hayır, bilmiyor. Sanırım ben konağa gitmeye çekindim."

"Ama neden? Eminim annem seni görünce çok sevinecek. Hem son zamanlarda onun mutlu olması için bundan daha güzel bir haber olamazdı." Vedat sıkıntılı bir şekilde Melek'e bakarken Melek onun asıl çekindiğinin babası olduğunu anladı.

"Babam, annem mutlu oldukça mutlu olur. Olanların üzerinden yıllar geçti, eminim babam da seni görmekten mutlu olacaktır. Üstelik bu kadar büyüdükten sonra." Melek biraz uzaklaşarak genç adama hayranlıkla baktı. "Ne kadar büyümüşsün sen böyle? Üstelik polis olacağını hiç düşünmezdim. Annem ailenin..." Vedat hızlı davranarak genç kızın elini yakaladı.

"İki aile ile de aramdaki tüm bağları kopardım. Annem geri döndükten sonra esir gibi yaşadı. Babamın ailesiyle anneminkiler benim yüzümden sürekli kavgaya girdi, ben de reşit olunca köyden ayrıldım." Melek şaşkınlıkla kardeşine bakarken onun için üzüldü. Annesinden köklü iki ailenin tek torunu olduğunu öğrendi ama bu kadar kötü bir durumda olabileceğinden bahsetmedi.

"Şimdi ne yapacaksın? Burada kalacak mısın?"

"İlk görev yerim burası çıkınca çok şaşırdım, mutlu oldum. Sonra da *kader* dedim. Sanırım burada olmam gerekiyormuş. Sonra senin evlendiğini duyunca..." Vedat sustu. *Ona kuma olarak gittiğini duydum* diyememişti. Annesinin kaderinin ablasının yaşamış olmasından hoşlanmadığı için susmuştu. Melek gülümseyerek bir elini omuzuna koyup

sıktı. "Beni merak etme, şimdi daha iyiyim. Seni çok özlemişim." İkili Güler Hanım'ın uyarısıyla yemek masasına doğru ilerlerken Melek,

"Bu akşam yemekten sonra gitme, burada kal, yarın birlikte annemi görmeye gideriz, olmaz mı?" dediğinde Vedat heyecanlandı. Melek, Güler Hanım'a bakarak,

"Gidebilir miyiz, anne?" diye sordu. Güler Hanım gülümseyerek,

"Bence kocandan izin almalısın" dedi. Melek yüzünü asarken Vedat ablasına baktı.

"İzin vermez mi?"

"Onun umurunda olacağını sanmıyorum. İzin almama gerek yok!" Melek içine yerleşen acıyla yemek masasına doğru Vedat'ın kolunda ilerledi. Melek'i tüm keyfi yerine gelirken masada oturan Hacer Hanım kaşlarını çatarak Melek ve yanındaki kişiye baktı. Yabancı bir adamla samimi olan gelinin davranışlarından hoşlanmadığını belli etmek istercesine Asaf'a dönerek,

"Karın yanındaki adamla çok samimi değil mi, Ömer Asaf? Sonra da neden dedikodu çıkıyor diye konuşuyorsunuz!" dediğinde Asaf konağa geldiğinden beri ilk kez içten bir şekilde gülümseyen Melek'e bakarak içine oluşan hislere rağmen kendisini sakinleştirdi.

"Karım nerede nasıl davranacağını bilir, sen düşünme!" dedi. Melek duyduğu sözlerle olduğu yerde donup kaldı. Asaf genç kızın sözlerini duyabileceğini düşünmedi. Oldukça alçak bir sesle cevap verdi ama anlaşılan karısı sözlerini duymuştu. Bütün iştahının kaçtığını hisseden genç adam yerinden kalkarak, "Ben Gülüm'e bakacağım, size afiyet olsun" dedi. Melek yanından geçip giden adamın ardından şaşkın bir şekilde bakarken Vedat ablasının üzüldüğünü düşünerek yüzünü astı.

"Bu adam sana hep böyle mi davranıyor? Soğuk!" Melek başını iki yana sallayarak yanındaki gence gülümsedi.

"Hadi, acıkmış olmalısın, yemek yedikten sonra konuşuruz." İkili masaya geçerken Melek masanın başına geçip otururak karşısındaki boş sandalyeye baktı. Yüzü asılırken Asaf'ın az önce Hacer Hanım'a verdiği cevap aklına gelince birden keyiflendi. "Afiyet olsun, hadi yemeye başla." Yemek yenmeye başlandığında Hacer Hanım duramayarak iğneleyici sözlerine başladı.

"Misafir çağırmadan önce sorman gerekirdi, gelin hanım," Melek gözlerini devirerek Hacer Hanım'a bakarken yanında oturan Vedat'ın rahatsız olduğunu anlayarak bir elini ona bakmadan masanın üzerindeki elinin üstüne koyarak,

"Vedat misafir değil, istediği zaman buraya gelebilir" dedi. Vedat şaşkın bir şekilde ablasına bakarken onun kendinden büyük biriyle bu şekilde konuşabileceğine inanmıyormuş gibi bakıyordu. Hacer Hanım ağzının içinden bir şeyler homurdanırken Güler Hanım gelinine gülümsedi.

"Madem yarın babanın evine gideceksin, istersen orada birkaç gün kal."

"Bunu çok isterim, anne! İnan çok mutlu olurum."

"O zaman siz birkaç gün hasret giderin."

"Ama Asaf..." Melek kendi sözleriyle çelişiyordu. Vedat ablasına imalı bir şekilde bakarken Melek kaşlarını çatarak ona karşılık verdi. Vedat kimsenin duymaması için başını hafif eğip genç kıza,

"Hani kocana sormana gerek yoktu, ne oldu, tırstın mı?" dedi. Melek küçük bir kahkaha atarak karşılık verdi. Vedat'la bu şekilde konuşmak genç kıza garip gelmişti. Sanki aradan onca yıl geçmemiş gibi. Yirmi birinde olan delikanlı daha büyük gösterse de Melek içtenlikle ona bakmaya devam etti.

"Merak etme, kocam bana bir şey demez. Ama fazla kalamam, tarlada çok iş var. Her yer çok bakımsız kalmış. Kar gelmeden toprağı bollaştırmalıyız."

"Sen işçilerle mi çalışıyorsun?" Vedat ona şaşkınlıkla baktı. Melek omuzunu silkerken yemeğine devam ediyordu. Çalışanlardan biri servis yaparken gözü masanın diğer ucunda oturan genç kıza kaydı. Gökçe başını eğmiş, düşünceli bir şekilde yemeğini kaşıklıyor ama yemiyordu. Bir sıkıntısı olduğu belli olan genç kızla konuşmaya karar verdi. Bakışlarını onun baktığı yere çeviren Vedat hafif gülümsedi. Karşısında henüz on sekizlerinde olan kızın masumiyeti hemen dikkat çekiyordu. Fazla dikkat çekmemek için hemen bakışlarını çekerken gözleri kendisine öfkeyle bakan kadınla birleşti.

"Birine mi benzettiniz?" Vedat kendisine dik dik bakan kadına imalı bir soru sordu.

"Yok, konağa ilk kez polis geliyor, onu düşünüyordum."

"Suçlu değilseniz tedirgin olmanıza gerek yok. Şimdilik sadece basit bir memurum ama hızla yükselmeyi planlıyorum." Vedat'ın sözleri kadının tedirginliğini arttırırken neden söylediğini bilmeden Güler Hanım'a dönüp,

"Yarın Derya ile Aynur gelecekler, hazırlıklar yapılsın." Güler Hanım Derya'nın adını duyunca birden gerildi. Melek Güler Hanım'ın beyaza kesen yüzüne bakarken neden birden ifadesinin değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Aynur büyük görümcesiydi ve onunla tanışma fırsatı olmamıştı. Güler Hanım'a sorduğunda özellikle annesi tarafından dayısına gönderildiğini öğrendi. Ne gelin geldiği gün, ne de sonradan konağa dönmüştü. İçine yerleşen şüpheyle bakışları Hacer hanıma yöneldi.

"Derya kim?"

"Yeğenim, Asaf'ın..."

"Önemli biri değil kızım, sen babana gidebilirsin; misafirle biz ilgileniriz." Güler Hanım acele ederek Hacer Hanım'ın sözünü kesti. Gelini ilk kez bu kadar mutlu görünürken densiz sözlerle üzülmesini istemiyordu.

"Derya uzun süre kalacak." Hacer Hanım'ın imalı bakışları Melek'i tedirgin ederken gelecek olan kıza karşı dikkatli olması gerektiğini düşünmeye başladı. "Elbette, istediği kadar kalabilir. Tabi ayağını denk alıp edebiyle oturacaksa." Melek'in sözleri masada şok etkisi yaparken Güler Hanım kızın hisleri karşısında şaşkına uğradı. Acaba biri onu uyarmış olabilir miydi? Hacer Hanım Melek'in sözlerinden sonra kararan bir ifadeyle elini masaya vurarak hızla yerinden kalktı.

"Bu ne saygısızlık!" diye çıkıştı. "Sen kim oluyorsun da benim tertemiz yeğenime laf ediyorsun? Herkesi kendinle karıştırma!" Hacer Hanım'ın çıkışı Melek'in içini acıtsa da altta kalmaya niyeti yoktu. Ters bir şekilde Hacer Hanıma cevap vereceği sırada arkasından duyduğu sesle kelimeler boğazına dizildi.

"Asıl sen kiminle konuştuğuna dikkat et, Hacer Hanım! Karalamaya çalıştığın benim karım, namusum. Benden başka kimse ona hesap soramaz. Hanımının dediği gibi, yeğenin edebiyle oturduğu sürece misafirimiz olabilir." Asaf odasında gelen adamın kim olduğunu merak ederken daha fazla dayanamayıp onların yanına gitmeye karar vermişti.

Ağır adımlarla masaya yaklaşırken Melek ve analığının atışmasına şahit olunca kısa bir süre ne olacağını bekledi. Hacer Hanım'ın son sözleri Melek kadar Asaf'ın da canını yakınca kendisini tutamayıp analığına çıkıştı. Karısını kimse aşağılayamazdı. Ne söylenecekse kendisi söyler ama kimseye ezdirmezdi. Onu bir tek kendisi ezebilirdi. Düşüncelerinin verdiği kızgınlıkla iki eli de yanda yumruk olurken yönünü değiştirerek mutfağa doğru ilerledi.

"Enişte oldukça sinirli görünüyor, sen de fark ettin mi?" Melek Vedat'ın sözleriyle şaşkınlığını atlatırken hafifçe gülümsedi.

"Onun kızgın olmadığı bir gün var mı acaba?" dedi. Oturduğu yerden kalkarak az önce gözden kaybolan kocasının peşinden giderek babasının evine gideceğini ona bildirecekti. Belki izin alması gerekiyordu ama Asaf konağa geldiği günden beri onun ne yaptığıyla hiç ilgilenmemişti. Mutfağa girdiğinde çalışanlar beylerinin öfkesinden kaçarcasına kapıdan dışarıya çıktı. Asaf sakinleşmek için bardağa dolaptan çıkardığı soğuk suyu dökerken arkasını dönmesi ile Melek'le göz göze geldi.

"Ne istiyorsun?" Asaf'ın sert çıkan sesiyle genç kız istem dışı olarak bir adım geri gitti. "Sana ne istediğini sordum?" Melek kısa bir an gözlerini kapatarak karşısındaki adamın öfkesi karşısında sakin olmaya çalışıyordu.

"Yarın konağa gideceğim" dediğinde Asaf alaycı bir şekilde genç kıza baktı. "Sence ne yaptığın umurumda mı? Nereye gidersen git, yeter ki gözüme görünme. Yüzünü bana gösterme..." Melek sakin kalmaya çalıştıkça Asaf üzerine gidiyordu. İçinden *ah anne ne vardı sana söz verecek, yoksa şunun kafasını şuracıkta kırardım* diye geçirirken hafif gülümsemeyi başararak, "Ne de olsa beyimden izin almam gerekiyor, öyle değil mi? Bu sözlerinden izin verdiğini varsayıyorum. Gitmişken birkaç gün kalacağımı da söyleyeyim..." Asaf genç kızın sözleriyle iyice sinirlendi. Öfkesi burnunda genç kıza doğru birkaç adım atarak sesini yükseltti.

"Şu hale bak, *sana yüzünü görmek istemiyorum* dedim. O kafan almıyor mu söylediklerimi?" Genç kız kocası olacak adamın gürleyen sesinden hiç etkilenmemiş gibi onun gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Ağır bir hareketle başındaki şalının ucunu tutarak gözleri

açıkta kalacak şekilde peçe misali yüzünü kapatırken gözlerini ayırmadan öfkeli kocasına cevap verdi.

"Nasıl isterseniz, beyim! Ben de zaten size yüzümü göstermeye meraklı değilim" dedi. Asaf kendisine diklenen kızının gözlerine kilitli kalırken içten içe sabır diliyordu.

Genç kızın bal rengi gözlerinde takılı kalırken içten içe karısının cesaretine hayran kalmadan edememişti. Karısı olacak kız hayatında gördüğü en cesur kızdı. Arkasını dönerek yanından uzaklaşan kızın ardından saydırırken kendisine olan öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Durup dururken ortalığı karıştırmaya gerek yoktu. Elindeki bardağı tezgâhın üzerine bırakarak hızla mutfaktan çıkıp odasına gitti. Onun merdivenleri ikişer ikişer çıkışını izleyen genç kız yüzündeki örtüyü indirerek arkasından üzgün bir şekilde baktı. Tamam, ondan kendisine eş olmasını beklemiyordu ama en azından anlayışlı olup daha ılımlı davranabilirdi. Arkadaş olabileceklerini düşünüyordu ama görünüyordu ki Asaf Bey'le arkadaş olmak bile çok zordu.

"Abla, bir sorun mu var? İzin vermedi mi?"

"Sorun yok Vedat, nereye gittiğimle ilgilenmediğini söyledi. Her zamanki gibi..."

"Anlıyorum." Vedat, Melek'le birlikte teras kata çıkarken genç adam düşünceliydi. Sessizlik bir süre devam ederken teras kapısında elinde çaylarla beliren genç kız yüzünü aşağı eğerek, "Melek abla, Güler anne size çay gönderdi" dedi.

Melek, Gökçe'nin elindeki tepsiyi almak için hızla ona yaklaşırken Gökçe arkasını dönüp gitmek isterken Melek'in, "Kendine bardak getirmedin mi?" sorusuyla duraksadı. Vedat genç kızın mahcup bir şekilde başını aşağı eğmesi karşısında gülümsedi.

"Abla ben yorgunum, fazla oturamayacağım. Eğer burada kalacaksam bana kalacağım odayı gösterir misin?" Melek genç adamın sözlerine yüzünü asarken elinde çaylarla geçip sedirin üzerine oturdu.

"Çaylarınızı içmeden kimse bir yere gidemez." Genç kız aşağıya baktığında avluda çalışan kızlardan Ceylan'ı gördüğünde, "Ceylan, buraya çayla birlikte iki bardak getirir misin? Küçük tüpü getirmeyi de unutma" diye bağırdı. Gökçe şaşkınlıkla yengesine bakarken Vedat ablasına gülümsemekle yetindi.

"Hadi otursanıza, ne zamandır burada keyif yapmak istiyordum. Keyfimi bozmayın." Vedat ablasının yanına otururken hâlâ ayakta olan Gökçe Melek'in yönlendirmesiyle yan tarafına oturdu.

"Neden polis oldun, ben aile işini yaparsın diye düşünmüştüm."

"Bilmem, bir anda karar verdim. Sanırım bizim oranın törelerine karşı çıkabilmek için güçlü olmak istiyordum." Melek anlayışla başını sallarken kapıda görünen genç kıza gülümseyerek,

"Gel, Ceylan" dedi. Genç kız ağır ve dikkatli adımlarla onlara yaklaşırken Melek yerinden kalkarak ona yardım etti. Küçük tüpün üzerine çaydanlığı yerleştirirken Ceylan'a, "Hadi sen de bize katıl" diye öneride bulununca genç kız utanarak Melek'i geri çevirdi.

"Hadi uzatma da bize katıl. Hem çekirdek varsa getir de sohbetin dibine vuralım." Gökçe yengesinin her bir sözünde daha da şaşırırken annesinin onlara katılıp gecelerini mahvetmemesini diledi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde sohbet iyice koyulaştı. Melek uzun zamandır hiç bu kadar iyi zaman geçirmediğini düşünüyordu. Vedat akademi günlerinde başından geçen komik olayları anlatırken onları güldürüyor, bazen de hüzünlendiriyordu. "Melek abla, sen okumadın mı?" diye sorduğunda genç kızın aklına okulu geldi. İlk dönem başlayalı bir ay olmuştu ve bu konuda hâlâ Asaf'la konuşmadığı için sıkıntı çekiyordu.

"Ziraat mühendisliği son sınıftayım" dediğinde Asaf ona imrenerek baktı.

"Demek Suat amcam gibi işçilerle çalışıyorsun." Suat'ın adının geçmesiyle Melek'in yüzü yeniden asıldı. Öldüğünde küçük olmasına rağmen hâlâ amcasının kendisine olan sevgisini hatırlıyordu. Genç adam öldüğünde Melek dokuz yaşındaydı. Hava iyice soğumaya başladığında Melek birden yerinden kalkarak, "Hadi bu gece bu kadar yeter, sabah erkenden önce tarlaya sonra da konağa gideceğiz" dedi. Vedat da genç kızın peşinden ayağa kalkarken Ceylan ortalığı toparlayacağını söyleyerek onların terastan çıkışını izledi.

***

Sabahın erken saatinde gözlerini araladığında başında müthiş bir ağrı vardı. Eli alnında yatağından kalkan genç kızın yine migreni tut-

muştu. Gözlerini kapatarak birkaç adımda dolabına ulaşıp giyeceklerini ayarladı. Üzerini değiştirdikten sonra erkenden mutfağa inip konağa geldiğinden beri yaptığı gibi kocasının kahvaltısını hazırladı. Onun yemeyeceğini bile bile her sabah aksatmadan kahvaltısını hazırlıyordu. İşi bittikten sonra ilaç almak için mutfaktan çıktığında kapalı gözlerle merdivenlere yöneldi. Başının ağrısı gözlerine vurarak yanaklarından aşağı yaş akıtmasına neden olmuş, daha fazla yürüyemeyerek merdivenlerin ortasında oturup başını iki avucunun arasına almıştı.

"Sen burada ne yapıyorsun?" Genç adam hastaneye gitmek için odasından çıktığında merdivenlere oturan Melek'i görünce dayanamayıp sordu. Kızın hızlı bir şekilde peçesini takmaya çalışması dikkatinden kaçmadı. Sabah sabah *ya sabır* diyerek ona yaklaştı. "Sana bir soru sordum, ne yapıyorsun burada?"

Melek başını kaldırıp güçlükle açmaya çalıştığı gözlerini genç adama dikerken ıslak gözlerle karşılaşan Asaf dişlerini sıkarak, "Migrenin mi var senin?" diye sordu. Sonra da "İlacın yok mu, alsana ilacını" diye ekledi.

"İlacım bitti, kasabaya gidince alacağım." Melek sırf kocasının tepkisini ölçmek için ona ilacının bittiğini söylemişti. İlacı azalmıştı ama henüz bitmemişti. Söyler söylemez pişman olsa da geri adım atmadı. Asaf hızlı bir şekilde yanına giderek genç kızı oturduğu yerden kaldırmaya çalıştı. Melek onun ne yapacağını merak ederken bir yandan da kendi kendine kızıyordu.

"Yanlış anlama, bu seninle alakalı değil, tamamen meslek icabı." Melek peçesinin altından genç adama hafifçe gülümserken ıslak gözleri daha da parladı. Asaf onun gözlerine bakmamaya çalışarak genç kızı avludaki sedire oturttu. "Az bekle, belki ecza dolabında sana iyi gelebilecek bir şeyler vardır." Asaf genç kızın yanından ayrılırken Vedat merdivenlerden aşağı inerek Melek'in yanına geldi.

"Bir şey mi oldu, abla?" dediğinde Melek genç adama bakarak,

"Bana onun yanında *abla* demesen, sonra kim olduğunu açıklarız" dedi. Vedat genç kıza şaşkın bir şekilde bakarken Asaf hızlı adımlarla onlara yaklaştı. Vedat'ı görünce kısa bir duraksama yaşarken,

"Gece burada kaldığınızı bilmiyordum" diye söylendi dişlerinin arasından.

"Kalmasını ben istedim, sanırım misafir ağırlamam sorun olmaz." Asaf içine yerleşen öfkeye hâkim olmaya çalışırken sesinin tonuna aldırış etmeden,

"Elbette misafir çağırabilirsin ama yatılı olanları bana sormak zorundasın" dedi.

"Sen dairene geçtiğin için soramadık, kusura bakma artık. Malum odanızın dokunulmazlığı var." Asaf sabah sabah sabır çekmekten içi şişmiş bir şekilde,

"Konakta ilaç kalmamış, hadi eczaneye gidelim" dedi. Vedat genç kızın neden peçe taktığını anlamadığı için dikkatini ona vermişti. Asaf onun Melek'e olan bakışlarını yakaladı. "Sen bakışlarına dikkat et, kime baktığını aklından çıkarma." Vedat gelen uyarıyla şaşkın bir şekilde Asaf'a bakarken içten içe eğlenmeye başladı.

"Kime nasıl bakacağıma ben karar veririm, Asaf Bey, siz değil. Ben sizin köyde çalıştırdığınız marabalarınızdan değilim." Vedat, Melek'e elini uzatarak,

"Hadi, Melek, konağa kasabadan ilacını alır öyle geçeriz." dedi.

"Ama araba yok?" Melek bakışlarını Asaf'a çevirirken onun sinirli bir şekilde Vedat'a baktığını gördü. Neler olduğunu anlamasa da Asaf'a, "Bizi konağa kahya ya da sen bırakabilir misin?" diye sordu. Ömer arkasını dönüp,

"Birkaç dakikaya hazır olun, hastaneye yetişmeliyim" dedi.

"Bunun nesi var?" Vedat, Asaf'ın arkasından söylenirken Melek de *bilmem* der gibi omuzunu salladı. İkili büyük 4x4'ün arka koltuğuna geçerken Asaf, Gülüm'ü yeni aldığı hemşireye bırakarak arabaya doğru yürüdü. Araba güçlü motor sesiyle yola çıkarken kimseden ses çıkmadı. Asaf arada arkaya bakarak ikilinin ne yaptığını kontrol ederken Melek daha fazla gün ışığına dayanamayıp gözlerini kapattı ve başını cama yasladı.

"İlaçların azaldığında alınmasını söylemelisin, yoksa böyle ağrı çekersin."

"Sanki çok da umurunda ya..."

"Umurumda olması gerekmiyor, ben işimi yapıyorum."

"Başım ağrıyor, lütfen susar mısın?" Melek son sözlerini söyle-

diğinde araba durdu. Asaf arabadan inerek kapalı eczanenin sahibini aradı. Küçük bir yer olduğu için herkes birbirini tanıyordu. Eczacı telefonunu kapattıktan sonra koşarak Asaf'ın önünde hemen el pençe durmaya başladı. "Buyur, beyim, bir isteğin mi vardı?" Asaf eczaneyi açmasını isteyerek ağrı kesici hapların yanı sıra migrene iyi gelebilecek bir iğneyi de alıp arabaya doğru yürüdü. Melek'in tarafındaki kapıyı açıp kapının yanında diz çöktüğünde Melek onun ne yapmaya çalıştığını görünce birden gözleri büyüdü.

"O elindeki ne? Ben iğne olmak istemiyorum."

"Ne o, küçük Hanım iğneden mi korkuyor?" Asaf genç kızın sözleriyle alay ederken Melek gözlerinden ateş saçarak ona bakıyordu. "Ne münasebet, korktuğumdan değil. İğne bedenimi ağırlaştırıyor. O kadar da kötü değilim."

"Buna sen değil ben karar veririm." Asaf iğneyi hazırlayıp genç kızın kolunu sıyırırken Vedat'ın varlığını hatırlayıp, "Sen dön diğer tarafa!" diye uyardı. Kendi kendine söylenirken kolunu kıpırdatan genç kıza ters bir bakış atarak,

"Sen de rahat dur artık, iğne kırılacak." Melek başını diğer tarafa dönerek genç adamın iğneyi koluna batırmasını beklerken birden kolunun örtülmesiyle bakışlarını yeniden Asaf'a çevirdi.

"Bitti mi?"

Şaşkın bir şekilde bir koluna bir de genç adama bakarken Asaf başını iki yana salladı. "Allah'ım, çocuk gibi" diyerek elindeki poşeti Melek'e vererek direksiyona geçti.

Araba ağır bir şekilde baba topraklarına doğru ilerlerken Vedat genç kıza dönerek, "Emin misin babanın bir şey söylemeyeceğine. Biliyorsun, beni görünce yine kötü anılarını hatırlayacak" dedi.

"Merak etme, annem babamın sinirini hemen alır. Hem biliyor musun, yeniden abla olacağım. Annem bunca yıl sonra bebek bekliyor." Vedat heyecanla genç kızın elini tutarken Asaf boğazını temizleyerek kendisini belli etti. Vedat başını eğerek sadece Melek'in duyacağı bir sesle,

"Bunun nesi var, zebani gibi hep aramızda" dedi.

Melek ona gülümseyerek, "İnan ben de bilmiyorum, normalde böyle davranmaz" dedi. Asaf sert bir şekilde,

"Fısıldaşmanız bittiyse buradan sonra sanırım yürüyebilirsiniz, ben işe geç kaldım," dedi. Asaf köy meydanında ikiliyi arabadan aşağı indirirken Melek arabanın arkasından saydırmaya başladı.

"Şuna bak şuna, eve kadar götürse sanırsın incileri dökülür. Ukala ne olacak, ego patlaması yaşıyor."

"Melek abartma istersen"

"Abartma mı? Görmedin mi, bizi yarı yolda arabadan indirdi."

"Tamam, benim için de güzel olur, köyü gezmiş olurum." Melek genç adama konağın yolunu gösterirken Vedat altı yaşında ayrıldığı köyü yeniden tanımaya başladı. Etrafa bakınsa da hiçbir yer tanıdık gelmiyordu. Melek başı dik bir şekilde köy meydanından geçerken arkasından kendisini izleyen meraklı bakışların farkındaydı. Üstelik yanında üniformalı bir polis olması köylüyü tedirgin etmeye yetmişti. Bulunduğu duruma keyiflenirken birkaç dakika sonra konağın kapısına ulaştılar. Genç kızı ilk gören konağın kahyası olmuştu.

"Melek, kızım nasılsın?" Genç kız adama gülümseyerek selam verirken bir yandan da,

"Annem nerede, odasında mı?" diye sordu. Adam gülümseyerek başını salladı. Melek genç adamın koluna girerek merdivenlere yönelmişti. Vedat'ın tedirgin bir şekilde yürüdüğünü fark eden genç kız onu rahatlatmaya çalışıyordu. Genç adam merdivenlerde durarak çocukluğunun en güzel günlerinin geçtiği avluya baktı. Melek'le konağın arka bahçesine saklanarak oynadıklarını hatırlayınca gülümsedi.

"Melek?" Melek babasının sesini duyunca yüzünde kocaman gülümsemeyle ona doğru koştu. Sedat kızının habersiz gelişinin nedenini merak etse de bir şey söylememişti. Kızına sarılan adam merdivenlerin orta yerinde kendisine bakmamaya çalışan genç adama dikkat kesilirken Sedat kaşlarını çatarak kızına baktı.

"Melek, misafirimiz mi var?"

"Misafir mi değil mi sen karar vereceksin." Sedat kızına şüpheyle bakarken Melek genç adamın yanına giderek yanında durdu. "Sence güzel görünüyor muyuz?" Melek'in sorusu Sedat'ın birden öfkelenmesine neden oldu. Vedat bir kazaya kurban gitmemek için istem dışı Melek'in arkasına geçerken Sedat'ın gür sesini duydu.

"Sen ne saçmalıyorsun, Melek?" diye öfkeyle bağıran adam kızının kahkaha atarak gülmesine neden oldu. Asude kocasının öfkeli sesini duyunca yerinden kalkarak onların yanına giderken endişeli bir şekilde bakarken kızının yanındaki genç adama dikkat etti. Öyle ki kendisine bakan gözlerdeki ifade Asude'nin de gözlerinin parlamasına neden oldu. Ağır adımlarla kızıyla yanındaki adama doğru yürürken Vedat yıllar sonra bile hiç değişmeyen kadının sevecen bakışları karşısında utandı.

"Asude anne?" Vedat'ın dudaklarından çıkan fısıltı gibi ses Asude'nin yüreğine dokundu.

Gözlerinden bir damla yaş akarak yanağından aşağı yolunu bulurken bir elini inanmaz bir şekilde ağzına getirerek, "Vedat sen misin?" diye sordu. Sedat duyduğu isimle gerilirken kızının yanındaki delikanlıya daha dikkatli bakıyordu. Vedat kendisini tanıyan kadının yanına koşarak hızla elini alıp öptü.

"Asude anne," diye gözleri yaşlanarak kadına bakarken Asude mutlu olduğunu belli edercesine genç adama sıkıca sarıldı. "Ah evladım, ne kadar büyüdün sen? Dur bakayım bir sana, ne kadar da yakışıklı olmuşsun" dediğinde Sedat karısının bu gösterisine kızarak araya girdi. "Sen, delikanlı! Geri dur biraz, karıma çok yaklaşma." Asude kocasına kaşlarını çatarak bakarken Melek annesinin mutluluğuna gülümseyip babasının kolunun altına girdi.

"Güzel sürpriz oldu baba, değil mi? Vedat'ın ilk görev yerinin burası çıkması çok güzel." Sedat tedirgin bir şekilde genç adama bakarken sormak istediği soruyu karısı sorunca yutkunmadan edemedi. O da biliyordu çocuğun bir suçu yoktu; ama Seher'in yeniden yakınlarında olmasına izin veremezdi.

"Annen de geldi mi?" Asude'nin neşeli bir şekilde sorması Sedat'ı sinirlendirse de sessizliğini korumuştu. Vedat'ın yüzü asılarak annesinin öldüğünü söylemesi ister istemez Sedat'ı üzse de belli etmemeye çalıştı.

"Ah canım, sen ne yapıyorsun? Köyde kalmadın anlaşılan?" Asude merakla sorularına devam ederken Sedat araya girerek kolunu karısının beline dolayıp,

"Senin ayakta olmaman gerekiyor Asude, söz dinle" dedi. Vedat,

Melek'in kendisine anlattıklarıyla Asude'nin zor bir gebelik geçirdiğini öğrenmişti.

"Sedat baba..." Vedat birden sözlerini fark ederek sustu. Neredeyse Sedat'a baba diyeceğini fark eden Vedat mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırınca Sedat da genç adamın durumunu fark ederek hiçbir şey söylememişti.

"Hadi, Asude, siz salona geçin de orada hasret giderin. Benim işe gitmem gerek" dedi. Yanlarından ayrılmadan önce duraksayıp "Akşam yemekte görüşürüz," diye genç adama yemeğe kalmasını ima ederken Vedat'ın şaşkın bakışları arasından hızla yanlarından ayrıldı. Beklediğinin aksine konakta iyi karşılanması genç adamın içini rahatlatmıştı. En azından Sedat tarafından kovulmamıştı. Derin bir iç çekerek Asude'nin gülümseyen yüzüne baktı.

"Asude anne, ben çok acıktım!" Asude birden küçük oğlanın eteklerine yapışıp yemek istediği o günlere döndü. Çok acı çekmişti ama Vedat'ı her zaman sevmişti. Melek'e dönerek,

"Kardeşine yemek hazırla bakalım, küçük hanım. Sonra da bize katılırsın!" diyerek Vedat'la birlikte salona geçti. Melek bir köşeye atıldığını arkalarından bağırarak söylese de ona kimse aldırış etmemişti. Aldığı iğne üzerine ağırlık yapsa da mutluydu ve bu mutluluğu kaybetmek istemiyordu. Bir de kocasını okul için ikna edebilirse daha mutlu olacaktı. Konakta kendisini bekleyen kişilerden habersiz!

15. BÖLÜM

Sedat arabasına binip işine doğru ilerlerken aklı evde kalmıştı. Asude'nin üzülmesini istemiyordu. Birkaç hafta önce kendisine gelen mektubu hatırladı. Seher'in öldüğünü biliyordu ama oyun olabileceği düşüncesiyle buna ihtimal vermedi. O kadını tekrar hayatlarına sokmaya niyeti yoktu. Ama bugün Vedat'ın gelmesiyle yeniden geçmişe dönmüş ve yaptığı büyük hatayı hatırlamıştı. Asude'nin o çocuğa nasıl sarıldığını görünce içi biraz olsun rahatlayan adam cebindeki telefonunu çıkararak kardeşini aradı. Kısa bir konuşmanın ardından akşama konağa gelmelerini söylemiş ve telefonunu kapatmıştı. Ofisteki işlerini erkenden bitirip konağa dönmek için acele etmesi gerekiyordu.

***

"Anne ben çok yorgunum. Odama çıksam sorun olur mu?" Melek annesiyle Vedat'ı yalnız bırakarak kendi odasına geçerken Asude kızının kapıdan çıkışını üzgün gözlerle izledi.

"Nasıl oldu bu iş?" Vedat, Asude'nin bakışlarını fark edince sormadan edemedi. Asude gülümseyerek yanında oturan genç adama baktı. "Burada olmana çok sevindim, canım! Nerede kalıyorsun?" Vedat konunun değişmesinden hoşlanmasa da sonra öğrenirim diyerek Asude'ye cevap verdi:

"İlçedeki lojmanda kalacağım, daha dün geldim."

"Melek'in evlendiğini nereden öğrendin peki?" Asude şüpheyle genç adama bakarken Vedat sıkıntıyla bakışlarını kaçırdı. "Çekinme de söyle hadi, sana onun Arıkan konağında olduğunu kim söyledi?"

"Ben karakola giderken bindiğim minibüsteki yolcular konuşuyordu. Arıkanların beyinin Solaklı beyinin kızını kuma aldığından bahse-

diyorlardı. Önce inanmak istemedim ama kadına kızın adını sorunca Melek ablamın adını verdi. Emin olmak için konağa gittim. Sana o kadar benziyor ki, o olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi."

"Bana benziyor, öyle değil mi? Baksana kaderi de bana benzedi. Çirkin bir iftira tüm hayatını mahvetti."

"İftira mı?" Vedat merakla Asude'ye bakarken onun bakışlarına dayanamayan Asude başını çevirdi. "Nasılsa öğreneceksin," diyerek Asude olanları Vedat'a anlatmış, sonra da derin bir nefes almıştı. Vedat ablasının başına gelenlere inanamıyordu. Ama dün ve bu sabah enişte-si olacak adamın davranışlarını gördükten sonra az da olsa ablası için endişesi azalmıştı. Kendi nasıl davranıyordu hiç bilmiyordu ama evdekilere ablasını ezdirmediği belli olmuştu. Ya da kendisi orada olduğu için böyle davrandıysa... Genç adamın içine düşen kurt canını sıktı ama nasılsa sık sık ablasını ziyarete gidecekti.

"İlçe buradan bir saat, burada kalamaz mısın?" Asude'nin sorusu Vedat'ın gerilmesine neden olurken cevap vermekte gecikmedi:

"Bunun doğru olacağını sanmıyorum, izin günümde seni ziyarete gelirim. Hem Sedat..." Vedat ona nasıl hitap edeceğine karar veremiyordu. Kendisine bir şey söylememiş olması demeyeceği anlamına gelmezdi. Düşündükçe içinden çıkılmaz bir durumda olduğunu hisseden genç adam, "Sedat Bey varlığımdan rahatsız olabilir" dedi. Asude onun çekincesini anlıyor ama kocasını da tanıyordu.

"Sen Sedat'ı dert etme, eminim o da senin burada kalmana mutlu olacaktır." Vedat kadına inanmak istese de sessiz kalmaya karar verdi. Kapı ağzında kendisine bakan ikiliyi gören Asude gülümseyerek, "Gelsenize çocuklar," dedi. Suat annesiyle samimi bir şekilde konuşan adama dik dik bakarken Can da ondan aşağı kalır bakışlar sergilemiyordu.

"Anne bu kim? Babam gördü mü onu?" Suat alttan alta annesine babasının kızacağı sinyallerini verirken Can daha açıklayıcı bir şekilde konuştu.

"Yenge, amcam evde yabancı biri olduğunu duyunca kızmayacak mı? Üstelik onunla yalnızsın, bize haber etseydin ya" dedi.

İki genç oğlanın sözleriyle gülümseyen Vedat hayal meyal bebekliğini hatırladığı ve diğerinden daha büyük görünen çocuğun Can olduğuna karar vererek, "Kocaman adam olmuşsun, Can" dedi. Can kaşları-

nı çatarak Vedat'a bakarken arkalarından gelen Melek ikilinin ensesine hafifçe vurarak,

"Ne bakıyorsunuz öyle, abinize *hoş geldin* desenize!" dedi. Suat ablasının sesini duyunca her şeyi unuttu.

"Abla sen ne zaman geldin?" Can da genç kıza sıkıca sarılarak onu özlediğini söyledi. "Siz ikiniz ne kadar beceriksizsiniz. Ben size ne görev verdim, hâlâ bir ipucu yok mu?" İki çocuk da mahcup bir şekilde ona bakarken Melek dayanamayıp ikisine de sıkıca sarıldı. "Tamam, nasılsa bulacaksınız. Hadi Vedat abinize selam verin." Suat ve Can şüpheli bir şekilde genç adama bakarken onun bakışlarını yakalayan Melek gülerek,

"Bak Vedat, bu yakışıklı benim kardeşim Suat. Bu da Suat amcamın oğlu Can," dedi. Can bakışlarını Melek'e dikip heyecanla,

"Biliyor musun abla, babam bana annemin resmini buldu, sana göstermedim, değil mi?" dedi. Melek Can'ın heyecanına mutlu olurken onun hızla salondan çıkıp gitmesini izledi.

"Suat öyle bakıp durma, geç de Vedat abinin yanına otur."

"Ama abla, onu tanımıyorum ki?"

"Yakında tanırsın, merak etme. Hem bundan sonra abini daha sık göreceksin. Ona alışsan iyi edersin."

"Ama babam bundan hoşlanmayacak."

Suat'ın sözleriyle yüzlerdeki gülümseme solarken Melek şakayla, "Babam anneme yaklaşan hiç kimseden hoşlanmıyor, senden bile..." dedi.

"Kardeşinle düzgün konuş, Melek." Arkalarından gelen sesle herkes gerildi. Sedat işe giderken yarı yolda vazgeçerek konağa dönmeye karar vermişti. Vedat'ın döndüğü gün karısının yanında olması gerekiyordu. Vedat hızla oturduğu yerden kalkarken onun bu davranışı Sedat'ın gözünden kaçmamıştı.

"Oturun hadi, akşama Yağız'lar gelecek." Asude kocasının kaçamak bir şekilde Vedat'a baktığını görünce gülmemek için kendisini zor tuttu. İki adam da ne konuşacağını bilmez bir halde öylece bekliyordu.

"Madem akşama aile toplantısı var, hadi hazırlık yapalım, kızım!"

dedi. Asude yerinden kalkmak istediğinde hiç beklemediği bir kişiden, Vedat'tan veto yemişti.

"Anne sen kalkmamalısın, dinlenmen gerek!" dediğinde Sedat kendisinden önce davranan genç adama kaşlarını çatarak bakarken Melek babasının ters bir şey söyleyeceğini düşündü ve hızla araya girdi:

"Vedat, gel seninle ahırlara gidelim. Rüzgâr'ı özledim." Melek kapıya yöneldiğinde Sedat kızına seslenerek onu durdurdu.

"Kızım, Rüzgâr'ı almalısın, hayvan sen gittiğinden beri huysuz davranıyor. Seyis yemini yemediğini söyledi." Melek elbette atını yanında götürmek istiyordu ama Asaf'ın ne söyleyeceğinden emin değildi. Derin bir iç çekerek,

"Konaktakilerle konuşur atımı alırım, baba. Şimdi iznin olursa kardeşime atımı göstereceğim" dedi. Melek'in Vedat'a kardeşim demesi babasının dikkatini çekse de bir şey söylemedi. İkili kapıdan çıktıklarında Suat yüzünü asarak,

"Anne, ablam neden o adama *kardeşim* diyor?" diye sorarken Asude kıskanan oğluna bakarak gülümsedi.

"Çünkü kardeşi de ondan kardeşim diyor. Sen de Vedat'a abi demelisin. Hem senden büyük, hem de bir zamanlar bu evde yaşadığı için..." Sedat kaşlarını çatarak karısına baktığında Asude kocasına dönerek,

"Bakma bana öyle, sen de biliyorsun ki onun bir suçu yok. Senden nasıl çekindiğini fark etmedin mi? Çocuk sana bakarken diken üzerinde duruyor" dedi.

"Çekinse iyi olur, sana bu kadar yaklaşmasına da izin verme."

"Yapma Sedat, kıskandığın için çocuğa kötü davranamazsın."

"Ben anlamam, karıma benden başka kimsenin yakın davranmasını istemiyorum." Suat kendisini unutarak atışan anne babasına gülerken Asude oğlunu fark edip,

"Sen neden gülüyorsun? Babası kılıklı ne olacak. Kıskandığın için abine kötü davranırsan seninle bozuşuruz."

"Ama anne görmüyor musun, ablam bizi bırakıp onunla gitti."

"Çünkü abini özlemişti. Şimdi çok konuşma da git onlara katıl." Suat yüzünü asarak odadan çıkarken Sedat karısına döndü:

"Polis olmuş demek, ne zaman geldiğini söyledi mi?" dedi. Asude kocasının merakına gülerken sorusuna cevap verdi:

"Dün gelmiş, oradan Melek'in yanına gitmiş ve geceyi orada geçirmiş."

"Orada kalmasına damat laf etmemiş mi?"

"Bilmem, sormadım. Etseydi söylerdi herhalde. Neyse, yarın lojmana yerleşecek" derken kocasının tepkisini merak ediyordu. Sedat düşünceli bir şekilde karısını dinlerken aklı hâlâ kendisine gelen zarfa takılıydı. Asude'yle konuşması gerekiyordu.

"Vedat'ı görünce sana söylemeyi unuttuğum bir şey geldi aklıma. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum..." Asude merakla kocasına bakarken Sedat sıkıntıyla konuşmaya başladı. "Birkaç hafta önce bana bir zarf geldi, babasının avukatından."

"Avukat mı? Neden?"

"Sanırım Vedat için! Ben takip etmemiştim ama nüfusta Vedat hâlâ benim oğlum olarak kayıtlı görünüyor." Asude şaşkın şaşkın kocasına bakarken birden gülmeye başladı. "Ne yani, Seher oğlunun babasıyla olan savaşını kazandı mı?"

"Bunda gülecek ne var, Asude? Sana Vedat'ın benim nüfusuma kayıtlı olduğunu söylüyorum. Şu anda kanunen yirmi yaşında bir oğlum var." Asude,

"Yirmi bir!" diye onu düzeltirken gülümsemesi devam ediyordu. "Bu durum seni eğlendiriyor mu karıcım?"

"Neden olmasın, hem sen de biliyorsun ki Vedat'ın senin topraklarına ihtiyacı yok. Anne ve babasının ailesinin toprakları bizimkilerden daha fazla... Bu konuda sıkıntı yapmıyorsun, değil mi?" Sedat başını iki yana sallayarak ona cevap verirken hâlâ bu konuyu bu kadar savsakladığına inanamıyordu. Yıllardır yaşadığı mutluluğa gölge düşmesin diye konakta ne Seher'i, ne de Vedat'ın sözünü ettirmişti. Şimdi ise Vedat geri dönmüştü.

***

"Bu atı nereden buldun, harika bir şey bu?" Vedat hayranlıkla karşısındaki gece karası ata bakarken Melek de gülümseyerek atını sevmeye

başladı. Sahibini gören at sevincini belli etmek istercesine başını genç kıza doğru uzatırken Melek de onu geri çevirmeyerek sevmeye devam ediyordu. "Dedemin hediyesiydi. Küçük bir tayken vermişti bana ama görüyorsun ya, muhteşem bir at oldu."

"Şanslısın..." Vedat aklına her ne geldiyse hüzünlendi. Melek ona dikkatle bakarken,

"At binebiliyorsun, değil mi? Biraz dolaşmaya ne dersin?" Vedat ablasının teklifini kabul ederken seyisten ikisi için atları eyerlemesini istediler. Bir süre sonra ikili at üstünde konaktan ayrılırken Suat ve Can da onlara katılmak için arkalarından gitti. Melek önde üç erkek hemen arkasında ağır bir şekilde ilerleyen grup köylülerin dikkatli bakışları altında etrafı dolaşmaya başladı. Melek, Vedat'a topraklar ve sınırlar hakkında bilgi verirken Vedat sadece etrafta dikkatle onlara bakanları izliyordu. Polis olmanın verdiği eğitimle nedense herkese şüpheli gözüyle bakıyordu. Üzerinde hâlâ üniforması vardı ve yanına giyecek kıyafet almamış olmak canını sıkmıştı.

"Hakkında dedikodu çıkaranları bulabildin mi?" Melek kendisine sorulan soruyla bakışlarını iki küçük oğlana çevirdi. "Bu görev şu gördüğün ikilinindi ama hâlâ bir şey yok."

"Abla biz ne yapalım, kimse ağzını açmaya yanaşmıyor."

"Demek öyle? O gün sen de vardın, Suat, hiç mi şüpheli davranışta bulunan birini görmedin?"

"Aslında şu Sezgin denen adam vardı ama o her zaman tuhaf davrandığı için dikkat etmeye gerek duymadım." Suat'ın sözlerine Melek başını sallarken Vedat atılarak,

"Kim bu Sezgin? Neden tuhaf davranıyordu ki?" dedi. Melek ona bakarak,

"Polis olduğunu hemen belli etmemelisin Vedat, sonra başın derde girer," dedi şakayla.

"Öyle mi, beni merak etme abla, ben başımın çaresine bakarım." Bir süre daha dolanan grup vaktin geç olduğunu fark edince konağa dönmeye karar verdiler. Melek'in rahat bir şekilde köyde dolanması yine köylünün diline dolanırken şaşkınlıklarını gizlemeyen bazı meraklılar yoluna çıkarak atını durdurmasını sağladı.

"Hanımım, sizi görmek ne güzel. Beyinin bu köye gelmene izin vermediğini söylemişlerdi."

"Kim söylemişse yalan söylemiş. Beyim benim davranışlarımdan emin, siz kafa yormayın."

"Doğru ya, nasılsa size olan düşkünlüğü bu köye kadar ulaştı." Kadının sözleri Melek'in dikkatinden kaçmazken aklına ilk evlendiği hafta köyde yayılan dedikodu geldi. Haberler köyde ne çabuk dolaşıyordu.

"Desenize ünüm sınırları aşıp size kadar geldi. O zaman karşımda konuşmadan önce iki kez düşünmelisiniz. Ne de olsa ekmeğini benim topraklarımdan kazanıyorsunuz." Kadın Melek'in verdiği cevaba karşı bir adım geri giderken bakışlarını kaçırdı. Sesi kesilen kadın yoldan çekildiğinde Melek at üzerinde daha dik bir pozisyona geçerek atını topuklamış ve konağa doğru yola devam etmişti.

"Bu neydi şimdi?" Vedat şaşkınlıkla genç kıza bakıyordu.

"Kendilerine yeni dedikodu arayanlardan biri işte, sen dert etme. Malzeme bulamayınca konuşamaz."

"Baban bunlara nasıl izin veriyor, eskiden olsa köyden kovardı."

"Annem izin vermiyor, yoksa köyde yaşayacak kimse kalmazdı." Melek'in sözleriyle iki küçük oğlan gülerken Vedat'ın canı sıkılmıştı. Kendi köyünde de çok dedikodu oluyordu. Hatta annesiyle geri döndüklerinde çok fazla laf çıkmıştı. Ölen annesinin her gün eridiğini hatırlayınca içi acıdı. Dedesi onu bir türlü biyolojik babasıyla evlenmeye ikna edememişti. Evlenmektense kendisini öldüreceğini söylemiş, hatta birkaç kez intihara kalkışmıştı.

"O şerefsizle evlenmektense her gün laf yemeye razı olurum. Benim oğlum onun adını taşımayacak!" Annesinin dedesine söylediği sözleri dün gibi hatırlıyordu. İki aile de Vedat'ın kendi nüfusuna geçmesi için girişimde bulunmuş ama bir türlü anlaşamadıkları için başarılı olamamışlardı. Kimliğinde baba adı olarak hâlâ Sedat'ın adı yazması ise genç adam için büyük bir ironiydi. Annesi büyüdüğü zaman ona yaptığı haksızlıktan bahsetmişti. Başta evden ayrılmış ama annesi hastalanınca geri dönmek zorunda kalmıştı. Küçükken annesine hep Asude annesi ve Melek'i sorduğu günleri hatırlayınca yine içi burkuldu. Neyse ki artık hesap vereceği kimse yoktu ve istediği zaman Asude annesini görebilecekti.

"Şuraya bak, halamlar geldi!" Genç adam Suat'ın sesiyle düşüncelerinden çıkarken gözleri konağa girmek üzere olan arabaya takıldı. Bir halası vardı ama onu hatırlamıyordu. Sıkıntıyla atının üzerinde konağın bahçesinden içeriye girerken kendilerine yönelen bakışları görmemeye çalışıyordu.

"Melek, canım sen ne zaman geldin?" Songül yeğenine doğru giderek onun atından inmesini bekledi. Genç kız halasına sıkıca sarılarak onu karşılarken Songül'ün bakışları yabancı adama kaydı.

"Misafirin mi var canım?" dedi merakla. Melek halasına başını sallayarak cevap verirken Cüneyt de genç kızın yanına gelerek onu selamladı. Onun da bakışları yabancı olana kaydı.

"Baban evde mi?" Sorusundaki imayı Melek fark ederken Vedat atından aşağı inerek onların yanına yaklaştı. Kendisini tanıtmak üzereyken konağın avlusunda yeni bir araba sesi duyuldu. Yağız kalabalık avluda arabasını durdurduğunda yüzünde büyük bir gülümsemeyle arabasından inip önce yeğenine sarıldı. Melek amcasının kollarından kurtulurken Yaren arabadan inerek kaşları çatık şekilde kocasına bakıyordu.

"Melek'i gördü, bizi unuttu. Şu kapıyı açsan da kızım inse arabadan!" Yaren sitemle kocasına konuşurken Yağız arabanın arka kapısını açarak kızını dışarıya çıkardı.

"Melek abla!" Yezda da tıpkı babası gibi genç kıza sarılırken merak ettikleri soruyu küçük kız sordu: "Melek abla, bu abi kim?" Yağız yabancıyı o anda fark ederek gerilirken yeğeninin yanına yaklaştı. Bakışlarını Vedat'a dikti.

Vedat garip bir şekilde Yağız'ı hatırlamıştı. Yaren'i unutmasına zaten imkan yoktu. Küçükken hayatını kurtaran kadını nasıl unutabilirdi? Ama bir sorun vardı, Yaren neden Yağız'a kocası gibi davranıyordu? Aklı karışan Vedat düşüncelerinden Sedat'ın sözleriyle çıktı. Sedat araba seslerini duyup konaktan avluya çıkınca bir süre gelenlerin sarılmalarını izledi. Gözleri üzerindeki bakışlarla tedirgin olan Vedat'a kayınca araya girmek zorunda kaldı.

"O senin büyük abin, sizleri görmeye gelmiş." Yağız şaşkınlıkla abisine bakarken Yaren kocasının ifadesine gülmeye başladı. "Abi baksana onu şoka soktun. Sahi, kim bu delikanlı?"

"Beni hatırlamanı beklerdim, Yaren yenge! Çünkü ben seni hiç unutmadım, hâlâ eskisi kadar güzelsin."

"Ağır ol, delikanlı! Karımdan uzak dur."

"Ben ne dedim ki? Hem o seninle ne zaman evlendi?" Vedat'ın sorusu ortamı gererken Yaren gözlerini kısarak genç adama baktı. O kadar ürkek duruyordu ki ondaki bir şey tanıdık geliyordu.

"Vedat?" Yaren o bakışlarda gördüğü şey karşısında fark ettiği şeyle hızla Sedat'a döndü. Onun bu çocuğu konağa kabul etmiş olması inanılır gibi değildi. Vedat başını sallayarak Yaren'i onaylarken Yağız ikinci şaşkınlığını yaşıyordu.

"Annen?" Vedat'ı tanıyan herkesin aklına ilk olarak nedense Seher geliyordu. *Annem sizlere ömür* dediğinde Yaren yüzünü asarak genç adama sarıldı.

"Kocaman adam olmuşsun, seni görmek gerçekten güzel." Yaren birden geri çekildiğini hissedip kaşlarını çatarak kocasına baktı.

"Yağız sen ne yapıyorsun?"

"Karıcım, senin tek sarılabileceğin erkek benim, başkası değil." Yaren kocasının sözleriyle utanırken Vedat kendisini tutamayıp kahkaha attı.

"Bu, ailenin genlerinde var galiba, erkeklerin hepsi kıskanç."

"Kadınları da kıskançtır..." Cüneyt araya girerek karısını kolunun altına aldı. Songül onun bu davranışını onaylamayan bir ifade takınırken yengesine döndü.

"Biz Vedat'la biraz vakit geçirelim, değil mi yenge, nasılsa erkeklerin sohbet edecek konuları vardır" dedi. Songül, Cüneyt'in itiraz etmesine fırsat kalmadan Vedat'ın koluna girerek,

"Hadi, halacım, bize bu zamana kadar ne yaptığını anlat," dedi. İki kadın Vedat'ın koluna girerken onun şaşkınlığına aldırış etmeden hızla konağa doğru sürükledi. Sedat kardeşinin ve eniştesinin ifadesi karşısında kendisini tutamayarak gülmeye başladı.

"Karılarınızı elinizden kaçırdınız galiba?" İki adam Sedat'a ters bir şekilde bakarken akşam yemeği için herkes büyük yemek salonuna geçti.

"Ee, Vedat, ne yapmayı düşünüyorsun? İlçe karakoluna tayinin çık-

mış dediler. Nerede kalacaksın, bir yer ayarladın mı?" Vedat Yağız'ın sorusuna karşılık biraz olsun gerginliğini atmıştı.

"Ben lojmana yerleşe..." Vedat cevap verirken birden sözünün kesilmesiyle şoke olmuştu.

"Burada kalacak!" Sedat'ın sözleri herkesi şaşırtırken Asude gülümseyerek kocasına baktı. "Eğer her gün bir saat yol gidip gelmek zor olmazsa onun için konakta kalacak, başka yerde kalmasına izni yok" dedi. Vedat kendisine keskin gözleriyle bakan adama inanamaz bir şekilde bakarken Sedat'ın *hele bir karşı çık da gör bakalım* diye bağıran bakışlarından yutkunarak gözlerini çekti. Bir anda itiraz hakkının bile olmadığını hissetti. İlk kez birinden bu kadar çekiniyordu.

"Hem Asude'nin aklı da onda kalmaz. Madem kendini gösterdi, konakta varlığını yeniden belli etti, başka bir yerde kalamaz" dedi.

"Ama..." Vedat itiraz etmek istedi ama Sedat'ın bakışlarını görünce susmak zorunda kaldı. "Dolmuş buradan ilçeye saat kaçta kalkıyor?" Vedat'ın sorusuyla herkes şaşırırken genç adam açıklama mecburiyetinde kaldı. "Eğer burada kalacaksam dolmuşların saatlerini bilmem gerekiyor. Bir de köyden her gün araba kalkıyor mu?" dedi. Sedat başını iki yana sallarken Yağız onun yerine cevap verdi:

"Konakta her zaman araba vardır, ihtiyaç olursa onu kullanırsın. Herhalde araba kullanmayı biliyorsundur?"

"Evet ama buna gerek yok."

"Buradaki araba konağa lazım, sana yeni araba alırız."

"Buna gerek yok, ben dolmuş..."

"Sana soran olmadı, hem söz dinle. Büyümüş olsan da büyüklerin konuşurken susmayı bileceksin." Vedat Sedat'ın sözleriyle yutkunurken yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Onları ise sessizce izleyen kadınlar son kararla memnun olduklarını belli ettiler. Asude mutlulukla kocasına bakarken,

"Ben Vedat'ın odasını hazırlatırım. Kararın için mutlu oldum."

"Eminim olmuşsundur. Şimdiden söylüyorum, karıma çok yaklaşmasan iyi edersin." Vedat gelen uyarıyla şaşırırken Melek genç adamın yanlış anlayabileceğini düşünerek,

"Babam annemi bizden bile kıskanır, o yüzden anneme o yokken

yaklaş" dedi. Sedat kızına kaşlarını çatarak bakarken Suat gülümseyerek,

"Şimdi benim bir abim mi oldu?" dedi. Yanında oturan Can küçük oğlanın başına vurarak,

"Senin zaten bir abin var, iki abin oldu" diye onu düzeltti. İkili atışırken Vedat hâlâ Sedat'a bakıyordu. Anlaşılan karşısındaki adamın sınırı yoktu. Kendisini onun yerine koyduğunda onun gibi davranabileceğini düşünmüyordu. Ailesini dağıtmaya çalışan bir kadının çocuğuna oldukça merhametli davranıyordu. Yemekler neşe içinde geçerken Vedat için misafir odası ayarlandı.

Zifiri bir kara bulut üzerine doğru gelirken genç kız soluksuz kalarak nefes almaya çalışıyordu. Kaçmak istedikçe o bulut genç kızın hızıyla yarışırcasına önüne geçmeye devam ediyordu. Kulaklarında yankılanan yardım çığlığı içini dağlarken etrafa koşturmaya, çığlığın sahibini bulmaya çalışsa da bir türlü o bulut o kişiye ulaşmasına izin vermiyordu. Soluk soluğa kalarak yattığı yerden doğrulurken alnında biriken yaşları gözünden akan yaşla silmeye başladı. Kaç gündür aynı rüyayı görüyordu. Kimin kendisinden yardım istediğini bilmese de bulacaktı. Hava almak için odasının penceresini açtığında güneş yeni ufukta gözükmeye başladı. Bir süre gözlerini kapatarak sessizliği bölen kuş seslerini dinledi. Sonra da gözleri karanlığı altın kızıla döndüren güneşe takıldı. Bir süre konakta kalmak istemişti ama yapamazdı. İçindeki huzursuzlukla baba evinde kalması doğru değildi. Kahvaltıdan sonra eve geri dönmeye karar vermişti. Sessiz bir şekilde odasından çıkarak ailesi için kahvaltı hazırlamak üzere mutfağa gitti. Uzun zamandır baba ocağında kahvaltı hazırlamamıştı.

Bir süre sonra konağın merdivenlerinde yankılanan ayak sesleri genç kıza melodi gibi gelmeye başladı. Annesinin de dediği gibi babasının ayak sesleri kulağına melodi gibi geliyordu. Düşünceler arasında babasının ayak seslerini dinlerken içinden *bir gün ben de Asaf'ın ayak seslerini melodi olarak düşünebilecek miyim* diye geçirdi. Düşüncelerinin kaydı yönü fark edince hızla kendisine geldi. Sedat kızının yanına giderek yanağını öptü ve duygulanarak hazırladığı masaya baktı.

"Geç otur şöyle de konuşalım." Melek babasının karşısına oturur-

ken onun ne soracağını tahmin edebiliyordu. "Asaf sana iyi davranıyor mu?" Melek babasının sözlerine gülümseyerek karşılık verdi.

"Baba beni düşünme. Ben iyiyim..."

"Sana iyi olup olmadığını sormadım, sana iyi davranıyor mu?"

"Evet, bana iyi davranıyor. Zaten onu konakta pek görmüyorum."

"Ya işlerle kim ilgileniyor. O kadar toprağı idare etmek zordur."

"Hakan diye bir amcaoğlu var. Biraz o ilgileniyor, biraz da Hacer Hanım. Gerçi o kadına güvenmiyorum ama yapacak bir şey yok."

"O kadını ben de sevmedim, sana bir şey yaparsa bana haber vereceğine dair söz verdin."

"Merak etme baba, ben kendimi savunabiliyorum. Hem Güler anne ve Gökçe bana arkadaşlık yapıyor. İkisi de çok iyi..."

"Önemli olan Asaf'ın senin yanında olması. Başta istemedim evlenmeni, biliyorsun. Ama o delikanlıyı sevdiğimi de itiraf etmek zorundayım. Evli olmasaydı, içim rahat bir şekilde seni ona emanet edebilirdim. Ama söylenenler benim kulağıma kadar geldi."

"Baba, o da senin gibi, çaresiz etrafında olanlara yetişmeye çalışıyor. Doktorluğu çok seviyor ama bir yandan da karısını iyileştirememek onu çok üzüyor."

"Karısı! Kızım sen de onun karısısın, sana da iyi davranmalı." Melek babasının sözleriyle hüzünlendi.

"Biliyor musun baba, onu gördüm. Dün ilk kez onun odasının kapısına kadar gittim ve onu gördüm. Yatakta öylece yatıyordu, çaresiz bir şekilde zayıf ve masum. Baba o kadar güzeldi ki Asaf'ın onu sevmemesi imkânsız gibi geldi. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Gözleriyle bana öyle bir bakışı vardı ki nefes alamadım, donup kaldım... İyileşmesi için dua ediyorum." Sedat kızını şaşkınlıkla dinlerken onun annesine ne kadar benzediğini düşünmeden edemedi. Kızı çok temiz kalpliydi ve kırılmasından korkuyordu.

"Biliyor musun baba, eğer iyileşirse konaktan ayrılacağım. O zaman buraya gelebilir miyim?" Melek'in sorusu Sedat'ın içini yaktı. Hangi baba kızının kocasından ayrılıp baba ocağına dönmesini isterdi ki? Ama Melek'in bu dediğini de yapacağını biliyordu. Tek temennisi kocasıyla arasının iyi olup sevilmesiydi. Derin bir iç çekerek kızına

onay verirken Melek babasına sarılıp aileyi kahvaltıya kaldırmak için mutfaktan ayrıldı. Herkes bir bir kahvaltı masasına otururken Melek konağa geri döneceğini söyledi. Vedat kalabileceklerini ima ettiğinde Melek vazgeçtiğini daha sonra yeniden geleceğini söyleyerek öğleye doğru konaktan ayrılacağını söyledi.

***

Her zamanki gibi sabah erkenden kalktı ve hazırlanarak hastaneye gitmek için odasından çıktı. Özel dairesinin yüksek kapısından dışarıya çıkarken karşısından gelen kızı görünce kaşlarını çattı. Konağa önceki gün gelen kızın rahat durmayacağı daha ilk günden belli oluyordu. Akşam yemeği boyunca Melek hakkında atıp tutan Hacer Hanım ve onun iki gözdesini dinlemek zorunda kalmıştı. Sonunda dayanamayarak Hacer Hanım'ın, "Bir bey karısı gibi davranmak yerine işçiler gibi çalışıyor" dediğini duyduğunda bir elini masaya vurarak sesini yükseltmişti.

"Kendine yakışanı yapıp köylüyle bir arada duruyor. Bazıları gibi insanlara alt tabaka muamelesi yapmaması onun karakterini gösterir. Dikkat edin, hanımınızın yanında da bu şekilde konuşursanız bu konakta fazla uzun ömürlü kalamazsınız. Melek ne karar verirse onun arkasında olacağımı bilin. Size afiyet olsun, ben yatacağım." Asaf son sözlerini söyledikten sonra arkasından yükselen seslerin bir süre kesilmeyeceği belli oluyordu.

Genç adam düşüncelerinden Derya'nın yılışık bir şekilde kendisine selam vermesiyle çıktı. "Nasılsın bu sabah? Sabah kahvaltı hazırlayayım..."

"Bu senin işin değil, sen keyfine bak."

"Belki, Gülüm..." Gülüm'ün adını duyunca birden sinirlenen Asaf,

"Sakın! Sakın Gülüm'e yaklaşayım deme. Asla affetmeyeceğim bir şey varsa o da sizin karıma yaklaşmanız olur. Şimdi misafirliğini bil ve ona göre davran." Derya bir adım geri giderken Asaf hızla merdivenlerden inip mutfağa girdi. Son bir aydır görmeye alıştığı kahvaltı hazır değildi. Fark ettiği şeyle dişlerini sıkarken çalışan kızlardan biri mutfağa girince kaşlarını çatarak ona baktı. "Kahvaltı neden hazır değil?" Genç kız mahcup bir şekilde Asaf'a bakarken sıkıntılı bir şekilde konuştu.

"Beyim, hanımım konakta değil. O size kahvaltı hazırlıyordu ama siz yemeyince ben de kahvaltıyı geç hazırlarım diye düşündüm."

"Bu bahane değil, hanımın olmasa da kahvaltı erkenden hazır olacak. Hem siz dururken masayı neden o hazırlıyor?"

"Beyim, biz söyledik ama o alışkın olduğunu..."

"Yeter, bundan sonra her sabah kahvaltım hazır olacak." Asaf nedensiz sinirlendiğini biliyordu ama elinde değildi. Her şey üst üste gelmişti. Son günlerin en güzel olayı ise Gülüm'ün gösterdiği tepkiler oluyordu. Annesinin yaptığı masaj işe yaramış görünüyordu. Gülüm daha rahattı ve mimikleri geri gelmeye başlamıştı. Derin bir iç çekerek mutfaktan çıkarken arabasına binmeden önce annesini görmüş ve Gülüm'e bakmasını istemişti. Yeni hemşire almış olsa da arada annesinden karısını kontrol etmesini istiyordu. Üstelik konakta Hacer ve Derya gibi tehlikeli iki madde varken Gülüm'ü yalnız bırakamazdı. Arabasına binerken aklına birden Melek geldi. *Acaba o bu kızı gördüğünde ne yapacaktı?*

Melek ailesiyle vedalaştıktan sonra Vedat'ın kendisini ziyaret etmesini söyleyerek atına binip konağın yolunu tutu. Babası arabayla götürmeyi teklif etmiş olsa da Melek Rüzgâr'ı yanında götürmeye karar vererek eve onunla dönmeyi seçti. Bugün meşhur görümcesi Aynur'la tanışacağı için garip hissediyordu. Tek temennisi onun da Gökçe gibi biri olması yönündeydi. Yavaş bir şekilde yolunda ilerlerken oldukça gergin olduğunu hissediyordu. Öğle çıktığı yol atla bir saat bile sürmezken arada duraksayarak yolda bir saati geçirdi. Konağa yaklaştığında vazgeçerek tarlaya doğru atını süren genç kız evdeki kasvetli havadan bir süre olsun uzak kalmak istedi. Hanımlarını gören köylüler ona selam veriyor, gözle görülür bir şekilde hayranlıkla bakıyordu.

"Kolay gelsin, nasıl gidiyor?" İşçilerin başında duran adamalardan biri Melek'i gördüğünde hızla yanına gitti. Yüzünde garip bir ifade vardı ve Melek onun sıkıntıyla bir şeyler söylemek üzere olduğunu anladı.

"Ne oldu, bir sorun mu var?" Adam başındaki kendisini güneşten koruyan şapkayı çıkartarak önünde tuttu.

"Hanımım, benim karı rahatsızlanmış, iznin olursa eve kadar gitmek isterim" dediğinde Melek kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bunu mu söylemeye çekindin be adam? Nesi var karının?" Adam

şaşkın bir şekilde genç kıza bakıyordu. Daha önce kendisine hiç böyle bir soru soran patronu olmamıştı. Göçmen gibi mevsimlik işçi olarak gittiği yerlerde hep daha çok çalışılması istenmişti.

"Bilmiyorum, hanımım. Doktora götürmek için fırsat bulamadım." Melek kızgın bir şekilde adama bakarak atına bindi.

"Hadi beni karının yanına götür" diyerek adama izin verdiğini belli ederken adam memnuniyetle genç kıza yol gösteriyordu. Melek bir süre at üstünde gittikten sonra tarlaların diğer ucundaki işçiler için inşa edilen barakaya gittiğini anlayınca duraksadı. Çatısının sağlam olmadığı üç yüz metre uzaktan bile anlaşılıyordu. "Burada mı kalıyorsunuz, sizin eviniz yok mu?"

"Biz mevsimlik işçiyiz, hanımım, burada bize verilen yerde kalıyoruz."

"Size kim verdi bu barakayı?" Adam korkuyla Melek'e bakarken kalacak yerlerinden atılacaklarını düşünen adam hızla cevap verdi. "Hacer Hanım verdi, hanımım. Onun başımıza verdiği adam benim gibi diğer mevsimlik çalışanların burada kalmasına izin veriyor."

"Siz de kabul ediyorsunuz!" Melek'in sözlerinden hiçbir şey anlamayan adam genç kıza yol göstererek karısının yanına, barakaya girdi. Kadın ateşler içinde yanıyordu. Sürekli öksüren hasta kadını yattığı yerden kaldırarak,

"Hadi onu doktora götürelim" dedi. Adam mahcup bir şekilde genç kıza baktı. Melek, "Ne bekliyorsun, git de arabalardan birini getir. Onu hastaneye götürelim" dedi.

"Ama hanımım, arabayı almamıza bir şey demesinler?" Melek kaşlarını çatarak adama baktı.

"Arabayı almanı ben söylüyorum, sana kim ne diyebilir?" Adam hızla barakadan çıkıp araba getirmek için oradan uzaklaşırken yaklaşık on dakika sonra geri geldi. Başı aşağıda barakaya girdiğinde ise Melek ona ne olduğunu sormaya bile gerek duymadı. Öfkeli bir şekilde dışarıya çıkarak adamlardan birine bağırıp, "Hemen arabayı buraya getirin" dedi. Adam arabayı getirmiş ama kullanılmasına itiraz etmeye kalkışınca Melek adama doğru birkaç adım atıp, "Kovuldun, seni bir daha burada görmeyeceğim" dedi.

Adam alay edercesine genç kıza bakarken, "Beni Hacer Hanım işe aldı, sen değil" dediğinde Melek imalı bir gülümsemeyle adama baktı.

"Senin paranı Hacer Hanım değil, benim kocam veriyor. Haddini bil ve hemen topraklarımı terk et. Herkese ibret olsun bu olay. Bu köyün hanımı benim!" dedi. İçinden de *şimdilik* diye eklemeyi unutmadı. "Bu topraklarda kocamdan sonra benim sözüm geçer, ona göre haddinizi bilip işinizi yapın. Sen!" diyerek arkada duran ve üstü başı oldukça kirlenmiş adamı işaret ederek, "Bundan sonra işçilerin başında sen olacaksın. İşini yapmayanları, kaytaranları ve diğer arkadaşlarının hakkına göz dikenleri bana bildireceksin. Bir daha bu kadın gibi hasta olan işçiler geciktirilmeden hastaneye götürülecek. Anladın mı?" Adam şaşkın bir şekilde genç kıza bakarken Melek tekrarlayarak günlerdir takip ettiği ve işine dört elle sarılan adama, "Sana *anladın mı* diye sordum," dedi.

Arabaya yerleştirilen kadının yanına oturan Melek yola çıktıklarında tedirgin olmaya başladı. İlk kez aklına Asaf gelmiş ve kendisini hastanede görme olasılığı olduğu için endişelenmeden edememişti. *Battı balık yan gider* diyerek yanındaki kadının ateşini yeniden kontrol etti. Bir süre sonra kasaba hastanesinin önüne geldiklerinde tanınmamak için şalını yüzüne doladı. Kadının koluna girip yardım ederken bir yandan da etrafı inceliyordu. Asaf'ın bir yerden çıkıp karşısına dikeleceğini düşündü. Nihayet doktorlardan biri kadını muayene ederken Melek dışarıya çıkarak koridorda beklemeye başladı. Kendisine yönetilen meraklı bakışlara aldırış etmezken dalgınlaştığının farkında bile değildi. Önüne düşen gölgeyle birden irkilen genç kız yutkunarak ağır bir şekilde başını kaldırıp gölgenin sahibine baktı.

"Senin burada ne işin var? Başın mı tuttu yine?" Asaf odasından çıkıp eve gitmek için hastane çıkışına yönelirken birden koridorda oturan kız dikkatini çekmişti. Yüzü kapalıydı ama duruşundaki tanıdık hava meraklanmasına neden olmuş ve ayakları istem dışı o kızın yanına ulaşmıştı. Önünde durduğunda kendisine yönetilen bakışların sahibini tanımak hiç de zor olmadı. Neden hastaneye geldi ki? Aklına dün çektiği baş ağrısı gelince endişesine engel olamayıp sordu. Melek şaşkınlıkla ona bakarken Asaf elini kaldırarak genç kızın yüzünü açtı. Şu anda o

yüzdeki ifadeleri görmesi gerekiyordu. Belki bir acı çeken ifade ya da iyi olduğunu belirten bir ifade...

"Sana sordum, neden hastanedesin?"

"İşçilerden birinin eşi hastalandı, onu getirdik."

"Sen? Seninle ne alakası var? Sen babanda kalmayacak mıydın?"

"İşim vardı, geri döndüm. Şimdi izin verirsen kadının durumunu öğrenmek istiyorum." Melek ayağa kalkarak uzaklaşmak istediğinde Asaf önüne geçerek, "Kasabaya inmek için benden izin alman gerektiğini unuttun sanırım. Bundan sonra bana söylemeden konaktan ayrılmayacaksın." Melek gözlerini Asaf'a dikerken yorgun olduğu için alttan almaya karar verdi. Alaycı bir şekilde,

"Peki beyim, bundan sonra lavaboya gitmek için bile seni arayacağım" dedi. Asaf onun alaycılığına kızmak yerine eğlendiğini hissederken arkasından acil servise girdi. Doktor kadının ağır grip geçirdiğini söylerken iyi bakılmasını tembihledi.

"Hastaneden çıkınca konağa gelin, o barakada karının kalması iyi olmaz. İyileşene kadar konak çalışanlarının yanında kalırsınız." Asaf söze karışmadan Melek'i dinlerken karısı hasta olan adam birden Melek'in eline sarılarak dualar etmeye başladı. Asaf adamın davranışından hoşlanmamıştı. Araya girerek Melek'in elini adamdan çekti.

"Minnetini daha uygun bir şekilde gösterirsen senin için iyi olur. Ellerini tutmaya çalıştığın kişi beyinin karısı!" diye uyarıda bulundu. Melek inanmaz bir şekilde Asaf'a bakarken genç adam arkasını dönerek,

"Konağa gidiyordum, sen de benimle geliyorsun. Bir şey olursa bana haber verirler" dedi. Melek sessiz bir şekilde Asaf'a uyarken hemen ardından meraklı bakışlarla Asaf'ın açtığı kapıdan arabanın ön koltuğuna oturdu. Konaktaki hengameden habersiz şekilde yola çıktılar! O günden sonra hayatlarının nasıl değişeceğini bilmeden!

16. BÖLÜM

Taşlı yollarda sarsılarak ilerleyen arabada çıt çıkmıyordu. Genç adam büyük arabanın kontrolünü kolaylıkla sağlarken önüne çıkan yolun her metresinde içten içe söylenmeye başladı. Köy yolları iyice bozulmuştu ve buna bir çözüm bulması gerekiyordu. Köyün tüm sorumluluğu üzerinde olmasına rağmen bir şey yapmıyor oluşu genç adama artık yanlış geliyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini düşündürüyor, en kısa sürede bu işe el atmayı planlıyordu. Araba şiddetli bir şekilde sarsılırken Melek birden arabanın kapısının koluna yapıştı. Sinirle arabayı süren Asaf'a dönerken son anda aklındakileri söylemekten vazgeçerek gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı.

"Söyle hadi, kendini tutmana gerek yok." Asaf onun bağıracağını anlamış ama susması karşısında duraksamıştı.

"Arabayı daha düzgün kullanamaz mısın, beyim, içim dışıma çıktı?" Asaf başını iki yana sallayarak,

"Yolları görüyorsun, elimden bir şey gelmez" dedi.

"Bir şey gelmez mi, yoksa uğraşmak mı istemiyorsun?"

"Ne demek şimdi bu?" Melek susmak istese de daha fazla dayanamayıp emniyet kemerinin izin verdiği kadar Asaf'a dönerek derin bir nefes aldı.

"Susayım, susayım diyorum ama bu kadar umursamazlık da fazla artık. Sen bu köyün beyisin, bunun farkındasın, değil mi?" dediğinde Asaf tek kaşını kaldırarak kısa bir an başını genç kıza çevirdi. Onun böyle hararetli konuşması genç adamın meraklanmasına neden oldu.

"Ee, ne olmuş?"

"Ne mi olmuş? Sen hiç mi düşünmüyorsun bu köylüyü? Söylesene onların neye ihtiyacı olduğunu en son ne zaman sordun? Ya da sordun

mu? İşçilerin yaşadığı yeri merak edip baktın mı? Şu yolların haline bak. Bunlarla ilgilenmesi gereken sensin, başkası değil." Melek sonunda derin bir nefes alarak sustu. Her sözünde sesi biraz daha yükselirken boğazının kuruduğunu hissetti. Asaf ona hak verse de bir şey söylemedi. Melek bir cevap alamayınca hayal kırıklığıyla önüne döndü ve ellerini birbirine bağlayarak konuşmasına devam etti. "Dedem *bir işçinin teri soğumadan hakkını vereceksin* derdi her zaman ama bu köydekilerin içi çürümüş. Birbirlerinin üzerine nasıl basarım, nasıl daha çok kazanırım diye düşünmekten komşusunun açlıktan ölmek üzere olduğunu görmüyorlar. Konak ayrı bir hava zaten, kimin ne yaptığı belli değil. Arada o *özel dairem* diye adlandırdığın delikten çık da etrafına bak. Köylünün sana ihtiyacı var. Sen yapmayacaksan işi başkasına devret... Amcaoğlun nasılsa bu görev için oldukça heyecanlı, ona ne dersin?" Melek'in son sözleriyle öfkelenen Asaf direksiyonu daha da sıktı. Her şeye evet derdi ama amcasının ve Hacer'in kuklası olabilecek olan Hakan'a köyü teslim edemezdi.

"Üstüne vazife olmayan şeylere akıl verme, zamanı gelince ben hallederim..."

"Eminim halledersin. Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun." Melek sıkıntıyla başını pencereye çevirirken yalnız kalmalarını fırsat bilip okul işini sormaya karar verdi.

"Sana sormam gereken bir şey var, " dediğinde Asaf tekrar genç kıza baktı. "Bu sene son senem, okulumu bitirmek istiyorum. Bunun için bana izin ver!" Asaf kaşlarını çatarak genç kıza bakarken ilk kez merak ederek sordu:

"Ne okulu? Sen okuyor musun?" Melek hüzünlü bir gülümsemeyle yanındaki kocasına baktı. İçindeki tarifi imkansız sızı her saniye daha da artarken,

"Benim hakkımda hiçbir şey merak etmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesindeki tını Asaf'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Kaç yaşındasın sen? Şimdiye kadar liseyi bitirmiş olmalıydın!" Asaf'ın sözleri karşısında şaşkına dönen genç kız kahkahasını son anda engelleyebilmişti. Dikiz aynasını kendisine döndürerek Asaf'ın şaşkın bakışları arasında yüzünü incelemeye başladı.

"O kadar küçük mü görünüyorum? Ah, cidden harika, demek ki

hâlâ çıtırım..." Asaf kendi kendine övgüler yağdıran genç kıza şaşkınlıkla bakarken son sözleri karşısında kaşları çatıldı. Sahi bu kız kaç yaşındaydı? Görünüşü on sekize yeni basmış gibiydi. Uzun boylu olmasına rağmen yüz hatları oldukça naifti.

"Ben üniversite son sınıftayım, çok umursamazsın, kocacığım!" Melek bu son sözlerini alaycı bir şekilde söylerken Asaf arabayı yolun kenarına çekerek yanındaki kıza baktı. Kendisine dalga geçer gibi bakan kızı dikkatle incelerken şaşkınlığını koruyordu. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi üç!" Asaf genç kızın kahve harelerine dalarken Melek bakışlarını çekip yola baktı. "Bu yıl son senem ve ilk dönem çoktan başladı bile."

"Zamanında neden söylemedin? En azından bu evlilik saçmalığından kurtulurduk." Melek genç adamın sözlerine öfkelenerek çakmak çakmak parlayan gözlerle Asaf'a baktı.

"Okul olsa da olmasa da bu evlilik olacaktı. Adımı temizlemeden de bu *saçmalık* dediğin bağdan kurtulamazsın. Şimdi konağa geç kalıyoruz, yola devam edersen sevinirim. Dün gece hiç uyumadım." Asaf kızın asabi cevabı karşısında dişlerini sıktı, arabayı yeniden çalıştırırken dikkatle konağa doğru ilerledi.

"Kardeşin geldi mi?"

"Evet, dayısının kızı da geldi." Asaf'ın bıkkın çıkan sesiyle Melek işkillendi. "Bu ses kuzeninden pek hoşlanmadığını gösteriyor, kız sana bir şey mi yaptı?"

"Görünce anlarsın, şimdi biraz sus da başım dinlensin. Bugün yoğun bir gündü!" Asaf normal bir şekilde Melek'e konuştuğuna inanamıyordu. Genç kız ona bakarak yorgun yüz hatlarını incelemeye başladı. Farkında olmadan,

"Belki seninle iyi arkadaş olabilirdik, başka şartlarda tanışsaydık" dedi. Asaf onun sözlerini duymazlıktan gelerek kornaya bastı. Melek korna sesiyle irkilirken çoktan konağın kapısına vardıklarını bu sesle fark etti. Araba konağın bahçesine girdiğinde merdivenlerden aşağı koşan kişiyle dikkatini ona verdi.

"Kardeşin mi?" Melek karşısında saçları beline kadar inen kendisinden çok da kısa olmayan kızla göz göze geldi. O gözler kendisine hiç

de tekin bakmıyordu. İçinden *ya sabır* çekerken bu konakta çok işi olduğunu düşünmeye başladı. Anlaşılan Hacer Hanım'a yandaş gelmişti.

"Hayır, bu Derya!" Melek arabadan ineceği sırada Asaf hızlı davranarak kolunu yakaladı. Arabanın camları kapalı olduğu için içerideki konuşma dışarıdan duyulmuyordu. Melek kaşlarını çatarak kocasına bakarken Asaf neden yaptığını bilmediği bir duyguyla genç kıza,

"Ona dikkat et, bir şey olduğunda anneme söylemekten çekinme!" dedi. Melek Asaf'ın kendisini uyarmasına karşı hafif gülümsedi. Kocası söylemeseydi bile gözlerinden ne olduğu belli olan kıza dikkat etmeye karar verdi. Başını olumlu anlamda sallarken ikili arabadan aşağıya indi.

"Hoş geldin, aç mısın?" Derya Melek'i görmezden gelerek direkt Asaf'a yöneldi. Melek onun bu tavrına karşı gülmek istese de kendisini tuttu. Asaf'ın bakışları genç kıza döndüğünde Melek iki omuzunu sallayarak Derya'yı umursamadığını belli etti. Ta ki Derya'nın ileri gidip elini genç adamın koluna koyduğunu görene kadar. Bu kadarı da fazlaydı. Kendisine saygısı olan hiçbir kadın kocasına yürüyen kadına karşı böyle kayıtsız kalamazdı. Asaf ters bir şekilde kolundaki ele bakarken kısa bir an duraksadı. Bir şey söylemek için ağzını açtığında kolundaki el ağır bir şekilde oradan ayrıldı. Melek kocasının yanına yaklaşıp Derya'nın bileğini sıkarak ağır bir şekilde elini kocasının kolundan uzaklaştırdı. Derya'nın canının yanması hiç umurunda değildi.

"Patilerini kocamın üzerinden çeksen senin için daha hayırlı olur. Nitekim benim görevlerimi üzerine vazife etmeye kalkışarak zaten haddini aştın. Şimdi izin verirsen kocam üzerini değiştirene kadar ona yemek hazırlayacağım..." dediğinde Asaf gözleri büyüyerek Melek'e baktı. Derya bileğini kurtarmak istedi ama başarılı olamamıştı. Melek öfkeli gözlerini genç kıza dikerek yavaşça ona doğru eğildi. "Haddini aşarsan bildiririm, sakın misafirliğini unutma!" Melek kolunu sert bir şekilde bırakarak kendisine şaşkın bir şekilde bakan kocasına döndü. "Sende öyle bakacağına git de üzerini değiştir. Gözlerine dikkat edersen iyi edersin. Bu kız burada olduğu sürece haklarını savunamayanı da kendimi de korumaya kararlıyım! Bekleyenin yok muydu senin, hadi yanına!" Asaf kızın kendisine de ayar çekmesi karşısında donup kaldı. Az önce ne demişti o?

Haklarını savunamayanı! Gülüm'den bahsettiği o kadar belliydi ki genç adam yutkunarak merdivenlere yöneldi. Melek sinirli bir şekilde kendi odasına geçerken daha ilk dakikada kendisine yeni bir düşman edindiğini anladı. Derya denen kızın niyeti belli oldu. Kocasına karşı davranışları onun kendi yerinde olmak istediğinin en büyük deliliydi. Buna göz yummasına imkân yoktu. Hacer Hanım'ın davranışlarının nedenini de anlamış olmuştu, yeğenini konağa hanım yapmak istiyordu. Odasında öfkeyle dolaşırken kendi kendine söyleniyordu. Odasının kapısı tıklatılınca Melek fark etmeden sert bir şekilde "Gir!" diye seslendi.

Ceylan korkuyla odanın kapısından içeri başını uzatırken, "Hanımım?" diye seslendi. Melek genç kızın tedirgin hareketlerini görünce az önceki davranışından utanarak, "Gel Ceylan, kusura bakma, biraz sinirliyim" dedi. Ceylan şaşkınlıkla kendisine açıklama yapan hanımına bakarken, "Şey, hanımım, Güler Hanım seni çağırıyordu. Geldiğini duyunca odasına gitmeni istedi." Melek kıza gülümseyerek,

"Tamam, geliyorum. Sen mutfaktakilere yemeği hazırlamalarını söyle!" dedi. Genç kız odadan ayrılırken Melek de Güler Hanım'ın odasına doğru ilerlemeye başladı. Uzun koridorda sessiz adımlarla ilerlerken içini bir sıkıntı kapladı. Derin bir iç çekerek duvarda ara ara yerleştirilmiş tablolara bakıyordu. Dikkatini çeken bir çerçevenin önünde durarak hayranlıkla tabloya bakmaya başladı. Gözleri atın üzerinde duran adamda gezinirken unuttuğu şey aklına gelince birden endişeyle geriye döndü.

Rüzgar!

Atını tarlada unutmuştu. Koşarak merdivenlerden inerken onun telaşını gören meraklı gözlerden habersizdi. Öyle ki konağın avlusundan çıkarken havanın kararmak üzere olduğunun bile farkında değildi. Onun peşinden hızla konaktan ayrılan adam uzaktan genç kızı izlemeye başladı. *Bu kız bu saatte nereye gidiyor* diye kendi kendine konuşarak Melek'i gözden kaybetmemeye çalışıyordu. Sonunda gittikleri yerin farkına varan Asaf orada ne aradıklarını daha da merak etti. Bir süre sonra deli gibi etrafına bakınan kızın dudaklarının arasından çıkan ıslığı dinledi. Kaşlarını çattı. *Kiminle buluşmaya geldin buraya?* Öfkesi içinde kabarırken birden gördüğü şeyle yutkunmaya başladı. Genç kız kendisine doğru hızla gelen atı gördüğünde nefesini tuttu. Gözleri bü-

yüyerek ata bakarken kendisini izleyen adamın endişesinden habersiz yüksek sesle bir nara attı. "Hayır, hayır, hayır" diye. Arkasından korkmuş bir şekilde koşan adamın farkında bile değildi. Gözlerini dörtnala yaklaşan attan ayırmıyordu. Tek kelimeyle büyülenmişti. Hayal içinde Rüzgâr'ın yaklaşmasını beklerken içinde korku adına hiçbir his kalmamıştı. Derin bir iç çekerek yüzüne yerleştirdiği koca bir gülümsemeyle elini havaya kaldırarak, "Hoo" diye bağırdı.

At bilmediği topraklarda korkmuş bir şekilde sahibinin sesine doğru koşarken Melek'in önünde şaha kalkıp genç kızın eline doğru başını uzattı. Nefes nefese kalan Asaf karşısındaki görüntüyle olduğu yerde donakaldı. At genç adama tanıdık gelmişti ve Melek'in ona karşı bu sevgi dolu davranışını görünce atı hatırladı. Melek gülümseyerek atın yelesini okşarken, "Üzgünüm, Rüzgâr, seni unuttuğum için bu aptal sahibini affet..." Rüzgâr kişneyerek başını sallarken Asaf dayanamadı. Yaşadığı korkunun etkisiyle ve genç kıza öfkesini göstermek ister gibi,

"Aptal oluğun kesin, nasıl bu kadar dikkatsiz davranırsın. At seni neredeyse ezecekti!" diye bağırdı. Melek şaşkın bir şekilde arkasını dönerken Asaf'ın sinirle bakan gözleriyle karşılaştı.

"Rüzgar bana zarar vermez!" dedi aynı şekilde sinirini belli ederek. "Senin burada ne işin var?" diye de ekledi. Asaf başını iki yana sallarken şaşkın gözlerle kızın saçlarını yalamaya başlayan ata baktı.

"Rahat dur oğlum, şimdi sırası değil."

"Bu vurdumduymazlığına inanamıyorum. Bu atın burada ne işi var?"

"O benim atım, başka nerede olacaktı?" Melek kaşlarını çatarak genç adama bakarken Asaf birkaç adımda genç kıza yaklaşarak

"Bu vahşi at bizim ahırdakilere zarar verir. Sen de yanına kimseyi yaklaştırmadığını biliyorsun..." dedi.

"Evet, zaten ona benden başkasının yaklaşmasını da istemiyorum. Atımın bakımıyla ben ilgileneceğim."

"Anlaşıldı, sen laftan anlamayacaksın. Hava kararmak üzere, hadi konağa dönelim," Asaf yorgundu ve Melek'le tartışacak durumda değil. Genç kız onun yorgun olduğunu fark etse de tartışmaktan kaçındığını fark etmişti. Bu adam sakin bir yapıya sahipti ve bu da Melek'i şaşırtıyordu. Tanıdığı birçok kişiye nazaran Asaf düşünerek hareket ediyordu.

İkili yanlarına Rüzgâr'ı da alarak konağa doğru ilerledi. Melek yanındaki adama sessizce saydırırken o olmasaydı atına atladığı gibi konağa daha çabuk dönebilirdi. Üstelik konaktan ayrılırken Güler Hanım'a da haber etmemişti. Onun endişelenmesini istemediği için Asaf'a dönerek,

"Ben atla gideceğim, annen beni çağırmıştı" dediğinde genç adam ona kızgın kızgın bakıyordu. Konaktan koşarak çıktığı için ne kadar süre koştuğunu bilmiyordu. Ev çok uzakta olmasa da ata binmeden de gidebilirlerdi. Melek atına binerken Asaf genç kadının atını mahmuzlamasına fırsat bırakmadan hemen arkasına bindi. Melek şaşkın bir şekilde donup kaldı. Yutkundu ve elinden atın yularını alan adamın varlığını unutmaya çalıştı.

"Sen ne yapıyorsun, hemen atımdan aşağı in." Genç kızın sesindeki heyecan belli olsa da bunu kızgın oluşuna veriyordu.

"Sen atla gideceksin, ben arkandan mı yürüyeceğim? Unutuyorsun galiba, ben senin beyinim!" dedi. Sesindeki düz ton genç kızın içini acıtırken onun kendisi gibi heyecanlanmadığını anladı ve sıradan birinin arkasına yerleşmiş gibi atı kontrol etmesine izin verdi. Birkaç dakikalık yolculuktan sonra atının Asaf'ın yönlendirmesini uysallıkla kabul etmesini şaşkınlıkla izlemişti. Konağın avlusuna geldiklerinde yemek için aşağı inenler onları görünce şaşkına döndü. Asaf genç kızdan önce attan inerken Güler Hanım oğluna gülümseyerek bakıyordu. Hacer Hanım ve yandaşları gördükleri manzara karşısında diş bilemeye başlamıştı bile. Asaf,

"Kahya!" diye seslendi. Adamın kendilerine doğru koştuğunu görünce, "Atı ahıra götür" dedi. Kâhya atı tanıyınca tedirgin bir şekilde ona yaklaştı. Melek onun davranışına gülümserken,

"Ben hallederim, kâhya, sen işine bakabilirsin" dedi.

"Bırak atla kâhya ilgilensin, sen değil."

"O benim atım, tanımadığı kişilere hırçın davranır. Adama zarar verebilir."

"O zaman atını kâhyaya alıştırsan iyi edersin. Şimdi herkes masaya!" Asaf şaşkın bakışlar arasında yanlarından ayrılırken Hacer Hanım'ın öfkeli bakışları genç kıza takıldı.

"Bir sorun mu var, Hacer Hanım?" diye soran genç kız hemen ya-

nındaki kıza bakarak, "Gözün aydın, kızınla yeğenin gelmiş" diye ekledi. "Sen Aynur olmalısın, tanışmak nasip olmamıştı."

"Evet, olmamıştı. Seninle tanışmaya can attığım söylenemez." Melek kendisine nefretle bakan kıza gülümseyerek bakarken kısa bir süre gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

"Can atmadığın, yanına getirdiğin kişiyle belli oluyor." Melek, Hacer Hanım'a dönerek alaycı bir şekilde, "Kendine benzeyen bir kız yetiştirdiğin için mutlu olmalısın?" dedi.

"Kızım yanlış bir şey söylemdi, neden üzerine alınıyorsun?"

"Doğru, yanlış bir şey söylemedi. Kızın beni tanımıyor. Ne de olsa bir aydır buralardan uzakta. Ona bana karşı nasıl davranacağını öğretsen iyi edersin. Şimdi yemeğe geçebiliriz." Melek kendisine yönetilen öfkeli bakışlara aldırmadan yanlarından geçip kocasının peşinden yemek masasına doğru ilerledi. Asaf karşısına oturan kıza kaçamak bakışlar atarken Güler Hanım hemen ardından gelerek,

"Kızım seni çağırmıştım ama konaktan ayrılmışsın," dedi. Melek mahcup bir şekilde kadına bakarken,

"Kusura bakma, anne, Rüzgâr'ı tarlada bıraktığımı hatırlayınca endişeden sana haber edemedim. Bizim köy olsaydı yolunu bulur konağa dönerdi ama buraları hiç bilmiyor," dedi.

"Rüzgar?"

"Atından bahsediyor, onu almak için konaktan ayrıldı. Neyse, hadi yemeğe başlayın."

"Diğerleri gelmedi ama..."

"Kimsenin keyfini beklemek zorunda değiliz. Masada ben varken başkası olmasa da yemek başlar."

"Bakıyorum da büyükleri bekleme âdetiniz kalmamış." Hacer Hanım masaya geçerken dik bakışlarını Melek ve Asaf'ın üzerinde gezdirdi. "Ömer Bey yatalak karısını çabuk unutmuş anlaşılan? Ee, ne de olsa erkek yanında sağlıklı kadın ister..." Asaf ağzına götürdüğü kaşığı durdurarak geriye bıraktı. Gözleri alev almış bir şekilde koyu ummanlara dönerken Hacer Hanım laf sokmanın verdiği keyifle yemeğine başladı. Genç kız gelen sözlerle yutkunurken üzüntüyle kısa bir an gözlerini yumdu. Garip bir şekilde kumasına yapılan kötü laflar canını yakıyor-

du. "Hacer Hanım bugün tarlada sana hizmet ettiğini söyleyen işçi başını kovdum, haberin olsun!" dedi. Hacer Hanım'ın tüm keyfi kaçtı, sinirli bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Anlamadım, *ne yaptım* dedin?" diye Melek'e sinirle konuşurken genç kız onun yüzünün aldığı ifadeye gülümseyerek,

"Adamını işten kovdum, bir daha tarlalara adım atamayacak!" dedi. Hacer Hanım elini masaya vurarak ayağa kalkarken Melek hiç etkilenmediğini belli edip kaşığını çorbasına daldırdı.

"Sen kim oluyorsun da benim görevlendirdiğim birini kovuyorsun?"

"Bu toprakların hanımıyım, Hacer Hanım. Unuttun galiba! İşe yaramayan kim varsa işten çıkarılacak."

"Haddini bil!" Melek her dakika sesi yükselen Hacer'e bakarken garip bir şekilde kendisine bakan kocasıyla göz göze geldi. Melek ondan bir atak bekliyordu ama Asaf kaşığını tabağının kenarına bırakıp arkasına yaslandı, karısı ve analığının konuşmasını keyifle dinliyordu. Melek dişlerini sıkarak Asaf'a öfkeli bakış atarken genç adam alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Benim adamımı kovamazsın sen!"

"Kovdum bile... Hatta vakit kaybetmeden yerine de başka birini getirdim. İşçilere özen göstermeyen bir adama benim topraklarımda ekmek yok. Sabahtan akşama kadar yan gelip yatan birine para veremem. Herkes hak ettiğini alır!"

"Gelin hanım!" Melek gelen hitapla tek kaşını kaldırarak alaycı bir şekilde Hacer Hanım'a baktı. Kocasının daha da keyiflendiğini gören Melek içinden *bu kadarı da fazla* diyerek bir elini masaya vurdu ve masadaki herkesin dikkatini üzerine topladı. Güler Hanım sinirlenen gelinine "Melek!" diye uyarıda bulunsa da genç kız bu uyarıyı hiç duymamıştı. Ağır bir şekilde sandalyesini geri ittirerek kalkan genç kız iki elini masaya dayayıp hafif öne doğru eğildi. Onun bu hareketiyle Asaf içinden *işte geliyor* diye söylenirken Melek öfkeli bakışlarını önce kocasına, sonra da Hacer Hanım'a çevirdi. Sonra,

"Benim sözüm beyimin sözüdür! Onun vakit ayırıp ilgilenmediği işlerle ilgilenmek bana düşer, sana değil. Ayrıca bugün bana olan davranışının nedenini de anlamış oldum." Gözleri alaylı bir ifadeyle masa-

da oturan Derya'ya kayarken hafif gülümsedi ve tekrar kocasına baktı. Asaf onun ne söyleyeceğini anlamış ve yapmaması için başının iki yana sallarken Melek aldırmaksızın, "Senin derdin yeğenin olacak kızı kocama yamayıp konağa hanım olmasını sağlamak. Ama fazla heveslenmesen iyi edersin, öyle bir şey olmayacak. Yeğenine de söyle kocama yaklaştığını gördüğüm an bu konaktan tabutu çıkar." Melek'in son sözleriyle iki genç kız gerilirken Hacer Hanım dehşete düşmüş bir şekilde Melek'e doğru yaklaşırken ekledi: "Bunu yaparım bilesin!" Melek'in yüksek çıkan öfkeli sesi Hacer Hanımı olduğu yerde durdurdu. Asaf genç kızın sözleri karşısında yutkunurken onun dediğini yapacağını biliyordu. Bu kızın bir sınırı yoktu ve Asaf gün geçtikçe içi karmaşalarla dolu bu kızı daha çok merak etmeye başladı. "Şimdi size afiyet olsun, ben doydum." Güler Hanım kendisine doğru gelen gelinine hayranlıkla bakarken Melek onun elini öptü ve: "Bugün seni beklettiğim için affet, anne!" diyerek yanından ayrıldı. Omuzları dik bir şekilde merdivenleri çıkıp odasına yönelen genç kız öfkeden titriyordu. Sinirleri boşalmıştı ve aceleyle odasının kapısını açarak hızla içeri süzüldü.

Sakinleş... Hepsi geçecek... Kendi kendisine cesaret vermeye devam ederken az önce dikleşen omuzları birden çöküverdi. Asaf'ın masada susması ona bir kez daha yalnız olduğunu hatırlatmıştı. Elini göğsüne vurarak, *Güçlü ol... Güçlü olmak zorundasın, pes edemezsin. Sen Cemal Ağanın torunu, sen Sedat Bey'in kızı Melek Aksoy'sun. Ağlamak sana yakışmaz* diye kendi kendine teselli verirken boşalan sinirleriyle sırtını odanın kapısına dayadı ve sessizce ağlamaya başladı. *Allah'ım bana yardım et* duaları içinde bir süre ağlamasına devam ettikten sonra yorgun düşen bedenini güçlükle kaldırarak yatağına attı.

***

"O çok cesurca davranıyor!" Genç adam Gülüm'ün yatağının kenarına oturmuş ona gün boyu olanları anlatıyordu. "Görmen gerekiyordu, Gülüm, her sözünde Hacer Hanımın ifadesinin nasıl değiştiğini görmen gerekiyordu. Ama ben Hacer Hanımı tanıyorsam ona zarar vermeye kalkacaktır. Ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Bazen onu boğazlamak istiyorum. Sonra da suçun büyüğünü kendimde bulup bu düşüncelerime kızıyorum. Bu topraklarda büyümedin ama az çok sen

de çaresizliğin insana neler yaptırdığını bilirsin. Gülüm bana bir yol göster, n'olur." Asaf dikkatle onu izlerken genç kadının yüzünde oluşan belli belirsiz bir tebessüm Asaf'ı şaşırtmıştı.

"Bu olanlar seni eğlendiriyor mu?" Gülüm gözlerini kapatırken Asaf derin bir iç çekti. Gece boyu düşünmekten beyni ağrımıştı. Gülüm bir süre sonra uykuya dalarken genç adam kendi yatağına geçerek uzanmış ve düşünmeye devam etmişti. Ne kadar kızsa da Melek'i Hacer Hanıma karşı koruması gerektiğini hissediyordu. Derin bir iç çekerek yattığı yerden doğrulup odasının penceresine doğru yürüdü. Gözlerini ufka doğru dikerken içinde bulunduğu duruma inanamıyordu. Baba ocağına döndüğünden beri doğru düzgün uyuyamamıştı. Gülüm'ün kazasından sonra eli kolu bağlanmış durumdaydı. Onu yalnız bırakmasına imkân yoktu. Konağa Gülüm'ü getirmek zorunda olduğu için endişelense de elinden bir şey gelmiyordu. Sabaha kadar yatağına uzanıp kalktı. Bir türlü uyuyamayan genç adam erken saatte odasından çıktı. Merdivenlerden aşağı dalgın dalgın inen Melek'i gördü. Genç kız Asaf'ın farkında bile değildi. Dün gece ağlamaktan gözleri yandığı için uyumakta zorluk çekmişti. Başı hafif ağrıyordu ama her sabah yaptığı gibi kocasının kahvaltısını hazırlamak için mutfağa yöneldi.

Nasılsa yemeyecek, neden uğraşıyorsun ki? Kendi kendine söylenirken izlendiğinden habersizdi. Asaf onun sözlerini duysa da ses çıkarmadı. Melek dalgın bir şekilde önce çay suyunu koydu, sonra da dolaptan kahvaltılıkları çıkararak masaya dizmeye başladı.

"Zıkkım yiyesice, insan bir kez olsun tadına bakar. Neyse, sen üzerine düşeni yap yeter. Yemiş yememiş sana ne?" Melek söylenmeye devam ederken Asaf sessizce onu dinliyordu. Kızın kendisine saydırması garip bir şekilde keyiflenmesine neden oldu. Onun işini bitirdiğini görünce görünmemek için hızla oradan uzaklaştı. Odasına Gülüm'ün uyanıp uyanmadığını kontrol etmeye gitti.

Melek işini bitirince mutfaktan çıktı ve odasına yöneldi. Koridorda yürürken aralık bir kapıdan gelen sese kulak kesildi. İki kişinin konuşması dikkatini çekerken genç kız daha da meraklandı. Annesinin doğru öğretilerinin şu anda Melek için hiçbir önemi kalmamıştı. Kulaklarına yankılanan sözlerle bedeni buz keserken içinden şansına dua ediyordu.

Allah'ım sana sığınanlara elbet göz kulak oluyorsun diye duyduk-

larını hazmetmeye çalışırken aralık kapıdan içeri dalmamak için kendini zor tuttu. Öfkeyle elleri iki yanında yumruk olurken derin bir soluk aldı. Gözleri ateş saçıyordu. Dişleri birbirine kenetlenirken duyduğu ayak sesleriyle hızla kapıdan uzaklaştı. Kendi odasına girdiğinde bir eli kapı kolundayken alnını kapıya dayamış şekilde sakinleşmeye çalışıyordu.

Rabbim sen yardım et! Kapı ağzından ayrılıp dolabına yöneldi. Eline aldığı hamam havlusu ve kıyafetleriyle ortak banyoya giderken çok düşünceliydi. Elindeki kıyafetleri sıktıkça sıkıyordu. Alt kattaki hamama giderken merdivenlerden inen ve kendisini izleyen kocasını fark etmemişti. Asaf kaşlarını çatarken Melek'in ne düşündüğünü merak etti ama seslenmedi. Genç kızı takip ederken hamama giren kızın kapıyı kapatmasıyla duraksadı.

Yine neler oluyor? Asaf işe gitmek için geri dönerken aklı Melek'te kalacaktı ve bu durum canını sıkmaya başlamıştı. Gülüm'ün yanında bir de Melek'i merak etmek, onun için endişelenmek yorgunluğunu daha da arttırıyordu.

Güler Hanım her zamanki gibi sabah erkenden kalktı ve oğlunu uzaktan da olsa yolcu etmek için avluya çıktı. Onu gören genç adam, "Hayırlı sabahlar anne" dedi. Güler Hanım hâlâ oğlunun arada da olsa kendisine *anne* demesine alışamamıştı. Başıyla oğluna cevap verirken, "Bu sabah Melek garip davranıyordu, onunla ilgilenirsin. Ben hastaneye geç kalıyorum. Bir sorun çıkarsa bana haber edersin" dedi. Güler Hanım oğlunun bu sözleri karşısında endişelenirken dün akşamdan beri hissettiği kırgınlığı belli etmemeye çalışıyordu. Asaf konaktan ayrılınca Melek'in odasına çıkıp ona bakmak istedi ama genç kızı odasında bulamadı.

"Ceylan, Melek'i gördün mü?" Koridorda karşılaştığı yardımcı kıza Melek'i sordu. Ceylan başıyla onaylayarak,

"Hamamda, hanımım" dedi. Güler Hanım hamama yöneldiği anda Melek'in kendisine doğru geldiğini gördü ve duraksadı. Genç kız karşısında kayınvalidesini görünce hafif gülümsedi. Kadının yüzündeki çizgiler onun ne denli zor bir hayat yaşadığının kanıtıydı.

"Bir şey mi istemiştin, anne?" diye sordu. Kadın merakla onu ince-

lemeye başladı. "Yok, kızım. Asaf iyi olmadığını söyleyince seni merak ettim."

"Asaf mı? Ben onu hiç görmedim ki?"

Melek'in sözlerine gülen Güler Hanım, "Demek ki o seni görmüş" diyerek geçiştirdi. Melek yine dalgınlaşınca odasına doğru ilerledi. Onu takip eden kadın kızın durgunluğunu fark etse de hiçbir şey söylemedi. Odaya girdiklerinde Melek dikkatle kadının solgun yüzüne bakınca yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı.

"Anne sen hasta mısın?" Melek endişeli bir şekilde kadına yaklaşırken Güler Hanım gelininin ilgisiyle mest oldu.

"Ben iyiyim kızım, sen kendine dikkat et, hasta olmamalısın."

"Bana bir şey olmaz anne, merak etme... Hadi seni odana götüreyim de biraz dinlen. Ceylan kahvaltını odana getirir."

"Kızım ben iyiyim, hem Gülüm'e bakmam gerek." Melek Gülüm'ün adını duyunca gerildi. İfadesi değişirken Güler Hanım mahcup bir şekilde kızın yüzüne baktı. "Kusura bakma, kızım, birden ağzımdan kaçtı." Melek kaşlarını çatarak Güler Hanım'a bakarken,

"Ne kusuru, anne?" dedi. Kadın bakışlarını kaçırdı. Melek, "Anne lütfen bana bak. Ortada kusur diye bir şey yok. Gülüm senin asıl gelinin, oğlunun karısı. Onun hakkında konuşurken böyle mahcup olmamalısın. Sen böyle yaparsan ona kim sahip çıkar. Beni düşünme, ben bu durumdan rahatsız değilim" dedi. Güler Hanım hüzünlü bir gülümsemeyle Melek'e bakarken bir eliyle genç kızın saçını okşamaya başladı.

"Seni yetiştiren kadının Allah'ına can kurban... Allah annenden razı olsun, senin gibi bir evladı bize layık gördüğü için..." dediğinde Melek annesini hatırlayıp hüzünlendi. Zor zamanlarda annesinin yanında olmayı ne kadar çok isterdi. En azından şimdi yanında Vedat olacaktı. Bu genç kızın içini ısıtırken kendisine şefkatle yaklaşan kadının elini alıp öptü.

"Allah senden de razı olsun, anne. Biliyorum ki sen olmasaydın Asaf bu nikâhı kabul etmezdi." Melek bunu kalbinin derinlerinde hissediyordu. Güler Hanım'ın Asaf'ın üzerinde etkisi olduğunu düşünüyordu. Derin bir iç çekerek, "Gülüm'ün bir ihtiyacı mı var?" diye sordu. Onun sorusu karşısında kadın rahatlayarak,

"Temizlenmesine yardım ediyorum. Gelen hemşireler galiba onu ihmal ediyor. Bu üçüncü hemşire oldu ama pek uzun ömürlü olmayacak gibi" diye itiraf etti.

"Neden? Gülüm'e kötü mü davranıyorlar?" Genç kız bunu düşünmek bile istemiyordu. Çaresiz bir kadına kötü davranmak onun karakterine uymazdı. Derin bir iç çekerek annesine baktı ve "Sen bugün dinlen, anne. Gülüm'e ben bakarım" dedi. Güler Hanım şaşkın gözlerle genç kızı izlerken Melek'in tek düşündüğü hemşirenin hasta kadına nasıl davrandığını kendi gözleriyle görmekti. İçi içini yerken rahat etmesinin tek yolu o kadının Gülüm'e olan davranışlarını görmekten geçtiğini biliyordu.

"Ama kızım bu iş seni..."

"Anne yapma, hasta bir kadına bakmak beni üzmez. Tek üzgün olduğum onun iyileşmiyor oluşu." Güler Hanım genç kıza sarılarak,

"Ah kızım, onu bir görsen, içine sokarsın" dediğinde pişman olsa da Melek içinden *zaten onu gördüm* diye düşünüyordu. Melek kadını kendi odasına götürüp yatırdı ve annesinin Gülüm için hazırladığı bitkisel sabun ve yağları alarak heyecanla özel daireye doğru ilerledi. Bacakları her adımda daha da titriyordu. Kapıyı açıp odaya girmeden önce elini kalbinin üzerine koyarak *sakinleş, bunu yapabilirsin. O sadece masum, çaresiz bir kadın* diye cesaret bulmaya çalışsa da bir yandan da iç sesi *kocanın sevdiği karısı, kuman* diye düşündü. Kapının kolunu ağır bir şekilde indirip odaya girdiğinde karşılaştığı siluetle olduğu yerde duraksadı. Kalbinin çılgın gibi atmasına mani olamasa da yapmak üzere olduğu şeyden kesinlikle emin olarak adımını odaya attı... Sonucunu hiç düşünmeden!

17. BÖLÜM

Genç kız ağır adımlarla odanın ortasına geldiğinde kendisine dönen bakışları görmüyordu. Tek odak noktası yatakta yatan genç kadındı. "Bu odaya giremezsiniz!" Melek kulaklarında yankılanan sesle bakışlarını Gülüm'den çekip kendisine uyarıda bulunan hemşireye çevirdi. "Kim söyledi bunu?" Sesindeki ton hemşirenin geri gitmesini sağlarken Melek bakışlarını kızdan çekerek,

"Sen dışarıya çık, ben çağırana kadar da odaya girme" dedi. Hemşire itiraz etmek için ağzını açtığında Melek'in ters bakışlarına maruz kalınca susmak zorunda kaldı. Elindeki ilaçla Gülüm'e yaklaşan hemşire genç kızın dikkatini çekerken Melek dayanamayıp itiraz kabul etmeyen bir sesle, "Sana çıkmanı söylemiştim, beni duymadın galiba" dedi.

"İlaç saati geldi, ilacını vermem gerek." Hemşirenin sözlerine karşılık bakışlarını Gülüm'den bir an olsun çekmeyen Melek onun gözlerindeki ifadede sanki korku görmüştü. Derin bir iç çekerek, "İlacını ben veririm sen çık!" dedi. Hemşire Melek'e öfkelense de bunu belli etmemeye çalıştığı o kadar barizdi ki Melek onun bu halinden keyif almıştı. Elini uzatarak hemşirenin elindeki enjektörü aldı ve odanın kapısını gösterdi. Hemşire odadan çıktıktan sonra Melek derin bir nefes alarak yeniden Gülüm'e döndü. Belki kıpırdayamıyordu ama gözleriyle sürekli genç kızı takip ettiği belliydi. Melek cesaret için sıkıntıyla nefesini verirken bakışları yeniden Gülüm'e döndü.

"Nasılsın?" Melek sorduğu soruyu saçma bularak elindekileri genç kızın yatağının yanına bıraktı. "Benimki de soru, değil mi?" Melek hüzünlü bir şekilde genç kadının baştan uca incelerken güzelliği karşısında hayran kalmıştı. "Asaf'ın seni neden bu kadar sevdiğine şaşmamak lazım, çok güzelsin." Melek hemşirenin elinden aldığı ilacı incelemeye

başladığında yüzünü astı. Tamam iğne yapmasını amcasından öğrenmişti ama bazı ilaçları karıştırmayı hâlâ beceremiyordu. Derin bir iç çekerek elindeki enjektörü yukarıya kaldırarak, "İlacını ben veririm dedim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Melek Gülüm'le iletişimin tek yolu olan gözlerine bakarken genç kadının gözlerini kapattığını gördü. "İlginç bir şekilde seninle sohbet etmek istiyorum." Kendiyle alay edercesine konuşmasını sürdürdü. "Benim kim olduğumu biliyorsun, öyle değil mi? Ya da boş ver, bilmemen senin için daha iyi olacaktır." Melek elindeki ilacı komodinin üzerine koyarak cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç çalıştan sonra karşı taraftan gelen sesle kısa bir duraksama yaşadı. "Amcacım, başım belada!" Yağız'ın karşıdan gelen endişeli sesine Melek gülümseyerek cevap verdi. "Elimde bir ilaç var ve ben nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Yağız kısa bir duraksamanın ardından yeğeninin ilaçlarla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışmak için sordu:

"Hasta mısın?" Melek amcasının endişesini hissederek,

"Ben değil, şeyin... Gülüm'ün ilacı. Hemşiresini odadan çıkarmak zorunda kaldım ama ilacını alması gerekiyormuş," dediğinde Yağız sıkıntıyla bir nefes verdi.

"Kızım senin ilaçla ne işin var? Ya yanlış bir şey yaparsan?"

"İşte ben de seni bu yüzden aradım. Bu ilacı nasıl vereceğim?" Yağız ilacın adını verince kısa bir kriz yaşanmıştı. Genç kadın amcasının uyarısıyla ilaca dokunmamasını söylediğinde Melek duraksamıştı. Elindeki ilacı bilgisiz birinin hastaya vermesi, verilen dozda hata yapılması ölümcül etki yapabilirdi. Melek amcasını dinledikten sonra ilacı bir kenara bırakıp diğer ilaçlarını aldı. Birkaç kutuya baktıktan sonra duraksayan genç kız içinden fark ettiği şeyin gerçek olmaması için dua ediyordu. "Bunları sen mi içiyorsun, Gülüm?" Genç kız yataktaki kadından bir tepki beklerken Gülüm kıza gözlerini kapatarak cevap verdi. Onun bu hareketi Melek'in dikkatinden kaçmazken odaya ne yapmak için geldiğini hatırlayarak işe koyuldu.

"Güler anne bugün biraz rahatsız, o yüzden seni ben temizleyeceğim. Sakıncası var mı senin için?" Melek'in sesi o kadar naif ve şefkatle çıkmıştı ki karşısındaki kimse ona itiraz edemezdi. Gülüm gözlerini kapatarak ona cevap verirken genç kız gülümsedi. Etrafına

bakınan Melek odanın dekorasyonunun bir hastane odasından farksız olduğunu yeni fark ediyordu. Odada her türlü sağlık ekipmanları mevcuttu. İçinden Asaf'a üzülmeye başladı. Kim böyle bir odada yaşamak isterdi ki? Odanın içinde olan iki kapı dikkatini çekti. Aralık kapıdan içeri girdiğinde özel giyinme odası olduğunu görünce şaşırdı. Böyle bir konakta böyle bir oda garip gelse de genç kız Asaf'ın kendi yaşam alanını oluşturmak için ne kadar uğraştığı belli oluyordu. Konağın bakımlı olmasına rağmen oldukça eski olduğu belli olsa da hâlâ ihtişamını koruması genç kızın dikkatinden kaçmamıştı. Kıyafetlere göz gezdirirken Asaf'ın kıyafetleri dikkatini çekti. Birçok takım elbisesi olmasına rağmen çoğunlukla sportif kıyafetleri daha fazlaydı. Genç kız ilk kez kocasını spor kıyafetlerle görmediğini fark etti. Evden hep klasik pantolon ve gömlekle çıkıyordu. Hafta sonları ise odasından dışarıya çıkmıyordu. Genç kız odaya dönerek diğer kapıya ulaşıp içeri girdi. Aşağıdaki hamamdan daha farklı bir banyoya girmişti. Büyük olmasına karşın her türlü lüksün olduğu hemen belli oluyordu. Banyonun kenarında yüksek ayaklı küveti görünce duraksadı. *Acaba Gülüm için mi o küvet* diye düşünürken acele etmesi gerektiğini hatırlayıp banyoda bulunan bir kovaya sıcak su doldurdu ve odaya döndü.

"Birazdan seni temizlemeye başlayacağım. Umarım canını yakmam." Melek sözlerini bitirdikten sonra pot kırdığını anladığında yüzü asıldı. "Özür dilerim zaten hep boşboğaz olmuşumdur" dediğinde yatan kadının gözlerinde gördüğü ışık onun dikkatini çekti.

"Bana gülüyor musun yoksa sen?" Melek Gülüm'le şakalaştığına inanamıyordu. Keşke böyle yatmasaydı da kendisine karşı içindeki öfkeyi kussaydı. Gülüm'e yaklaşarak üzerindeki örtüyü kaldırdığında kadının zayıflığı karşısında üzüldü. Sürekli yatması onun benini iyice eritmiş görünüyordu. Acaba onu kaldırmanın bir yolu var mıydı? Amcasına bu konu hakkında sormayı aklının bir köşesine not ederek genç kadının üzerindeki kıyafetleri dikkatli bir şekilde çıkarırken sürekli konuşuyordu. Normalde çok konuşmayı sevmese de içinde bulunduğu durum nedeniyle oldukça gergin oluşu, gerginliğini çenesine vuruyordu. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra Melek kendisini tutamayarak, "Vay be, erkek olmak varmış" dediğinde gözleri Gülüm'ün gözlerine takıldı. Kızın yüzündeki hafif mimik Melek'i gülümsetti. "Arada kocan olacak mende-

bur olmasaydı seninle çok iyi arkadaş olabilirdik." Gülüm'ün kaşları birden çatıldı. Melek onun bu mimiği karşısında heyecanlanırken gülümseyerek "Tamam, tamam, ona laf etmiyorum. Ama seni biraz daha hızlı temizlemezsek üşüteceksin." Melek kovadaki suya bezi ıslatırken Gülüm'ün bedenini dikkatle silmeye başlamıştı. Omurgasının incindiğini duymuştu ve özellikle sırtını çevirirken dikkat etmeye çalışıyordu. Sırtındaki sönmeye yüz tutmuş yaraları görmek Melek'in hüzünlenmesine neden oldu. "İyileşmek zorundasın, biliyorsun değil mi? Onun sana ihtiyacı var. İyileş ki ona destek olasın." Melek'in sesi kısılırken Güler Hanım'ın verdiği yağı alarak temizlediği bedenine ovalayarak masaj yapmaya başladı. Ayaklarına ve özellikle eklem yerlerine yaptığı masajlarda genç kız gülümseyerek Gülüm'e takılmaya başladı. "Çok zayıfsın, biliyorsun değil mi? Annem der ki kadın dediğin biraz dolgun olacak..." Kendi sözlerine gülerken birden hüzünlendi. "Kendisi kilo almadığı halde bunu söylemesi komikti! Babam onun kilo alması için sürekli yemesini istiyor ama annem kilo alamıyor. Şimdi bir bebeği olacak, umarım kilo alır" dediğinde yanağından aşağı akan yaşı hızla siliverdi.

Ah, özür dilerim, bu şekilde yanında ağlayarak ne yapıyorum ben? Kendi kendine kızarken yeniden gülümsemeye çalıştı. "Annemi çok özledim!" dedi. İşini bitirdikten sonra genç kıza temiz kıyafetler giydirerek yan yatmasını sağladı ve üzerini örttü. Etrafı topladıktan sonra yatağın kenarına oturarak genç kadının elini avuçlarının arasına aldı.

"Beni affet, olur mu? Sana söz veriyorum, aranıza asla girmeyeceğim. Ben kötü biri değilim, sadece çaresizdim. Asaf seni çok seviyor... Kocası tarafından bu kadar sevilen birini sadece babamın anneme olan bakışlarında görmüştüm. Çok şanslısın..." Melek hüzünlü bir şekilde konuşurken kapının açılmasıyla genç kız yavaşça yerinden doğruldu. Hemşire odaya döndüğünde Melek'in Gülüm'ün başında onunla konuştuğunu görünce kaşları çatıldı.

"Artık çıkmanız gerekiyor!" Melek kızın bu davranışından hoşlanmamıştı. Gülüm'ün elini bırakırken işaret parmağının genç kadının parmağına takılmasıyla duraksadı. Gülüm'ün yüzüne baktı. Yutkunan genç kız onun bakışlarında odada kalmasını söyleyen bir ifade gördü. Bitki gibi olan bir kadının parmağını nasıl tuttuğunu anlayamasa da bir umut yeniden yatağın kenarına oturdu. Hemşireye,

"Sen bugünlük başka işlerle uğraş. Benim işim daha bitmedi."

"Ama Melek Hanım, hastanın dinlenmesi gerekiyor."

"Neden? Zaten sabahtan akşama kadar dinleniyor, biz sohbet ediyoruz."

"Asaf Bey bu durumdan hiç hoşlanmayacak."

"Asaf Bey bu odaya girdiğimi öğrenirse kendine başka bir iş ararsın!" Melek'in kesin sözleri hemşirenin ifadesinin değişmesine neden olurken Melek bakışlarını genç kıza çevirdi. "Beni anladın mı?" diye sordu. Kız başını sallayarak öfkeyle odadan çıkarken Melek yeniden Gülüm'e döndü. "Elimi tuttuğunu hissediyor musun?" Melek merakla sorarken Gülüm gözlerini genç kızdan kaçırmak istercesine kapattı. Parmakları birbirine dolalı bir şekilde öylece sessizce duran Melek bir süre sonra dayanamayıp, "Asaf gelmeden odadan çıkmalıyım. Beni burada, senin yanında görürse konaktan bizim eve kadar kovalar." Melek Asaf'ın kendisini konağa kadar kovaladığını hayal ederken kıkırdamadan edemedi. Bir süre daha Gülüm'ün yanında kalırken boş durmamak için ona masaj yapmaya devam etti. Kolları artık yorgun düştüğünde Gülüm'ün ayaklarına masaj yapıyor ve parmak aralıklarını ovalıyordu. "Biliyor musun, ben ayaklarımdan çok gıdıklanırım, sen bunu sakın kimseye söyleme, olur mu?" Melek ayakları üşümesin diye çoraplarını giydirdikten sonra örtünün altına koymuş ve yerinden doğrularak gülümsemişti. "Ben artık çıksam iyi olacak." Yatağın yanındaki ilaçları aldı. "Şunları da yanımda alıyorum, amcamdan nasıl yapılacağını öğrenirim. Güler anne iyileşene kadar seninle ilgilenmek keyifli olacak. Belki iyileştiğinde beni affedersin." Melek şakacı bir sesle konuştuktan sonra ilaçlardan birer tane alarak getirdiği poşetin içine saklamış ve odadan çıkarak hemşireyi çağırmaya gitmişti.

"Ceylan, hemşire kızı gördün mü?" Ceylan beyinin dairesinden çıkan Melek'e endişeli bir şekilde bakarken Melek onun endişesini anlayarak, "Merak etme canım, bir sorun yok. Sen de bu odadan çıktığımı görmedin, tamam mı?" dedi. Melek'in sözleriyle kız gülümserken hemşirenin mutfağa indiğini öğrendiğinde elindeki poşeti Ceylan'a vererek odasına koymasını söyledikten sonra mutfağa gitti. Kapıdan girdiğinde içerde hemşireyle birlikte oturan Aynur ve Derya'yı görünce gülümsedi.

"Hemşire Hanım yanlış hatırlamıyorsam sizin bir göreviniz vardı?"

Melek'in onu uyarırcasına konuşması hemşirenin yerinden kalkmasına neden oldu. "Ama Melek Hanım siz..."

"Şimdi de tam tersini söylüyorum, hastanızı yalnız bırakmayın. Asaf bundan hoşlanmayacak." Hemşire Melek'e ölümcül bakışlar atarken diğer iki kızın fısıldaşması dikkatinden kaçmadı.

"Hey, siz ikiniz, bir işe yarayın da konaktaki işler bitsin" dediğinde Aynur hızla ayağa kalktı. "Bana bak, sen kim olduğunu sanıyorsun da bana emir veriyorsun?" diye çıkıştı. Melek onun tepkisinden hiç etkilenmeyerek annesinin kendisine şakayla söylediklerini karşısındaki kızlara ciddi bir ifadeyle söylemişti.

"Boş otura otura hiçbir işten anladığın yok, evde kalacaksınız haberiniz bu gidişle."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın, ben Osman Bey'in kızıyım!" Melek onun sözleri karşısında alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ne olmuş, ben de Sedat Bey'in kızıydım ama bak kuma geldim. Şimdi gidin de bir işe yarayın. Aklınızdaki fesatlıkları da silin." Melek son sözlerini söyledikten sonra sinirli iki kızı arkasında bırakarak mutfaktan çıktı. Kapıdan uzaklaşmamıştı, bir süre kapı kenarında durarak nefes almak isterken kulaklarına yankılanan sözlerle arkasını döndü.

"Aynur bu kız hiç de kolay bir düşman olmayacak. Onu bu konaktan nasıl göndereceğiz?"

"Merak etme, annem nasılsa onu konaktan atacaktır. Zamanında Güler karısını nasıl göndermeyi başardıysa seni de abimle evlendirecek."

"Ama Ömer Asaf bana hiç yüz vermiyor..."

"Merak etme dedim ya, annem halledecektir. Hem yatalakta olsa abim o kadını seviyor. Melek denen kıza yüz vermiyor. O da böyle kendi kendine gelin güvey oluyor." Aynur'un sözleri Melek'in içini yaksa da doğru olduğunu biliyordu. Kocası hasta karısını seviyordu, kendisine tahammül bile edemiyordu. Gözlerinin önüne Gülüm'ün yüzü gelince istem dışı gülümsedi. Zarif güzelliği Melek'i bile etkilemişken bir erkek nasıl o kadına kayıtsız kalabilirdi? Üstelik kendisine bakışlarında garip bir sempati vardı. İçi rahatlamıştı. En azından yeniden ayağa kalktığında kendisine karşı anlayışlı olabilecek biri gibi görünüyordu. "Şu kadından nasıl kurtulacağız?" Melek düşüncelerinden Derya'nın

sözleriyle çıktı. "Onun yataktan kalkamayacağı belli, bir süre sonra da nasılsa ahali çocuk diye abimin başının etini yer. Ya da her şeyi Hakan'a bırakmak zorunda kalır."

"Hakan mı? O adama bir şey veremez, Asaf'la ben evleneceğim. Bu konağın hanımı olmam gerekiyor. Halamın ümitlerini boşa çıkaramam."

"O zaman o kadının kalkmamasını sağlamalıyız. Şu Melek olmasa bile abim başkasıyla evlenmez. Melek'le ne şartlarda evlendiğini sen de biliyorsun. Hem bakarsın yeniden adı çıkar... O zaman abim onu bu konakta barındırmaz. Belli etmese de adına leke gelmesine dayanamaz." Melek son sözlerle irkilirken elleri yumruk olmuş şekilde hızla mutfak kapısından ayrıldı. Avluya çıktığında içindeki yangını söndürebilmek için "Kâhya, atımı getir" diye seslendi. Yerinde duramıyordu. Merdivenlerden aşağıya inen Ceylan'a, "Odama bıraktığın poşeti bana getirir misin, Ceylan?" diye sordu. Atıyla birlikte hâlâ konakta olan amcasının yanına uğramak ona da iyi gelecekti. Kâhya Rüzgâr'ı getirdikten sonra atına binerek Ceylan'ın uzattığı poşeti eline alıp genç kıza, "Beyinize *babasının evine gitti, bir süre gelmeyecek* dersin!" dedi.

Kızın itiraz etmesine fırsat kalmadan atının yularını çekerek konağın avlusundan hızla çıktı. Ceylan endişeliydi. Kâhyayla göz göze geldiğinde, "Asaf beyime bunu nasıl söyleyeceğiz?" diye sordu. Adam omuzlarını silkeleyerek, "Bence Güler Hanım'a söyleyelim, o söylesin. Ne de olsa annesi" dedi.

Ceylan, Güler Hanım'a Melek'in babasının evine gittiğini söylediğinde kadın bir şeyler olduğunu düşünerek yatağından kalkmaya çalıştı. Gün boyu ne kocasının odasına, ne de Gülüm'e bakmak için yatağından kalkmayan kadın Melek'in neden gittiğini öğrenmek için yerinden kalkarak üzerini giymiş ve yorgun adımlarla odasından çıkmıştı. Çalışanların yanına gideceği sırada avluda yankılanan arabanın sesiyle yönünü değiştirerek merdivenlere doğru ilerledi. Asaf arabadan inerken annesinin yüzünü görünce endişelenerek hızla yanına gitti. "Neyin var, neden bu haldesin?"

Güler Hanım güçlükle nefes alarak oğluna bakarken onun endişesi karşısında hafif gülümsemeye çalıştı. "Ben iyiyim, sadece soğuk algınlığı..." dedi. Asaf annesinin alnına elini koyarak ateşini kontrol ederken

bir yandan da yanlarındaki Ceylan'a dönerek, "Hanımın nerede? Neden annem yalnız?" diye sordu. Güler Hanım onun sorusu karşısında gerilse de Ceylan yutkunarak cevap verdi:

"Hanımım yarım saat önce babasına gitti. Oldukça endişeli görünüyordu." Asaf Melek'in konaktan ayrılmasına kızarak,

"Bana neden haber vermedi?" diye âdeta kükredi. Güler Hanım oğlunun kolunu tutarak,

"Sabahtan beri yatıyorum zaten, kızın bir kabahati olmadı. Benim iyi olduğumu düşündüğü için gitmesine ben izin verdim." Küçük bir yalandan bir şey olmayacağını düşünen kadın Asaf'ın daha da kızmasına neden oldu.

"Sen hastayken onun gitmesine nasıl izin verirsin. Osman Bey'le kim ilgileniyor? Gökçe onunla tek başına ilgilenebilmek için çok zayıf!" dedi. Güler Hanım oğlunun kendisini odasına götürmesine izin verdi. Kadını muayene ettikten sonra dairesine dönerken garip bir şekilde etrafına bakınmaya başladı. Odada daha önce duymadığı bir koku vardı. Gülüm'ün yanına yaklaşırken hemşireye çıkabileceğini söyleyerek odadan çıkmasını istedi.

"Gülüm, nasılsın bugün?" Genç kadın Asaf'a göz kırparken Asaf'ın aklı hâlâ Melek'in gidişine takıldı. Ona kaç kere kendisine haber vermeden konaktan ayrılmamasını söylemişti. Ama hanımefendi onu dinlememişti.

Konağa döndüğünde ona söylenecek iki çift lafım olacak! Kendi kendine konuşurken birden Gülüm'le göz göze geldi. "Bana o şekilde bakma. Başımda söz dinlemeyen bir bela var zaten. Bir de sen böyle bakınca üzülüyorum." Yataktaki kadının gözlerindeki ışık Asaf'ın dikkatinden kaçmadı. "İyi görünüyorsun, annem bugün yanına geldi mi?" diye sordu. Gülüm sadece ona bakmakla yetindi. Asaf bir tepki alamayınca annesinin hasta olduğunu hatırlayarak, "Doğru ya, bugün hasta olduğu için tüm gün yataktan çıkmamış. Yarın hemşireye söyler seni temizlemesini isterim" dedi. Gülüm gözlerini genç adamın gözlerine dikerken Asaf'ın aklına yine Melek geldi. "İyileşince neler olacağını merak ediyorum. Onunla tanışınca nasıl biri olduğunu anlayacaksın. Ben hâlâ çözebilmiş değilim ama sen insanları iyi tanırsın, değil mi hayatım?" dedi. Hüzünlü bir şekilde konuşmasına devam ediyordu: "Ge-

lecek hafta okula gitmesi için onu göndereceğim, son senesiymiş. Sen ne dersin, okulunu bitirmesi gerekli değil mi?" Asaf gülerek Gülüm'ün elini sıktı. "Biliyor musun, onu göndermeyeceğimi söylersem konağı Marmara çırası gibi yakabilir. Değişik bir karakteri var. Bir bakmışsın pamuk şekeri gibi yumuşak, bir bakmışsın yanardağdan çıkan lav gibi ortalığı yakıp geçiyor. Hâlâ onu anlayamıyorum!" Asaf çok konuştuğunu düşünerek üzerini değiştirmek için kıyafet odasına geçti. Akşam yemeğine kadar bir süre dinlenmek iyi gelecekti. Köye geldiğinden beri kendisini merak edenler hastalık bahanesiyle kapısından ayrılmaz olurken sürekli bir dedikodu yarışı içine girmişti. Hangisi daha güncel haberi yakalamıştı acaba?

Kapısı tıklatıldığında gözleri henüz kapanmıştı. Yemeğe çağıran kıza geleceğini söylerken aklına gelen şeyle duraksadı. Verdiği kararın doğruluğundan emin değildi. Ama evdekilerin ağzını kapatmanın da tek yolunu bu olduğunu biliyordu. Ayağa kalktığında yataktaki kadına kısa bir bakış atmış, onun uyuduğunu görünce de sessizce odadan çıktı. Çift çıkışlı merdivenin başından avluya baktığında Aynur'la Derya'nın kafa kafaya vermiş bir şeyler konuştuğunu görünce gözlerini kısarak hareketlerini takip etmeye başladı. Arkasından duyduğu hafif adım seslerinin sahibine döndüğünde Gökçe'yle göz göze geldi.

"Babam nasıl oldu?" diye sordu. Genç kız gülümseyerek,

"Daha iyiydi ama ilaçları bitti."

"İlaçları mı bitti, ama daha yeni almıştık." Gökçe mahcup bir şekilde abisine bakarken yanlış bir şey yapmış çocuk gibi ellerini önüne bağladı. "Tamam, yarın hastaneden gelirken getiririm." İkisi merdivenlerden aşağı inerken kendilerine yönetilen bakışların farkındaydılar.

"Sana nasıl davranıyorlar?"

Derya'nın gözlerindeki ifade sorusunu cevaplasa da genç adam kardeşinden duymak istiyordu. "Onlarla karşılaşmamaya çalışıyorum. Babamın odasından çıkmıyorum."

"Bir sorun olursa bana söyleyeceksin, unutma." İkili yemek masasına geçerken Derya,

"Bakın şuraya, kaçak kuzenim ortaya çıkmış. Ne oldu Gökçe, neredeyse beni gördüğüne sevinmediğini düşüneceğim!" Asaf kardeşine sataşan kıza ters bir şekilde bakarak,

"Gökçe düşüncelerinde yalnız değil, zorunlu misafirliğin ne zaman bitecek?" diye sordu. Hacer Hanım arkalarından gelerek,

"Yeğenim ben ne zaman istersem o zaman gidecek" dedi. Asaf alaycı bir şekilde gülümseyerek kardeşinin yanına oturturken gözü karşısındaki boş sandalyeye takıldı. Şu bir ay içinde Melek'in varlığına alışmış olduğuna inanamıyordu.

"Bakıyorum da Melek Hanım masaya gelmeye tenezzül etmedi. Tarlada çok yorulmuş olmalı?"

Hacer'in alaycı sözleri Asaf'ı güldürdü. "En azından o kız hanımlığını bilip bir işe yaramaya çalışıyor, siz sabahtan akşama kadar koca konakta ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu. Hacer Hanım kaşlarını çatarken Aynur şikayet eder gibi,

"Bugün Melek denen kız bize iş yapmadığımız için bağırıp çağırdı. Ona göre hiçbir işten anlamıyormuşuz, bu gidişle evde kalacakmışız?" dediğinde Asaf içmekte olduğu suyu yutamayıp öksürmeye başladı. Hacer Hanım kızının sözlerine öfkelenirken onun saf saf bunu itiraf etmesine sinirlenmişti.

"Söyle o karına kızlarımdan uzak dursun, benim kızım iş yapamaz."

"Yalan mı söyledi? İkisinin de bir işten anladığı yok. Sabahtan akşama kadar kafaları fesatlığa çalışıyor" dedi. Gökçe abisinin iması karşısında gülümserken Derya'nın bakışlarını görünce hemen başını öne eğdi. Asaf kardeşinin neden başını eğdiğini anladığında yüzünü sertleştirerek, "İkinizi de uyarıyorum, ben yokken karıma ve Gökçe'ye bulaşırsanız bir daha konağa ayak basamazsınız" dedi. İştahı kaçmıştı ama Gökçe için masada kalmaya devam etti.

"Karın olacak kız nerede?"

"Babasına gitti, neden sordun? Özlediğini deme sakın..."

"Yok canım, gidişi olsun da dönüşü olmasın," dediğinde Asaf elini masaya vurarak,

"Haddini aşma, Hacer Hanım, bahsettiğin kişi benim karım ve bu konağın hanımı... Sözlerine dikkat et." Asaf arkasını dönerek yanlarından ayrılırken Derya ve Aynur öfkeyle genç adama bakıyordu. Gökçe de abisi gibi masadan kalkarak uzaklaştı. Asaf öfkeliydi. Odasına girerek üzerine aldığı deri ceketiyle yeniden dışarıya çıktı. Avluda Gök-

çe'yle karşılaşınca, "Gökçe ben gelene kadar Gülüm'ün yanında kalır mısın?" diye sorduğunda kız *tamam* diyerek abisinin arabayla konaktan çıkışını izledi.

***

Atının üzerinde avluya girdiğinde kendisini karşılayan yengesine gülümseyerek selam verdi. Ama yengesi, "Ne oldu, daha dün gitmiştin. Asaf beyimiz seni konaktan mı kovdu?" diye konuşunca Melek kahkaha atarak,

"O beni konaktan kovamaz, yenge. Sen de biliyorsun. Beyimizi ancak ben terk ederim. Üstelik geldiğimden haberi bile yok."

"Bu yaptığının doğru olmadığını biliyorsun, değil mi Melek? Ben bile amcana sormadan bir yere gitmiyorum." Yaren genç kıza kızarak cevap vermişti. "Geç olmadan ara ve ondan izin al."

"Fazla kalmayacağım, amcamı görmeye geldim?" Yaren yol boyunca yüzüne vuran soğuk havayla açılmış, düşünceleri daha da berraklaşmıştı. Konağı o üçüne bırakamazdı. Gülüm ve annesini savunmasız bırakmak istemiyordu.

"Melek, sen neden geldin?" Yağız karısının peşinden avluya çıktığında genç kız amcasına sarılarak gülümsedi.

"Amca birkaç ilacı nasıl kullanacağımı öğrenmek istiyorum!" dediğinde Yaren kaşlarını çatarak gözlerini genç kıza dikti.

"Hasta mısın?"

"Ben değil, Gülüm'ün ilaçları." Melek'in sözleri karşısında karı koca birbirine bakarken Yağız endişeli bir şekilde,

"Karısına bakmanı mı istedi senden?" dediğinde sesi sinirli çıkmıştı. "Ne yani, karısının hizmetini sana mı yaptırıyor?" Sesi gür çıkarken Melek ellerini kaldırarak sakinleşmesini söyledi. Bir yandan etrafına bakınarak babasının orada olup olmadığını kontrol ederken diğer yandan amcasını sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Keşke istese, amca, en azından ona olan borcumu ödemiş olurdum. Asaf karısının yanına girdiğimi duyarsa konağı başıma yıkar. Hemşire ve annesinden başkasını yanına sokmuyor." Yağız şüpheli bir şekilde yeğenine bakarken Melek elini kaldırarak, "Vallahi amca, bil-

miyor. Bugün annem hastalanınca ona ben bakmak istedim. Ah amca, nasıl anlatayım, çok hoş bir kadın..." Melek sözlerini devam ettirememişti. Yağız inanmaz bir şekilde yeğenine bakarak öfkeyle konuştu.

"Bana kocanın karısına hayran olduğunu söyleme sakın? Senin bir uç noktan yok mu Melek? Farkında mısın o kadının üzerine kuma olarak gittin sen? Belki de bu yüzden hiç sevilmeyeceksin."

"Olsun, amca! Ben zaten sevgi aramıyorum ki..." Melek'in sözleri Yaren ve Yağız'ı derinden sarsmıştı. "O kadının iyileşmesini istiyorum. O kadar savunmasız görünüyor ki içim acıyor. Bir de hiç derdi yokmuş gibi ben çıktım."

"Tamam, sen en iyisini bilirsin. Şimdi salona geçelim de baban gelmeden şu ilaç işine bakalım."

Yağız yeğeninin verdiği ilaçları nasıl kullanacağını ona gösterirken çok dikkatsiz davranıyordu. "Amca şu ilaçta bir gariplik yok mu sence de?" Yağız yeğeninin verdiği ilacı eline alarak adına baktı.

"Bu ilaç felç geçirenler için kullanılıyor, neden dikkatini çekti ki?" Melek kaşlarını çatarak amcasına baktı.

"Ama Gülüm felç geçirmedi ki, kaza geçirdi. Omurgasında sorun varmış, yani öyle söylediler." Melek'in açıklamasıyla Yağız da kaşlarını çattı.

"Bu ilacın o kadına verilmesini kim istedi? Asaf'ın böyle bir hata yapması çok saçma." Melek amcasını onaylarken,

"Üstelik karısına bu kadar değer verirken. Karısıyla kendisi ilgilenmeseydi gözünden kaçtı diyeceğim ama..." diye söylenirken bir kutuya bir de ilaca baktı. Dişlerini sıkan genç kız odada dolanmaya başlamıştı.

"Bu ilacın adı farklı, kutu üzerindeki isimle ilacın üzerindeki isim aynı değil." Yağız Melek'in sözleriyle ilacı incelerken iyice endişelenmeye başladı.

"Melek o konakta neler oluyor, biz seni kime emanet ettik?" Yağız endişesini belli edercesine genç kıza sarıldı. Melek birden ağlamaya başlayınca Yaren kızı kendisine çekip sıkıca sarıldı.

"Tamam güzelim, hepsi geçecek. Ağlama..."

"Yenge, kim ne ister o kadından? O kadar savunmasız ki ona neden bunu yapıyorlar?"

"Asaf'ın bunu fark etmemesi çok garip."

Yaren şaşkın bir şekilde konuşurken Yağız araya girdi: "Anlamaması normal. İlacın kutusuna bakıyordur, içine değil. Bu ilaçlar gün arasında veriliyor" dedi. Melek hıçkırıklarını bastırarak kendine gelmeye çalışıyordu. Sonunda öfkeyle yengesinden ayrılarak dolanmaya başladı.

"Bunu yapanı bulacağım amca, ona bunun hesabını sormadan bana huzur yok. O kadına zarar veren kişiyi bulmadan bana huzur yok, amca."

"Melek sakin ol, seni o konağa gönderemem."

"Olmaz amca, o kadını bırakamam. Beni merak etmene gerek yok."

"Ama Melek..."

"Hayır, amca senden bir isteğim var. Yarın beni ziyarete gelebilir misin? Gülüm'ü muayene etmeni istiyorum."

"Tamam, yarın birlikte gideriz. Atla geldin ve hava kararda, geri dönemezsin."

"Olmaz amca, gitmem gerek. Önce annemi görmek istiyorum." Melek amcasının yanından ayrılarak önce ortak banyoya girip kendisine çekidüzen verdi. Sonra da annesini görmek için odasına gitti. Kapıyı tıklattığında içerden yükselen sesle keyfi yerine gelen genç kız neşeli olmaya özen göstererek kapıdan, "Ben geldim, siz hâlâ odanızda mısınız?" diyerek içeri daldı. Kızını gören Asude yatakta doğrulurken genç kız hemen annesine sarıldı.

"Ah senin kokunu çok özledim anne."

"Ne oldu Melek, bu saatte neden geldin?" Kızının yüzünü ellerinin arasına alan kadın onu dikkatle inceliyordu. "Sorun ne kızım?" Asude'nin endişelendiğini gören Melek dayanamayarak,

"Amcamı görmeye gelmiştim anne, ona sormak istediğim şeyler vardı," dedi.

"Anladım... Peki bu gelişinin Asaf'la ilgisi var mı?"

"Hayır, anne onunla bir sorunum yok. Hem..." Melek sözünü tamamlayamadan odaya giren kardeşi konuşmasını böldü.

"Abla geldiğini neden haber vermedin? Eniştem seni almaya geldi..." Asude kaşlarını çatarak kızına bakarken,

"Sen ne zamandır konaktasın?" diye sordu. Melek mahcup bir şe-

kilde annesine bakıyordu. "Anne sana her şeyi anlatacağım ama şimdi değil. Sadece şunu bil, her şey yolunda. Amcamdan Gülüm'ün ilaçlarının nasıl verilmesi gerektiğini öğrenmek istedim."

"Kadının ilaçlarıyla ilgilendiğini bilmiyordum. Neyse kızım, sana güveniyorum. Sen savunmasız birine karşı her zaman merhametli olmuşsundur. Şimdi kalkmama yardım et de, Asaf'ı karşılayayım." Melek içinden Asaf'a saydırırken annesine yardım ederek üzerini giyinmesini sağladı. Ağır adımlarla odadan çıkan ikili genç adamın alındığı salona doğru ilerledi. Salon kapısına geldiklerinde Asaf'ın Yağız'ın sorularına cevap verdiğini duydu. Melek endişelenerek salona girdiğinde kocasının sert bakışlarıyla karşılaştı. Kendisine öfke saçan bakışlar annesini görünce birden yumuşamıştı.

"Asaf, evladım hoş geldin." Genç adam yerinden kalkarak Asude'nin yanına gidip elini öptü. "Keşke kalkmasaydınız, Melek'i alıp gideceğim." Melek onun sözlerine sinirlense de annesinin, "Yemek yiyecektik, sen de yemeğe kalsana" dedi.

Asaf itiraz etmek istedi ama Melek araya girdi: "Açlıktan ölüyorum, anne, ben masanın hazırlanmasına yardım edeyim" dedi. Asaf onun odadan acele çıkmasıyla bir anda odaya başka bir gölgenin düşmesine şahit oldu. Üzerinde üniformayla salona giren Vedat Asaf'ı görünce duraksadı.

"Asude anne, misafirin mi vardı?" diyerek Asaf'ı onun yaptığı gibi görmezden gelerek Asude'nin elini öptü ve hemen dizinin dibine çökerek kadına sevgiyle baktı.

"Eşyalarını getirdin mi canım?" Asaf dikkatle ikiliyi izliyordu. Tanımadığı bu yabancının burada kalacağı aşikardı. Dişlerini sıkarak yerinden kalkarken Yağız araya girip,

"Eşin nasıl?" diye sorduğunda genç adam olduğu yerde donup kalmıştı. "Neden öyle bakıyorsun? Benimki meslekî merak... Yapılacak bir şey olursa yardım etmek isterim." Asaf, Yağız'ın samimi olduğunu fark edince şaşırdı. İçinden garip bir aile diye düşünse de asıl garip kişi salonun kapısından içeri girerek yerde oturan adama ters ters bakıyordu.

"Sana karıma çok yaklaşma demedim mi?" diye konuşan adamın kaşları olabildiğince çatılırken Asude'nin ayağının dibine çöken ada-

mın hızla yerinden kalkması görülmeye değerdi. Sedat kalabalık salonda karısının yanına giderek alnından öptü. "Sen neden yine ayaktasın?" diye azarlarcasına sordu. Asude yüzünü asarak kocasına bakarken Sedat'ın bakışları damadı olacak adama döndü.

"Geleceğinizi bilseydim daha erken gelirdim."

Asaf kendisiyle resmî bir şekilde konuşan adama elini uzatarak tokalaşmak istedi ama Sedat ona elini uzatmayınca Asude kocasına "Sedat!" diye uyarıda bulundu.

"Ne? Bizde kayınbabanın eli öpülür, sıkılmaz. Damat bey bunu öğrenmeden ona elimi uzatmam." Asaf adamın sesi karşısında duruşunu dikleştirdi. Garip bir şekilde Sedat'ın baskısını üzerinde hissediyordu.

"Yemek hazır!" Melek neşeli sesiyle salona girdiğinde babasını görünce hemen onun kollarına atıldı.

"Hoş geldin, baba."

"Geleceğini neden haber vermedin?"

"Ani oldu..."

Bakışlarını Asaf'tan kaçıran genç kız annesinin koluna girerek ona destek olmak istedi. "Hayatım sen kocana banyoyu göster de elini yüzünü yıkasın." Melek kaşları çatılı babasına bakarken onun kıskandığını anlayarak gülümsedi.

"Annecim, babamı kocamın üzerine salmaya çalışıyorsan başarmak üzeresin. Zira çok kötü bakıyor." Asude kocasına ters ters bakarken,

"Baban artık evli olduğun fikrine alışmalı, sen dediğimi yap" dedi. Asaf *nereye düştüm ben* diye düşünürken Melek'in kendisine seslenmesiyle onun peşinden gitti. Bu konakta garip bir şekilde kendisini rahat hissediyordu. Birkaç dakika sonra sessizce yemek masasına oturduklarında yine curcuna başladı. Can'la Suat'ın atışmaları, Sedat'ın karısını kıskanması, Yezda'nın Melek ve annesine sorduğu sorular... Asaf takip etmekte zorlanırken birden masada sessizlik oluştu. Tek ses baba kızın birbirine delici bakışlar atlında uyarı niteliğindeki konuşmasıydı.

"O benim!"

"Hayır, küçük hanım! Çek çatalını..."

"Ama önce ben uzandım."

"Hayır, ben..." Gözleri birbirine değen ikilinin çatalı ortada duran

dolmaya batırılmıştı. Onları keyifle izleyenlere şaşkınlıkla bakan Asaf, Asude'nin sıkıntıyla uzanarak elindeki bıçakla dolmayı ortadan ikiye ayırması atışmanın sonu oldu. Sedat ve Melek aynı anda Asude'ye dönerek sitem etti.

"Ama anne..."

"Asude o benimdi." Asude ikisine de kızgın bir şekilde baktı.

"Nimetle şaka olmaz, eşit bölündü işte" dedi. Asaf karısının yüzüne bakınca içindeki gülme isteğini güçlükle bastırdı. Elinden şekeri alınan küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Konaktan ayrılma vakti geldiğinde Melek atına yöneldi ama Asaf engeline takıldı.

"Ama rüzgarı bırakamam ki," dediğinde Asaf karanlıkta kesinlikle at binemeyeceğini söyleyerek arabaya binmesini söyledi. Melek ailesinin yanında azarlandığı için yüzünü asarken babasının ona destek olması kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Atını ben yarın getiririm canım, kasabada zaten işim var."

"Ama seni üzerine almayabilir."

"Eminim beni atmayacaktır!" diyen adam Melek'in gülümsemesine neden oldu. Kendisine at sürmenin inceliklerini öğreten adama at binmesini öğretecek hali yoktu ya.

İkili arabaya binerek yola çıktıklarında suskundu. Asaf daha fazla dayanamadı. "Sana konaktan ayrılmadan önce bana haber vermeni söylemiştim, neden söz dinlemiyorsun?" diye genç kıza kızınca Melek iki kaşını yukarıya doğru kaldırarak genç adama baktı.

"Acil işim vardı, zaten dönecektim, gelmene gerek yoktu."

"Bu benim sorumun cevabı değil, Melek Hanım. Annem hasta ve sen izinsiz konaktan ayrılıyorsun."

"Güler anne hasta mı?" Melek'in sorusuyla genç adam ona döndü. Melek adamın bakışlarından pot kırdığını anlayarak dudaklarını kemirmeye başladı. Asaf,

"Konaktan ayrılırken anneme de söylemedin, değil mi? Kadın bir de seni korumak için *haberim var* dedi" diye çıkıştı.

"Konakta sinirlerim bozuldu ve hava almam gerekiyordu. Buna alışsan iyi edersin. Sıkıldıkça atıma binerek kendimi rahatlatırım."

"Konakta ne oldu?" Melek gülümseyerek başını cama doğru çevir-

di. Karanlık yolda tek ışık arabanın uzunlarından çıkıyordu. "Şu kıza dikkat etmen gerekiyor, ondan hiç hoşlanmadım."

"Hangi kız?"

"Bana aptal muamelesi yapma lütfen, kimden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Beni düşünmüyorsan da karını düşünmelisin. O kızın davranışlarından hoşlanmadım."

"Unutuyorsun galiba, sen de benim karımsın."

"Yaaa, ne demezsin!" Melek sessizce mırıldanırken Asaf derin bir iç çekerek konuşmasını sürdürdü. "Yarından sonra odanı benim daireye taşıyacağız, en azından Derya konaktan gidene kadar!" Asaf'ın sözleriyle Melek şoke olmuş şekilde genç adama döndü. Şaşkınlıkta resmen boyut atlamıştı. Asaf'ın odasını özel dairesine taşıtacağını kırk yıl düşünse inanamazdı.

"Emin misin? Hani özel dairene girmeme izin yoktu?"

"Benim odamdan, uzak durmanı söyledim. Benim odamdan en uzak odada kalacaksın."

"Çok meraklıyım sanki senin odana!" Melek'in sözleri Asaf'ı güldürürken genç kız koltuğuna iyice yerleşerek ertesi gün amcasını Gülüm'ün odasına nasıl sokacağını düşünmeye başladı.

"Uykum var benim, konağa kadar sessiz olursan sevinirim..." Genç adamın itirazına gerek kalmadan sırtını dönerek gözlerini kapattı.

18. BÖLÜM

Melek bedeninde hissettiği sarsıntıyla gözlerini araladığında üzerine eğilmiş olan gölgeyle korkarak eline geçirdiği ilk şeyi karartıya fırlattı. Acı bir *ah* sesi duydu.

"Sen en yapıyorsun, çıldırdın mı?" Melek çırpınmaya başlayacağı sırada duyduğu sesle olduğu yerde donakaldı. Bir anda nerede olduğunu kavrayamayan genç kız bir elini uzanarak arabanın içinin aydınlanmasını sağladı, diğer eliyle başını tutan adamla göz göze geldi. Genç kız kendisine yöneltilen sert bakışlar karşısında yutkunmadan edemedi.

"Ne oldu, neden başını tutuyorsun?" Melek bakışlarını kaçırarak olanların farkında değilmiş gibi davranmaya çalışırken genç adamın öfkeli sesi kulaklarında yankılandı.

"İn artık şu lanet arabadan!" Melek yerinde sinmiş şekilde içinden saydırıyordu. Allah'tan elindeki sadece su şişesiydi. *Elinde ya daha sert bir cisim olsaydı?* Bakışlarını genç adamdan çekerek usulca arabadan inmek için hamle yaptı. Asaf hâlâ onu ters bakışlarla izliyordu.

"Bana şu şekilde bakmayı kes, uyuyan herkes üzerinde gördüğü gölgeden korkar. Hem sen öyle eğilmiş ne yapıyordun?" Melek içinden kendisini tebrik ederken Asaf genç kızın üste çıkmış olmasına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Seni uyandırmaya çalışıyordum, ne yaptığımı sanıyordun ki?" Melek ona cevap vermedi, arkasını dönüp odasına doğru giderken Asaf sinir olmuş bir şekilde, "Sana soru sorduğumda bana cevap ver, ayrıca benim uykum yok, kahve istiyorum!" dedi. Melek şaşkınlıkla olduğu yerde durup Asaf'a baktı. Onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışırken umursamaz bir ifadeyle, "Onca çalışan var, git kahveni onlardan iste!" dedi.

"Ben karımın yapıp getirmesini istiyorum, bakalım bugün kızları azarlayabilecek kadar yetenekli misin?" Melek onun neden bahsettiğini başta anlayamasa da Asaf'ın imalı bakışlarını görünce sabah mutfakta olanları hatırlayıp alaycılığına aynı şekilde karşılık verdi.

"O laf bekarlar için söylenir, beni bundan sonra alacak olmadığına göre yapmama gerek yok!" Asaf'ın yüzü genç kızın sözleriyle asıldı. Arkasını dönerek avludaki büyük dut ağacının altına konulmuş sedire oturduğunda Melek pişman olup yönünü mutfağa çevirdi. İçinden de kendisine saydırmadan edemiyordu. Mutfağa girdiğinde kimseyi göremedi. Saatin kaç olduğunun farkında bile olmayan genç kız etrafa bakınarak kahve yapmak için gerekli olan malzemeleri arayıp bulması zaman almıştı. Mutfak düzeni gerçekten genç kıza berbat geldi. "Anlaşılan buraya da bir el atmak gerekiyor, neyin nerede olduğu belli değil."

"Kahve yapman bu kadar uzun sürüyorsa yemek yapmamalısın. Bu yavaşlıkla insanları açlıktan öldürürsün." Melek arkasından gelen sesin sahibine sinirli bir şekilde dönerken,

"Çok biliyorsan gel kendin yap. Mutfakta neyin nerede olduğu belli değil, her şey karman çorman." Asaf ona aldırmadan mutfaktaki masaya geçip oturdu. Genç kız sonunda bulduğu kahve ve cezveyi alıp kahveyi yapmaya başladı. "Bana nasıl içtiğimi sormadın!"

"Sormama gerek var mı? Bu suratla acı kahve içiyorsundur!" Melek'in sözleri genç adamı gülümsetse de genç kız arkası dönük olduğu için bunu görememişti.

"Ben orta şekerli içerim" diye onun sözlerine karşılık veren Asaf'a kısa bir süre dönüp baktığında imalı bakışlara daha da sinirlenerek inadına gülümsedi.

"Peki, şekerli kahven birazdan hazır olur, beyim!" Asaf kızın arkasını dönmesiyle kollarını göğsüne bağlayıp onu izlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra fincana uzanan kızın hareketlerini takip etmeyi bırakıp masanın üzerindeki meyve tabağından bir elma aldı.

"Kahveyle elma mı?"

"Sen kahveyi yapana kadar ben elmamı bitiririm," dedi. Melek ona sinir olurken aklına gelen hinlikle gözleri parladı. Adamın kendisine bakmadığı bir anda eline aldığı karabiberi genç adamın fincanına boca ederken Asaf'ın sözleriyle gülümsemesi söndü. "Şu okul meselesini

düşündüm, istersen haftaya okuluna dönebilirsin. Okulu uzatmana gerek yok!" Melek genç adamın sözleri üzerine ona dönerken elindeki karabiberi unuttu. Asaf'ın dikkatinin çekildiği yere bakarken Melek usulca elindeki şişeyi arkasına götürüyordu ki genç adam yerinden kalkarak ağır adımlarla Melek'e yaklaştı.

"O elindeki ne senin?" Melek bakışlarından çekinerek yutkundu.

"Hii... hiçbir şey değil." Onun kekelemesi Asaf'ı keyiflendirse de genç kıza belli etmemeyi başardı.

"Emin misin? Arkanda ne saklıyorsun sen?" Melek elindekini hızla tezgâha bırakırken,

"Bak bir şey saklamıyorum" diyerek elini ona gösterdi. Genç kıza iyice yaklaşan Asaf gözlerini Melek'ten ayırmadan ağır bir şekilde arkasındaki şişeye uzanıp eline aldı. Gözlerini kısarak şişeyi incelerken Melek bakışlarını kaçırıp yana çekilmek istedi ama Asaf izin vermedi. Tezgâhla genç adam arasında sıkışan Melek gözlerini kapatarak gelecek tepkiyi merak ederken Asaf onun çekingen ifadesi karşısında neredeyse kahkaha atacaktı.

"Kahveme karabiber koymadın, değil mi?" Melek hafif gülümsemeye çalışarak,

"Yok, ben öyle bir şey yapar mıyım hiç?" Asaf kendisini kurtarmaya çalışan kıza tek kaşını kaldırarak ona inanmadığını belli etti.

"Demek yapmazsın? Öyleyse kahveyi iç bakalım, madem içinde karabiber yok, öyleyse sorun olmaz." Melek kaşlarını çatarak Asaf'a bakarken onun kıskacından kurtulmak için bir hamle yaptı ama başarılı olamadı.

"Çık çık çık... Karıcım, beni kıracak mısın? Hem sen güzel de kahve yapıyormuşsun ya..." Melek ne yapacağını düşünürken Asaf'ın gözlerinin içine bakarak kahve fincanını eline aldı. İçinden *nasılsa annemin içirdiği karabiberli çaydan daha kötü olamaz. Dayan kızım, bunu yapabilirsin* diye geçirirken fincanı dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Boğazı yansa da bir şey belli etmedi. Asaf gözlerini kısarak ona bakarken genç kız tek kaşını alaycı bir şekilde yukarı kaldırdı. Gözleri kehribar gibi parlıyordu. Asaf diğer fincana bakıp gözlerini kısarken Melek gülümseyerek,

"Hâlâ şüpheliysen buyur bunu iç" dedi.

Asaf başını iki yana sallarken Melek'in elindeki fincanı alıp masaya geçti. Melek yanan boğazını serinletmek için arkasındaki su bardağına yangın söndürücü gibi sarıldı. Yudum yudum suyu içerken Asaf'ın fincanı dudaklarına götürdüğünü görünce dikkatle onu izlemeye başladı. Genç adam dudaklarından içeri sızan kahvenin tadını almasıyla dışarı püskürtmesi bir oldu. Bakışları birden Melek'e dönerken genç kız *bana ne* der gibi omuzlarını yukarı kaldırıp gülümsedi. "Seni küçük şeytan!" Asaf'ın sözleri karşısında Melek şaşırsa da umursamadı.

"Su ister misin, hararetini alır?" Melek elindeki suyu genç adamın önüne bırakırken şüpheli bakışlarına karşılık olarak gülümsedi.

"Saf su, merak etme, her erkek bir gün karabiberli kahve içer, borcuna say!" dedi. Asaf kaşlarını çatarak ona baktı. Melek cezvedeki kahveyi başka bir fincana dökerek önüne bıraktı. Kendi fincanını da alarak karşısındaki sandalyeye oturdu. Kendi kahvesini yudumlarken Asaf'ın sözlerini hatırlayarak konuşmaya başladı.

"Şuanda okula dönemem, yapmam gereken işler var. Hocalarımla konuşursam okula gitmeyi sınavlara kadar erteleyebilirim." Asaf ona kaşlarını çatarak baktı. "Derslerine girmeden sınavlarda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sorun değil, geçen yıl üst sınıflarla zaten bazı derslere katılmıştım. Arkadaşımdan notları isterim."

"Bu kadar basit yani?"

"Seni duyan da beni bir an önce konaktan postalamaya çalıştığını düşünür." Asaf kızın sözleriyle gerilirken şu anda yapmakta olduğu şeyin gerçekten onu göndermeye çalışmak olduğunun farkındaydı. En azından okulu sayesinde evdekilerden onu koruyabileceğini düşündü. *Anlaşılan Melek Hanım'ın başka planları var.*

"Haftaya gitmen senin için en mantıklı olanı, hem fazla zaman kaybetmemiş olursun."

"Orası beni ilgilendirir. İşlerimi bitirmeden gidemem." Asaf bıkkınlıkla elindeki kahveyi yudumlarken tadının yerinde olduğunu fark ederek Melek'e baktı.

"Eline sağlık!" Genç kız onun sözlerine gülümseyerek,

"Demek ki beni alan biri çıkarmış!" dedi.

"Şansını kaybettin, bundan sonra seni kimse alamaz..." Asaf şaşkın şaşkın kendisine bakan kızın ifadesini görünce ne söylediğini fark ederek ayağa kalktı. "Geç oldu, hadi Allah rahatlık versin" diyerek hızla mutfaktan çıktı. Melek onun ardından şaşkın bir şekilde bakıyordu. Bir süre daha öylece oturduktan sonra fincanları yıkayarak odasına çıkmadan önce Güler Hanım'a bakmaya karar verdi.

Konağın uzun ve karanlık koridorunda ilerlerken ev sanki kendisiyle konuşuyormuş gibi içinde sesler yankılanıyordu. Eskimiş ama hâlâ sağlam olan menteşelerin rüzgârla çıkardığı sesler kulağa paslı bir müzik gibi geliyordu. Koca koridoru aydınlatan sadece iki gece lambası vardı. Loş ortamda ilerlerken kendi gölgesinin ahşap duvarlara yaptığı gölgeye gülümseyerek baktı. Aklına kardeşiyle duvarda elleriyle yaptığı gölge oyunları gelirken birden hüzünlendi. Derin bir iç çekerek Güler Hanım'ın odasının kapısında duraksadı. Kimseyi uyandırmamak için kapıyı hafif tıklatırken içerden ses gelmeyince usulca odaya girdi. Kapıyı kapatırken gıcırdayan sesin kadını uyandırmaması için dikkat ediyordu. Odaya girdiğinde gözü direkt olarak yatakta yatan kadına kaydı.

"Anne?" Genç kız seslense de Güler Hanım cevap vermedi. Yatağına yaklaşıp kadının ateşini kontrol ederken kadının huzursuz uyuması onun iyi olmadığını anlamasına yetti. Ateşi yoktu ama yine de bedenindeki kırgınlık genç kızın içini acıttı. "Keşke gitmeseydim!" diye söylenerek usulca kadının yanına uzandı. Dört kişinin rahatlıkla sığabileceği yatakta Melek'in varlığı fark edilmiyordu bile. Güler Hanım yanında bir kıpırdanma hissedince gözlerini araladı ve gülümseyerek yanında yatan kıza baktı.

"Melek, kızım bir şey mi oldu?" Uykulu sesiyle genç kıza sorarken Melek üzgün bir şekilde kadına baktı. "Uyandırdım mı anne? Bu gece yanında yatabilir miyim?" Kızın sorusu Güler Hanım'ı duygulandırırken kollarını açarak kızı kendisine davet etti. Melek anne kucağına sığınır gibi Güler Hanım'ın göğsüne başını yaslarken kadının hırıltılı çıkan soluğunu duyup başını kaldırdı. "Yarın hastaneye gidelim, göğsünden ses geliyor" dedi. Kadın ona sadece gülümsemekle yetindi. Melek başını yeniden kadının göğsüne yaslarken bir kolunu da ona doladı.

"Anne sence ben ne yapmalıyım?" Kadın bu soru karşısında şaşırır-

ken Melek devam etti. "Asaf'la konuştum. Okula gitmeme izin verdi; haftaya gitmemi istiyor ama benim bazı işlerim var. Gitmeli miyim?" kadın sıkıntıyla kıza baktı.

"İçinden ne geliyor, Melek?" diye sordu.

"Şimdi gidemem, içimin rahat etmesi için bazı işleri halletmem gerek, yoksa aklım burada kalır."

"O zaman gitme, sen ne zaman uygun görürsen o zaman git."

"Yarın odamı doğu yakasına taşıyacağım." Melek'in sözleriyle Güler Hanım birden yerinden doğruldu.

"Melek bu iyi bir fikir değil, biliyorsun o kısım Asaf'a ait. Kimseyi oraya sokmuyor."

"Bunu o istedi, ben değil. Yarın odamın onun dairesine taşınmasını istedi." Güler Hanım gittikçe şaşırırken bir yandan da mutlu oldu. "O tarafta dikkatli davranman gerekiyor, biliyorsun öyle değil mi? Odanı taşımasının bir nedeni olmalı. Sakın odasına girmeye kalkışma." Melek kadının içini rahatlatmak için onu onayladı.

***

"Ceylan annem nasıl oldu?" Genç adam odasından çıkarak mutfağa indi. Kahvaltısının hazır olmadığını görünce yüzü asılan genç adam mutfaktaki tek çalışan kıza annesini sordu. Kız henüz kalkmadığını söylediğinde Asaf merak ederek annesinin odasına doğru ilerledi. Odanın kapısını tıklattıktan sonra cevap beklemeden içeri girdiğinde şaşkınlıkla olduğu yerde donup kaldı. Güler Hanım oğlunu görünce sessiz olmasını işaret ederek Melek'i gösterdi. Asaf kızın annesine sarılı bir şekilde hâlâ uyuduğunu görünce kaşlarını çatarak ona baktı.

"O neden seninle yatıyor?" dediğinde Güler Hanım oğlunun ifadesi karşısında şaşırdı. Sanki düşmanına bakıyor gibi davranıyordu.

"Gece bana bakmaya gelmiş, sonra da yanımda kaldı" dedi. Asaf annesine doğru ilerlerken Melek'in kıpırdanarak annesine daha da sokulması canını sıktı.

"Biraz olsun düşünceli olsaydı hastalığın kendisine de bulaşabileceğini fark ederdi."

"Ben kolay hastalanmam, beni mi yoksa anneni mi düşünüyorsun?"

Melek tek gözünü açarak Asaf'a baktı. "Güler anne çok rahatsın!" derken Asaf'ın tepkisini ölçüyordu.

"Artık kalksan nasıl olur. Annemin dinlenmesi gerek."

"Şimdi anlaşıldı sabah sabah suratsızlığının nedeni. Sen benim hasta olmamı düşünmüyorsun, sadece annesini kıskanan bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi. Asaf ona sinirlense de cevap vermedi. Gözlerini devirerek annesini muayene etmeye başladığında Melek yatakta doğrularak sırtını yatağın başlığına yasladı. Asaf onun hareketlerini kaçamak şekilde takip ederken Güler Hanım ikisinin arasındaki iletişimi ilginç bulmuştu.

"Göğsünde bir hırıltı var, sabaha kadar rahatsız uyudu!" dedi. Asaf ona ters bir bakış atarak,

"Sen başının ağırlığını ona yükledin yani?" diye sordu.

Melek onu umursamaz bir şekilde yataktan kalkıp ayaklarına terliklerini giydi. Güler Hanım'a gülümseyip, "Anne hastaneye gitmemize gerek yok aslında, amcam bugün beni görmeye gelecekti, o seni muayene edebilir" dedi. Melek yanlarında doktor olmasına rağmen genç adamı sabah sabah kızdırmak istemişti.

"Anneme ben bakarım, başkasına gerek yok."

"Merak etme, amcam çok iyi bir doktordur, Güler annem emin ellerde." Melek onun konuşmasına fırsat vermeden hızla odadan dışarı çıktı. Asaf onun ardından annesine dönerek,

"Şunun yaptığını görüyorsun, değil mi? Laf dinlemiyor hiç. Bunlara kocalarının sözünü dinlemesi öğretilmiyor mu?" Güler Hanım oğlunun sitemlerine gülerken Asaf kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu durum seni eğlendiriyor galiba? Hastaneye gitmene gerek yok, Ceylan'la sana ilaç göndereceğim."

"Ben iyiyim, biraz uyurum. Sonra bir şeyim kalmaz." Asaf yataktan çıkmamasını söyleyerek odadan çıkarken Melek'in ne yaptığını merak ederek onun odasına doğru ilerledi. Birkaç adım sonra aralık odanın kapısını tıklattığında içeriden ses gelmeyince kapıyı iteleyerek odaya bakmış ve gördüğü şeyle donup kalmıştı. Melek duvar kenarında bir yere odaklanmış şekilde dikkatle bakıyordu. Asaf onun nereye baktığını merak ederek bakışlarını onun odak noktasına çevirdiğinde okkalı bir küfür savurdu.

"Sakın kıpırdama!" Melek Asaf'ın hareket edeceğini hissederek ona uyarıda bulundu. Odaya girdiğinde önce dolabına gidip üzerini değiştirmek için kıyafetlerini aldı. Arkasını döndüğünde yatakta garip bir hareketlilik fark edince bakışları yatağa odaklandı. Pikenin ucunu yavaşça tutup yatağın üzerinde usul bir şekilde çekerken tüm bedeni gerildi. Buz kesmiş bedeni yatakta kıvrılıp uzanan hayvanı görünce donup kalmıştı. Perdeleri aralık loş odanın kapısının tıklatılmasıyla toparlandı. Kendisine seslenen adama başını çevirmesine gerek yoktu. Sessiz soluklar alırken adamın küfür etmesini duyduğunda ileri atılacağını anladı ve onu uyarmak zorunda kaldı. Melek ışığı yakmak için prize uzaktı.

"Işığı yak!" Asaf genç kızın söylediğini yaparak ışığı yaktığında aydınlanan odada yataktaki varlık daha net görünüyordu. Genç kız emin olduktan sonra yaşadığı sinir boşalmasıyla dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini omuzlarına sararak titremesini engellemeye çalışsa da hiçbir işe yaramadı. Derin derin soluk alırken Asaf ona bir şey olduğunu düşünerek hızla yanına gitti. Genç kızın yanağından aşağıya bir damla yaş düşerken ağzından sadece, *çok şükür* kelimesi dökülüyordu. Yatağında bir kıpırdanma hissedince bakışları yeniden oraya döndü. Siyah kahve karışımı yılan kıvrılarak yatağın üzerinde dolanırken Asaf şoke olmuş şekilde genç kıza baktı. Melek o hayvanın akşam oraya bırakıldığına emindi. Güler Hanım'ın yanına yatmasaydı ve gece yılanla yatakta karşılaşsaydı kalp krizi geçirebilirdi.

"Bir şey oldu mu? Seni ısırdı mı?" Asaf endişeli bir şekilde yerde dizlerinin üzerinde olan kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

"Melek, cevap ver bana. Seni soktu mu?" Asaf'ın da bedeni korkuyla titriyordu. Onun endişesini sezen genç kız daha fazla da dayanamadı. "Bir şeyim yok, ben iyiyim. Sadece ilk başta biraz korktum." Melek Asaf'ın ellerinin arasından sıyrılarak ayağa kalktı. Kanına yayılan öfkeyle dolabının kapaklarını açıp kapatıyordu. Asaf onun delirdiğini düşünerek, "Sen ne yapıyorsun, hadi çıkalım bu odadan" dedi.

"Bunu kim yaptıysa hesabını verecek!"

"Sen neden bahsediyorsun? Hadi çıkalım şu lanet odadan. Kahya onu almaya gelir." Melek duraksayarak ters ters Asaf'a baktı. Elini kaldırarak yatağı gösterdi.

"Sence bu şaka mı? Oradaki zehirli bir yılan da olabilirdi. Bu hayvanın kendi kendine geldiğine inanmıyorsun, değil mi?" Melek son sözlerini söylerken sesini yükseltti. Öfkesi içinde kabarırken,

"Bunun arkasından o analığın çıkmazsa ben de bir şey bilmiyorum." Asaf da yılanın kendi kendine oraya gelmediğini elbet biliyordu ama öyle olmasını istediği için genç kızı korkutmak istememişti. Melek sonunda bir poşet bularak yatağa doğru ilerledi.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Yılana dokunmayacaksın, değil mi?" Asaf inanmaz bir şekilde genç kıza bakarken Melek son anda vazgeçip ürpererek duraksadı. Oldu olası yassı hayvanlara dokunmaya tiksinirdi. Allah'ın yarattığı hayvandı ama bedeni o yumuşaksı ve soğuk deriye dokununca bedeni bir ürpertiyle sarsılıyordu. Etrafına bakınarak yılanı alabilmek için bir şeyler aradı. Gözüne kestirdiği küçük el havlusunu alarak yatakta başlığa kadar ilerlemiş olan yılanı eline aldı.

"Sen ne yapıyorsun, bırak onu." Asaf ileri doğru atılırken Melek ters bir şekilde ona bakarak,

"Merak etme, bu yılan bu evdekiler kadar zehirli değil" diye çıkıştı. Asaf şaşkınlıkla genç kızın yılanı siyah poşete koyuşunu izledi. Odadan çıkarken elindeki ağırlığı önemsememeye çalıştı. Merdivenlerin başına geldiğinde ise Ceylan'la göz göze geldi.

"Ceylan bir bakar mısın?" dediğinde arkasından kendisini izleyen Asaf'ı düşünmemeye çalışıyordu.

"Buyurun hanımım!"

"Dün benim odamın yakınlarında kimseyi gördün mü?" Ceylan genelde odaların temizliğiyle ilgilenirdi ve arada mutfakta çalışan iki kadına yardım ediyordu. Genç kız bir süre düşündükten sonra,

"Emin değilim, sizin odanızdan çıktıklarını görmedim ama Derya Hanım ve Aynur Hanım dün akşam üst koridordaydı." Melek gözlerini kapatarak bir süre derin derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Asaf hızlı adımlarla genç kızın yanına yaklaştı.

"Sakın bir şey söyleme beyim, sinirimi senden çıkarırım" diye uya-

rıda bulundu. Asaf onun ne yapacağını merak ederek sessiz kalmayı yeğledi.

"Şimdi neredeler?" Ceylan ne olduğunu anlamadığı için acele bir şekilde ona cevap verdi. "Kahvaltı için aşağıda, avludaki masayı hazırlamamızı istediler, herkes orada!" dedi. Asaf bir elini sıkıntıyla yüzüne sürerken Melek kocasına bakarak,

"Ceylan odamdaki eşyalar doğu yakasına taşınacak, işin bitince yanıma gel de eşyaları toparlayalım" dedi. Ceylan şaşkın bir şekilde genç kıza bakarken onay almak için Asaf'a baktı.

"Hanımın ne söylüyorsa onu yap, üç tane boş odadan hangisine isterse oraya yerleşmesi için hanımına yardım et."

"Olur, beyim!" Genç kız sevinçle arkasını dönüp giderken Asaf kolundaki saate bakarak, "Hastaneye çok geciktim" diye söylendi. Bir yandan Melek'in elindeki poşete bakarken bir yandan da hastaneye gitmek için acele etmek istiyordu. "O elindekini ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Aa, beyim, bu gösteriyi kaçırmayı düşünmüyorsun değil mi?" Asaf'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla merdivenlerden aşağı indi. Ağır adımlarla keyifli bir şekilde masada oturan kişilere yaklaşırken kendisine sürekli bakıp göz kaçıran iki kıza imalı bir şekilde gülümsedi. "Nasılsınız kızlar?" diye sordu. Herkes onun bu davranışına şaşırırken Melek hâlâ gülümsemeye devam ediyordu.

"Annem size hediye gönderdi. Küçük bir şey ama seveceksiniz." İki kız da şaşkınlıkla ona bakarken Melek elindeki poşeti yukarı kaldırarak içine baktı. "Hay Allah, hangisini Aynur'a hangisini Derya'ya gönderdiğini unuttum. En iyisi siz kendiniz seçin, hangi hediyeyi istediğinizi." Kızlar sevinçle yerlerinden kalkarken Asaf gözleri büyüyerek onlara bakıyordu. Başını iki yana sallayarak yapmaması için Melek'e işaret ederken genç kız ona aldırmadan tek kaşını kaldırıp kocasına gülümsedi. İkili heyecanla poşete uzanırken Melek poşeti geri çekerek gülümsedi.

"Haksızlık olmasın, değil mi? İkiniz de aynı anda elini poşete daldırın ve seçtiğiniz sizin olsun." Asaf ileri atılacakken Melek ona ters bir şekilde bakarak durmasını sağladı. Merak etme, beyim, bir şey olmaz. Onlar bu hediyeyi hak etti. Hem sen hastaneye geç kalmıyor musun?

Biz de sen gittikten sonra odamı senin dairene taşırız!" dedi. Hacer Hanım son duyduklarıyla yerinden kalkarken Melek bakışlarını ona çevirdi. Gülümsemesi yüzüne yayılırken kanındaki öfke artık keyifli olmaya başlamıştı.

"Eee, hadi seçin hediyenizi!" İki kız Melek'in ağzını açtığı poşete ellerini aynı anda daldırdıklarında Melek ikisinin de bileklerini yakalayarak poşetin içinden ellerini çekmesine mani oldu. İki kız hissettikleri soğuk ve kıpırdayan şeyle çığlık çığlığa konağı inletirken Hacer Hanım ve diğerleri ne olduğunu anlamak için kızların yanına koştu.

"Bırak!"

İki kız da aynı anda bağırıp çağırıyor, sinir krizi geçiriyordu. Melek onların çırpınışlarını boşa çıkarırken, "Bir daha kimin odasına ne koyduğunuza dikkat edersiniz. Bu kez ucuz kurtuldunuz, bir daha ki sefere sizi yılanlarla dolu bir odaya hapsederim." Melek elindeki poşeti yere bırakırken iki kız titreyerek geri kaçtı, hıçkırıklarla annelerine doğru koştu. Hacer Hanım poşetten çıkan yılanı görünce ürkerek geri giderken gözleri ateş saçarak Melek'e döndü.

"Sen... Sen kızlarıma nasıl böyle bir şey yaparsın? Seni..."

"Ne? Ne yaparsınız, Hacer Hanım? Bu yılanı nerede buldum, biliyor musunuz? Benim yatağımın içinde. İçinizden birileri arkadaşlarını benim yatağımda unutmuş. Sizi son kez ikaz ediyorum, bir sonraki sefer olacaklardan ben sorumlu olmam. Şimdi kesin şu ağlamayı!" Melek son sözlerini söyledikten sora gözüne takılan Gökçe'ye doğru ilerledi.

"Gel hayatım, bugün bana yardım etmeni istiyorum" dedi.

"Odamı taşıyacağız!" Melek son sözlerini Hacer Hanıma bakarak söylemişti. Gökçe yerde kıvranarak giden yılana odaklanmış bakarken Melek ona gülümseyerek, fısıltıyla, "Merak etme, zehirli değil," dedi.

Asaf olanlara hâlâ inanmıyordu. Karısı olacak kız sakin bir şekilde avludan ayrılırken arkasından bakmakla yetindi. Bakışları hâlâ ağlayan iki kıza döndü. "Bir daha sizi karımın yakınlarında görürsem affetmem. Tırnağı kırılsa sizden bilirim. Aynur bu senin son şansın, bundan sonra bu ikisine uymaya devam edersen seni de şu çok sevdiğin kuzeninle bu konaktan gönderirim. Ya da dur, gider yaşlı bir adama eş olarak veririm." Aynur abisinin sözleriyle hıçkırarak annesine sığınırken geç kal-

dığı hastaneye gitmek için arabasına atladı. Araba konaktan uzaklaşırken Hacer Hanım öfkeyle onun arkasından bakmaya devam ediyordu.

***

"Melek abla, sen şimdi gerçekten abimin dairesine mi yerleşeceksin?" Gökçe şaşkınlıkla Melek'e yardım ederken genç kız gülümseyerek ona baktı.

"Evet, abin öyle istedi." Gökçe keyifle Melek'e yardım ederken Melek dikkatle her tarafı inceliyordu. Yeni bir sürprizle karşılaşmamak için tedbiri elden bırakmamalıydı. Gözleri dikkatle etrafı inceliyordu. Sonunda toplanma işi bittiğinde Melek derin bir nefes aldı. Üç kişi genç kızın eşyalarını doğu yakasına taşıdıklarında Gökçe merakla Melek'e bakıp,

"Hangi odayı kullanmayı düşünüyorsun, yenge?" diye sorduğunda Melek tek kaşını kaldırarak,

"Gökçe bir karar ver istersen, bana abla mı diyeceksin yoksa yenge mi?" dedi. Gökçe mahcupça genç kıza bakarken Melek bir elini omuzuna koyarak,

"Sıkma canını, nasıl istersen öyle seslenirsin. Benim için sorun değil. Şimdi şu en uçtaki odayı istiyorum. Hem manzarası güzel hem de iyi güneş alıyor" dedi.

Odada eşyaları yerleştirdiklerinde oldukça yorulmuşlardı. Vakit öğleyi gösteriyordu. Amcasının gelmesine az kalmıştı. İki kıza dönerek, "Gökçe sen babanın yanına git istersen" derken Ceylan'a dönerek, "Canım sen de mutfağa in, bundan sonra ne yemek yapıldığını bana söylemeni istiyorum" dedi. İki kız akılları karışmış bir şekilde odadan çıkarken özel daireden dışarı adımlarını attıklarında kapanan kapıya dönüp baktılar. Melek, Güler Hanım'ın hasta olması yüzünden Gülüm'e bakmaya onun odasına doğru ilerlerken adımlarını hızlandırdı. Odasını seçerken Gülüm ve Asaf'ın odasından en uzak olan odayı seçmişti. Hüzünlü bir gülümsemeyle odanın kapısını tıklatıp açınca yine ilk Gülüm'le göz göze geldi. Yüzündeki hüzün birden silinirken kendisini gören hemşire ayağa kalkarak genç kıza yöneldi. "Melek Hanım, bir şey mi istediniz?" Kızın rahat tavırları Melek'in dikkatinden kaçmazken gözüne komodinin üzerindeki ilaçlar takıldı.

"Bir şey yok, sen çıkabilirsin."

"Ama Melek Hanım..."

"Sana çık dedim, onunla ben ilgilenirim. Asaf'ın geleceği saate kadar konakta istediğini yapabilirsin. Şimdi çık dışarı da onun üzerini temizleyeyim." Kız sıkıntılı bir şekilde odadan çıkarken Melek gülümseyerek yataktaki kadına yaklaştı.

"Bugün nasılsın? İyi gördüm seni, evet, daha iyisin" diyerek gülümsedi ve genç kadının elini tuttu.

"Bunu hissediyor musun?" Sorduğu soruya cevap alabilmek için Gülüm'ün gözlerine bakarken yüzü asıldı. "Anladım... Merak etme yakında iyileşeceksin." Melek genç kadının üzerindeki örtüyü alıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Oldukça dikkatli davranıyordu. Bir yandan işini yaparken diğer yandan onunla konuşmayı sürdürüyordu. "Bugün buraya amcam gelecek ama sen kimseye söyleme, tamam mı?" Melek kıkırdarken aklına sabah olanlar geldi ve keyiflendi. "Biliyor musun, bazen senin yerinde olmak istiyorum" dediğinde sözlerinin yanlış anlaşılacağını düşünerek hemen ekledi. "Yani böyle yatıp hiçbir şey düşünmeden uyumak... Senin için çok zor, biliyorum. Ama kendimi çok yorgun hissediyorum. İyileştiğini görmeden buradan gitmeye niyetim yok. Bu yüzden biraz daha çabalamalısın." Melek temizleme işini bitirdikten sonra genç kadına yağla masaj yapıp üzerini giydirdi. Bir süre daha kıyafetlerinin üzerinden masaj yapmaya devam eden genç kız Gülüm'ün ayak kısmına özellikle oyalanarak baskı uyguluyordu. Amcası her zaman *bir insanın en duyarlı yerleri ayak ve el parmaklarıdır* derdi ve genç kız belki bir tepki alırım umuduyla ayaklarına baskı yapıyordu. Yerinde doğrularak genç kadının üşümemesi için üzerini örterken amcasını karşılayacağını söyleyerek odadan çıktı.

Onun genç kadını muayene etmesini ve umut verici bir şeyler söylemesini diliyordu! Merdivenleri ağır adımlarla inerken düşünceliydi ve avluya kendi atının üzerinde giren amcasını görünce ona hayranlıkla baktı.

"Amcacım!" hızlı adımlarla Yağız'a ilerleyen genç kız rüzgârın şaha kalkmasıyla korktu. Yağız ustalıkla kendisini atın üzerinde sabitlerken gülümseyen Melek derin bir rahatlama yaşadı. Atının arada bu

şekilde şaha kalkması genç kızın çok hoşuna gidiyordu ama kendisine yaptığını amcasına yapması dikkatinden kaçmadı.

"Senin üzerinde duramayacağın bir at var mı, amca?" Yağız neşeli bir şekilde yeğenine yaklaşırken Melek kâhyayı çağırarak Rüzgâr'ı ahıra götürmesini istedi.

"Nasılsın, hayatım?" Melek amcasına sarılıp onu karşıladıktan sonra bir an önce Gülüm'ü görmesini istiyordu. "Senin de misafirlerin eksik olmuyor, gelin hanım?" Hacer Hanım mutfaktan çıktığında Melek'i düğünde gördüğü adama sarılırken görünce dayanamayıp iğneleyici bir şekilde konuştu.

"Misafir berekettir, Hacer Hanım. Kaldı ki o misafir değil, ev sahibi. Ne de olsa benim olan her şey ailemindir."

Yağız kadının bakışlarından hoşlanmasa da yeğeni için susmuştu. "Hadi amca, sana yeni odamı göstereyim" diyerek Yağız'ın koluna girdi ve onu hızlı adımlarla özel daireye soktu. Yağız yeğeninin neden bu kadar acele ettiğini anlamasa da ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Büyük bir kapıdan içeri girdiklerinde kapının arkadan kapanması Yağız'a çok tuhaf geldi. Melek amcasının ifadesini görünce gülümseyerek, "Bu kısım Asaf ve eşi için, kimseyi bu daireye sokmuyor" dedi.

Yağız anlayışla başını sallarken, "Anlaşılan artık sen de bu kısımda kalmaya başladın?" dedi. İkili Gülüm'ün odasından içeriye girdiklerinde Melek heyecanla hasta kadının yatağına yaklaştı.

"Sana amcamı tanıtayım Gülüm, kendisi bir doktordur ve seni muayene edecek." Yağız yeğeninin hasta kadına şefkat dolu bir sesle konuşması karşısında neredeyse ağlayacaktı. Yeğeniyle gurur duyuyordu. Karşısında kuması vardı ama miniği o kadının savunmasızlığı karşısında ona destek oluyordu.

"Merhaba, izin var mı sana yaklaşmama?" Yağız da yeğeni için gülümsemeye çalıştı. Genç kadına yaklaşıp onu muayene ederken özellikle eklem ve kaslarının kuvvetini ölçmeye çalıştı. Odaya göz gezdirdiğinde son teknoloji makinelerin olduğunu görünce onları da kullanarak baştan aşağı genç kadını muayyene etti. İlaçları kontrol ettiğinde yeniden sinirlenen adam yeğenine dönerek,

"Bu ilaçları almasına müsaade edilmemeli. Özellikle gün arasında aldığı ilaçlarla sen ilgilenmelisin. Şu ilaçları değiştireceğim ama sakın

bunu belli etme." Melek, Gülüm'e baktığında onun korkuyla kendisine baktığını gördü. Genç kız üzgün bir şekilde ona yaklaşıp elini tuttu.

"Bak Gülüm, senin iyileşmeni istiyorum ama bunu senin yardımın olmadan yapamam. Sen şimdi bu konuşulanların anlamını merak ediyorsun, biliyorum; ama bana güvenmeni istiyorum. Tamam, beni tanımıyorsun. Kim olduğumu belki biliyor, belki de bilmiyorsun. Fakat şundan emin ol, sana asla zarar vermem. En azından isteyerek vermem. Üzgünüm, sanırım bu konakta senin iyi olmanı istemeyen kişiler var. İlaçların değiştirilmiş ve bu seni daha güçsüz yapıyor. Bu yüzden amcama seni görmesini söyledim. O mesleğinde çok iyidir." Yağız hüzünlü gözlerle yeğenini dinlerken yanına yaklaşıp elini omzuna koydu.

"Seninle gurur duyuyorum, hayatım, eminim yakında bu masum ayaklanacak."

"İnşallah, amca, inşallah ayağa kalkar da kendisini koruyabilir. Bu konak yılanlarla dolu..."

19. BÖLÜM

Yağız yeğenine yapması gerekenleri açıklarken kendilerini dikkatle dinlediği belli olan hasta kadına baktı. "Umarım yakın zamanda iyileşirsin. Asaf'la konuşman gerekiyor, Melek! Bu olanları onun da bilmesi lazım."

"Biliyorum ama bana inanmaz. En azından bana biraz olsun güvenene kadar Gülüm'le benim ilgilenmem gerek. Ne söyleyeceğim ona..." Melek kısa bir duraksama yaşadıktan sonra derin bir nefes alarak ilerledi. "Amca bana inanmaz. Karısına kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor, şimdi benim onunla ilgilendiğimi öğrenirse ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum."

"Yine de bilmeli... O bir doktor ve bu olanları bilmesi gerek."

"Eğer konakta karısına zarar vermeye çalışan biri olduğunu öğrenirse onu da alıp buradan gider."

"Ne var bunda?" Yağız şaşkınlıkla yeğenine bakıyordu. Ani çıkışları olduğunu her zaman bilse de bu seferki çıkışı gözünden kaçmadı. "Asaf buradan ayrılırsa köylüye ne olacak, amca? Kendi mesleğini yapsa bile adı köylüye yetiyor. Buradan ayrıldığında köyün tüm yetkisi buradaki yılanlara kalacak. O insanların ne suçu var. Belki o da bunun farkında değil ama işçiler, köylü onu sayıyor, seviyor. Doktor olması da ayrıca bir etken buna. Düşünsene, beyleri bir doktor, kendileri gibi cahil değil." Melek sözlerini bitirirken Gülüm'ün elini daha da sıkarak gözlerini ona dikti.

"Yakında iyileşeceksin ve ona yardımcı olacaksın. Bunun için dua edeceğim." Yağız nemlenen gözlerle yeğenini izlerken bakışlarını kaçırarak arkasını döndü.

"Okulun ne olacak? Son dönemin, mezun olmana az kalmıştı."

"Okul yönetimiyle konuşmanı istiyorum, seni dinleyeceklerine eminim. En azından bu dönem sadece sınavlara girmeme izin versinler. Devamsızlık için hocalarımla konuşmanı istiyorum."

"Ama Melek!"

"Lütfen, amca..." İkili son kontrolleri de yaptıktan sonra Melek'e ilaçları yazarak onları vermesini istedi. Odadan çıktıklarında kimseye görünmeden dairenin oturma salonuna geçen ikili bir süre daha sohbet ettikten sora Güler Hanım'a bakmak için daireden dışarı çıktılar. "Amcana bir şey ikram etmeyecek misin?" Arkalarından gelen imalı ses karşısında Melek duraksayarak geriye baktı. Hacer Hanım gözlerini Yağız'a dikerek konuşuyordu:

"Amcamın buna alınmayacağına eminim. Şimdi izninizle!"

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Güler annemin odasında bir sorun mu var?"

"Yabancı bir adamın bir kadının odasında ne işi var?" Hacer Hanım'ın iması Melek'in sinirlenmesine neden olsa da Yağız sadece kadına gülümsedi. "Annem yaşında sayılacak bir kadının odasına bir doktor olarak girmemde ne sakınca var, anlayamadım?" Hacer Hanım Yağız'ın sözleriyle gerilirken Melek amcasının koluna girerek Güler Hanım'ın odasına doğru ilerlemeye başladı. Koridor boyunca yerleştirilen tablolar Yağız'ın dikkatini çekerken Melek amcasına bakarak gülümsedi.

"İlk gördüğümde ben de etkilendim. Çok güzeller, öyle değil mi?" Yağız yeğenine yakalanmanın verdiği hisle bakışlarını kaçırdı. Melek kahkaha atarak amcasına takılmaya başladı. "Hadi ama... Koskoca Yağız Aksoy utanıyor mu?" Melek'in kendisine olan sözlerine kaşlarını çatarak cevap veren Yağız yeğenini yeniden güldürdü.

"Çok konuşma da seninki gelmeden şu hastalara bakalım. Yoksa kendisini yetersiz hissedecek."

"Öyle hissedeceğini sanmıyorum, ona senin geleceğini söylemiştim."

"O ne dedi?" Melek omuzunu silkelerken Yağız onu takip etmeye devam etti. Kapıyı tıklatarak odaya önce Melek girdi. Güler Hanım'ın müsait olup olmadığını kontrol etti. Birkaç dakika sonra da Yağız oda-

ya girince kadının hemen doğrulması genç adamı gülümsetti. Kadının yanına yaklaşarak elini alıp öptü.

"Nasılısınız? Melek rahatsız olduğunuzu söyledi, hazır buradayken ben de bir bakmak istedim" dedi. Kadın genç kız gibi utanarak bakışlarını kaçırdı. Melek, amcasına gülümseyip, "Amca, annemi utandırdın, baksana yüzü kızardı" diye takıldı. Kadın alışık olmadığı bu davranışlar karşısında ne yapacağını hiç bilmezken Yağız müsaade isteyerek kadını muayene etmeye başladı. Ciddi bir hastalık olmamasına sevinirken göğsündeki hırıltı için sıcak bir şeyler içmesi ve dinlenmesini söyleyerek odadan çıktılar. Melek amcasını yolcu etmek istediği sırada önünden geçtiği kapı dikkatini çekince duraksadı.

"Bir sorun mu var, Melek?" Melek amcasına bakarak,

"Hazır gelmişken Asaf'ın babasına da bir baksan!" Yağız yeğeninin bakışlarındaki endişeyi anlayabiliyordu. Başını sallarken genç kız odanın kapısını tıklatarak içeri girdi. Kendisine dönen bakışları gören genç kız gülümseyerek,

"Gökçe, müsait misin canım?" diye sordu. Kız oturduğu yerden kalkarak elindeki bezi kenara bıraktı, gelmesi için yengesine işaret etti. Kapı ağzında gördüğü adam ile gerilirken Melek kızın çekindiğini anladı. "Amcamı hatırlıyor musun canım, konağa geldiğimde yanımdaydı?" dedi. Kız bakışlarını kaçırırken Yağız anlayışla genç kıza gülümsedi. "Amcam doktordur, gelmişken Osman babayı da görmesini istedim." Adam kendisine *baba* diyen kıza şaşkınlıkla bakarken bir şeyler söylemeye çalıştı ama sözleri kuru sesten başka bir şey olmadı. Melek adamla çok fazla ilgili olmadı. Evlendiğinden beri iki veya üç kez onun odasına girmiş ama kısa süreli bir konuşmadan sonra odadan çıkmıştı.

"Ama annem buna çok kızar."

"Annenin ne düşündüğü önemli değil. Eminim o da kocasının iyileşmesini ister." Melek kinayeli sözlerini yataktaki adama bakarak söyledi. Adam bakışlarını kaçırırken Yağız adama selam vererek yanına yaklaştı.

"Merhaba, nasılsınız?" Adamın konuşamadığını biliyordu. Bir tarafı komple felç olan adam konuşma yetisini de kısmen kaybetmişti. Sağlam tarafındaki elini kaldırmaya çalışırken Melek'in bakışları adamın eline yöneldi. Düşmek üzere olan, yaşı gereği iyice buruşuk elini

yakalarken Osman Bey'in gözlerinde ilk kez kendisine karşı bir mutluluk belirtisi yakaladı.

"Amcam iyi bir doktordur, sizi muayene edecek." Yağız yeğeninin kendisine bakmasıyla adamın yanına yaklaşıp Osman Bey'e baktı. Gökçe dikkatle Yağız'ı izlerken amcasının işini daha rahat yapabilmesi için Melek genç kızı alarak odadan çıktı.

"Melek abla, annem bunu duymasın, tamam mı?"

"Korkma artık, inşallah beyim iyi olacak. Hem abin sana bir şey yapmasına müsaade etmez."

"Bak bu konuda haklısın!" Asaf sabah olanlardan sonra Melek'i merak edip erkenden konağa döndü. Asaf'ın sesini duyan genç kız hızla arkasına dönerken genç adam gözlerini şüpheyle kısarak sormuştu.

"Burada ne oluyor, neden babamın kapısında bekliyorsunuz?" Melek başta paniklese de sonra derin bir iç çekerek,

"Amcam geldi, şu anda babanın yanında" dedi. Genç kızın sakin bir şekilde cevap vermesi Asaf'ın endişesini engelledi.

"Babama bir şey mi oldu?"

"Hayır, amcam gelmişken onunla da tanışmak ve onu muayene etmek istedi." Asaf anladığını belli edercesine başını sallarken odanın kapısını tıklatarak odaya girdi. Hiçbir zaman kibirli olmamıştı. Kendisinden iyi olana hakkını vermeyi bilen biri olmuştu. Yağız'ı babasının başında görünce duraksayan genç adam selam vererek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Gel de bana yardım et, baban zayıf görünüyor ama oldukça ağır" dedi. Asaf Yağız'ın yanına giderek ona yardım ederken bir yandan da nasıl olduğu konusunda sorular soruyordu. Elindeki ilaç kutularını komodinin üzerine koyarken Yağız'ın dikkatli bakışlarını görünce duraksadı.

"Onlar ne?"

"Babamın ilaçları bitmiş, doktor olmama rağmen para vererek aldım." Asaf kendi sözlerine gülümserken Yağız'ın ciddi ifadesiyle duraksadı.

"Neden?"

"Bunlar raporlu ilaçlar, rapor bitmeden ilaçları parayla almak zo-

runda kaldım. Bu kadar pahalı olduklarını fark etmemiştim. Durumu olmayanlar için çok zor olmalı. "

"O zaman sen de raporun bitmesini bekleseydin..." Yağız düşünceli bir şekilde Asaf'a bakarken Asaf da onun neden bu kadar soru sorduğunu merak etti.

"Bir sorun mu var, Yağız Bey?" Yağız gülümseyerek genç adama baktı. Ona şüphelerini aksettirmemeye çalışıyordu.

"Bana amca demeye başlasan iyi edersin. Ne de olsa karının amcasıyım!" Genç adam duyduklarıyla yutkunurken Yağız'ın özellikle, *karının* sözüne baskı yapması gözünden kaçmadı.

"Bakın size meslektaşım olarak saygı duyuyorum, benden daha fazlasını beklemeyin." Asaf babasını yeniden yatağına uzatarak onun rahat olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. "Rahat mısınız, Osman Bey?" Asaf'ın babasına adıyla hitap etmesi Yağız'ı şaşırtsa da hiçbir şey söylemedi.

"Benim gitmem gerekiyor, babana yazacağım ilaçları vermeye başlarsınız. Raporlu ilaçları azaltmayı düşünüyorum. On gün sonra kontrole gelirim." Asaf kendisiyle ciddi bir ifade ile hasta yakını olarak konuşmaya başlayan adama şaşkınlıkla bakarken Yağız onun şaşkınlığına aldırış etmeden ilaç isimlerini yazarak ona uzattı. Sonra da Asaf'ın getirdiği ilaçları alarak,

"Bunlara gerek yok, o yüzden ihtiyacı olana veririm" açıklamasını yaparak odadan çıktı.

"Amca nasıl sence?" Melek heyecanla amcasına yaklaşırken Gökçe geride bekledi. "Merak etme canım, şimdilik iyi sayılır ama ileride daha da iyi olacak."

"Beyim, iyileşecek mi?" Gökçe sevinçle şakırken Yağız'ın kendisine dönen bakışlarıyla utanarak başını eğdi. "Babanla sen mi ilgileniyorsun?" Gökçe cevap vermeden Melek konuşarak onu sıkıntıdan kurtardı. Gökçe yapısı gereği içe dönüktü ve tanımadığı kişilere yaklaşırken hep tedirgin davranıyordu.

"Evet, Gökçe babasıyla ilgileniyor. Aslında Güler annemle birlikte ona bakıyorlar."

"Anlıyorum..." Duraksayan genç adam Gökçe'ye yaklaşıp, ses to-

nunu yumuşatarak konuşmaya başladı. "Bak Gökçe, babanla senin ilgilenmen çok iyi olmuş. Babanın ilaçlarını değiştirdim, o yüzden verirken dikkat etmeni istiyorum. Eğer mümkünse ilaçları sadece senin ve Güler Hanım'ın bildiği bir yere saklayın. Kimse dokunmasın, beni anladın mı?" Gökçe şaşkın bir şekilde ona bakarken Melek araya girerek durumu daha anlaşılır kılmak ve genç kızı tedirgin etmemek için açıkladı. "Bak, canım, ilaçları sadece sen ver ki babama yanlış ilaç verilmesin. Hem sen ve Güler anne aynı anda ilaç verirseniz yanlış olur, değil mi? Sen akıllı bir kızsın, Gökçe. Bu yüzden gözün babamın üzerinde olsun. Ben de bundan sonra sana yardım ederim."

"Tamam, yenge ben Güler anneme ilaçlarını benim vereceğimi söylerim." Melek gülümseyerek genç kıza sarılırken Yağız gitmesi gerektiğini söyleyerek ilerlemeye başladı. Avluya indiklerinde aklına gelenle genç kız yerinde durdu.

"Sen nasıl gideceksin, amca? Rüzgarla geldin..."

"Beni merak etme, biraz yürür sonra da damat beyi ararım. Eminim koşarak gelecektir!" dediğinde Melek istem dışı gülümsedi. Yıllardır Cüneyt eniştesi amcasının ve babasının bir sözünü iki etmezdi. Onlardan çekindiğinden değil elbet, zamanında onlara nasıl karşı geldiğini kendi gözleriyle görmüştü. Onlara duyduğu saygıdan ve sevgiden tüm isteklerini yerine getiriyordu.

"Amca hâlâ eniştemle uğraşıyorsunuz, adam kaç yaşına geldi, sizden kurtulamadı." Melek'in gülerek söylenmesiyle bakışları merdivenlerden inen Asaf'la kesişti. Ciddiyetle,

"Ee bizden kız almak kolay değil, yedisinde ne ise yetmişinde de o olur. Kızımız bizim için değerlidir. Damatlar ayaklarını denk almalı!" dedi. Melek amcasının neden bu şekilde ciddileştiğini başta anlamasa da Asaf'ın arkasına belirmesiyle gülümsedi. Sevgili amcası kocasına aba altından sopa gösteriyordu.

"Amca arabalardan biriyle istediğin yere gidebilirsin..." Melek dönüp onay almak istediğinde Asaf'ın kaşlarını çatarak amcasına baktığını gördü. Asaf'ın,

"Kızlarınızı zorla vermek âdetinizse damat adaylarına hesap soramazsınız. Zoraki damatlar hiçbir sorumluluk sahibi olamaz! Kızınız benim isteğimle değil, sizin dayatmanızla bu konakta." Sözleriyle Melek

gözlerini kaçırsa da içinin acıdığını amcasına gözlerinin nemiyle belli etti. İleri atılmak için hamle yaptığında Melek amcasına bakarak sessizce yapmamasını istedi.

"Lütfen amca, o haklı..." Yağız yeğenine üzgün gözlerle bakarken cebinden çıkardığı telefonla Cüneyt'i aradı. Kısa süren telefon konuşması sonucu Melek'in alnına dudaklarını değdirerek sıkıca sarıldı. Asaf'ın yüzüne baktığında onun da kendi davranışlarından hoşnut olmadığını görmek içine su serpse de Melek'e yapılan haksız yorumlar Yağız'ı incitiyordu.

"Korkma canım, sen yanlış bir şey yapmadın. İşin bitince haber et, seni bu konaktan ben alacağım." Melek geri çekilen amcasına hüzünlü bir şekilde gülümserken herkesin duyacağı bir sesle, "Unutma canım, ne zaman istersen seni ellerimle teslim ettiğim bu konaktan kendi ellerimle alır giderim. Yeter ki *amca ben dönmek istiyorum* de!" Asaf duyduklarıyla sarsılırken adamın bakışlarından onun ciddi olduğunu anladı. Melek başını iki yana sallayarak,

"Şimdi değil amca, şimdi olmaz. Söz, zamanı gelince beni alman için sana haber edeceğim." Yağız konağın avlusundan çıkıp giderken Melek kimseye bakmadan hızlı adımlarla merdivenleri çıkarak yeni odasının yolunu tuttu.

Derin derin soluk alırken ciğerleri patlamak üzereydi. Soluk soluğa odasına girdiğinde kapıyı arkadan kilitleyerek arkasına yaslandı. Yanağından akan yaşlara inat hırsla göğsüne vururken nefes alamaya çalışıyordu. *Adam haklı, haklı olduğunu sen de biliyorsun. Sen bunu hak ettin, Melek! Şimdi neden üzülüyorsun?* Kendi kendine konuşan genç kız yüzündeki yaşları hızla sildi. "Senin ağlamaya hakkın yok." Melek yaslandığı kapıdan ayrılarak yeni odasının penceresine doğru ilerledi. Havanın kararmaya yüz tutması akşamın habercisiydi. Odasının yüksek penceresinden ucu görünmeyen ovaya bakarken yer yer ıslanmış yeşil çimenlerin ve toprağın kokusunu içine çekmek için derin bir soluk aldı. Ufuk çizgisinde güneşin kızıllığını izlerken Allah'tan, kendisine bir yol göstermesi için dua ediyordu. Sırtını dışarıya vererek artık sığınağı olan odasını incelemeye başları. Taş duvarların diziliş sırası dikkatinden kaçmamıştı. Özellikle dizayn edildiği hemen anlaşılıyordu. Burası ilk odası gibi kasvetli olmasa da diğer odasından büyük olması içini ısıtmadı.

Odanın ortasında duvara dayalı büyük yatağı yorgun bedenine oldukça cazip görünüyordu. Ağır adımlarla yatağına yaklaşarak tedirginlikle örtüsünü açtı. Kendi kendine kızan genç kız paranoyakça davrandığını düşünerek yatağına girdi. *Sakin ol, onlar bu kısma giremez. Sen güçlüsün!* Melek açık pencereden içeri giren temiz havayla gözlerini kapatırken kısa sürede uykuya daldı. Mevsim sonbahar olmasına rağmen oldukça sıcaktı ve serin esen gece meltemi genç kızın bedenini okşuyordu. Uyandığında vaktin oldukça ilerlediğini görünce bir süre daha uzanarak sessizliği dinledi. Kapı ardından gelen ayak seslerini dinlerken heyecanlanmasına anlam veremeyen genç kız yataktan doğrularak ay ışığının gölgesinde açık penceresini kapatmaya gitti. Dışarıda gördüğü gölge dikkatini çekince kaşlarını çatarak gölgenin sahibinin kim olduğunu anlamaya çalıştı. Elinde fenerle yürüyen kişinin kadın olduğu gölgesinin çıkıntılarından belli oluyordu. Durumdan hoşlanmayan genç kız üzerine hırkasını alarak odasından dışarı çıktı. Koridorda Asaf'la karşılaşınca onun konuşmasına dahi izin vermeden hızla yanından ayrıldı. Asaf onun nereye gittiğini merak ederek peşine takılırken genç kız önce mutfağa girip fener aldı, sonra da konağın arka tarafına doğru ışık tutarak ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun sen?" Asaf'ın sorusuna cevap vermeyen genç kız hızlı adımlarla ahırlara doğru ilerlerken içine bir korku yerleşti.

"Ahırlar! Rüzgâr!" Aklına gelenle koşmaya başlayan Melek ahırın kapısını sert bir şekilde açınca nefes nefese dizlerine doğru eğildi. İçeride iki kişi vardı. O tek kişi görmüştü ama ahırda iki kişi vardı ve korkuyla Melek'in yüzüne bakıyorlardı. Melek elindeki feneri öfkeyle karşısındakilerin yüzüne tuttu. Bedeni titremeye başladı. "Şimdi değil kızım, şimdi olmaz!" Melek kendisini sakinleştirmeye çalışırken, "Siz bu saatte burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Sesi o kadar sert çıkmıştı ki içeride yankılanan ses dönüp kendi kulağına gelince ürktü. Hemen arkasında Asaf'ın varlığını hissetmek genç kızı cesaretlendirmişti. "Size bir soru sordum, burada ne arıyorsunuz?" Melek ağır adımlarla onlara yaklaşırken yüzlerini daha net gördü. Derya ve tanımadığı bir adam korkuyla kendisine bakıyordu. Meleğin gözüne adamın elindeki kova takılınca hızla kovayı onların elinden alıp yere attı. "Bunu ne yapacaktınız? Bu saatte atlar çoktan yedirilmiş olmalı?" Melek aklına

gelen şeyin olmaması için dua ederken hızla iki boks ötede duran atına yaklaştı. Atı huysuz bir şekilde ön ayaklarını yere vururken yemliğindeki fazlalık dikkatini çekti. Eline aldığı yemde oynayan kurtlar genç kızın bedeninin ürpermesine neden oldu. Öfkeyle geri dönerek Derya'nın karşısına dikildi. Asaf ne olduğunu anlamak için Rüzgar'ın boksuna yaklaşırken Melek'in neden bu kadar öfkelendiğini anlamaya çalışıyordu. Duyduğu sesle hızla kafasını Melek'e çevirdi.

"Seni benim atıma kurtlu yem mi verdin?" Melek'in sert tokadıyla yere düşen Derya saçında hissettiği elle bağırmaya başladı. İki kız bağrışlarına devam ederken Asaf koşarak Melek'in yanına geldi. "Sana bir soru sordum, sen benim atıma kurtlu yem verecek cesareti nereden buldun? Sen benim atıma el mi uzattın!" Melek saçlarını kurtarmaya çalışan kızı bırakmadan yerde sürürken öfkesi elle tutulur cinstendi. Asaf, "Melek bırak onu!" diye onu uyarsa da genç kız kimseyi duyacak durumda değildi. Ya gölgeyi görmeseydi ne olacaktı? Rüzgâr'ın o yemi yiyip yemediğini bilmiyordu. Öfkesi bedenini deli bir ateşle yakarken Derya'yı ayağa kaldırarak ahırdan sürükleyerek çıkardı. Bağrışlar tüm konakta yankılanırken Derya ve Asaf genç kızın saçlarını Melek'ten kurtarmaya çalışıyordu.

"Melek *kes* dedim sana, yeter artık!" Asaf'ın öfkeli sesine rağmen Melek'in kulakları kapalıydı. Konağın avlusuna kadar sürüklediği genç kızı yere savururken merdivenlerden aşağı koşan Hacer Hanım ve diğerleri şaşkınlıkla Melek'e bakıyordu. Derya kurtuluşu Hacer hanımın kollarında ararken Melek yerinden öfkeyle söylenmeye devam ediyordu.

"Sen kim oluyorsun da benim yeğenime böyle davranmaya cesaret ediyorsun?" Hacer Hanım sinirli bir şekilde Melek'in üzerine yürürken Melek gözü dönmüş bir şekilde konakta sesini duyurmaya başladı.

"Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun, Hacer Hanım. Kal yerinde, yarından tezi yok bu şeytan yeğenin bu konaktan gidecek! Bir daha onu bana ait olanların yanında görürsem acımam..." Melek'in sesi konakta yankılanırken genç kız titreyerek Cüneyt'i aradı. Oldukça geç bir saat olmasına rağmen telefona cevap veren eniştesi Melek'in sesini duyunca korkuyla ne olduğunu sordu.

"Enişte, halamı buraya getirebilir misin? Lütfen, çok acil!" Telefonu hiçbir açıklama yapmadan kapatan genç kız avludakilerin şaşkın

bakışları arasında arkasını dönerek ahırlara doğru yöneldi. Hacer Hanım'ın,

"Ömer, karına söyle, yeğenim hiçbir yere gitmeyecek!" Sözlerini duyunca geri dönerek sinirli bir şekilde odasına çıktı. Asaf onun nereye gittiğini anladığında gerilmişti. Birkaç dakika sonra Melek avluya gelerek,

"Ceylan!" diye bağırdı. Ceylan şaşkınlıkla Melek'e yaklaşırken "Buyur, hanımım!" dedi.

"Çık şu yılanın odasına eşyalarını topla. Kararımı değiştirdim, sabah değil, bu konaktan derhâl gidecek!" dedi. Ceylan korkuyla geri çekilirken Hacer Hanım Melek'e yöneldi.

"Bu konaktan kimse gitmeyecek."

"Hacer Hanım bana namus hakkında ahkâm kesiyordunuz ya, al işte sana namuslu yeğenin! Senin o çok masum yeğenin ahırda adamlarla buluşuyor. O da yetmedi, benim değerlime zarar vermeye kalkıyor. Ne halt yediği umurumda değil, istediği adama gidebilir ama benim atıma zarar verecek kişi kim olursa olsun hesabını öder. Şimdi kalk oradan, toprağı bile kirletiyorsun."

"İftira atma!" Asaf şaşkınlıkla Melek ve diğerlerini izlerken sonunda olaya el atmaya karar verdi. "Karım haklı! Sizi uyarmıştım. Sabah yatağına yılan koydunuz, şimdi de atına zarar vermeye kalkıyorsunuz. Yeğenin bir daha bu konaktan içeri adım atmayacak!"

"Buna sen karar veremezsin!" Hacer Hanımın sözleri genç adamı daha da sinirlendirdi.

"Unutuyorsun galiba, Hacer Hanım, bu toprakların sahibi benim. Hem de iki yönlü. İstersem seni de tüm sülaleni de bu topraklardan sürebilirim. Karıma da bu yetkiyi tam olarak veriyorum. Aileme zarar veren hesabı öder!" Asaf'ın sözleri avluda yankılanırken Melek onun sözlerine aldırış etmeyerek arkasını döndü. "Yeğenim hiçbir yere gitmiyor. Ben babanın karısıyım, benim de söz hakkım var."

"Olmaz mı? Senin de söz hakkın var ama babamın sağlıklı olduğu zamanlarda! Şimdi seni de konaktan göndermemi istemiyorsan kır dizini otur yerine."

"Bunların hesabını size soracağım!" Melek susmuş, Asaf ve Ha-

cer Hanım'ın atışmasını dinliyordu. "Annen gibi karını da bu evden göndermesini elbet bilirim. Hem de ağlaya ağlaya!" Melek gözlerini kapatarak kanında dolaşan öfkeyi bastırmaya çalışıyordu. Yanlış bir şey yapmamak için elinden geleni yaparken Hacer Hanım'ın sözleri sabrını taşırıyordu. Daha fazla dayanamayıp eniştesinin verdiği silahı çekip Hacer Hanım'ın arkasına saklanıp ağlayan kıza doğru ilerledi. Derya tiz bir çığlık atarak saklanmaya çalışırken Melek öfkeyle,

"Eğer yeğenin bu konaktan hemen defolmazsa buradan cesedi çıkar. Yaparım bilesin! Sonunu düşünmeden bu tetiği çeker, o pis kanını akıtırım. Kimse benim olana el uzatamaz. Sen atıma yaklaşarak haddini aştın. Şimdiden uyarıyorum, eğer atıma bir şey olursa andım olsun gittiğin eve gelir seni öldürürüm!" Melek neredeyse tetiğe dokunmak üzereydi. Avluda yankılanan güçlü motor sesiyle arkasını dönerken kendisine korkuyla bakan halası ve eniştesini gördü. Genç adam arabanın motorunu bile durdurmadan hızla aşağı inerek Melek'in yanına ulaştı.

"Melek, hayatım burada ne oluyor? Sen iyi misin?" Cüneyt endişeli bir şekilde yeğenine sarılırken onun elindeki silahı alarak bir kaza çıkmaması için Asaf'a uzattı.

"Melek, ne oldu?" Songül korkuyla yeğenine bakıyordu. Onun sesini duyan genç kız eniştesinin kollarından çıkarak Songül'e atıldı. "Hala Rüzgâr'a bakmanı istiyorum. Bu asalak ona kurtlu yem verdi..." genç kız hıçkırıkları arasında zor konuşuyordu. "Hala atıma bir şey olursa ben yaşayamam. Onu bana dedem vermişti." Songül öfkeli bir şekilde ağlayan kıza bakarken Cüneyt de ona eşlik etti. "Korkma, canım, Rüzgâr iyi olacaktır. Hem biliyorsun, o yabancılardan bir şey yemez."

"Ona bak hala, sen veterinersin." Songül yeğeninin peşinden ahırlara doğru ilerlerken Melek sinir boşalmasıyla ağlamaya başlamıştı. Asaf, Ceylan'ın getirdiği çantayı Derya'nın eline tutuşturarak kâhyaya onu hemen konaktan götürmesini söyledi. Ahırlara giren ikili endişeli bir şekilde Rüzgâr'ın yanına vardılar. At hâlâ huysuzdu. Melek aklına gelenle arkasını dönmüş ama Asaf'ı görememişti. Hayal kırıklığı yaşasa da şu anda önemli olan atının iyi olmasıydı. Nasılsa o adamı da bulurdu.

"Melek, canım, bak Rüzgâr'ı sadece sen sakinleştirebilirsin. Onunla konuş ki muayene edebileyim." Melek halasının dediğini yaparak ona yardımcı olmak için atının sakinleşmesini sağladı. Genç kadın atı

muayene ederek yemden yiyip yemediğini anlamaya çalışsa da atın dışkısını görmeden bir şey söyleyememişti.

"Hala sence nasıl?"

"Şimdilik bir şey anlaşılmıyor, yemeğini yemez ve dışkısını çıkarmazsa o zaman daha ayrıntılı bir muayene ederiz. Sen sakin ol, Melek!"

"Ama hala..."

"Tamam, dedim. Ayrıca o avluda gördüklerim de neydi öyle? O silahı nereden buldun sen?" Melek'in bakışları halasının arkasındaki eniştesine kayarken Songül onun bakışlarını takip edip kocasına baktı.

"Bu silahın seninle ne ilgisi var, Cüneyt?" Genç adam karısının bakışlarını görünce duraksadı.

"Bir ilgisi yok, hayatım. Hem bak Melek de *yok* diyor, değil mi canım?" Topu genç kıza atan Cüneyt arkasını dönen karısının omzunun üzerinde Melek'e yalvaran bakışlar atarken Melek gülümseyerek,

"Benimdi hala, biliyorsun. Silahlara ilgim vardı. Yaşım tutunca da bir tane edindim" dedi. Songül ona inanmasa da onaylamadığını belirterek atın yanından ayrıldı. Atın yemliği temizlendikten sonra yeniden ot ve yemle doldurudu. "Sabaha kadar bekleriz canım, eğer kurtlu yemi yediyse sabah anlaşılır."

"At nasıl?" Asaf konaktakileri sakinleştirdikten sonra ahıra giderek Melek'in ne yaptığını görmeye gitti. Üçlünün konuşmasını uzaktan izlerken enişte beyin hareketleri dikkatinden kaçmamıştı. Anlaşılan silah konusu onun başının altından çıkmıştı. Sessiz kalmaya daha fazla dayanamayarak kendisini belli etti. "Şimdilik bir şey yok gibi görünse de sabah belli olur."

"Tamam, anladığım kadarıyla siz veterinersiniz?" Cüneyt karısıyla konuşan adamın karşısına dikilerek sertçe ona bakmaya başladı.

"Sen sana emanet edilenlere böyle mi bakıyorsun?"

"Enişte, lütfen..." Melek Cüneyt'in çıkışmasıyla araya girerek Asaf'ın ağzından yeniden kırıcı bir söz duymak istemedi. "Bu onun meselesi değil, lütfen gece vakti uzatmayalım."

"Sadece senin güzel hatırın için susuyorum canım, şimdi biz gidelim..." dediğinde Songül araya girdi. "Ben gelmiyorum, bu akşam

Melek'le kalacağım. Eminim o da Rüzgar'ın yanında kalacaktır," dedi. Cüneyt kaşlarını çatarken Songül de onu taklit ederek,

"Bana öyle bakma, konağa dönemem. Yeğenimin iyi olduğundan emin olmadan beni götüremezsin" dedi.

"Sabah oğlun seni görmediğinde ne olacak? Biliyorsun ki sen olmayınca konağı başımıza yıkıyor."

"Onu da sen düşün, babası değil misin?"

"Songül yine başlamayalım, oğlanı sen şımarttın."

"Sen sanki çok azarladın. Yarısı benimse yarısı da senin. Git oğlunla ilgilen, ben yeğenimin yanında kalacağım."

"Ya sabır!" Melek eniştesi ve halasının tatlı didişmesini izlerken gülümsemekten kendisini alamadı. Asaf'ın düşündüğü tek şey bu ailede normal birinin olmadığıydı.

"Enişte halamın gelmeyeceğini biliyorsun, neden üsteliyorsun?" dedi. Cüneyt gülümseyerek karısının alnından öptü. "Sinirlenince sence de daha güzel olmuyor mu?" dedi. Songül Asaf'ın varlığını hatırlayınca utanarak geri çekildi.

"Hadi siz gidin, anlaşılan biz bu gece ahırdayız. Hem hala yeğen konuşacaklarımız vardır." Asaf itiraz etmek istese de Melek onu dinlememişti. İki adam ahırdan ayrılırken Melek hâlâ onların arkasından bakıyordu.

"Sen iyi misin, Melek?" Songül genç kızın omuzuna dokunurken Melek dolmuş bir şekilde birden halasına sarılarak ağlamaya başladı. Öyle içten hıçkırarak ağlıyordu ki Songül de ona eşlik etmeye başladı. İçi yanıyordu. Melek'le aralarında fazla yaş farkı olmadığı için birlikte büyümüşlerdi. O yüzden Melek onun için özeldi. Derin iç çekerek yeğeni için dua etmeye başladı... Kızın içindeki fırtınayı bilmeden.

20. Bölüm

Genç kız pencereden dışarı bakarken havanın gün boyu ne kadar kasvetli olduğunu düşünüyordu. Sabahtan beri yağmur hiç kesmemişti. Sonbahar kendini iyice gösterirken havaların soğuması kazanların yanmasına yetmişti. Köy olmasına rağmen büyük konakların ısıtılmasını sağlamak için zengin olanlar evlerine kazan dairesi yapıyordu. Pencere altlarına gömme şeklinde duran peteklerin temizliği iki gün önce yapılmıştı. Koca konakta hummalı bir çalışma olurken Melek tüm vaktini mahsulün toplanmasına ve depolanmasına harcadı. O kötü olayın üzerinden iki hafta geçmişti ve konakta sular az da olsa durulmaya başlamıştı. Ya da genç kıza öyle geliyordu. Asaf'ın konaktan ayrılmasıyla soluğu Gülüm'ün yanına alıp onun bakımını yaptıktan sonra ilaç saatine kadar tarlada çalışıyor, işçilerin arasında stresini atarak konağa geri dönüyordu. Hemşirenin kendisine şüpheli davranışlarından sonra onların yaptığının aynısını yapıp ilaç kutularına asıl ilaçları yerleştirip gönül rahatlığıyla konaktan ayrıldı.

"Gelebilir miyim?" Arkasından gelen sesle başını sesin geldiği yere dönen Melek hafif gülümseyerek kapıdaki kıza içeri gelmesini söyledi.

"Hanımım size çay getirdim, bugün hava çok soğuk. Sen de bu salondan hiç çıkmadın" dedi Ceylan. "Bugün hava çok kötü, değil mi? Fırtına kapıya kadar geldi. Hava kışa hazırlanıyor."

"Evet, bugün iyi soğuk var. Şey, hanımım, Hakan Beyler geldi..." Melek tek kaşını kaldırarak Ceylan'a bakarken onun bakışlarını kaçırmasıyla bir şeyler olduğunu hissetmişti.

"Ne var bunda, Ceylan? Uzun zamandır konağa gelmemişlerdi. En azından ben geldiğimden beri onları bir kez gördüm."

"Amca bey de gelecekmiş, o yüzden onlar önceden gelip konakta hazırlık yapmak istemişler."

"Ne hazırlığı?" Ceylan çekinerek konuşmaya başladı. "Hacer Hanım gelmesi için amca beye haber salmış... Konakta herkes bunu söylüyor. Sanırım sizin için..."

"Amcanın gelmesinin benimle ne alakası var?" Melek kısa bir duraksamanın ardından Ceylan'ın ne demek istediğini anlamıştı. Anlaşılan amca beye kendisini şikayet ettiler. Hafif gülümseyerek genç kıza bakarken Ceylan endişeyle,

"Hanımım, neden gülümsüyorsunuz? O adam... Şey, Vural Bey çok katıdır. Osman Bey'e rağmen konakta herkese emir yağdırırdı. Hacer Hanım'ın dolduruşuna geldiğine göre size kinlenmiş olabilir" dedi. Melek onun endişesini anlayabiliyordu. Umursamaz bir şekilde,

"Gelsin, gelen misafire kapımız her zaman açık. Adabını takındığı sürece tabi..." Melek'in sözleri Ceylan'ı şaşırtırken genç kız çay bardağını eline alıp yeniden pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Asaf Bey geldi mi?" Melek son birkaç gündür kendisinden sürekli kaçan adamı göremez oldu. Atının başına gelenlerden sonra kısa bir süre de olsa arkadaş olmayı, sohbet etmeyi başarmışlardı. Ama anlaşılan Asaf Bey bunu bile kendisine çok görüyordu. Ayaklarının ağrıdığını hissedince odadaki koltuklardan birine oturdu. Etrafına bakındığında odayı özel olarak düzenlediği günü hatırladı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Asaf'tan oturmak için özellikle sallanan koltuk istemişti. Kendisine cevap vermeden konaktan ayrıldıktan iki saat sonra avluya gelen arabanın arkasından sallanır koltuğu görünce sevindi. Özel dairedeki salona koltuğu taşımalarını söylerken Hacer Hanım'ın kıskanç bakışlarından da nasibini almıştı. Pencerenin kenarına koyulan koltuğa arada oturup kitap okumak hoşuna gidiyordu. İki gün önce arkadaşından istediği ders notları da posta yoluyla gelmişti. Sınavlarına bir aydan az bir süre vardı. Salonda orta sehpanın üzerindeki notlarına göz atınca bir süre çalışmaya karar verdi. Aşağıya inip Hacer cadısını görmektense ders çalışmayı tercih ederdi.

"Hakan tek mi geldi? Şu çok sevgili kardeşi de geldi mi?" Ceylan'ın yüzü birden düşmüştü.

"Gözde Hanım da geldi, hanımım."

"Anladım, inşallah diğerleri gibi değildir!" Melek sıkıntıyla çayından son yudumu alarak misafirlerini karşılamak için odadan çıktı. Peşinden gelen Ceylan dikkatli gözlerle hanımını izliyordu. Merdivenlerden aşağı indiklerinde ortalık oldukça sakindi. Konakta tek ses mutfaktan gelince yönünü mutfağa çevirmişti. Melek kendisini göstermeden önce görümcesi olacak kızın yine kendi hakkında konuştuğunu duyunca içinden *ya sabır* diye geçirmeden edemedi. Ona karşılık bir ses, bir cevap bekledi ama duyamadı. Anlaşılan anlattığı kişi onu dinlemiyordu. Ya da sözlerini bitirmesini bekliyordu.

"Ay Gözde, beni dinlemiyor musun?"

"Seni dinliyorum ama neden bunları anlattığını anlayamadım."

"Sen de o kızı görünce anlayacaksın... Ne fettan..." Aynur sözlerine devam ederken Gözde denen kızın naif sesi duyuldu.

"Bak Aynur, ben daha gelini tanımıyorum, o yüzden sen ne söylersen söyle gözümle görmeden inanmam." Kızın çıkışı Melek'in gülümsemesine neden olurken mutfak kapısından içeriye girdi.

"Kolay gelsin, hanımlar!" Melek'in sesini duyan kızlar bakışlarını ona çevirdi. Melek tek bir kişiye odaklanmıştı. Kehribar gözleri kocasının gözlerine denk mavilikte olan gözlerle çakıştı. "Hoş geldin, Gözde!" dedi samimi bir sesle. İki kız önce birbirlerine bakarken Melek onlara gülümseyerek çalışan kadınların yanına gitti. Kulağına fısıltı gibi gelen *sana demiştim, kendini beğenmişin biri. Derya'ya ne yaptığını sen de duydun, değil mi?* Melek gözlerini kapatarak kısa bir an duraksadı. Sonra arkasını dönerek, "Aynur!" dedi sert sesiyle. Gözde'ye gülümseyerek baktıktan sonra yüzündeki gülümseme aniden kesilerek Aynur'a baktı.

"O kadının adı bir daha bu konakta söylenmeyecek!"

"Sen..."

"Kes sesini, seni kaç kez uyaracağım. Sana abla tavsiyesi, arkadaşlarına dikkat et. Seni vezir de ederler rezil de. O kız da rezilin önde gideni. Evli bir adama yanaşmasını geçtim, masum bir canlıya zarar verecek kadar gözlerini karartmış bir insan. Zamanı geldiğinde en yakınını zehirler."

"Söyleyene bak, sen de evli bir adamla..." Melek'in bir adım öne çıkması genç kızın susmasına neden oldu.

"Abinin düşüncesiz davranışı dedikodulara neden olmasaydı dünya yansa evli bir adama dönüp bakmazdım. Merak etme, aklanmam yakındır... O zaman bu çok sevdiğiniz konağınız size kalabilir. Şimdi beni misafirin önünde daha çileden çıkarmadan çık git buradan. Nasılsa bir iş yaptığın yok." Melek arkasını dönerek Gözde'nin şaşkın bakışları arasında çalışanlara yardım etmeye başladı. Melek'in normal bir çalışan gibi yemek yapanlara yardım etmesi, arada kadınlardan ne yapmasını istediklerini söylemelerini istemesi Gözde'nin dikkatini çekti. Daha önce bu konakta mutfağa girip çalışanlarla iş yapan bir hanım görmemişti. Bakışları karşısında oturan amcasının kızına kaydığında onun gözlerindeki nefrete üzüldü. Henüz tanımıyordu ama Melek denen gelinin söyledikleri gibi biri olmadığı belli oluyordu.

"Ben yorgunum, odama geçsem iyi olacak." Gözde mutfağın kalabalığından çıkmak için aklına gelen ilk bahaneye sarıldı. "Senin kalacağın oda önceden Melek hanımındı, dikkat et de bir şey olmasın!" Melek kendisine laf dokunduran kıza gülümseyerek baktı.

"Evet, dikkat etmelisin, yatağından yılan çıkabilir alimallah!" dedi. Aynur'un yüzü buruşurken Melek gülümsemesini saklamak için arkasını dönerken mutfakta yankılanan kalın erkek sesi herkesin ürkmesine neden oldu.

"Yemek hâlâ hazır değil mi?" Hakan mutfağa girdiğinde kadınların hepsinin bir arada olmasına şaşırsa da bir şey söylemedi. Gözde abisini görünce kapıya yönelirken Hakan'ın gözleri kendisine arkası dönük olan kıza takıldı.

"Yeni çalışan mı aldınız?" Hakan'ın sözleri karşısında Melek arkasını dönerken genç adam karşısındaki kızı görünce şaşırdı.

"Yeni çalışan almadık, şimdilik çalışanlarımız yetiyor." Hakan, Melek'in sözleriyle gerilirken az çok genç kızın işçilerden ve köylüden nasıl biri olduğunu duymuştu. *Nazik ama sert, güzel ama acımasız, merhametli, adaletli...* Birçok meziyet sıraladıklarında Hakan söylenenlere güldü. Melek'in bakışlarındaki uyarı genç adamın dikkatinden kaçmazken, gözlerini hemen yanında bulunan genç kıza çevirdi. "Ceylan, Hakan Bey acıkmış anlaşılan, onun için atıştırmalık bir şeyler hazırlar mısın canım? Akşam yemeğine daha var, o zamana kadar açlığını bastırsın." Ceylan Hanım'ın sözlerini hemen yerine getirirken göz

kıskacında olduğundan habersizdi. Melek mutfakta dolanmaya devam ederken eline sarmısaklı yoğurt için havanı arıyordu.

"Hatice abla, havan nerede?" Sorduğu soru ve kıvrak hareketleriyle dikkatleri üzerine çekse de kimsenin bakışlarına aldırmadı. Eline aldığı sarımsakları soymaya başladığında çalışanlardan biri,

"Hanımım ben yapayım" diye elinden almak istedi. "Gerek yok, ben yapıyorum. Siz kendi işinize bakın."

"Ama hanımım eliniz kokacak." Melek ona gülerken, "Yediğimde de ağzım kokacak. Sence hangisi daha kötü?" diye şakalaştı. Hakan ve Gözde birbirine bakarken birbirlerine yaptıkları göz işaretiyle mutfaktan dışarı çıktılar. Melek yan gözlerle onların çıkışını izlerken keyiflendi. Anlaşılan ikiliyi hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sen de gördün mü?" Gözde abisine hayretle bakarak sordu. "Nasıl da üşenmeden iş yapıyor. Daha önce bu konakta iş yapan Hanım görmüş müydün?" Hakan başını iki yana sallarken kendisini gülmekten alamamıştı. "Güler yenge ilk zamanlarda konakta yemek yapardı, sonrasını da zaten biliyorsun."

"Evet, konaktan ayrıldı. Ama bu kız söyledikleri gibi fettan biri değil? Sence de Hacer yengenin abartıları olabilir mi?" Hakan omuzunu silkeleyerek,

"Bakacağız, babam gelince nasılsa anlaşılır. Biliyorsun, onun kimseye karşı merhameti olmaz." Hakan sözlerini bitirirken Gözde devam ettirdi. "Eğer haksızsa tabi... Sence baban Hacer yengenin sözlerine inanıp bu kızla uğraşır mı?" Hakan bilmem dercesine başını sallarken kimseye görünmeden oradan uzaklaştılar.

***

Araba ağır bir seyirle yolunda ilerlerken hava iyice kararmaya başlamıştı. Bugün her zamankinden daha çok hastası vardı. Köy olmasına rağmen insanlar hastalık hastası olmuştu. Olmayan ağrılar, kendi kendine evhamlar, küçük yaraları büyütenler. Düşündükçe gün boyu tek ciddi vakası elini kesen bir kasap olmuştu. Ona da tetanos iğnesinden sonra pansuman yapıp göndermişti. Omuzları tutulmuştu ve aklı oldukça doluydu. Melek'le son zamanlarda köşe kapmaca oynuyordu. Genç kızın doğal tavırları, ani çıkışları karşısında her zaman şaşkınlığa uğ-

rasa da dikkatini ona yönelttiğini fark etmesi kendini geri çekmesine neden olmuştu. Gülüm'e odaklanması gerekirken Melek'in sorunlarıyla uğraşmaya başlamak Asaf'ın gerilmesine, tedirgin olmasına neden oluyordu. *Şeytan tüyü var bu kızda, dikkatleri hep kendi üstüne çekiyor* diye düşünen genç adam Melek'ten uzak durması gerektiğini hissetmeye başladı.

Kendini kaptırıyorsun, Asaf, hem de sana karşı hiçbir meyili olmayan bir kıza...

"Saçmalamayı kes, öyle bir şey yok. Sadece güçlü görüntüsünün altındaki narin kalbi seni etkiliyor."

Sen kendini kandır, karına kapılmaya başladın.

"Yok öyle bir şey..." Asaf kendi iç sesiyle kavga ederken öfkelenerek elini arabanın direksiyonuna geçirdi. "Kes artık, çık kafamın içinden!" Arabanın içinde yankılanan sesi gözünün önüne haftalar önce sabahın erken saatinde atına sarılı bir şekilde yerde uzanan kızın görüntüsü geldi. Sabaha kadar ağladığı gözlerinin şişliğinden belli oluyordu. O anda genç kızı kollarının arasına alıp teskin etmek istedi. Melek'in başını kaldırıp üzgün gözlerle kendisine bakması kalbinin orta yerinden yarılmasına yetti. Nemli kehribar gözler öyle can alıcı bakıyordu ki Asaf kendisini aceleyle oradan uzaklaştırdı. Yoksa kendi davranışlarına engel olamayacaktı. O günden sonra da genç kızla resmen köşe kapmaca oynuyordu. Bazen salonda ayak seslerini duyuyor, yanına gitmek için odanın kapısına kadar gelse de son anda bu düşünceden vazgeçiyordu.

Araba konağın avlusundan içeriye girdiğinde etraftaki hareketlilik dikkatini çekti. Arabasından inip çardağa doğru baktığında sedirde oturan amcasının kızını Hacer Hanım'la konuşurken görünce sıkıntıyla iç geçirdi. Gözde konağa geldiyse amcası da yolda demekti. "Hoş geldin, Gözde!" Gözde Asaf'ı görünce oturduğu yerden kalkarak başını eğdi.

Hafif bir gülümseme takınarak, "Hoş buldum, abi" dedi. Asaf kızın kendine has duruşunu görünce aklına dik başlı karısı geldi. Etrafa bakınarak Melek'i görmeye çalıştı. Karısını şu kısa sürede biraz olsun tanıdıysa bir yerlerden çıkıp karşısına dikelecekti. Söylediği gibi de olmuştu. Melek elindeki içle mutfaktan çıkıp tattıracak birini arıyordu. Mutfaktan çıkan genç kız yaptığı dolma içinin tadından emin olamamıştı.

Asaf'la göz göze gelen Melek etrafına bakınmış ama kimseyi göremeyince kocasına doğru ilerleyip, "Şunun tuzuna bir bakar mısın, ben emin olamadım da?" diye sordu. Asaf bir Melek'in elindeki çiğ dolma içine bir de Melek'e baktı.

"Anlayamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok, akşama biber dolması yapacağım ama içi hazırlarken tuzundan ve baharatından emin olamadım. Eğer tadarsan..." Melek elini ileriye doğru uzatmış ama Asaf ona kaşlarını çatarak,

"Ben çiğ hiçbir şey yemem!" diyerek karşı çıkmıştı. Melek onun aksi davranışı karşısında sessiz kaldığında, "Ben çok severim, yenge ben bakayım tadına, tabi sen de istersen!" diye Hakan'ın sesini duyan genç kız Asaf'ın değişen ifadesiyle şaşırdı. Gözlerini kısarak kocasının yüzünü incelerken Hakan'ın yanı başında bitmesiyle dikkatini ona çevirdi.

"Neyse, sen bak bakalım, baharatı nasıl olmuş" dedi. Hakan gülümseyerek kendisine avucundaki içi uzatırken Hakan'ın gözleri Asaf'a temas edince Melek duraksadı. İki adamın birbirine bakışından hoşlanmamıştı. Yeniden Hakan'a baktığında genç adamın gözlerinde değişik bir muziplik vardı. İçinde art niyet taşımayan ama karşısındaki adama *sen istedin* diyen bir bakış. Melek iki arada kalmış bir şekilde ne yapacağını düşünürken sıkılarak,

"Aa, işim var benim, sizinle mi uğraşacağım. Hakan ye bakayım şundan nasıl olmuş. Bu gidişle akşama yetişmeyecek..." Melek elindeki içi yeniden genç adama uzatırken birden elinin çekilmesiyle genç kız dengesini kaybederek düşme tehlikesi atlattı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Melek öfkeyle elini çeken Asaf'a bakarken genç adamın da aynı bakışlarla kendisine baktığının farkında değildi. "Davranışlarına dikkat et, illa birine yemek tattıracaksan o kişinin kim olacağını iyi seç." Melek, Asaf'ın sözleriyle iyice öfkelendi. Sinirden yerinde tepinmemek için kendisini tutarken Hakan'ın muzip bir şekilde, "Yenge, amcaoğlu karısını kıskandı galiba" dediğinde Melek hızla Hakan'a döndü.

"Sen sus, zaten bir içi yiyemedin, dökülüp ziyan oldu" diye çıkışınca Hakan bir adım geri gitti. Asaf'a dönerek,

"Sen, Ömer Asaf Arıkan, nimete karşı biraz daha saygılı ol. Çiğ de

olsa o içi tadacaksın!" Melek hızla mutfağa girerken hâlâ Melek'in tam adını baskıyla söylemesini düşünüyordu. Birkaç dakika sonra elinde küçük bir kâse ve kaşıkla gelen genç kız kaşlarını çatarak kimseye aldırış etmeden Asaf'a bir kaşık iç uzattı. "Bunu yiyeceksin, yoksa konağı başına yıkarım!" Sesi fısıltı gibi çıksa da yanlarındaki Hakan genç kızın sözlerini duyunca elini dudaklarına götürerek gülümsemesini saklamaya çalıştı. Asaf sinirlense de etraftakileri görünce el mahkûm genç kızın uzattığı kaşıktan içi ağzına attı. Melek dikkatle onun yüz ifadesinin değişmesini izlerken gerçekten çiğ bir şey yemeyi sevmediğini anladı.

"Ee, nasıl olmuş, baharatı iyi mi?" Hakan daha fazla kendisini tutamayarak kahkaha atmaya başlayınca Melek onun bu davranışına kaşlarını çatıp kahkahası sırasında bir kaşıkta genç adamın ağzına çiğ içi doldurmuştu. Hakan birden nefes alıp öksürmeye başladığında Melek imalı bir şekilde iki genç adama bakarak mutfağa yöneldi.

"Sizden iş çıkmaz, kızlar biriniz mutfağa gelin!" Melek yüksek sesle mutfağa yardım için kızlardan birini çağırırken Hakan güçlükle kendisine gelerek Asaf'ın yanına durdu ve Melek'in arkasından bakarak,

"Gazan mübarek olsun amcaoğlu, deli bir karın var!" dedi. Asaf kendisine samimi davranan genç adama kaşlarını ters bir bakış atıp merdivenlere yönelerek gün boyu görmediği Gülüm'ün yanına gitti.

"Nasılsın canım, bugün seni daha iyi gördüm. Gözlerine bir parıltı gelmiş..." Asaf Gülüm'e gülümserken genç kadının da gülümsemesi heyecanlanmasına neden oldu. "Gülüm, canım sen... Sen gülümsedin..." Genç kadın adamın heyecanına katılıp yeniden gülümserken yüz kaslarının gün geçtikçe normale döndüğünü fark etti. Derin bir rahatlama yaşarken Asaf kadının alnını öperek şükrediyordu. "Ben üzerimi değiştireyim, sana kitap okurum, ne dersin?" Gözlerini kırpan genç kadın adamın teklifini kabul ederken Asaf hızla giyinme odasına girerek üzerini değiştirdi. Odanın banyosuna girdiğinde son zamanlarda alışık olduğu kokuyu yeniden duyumsadı. Yüzünde oluşan gülümsemeyle kokuyu içine çekerken kokunun annesinin sabunlarından etrafa yayıldığını düşünüyordu.

Odaya geri döndüğünde aldığı kitabı genç kadının yanına oturarak kaldığı yerden okumaya devam ediyordu. Kapının hafif aralık olması sesinin odanın dışına çıkmasını sağlıyordu. Melek biber dolması ya-

parak pişirmesi için kızlara bıraktı. Üzerine sinen yemek kokusundan arınmak için odasına giderken aralık kapıdan duyduğu sesle duraksadı. Asaf'ın kitap okuduğunu anlayan genç kız koridorda görünmeyecek şekilde çökerek bir süre genç adamın sesini dinledi. Genç adamın şefkat dolu sesi içini yakarken birazını da kendisi için istemek bencillik mi olurdu. En azından kendisiyle konuşsaydı, içindeki yalnızlık hissi biraz olsun azalırdı. Derin iç çekerken yerinden doğrularak, "Allah'ım sen ona şifa ver, ver ki bu suçluluk duygusundan kurtulayım..." diye dua ederek hızlı adımlarla odasına doğru ilerledi. Asaf kitap okurken duyduğu ayak sesiyle duraksadı. Kapı sesini duyana kadar bekledikten sonra elindeki kitabı kapatarak yataktaki kadına hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ben ne yapacağım, Gülüm, bana bir akıl versen. Nasıl davranacağımı şaşırdım. Bir gün ona yakın davranıyorum ama ertesi gün kendi sözlerimle canını yakıyorum. Çıkmazdayım... Kendimden nefret etmeye başladım. Sen söyle, ben ne yapmalıyım?" Asaf başını genç kadının omzuna yaslarken derin düşüncelere daldı. Gözlerini kapadığı sırada uykuya daldığını bile anlamadı. Bir süre derin nefesler alan genç adam burnuna gelen kokuyu duyumsuyor ama garipliği algılayamıyordu. Uykusunda odanın kapısının iyice aralandığını ve kendisine üzgün bir şekilde bakan gözlerin varlığını hissetmedi. Melek yemek için odasından çıkıp koridorda yürürken hâlâ aralık olan kapıyı iteleyerek Asaf'ın içerde olup olmadığına bakmak istedi. Kendisine kızacağını bilse de merakına yenik düşmüştü. Her zamanki gibi kapıdan girer girmez gözünün önüne, genç kadın geldi. Ama tek bir farkla, bu kez yalnız değildi. Asaf'ın Gülüm'ün omuzuna başını yaslamış şekilde uyuduğunu görünce bir süre karşısındaki manzarayı izledi. Ne kadar da yorgun görünüyordu. Bakışları Gülüm'le kesişirken hafif gülümsedi. Hasta kadının gözleri nemliydi ve bu Melek'in üzülmesine neden oldu. Ağır adımlarla genç kadına yaklaşarak yanağındaki ıslaklığı sildi. Sessiz olmaya çalışıyordu. En son isteyeceği şey, Asaf'a yakalanmak olurdu.

"Ağlama!" Genç kız sessizce hasta kadına yakarırken başını iki yana salladı. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. "Sakın ağlayarak kendini üzme... Bak senin yanında ne kadar da yorgun, ona yardım et... Ona iyileşmeye çalışarak yardım et lütfen..." Melek odaya girdiği gibi sessizce odadan

çıkarken düşünceli bir şekilde daireden çıktı. İçi yana yana merdivenlerden aşağı inerken tek düşündüğü Gülüm'ün en kısa sürede iyileşmesiydi. Kendini toparlaması gerekiyordu ve bunun için güçlü olmalıydı. Şimdi kedere zaman yoktu. Bakışları merdivenlerin dibinde kendisine dikilmiş kara gözlerle karşılaşınca duraksadı. Melek adamı baştan aşağı incelerken kendisinin de aynı şekilde incelendiğinin bilincinde olarak adımlarını ağırlaştırarak adama doğru ilerledi.

"Hoş gediniz, amca!" Adam gelen hitap karşısında birden irkildi. Melek de onun irkilmesini fark edince şaşırdı. Herkes ikilinin ilk karşılaşmasını dikkatle izliyordu. Sanki deve güreşine çıkmış iki rakip gibi birbirlerinin gözlerine bakan ikili kurdukları temasını kaçırmak istemezcesine gözlerini kırpmıyordu.

"Hoş buldum, gelin!" İkili oldukça resmî konuşuyorlardı. Melek birden gülümseyerek adamın eline uzanınca herkes şaşırdı. Melek incelediği adamın gözlerinde gördüğü ışıkla içi rahatlayarak birden ay yüzünü aydınlattı, herkesi etkisi altına aldı.

"Öpeyim, amca!" Adam daha ne olduğunu anlamadan Melek elini alıp öptü ve alnına koydu. "Uzun yoldan geldiniz, aç olmalısınız. Sofra hazır olana kadar isterseniz size yorgunluk kahvesi yapayım?" Melek'in her sözü adamı şaşırtırken Hakan babasının yüz ifadesini görünce kardeşine dönerek gülümsedi. Gözde de babasının şaşkınlığı karşısında kendisini zor tutuyordu. Vural Bey ilk kez bir kadın karşısında suskun kalmıştı. "Ceylan söyle de içerdekilere sofrayı hazırlasınlar, ben de amcama kahve yapayım" dedi. Adamın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan hızla mutfağa gitti.

"Burada neler oluyor? Bu kız kim? Hacer senin bahsettiğin kız nerede?" Vural Bey Hacer Hanım'ın anlattığı çirkef kızla karşılaşmayı beklerken karşısına çıkan kızla şaşkınlığa uğradı. Acaba misafiri mi vardı? "Gelin nerede?" Hakan babasının sorusuna gülerek,

"Az önce sana kahve yapmaya gitti, Vural Bey!" diye sorusunu cevapladı.

"Hacer burada ne oluyor? Hani konakta işler çığırından çıkmıştı, sen bana yalan mı söyledin?"

"Abi sen o kızın ne yılan olduğunu bilmezsin, sana öyle davranıyor." Vural Bey şüpheyle kadına bakarken mutfağın kapısına doğru

baktı. Acaba kız dediği gibi kahveyi kendisi mi yapacaktı. Merakına yenilerek mutfağa doğru ilerleyen adam içeriden gelen seslerle kapı ağzında duraksadı.

"Hanımım, masayı nereye kuralım?"

"Hava soğuk, kimse hasta olmasın, siz yemek salonuna kurun masayı" dedi.

Genç kız cezveyi alarak ocağın üzerine koyarken aklına gelen şeyle, "Amcanın nasıl kahve içtiğini sormadım" dediğinde yüzü düştü. Kızlardan biri sorusunu, "Ben daha önce Vural Bey'e kahve yapmıştım, az şekerli içiyor" diye yanıtladı. Melek kıza teşekkür ederek işine dönerken kızlardan biri yine ona soru sordu. Melek'in sakince cevapları adamı şaşırtınca daha fazla kapı ağzında durmanın gereği olmadığını düşünerek arkasını dönüp avludaki sedirde beklemeye başladı. Her zaman karar verirken çift taraflı dinleyerek verirdi. Bu kızda ters giden bir şeyler vardı ve kesinlikle öğrenecekti. Önce yeni gelinin hareketlerini incelemeliydi.

"Kahveniz, buyurun!" Melek kahveyi adama verirken kısa bir an duraksadı. Adamın üzerindeki bakışlarından nedense çekinmedi. Herkesin korktuğu adamdan korkmaması tuhafına gitse de içinden gelen sesi dinliyordu.

"Yenge Hanım bize niye kahve yok?" Hakan'ın araya girmesiyle Melek'in bakışları kendisine muzip bir şekilde bakan genç adama döndü. "Sen kahve istemedin ki? İsteseydin sana da yapardım..."

"Kendine kahve yapacak başka birini bul, Melek kahveci başı değil." Asaf'ın araya girmesiyle genç kız kaşlarını çatarak ona baktı. Sırf kocasına inat olsun diye,

"Kahveni nasıl alırsın, yemek birazdan hazır olur ama bir kahve içecek kadar vakit var sanırım" dedi. Hakan ve Asaf'ın birbirine attığı ölümcül bakışlar ortamı gerse de Melek izin isteyerek yeniden mutfağa yöneldi. Vural Bey itiraz etmeden kahve yapmaya giden kızın arkasından bakarken dudakları istem dışı kıvrıldı.

"Hoş geldin, amca!" Adam yeğeninin seslenmesiyle düşüncelerinden çıkarken adam elini uzatarak yeğeninin selamını aldı. Asaf amcasının elini öperken onun baktığı tarafa bakıp içinden söylenmeye başladı. Anlaşılan küçük karısı amcasının da dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bir

yetmişin üzerinde boyuyla ne kadar küçük görünebilirse artık. Yağız birkaç dakika sonra kendilerine doğru gelen genç kızı incelemeye başladı. Ağır adımlarla yürüyen Melek kendisinden en fazla on beş santim kısaydı. Siyah gür saçları şalının altından pek görünmese de genç adam oradaki varlıklarını biliyordu. Beyaz tenine inat gece karası uzun dalgalı saçlar genç kıza çok yakışıyordu. Hafif çıkık elmacık kemikleri, tek yanağındaki gamzesiyle karısının alışılmışın dışında bir güzelliği vardı. Güzelliği bile olmasa duruşuyla karşısındaki kişiyi hemen etkisi altına alabilecek bir auraya sahipti. Sıkıntıyla iç çekerken karısını tek süzenin kendisi olmadığını fark edince yüzü asıldı.

"Alsan artık şu fincanı, eğilmekten belim ağrıdı!" Asaf kendisine sitem eden kızın sesini duyunca önündeki tepside duran kahveyi fark etti. "Ben kahve istememiştim."

"Nasılsa isteyecektin, sen istemeden yapayım dedim."

"Kahve isteyeceğime o kadar eminsin yani?"

"Asaf, alır mısın artık şu fincanı, yoksa gözlerini fincana diken Hakan'a vereceğim kahveyi!" Asaf, Hakan'ın adını duyunca hızla kahveyi tepsiden aldı. Melek onaylamaz bir şekilde genç adama bakarak,

"Koca adamlar çocuk gibi davranıyorsunuz" diye azarladı. Bir süre sonra masanın hazır olduğunu öğrenen grup yerinden doğrularak yemek odasına doğru ilerledi. Vural Bey'in dikkati genç kızın üzerine yoğunlaştı. Herkes yerine otururken Melek hemen kocasının yanındaki sandalyeye geçti. Asaf ona kaşlarını çatarak bakarken,

"Yerine otursana, neden annemin yerine oturuyorsun?" diye sordu. Vural Bey yeğeninin sözlerini duyunca genç kızın ne cevap vereceğini merak ederek kulak kesildi.

"Amcam varken benim başa geçmem doğru olmaz. Benimle karşılıklı oturmayı çok istiyorsan sen karşıma geç" derken Asaf'a tek kaşını kaldırarak baktı. Vural Bey ikilinin atışmasını bıyık altından dudak kıvrılmasıyla izlerken önceden Melek'in oturduğu masa başına geçip oturdu. Vural Bey'in talimatıyla yemek başlarken herkes sessizdi. Gökçe ve Gözde yan yana oturmuş Hacer Hanım da onların karşısında kızı Aynur'la birlikte yemeğine başlamıştı. Hakan'ın karşısı şimdilik boş olsa da annesi yatağından kalktığında orası da dolacaktı.

"Güler yengem neden yemeğe gelmedi?" Hacer Hanım soruya cevap vermek için atılırken Asaf ondan önce davranarak,

"Annem rahatsız olduğu için dinleniyor, yataktan çıkmamasını ben söyledim" dedi.

"Abim nasıl, ya Gülüm?" Adam özellikle Gülüm'ün adını söylemiş ve Melek'in ifadesini dikkatle incelemeye almıştı. Genç kızın gözlerindeki hüzün adamı şaşırtsa da bir şey söylememişti. Acaba kuması olduğu için mi bu ifadeyi takındı? Ya da kalbi hasta kadına üzülecek kadar saf mıydı? Adam bir türlü emin olamazken nasılsa anlarız diyerek Asaf'ın cevabını bekledi.

"Babam iyi sayılır, yakında belden yukarısının felcinin iyileşmesini bekliyorum. Belirtiler öyle gösteriyor."

"İnşallah! Koca adam yatakta zor olmalı... Ya karın?" Asaf amcasının bilerek Melek'in yanında Gülüm'den bahsettiğini anlamıştı. Bugün olanlar aklına gelince kendisini tutamayıp sevincini,

"Bugün yüz kasları oynamaya başladı, yakında iyileşecek. Aylar sonra yarım da olsa gülüşünü görmek çok güzeldi" diyerek gösterdi. Melek kocasının mutluluğuna gülümserken Vural Bey şaşkınlıkla ona baktı. "Anlaşılan bu kızın aklında bir sorun var. Kuması iyileşiyor, o gülümsüyor." Vural Bey düşüncelerini dıştan söylediğini fark etmeden konuşunca Melek'in yüzündeki gülümseme soldu. Gözleri ateş saçarak adama dönerken Vural Bey dışından söylendiğini anladı. Asaf da onun sözlerini duymuş ve hemen yanındaki kıza dönmüştü. Genç kız ağzını açıp konuşmak için ayaklansa da kendisini tutarak susmayı başarmıştı. Sonuçta adamın sözlerinde bir gariplik yoktu. Bu konakta bekledikleri davranış bu olmalıydı. Hasta kadına sevinen bir kuma! Gözlerinden geçen hüznü saklayamasa da dik durmayı başardı. "Ben çok yorgunum, izninizle odama çekilmek istiyorum" diyerek herkesin şaşkın bakışları arasında arkasını dönerek hızla odadan çıktı. Melek'in ses tonu karşısında Asaf'ın canı çekilmiş gibi oldu. Genç adam arkasını dönüp sessiz bir şekilde giden kızın akıtamadığı gözyaşlarını içinde hissetmişti. İlk kez canının bu denli yandığını hissediyordu.

Melek'e, karısına haksızlık yapılıyordu. Konağa geldiği günden beri Gülüm hakkında ağzından tek bir kötü söz duymamıştı. Aksine sürekli iyileşmesi için dua ettiğini dillendiriyordu. Gerçi onun niyeti

farklıydı. Gülüm iyileştiğinde konaktan ayrılmayı düşündüğü için bunu söylediğini çekinmeden söylese de ona haksızlık edildiğini düşünmeden edemedi. Amcası yeğeninin bakışlarını takip ederken sözleriyle onu da üzdüğünü anladı. Genç adamın iki arada kaldığı belli olsa da onun aklı az önce masadan kalkan kıza takıldı. Bakışlarındaki ifade Vural Bey'in nefesini kesmişti.

Biri gözleriyle konuşabilir miydi?

Evet, konuşabilirdi... Az önce masadan kalkıp giden kız saygısını koruyabilmek için sessiz kalmıştı ama gözleriyle adamı perişan etmeyi başarmıştı. Asaf izin isteyerek yerinden kalkınca, Vural Bey ona başını sallayarak izin vermişti. Genç adam hızlı adımlarla Melek'in ardından özel daireye giderken ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hızlı adımları odanın kapısına geldiğinde duraksadı. Elini kapıya vurmak için kaldırdığında kapı arkasından gelen hıçkırıkla genç adamın eli havada asılı kaldı. Bir türlü eli kapıya gitmiyordu. Melek'in iç çekişleri kulaklarından içine kadar işlerken elinden hiçbir şey gelmemesi öfkelenmesine neden oluyordu.

"Allah'ım yardım et, senden başka sığınacak kimsem yok." Genç kızın duası Asaf'ın kulaklarında yankılanırken daha fazla dayanamayıp hızla kendi odasına doğru ilerledi. Onun yanında olmaya hakkı yoktu. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken odasının kapısını kapatıp arkasını döndüğünde Gülüm'le göz göze geldi. Genç adam üzgün bir şekilde hasta kadına yaklaşırken içi yana yana genç kadına dert yandı.

"Odasında ağlıyor ama benim gözyaşlarını silecek cesaretim yok."

21. BÖLÜM

Genç kız sabah her zamankinden erken uyanmıştı. Yatağından çıkarak üzerine hırkasını alıp penceresinden dışarıya baktı. Havanın soğukluğu camın buhar olmasına neden olurken boğulduğunu hisseden Melek üzerini değiştirip sıkıca giyinerek atıyla dolaşmaya karar verdi. Dün gece ağlamaktan gözleri iyice şişmişti. Kimseye görünmeden konaktan ayrılırsa soğuk havanın etkisiyle gözlerinin şişliği inebilirdi. Şalının üzerinden annesinin ördüğü balıkçı şapkasını takan genç kız aynadaki aksine gülümsedi.

Hızlı adımlarla konağın arka kısmına doğru ilerleyerek ahırlara ulaştığından nefesinden buharlar çıkıyordu. Hava gerçekten soğuktu ve Rüzgâr'ın da üşümemesi için eyerin altındaki battaniyesini sermişti.

"Hanımım?" Atlarla ilgilenen adamlardan biri kendisini görüp seslenince arkasını dönmeden,

"Biraz atımı dolaştıracağım, kâhyaya söylersin" dedi. Eyeri atının üzerine yerleştirirken adam kendisi yapmak istemiş ama atı huylanarak adamı yanına yaklaştırmamıştı.

"Hava oldukça soğuk, hanımım, gitmeseydiniz bu havada..." Adamın uyarısına gülümseyen kız arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Beni merak etmeyin, daha önce de böyle havalarda ata bindim." Melek atının üzerine atlayarak başını eğip ahırdan çıktı. "Sen konaktakilere söylersin" diyerek ayağını atının terkisine vurdu. Rüzgâr emri almış öne atılırken Melek'in içi huzurla doldu. Atının üzerinde her yükselişinde içine işleyen soğuk nefesini kesse de ferahlıyordu. "Hadi oğlum, önce tarlaya uğrayalım da bakalım işçiler ne âlemde..." Atı onu anlıyormuş gibi hızını arttırırken Melek rüzgâra karşı kahkaha attı. Öz-

gürlük! İçinden yükselen sese kulak kesilemese de şu anda hissettiği tek şey buydu: *Özgürlük.*

***

Genç adam sabaha kadar birkaç kapı uzağında tek başına ağlayan Melek'i düşünmekten uyuyamamıştı. Uykusuzluğu başına ağrı olarak yerleşirken yerinden doğrularak önce Gülüm'e baktı. Onun hâlâ uyuduğunu görünce banyoya yöneldi. İşlerini hallettikten sonra odadan çıkarak uyanan var mı diye kontrol etmek istedi. Aslında erkenden kalktığını bildiği Melek'in nasıl olduğunu görmek istemişti. Hızlı adımlarla mutfaktan içeriye girdiğinde birkaç çalışandan başka kimsenin olmadığını görünce hayal kırıklığı yaşayarak mutfaktan çıktı. Avluda amcasıyla karşılaşınca ona selam vermeden geçemeyeceği için yanına doğru ilerledi.

"Hayırlı sabahlar amca, erkencisin..." dedi. İçinden de *her zamanki gibi* diye geçirdi.

"Yaş ilerledikçe daha az uykuya ihtiyacın oluyor. Anlaşılan senin hanım daha kalkmadı?" Adamın merakı Asaf'ın dikkatinden kaçmazken genç adam Ceylan'ı görünce sormadan edemedi. "Melek hanımın nerede?" Genç kız Vural Bey'den çekindiği için başını aşağıya eğerek,

"Hanımım erkenden çıktı beyim," dedi. Asaf duyduklarına sinirlense de belli etmemeye çalışmıştı.

"Nereye gitti, amcamın konakta olduğunu unuttu mu?"

"Şey, beyim, kâhya işçilerin yanına gittiğini söyledi. Barakaların tamirine bakacaktı. Malum, dün gece fırtına vardı..." Ceylan çekinerek iki adamın yanından ayrılırken Vural Bey imayla yeğenine bakıyordu. "Gelin senin yapman gereken işleri yapıyor anlaşılan" dedi. Asaf, Melek'in iş yapmaya gittiğine göre iyi olduğuna karar vererek izin isteyip amcasının yanından ayrıldı. Vural Bey yerinden kalkarak kahyaya seslendi. Sabahın erken saatinde konaktan kaçar gibi giden gelini kontrol etse iyi olacaktı.

"Kâhya arabayı hazırla, işçilerin kaldığı barakalara gideceğiz." Kâhya endişeli bir şekilde arabayı hazırlarken içinden amca beyin hanımına kızmaması için dua ediyordu. Genç kızın sabah kimseye haber vermeden gitmesi iyi olmamıştı. Vural Bey'in yüzünden hiçbir şey an-

laşılmasa da onun ne kadar katı olduğunu bildiğinden endişesine engel olamadı. Araba konaktan ayrılırken Vural Bey etrafına bakınmaya başladı. Saat henüz sabahın sekizi olmasına rağmen kapı önlerinde oturmuş kadınları görmek adamın onaylamaz bakışlar atmasına neden oldu.

"Bu kadınların işi gücü yok mu bu saatte, kapılara diziliyorlar."

"Bilmem beyim, anlaşılan rahatları yerinde."

"Eşleri iyi çalışıyor olmalı..." Adamın imalı sözleri kâhyayı gülümsetirken Vural Bey iç çekerek,

"Önceden hanımlar tarlada kocalarına yardım ederdi, şimdi kapı ağızlarında dedikodu yapıyorlar" dedi.

"Eskiden bu kadar imkân yoktu, beyim. Geçenlerde hanımım tarlayı sürmek için yeni traktör aldırınca işçiler daha da rahatladı. Kar yağmadan toprağın havalandırılmasını istedi. Yazın ekin daha iyi olurmuş." Vural Bey şaşkınlıkla kâhyayı dinlerken duraksadı.

"Bunlardan Asaf'ın haberi var mı?" diye sordu.

Adam suç işlemiş gibi başını eğerken, "Yok, beyim, Asaf Bey tarla işleriyle pek ilgilenmiyor. Genelde Hacer Hanım'ın tuttuğu adamlar işçilerle ilgileniyordu" dedi. Adam başını sallayarak arabanın camından dışarı bakmaya başladı. Açık araziye geldiklerinde uzaktan görünen barakalara dikkatle bakmaya başladı. "Burada bir süre dur" dedi adam dikkatlice.

Arabanın durmasıyla Vural Bey arabadan inip uzaktan gece karası bir atın üzerinde hızla ilerleyen kişiyi izlemeye başladı. Dikkatle baktığında atın üzerindekinin bir kadın olduğunu anlayınca gözleri daha da kısıldı. Sanki bu şekilde onu tanımak daha kolay olacakmış gibi, "Hanımım da geldi..." Vural kaşlarını çatarak adamın hayranlıkla çıkan sesi karşısında düşüncelere dalarken adam yanındaki adamın kim olduğunu unutmuş.

"Şu at yanına Melek Hanım'dan başka kimseyi yaklaştırmıyor. Geçenlerde atına zarar vermeye çalışan Derya Hanım'ı neredeyse öldürüyordu. Beyim kızı elinden zor aldı..." dediğinde Vural Bey'in tüm düşünceleri dağıldı. "Anlamadım, Derya ne yaptı ki?" Adam Hacer'den olanları duysa da tek taraflı olarak olaya bakmamak için kâhyadan olayın aslını dinlemeye karar verdi.

"Gece bağrışmalar olunca korkuyla odalarımızdan çıktık. Önce bir yer yanıyor sandık ama avluya çıktığımızda olayın aslı anlaşıldı. Melek Hanım Derya Hanım'ı saçından avlunun ortasına kadar sürükleyip attı. Tabi onun peşinde de kızı kurtarmaya çalışan beyim vardı. Hanımım çok kızgındı. Hacer Hanım da öyle. Derya hanımın konaktan gitmesini söyleyince Hacer Hanım çok sinirlendi."

"Niye Derya'yı konaktan kovdu ki?"

"Rüzgâr'a kurtlu yem vermiş, hanımım ikisini ahırda yakalayınca çıldırdı. Tabi beyim de onunla birlikte olduğu için şahit oldu."

"Rüzgâr?" Adam Rüzgâr'ın kim olduğunu sorarken gözü barakaların önünde otlayan ata takıldı. "Melek Hanım'ın atı! Atını çok seviyor, sanırım o at dedesi Cemal Bey'in hediyesi, o yüzden bu kadar değerli." Vural Bey sinirleri gerilerek kâhyayı dinliyordu. Güneşin üzerine vurduğu, tüyleri parlayan atın hediye olması önemli değildi, atın asaleti bile ne kadar kıymetli olduğunu gösteriyordu. Bu kadar güzel bir hayvana zarar vermeye çalışmak akıl alır gibi değildi. Kendi atı olsaydı o kızı öldürebilirdi.

"Melek Hanım atını sabaha kadar halasıyla bekledi. Kadın Cüneyt Bey'in hanımı, veterinermiş. Eğer ata bir şey olsaydı korkarım Melek Hanım Derya'yı öldürürdü."

"Ben olsam ben de aynısını yapardım." Arabaya yeniden binen adam barakalara doğru ilerlemeye devam etti. Sonunda varmak istediği yere ulaştığında ise merdivenlerin başında elindeki çekiçle çivi çakmaya uğraşan bir kadın bulmayı beklemiyordu. Vural Bey kaşları çatılarak kendisine doğru gelen adama bakarken sert sesiyle,

"Neler oluyor burada?" diye sordu. Adam cevap veremeden,

"Başka işçi mi yoktu da hanımınız dam tepelerine çıktı?" diye sordu. Adam korkuyla geri adım atarken düşünceli olan Melek hâlâ Vural Bey'in geldiğini görmemişti.

"Hasan bana testereyi ver, burada çürük bir kalas kaldı da onu keseceğim." Melek'in seslenişiyle Vural Bey sinirlenerek,

"Senin orada ne işin var, hemen aşağıya in!" diye bağırdı. Melek kulaklarına yankılanan sesle ürkse de yerinde kalmayı başardı. Bakışları kendisine öfkeli bakan adama dönerken hiç istifini bozmadan, "Bir

sorun mu var, amca?" diye sordu. Kızın merdivenden aşağı inmek için hiçbir girişimde bulunmaması adamın sabır çekmesine neden oldu.

"Sana sordum, o çatıyı yapmak sana mı düştü, hemen aşağı in."

"Neden, elime yapışacak değil ya!" Melek başını dikleştirirken Vural Bey kendisine itaat etmeyen kıza daha da sinirlendi. "Üstüne vazife olmayan işlere kalkışma. Bunca adamın arasından sana mı kaldı çatı aktarmak." Melek de tıpkı adam gibi kaşlarını çatmıştı.

"Kadının damı akıyor, bu havada hasta olmaması imkansız. Tek yaşayan kadının evine adam mı sokayım, ben hallediyorum."

"Aşağıya in dedim, sen bu köyün hanımısın. Söyle yapsınlar, senin çalışmana gerek yok."

"Ben halimden memnunum, daha önce yapmadığım şey değil..." Melek son sözlerini söylerken aklına dedesinin kendisine ilk karne hediyesi olarak verdiği ev geldi. Babası o evde doğmuştu ve iki yıl önce evi baştan aşağı elden geçirmişti. Eskisinden sağlam çatıya ve iç dekorasyona sahip olan evin her an oturulmaya hazır halde olduğunu bilmek Melek'e kaçış noktası oluşturuyordu. Kendi evinin çatısını yaptırırken kendisi de ustayla çatıda çalışmak istemiş, sonucunda evin tadilatında kendisinin de bir katkısı olmuştu. "Sen bey kızı değil miydin, yoksa bizi mi kandırdınız?" Vural ilginç bir şekilde kendisine karşı gelen kızla tartışmayı sevdi. "İn aşağıya da adamlar çıkıp işini yapsın."

"Hanımım, lütfen..." Kâhyanın yalvaran bakışlarını gören genç kız dayanamayıp ağır ağır aşağı indi. Uzun ahşap merdivene tırmanan adama bakarken,

"Oradaki kalası kesmeyi unutma, çatı sağlam olmazsa elimden çekeceğin var" diye bağırdı.

"Sizi hangi rüzgar attı buralara, amca bey?" Melek'in imalı sorusu adamın dikkatinden kaçmadı. "Kendi topraklarımda nereye gideceğimin hesabını sana mı vereceğim, gelin hanım?"

"Estağfurullah, elbet bana sormayacaksınız da... Barakaların halini görünce buralara gelmediğinizi düşündüm. Anlaşılan yanılmışım... Buraya gelip de işçilerinizin nasıl bir yerde kaldığını umursamamışsınız." Melek'in iğneleyici sözleri adamı kızdırmak yerine keyiflenmesini sağladı. Kız haklıydı, işçileri boş bırakmışlar, nasıl yaşadıklarını merak etmemişlerdi. Abisinin yatalak olması buna neden olsa da kısa sürede

barakaların bu kadar kötü durumda olmasına imkan yoktu. Anlaşılan ağabeyi de son yıllarda işçileri boşladı.

"Konaktan habersiz çıkmışsın, varlığımız seni rahatsız etti anlaşılan?" Melek adamın gözlerine takıldı. Gözlerinin içindeki parıltılar kendisiyle alay ettiğini haykırıyordu. Hafif gülümseyerek, "Varlığınız beni neden rahatsız etsin ki? Kocamın misafirlerinin başımın üzerinde yeri var. Sofraya bir tabak fazladan koymak bereketimizi arttırır. Konakta sizinle ilgilenecek o kadar insan var, buradakilere bakan kimse yok. Yokluğumu hissetmezsiniz diye düşündüm." Kızın politik cevabı ve kendisiyle alaycı konuşması karşısında daha fazla dayanamayan adam yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Onun bu hareketi işçilerin dikkatini çekerken Melek Hanım'la olan konuşmasını duyan çalışanlar derin bir rahatlama yaşadı.

"Hanımım, kahvaltı hazır, buyurun..." Çatısı yapılan barakadan dışarıya çıkan kadın Melek'e seslenirken Vural Bey'i görünce duraksadı. "Kahvaltı yapmadıysanız buyurun beraber yapalım. Tabi sizin için işçilerle yemek sorun olmazsa!" Adam dili keskin olan kızın Hacer'i neden rahatsız ettiğini anlayarak başını iki yana salladı. Anlaşılan yengesine dişli bir rakip gelmişti ve Melek'in davranışları yengesinin kıskanmasına neden oluyordu. "Evden kaçan gelin yüzünden kahvaltı etmedim" dediğinde Melek *çok da umurumda* der gibi arkasını dönerek eve girdi. Burası konak değildi ve ona göre adamın burada hükmü yoktu. Üstelik kendisine karşı olan sözleri yüzünden ona karşı hareketlerine dikkat etmiyordu. Kırık kapıdan içeri giren ikili ayaklarını çıkararak tek göz odaya girdi. Mevsimlik işçiler aile üyelerinin sayısına göre barakalara yerleştiriliyordu. Aile olmayan bekârlarda ayrı ayrı erkek ve kadın barakası olarak birlikte kalıyordu.

"Beyin yok mu?" Kadın gelen soruyla irkilirken Melek onun yerine cevap verdi:

"Geçen yıl tarlada çalışırken geçirdiği kazada ölmüş." Kenardan kendisine çekinerek bakan on yaşlarındaki oğlan çocuğu dikkatini çekince üzüldü. Katı bir yüz ifadesi takınarak, "Bu çocuk okula gidiyor mu?" diye sordu. Kadın başını mahcup bir şekilde aşağı eğerken adam devam etti. "Başka akraban da mı yok?" Kadın başını iki yana sallarken Vural Bey kızarak araya girdi:

"Konuşsana kadın, niye cevap vermiyorsun?" diye sesini yükseltti. Sonradan pişman olsa da iş işten geçti.

"Eşiyle kaçarak evlendi, ölünce de gidecek, kimsesi kalmadı. Rahatladınız mı, Vural Bey!" Melek'in de sesi adam gibi yükseldi. Adam kaşlarını çatarak etrafına bakınıyordu. Kadın gençti ve oldukça güzeldi.

"Burası dul bir kadının kalacağı yer değil..." Kadın korkuyla adama bakarken Vural Bey endişeli kadına başını sallayarak, "Burada kalamazsın, bugünden tezi yok eşyalarını topla ve konağa git." Melek şaşkınlıkla adama bakarken kendisinin yapmak isteyip de çekindiği bir şeyi amcanın yapmasına çok sevindi. Adam katı ifadesinin altında yumuşak bir kalbe sahipti. Melek heyecanla yerinden kalkarak adamın boynuna sarıldı.

"Teşekkürler, amca, çok sevindim... Ah, ben de Sevde ablayı konağa getirmeyi çok istemiştim ama çekindim" derken onun bu davranışını şaşkınlıkla izleyenlerin yanı sıra Vural Bey donmuş bir şekilde kalakaldı. Melek geri çekilirken hızla adamın elini alıp öptü.

"Allah senden razı olsun amca, büyük sevaba girdin..." der demez hemen kapı ağzındaki oğlana dönüp Kahvaltıdan sonra eşyaları toplayacağız Hasan, bir yere kaybolma!" dedi. Onun değişken davranışları Vural Bey'i şaşırtmaya devam ederken Melek adamın çayını koyup kadının hazırladığı pidelerden önüne koydu.

"Acıkmıştın, bak bunlar sıcacık, üzerine yağ da sürdük mü nefis olur amcacım..." *Amcacım* adamın kulaklarına yankılanan naif hitap içine işledi. Gülümseyerek *yaşlanıyorum* diye söylenirken önüne koyulan pideyi yemeye başladı. Melek heyecanla ne yaptığının farkında bile değildi. Hep birlikte kahvaltı yaparken adamın tek düşündüğü uzun zaman sonra ilk kez bu kadar huzurlu kahvaltı yaptığıydı. Daha kırk beşine yeni girdi ve karısının ölümünden sonra köşesine çekilerek çocuklarını uzaktan izlemeye başladi. Oğlunun kendi işleriyle ilgilenmesinden hoşlansa da bazen yetersiz olduğunu düşünüyordu. Hakan haddinden fazla merhametliydi ve ileride bu huyu başına dert açacaktı. İşçilerin arasında kendisini kaptırması, onlar gibi davranması canını sıksa da karısına çeken çocuklarının huyunu bir türü değiştirememişti.

Vural Bey düşüncelere daldığında on dokuzuna yeni basmış olan kızının geleceğini düşünmeye başladı. Abisi kadar olmasa da kendisinin

de birkaç dönüm arazisi vardı. O da abisi gibi merhametliydi ama tam olarak tanımadan önce kimseyle iletişim kurmaya çalışmazdı. Temkinli huyu aklına gelince istem dışı gülümsedi. Kızı ürkek değildi ama dışa dönük de davranmıyordu. Evin bütün yükü üzerine kaldı. Evine abisinin konağı gibi gereksiz yardımcılar almıyordu.

"İşin bittiyse konağa dönelim, kocan seni merak etmiştir." Melek adamın sözleriyle gülümserken,

"Merak etmeyin, kocam beni merak etmez" diye cevap verdi. İkili oturdukları yerden kalkarken, "Ben onların toplanmasına yardım ederim" dediğinde kadın araya girdi:

"Hanımım, gerek yok, hem fazla bir eşyamız da yok" diye araya girdi. Melek eli mahkûm eve gitmeyi kabul ederken barakadan çıkınca atını gördü.

"Siz arabanıza geçin, ben atımla geldim" dedi. Adam kızın izin isteyerek atına doğru ilerleyişini görünce arkasından gülümsedi. At yakından daha ihtişamlı görünüyordu. Yelelerinin parlaklığı bakımının iyi yapıldığının göstergesiydi. "Kahya, burada at var mıdır, gelin hanıma eşlik edeceğim." Adam hızla beyinin isteğini yaparken ilerideki ahırlarda olan atlardan birini eyerleyip geri geldi. Adam tarladaki işçilerin kullanması için birkaç at barındırıldığını biliyordu. Getirilen atın üzerine binerken Melek'in yanına yaklaşarak ona gitmeleri için talimat verdi.

Genç kız yan tarafında atının üzerinde kendisine kaçamak bakış atan adamın varlığı yüzünden atını yavaş yürütmek zorunda kaldı. Yüzü düşen Melek, "Rüzgârı hissedemedikten sonra ata binmenin ne anlamı var?" diye söylenirken yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. Adam kızın sözlerini duyunca gülümsedi.

"Ne dersin gelin hanım, yarışalım mı?" Melek gelen teklife şaşkınlıkla bakarken Vural Bey tek kaşını kaldırarak, "Korktun mu yoksa?" diye sordu. Genç kız bir kendi atına bir de Vural Bey'in altındaki ata baktı.

"Sizce de ata haksızlık olmaz mı?" diye sordu. Adam şen bir kahkaha atarken ne zamandır bu şekilde gülmediğini düşünüyordu.

"Kendine çok güveniyorsun, bu iyi. Kendine güvenen insanları severim. Marifet atta olabilir ama atı süren de önemli." Vural Bey kızın gülümsemesine takılırken yeğenine acımaya başladı.

"Şanslı hergele!" Melek onun neden bu şekilde konuştuğunu anlamasa da, "Toprak ıslak, atımı tehlikeye atamam. Başka zaman sizde de rüzgâra eş bir at olduğunda yarışırız" dediğinde Vural Bey reddedilmenin yanı sıra kızın meydan okumaya kapılmayarak hırslanmamasını sevdi. "O zaman biraz hızlanalım, sen kalın giyindin ama ben yaşlandım. Artık soğuğa dayanamıyorum" dedi. Melek adamı baştan aşağı süzerken kaç yaşında olduğunu anlamaya çalışıyordu. "O kadar dikkatli bakmana gerek yok, sor söyleyeyim..."

"Kaç yaşında olduğunuzu düşünüyordum."

"Kırk beş oldum ama yaş değil, hayat insanı yaşlandırıyor."

"Babamla yaşıtsınız ama benim babam genç bir delikanlı gibi..." Kızın sesindeki sevgi tonu adamın da gülümsemesine neden oldu. Atının gerisine topuk vurarak hızlanmasını sağlayan adam kızı geride bıraktı. Melek bir süre adamın uzaklaşmasını izledikten sonra normal yola çıkan atıyla birden hızlandı. Adamın geriye bakmasına fırsat kalmadan yanından yıldırım gibi geçen at Vural Bey'i güldürdü. Kızın peşine takıldığında aslında Melek'in çok hızlı gitmediğini anlasa da altındaki atın bu hızda bile o ata yetişemeyeceğini anlamıştı. Köy içinde ikili arka arkaya at üstünde hızla geçtiklerinde onları gören köylüler şaşkına döndü. Özellikle daha önce Vural Bey'i gülerken görmeyenler neredeyse şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı. Melek birinin bağırarak, "Gördün mü, hanımla Vural Bey yarış yapıyor?" diye bağırdığını duyunca o haftanın dedikodusunu da öğrenmiş olmuştu.

İki at nefes nefese konağın avlusuna girerken ev sakinleri şaşkınlıkla ikiliye baktı. Melek atından indiğinde gülerek adama döndü, "Bu atla sana tozu yutturabileceğimi söylemiştim, amca!" dedi. Asaf bir elini alnına vurarak endişeyle amcasının tepkisini beklerken Vural Bey onun bu sözüne kahkahayla,

"Hile yaptın!" diye takıldı. Avludakiler gördükleri olay karşısında ağızları açılarak onlara bakıyordu. "Ceylan kızım dilim damağıma yapıştı, bana ılık su getir" dedi sonra. Şaşkınlıkla kendilerine bakan gözleri gördü. "Siz niye öyle alık alık bakıyorsunuz?" diye sordu. Melek olduğu yerde elini ağzına götürerek kıkırdadı. Asaf kızın saf duruluktaki gülümesine nefesini tutarken izin isteyerek odasına çıkan kızın arkasından bakmaya devam ediyordu. Ceylan elinde bir bardak suyla ya-

nından geçtiğinde amcasının çoktan yanındaki sedire oturduğunu fark etti. "Bakman bittiyse geç otur da seninle konuşalım." Asaf amcasının dediğini yaparak onun karşısına oturdu. "İşçilerin yanından geliyorum, barakalar vahim durumda, biliyor musun?"

"Tarlaya gitme fırsatım olmadı..."

"Beysin ama çalışanlarının ne yaptığına bakmaya bunca zaman fırsat bulamadın, öyle mi?" Vural'ın azarlayan sesiyle Asaf kaşlarını çatsa da bir şey söylemedi. "Oraya gittiğimde bil bakalım karın ne yapıyordu?" Asaf alaycı bir şekilde,

"Ne yaptığını bilmiyorum ama senin onayını almayı başardığı belli" dedi. Vural Bey hayıflanarak geriye yaslandı. "Keşke benim gelinim olsaydı, en azından gözüm arkada kalmazdı." Asaf duyduklarıyla sinirlenerek ayağa kalktı.

"Amca, karım hakkında konuşuyorsun..." diye uyarsa da Vural Bey taviz vermeyen sesiyle, "Otur yerine!" diye âdeta kükredi.

"Karım diyorsun ama konaktan ne zaman çıktığından haberin yok. Çalışanlarınla senin ilgilenmen gerekirken gencecik bir kız ilgileniyor. Adamların onarması gereken çatıyı sırf içindeki kadına söz gelir diye kendi aktarmaya çalışıyor. Sen nasıl bu kızla ilgileniyorsun. Anladık, onunla zorla evlendin ama o sana Allah'ın emaneti. Kızı dam tepelerinde elinde çekiçle buldum." Asaf amcasının sözlerinde haklı olduğunu biliyordu. Haklı olması daha çok canını sıkarken sustu. Gözünün önüne Melek'in elinde çekiçle tamir yapması gelince gülümsedi. O sırada orada olmadığına seviniyordu. Yoksa bir şey olur, çekici kafasına yiyebilirdi. Gözleri merdivenlerin başında koridorda ilerleyen genç kıza kaydı. Anlaşılan ya annesine ya da babasına gidiyordu. Bir an olsun boş durmaması, Asaf'ın bu kadar enerjiyi nereden bulduğun düşünmesine neden oluyordu.

"Yeni traktör aldırdığını biliyor musun?"

"Bilmiyordum." Asaf sinirlendi. Amcası tarafından küçük bir çocuk gibi azarlanmaktan hoşlanmadı.

"Eee sana sormadıysa traktörü alacak parayı nereden buldu?" Vural Bey düşünceli bir şekilde Asaf'a bakarken genç adam aklına gelen ihtimalle sinirlenerek yerinden kalktı.

Babasının parası bu konakta işlemezdi. "Melek!" Sesi konak avlu-

sunda yankılandığı sırada Hacer Hanım kızgın bir şekilde kayınbiraderine bakıyordu.

"Bir derdin mi var, yenge?" Hacer Hanım gelen soruyla oturduğu yerden kalkarken,

"Bakıyorum da o kız seni de büyüledi, bu kız size muska mı yapıyor anlamadım ki?" diye çemkirerek avludan eve doğru hızla ilerledi.

"Asaf geç otur yerine, daha sonra sorarsın..." Asaf hırsla merdivenleri çıkarken önce annesinin odasına baktı ve orada genç kızı bulamayınca babasının odasına döndü. Odanın kapısından içeriyi izleyen amcasını görünce kaşları iyice çatılan genç adam,

"Amca?" dediğinde susmasını işaret eden adam daha da meraklanmasını sağladı. Kapı aralığına geldiğinde içeride kardeşi ve karısı karşılıklı durmuş, babasının bacaklarına masaj yapıyorlardı.

"Bak canım, babamın ayaklarına daha çok özen göster ki bir tepki verip vermediğini anlayalım."

"Ama Melek abla, babam bu şekilde rahatsız olmaz mı?"

"Rahatsız olması daha iyi, en azından hissettiğini anlarız. Koca bir devin en hassas noktası neresidir, biliyor musun?" Melek soruyu sorduktan sonra kendisine yarım ağız gülen Osman Bey'e bakarak, "Kusura bakma baba, sana söylemedim" diye zekice kıvırdı. Gökçe'ye tek gözünü kırparken kendilerini izleyen adamlardan habersizlerdi. Asaf'ın tüm siniri şahit olduğu manzara karşısında gitti. Kızın şakacı halleri onun da yüzünde gülümseme oluşturdu. Amcası sessizce geri çekilip kapıyı kapatınca sorunun cevabını duyamamak yüzünün asılmasına neden oldu.

"Sen, sen ol elindeki hazinenin kıymetini bil. Sonradan pişman olacağın sözlerden kaçın. Onu kaçırırsan bir daha yakalayamazsın. Karın yabani bir kısrak gibi, evcilleştiremezsin ama sevgini gösterirsen sadakatiyle sevgisini kazanırsın." Vural Bey keyifli bir şekilde kapı ağzından uzaklaşırken Ceylan'ın her zamanki gibi başını eğerek yanından geçmesi gülümsemesine neden oldu. Kızın davranışları karısını ilk tanıdığı zamanları hatırlatıyordu. Konağın küçük oğlu evin çalışanıyla evlenince anne ve babası ortalığı ayağa kaldırmıştı. Kendisinden iki yaş büyük olan karısına demedikleri kalmadı. Henüz on sekizinde genç bir delikanlı olarak Zeynep'e ilk görüşte sevdalanmış, sonra da onunla ev-

lenerek konaktan ayrılmıştı. Düşüncelerine üşüşen hatıralardan konağa giren araba sesiyle uzaklaştı.

Merdivenlerin başından gelen kişiyi tanımaya çalışan adam Hacer'in iğneli sözleri karşısında sinirlendi. "Yenge gelen misafire bu şekilde mi muamele ediyorsun?" Adamın öfkeli sesi konakta yankılanırken arabanın kapısını sert bir şekilde kapattı. "Melek Hanım'ı görmeden hiçbir yere gitmem, ona söylemem gereken önemli bir haber var." Vedat'ın sesi konakta yükselirken Asaf ona gözlerini kısarak baktı.

"Bu adam yine neden buraya gelmişti?" Asaf'ın sessizce söylediği sözler Vural Bey'in dikkatinden kaçmadı.

"Sen kimsin delikanlı, gelinimle ne işin olur?" Vedat hafta sonu olduğu için üniformasızdı. Gözleri iki adamın keskin bakışlarıyla çakışsa da kendisini korkutmaya çalışan adamlara sadece gülümsedi.

"Melek'i görmeden gitmeyeceğim, size zahmet olmazsa çağırırsanız sevinirim." Sesleri duyan Melek odadan hızla çıkarken heyecanla iki adamın yanından geçerek sevinçle şakıdı:

"Hoş geldin Vedat, geleceğini haber etseydin hazırlık yapardım." Melek merdivenleri indikten sonra kardeşine sıkıca sarıldı. Vural Bey gelininin bu samimi davranışı karşısında sinirlense de ses tonunu yumuşak tutmaya çalıştı.

"Gelin Hanım!" Adam ne kadar sesini alçak tutmaya çalışsa da sert çıkmıştı. "Misafirini bize tanıt da biz de kiminle muhatap olduğumuzu bilelim." Melek adamın onaylamayan bakışlarını görünce hafif gülümseyerek,

"Bunların hepsi aynı," diye yanındaki Vedat'a sessizce fısıldadı. Vedat ona gülümserken Melek ciddi bir ifadeyle adama baktı. "Öyle uzaktan tanıştırmak hoş bir durum olmasa da size kardeşim Vedat'ı tanıştırayım. Uzun zamandır başka bir şehirdeydi. Kısa bir süre önce yeniden aileye döndü!" dedi. Asaf şaşkınlıkla ikiliye bakarken Vural Bey rahat bir nefes alarak,

"Hoş geldin evlat, gelinin kardeşi bu evde misafir değildir bilesin!" diye konuştu. Melek genç adama dönerek, "Sana demiştim değil mi, peşin hüküm vermekte üzerlerine yok" dedi. "Neyse, sen neden gelmiştin, ciddi bir durum mu var?" Vedat genç kıza gülümseyerek Asaf'ın kızgın bakışları altında kolunu Melek'in omuzuna attı. Gözleri birden

iki adamın arkasından geçen kıza takılınca duraksadı. Kızın öne eğik başı hafif kalkınca yüzüne düşen bir tutam kızılımsı saç dikkatini çekti. Beyaz tene uyumlu saçlar örtünün ardında kalsa da dışarıya çıkan tutamı oldukça göz alıcıydı. Etrafına bakınmadan merdivenlerden inen kızın kendisinin fark etmediği ama başkalarının kusur olarak gördüğü aksamasını fark etmemişti.

"Gökçe!" Asaf, Vedat'ın baktığı yeri görünce birden uyarıcı bir sesle kardeşine seslendi. Koruyucu tarafı ortaya çıkan genç adam Vedat'la göz göze gelince bakışlarıyla genç adama gözdağı veriyordu. "Canım sen anneme bakar mısın?" Gökçe abisinin seslenmesiyle bir an ürkse de kendisinden istediği şeyi duyunca rahatlayarak merdivenlerin başından geri döndü. Ağır adımlarla gözden kaybolurken Melek dikkati dağılmış olan kardeşine dirsek atarak kendisine bakmasını sağladı.

"Nereye daldın öyle?" Vedat, Melek'in gülümseyerek sorduğu soruya dalgın bir şekilde,

"Çok masum bir güzelliği yok mu?" diye sordu. Melek şaşkınlıkla genç adama bakarken Vedat kendisine gelerek kızın omuzundan kolunu çekti.

"Vedat dikkat et." Melek kaçamak bir şekilde Asaf'a bakıp yeniden kardeşine döndü.

"Bulduk, abla!" Vedat neden geldiğini söylediğinde heyecanla konuştu. "Abla dedikoduları yayanı bulduk, haber vermek için geldim." Melek kulaklarının uğuldamasıyla duraksadı. Vedat'ın sesi çok uzaktan geliyormuş gibi sis perdesinden beynine ulaşıyordu.

"Ne dedin sen?" Melek inanmak için yeniden duymak istiyordu.

"Diyorum ki sonunda bizim afacanlarla senin adını çıkaranları bulduk!" Melek birden yere çökerek ağlamaya başlayınca onları izleyen Asaf endişelenerek hızla genç kızın yanına ulaştı. Vedat şaşkınlıkla ablasına bakarken Asaf'ı önemsemeyerek genç kıza sarıldı ve, "Abla istediğin oldu, neden ağlıyorsun. Adamı bulduk, köy meydanında itiraf etmesini sağlayacağım" dedi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Melek, Asaf'a ıslak gözlerle bakarak gülümsedi.

"Gözün aydın, Asaf Bey, yakında benden kurtuluyorsun!" Asaf elleri iki yanında yumruk olmuş şekilde dururken Melek devam etti: "Adımın temizlenmesine az kaldı, sevinebilirsin!"

22. BÖLÜM

Kulaklarında uğuldayan ses bir türlü gitmek bilmiyordu. Arabanın hızını daha da arttırırken nefes almaya çalıştı. Gözlerinin önünden bir türlü Melek'in sevinçten ağladığı an gitmezken söylediği sözleri hatırladıkça nefesi kesiliyordu. Gözlerindeki mutluluğa daha fazla dayanamayan genç adam hiçbir şey söylemeden arabasına atladığı gibi hızla konaktan ayrıldı. Arkasından seslenen ne amcasını ne de kardeşini duymuştu. Yol boyu tozu dumana katan genç adam sonunda öfkeyle arabasını fren ettirirken ani frenle araba bir süre kayarak durdu. "Sevinebilirmişim!" Asaf arabadan inerek geldiği boş araziye baktı. Nerede olduğunun bile farkında değildi. Başkasının topraklarına girmiş bile olabilirdi. Bir süre etrafına bakınırken arabasının önüne oturarak geriye doğru yaslandı. Başını gökyüzüne çevirdiğinde içindeki fırtınaya inat parlak güneşin ışıkları gözlerini kamaştırmıştı.

"Emin ol sevineceğim, sen konaktan gittiğinde sevineceğim..."

Kendini kandırmaya devam et.

"Kendimi kandırmıyorum, konaktan gitmesi gerekiyor..."

"Hata yapmadığından emin misin?"

"Hata bile olsa gitmesi gerek..." Asaf kendi iç sesiyle olan savaşıyla baş etmeye çalışırken onun konaktan ayrılmasıyla iyice düşüncelere dalan Melek, Vedat'ın yanında olduğunu bile unuttu.

"Nereye gitti şimdi bu?" Melek kendi kendine konuşurken onun dalgınlığını izleyen genç adam elini tutarak,

"Ne yapmayı düşünüyorsun? Konağa dönmeden önce kendinden emin olman gerekiyor. Sence geri dönmen iyi olacak mı?" diye sordu. Melek hüzünlü bir gülümsemeyle genç adama bakarken derin bir iç çekerek başını kaldırdı, konağın ihtişamına baktı. İçlenerek, "Şuraya bak

Vedat, ne kadar güzel bir ev değil mi?" dedi. Vedat onun neden böyle konuştuğunu anlayamasa da başını sallayarak onayladı. "Kaç yıllık olduğu dış cephesinden bile belli olmuyor. O kadar ihtişamlı ki şu ahşap parçasına sahip olabilmek için neler yapmıyorlar. Dışı güzel, içi güzel ama yaşayanlarının bunun farkında bile değil. Hırsları gözlerini o kadar kapatmış ki şu güzelliğin farkında bile değiller. İçinde hiç mutlu olan biri oldu mu merak ediyorum." Melek'in sözlerini dikkatle dinleyen genç adam üzülmüştü. "Sen burada mutlu olamayacağını mı düşünüyorsun?"

Melek'e bakışlarını sıkıca bağladığı ellerine sabitleyerek, "Benim durumum farklı, eğer kocam beni sevseydi bu konağı mutlu bir yer yapabilmek için elimden geleni yapardım" dedi. Gözleri dolu dolu olurken asıl konuyu hatırladı. Asaf'ın arkasına bile bakmadan konaktan ayrıldığından beri Vedat'ın geliş nedenini unutmuştu.

"Sadece kocanın seni sevmesiyle oluyor mu? Ya sen, senin sevmen gerekmiyor mu?" Melek sessizce gözyaşlarını yanağından aşağıya yuvalarken yutkunarak konuştu.

"Bizimkilerin sevgisine sen de şahit oldun, öyle değil mi? Bir gün onlar gibi olmayı istiyordum. Kocamın beni babamın annemi sevdiği kadar çok sevmesini istiyordum. Eğer biri seni çok seviyorsa sen de onu sevmeye başlarsın... Sana olan sevgisi gerçek saflıkta ise ister istemez seni seveni sen de seviyorsun. Kalp pilini yeniledikçe çalışır! Sana olan sevgisiyle şarj olur ve yeniden atar." Melek'in sözleri Vedat'ın gülümsemesine neden olmuştu. Başını kaldırdığında gözlerine takılan görüntü yüzünün daha da aydınlanmasına neden olmuştu. Melek onun gülümsemesi ile bakışlarını genç adamın odağına çevirdi.

Gökçe!

"Hele de yaralı bir ceylana gönül verirsen sevgin daha da büyük olmalı, yoksa kanayan yarasından ölmesine neden olursun!" Vedat bakışlarını Gökçe'nin üzerinden çekmezken Melek'e hak verdiğini belli edercesine ses çıkardı. "Vedat, yapma!" Melek kardeşini uyarırcasına ona seslendi. Gözleri nemli bir şekilde ona bakarken başını iki yana sallayıp,

"Sakın onu üzecek bir harekette bulunma. Bu konakta belki de en çok acı çekenlerden biri o! Ayağının durumu yüzünden sürekli ezildi,

hor görüldü. Kendine olan güvenini kaybetmek üzere, içine kapandı." Melek neden bunları anlattığını bilmese de Vedat'ın sıcak yüreğine dokunarak ona uyarıda bulunuyordu. Melek'in sözleriyle Gökçe'nin aksayan ayağını fark ettiğin de içinin ezildiğini hissetti. "Bu kadar kıymetli bir güzellik de bir kusur olmalı değil mi abla? Gerçi seken ceylan gibi aynı, çok sevimli!" Melek şaşkınlıkla Vedat'a bakarken birden kahkaha atmaya başladı. Kahkahası o kadar yüksek çıkmıştı ki genç adam birden onun kafayı yediğini düşündü.

"Demek seken ceylan ha? Seni uyarıyorum Vedat, eğer onun üzülmesine neden olursan kardeşim demem canına okurum. Beni anladın mı? Şimdi kalk konağa git, annem merak etmiştir."

"Sen beni kovuyor musun?"

"Hayır, sadece düşünmek için gitmeni istiyorum. Burada kalmanı isterdim ama..." Melek bakışlarını az ileride bir şeylerle uğraşan kıza çevirerek devam etti. "Bundan sonra doğru olmaz, onunla aynı yerde kalmana izin veremem." Vedat yüzünü asarken,

"Sen de hemen nem kapıyorsun. Yok öyle bir şey, sen onu bırak da dedikoduyu çıkaranları ne yapacaksın onu söyle?" dedi. Konuyu değiştirmek genç adamın işine geliyordu. Melek ayağa kalkarak birkaç adım atıp yeniden genç adama döndü.

"Yarın köye geleceğim. Biliyorum, sen polissin ama o kişiyi yakalayıp bizim mahsul deposuna getirebilir misin?" Vedat kaşlarını çatarak,

"Bir polisten adam kaçırmasını istiyorsun, olmaz öyle şey!" dedi. Melek gülümseyerek ona bakınca genç adamın içi rahatlattı.

"Haklısın, özür dilerim. Kendi işimi kendim yapacağım."

"Abla kendi başına iş yapamazsın."

"Merak etme, sadece bana kim olduklarını söyle!" Vedat sıkıntıyla nefes alırken yapacak bir şey olmadığını düşünerek,

"Vildan diye bir kızla Sezgin!" dedi. Melek *Sezgin'i* tahmin etmişti ama Vildan'ın ne alakası olduğunu anlamadı. "Vildan ne alaka ya?" Genç kız öfkeyle avluda dolanmaya başladığında elini nereye koyacağını bilemedi. Babası bunca zaman o kıza yardım etmeye çalışmıştı. Onu okutmak istemeyen ailesinden özellikle izin isteyerek okuması için tüm masraflarını babasına ödetmişti. Başını ellerinin arasına aldı.

"O kız neden böyle bir şey yapsın? Biz ona kapımızı açtık, bir dediğini iki etmedik... Neden, bana neden zarar vermek istesin?" dediğinde Vedat ablasının dolanmasına engel olup onu kollarının arasına aldı.

"Sakinleş abla, bunun onun ağzından herkes duyacak. Merak etme seni aklayacağız, sana laf söyleyenler pişman olacak."

"Olsa ne olur Vedat, şu halime baksana... Bu evde ayakta kalmaya çalışıyorum, tek dayanağım olmadan." Genç kız hıçkırıklara boğulurken kendisine seslenen boğuk sese kulak kesildi. "Yenge, gidecek misin?" Gökçe uzun zaman sonra kendisine yeniden *yenge* diye seslenmişti. Gözlerindeki korku kızın iliklerine kadar işledi. Gökçe ağır adımlarla kendisine yaklaşırken kız güçlükle konuştu.

"Yenge gitmesen? Sen gidersen bize ne olacak? Ben, Güler annem, sonra... Abime ne olacak?" Gökçe kesik kesik konuşurken Melek Vedat'ın kollarından sıyrılarak ayağa kalktı. Hızlı adımlarla Gökçe'ye yaklaşarak ona sıkıca sarıldı.

"Merak etme canım, ben gidersem seni de alırım. Burada yalnız kalmana izin vermem." Melek'in sözleri Gökçe'yi gülümsetirken içinden de *keşke götürebilsen* diye geçiriyordu.

"Yenge abim gittiğinden beri bu konak çekilmez oldu. Geri geldi, yine çekilmez oldu ama senin varlığın bize iyi geliyor. Yıllar sonra insan olduğumu hissettim ben."

"Tamam canım, sakinleş. Daha kesinleşmiş bir şey yok. Şimdi sen Güler annemin yanına git, belki bir şeye ihtiyacı vardır. Ben kardeşimi yolcu edeyim, odama geçeceğim. Dinlenmem gerek."

"Tamam, yenge. Ama iyi düşüncen değil mi?" Melek kızın endişesini anlayabilse de elinden gelen bir şey yoktu. Derin bir iç çekerek Gökçe'ye gitmesi için işaret etti. Vedat dalgın bir şekilde kızın gidişini izlerken karnına yediği dirsekle acı bir şekilde inledi.

"Gözlerine dikkat et, valla kocama kalmaz senin canına ben okurum." Vedat iki elini havaya kaldırarak gülümsemiş ve arabasına doğru ilerlemişti. Onu yolcu ederken telefonunu eline alarak kardeşini aramış ve birkaç adamla ikisini de depoya kilitlemelerini istemişti. Merdivenleri ağır adımlarla çıkarken gün içinde Gülüm'e hiç uğramadığını hatırlayarak rotasını genç kadının odasına doğru çevirdi. Odanın kapısını açtığında her zamanki manzarayla karşılaşmıştı. Yatakta kıpırdamadan

yatan bir kadın ve parlak koyu kahve gözler... Dikkatli baktığında kadının yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki kendisine gülümsüyordu. Bu düşünceyle birden dertlerini unutup gülümseyerek Gülüm'e yaklaştı.

"Bugün nasılsın? Asaf konakta değil, ben de sana bakayım dedim." Melek etrafına bakınarak odanın son haline bakıyordu. Asaf'ın birkaç kıyafeti koltuğun üzerine öylece atılmış şekilde duruyordu. İçindeki dürtüyle kıyafetleri toparlayarak katladı ve kıyafet odasına bıraktı.

"Elimi acele tutmam gerekiyor. O gelmeden seni temizleyelim olur mu?" Melek kadının üzerindeki örtüyü alarak banyoya yöneldi. Hızlı bir şekilde ılık su ve temizleme bezini alarak odaya döndü. Gülüm gözleriyle genç kızı takip ederken Melek gülümseyerek, "Bugün harika bir haber aldım, biliyor musun? Yakında bana atılan iftirayı temizleyeceğim. Belki de yakında üzerine kara gölge olmaktan kurtulurum." Melek hüzünlü bir şekilde gülümserken kadının üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Yan duran kadının sırtını silerken arkasındaki yaraların iyice iyileştiğini görünce rahat bir nefes aldı. "Çok şükür yaraların iyileşti. Ayrıca yatmaktan kilo almaya başlamışsın..." Melek'in sözlerinde haklılık payı vardı. Daha iyi ve sağlıklı görünüyordu. Bedeni ilk gördüğü günden bu yana sanki toparlamıştı. İşi bittikten sonra hızla üzerini giydirmeye başladı. Kaloriferler yansa da oda serindi ve hasta olmaması için acele davranıyordu. Birden kulaklarına yankılanan sesle duraksayan genç kız etrafına bakınmış ama kimseyi görememişti. Gözleri büyüyerek yataktaki kadına bakarken Gülüm'ün yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki canı yanmıştı! Yanlış duymuş olmalıydı...

"Gülüm!" Melek bakışlarını onun yüzünden çekmeden seslendi. Bir ihtimal, kızı sırt üstü yatırarak bedenine masaj yapmaya başladığında oldukça sert baskı uyguluyordu. Bunu yaparken Gülüm'ün ifadesini izlemeyi de ihmal etmiyordu. Kolunu yukarıya kaldırarak iki büklüm yapıp yeniden düzeltirken heyecanla aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Bu hareket kaslarının gevşemesine yardımcı olacak. Şimdi bir de şunu yapalım..." Melek kıza bir süre durduktan sonra denemekten zarar gelmeyeceğini düşünerek kadına üzgün gözlerle baktı. "Bunun için özür dilerim, Gülüm!" Sözleri bittiğinde birden genç kadının kolunu parmaklarının arasına kıstırarak sıktı. Mengene gibi parmaklar kızın etinde önce beyazlamaya, sonra da hafif kızarmaya neden olurken Melek üzgün bir

şekilde başını eğdi. Yeniden genç kadının koluna masaj yaparken elini bileğinden yukarıya kaldırıp bilek kemiklerini oynatıyordu. Bakışlarını kaçırarak gözlerindeki hüznü genç kadından saklarken diğer tarafına giderek aynı işlemi yapmaya devam etti.

"Ihhh" Melek yine aynı sesi duyunca çıldıracağını sandı. Genç kadına bakarak kolunun üst bölgesine baskı uyguladığında Gülüm'den gelen sesle donup kalmıştı.

"Canın yandı!" Melek yaşadığı şokla yeniden kızın etini kıstırırken Gülüm'ün yüzü acı içinde buruştu. Melek kahkahayla hıçkırık arası kızın elini tutarken ağlamaya başladı. "Çok şükür! Çok şükür hissediyorsun. Canın yandı!" Bir insan başkasını canının yanmasına sevinebilir miydi? Melek mutlulukla Gülüm'ün canının yanmasına ağlarken, kadının elini iki avucunun arasına alarak yüzüne baktı. "Az kaldı, ayağa kalkacaksın. Bak artık iyileşmeye başladın. Ah Gülüm, çok sevindim. Canını yaktığım için senden özür dileyemeyecek kadar mutluyum." Gülüm onu dinlediğini dudaklarının hafif kıpırtısıyla belli etti. Mimiklerini çok fazla olmasa da kullanmaya başlamıştı. Henüz Asaf'ın yanında bu durumu belli edemese de Melek bundan habersizdi. "Asaf kim bilir ne kadar mutlu olmuştur. İkiniz adına çok seviniyorum." Melek hüzünlü bir gülümsemeyle yerinden kalkarken elinin kavramasıyla duraksadı. Hafif bir baskıydı ama Melek bunu hissetmişti. Gülüm genç kızın elini zayıf da olsa kavramış, Melek'in kendisine bakmasını sağlamıştı. Genç kadın sesler çıkartmaya çalışsa da başarılı olamadı. Melek'in onu sakinleştirmeye çalışması sonuç verdi ve rahatladı.

"Asaf'a söylemem gerekiyor ama o zamanda odana girdiğimi öğrenir. Elinden kurtulabilir miyim, bilmiyorum." Melek şakacı olmaya çalışsa da başarılı olamadı. Asaf'ın bu durumu öğrenmesi demek Melek'in başının ağrıması demekti. "Onunla senin hakkında konuşamam. Ama Güler anne..." Melek'in konuşması Gülüm'ün garip bir ses çıkarmasıyla kesildi. "İstemiyor musun? Kimseye söylememi istemiyor musun?" Gülüm ona göz kırparken Melek'in yüzü asıldı. "Ama Asaf senin durumuna çok üzülüyor. En azından ona söylemesi için anneme söylemem gerek." Gülüm heyecanla başını hafif kıpırdatırken Melek şaşkınlıkla ona bakıyordu. Genç kadın yavaş yavaş hareket kabiliyetini kazanmaya başladı. "Tamam, söylemeyeceğim. Şimdi odadan çıkmaz-

sam o deli kanlı adama yakalanabilirim. Bugün oldukça sinirli olmalı..." Melek genç kadını bırakarak hızla ortalığı toparlayıp odadan çıktı. Kendi odasına doğru ilerlerken haset gözler tarafından izlendiğinin farkında değildi.

***

Asaf konağa geri döndüğünde oldukça gergindi. Etrafına bakınırken Vedat denen adamın arabasını göremeyince telaşla odasına çıktı. Melek gitmiş olabilir miydi? Düşünceleriyle boğuşurken Melek'in kendisine laf sokmadan gitmeyeceğini kavrayarak derin bir nefes aldı. Odasında olmalıydı! Kendi odasına girerek Gülüm'e gülümsedi. "Bugün seni ihmal ettim, değil mi? Nasılsın?" Genç kadının yatağına yaklaşarak alnından öptü. Gülüm hafif bir gülümsemeyle genç adama bakıyordu. Onun bu ifadesi Ömer Asaf'ın içini rahatlatırken, "Yakında tamamen iyileşeceksin, canım" dedi. Gülüm yüzüne yapışıp kalan gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu. "İyi misin?" Kadın göz kırparken Asaf yorgunluğunu atmak için konuşarak banyoya yöneldi. Üzerindeki kıyafetlerden kurtularak ılık suyun altında bir süre düşünmeye devam etti. Başına her damla düşüşünde genç adamın zihni aydınlanıyordu.

"Belki de böylesi daha iyi olur, onun bu konaktan gitmesi..." Kendi kendine konuşurken iç sesine kulak vermemeye çalışıyordu. Acaba odasında ne yapıyordu? Bir süre dağılan düşünceleri yeniden beynine üşüşmüştü. Banyodan çıkarak üzerine geçirdiği bornozuyla aynanın karşısına geçti. Yansımasına bakmak için buhar yapmış aynayı eliyle silerken karşılaştığı yansımaya acıyarak baktı. "Acınacak haldesin, Ömer Asaf Arıkan! Şu anda tam olarak acınacak haldesin!" Kendi kendine bir süre söylendikten sonra odaya geçip hemen giyinme bölümüne girdi. Üzerine geçirdiği spor kıyafetleriyle yeniden odaya çıktı. Bir süre daha Gülüm'le konuştuktan sonra onun uykuya dalmasıyla odadan çıktı. Önce Melek'in hazırladığı salona uğramış, orada genç kızı göremeyince nasılsa yemeğe inecek diye düşünerek daireden çıkıp aşağı indi. Amcası her zamanki gibi sedirde oturmuş elinde kahvesi düşünüyordu.

"Ne düşünüyorsun, amca?"

"Karını!" Asaf aniden gelen itirafla ürperdi. Sonradan kendisiyle alay eder gibi,

"Hangisini?" diye sordu. Vural Bey kaşlarını çatarak yeğenine baktı. "İlk karını doğru düzgün gördüğümü sanmıyorum, Melek'i düşünüyordu. Şu dedikodu meselesi ve sana söyledikleri..." Asaf derin bir nefes alarak başını amcasından çevirerek konağa baktı.

"Ne demek istedi, Asaf? Karının gitme mevzusu da nedir böyle?" Vural Bey sıkıntılıydı. Ne zamandır ağabeyinin konağında işler yürümüyordu. Bu kız geldiğinden beri sanki düzen kurulmaya başladı. *Onu yetiştiren iyi yetiştirmiş* diye düşünürken sesli konuştuğunun farkında değildi.

"Evet, iyi yetişmiş. Okuluna dönmesi gerek!" Vural Bey, Asaf'ın sözleriyle ona kaşlarını çatarak baktı.

"Ne okulu? Gelin Hanım okullu mu?" Asaf amcasının şaşkın ifadesine gülerken,

"Evet, ziraat mühendisliği son sınıf... Dersleri çoktan başladı ama o hâlâ okula dönmedi. Son senesi, okulunu bitirmesinde fayda var." Adam yeğenine şaşırırken gözlerinin önüne gelen alaycı bakışlar gülümsemesine yetti.

"Haklısın, okul için o kıza izin vermelisin."

"İzin mi? Onun benden izin almak isteyeceğini sanmıyorum."

"Sen onun kocasısın, sakın bunu unutma ve öyle davran." Asaf amcasının kendisine uyarıda bulunur gibi konuşmasına sessiz kaldı. Bakışları tahta zeminde yükselen takunya sesinin sahibine döndü. Melek ayağındaki terliklerin çıkardığı sesle merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Gitmemiş!" Asaf sessizce fısıldarken Vural Bey yeğeninin dikkat kesildiği yere bakıp gülümseyerek, "Gelin hanım!" diye bağırdı. Melek kendisine seslenen adama dönerek yanına doğru ilerledi.

"Bir şey mi istemiştin, amca?" Kızın her *amca* değişinde bir sıcaklık hisseden adam kısa bir süre duraksadı, kulaklarındaki melodiyi dinlemiş ve isteğini söylemişti. "Kocanla bana şöyle köpüklü bir kahve yap da karşılıklı içelim" dediğinde Melek'in bakışları kısa süreli Asaf'a kaydı. Kocasının üzerinde ilk kez spor bir kıyafet görüyordu. Asaf'ın ayağa kalkmasıyla genç kız yutkundu. Saçları hâlâ nemli olan genç adamın yeni banyo yaptığı belli oluyordu. Kendisinden bir baş uzun olan adamın çevik hareketleri işinin yoğunluğundan olduğunu düşündü. Ne de olsa hareketli bir mesleği vardı. Kendisine birkaç adım atan

adama yutkunarak bakarken deniz mavisi gözlerin kendi gözlerine takılı kaldığını son anda fark edebilmişti. Kocasını incelemeye başladığının bile farkında değildi. Geniş omuzları ince ama kaslı gövdesi tişörtünün bedenine yapışmasından belli oluyordu. Kim derdi bol gömleklerinin altından sırım gibi bir vücut çıkacağını. Düşüncelerinin kaydığı yönü fark ederek dilini ısırdı. Gözlerini adamdan çekmek istiyor ama başaramıyordu. Adam resmen elbise askısı gibiydi, ne giyse yakışacak cinsten. Beyaz tişörtü bol duman rengi eşofmanıyla adam izlenecek bir tablo gibiydi. Tablo! Genç kız heyecanlanmıştı. Duvarda asılı olan at üzerindeki adam Asaf'tı. Arkadan çekilmiş olan resmin genç adama ait olduğunu yeni fark etti.

"Duvarda asılan tablodaki adam sensin!" Melek nasıl sorduğunu bilmeden öylece genç adama doğru konuştu. Asaf kaşlarını çatarak ona bakarken Melek ne söylediğini fark ederek bir adım geri gitti. "Sen neden bahsediyorsun?" Melek amca beyden utanarak bakışlarını kaçırdı.

"Ben kahvenizi hemen yapıyorum. Yemek yarım saat içinde hazır olur" diyerek hızla oradan ayrıldı. "Karın sanırım seni tanımaya başladı." Asaf amcasının neden bahsettiğini anlamasa da Melek'in sözleri kulaklarında yankılanmıştı. *Duvardaki tablo*. Asaf gülümseyerek başını iki yana salladı. Yeniden amcasının yanına oturarak karısının getireceği kahveyi beklemeye başladı. Melek yaptığı kahvelerle geri döndüğünde Asaf sürekli onun hareketlerini izliyordu.

Kahveleri dağıtırken Vural Bey dikkatle kızın yüzüne baktı. "Şu kadın geldi mi konağa?" Melek başta amcanın kimi sorduğunu anlamadı. Boş boş adama bakarken, "Şu çatısını tamir ettiğin kadından bahsediyorum" dedi. Melek gülümserken başını sallayarak,

"Evet, geldiler..." dediğinde sesindeki ton adamın dikkatinden kaçmadı. "Bir sorun mu oldu?" Vural'ın sorusunu arkalarından yükselen ses cevapladı.

"Bana bak gelin hanım, her önüne geleni konağa alamazsın. Birkaç hafta önce hasta, şimdi de dul bir kadın... Bu konak evsizlerin toplandığı yer değil." Melek amcasına tek kaşını kaldırarak bakarken imalı bir gülümsemeyle,

"Siz cevap verin amcacım, benim bu kadına kelimelerim tükendi!"

dedi. Vural Bey, Hacer Hanımın sözlerine sinirlenerek elindeki kahveyi masanın üzerine bıraktı.

"Yenge Hanım, benim konağa aldığıma sen niye karışıyorsun!" diye bağırdı. Hacer Hanım adamın çıkışıyla belki de ilk kez Vural Bey'i çağırdığına pişman oldu. Onun bu çıkışı gerilmesine neden olurken Hakan ve Gözde babasının sesini duyarak hızla avluya indi. Ortalık yine fena karışacak gibiydi ve haklı da çıkmışlardı. Vural Bey Hacer Hanım'ı oldukça sert bir dille payladı. Kadın haddini aşarak konağın ona ait olmadığını istediği kişiyi konağa getiremeyeceğini bile söylerken Asaf daha fazla bu rezilliğe dayanamadı.

"Bu kadar yeter, Hacer Hanım, bu eve kim gelip kim gidecek sen karar veremezsin. Konağın hanımı Melek ve o istediğini buraya alır!" dediğinde köşede korkmuş bir şekilde duran Ceylan'a, "Hanımınla benim yemeğimi salona getirirsin, bu rezalete daha fazla katlanmak istemiyorum!" dedi. Melek şaşkınlıkla kocasına bakarken önden ilerleyen adamın gür sesiyle yerinden sıçradı.

"Melek beni duymadın mı? Hadi salona!" Melek amcasına bakınca adamın bıyık altından gülümsediğini görünce yüzü kızardı. Vural Bey genç kızın kızaran yanaklarını fark edince birden kahkaha attı. Merdivenlerin ortasında durmuş kahkaha atan amcasına ters bir şekilde bakan Asaf, "Amca, keyfin daim olsun, bakıyorum da çok eğleniyorsun!" diye iğnelediğinde adam onu umursamayarak, "Hem de nasıl" diye cevap verdi. Melek, Asaf'ın peşinden kendi dairelerine geçerken oldukça gergindi. Salona girdiklerinde Melek ağır bir şekilde pencerenin yanına doğru yürüdü.

"Bunu neden yaptın, amcana ayıp oldu."

"Merak etme, amcamın keyfi yerinde." Melek sıkıntıyla genç adama dönerek karşısındaki sallanan koltuğa oturdu. Başını geriye yaslayarak kısa süreli gözlerini kapattı. "Okula gitmenin vakti geldi, en kısa sürede derslerine başlamalısın." Melek duydukları karşısında ağır bir şekilde gözlerini açarak adama baktı.

"Benden kurtulmak için bu kadar acele etmene gerek yok, yakında okuluma zaten döneceğim" dedi. Melek'in sözleri karşısında genç adam öfkelense de kendisine hâkim olmayı başarmıştı. "Gökçe'nin de

seninle gelmesini sağlayacağım, yalnız kalamazsın!" Melek şaşkınlıkla Asaf'a bakarken,

"Gökçe ne alaka, benim yardımcım vardı..." dediğinde Asaf onu duymamış gibi,

"Okuluna yakın bir daire tutarız. Tek dönem için kardeşimin yanında olması ona da iyi gelecektir" diye devam etti. "Benim zaten bir dairem var, zahmet etmene gerek yok."

"O daireyi sana baban tuttu. Sen benim sorumluluğumdasın!"

"Ben kendi sorumluluğumdayım. Ne hakla benimle böyle konuşursun!"

"Unutuyorsun galiba, ben senin kocanım..." Melek onun sözlerine kahkaha atarken alaycı bir şekilde "İspatın var mı?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Kocam olduğunu söylüyorsun ama bunu ispatlayamazsın. Ben hâlâ babamın soyadını taşıyorum. Onun tuttuğu dairede kalacağım ve onun adıma açtırdığı hesabı kullanacağım."

"Bana bak!" Asaf öfkelenerek birden genç kızın yanına ulaştı. Sallanan koltukta genç adamın iki kolunun arasında kalan genç kız geriye doğru iyice yaslanarak aradaki mesafeyi korumaya çalıştı. "Sürekli laf yetiştirmekten ne zaman yorulacaksın? Sana bir söz söylendiğinde dinle! Adının ardında soyadım olmasa da sen benim karımsın ve ona göre davranacaksın. Babandan bir daha para aldığını duyarsam bu senin için hiç iyi olmaz. Para demişken, aldığın o traktörü kimin parasıyla aldın? Benden para istediğini hatırlamıyorum!" Melek, Asaf'ın keskin bakışları karşısında yutkunmadan edemedi. Derin derin solurken gözleri Asaf'ın mavilerine takılı kaldı. "O okula dönülecek ve masrafların benim, yani kocan tarafından karşılanacak. Babana söyle, beni çiğnemeye kalkmasın. Bu zamana kadar alttan almam bu durumlardan hoşnut olduğum anlamına gelmiyor. Sakın beni sınamaya kalkmayın. Ne baban ne de diğer akrabaların... Ömer Asaf Arıkan'ı hafife alacak bir harekette bulunmasın." Melek genç adamın sözlerindeki ciddiyeti iliklerine kadar hissetti. Kocası olacak adam tam bir öfke patlaması yaşıyordu. İnişli çıkışlı konuşması Melek'i şaşırtırken ürpermesine engel olamadı. Asaf son sözlerini söylemek için genç kıza biraz daha yaklaştı. "Sakın beni sınamaya kalkma karıcım, buna pişman olursun. Seni ilk ve son

kez uyarıyorum, beni hafife alma... Bunca zaman yaşadığın zorluklar yüzünden sesimi çıkarmamış olmam bazı şeylere göz yumacağım anlamına gelmez. O okula Gökçe'yi de yanına alarak gideceksin. Ömer Asaf Arıkan'ın karısı olduğunu aklının bir köşesine yaz ve ona göre davran."

Genç adam geri çekilerek az önce tıklatılan kapıyı açmaya gitti. Melek olduğu yerde şaşkın bir şekilde kalırken Asaf Ceylan'ın getirdiği tepsiyi ortada duran masanın üzerine bırakarak Melek'e seslendi. Kendisini duymayan kızın şaşkınlığı Asaf'ın hoşuna gitmişti.

"Karıcım, yemek geldi!" Melek kulaklarında uğuldayan *karıcım* hitabıyla daldığı düş diyarından uyandı. *Neler oluyor böyle* diye kendi kendine fısıldarken Asaf ona aldırış etmeden çoktan masadaki yerini aldı. Sessiz geçen yemek faslından sonra Asaf ayağa kalkarak Melek'in sandalyesine kuruldu. "O benim sandalyem, kendine oturacak başka bir yer bul."

"Az önceki konuşmamızı unuttun galiba?" Melek gözlerini devirerek genç adama baktı.

"Hiç unutur muyum, kocacığım!" dedikten sonra Asaf'ın alaycı bakışlarına binaen hemen, "Şimdi benim sandalyemden kalkar mısınız?" diye devam etti. Asaf *bu kız akıllanmaz* der gibi başını iki yana sallarken Melek ona aldırış etmeyerek Asaf'ın karşısına dikildi. "Sen gidip dersini çalışsana, bak derslerden çakarsan alırım okuldan seni."

"Merak etme, derslerimde iyiyimdir. İnsan sevdiği bir mesleği okuyunca..."

"Yani bu senin tercihindi? Babanın ya da ailenin bölümünde hiç etkisi olmadı?"

"Hayır, olmadı. Ben küçüklüğümden beri toprakla uğraşmayı seviyorum. Amcam çocukken beni omuzunda tarlaya götürürdü." Melek, Suat amcasını hatırlayınca hüzünlendi. O zamanlar babasından çok iki amcası ona babalık ediyordu. Yüzünün asılması Asaf'ın dikkatinden kaçmadı. Melek, "Amcam ölene kadar her gün peşine takılırdım. Okuldan sonra soluğu onun yanında alırdım" dediğinde Asaf birden dikleşti. "Amcanın öldüğünü bilmiyordum. Yağız Bey'in üç kardeş olduğu söyleniyor."

"Dört kardeştiler, amcam ben dokuz yaşındayken öldü." Asaf anla-

dığını belirterek bakışlarını genç kızdan kaçırdı. İlk kez Melek'le normal bir şekilde sohbet ediyorlardı. "Kahve ister misin?" Melek Asaf'ın sorusuyla şaşırırken,

"Sen mi yapacaksın?" diye sordu. Melek'in imalı kaş kaldırışı genç adamın inatlaşmasına neden oldu.

"Ne o, yapamaz mıyım?"

"Bilmem becerebilir misin?"

"Uzun süre konaktan ayrı yaşadım, kendi söküğümü kendim dikmeyi öğrendim," Asaf'ın sözleri genç kızın gülmesine neden oldu.

"Desene elbise tamirlerini sana göndereceğiz!" diye genç kız şaka yaparken Asaf'ın ters bakışlarıyla susmak zorunda kaldı. "Sana da şaka yapılmıyor. Kahve yapacaksan içerim ama ben aşağıya inmek istemiyorum." Asaf kızın sözleriyle yerinden kalkarak onun şaşkın bakışlarıyla salondan çıktı. Ceylan genç adamın dışarı çıkmasıyla salona girerken Melek gülümseyerek ona bakıyordu.

"Bir şey mi oldu, hanımım?" Genç kız ona *hayır* dercesine başını sallarken Ceylan masanın üzerini toparlayarak salondan çıktı. Melek karanlık ortamda hiç bir şey göremese de dışarıyı seyretmeye devam ediyordu. Havadaki yıldızlar karanlıkta daha belirgin oluyordu. Teras kata çıkıp yıldızları seyretmek istese de havanın soğuk olması bu isteğinden vazgeçmesine neden olmuştu. Kapının açılma sesiyle arkasını döndüğünde elinde iki kupayla odaya giren Asaf'a kaşlarını çatarak baktı. "Hazır kahve getireceğini bilseydim kahveleri ben yapardım!" Asaf onun sözlerine aldırış etmeden genç kızın yanına ulaştı ve elindeki kupalardan birini ona uzattı.

"Aşağıya inmedim, kahve sözüm olsun. Odada kahve makinesi var, orada yaptım." Melek Asaf'ın sözleriyle şaşırırken odada kahve makinesini görmediğini düşünüyordu. Ona bunu söylese kesin kavga ederler ve bu gecenin huzuru kaçardı. Melek bir şey söylemeden kahvesini yudumlamaya başladığında o kadar da kötü bir tadı olmadığını düşündü. Sandalyesine tekrar oturup karanlık geceye bakarken, "Hava soğuk olmasaydı terasa çıkmak isterdim. Bu gece yıldızlar çok güzel" dedi. Asaf bakışlarını kızın yüzünden ayırmadan onu incelemeye başladı. Konuşurken kendisinden emin ifadesi, gözlerindeki kıpırtılar ve sürekli kırpılan kirpikleri.

"Gözlerinde bir sorun mu var?" Melek bakışlarını genç adama çevirerek gülümsedi. "Hayır, neden?"

"Sürekli kirpiklerini kırpıyorsun, başka erkek olsa onu etkilemeye çalıştığını düşünebilirdi." Melek duyduklarıyla yudumladığı kahvesini öksürerek püskürttü. Bir eliyle ağzını silerken inanmaz bir şekilde kocasına bakıyordu. "Sen ne saçmalıyorsun? Kimseyi etkilemeye çalıştığım yok. Hele seni asla!" Asaf'ın yüzü asılsa da hemen toparlanmayı başardı. Demek küçük hanım onu etkilemeyi asla düşünmüyordu.

"O zaman gözlerine bir baktıralım. Normal değiller." Melek öfkeyle genç adama bakarken,

"Bence sen o tıp kitaplarını okurken gözlerini bozmuşsun, gözlerim gayet sağlıklı" dedi. Asaf da onun gibi yerinde dikelerek gözlerini genç kızın gözlerine dikti. Öyle dikkatli bakıyordu ki Melek yutkunarak gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Asaf hâlâ onu izliyordu. Yüzündeki her bir ifadeyi incelerken dalgınlaştı. Pürüzsüz cildi her genç kızı kıskandıracak kadar parlak ve sağlıklı görünüyordu. Bu kızda hiç sivilce izi yoktu. Kaşları çatılarak,

"Sen ergenlik geçirmedin mi?" diye sorduğunda Melek şaşkınlıkla ona baktı. İfadesi o kadar komikti ki genç adam kendisini tutamayıp kahkaha atarak gülmeye başladı.

"Şu yüzünün ifadesini görsen..." Melek adamın kahkahasına takılı kalırken onun ne söylediğini bile duymuyordu. İnci gibi dişleri ortaya çıkan genç adamın gülüşüne takılı kaldı. Hafif kirli sakalları gün içinde tıraş olmadığını belli ederken bir an Asaf'a sakalın yakışacağını düşündü. Melek dikkatle genç adamı izlemeye devam ederken ondan bir tepki alamayan Asaf'ın gülümsemesi soldu, Melek'le göz göze geldi.

"Gözlerini annenden almışsın!" Asaf söylediğine pişman olsa da konuşmasına devam etti. "Ailen konusunda çok şanslısın, kıymetini bil. Annen hayatımda gördüğüm en sevgi dolu kadın. Umarım yakında ayağa kalkar." Melek, Asaf'ın dalgın bir şekilde konuşmasını dinlerken annesini özlediğini hissetti. Yarın onu görecekti ve bu da Melek'i heyecanlandırıyordu.

"Yarın babama gideceğim, halletmem gereken işler var" dedi birden. Asaf onun neden gitmek istediğini biliyordu. Genç kızın hareketli bir gün geçireceğini tahmin eden Asaf ayağa kakarak,

"Ben yoruldum, yatacağım" dedi. Kapıdan çıkmadan önce duraksayarak genç kıza bakmadan, "Yarın erkenden dön, seni almak için o kadar yol gelemem" derken Melek'in konuşmasına fırsat vermeden hızla salondan çıkıp kendi odasına gitti. Melek onun ardından dalgın bir şekilde bakarken Asaf'ın baba ocağına geri dönmesine izin vermediğini üstü kapalı bir şekilde ima etiğini düüşündü. İki arada kalan Melek ne yapacağına karar veremezken her şeyi olacağına bıraktı.

"Allah'ım sen beni arafta bırakma!"

23. BÖLÜM

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini araladığında perdesinin arasından odaya sızan ışık gözlerini kamaştırdı. Gerinerek yatağından kalkarken yüzünde bir gülümseme oluştu. Dolabından rahat bir kıyafet alarak banyoya gitti. Günlük rutin işlerini hallederken her zamandan daha rahat davranıyordu. Dairenin kapısından çıktıktan sonra önce Güler Hanım'ın odasına gitmeye karar verdi. Henüz konakta kimse kalkmamıştı. Ağır adımlarla koridorun sonundaki odaya ulaştığında içeriden gelen tıkırtılarla gülümseyerek kapıyı tıklattı. "Anne müsait misin?" Melek içerden gelen onay sözleriyle kapıyı açıp içeri girdi.

"Hayırlı sabahlar anne, nasıl oldun?" Güler Hanım gelinine gülümseyerek, "Daha iyiyim" dedi. Kadın üzerine hırkasını alarak Melek'e yaklaştı, şalının altından omuzlarına dökülen saçlarını okşadı.

"Sen neden hazırlandın, bir yere mi gidiyorsun?" Melek gergin bir şekilde kadına bakarken derin bir nefes aldı.

"Bizim köye gideceğim, halletmem gereken işler var" dedi. Kadın ona anlayışla gülümserken ikili odanın kapısından çıkarak kahvaltıyı hazırlamak üzere mutfağa indi. "Vural sana karşı kötü davranmadı, değil mi?" Güler Hanım kayınının geldiğini öğrendiğinde oldukça endişelenmişti. Çocuklarıyla geldiyse anlaşılan birkaç gün kalacaktı. "Yok, anne, ben amcamla anlaştım" dediğinde Güler Hanım kızın *amcam* sözüne takıldı.

"Sana kötü bir şey yapmadı yani? Ters bir söz de mi söylemedi?" Melek kadının endişesine gülümseyerek başını iki yana salladı. İkili merdivenlerden aşağı inerken erkenden uyanan Vural Bey'in sedirde oturduğunu gördü. Onları gören adam yerinden doğrularak Güler Hanım'ın yanına ağır adımlarla yaklaşmış ve kadının elini öperek, "Nasıl-

sın, yenge? Hasta olduğunu söylediler" dediğinde Melek adamın saygılı davranışına şaşırarak baktı. Hacer Hanım'a samimi davranmayan adam Güler annesine karşı oldukça sıcak kanlı davranıyordu. Kayınvalidesine döndüğünde onunda kendisi kadar şaşkın olduğunu görünce bir şeyler olduğunu anladı.

"Annecim ben kahvaltıyı hazırlayayım, hemen çıkacağım. Öğleden önce köyde olmam gerek."

"Bir yere mi gidiyorsun, gelin hanım?" Vural Bey merakla kıza bakarken Melek gözlerini adama dikerek, "Babamın köyüne gitmem gerek, halletmem gereken önemli işlerim var" dedi. Vural Bey kıza bir süre daha dikkatle bakarken Melek göz temasını keserek arkasını dönüp mutfağa gitti. El çabukluğuyla önce amca beyin sabah kahvesini yapıp ona götürmüş, adamın şaşkın bakışları arasında yeniden mutfağa dönmüştü. Güler Hanım onun şaşkın ifadesine gülümseyerek baktı.

"Senin bu yeni gelin pek yaman çıktı, oğlun elinden kaçırmasa bari!" diye konuşan adam Güler Hanım'ın iç çekmesine neden oldu.

"Hangi rüzgar attı seni bu konağa, abinin kalp krizi geçirdiğinden beri gelmemiştin."

"Hacer Hanım çağırdı, *konakta işler karıştı* diye ahlanıyordu ama ben öyle düşünmüyorum. Bu kız konağın altını üstüne getirir de yine Hacer yengemle baş eder." Asaf kendi sözlerine gülerken Güler Hanım endişeli bir şekilde ona baktı. "Melek'e kötü bir şey yapmalarından korkmuyor değilim. Konağa nasıl geldiğini biliyorsun?"

"Evet, biliyorum. Başta endişelerim vardı ama şimdi bakınca dedikoduyu çıkarana teşekkür etmek gerekir."

"Sakın bunu kızın yanında da söyleme, inan ben bile onun ne yapacağını kestiremiyorum. Söz konusu dedikodu olunca Melek kızım çok kötü oluyor." Vural Bey başını sallarken mutfak kısmından çıkan genç kız yeniden dikkatini çekti.

"Anne ben yola çıkıyorum, kahvaltı hazır!" Genç kız kadının elini öperek amca beye bakmış, onun da elini öptükten sonra hızla ahırların olduğu tarafa giderek atını hazırladığı gibi yola çıkmıştı. Saat sekizde kardeşlerinin uyandığını varsayarak önce Can'ı aradı. Onun hazır olduğunu öğrendiğinde Suat ve birkaç adamla birlikte depoya gitmesini istedi. Kendisinin de yolda olduğunu belirtirken günün önemi fark edince

şansının yaver gittiğini düşündü. Günlerden cumaydı ve bugün Cuma namazından çıkan kalabalık köy meydanındaki kahvede toplanırdı. Oldukça kalabalık olan bu topluluk anlaşılan bugün şenlenecekti. Atını daha da hızlandırırken bedenine değen rüzgar içine işliyordu. Yüzü soğuktan beyaza çalsa da genç kız içinin yangınıyla soğuğu hissedecek durumda değildi.

Yaklaşık bir saat sonra depoya ulaştığında dışarıda kendisine bekleyen dört kişiyle karşılaşınca genç kız gülümsedi. Can hızla onun yanına varırken atının yularını tutarak aşağıya inmesine yardım etti. Suat ise endişeli bir şekilde ablasına bakıyordu. İki adam hanımlarının vakur davranışı karşısında kararsız bir şekilde yerinde kalırken Can araya girerek, "Abla onlara ne yapacaksın?" diye sordu. Melek kapalı kapı ardından bağıran iki sese kulak kabartırken iki adamına dönerek,

"Onları ne zamandan beri burada tutuyorsunuz?" diye sordu. Adamlar önce birbirine bakmış, sonra da, "Dün gece yarısı Süleyman Bey'in köyünden Sezgin denen adamı aldık, ondan sonra da Vildan'ı..." dedi.

"Peki benimle zorları neymiş, neden adımı çıkarmak için bu kadar uğraşmışlar?"

"Biz sormadık hanımım, onları bağlayıp depoya kilitledik ve çıktık. Biraz korkmaları için gece arada yanlarına uğradık ama soru sormadık."

"İkisi olduğuna eminsiniz, değil mi?" Adamlar birbirine bakıp yeniden başını salladı. "Evet, hanımım, bir yanlış yok." Genç kız üzgün bir şekilde deponun kapısının açılmasını istedi. Aralanan kapı karanlık depoya ışık doldururken çuvalların arasında gözlerini kırpıştırarak kendisine bakan kızla göz göze geldi. Vildan denen kız ağzını açıp yardım dilenirken Melek'i görünce yutkunmak zorunda kaldı. Melek gözleri kararmış bir şekilde ikiliye bakarken yanındaki adamlara hiç bakmadan gözleri Vildan'ın üzerinde, "Arabada tüfek var mı?" diye sorunca herkes itiraz etmeye başladı.

"Hanımım onları vuracak mısınız?"

"Yapmayın hanımım, biz halledelim."

"Abla yapamazsın, annemi düşün."

"Abla bu olmaz, onları öldüreceğini söylememiştin." Herkes itiraz ederken korkuyla kendisine bakan iki kişi yalvarmaya başladı. "N'olur, biz bir şey yapmadık, n'olur bırak bizi." Genç kız ikisinin yalvarmala-

rını da duymuyordu. Öfke burnunda duman olmuş dışarı çıkarken bakışlarını ikisi arasında gezdiriyordu.

"Size arabadan tüfeği getirmenizi söyledim, beni duymadınız mı?" Melek'in gür sesi depoda yankılanırken duvarlardan geri dönen ses genç kızın kulaklarını tırmaladı. O anda içinden, *Vay be sesim de amma çıkıyormuş* diye düşünürken birden gülümsedi. Onun bu gülümsemesi karşısındakileri dehşete düşürdü. "Hanımım silah versek!"

Adamın teklifi Melek'in yüzünün aydınlanmasına neden oldu. Elini uzatarak, "Ver!" dedi. Adam tüfekle ateş ederse ölümcül bir yara açabileceğinden korktu. Elindeki silahı titreyen ellerle genç kıza uzatırken,

"Hanımım, yapmayın" diye yeniden yalvardı.

"Yapma, n'olur yapma. Çok üzgünüm..." Vildan bağlı elleriyle dizlerinin üzerinde genç kıza doğru atılırken Melek silahı ona doğrultarak, "Sakın o pis bedenini bana yaklaştırma" dedi. Kız korkuyla yerinde kalırken hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. "Yapma n'olur." Melek elindeki silahı Sezgin'e doğrulturken adamın dili tutulmuş gibi hiç tepki verememişti.

"Hadi bu şerefsizi anladım, onun bir çıkarı vardı, peki sen... Sen ne istedin benden? Ben sana ne yaptım da bana bu kötülüğü yaptınız? Babama, anneme bu utancı yaşattınız. Elinize ne geçti?" Vildan hıçkırıklara boğulurken korkudan titremeye başladı. "Sana sordum, benden ne istedin? Hayatımın içine ettin be! Bunca yıl sen iyi koşullarda hayat sür diye babam da ben de sana yapmadığımız yardım kalmadı. Sen sana uzatılan eli nankör gibi ısırdın. Söyle!" Genç kızın sesi her sözde daha da yükseliyordu. Birden tetiği çekince herkes öne atıldı.

"Kalın yerinizde... Yaklaşırsanız konuşmalarını bile beklemem, basarım tetiğe."

"N'olur yapma... Bak bana acımıyorsan babama acı... Benden başka kimsesi yok."

"Babana mı? Baban senin gibi bir kızı olduğu için utanacak. Söyle, neden yaptın bunu bana? Ben sana ne yaptım?" Melek elindeki silahı genç kızın alnına dayarken Vildan delirmiş gibi gülmeye başladı.

"Sen benim hayatımı mahvettin. Senin yüzünden sevdiğimden ayrıldım... Senin o kasılmaların, bana üsten bakmaların..." Melek kaşlarını çatarak genç kıza bakarken kendisinden şüpheye düştü.

"Ben mi sana üsten baktım? Sen ne saçmalıyorsun?"

"Ne olacaktı, ben acı çekerken sen mutlu mesut yaşayacak mıydın? O gün seni o adamın kucağında görünce dayanamadım. Şu gördüğün adam seni elde etmek için fırsat kolluyordu. Sadece o değil, köyün çoğu seni elde etmenin, evlenmenin yolunu arıyordu." Melek midesinin bulandığını hissediyordu. Kızın konuşması devam ettikçe içindeki kusma isteğini bastırmak daha zordu. "Kaza geçirmiştim be... O gün ölseydim siz beni adımı çıkararak gömerdiniz. Sizden iğreniyorum."

"Ben de senden iğreniyorum. Belanı buldun derken yine dört ayak üstüne düşmene inanamıyorum. Çok şanslısın yine, bey karısı oldun."

"Ahh yavrumun, derdine bak. Merak etme, sen de aynı keyfi tadacaksın?" Sezgin'e döndüğümde genç kız hafif gülümsedi. "Senin derdin neydi? Aa, gerçi senin derdin başından beri belliydi. Babanla konağa gelip gülünç bir şekilde babamdan beni istemeniz doğrusu çok komikti. Adını çıkardığın kızı istemek tam bir şerefsizliktir. Gerçi sende biraz şeref olsaydı bu işlere hiç kalkışmazdın."

"Bu kız seni bir adamla gördüğünü söylemeseydi böyle bir şey olmayacaktı. Ben seni kirli olsan da seviyordum, kabulümdün." Melek öfkelenerek birden tetiğe bastı. Adamın ayağına denk gelen kurşun Sezgin'in acı içinde bağırmasına neden oldu. Vildan çığlık çığlığa geriye kaçtı.

"Benimle doğru konuş. Sen eğer iftira attığını tüm köylüye anlatmazsan sana da acımam canını alırım."

"Ta...tamam... lütfen. Lütfen yapma." Suat ve Can şoke olmuş bir şekilde ablasına bakarken adamlara işaret eden Melek Sezgin'in bacağına tampon yapmasına izin verdi.

"Henüz ölmeyecek, önce adımı temizleyecekler. Eğer yanlış bir şey söylerseler ikisini de gözümü kırpmadan öldürürüm. İnsan namusu için de yaşamayacaksa hiç yaşamasın." Sezgin acı içinde kıvranırken tetiği genç kıza çevirdi. "Ne dersin, öyle değil mi? Ölmek ister misin?" Vildan hıçkırarak ağlarken Melek diğer adamına işaret ederek kendisiyle gelmesini işaret etti. İkili depodan dışarıya çıktığında içeriden hâlâ Vildan'ın yakarışları duyuluyordu. Melek hayatında ilk kez kendisini bu kadar soğukkanlı hissediyordu. Yemin etmişti ve adını temizlemeden bu işin peşini bırakmayacaktı.

***

Asaf uyandığında tüm kasları ağrıyordu. Yattığı yerden oturur duruma geçerken başını iki avucunun arasına alarak bir süre öylece durdu. Aklına gelen şeyle hızla yerinden kalkıp odadan çıktı. Önce salona geçti, sonra da genç kızın odasının kapısına geldi. Elini kaldırıp kapıya tıklatacağı sırada duraksayan Asaf bir türlü Melek'in odasının kapısını tıklatmayı başaramadı. Geriye dönerek daireden çıktı. Merdivenlerden aşağı hızlı adımlarla inerken annesi ve amcasını avluda sohbet ederken buldu.

"Oğlum bu ne telaş?"

Asaf annesinin yanına giderek elini alnına koydu ve, "Bugün nasılsın, anne?" diye sordu. Güler Hanım oğlunun kendisine her anne deyişiyle kalbi tekliyordu. İçinde fırtınalar kopsa da hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Çok şükür. Sen neden bu kadar telaşlısın?" Asaf onun sorusunu duymamıştı bile. Etrafına bakınarak genç kızı görmeyi umuyordu. Vural Bey hafifçe gülümseyerek,

"Gelin hanıma baktıysan babasına gitti!" dedi. Asaf elleri iki yanında yumruk olurken başını salladı.

"Bu kadar erken mi gitti?" diye sordu. Güler Hanım ne olduğunu bilmediği için oğlunun bu davranışına şaşırmıştı.

"Erken gitti ki ailesiyle biraz vakit geçirsin. Akşam erkenden döner, atıyla gitti..." Asaf içinden *umarım* diye geçirse de sesinin tonunu ayarlayamamış ve kızgın bir şekilde konuşmuştu.

"Yine mi? Konağa yeni bir araba almak şart oldu. Onca yolu at sırtında gitmesinden hoşlanmıyorum." Vural Bey keyifle geriye yaslanırken,

"Karın bu akşam gelemez o zaman. Hava kararınca atla yola çıkması güvenli değil" dedi.

"Merak etme amca, Melek'e bir şey olmaz. Ondaki o inat olduktan sonra en sabırlı adamı bile çileden çıkarır." Asaf kızgın bir şekilde yeniden odasına çıkarken Vural Bey yengesine bakarak gülümsedi. "Çabuk alıştı Melek geline, değil mi..." Güler Hanım iç çekerek başını sallarken hasta yatağında olan diğer gelinini düşünmeye başladı. O kızın iyileşmesi için sürekli dua ediyordu. Asaf'ın rahat bir nefes alması için bu gerekliydi.

"Gülüm gelinin durumu nasıl, onunla ilgileniyor musun?"

"Çok şükür iyiye gidiyor diye biliyorum." Vural'ın sorusuna kısa cevap veren kadın konuşmaya daha fazla devam etmedi. Bakışları yeniden merdivenlerden aşağı telaşla inen oğluna kaydı.

"Asaf, oğlum nereye gidiyorsun?" Asaf arabanın kapısını açarak direksiyona geçti.

"Geç kaldım anne, hastanede çok işim var. Gelinin ararsa haber edersin. Gülüm'e bakmayı da unutma." Asaf annesinin konuşmasını beklemeden hızla arabayla konağın bahçesinden çıkıp gitti.

"Bence hastaneye gitmiyor." Güler Hanım adamın sözlerine şaşırırken,

"Nereden çıktı bu?" diye sormadan edemedi.

"Gelinin peşinden gidecek, aha buraya da yazıyorum. Bu oğlan akşama Melek kızımla konağa geri dönecek." Vural Bey sözlerini tamamlarken birden gözüne konağın alt odalarından birinden çıkan on yaşındaki çocuk takıldı. Güler Hanım daha önce görmediği oğlan çocuğunu yanına çağırırken,

"Sen de kimsin çocuğum, burada ne arıyorsun?" diye sordu. Çocuk çekingen bir şekilde onlara yaklaşırken Vural Bey'i görünce rahat bir nefes aldı. Önceki gün adamı gördüğü için rahatlamıştı.

"Onları konağa ben aldım, yenge. Kadının kocası ölmüş, tarladaki barakada oğluyla kalıyordu. Senin gelin de çatısında..." Güler Hanım kayınının son sözleriyle gülerken Melek'ten böyle bir davranış beklediğini belli etti.

"Gelinim onların damında ne arıyordu?"

"Eğleniyor musun, yenge? Yeni gelin dam aktarıyordu, bahanesi de hazır. Dul bir kadının evinin yakınına adamlar gelemezmiş."

"Akıllı bir gelinim var, sen de anlamış olmalısın." Vural yengesinin sözlerine kahkaha atarken,

"Akıllı olsaydı bu konağa girmezdi" dedi. Güler Hanım'ın yüzü düşerken adama hak vermeden edemedi. Konak tam bir fitne yeriydi. Çirkeflik konakta kol geziyordu, baş sorumlusu da merdivenlerden aşağı inerek küçük oğlana, "Sen ne arıyorsun ayakaltında?" diye bağırdı.

"Hacer yenge, çocuğa bağırma." Vural Bey öfkeyle yerinden kalkarken odadan çıkan Sevde Hanım hızla oğlunu kollarının arasına ala-

rak çocuğuna gelebilecek darbeye karşı korumaya çalıştı. Hüzünlü bir şekilde Vural Bey'e bakarken adamın içi acıdı. Yetim bir çocuğa kötü davranılmasına izin veremezdi. Gözde ve Hakan aynı anda avluya indiklerinde olanları izlemeye başladılar. Gözde annesinin göğsüne başını saklayan küçük oğlanı görünce hafifçe gülümsedi. Çocuğun saklanma çabası kızın içine dokunmuştu. Ağır adımlarla onlara yaklaşarak çocuğun önüne eğildi.

"Senin adın ne, canım?" Gözde'nin melodik sesi çocuğun yüzünü aydınlatırken Hakan kardeşinin çocukla iletişime geçmesini kıskanmış gibi yanlarına giderek,

"Sen ondan uzak dur," diye uyarıda bulundu. Gözde ağabeyine kaş çatarken, "Hep aynı şeyi yapıyorsun abi, ne zaman bir çocuk sevsem hemen araya giriyorsun" diye sitem etti.

"Sen de erkek çocuklarından uzak dur, git kız çocuğu sev." Hakan çocuğa dönerek gülümsedi.

"Sen Gözde ablandan uzak dur, delikanlı, tamam mı. Yoksa seni de kendine benzetir. Gel bakalım buraya!" Hakan çocuğa elini uzatırken Gözde yüzünü asarak babasına döndü. Adam iki evladının merhametine memnun olsa da ciddiyetini hiç bozmadı. Hacer Hanım gittikçe kinleniyordu. İstediği gibi Vural'ı kendi tarafına çekememişti. O da yetmezmiş gibi çocukları da kendisine tavır alıyordu. Gözde yengesini görünce ona doğru ilerleyerek elini alıp öptü.

"Yenge nasıl oldun, hasta olduğunu söylediler" dedi. Kadın Gözde'ye sarılarak *hoş geldin* derken Hakan da kardeşi gibi kadının elini öpüp geçmiş olsun dedi.

"Eee, evin hanımı nerede, uyuya mı kaldı?" Hakan'ın laf atmasıyla babası araya girerek genç adama terslendi.

"Uyuya kalan sensin, yengen çoktan kalktı, kahvaltınızı hazırladı ve gitti bile." Hakan babasına şaşkın şaşkın bakarken adam imalı bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu. Hacer Hanım öfkeyle yanlarından ayrılırken Güler Hanım'ın endişesini anlayan Vural araya girdi:

"Ne oldu, yenge?" diye sordu.

"Bu kadın Melek kızıma bir fenalık yapacak diye korkuyorum. Yeğenini Asaf'a alabilmek için her şeyi yaptı. Çok şükür başarılı olamadı ama çok kinlendi."

"Merak etme, gelinin onunla baş edebilir."

"İnşallah öyledir, Vural! Yoksa kızım çok üzülecek." Vural yengesinin Melek'i bu kadar sevmesine şaşırmıştı. Kadının, "O kız bana anasından emanet Vural, başına bir şey gelirse babası bu konağı başımıza yıkar!" dedi. Adam düşünceler içinde yerinde kıpırdanırken az ileride Hakan ve Hasan'ın yumruk yarışını izlemeye başladı. Bu çocuk bu konakta kalırsa sonu iyi olmayabilirdi.

"Sevde Hanım, her an hazırlıklı olun, giderken bizimle geleceksiniz." Hakan babasının sözleri karşısında şaşırırken Gözde gözleri büyüyen kadının hüzünlü gözlerine takılı kaldı. Kadının acı çektiği o kadar belliydi ki genç kız babasına hiçbir itiraz cümlesi kurmamıştı. Kendi evlerinde fazla çalışan yoktu. Biri yemek, diğeri temizliğe yardım eden iki yardımcıdan başka kimseyi eve sokmadılar. Hakan babasının yanına gitti:

"Baba neden böyle bir karar verdin?" diye sorarken adam gözlerini küçük oğlana dikerek,

"Hacer bu çocuğa bu konağı zehir eder. Yetim ahı alamam oğlum. Ne sokağa atabilirim, ne de bu konakta bırakabilirim. Hem kardeşin evde çok yoruluyor, Sevde Hanım ona yardım eder" dediğinde Hakan anlayışla babasına bakarken evde küçük bir çocuğun varlığını hissetmek belki de hüzünlü havayı dağıtabilirdi. Annesi uzun zaman önce ölmüştü ama hâlâ evin hüzünlü havası değişmemişti.

"Sen nasıl istersen, baba!"

***

Genç kız her şeyi hazırlamış, yeniden deponun içine girerken oldukça ciddi duruyordu. Elinde hâlâ silah vardı. Suat ve Can ablasının Sezgin denen adamı vurması karşısında korktu. Sedat korkuyla kızını bulmaya depoya yola çıksa da Melek çoktan iki adamı Can'la birlikte ikiliyi alıp köy meydanına kadar götürmüştü. Sezgin'in sekerek yürümesi, Vildan'ın elleri bağlı bir şekilde Melek'in atına bağlanması köylüyü şaşkına çevirirken merak edenler onların arkasına takılarak takip etmeye başladı. Sonunda Cuma namazından çıkan kalabalığın önünden geçtiklerinde büyük bir uğultu koptu. Melek atından indi ve atının terkisine bağladığı kızın ipini çözerek onu ve Sezgin'i yan yana getirip

öfkeyle konuşmaya başladı. Kadınlı erkekli büyük bir kalabalık onları izlerken Melek,

"Ey ahali, işte size bir ibretlik... Bu ikisinin neden burada olduklarını merak ediyor olmalısınız? Bu duruma gelmelerinin nedenini hepinizin bildiğine eminim. Bu kız okusun diye elimden gelen yardımı yaptığım, arkadaşım olduğunu düşündüğüm, babamın parasıyla hayatını süren bu kız yediği kaba pislemeye kalktı. Onu tanıyor musunuz? Zehra teyze... Bak sana hâlâ *teyze* diyorum. Selim amca... Bak sana da *amca* demeye devam ediyorum. Her ne kadar adımı çıkarmak için büyük çaba harcasanız da ben size saygıda kusur etmiyorum. Niye, küçükken elinizden en az bir kere yemek yedim diye... Bu ikisinin attığı iftiraya aç köpekler gibi hepiniz saldırdınız." Kalabalık yeniden konuşmaya başladığında Melek silahını çekerek havaya ateş etti. Tiz bir çığlık koparken etrafa, herkes suskun ama dikkatle Melek'e bakıyordu. Bir elini kaldırarak tek tek tanıdığı ve sevdiği, kendisini sevdiğini düşündüğü kişilere işaret etmeye başladı.

"Sen Akif amca bana nasıl yakıştırdın o kötü sözleri? Sen... Ya sen... Peki siz... Ben sizin elinizde büyüdüm sayılır. Ama siz beni hevesle harcadınız. Önünüze atılan eti sıyrılmış bir kemikten hiçbir farkım olmadı. Yüzüme nasıl bakıyorsunuz?" Genç kızın boğazı tıkanırken gözyaşlarına güçlükle hâkim oluyordu. Öfkesi an be an yükselirken elindeki silahı ikiliye doğrulttu.

"Şimdi ben bu ikisini çekip vursam kimse bana *neden vurdun* diyemez. Belki siz bilmezsiniz ama bana ailem namus için yaşandığını öğretti. Siz çocuklarınıza ne öğretiyorsunuz? Önüne gelene bir hiç uğruna iftira edip namusuna dil uzatmayı mı?" Melek'in sesi yükselirken Vildan'a silahını doğrulttu. "Ne dersin, şehadet getirecek zamanın var mı?" Vildan korkuyla titremeye başladığında Melek ilk kez aciz birine acımamıştı. Karşısında eli kolu bağlı duran kız onun hayatını mahvetti. Karşısına Asaf gibi biri çıktığı için kendisini şanslı hissetse de yemini vardı. "Anlat! Sana son bir şans... Anlat ve hayatını kurtar. Yoksa o pis kanınla bu meydan yıkanacak." Kız korkuyla ağlamasına devam ederken konuşmaya başladı.

"Hepsini ben uydurdum. Onun attan düştüğünü görünce yerimde kaldım, yardım etmedim." Vildan sözlerine kalabalıkta duran birkaç

kişiyi görünce onlara bakarak devam etti. "Bakmayın bana öyle, siz de oradaydınız... Siz de olanları gördünüz ama sustunuz. Çünkü dedikodular sizin de hoşunuza gitti. Sedat Bey'in kızının adını çıkarmak için fırsat kolladınız. Böylelikle onu gelin alıp topraklara konacaktınız!" Adamlar Melek'in öfkeli bakışlarından nasibini alırken birer adım geri gittiler. Kız konuşmasına ağlayarak devam etti.

"Hepsi senin suçun... Sen okuluma gelmeseydin Erkan seni görmeyecekti. Seni sevmeyecekti. Gözünü senden alamadı. Beni tamamen unuttu, sonra da bir çöp gibi kenara attı. Senin yüzünden. İntikamımı aldım. Benim sevdiğimi aldın sen."

"Erkan!" Melek kendi kendine düşünürken bir türlü adamı hatırlayamamıştı. Elindeki silahın kabzasıyla kendi alnına vururken sinirden gülmeye başladı. "Hayatımı saçma bir aşk uğruna mı mahvettin. Adam seni sevmedi, suçlu ben oldum. Adam bana baktı, suçlu ben oldum. Benim namusum bu kadar ucuz mu?" Melek elindeki silahın ağzına mermiyi sürerken kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Sedat son anda kızına yetişerek,

"Melek, kızım sen ne yapıyorsun?" Melek babasının sesini duyunca yanağından akan yaşı umursamadan ona baktı. "Duydun mu baba mazeretini? Hanımefendinin sevdiği beni sevmiş, o da adımı çıkararak, iftira atarak benden intikam almış. Aklın alıyor mu, baba? Ben bu kızı öldürmeyim de kim öldürsün. Hayatımın içine ettin be! Senin iftiraların yüzünden birbirini seven bir çiftin üzerine kara bir gölge olarak düştüm. Sen nasıl bir insansın? Siz nasıl bir mahluksunuz? Şahadet getir lan, ikinizi de vuracağım!" Herkes etrafa koşuştururken Vildan'ın babası *kızım* diye meydana koşmuştu.

"Melek, kızım, yapma, Allah'ını seversen yapma. O bir cahillik etti, sen ona uyma." Adam yalvararak Melek'e yaklaşırken genç kız adamın acısını gözlerinde görmüş, eli kolu bağlanmıştı. Sezgin'e dönerek öfkeyle bağırdı.

"Bu şerefsize de gün doğdu... Çamur atıp üzerine basarak kendi izini çıkarmaya çalışacaktı. Ne oldu? İftiraya ortak oldun da ne oldu? Yine de seninle evlenmedim. Ağzında gümüş kaşıkla doğabilirsin ama her zaman istediğini elde edemezsin." Melek etrafa bakarak imalı bir gülümsemeyle kalabalığa göz gezdirmeyi sürdürdü. Aradığı adamını

görünce başını sallayarak gelmesini istedi. Silahı Sezgin'e doğrultarak konuşmaya başladı:

"Bu ahaliye ibret olsun. *Namusuma dil uzatanın kanını akıtırım* dedim!" derken silahını sıkıp Sezgin'i diğer bacağından vurdu. Herkes korkuyla geri çekildi. Sezgin acı bir çığlık atarken Süleyman beyin *oğlum* diye koşarak gelmesini sadist bir şekilde gülümseyerek izledi.

"Fazla sevinme Sezgin, seni baban bile elimden alamaz. Şimdi dediğimi ya yaparsınız ya da buradan kara toprağa gidersiniz." Vildan çığlık çığlığa etrafına dönerken yanlarına yaklaşan adamın yanındaki yabancı kişiye dönerek konuştu.

"Ben adımı temizlemek için evlendim, siz de yaşamak için evleneceksiniz. Vildan Hanım sen yine benden şanslı olacaksın, en azından kuma olmayacaksın. Şimdi bu kızla burada herkesin önünde evleneceksin, sonra da bu topraklardan defolup gideceksiniz. Ben nasıl beni sevmeyen biriyle evlendim, benim yaşadığımın aynısını sen de yaşayacaksın." Genç kızın sözlerine kimse itiraz edemezken Sezgin *hayır* der gibi başını iki yana salladı. Sedat kızının ağlamamak için kendisini güçlükle tuttuğunu biliyordu. Etrafına bakınırken kalabalık arasından gözüne takılan kişi şaşırmasına neden olsa da yanına gitmedi. Dikkatle kızını izleyen damadından başkası değildi.

"İmam efendi, nikahı kıymaya başlayabilirsin!" Adam başına ilk kez böyle bir şey geldiği için şaşırdı. "Ama rızaları yok!" Melek imamın sözleri karşısında ikiliye dönerek öfkeyle baktı. "Rızanız var mı bu nikaha!" Vildan donmuş bir şekilde etrafına bakınıyordu. Ne söyleyeceğini bilememişti. Sezgin kan kaybetmeye başladığı için konuşacak halde değildi.

"Kararınızı bildirmeden sana hastane yok! Hem aramızda bir doktor var, istersem sana müdahale etmesine izin verebilirim. Ama ben istersem sana dokunabilir. Karar sizin..."

"Kızım bu şekilde nikah olmaz." Melek imamın ısrarla nikahı kıyamayacağını söyleyince derin bir iç çekerek başını iki yana salladı.

"Madem öyle, bana başka çare bırakmadınız!" Melek silah tuttuğu elini yukarıya kaldırınca Sezgin ve Vildan aynı anda kabul ettiklerini söyledi. Onların bu heyecanlı kabul çığlıkları kızı şaşırtırken aslında arka tarafta tüm gece düşünüp sabah erkenden hazırlattığı nikahı kı-

yacak kişiyi çağırıyordu. Genç kız korkmuş ikiliye alaycı bir şekilde gülümserken imam yeniden itiraz etti. Melek nikahı kıyacak belediye çalışanını çağırırken herkes şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Yine dört ayaküstüne düştün, Vildan Hanım. Bak sana resmî nikah kıydıracağım. Bu konuda benden iyi durumdasın. En azından senin bir güvencen olacak." Birkaç dakika sonra Melek istediğini almış, Vildan ve Sezgin'in resmî nikahının kıyılmasını sağlamıştı. Olanları sis perdesi arasında izleyen Asaf şaşkındı. Karısı olacak kadının yaptıklarını donmuş bir şekilde şaşkınlıkla izledi. İmam resmî nikahı kıyılan ikilinin dinî nikahını kıymak zorunda kaldığında yeni evli çift birbirine öldürücü bakışlar atmaya başladı. Sezgin Vildan'a öfkeyle bakarken Vildan adama korku dolu gözlerle bakıyordu.

Sedat kızının güçlükle ayakta durduğunu görünce hızla onun yanına giderek sıkıca sarıldı. "Bitti hayatım, bitti işte." Melek hıçkırarak ağlamaya başladığında aylar sonra ilk kez rahatladığını hissediyordu. Üzerinden tonlarca ağırlık kalkmış, kuş gibi hafiflemişti. Asaf karısının babasının kollarında ağlama krizine girdiğini görünce ona doğru ilerledi ama yerde yatan adamın daha çok yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek hızla Sezgin'in yanına gitti. Kanlar içinde kalan yeni damat karşısındaki adamı görünce geri çekilmek istese de Asaf ona alaycı bir şekilde bakarak, "Karım vuruyor ben tedavi ediyorum. Rahat dur da şu yarana bakayım," dedi. Sezgin babasına dayanarak arabaya alınırken Asaf onu en yakın sağlık ocağına götürmeye karar verdi. Hastaneye gidecek zaman yoktu. Etraftakiler yeni dedikoduyu nasılsa il sınırına kadar götürürdü. Bakışları yeniden karısına kayınca Melek'in boş gözlerle kendilerine doğru geldiğini gördü. Karısı onun farkında bile değildi. Sezgin'e yaklaşarak hafifçe gülümsedi. Süleyman Bey kızı oğlundan uzak tutmak isterken Melek adamın ayağına bastırarak acı içinde bağırmasına neden oldu.

"Şimdi beni dinle, Sezgin Efendi. Seni ilk ve son kez uyaracağım." Melek fısıltı gibi konuşmasına devam ederken yanındaki Asaf'ın onu duyduğundan habersizdi. "Sakın kızı üzeyim deme. Ona kötü davrandığını duyarsam gelir seni evinden alır, yarım bıraktığım işi tamamlarım. Ona öfkeli olmam seni yanıltmasın. Ne yaparsa yapsın, babasının hatırına Vildan'ı korurum. Şimdi geçmiş olsun, bir daha dilini uzatacağın

kişiyi iyi seç." Asaf kızın adamı uyaran sözleri karşısında şaşkına döndü. Az önce ikiliyi ölümle tehdit eden o değilmiş gibi şimdi de kendi hayatını mahveden kızı korumaya çalışıyordu. Melek yanağından akan bir damla yaşla babasına ulaşırken iki erkek kardeşi de hemen yanına geldi. Genç kız sevgi çemberi arasına alınırken kalabalık çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. Onlar meydanı boşaltırken haberi alan jandarma köye ulaştı ama istedikleri bilgiyi alamadan köyden ayrılmak zorunda kaldılar.

Melek babasının kolunun altında konağın kapısından içeri adım atarken olayları duyan Asude ağlayarak kızını kollarının arasına çekti. "Bitti anne, sonunda adımı temizledim. Ben şimdi ne yapacağım?" Melek'in sorusu Sedat'ı düşündürse de kararı her zamanki gibi kızına bıraktı.

"Sen nasıl istersen öyle olacak, kızım. Baban her zaman yanında olacak. Sakın korkma, her şey güzel olacak!" Melek yorgundu. Bedeni güçlükle ayakta duruyordu. Asude kızının halini anlayarak onu odasına çıkardı. Melek annesinin koynunda uykuya dalarken en son düşündüğü kişi Asaf oldu. Kocasını düşünerek derin bir uykuya daldı.

24. BÖLÜM

Hiçbir duygu şüphesiz yüreğinin üzerindeki kara bulutların dağılmasını sağlamak kadar rahatlatıcı olamazdı. Aldığın her nefesin boynuna bağlanan bir iplik olduğunu hissetmek kadar can yakıcı olan duygulardan kurtulmak ve onların üzerine tertemiz bir havanın sana ulaştırdığı, ılık rüzgârı iliklerine kadar hissetme... Derin bir nefes aldığında ciğerlerinin bayram etmesi gibiydi hafiflemek. Omzundaki ağırlığın kalkması gibi, ruhun aydınlatıcı mutluluğu...

Melek şu anda aynen böyle hissediyordu. Yaşadığı derin sarsıcı duygulardan kurtulmuş şekilde omzundaki hafifliği tam anlamıyla hissedebiliyordu. Uyurken bile yaşadığı hislerle yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Asude kızının yüzündeki gülümsemeyi görünce duygulanarak yanağından aşağıya incilerini akıttı. Kızının dışa vurmaktan çekindiği duygularının ne denli ağır bir yük oluşturduğunu Melek'in yüzündeki gülümsemeyi görünce anladı. Belli etmiyordu ama içten içe kendisini yediğine emindi. Kızını ondan daha iyi kim tanıyabilirdi?

"Ah yavrum, nasıl da rahatlamış..." Asude dudaklarını koynunda yatan kızının alnına kondururken göğsüne dağılmış, saçlarını geriye doğru alarak masum yüzünü tamamen açığa çıkardı. "Ah kızım, senin içindeki fırtınayı bu biçare annen anlamaz mı sanıyorsun?" Asude fısıltıyla konuşurken Melek biraz daha ona sokularak derin iç geçirdi. Kızının saçlarını okşamaya devam eden kadın odanın kapısının vurulmasıyla hafifçe doğruldu. Kapı sert bir şekilde vurulurken bir yandan da sinirli bir ses Melek'e çıkışıyordu:

"Abla, hemen buraya gel!" Vedat polis merkezinde duyduklarından sonra öfkesine hâkim olamayıp hemen merkezden ayrılarak köye döndü. Sedat'ın kendisi için aldığı yüksek araba taşlı yollardan sorunsuz

ilerlerken içindeki öfke kızgınlığa dönüştü. En çok da kendisine kızıyordu. Melek'e hakkında konuşan kişileri kendisi söylemişti. İçinden dua ederken konağın avlusuna tozu dumana katarak girmiş ve ani frenle arabayı durdurmuştu. "Abla, neredesin? Hemen buraya gel!" Sert sesi konakta yankılanırken ona şaşkınlıkla bakan aile üyelerinin farkında bile değildi.

"Vedat abi, ne oldu?" Can araya girmek istedi ama adamın keskin bakışlarını görünce konuşmasına devam edemedi.

"Ablam nerede?" Sesindeki tını karşısında yutkunan Can konuşamadı ama ablasının odasında olduğunu söyledi. Vedat aceleyle merdivenleri çifter çifter çıkarken sinirli bir şekilde bağırmaya devam ediyordu.

"Abla neredesin?" Sonunda odasının kapısını tıklatıp seslendiğinde Asude kapıya çıkarak genç adamın karşısına dikildi. "Ne oluyor, Vedat?" Vedat annesi gibi gördüğü kadını karşısına görünce duraksadı. Sonra olanları hatırlayarak yeniden ablasına bağırdı. "Abla, dışarıya çık!" Melek derinden gelen seslere uyanırken kapıdan bağıran Vedat'ın sesini duyunca kaşlarını çatarak yataktan kalktı. "Asude anne, ablama söyle hemen buraya gelsin!" Melek kapı ağzına geldiğinde Vedat'a kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ne bağırıyorsun bu kadar?" Genç adam Melek'i görünce kızgın bir şekilde,

"Bunu nasıl yaparsın ha?" diye bağırınca Melek istem dışı bir adım geri gitti. Sonra yaptığını fark ederek umursamaz bir şekilde odanın kapısından çıkıp yürümeye başladı. "Abla, sana soruyorum... Bunu nasıl yaparsın? Adamı vurmak da ne demek?" Melek olduğu yerde durarak arkasını dönüp kendisine kızan kardeşine baktı.

"Ne yapmamı bekliyordun, Vedat? Polise mi teslim etseydim?" Vedat kendisine kızan ablasına ters bir şekilde bakarken Melek acıktığını hissederek mutfağa gitmek için merdivenlere yöneldi. Avluya indiğinde Vedat hızla önüne geçti.

"Sen ne yaptığının farkında mısın?" Melek sıkılmış bir şekilde kendisine çıkışan genç adama bakıyordu.

"Evet, farkındayım. Yeminimi yerine getirdim."

"Kes şunu abla, sen bir adamı öldürmeye kalktın!"

"Ama öldürmedim, değil mi? Ahh, şimdi düşünüyorum da keşke yapsaydım."

"Melek!" Vedat genç kızın sözlerine iyice öfkelenerek sert bir sesle adını söyledi. "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Can almaktan bahsediyorsun!"

"Vedat ablana bağırma!" Sedat ikilinin bağırışlarını duyunca hızla avluya çıktı. Vedat'ın Melek'e kızdığını görünce dayanamadı ve araya girdi. Genç adam o kadar öfkeliydi ki onu umursayacak durumda değildi. Aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Melek'e bir şey olabilme düşüncesi genç adamın daha da kanının kızışmasına neden oluyordu.

"Sen karışma baba, bu ikimizin arasında." Sedat genç adamın kendisine *baba* dediğini duyunca olduğu yerde donup kaldı. Sonra gelen konuşmayı duymazken Vedat konuşmasına devam ediyordu. Genç adamın ağzından çıkan hitabın fakında olmadığı o kadar belliydi ki Melek'in bile kendisine şaşkınlıkla baktığının farkında değildi.

"Aklım almıyor abla, nasıl böyle aptalca davranabildin? Şu anda seni tutuklamamam için bana bir neden söyle." Melek genç adamın görev ahlakıyla hareket ettiğinin farkındaydı. İki arada sıkışıp kalmış görünüyordu. Bir yanda mesleği, diğer yanda ablası...

"Şikayetçi olan var mı? Ya da adamı benim vurduğuma dair bir şahit!" Melek'in sorusu karşısında şaşkınlıkla ona bakan genç adam ne söyleyeceğini bilemedi. Ağzını birkaç kez açıp kapattı ama bir şey söyleyemedi. Melek tek kaşını yukarıya kaldırarak ona bakmaya devam ediyordu. O da biliyordu ki köylüden kimse onu suçlamayacaktı. Sezgin'i vurduğunu gören tüm köylü hiç bir şey söylemeyecekti. Derin bir nefes alıp gülümserken Vedat çıldırmak üzereydi. "Sana sordum, şikayet ya da şahit var mı? Yoksa kulaktan dolma söylentilerle mi geldin karşıma?"

"Abla, sen de iyi biliyorsun ki kimse senin aleyhine konuşmayacak. Adam kendi kendini vurduğunu söyledi, hem de iki bacağını birden." Melek Vedat'ın yakınması karşısında gülümsemekten kendisini alamadı.

"Akıllı adammış, demek ki canını seviyor!" Melek'in sözleri karşısında Vedat kendisini tutamayıp yeniden sesini yükseltti.

"Abla kes şu umursamaz tavırları artık. Hiç mi elin titremedi o teti-

ği çekerken?" Melek dişlerini sıkarak genç adama doğru yaklaştı. Gözlerini Vedat'a dikerek,

"Titremek mi? Keşke titreseydi de kafasına sıksaydım. Namus o kadar kolay değil Vedat Bey, anlaşılan gittiğiniz topraklarda size namus kavramını öğretmediler. Şunu kafana iyice sok! Namusuma dil uzatanı öldürürüm. Gözümü kırpmadan canını alırım!" Melek öfkeli bir şekilde kardeşinin alnına parmağıyla dokunurken birden arkasını döndü.

"Çok acıktım, Neriman teyze, yemek var mı?" diye seslendi. Vedat olduğu yerde kalırken genç kızı gözden kaybolana kadar izledi. Bakışları kendisine üzgün bir şekilde bakan Asude'yle çakışırken Vedat dayanamayıp kadına yaklaştı ve ellerini alıp öptü.

"Asude anne, ona bağırmak istemedim. Ama merkezde olanları duyunca elim ayağım boşaldı. Ona bir şey olacak diye çok korktum anne! Elimden bir şey gelmeyecek diye..." Vedat korkudan titrediğinin farkında bile değildi. Asude şefkatle genç adamın başını okşarken Sedat ilk kez karısını kıskanmadı. Asude'yle göz göze geldiklerinde hafif gülümsedi. Karısına sarılan genç adama daha fazla bakmamak için arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya başladı. Asude kocasının uzaklaştığını görünce başını hafif iki yana salladı. Vedat kendisini toparladığında geri çekilerek bakışlarını Asude'den kaçırdı. Onun utandığını anlayan kadın anlayışla gülümserken avluya dolan araba sesiyle arkasını döndü. Asaf sonunda hastanede işini bitirerek karısına bakmak için Aksoyların konağına gelmişti. Avluda kayınvalidesi ve Vedat denen adamı görünce arabadan inerek onlara yaklaştı. Vedat genç adamı görünce yeniden sinirlendi.

"Bunlar olurken sen neredeydin?" Vedat'ın selamsız bir şekilde üzerine yürümesi Asaf'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu. Acaba o yokken kötü bir şey mi oldu. "Melek nerede?"

"Sana bir soru sordum, karın elinde silah terör estirirken sen neredeydin?" Vedat'ın öfkeyle tıslaması üzerine Asaf başını iki yana salladı.

"Karımın arkasını toparlıyordum," diye cevap verdi. Vedat dişlerini sıkarken genç adam Asude'ye yaklaşarak elini öptü ve onu avludaki sedire götürerek oturmasını sağladı.

"Sizin ayakta kalmamanız gerekiyor, biliyorsunuz. Bebek nasıl?" diye sorarken gözleri etrafı kolaçan ediyordu. Vedat şaşkın bir şekilde

Asaf'ın davranışlarını izlerken Asude damadının elini tutarak onu rahatlatmaya çalıştı.

"Ben iyiyim oğlum, uzun zamandır yatıyorum zaten. Bebek de iyi..."

"Anne, sen iyi misin?" Vedat kargaşadan kadının sağlığını unutmuştu. Ona baktıkça hâlâ bebek beklediğine inanamıyordu. Önceden de zayıf bir bedeni vardı ama hamile bir kadının daha toparlanmış bedeni olması gerektiğini düşünüyordu. Vedat'ı da başını sallayarak rahatlatırken Asaf araya girerek,

"Melek nerede?" diye sordu. Sesindeki endişe anlaşılsa da genç adamın tek düşündüğü kendisinden sonra yeni bir olaya karışıp karışmadığını anlamaktı. Zaman geçtikçe sinirleri daha da gerilirken konağın alt katından elinde bir tabak börekle meydana çıkan karısını gördü. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek elindeki böreği ağzına götürüyor, bir yandan da konuşuyordu.

"Vedat, sinirin geçtiyse bak Neriman teyze çok güzel ıspanaklı börek yapmış, sen seversin" diye bağırıyordu. Asaf şaşkınlıkla karısına bakarken onun bu kadar kısa sürede toparlanmış olmasına inanamıyordu. Vedat bir elini alnına vururken Asaf'a bakarak,

"Çok kıymetli karın geliyor, sen de duymuşsundur... Börek çok güzel olmuş. Vurduğu adamın üzerine keyif yemeği..." Asaf onaylamaz bir şekilde ona baksa da Vedat'ın haklı öfkesine katılıyordu. "Adam belki de sakat kalacak ama benim ablam boğazının derdinde." Melek söylenen kardeşine doğru bakarken yanındaki Asaf'ı görünce ağzındaki lokmayı yutamadan öksürmeye başladı. Genç adam karısının boğulduğunu düşünerek ona doğru hamle yaptı ama Vedat ondan önce davranarak Melek'e ulaştı. Melek daha ne olduğunu anlamadan Vedat genç kızın başını iki avucunun arasına alarak yukarı doğru çekmişti. Asaf sinirlenerek onu geri çekmek istediğinde Melek Vedat'ın yaptığı hareketle aniden yutkundu ve derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu.

"Ah, başım acıdı!" Melek Vedat'a yakınırken Vedat kaşlarını çatarak, "Sen de koca boğazını tutsaydın!" diye ona çıkıştı. Melek gözleri büyüyerek kardeşine bakarken Asaf'ın varlığını çoktan unuttu. "Sen kime koca boğaz diyorsun?" Vedat umursamaz bir şekilde omzunu

silkerken Melek ileri atılarak onu yakalamaya çalıştı. Vedat polisliğin verdiği çeviklikle onun ellerinin arasından kayarken geriye doğru dönüp ondan kaçmaya başladı. Melek çığlık çığlığa Vedat'ı yakalamaya çalışıyordu. Avlunun ortasındaki büyük dut ağacının etrafında dönen ikili birbirine laf yetiştirmekten de geri durmuyordu. Asaf şaşkınlıkla ikiliyi izlerken Asude'nin yanına giderek oturdu.

"Çocuk gibi davranıyorlar..." Asaf kadının kendisine gülümsemesi karşısında duraksadı. Bakışları Melek'e döndüğünde ise aynı gülümseme karısının yüzünde de vardı. Genç kızın bakışlarındaki gölge sanki oradan yok olmuştu. Parlaklığı daha da belirginleştiği gözlerin rengini kimden aldığı yanındaki kadına bakarak anlamamasına imkan yoktu. Melek annesinin küçük bir kopyası gibiydi. Gözleri, elmacık kemikleri ve gülümsemesi... Karısını annesinden ayıran tek şey ten renginin daha beyaz olması ve küçük fındık burnuydu.

"Size çok benziyor..." Asaf ağzından çıkan sözleri sonradan fark etti. Asude damadına bakıp sadece gülümsemekle yetindi. Sonunda ikili avluya çıkan adamın arkasından koşturmaya başladıklarında Asude endişeyle yerinden kalktı. Sedat kaşlarını çatarak iki koca çocuğun arasından kurtulmaya çalışıyordu.

"Yeter bu kadar!" Sedat daha fazla dayanamayarak olaya el atmıştı. Vedat adamın gür sesini duyduğunda olduğu yerde donup kaldı. İki eli Sedat'ın omuzlarında öylece kalakaldı. O ana kadar Sedat'ın arkasına saklanmaya çalıştığının farkında bile değildi. Melek mahcup bir şekilde babasına bakarken Vedat yutkunarak ellerini adamın üzerinden çekti. Sedat aralarından çıkarak ikiliye kaşları çatılı bir şekilde bakıyordu.

"Kaç yaşındasınız siz?" Vedat başını öne eğmiş, elleri birbirine bağlı bekliyordu. Melek de onun yanında başı dik bir şekilde babasına bakıp,

"Ama baba, bana koca boğaz dedi" diye şikayette bulununca Vedat başını ona çevirerek dişlerinin arasından söylendi:

"İspiyoncu!" Sedat ikilinin haline gülmemek için kendisini tutarken karısının koluna girmiş olan damadını görünce gözleri kararak,

"Sen karımın kolunu mu tutuyorsun?" diye gürledi. Melek korkuyla yerinden sıçrarken Asaf adamdan korkmadığını belli edercesine Asude'yi kalktığı yere yeniden oturttu.

"Daha iyi misiniz?" Asude telaşla ayağa kalkınca birden başı döndü, yanındaki Asaf'a tutundu. Birkaç dakika kendisine gelmeye çalıştığında kocasının sesini duydu. Asaf kadının bileğini tutarak bir yandan da saatine bakmaya başladı ve nabzını ölçmeye çalıştı. Sedat ters bir şeyler olduğunu düşünerek, hızla karısının yanına gitti.

"Asude iyi misin?" Sedat'ın endişeli sesi herkes tarafından anlaşılsa da öncelik Asude olduğu için kimse onu sakinleştirmeye çalışmadı. Yine kocasının endişesini Asude gidermeye çalıştı. "Merak etme, hızlı kalktım, tansiyonum düşmüş olmalı" dedi. Sedat ona kızmaya başlayacağı sıradan karısının bakışlarını görünce hemen yumuşadı.

Asaf'a bakarak, "Bir şey yok değil mi?" diye sordu. Melek kocasına dikkatle bakarken onun ağzından çıkacak kelimeleri dikkatle duymaya çalışıyordu. "İyi ama yine de kontrol için hastaneye götürelim."

"İyiyse niye hastaneye gidiyoruz ki?" Melek'in araya girmesiyle Asaf kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen konuşma küçük hanım, bu kargaşanın nedeni senin davranışların."

"Evet abla, sen bir süre sussan iyi edersin." Vedat'ın da Asaf'a arka çıkması genç kızın yüzünün asılmasına neden oldu. Sedat karısının üzerine şal getirmek için hemen odasına çıktı, çantasını ve üzerine kalın bir şeyler alarak hemen yanlarına döndü. Melek arabaya bindirilen annesinin yanına geçmeden önce Asaf'ın kolunu tuttu. Sessizce, "Bana açık ol, neden hastaneye gidiyoruz, ters bir şey mi var?" dediğinde Asaf genç kızın gözlerindeki korkuyu görüp başını iki yana salladı. "Merak etme, sadece aldığım nabızdan emin olmak için hastaneye gidiyoruz. Biliyorsun, annenin gebeliği riskli." Melek başını sallayarak arka koltuğa, annesinin yanına geçmek istedi ama babası tarafından engellendi. Sedat karısının yanına oturarak başını göğsüne yasladı.

"İyi misin, Asude'm?" dediğinde direksiyona geçen Asaf aynadan adama baktı. Karısına sevgisini utanmadan gösteren bir köy beyini daha önce hiç görmemişti. Söylenenlere göre kendi anne babası da severek, hatta kaçarak evlenmişti. Ama onlarda bile böyle bir yakınlaşma hiç görmemişti. Derin bir iç çekerek yan tarafında oturan kıza bakarak arabayı çalıştırdı. Araba dikkatli bir şekilde ilerlerken arada Sedat'ın daha hızlı gitmesi için Asaf'a çıkışmaktan başka konuşma olmamıştı. Sonunda önce Asaf'ın arabası, hemen arkasında da Vedat'ın arabası has-

tanenin önünde park etti. Onların hastaneye gittiğini yarı yolda öğrenen Yağız da hastaneye geçmişti. Yeğeninin yaptıklarını duyunca aceleyle yola çıkıp konağa gitmeye karar vermişti. Ama yengesinin hastaneye kaldırıldığını öğrenince hemen hastaneye doğru yola çıktı.

"Doktor Bey, yardımcı olabilir miyiz?" Asaf'ı gören bir meslektaşı ona doğru yaklaşırken genç adam ona sadece selam vermekle yetindi. Asaf'ın hemen arkasında duran Sedat'ı gören doktor hemen ona doğru ilerledi. "Sedat Bey buyurun, bir sorun mu vardı? Sizi buraya hangi rüzgar attı?" Sedat damadının selam verip sorusuna yanıt vermediği adama kaşlarını çatarak baktı. İkisi arasında acaba bir şeyler mi geçmişti? "Kadın doğum uzmanı doktorunuz burada mı?" Asaf'ın araya girmesiyle doktor bakışlarını ona çevirmiş ama genç adama cevap vermemişti. Sedat sinirlenerek,

"Sana bir soru soruldu, cevap versene be adam?" Doktor endişeyle hemen önünü düzeltti.

"Burada değil" dedi. Asaf başını sallayarak Asude'nin bir sandalye yardımıyla ultrason için doktorun odasına yöneldi. "Odasını kullanmama bir şey diyeceğini sanmıyorum" dedi. Adamın cevap vermesini beklemeden Asude'yi odaya alırken kadın endişeli bir şekilde,

"Sorun mu var oğlum, n'olur cevap ver bana, bebeğim iyi mi?" dedi. Kadının endişeli hali Asaf'ın içini acıtmıştı. Asude'nin önüne çömelerek dizlerindeki elini kavradı.

"Endişelenecek bir şey yok anne, sadece emin olmak için buradayız" dedi. Sedat genç adamın sözlerini dikkatle dinliyordu. "Hadi bakalım bebek ne durumda." Asude'nin gözleri yaşardı. Garip bir şekilde damadı olan gence güveniyordu. Bakışları kocasına kaydığında adamın da endişeli olduğunu gördü. "Merak etme, Asaf iyi dediyse iyidir" dediğinde Sedat sadece başını sallamakla yetindi. Asaf Sedat'a dönerek,

"Siz de gelecek misiniz?" diye sordu. Sedat genç adama öyle bir baktı ki Asaf sorusuna pişman oldu. Elbette karısının yanına girecekti. Eline çöp batsa olay çıkaran adam, karısını böyle bir konuda hiç yalnız bırakır mıydı?

Üçü birlikte ultrason için ek odaya girdiklerinde Asaf ne yaptığını bilir bir şekilde makinenin açma düğmesine baktı. Asude'nin hazırlanması için odaya geçerken birkaç dakika sonra Sedat'ın seslenmesiyle

yanlarına döndü. Asude karnı açık şekilde sedyede uzanırken Asaf soğuk jeli karnına yaymış ve aletle bebeğin durumunu anlamaya çalışıyordu. Birkaç tuşa dokunduktan sonra ekranda beliren görüntüyle derin bir nefes alan genç adam istem dışı güldü. Bir elini alnına bastırarak bakışlarını kaçırdı. Sedat garip davranan Asaf'a kaşlarını çatarak bakarken endişeyle "Bir sorun mu var?" diye sordu. Asaf gülümseyerek başka bir tuşa bastığında odayı kaplayan karışık kalp sesleri karşısında gülümsemesi yüzüne yayıldı. Sedat daha önce de bu sesi duyduğu için rahatladı. Suat'ın kontrolünde oğlunun ilk kalp atışını duymuş ve heyecandan eli ayağına dolaşmıştı.

"Bak, Asude... Kalp atışları!" Sedat sözlerini bitirdikten sonra garip bir şekilde Asaf'a baktı. "Neden bu kadar karışık atıyor kalbi, bebeğin bir sorunu mu var?" Sedat'ın sorusu karşısında Asude de endişelendi.

"Neden kalbi böyle atıyor?" Asude'nin gözleri korkuyla nemlenirken Asaf gülümseyerek onlara baktı. Açıklamasını yapacağı sırada odanın kapısı hızla açılıp içeriye Yağız girdi. Asaf'ın yüzü asıldı.

"Yenge, abi?" Genç adam endişeli bir şekilde onlara bakarken Asude elini su bulmuş bedevi gibi Yağız'a uzattı. "Yağız bebeğimin kalbi tuhaf atıyor, ona bir şey mi oldu?" diye sorduğunda Yağız yengesinin sulanan gözlerine üzgün bir şekilde bakarak gülümsedi. Asaf kaşlarını çatıp,

"Amca Bey neden araya giriyorsun?" diye sitem etti. Yağız ekrana bakıp bebeğin durumunu anlamaya çalışıyordu. Kulaklarında yankılanan kalp sesleriyle gülümsedi. Onun gülümsemesi hem Sedat'ı hem de Asude'yi az da olsa rahatlatmıştı. "Size bu sefer haberi damadınız versin" diyerek sözü Asaf'a bıraktı.

Sedat iyice gerginleşerek, "E hadi konuşsanıza!" diye çıkıştı.

"Asude anne, patik yapmaya başladın mı?" diye sordu. Asude anlamaz bir şekilde genç adama baktı.

"Nereden çıktı bu?"

"Yapmaya başladın, değil mi?" Asude başını aşağı yukarı sallayarak genç adamı onayladı. Asaf gülümseyerek kadının boştaki elini tutarak, "O zaman ördüğün patikleri çifter çifter yapmaya başlamalısın" dedi. Asude onun ne dediğini anlamamıştı. Sedat'ın da ondan farkı yoktu. Yağız imalı bir şekilde Asaf'a bakarken,

"Onlara daha açık konuşman gerekiyor, bazen söylenenleri anlamı-

yorlar," dedi. Asaf, Yağız'ın sözleriyle yüzünü astı. "Nasıl söyleyeyim, pat diye *ikizleriniz olacak* mı diyeyim?" dediğinde gözleri büyüyerek Asude'ye baktı. Sedat duyduklarıyla şoka girmiş, öylece Asaf'ın yüzüne bakıyordu. Asude ise duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Açık ol dedik de böyle pat diye söyle de demedik, damat bey!" Yağız'ın gülerek konuşması Sedat'ın kendine gelmesini sağladı.

"Sen ne dedin?" Asude kocasına bakarak,

"*İkiz* dedi değil mi?" diye sordu. Asaf onlara gülümseyerek onay verirken Sedat karısının yanına giderek korkar gibi elini karnına koymaya çalıştı. Bir yandan açık karnını örttü ve eli örtünün altında karısının karnındaki bebekleriyle iletişime geçmeye çalışıyordu.

"Cinsiyetlerini de söylemek isterdim ama saklıyorlar." Asude kahkahayla gülme arası ağlamaya başladı. İki tane bebeği olacaktı. Kocasına baktığında onun da kendisinden farklı olmadığını gördü. Yağız, Asaf'ın omuzuna tutarak odadan çıkması için işaret etti. Onlar dışarıya çıktıklarında içeriden karı kocanın mutluluktan gözyaşı döktüğünü biliyordu.

"Ee, annem nasıl?"

"Sadece hamile..." Yağız yeğenine ters bir şekilde bakarken Melek çekinerek bir adım geri gitti. Hayatı boyunca amcasından çekindiği kadar babasından çekinmemişti. Yağız amcasının delişmen karakteriyle ne yapacağı hiç belli olmuyordu. Onun bu huyu kendisine geçmiş olsa da ondan çekinmeden edemiyordu. Asaf şaşkınlıkla karısının davranışını izlerken Yağız yeğeninin önüne dikelerek,

"Söyle bakalım, küçük hanım, bugün olanlar da neyin nesiydi öyle? Söylenenler doğru mu?" Melek yutkunarak bakışlarını kaçırırken Asaf'ın arkasına geçtiğinin farkında değildi.

"Ama amca..."

"Bana öyle bakmayı kes, bu kez çok ileri gittin. Sana kaç kez *silahlarla oynama* diyeceğim?" Asaf bile adamın sesinden ürkerken arkasında iyice sinen karısının durumundan eğlenmeye başladı. Demek küçük karısının da korktuğu biri vardı.

"Unutuyorsun galiba, bana silah kullanmayı sen öğrettin. Şimdi neden kızıyorsun?"

"Hay benim aklıma, ne diye öğretmişim ki?" Yağız'ın sözleriyle Asaf'ın dudakları istem dışı olarak kıvrıldı. "Bak Melek, bir daha eline silah aldığını görmeyeceğim."

"Ama amca... Biraz abartmıyor musun?"

"Abartmak mı? Sen adamı vurdun... Sana tarlalarda kendini koru diye silah kullanman için izin vermiştim. Sen yılan vuracağına gidip adam vurdun."

"Onun da yılandan bir farkı yoktu!" Asaf'ın arkasından başını uzatarak Yağız'a cevap verdi ve hemen genç adamın arkasına saklandı.

"Bak hâlâ konuşuyor. Melek sen beni deli mi edeceksin?" Tartışmaya başlayan ikili odanın kapısının açılmasıyla sustu. Melek hemen annesinin yanına giderken babası ve annesinin gözlerinin kızarmış olduğunu görünce endişelendi.

"Kardeşime bir şey mi oldu, ne bu haliniz?" diye sordu.

Asaf araya girerek, "İkisi de iyi, merak etme" dedi. Genç kız kaşları çatık kocasına dönerken Asaf iki omuzunu birden kaldırarak,

"Annenin ikizleri olacak, ona göre hareket etsen iyi olur. Şimdi iki can taşıyor ve bu onun durumunda daha dikkatli olmasını, stresten uzak durmasını gerektirir. Sen artık sorun çıkarmaktan vazgeç" dedi.

"İkiz mi? İkiz kardeşim mi olacak?" Melek şaşkınlıkla annesine bakıyordu. Kadın gülümserken Sedat karısına daha özenli davranmaya çalışıyordu. Tekerlekli sandalyeye oturtup hastane çıkışına yöneldiler. Melek hâlâ inanamıyordu. Gözleri mutlulukla öyle parlıyordu ki o mutluluk Asaf'ın içine işlemişti. Arabaların yanına geldiklerinde Sedat karısını Vedat'ın arabasına bindirdi. Yağız kendi arabasına geçerken Melek arada kaldı. Annesiyle gitmek istese de Asaf'a sormak istedi.

"Ben ailemle olmak istiyorum!" Asaf genç kızın haklı isteği karşısında izin vermek istese de,

"Bugün yalnız kalsınlar, yarın gidersin" dedi. Melek'in yüzü asıldı.

"Ama annemin yanında olmak istiyorum." Asaf, Sedat'ın karısının yanına oturdu. Melek'e babasını göstererek,

"Sence baban bugün anneni odasından çıkarır mı?" diye sordu. Genç kız istemese de genç adama hak verdi. Arabaya doğru yaklaştı.

"Anne ben yarın geleceğim, kendine dikkat et" diye vedalaşırken

Yağız arabasından inerek Melek'i kolundan tutup kenara çekti. Asaf dikkatle ikiliyi izlerken Yağız yeğeninin kulağına eğilerek,

"Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" diye sordu. Genç kız yutkunarak amcasına bakarken başını sallayıp,

"Biliyorum!" dedi. Hemen sonra konuşmasına devam etti.

"Gitmem gerekiyor amca, sen de biliyorsun. Kısa bir süre içinde döneceğim ama şimdi değil. O konakta bana ihtiyacı olanlar var, anla beni." Yağız yeğeninin omuzunu sıkarak başını salladı.

"Tamam, hayatım. Ama bir sıkıntı olursa beni ara. Olmadı, Cüneyt enişteni aramaktan çekinme."

"Tamam amca, ben gideyim artık." Asaf selam verip arabanın direksiyonuna geçerken Vedat sessiz bir şekilde onlara el kaldırarak Yağız'a yol verdi. Önde Yağız, arkada Vedat arabayla uzaklaşırken Asaf arabasını çalıştırdı. Melek'in kemerini bağlamasını bekledikten sonra yola koyuldu. İkili arasında çıt çıkmazken Asaf sıkıntıyla nefes aldı.

"Şu adam sakat kalmayacak!" Melek düşünceler arasından çıkarken genç adamın ne söylediğini algılamaya çalışıyordu.

"Ne?"

"Sezgin denen adam, sakat kalmayacak dedim."

"Biliyorum!" Asaf onun kendinden emin cevabı ile genç kıza baktı. "Bakma öyle, nereye ateş ettiğimin farkındaydım. Kimse kaba etinden vuruldu diye ölmez veya sakat kalmaz. Kemiğe ateş etmedim." Asaf hayretle karısına bakıyordu. Sıkıntıyla solurken,

"Amcan haklıydı, silahlarla oynamamalısın" dedi. Melek cama doğru dönerek başını iyice koltuğa yasladı.

"Yorgunum, konağa varınca uyandırırsın!" dedi. Asaf gözlerini kapayan genç kıza kısa bir bakış attıktan sonra yola odaklandı. Konağa ulaştıklarında etrafta kimse görünmüyordu. Konağın bahçesi boştu. Bu durumu garipseyen genç adam Melek'i dürterek uyandırmaya çalıştı.

"Melek kalk hadi, konağa geldik." Melek bedeninin titremesiyle gözlerini araladı.

"Ne oldu?"

"Geldik!" Melek etrafına bakınarak nerede olduğunu kavrayınca

toparlanarak yerinde doğruldu. Arabanın kapısını açarak aşağı indiğinde Asaf'ın merak ettiği soruyu sordu.

"Herkes nerede?" Asaf endişeli bir şekilde,

"Gülüm!" diyerek merdivenlere yöneldi. Melek onun arkasından bakarken genç adamı kaybolana kadar izledi. Ağır adımlarla merdivenleri çıkarak dairenin kapısına kısa bir bakış attı, sonra da Güler Hanım'ın odasına yöneldi. Osman Bey'in kapısının açık olduğunu görünce başını uzatarak içeride kimin olduğunu görmeye çalıştı. Gökçe ve Güler Hanım Osman Bey'in başında ona masaj yapıyordu.

"Hayırdır anne, bir şey mi oldu?" diye sordu. Melek gülümseyerek odaya girmişti. Onu gören kadın gelinine bakarak,

"Yok kızım, babana masaj yapıyorduk. Son zamanlarda iyiledi biraz. Artık bedeninin üst kısmını daha rahat hareket ettiriyoruz. Yemeğini artık kendisi yemeye başladı." Melek gülümseyerek adama bakarken hâlâ yüzünün bir tarafı felçli olan adam Melek'e gözleri parlayarak bakıyordu.

"İyi olmasına sevindim, inşallah daha da iyi olacak, anne. Gökçe ilaçlarına dikkat ediyorsun canım, değil mi?" Gökçe yengesinin sorusundaki imayı anlamış ve Güler Hanım'a belli etmemeye çalışarak,

"Ediyorum yenge, ilaçlarını sadece ben veriyorum" dedi. Güler Hanım minnetle Gökçe'ye bakarken Melek evin diğer sakinlerini sordu. "Diğerleri nerede? Amca Bey ve çocuklar!"

"Amca Bey Gözde'yi görümceme götürdü. Hakan da şu yeni gelen kadınla oğlunu kendi evlerine götürdü, artık orada yaşayacaklar." Melek şaşkınlıkla kadına bakarken,

"Neden?" diye sordu. Güler Hanım hüzünlü bir şekilde gelinine bakarken sabah olanları anlattı. Hacer'in çocuğa davranışını ve Vural Bey'in kararını bildirince Melek rahat bir nefes aldı.

"Evleri konak kadar büyük olmasa da rahattır. Vural evde fazla çalışan bulundurmayı sevmez" dedi. Melek anlayışla kadına gülümserken Hacer Hanım'ı da sormadan edemedi.

"Kardeşine gitti, galiba Derya yine bir işler çevirmiş!" dediğinde genç kız yüzünü asarak izin istedi ve odasına çekildi. Konak hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu. Asaf'ın ne yaptığını merak etse de daire-

nin kapısından duraksamadan girip uzun koridor boyunca ağır adımlarla odasına geçti. Gün boyu oldukça yorulmuştu. Her ne kadar uyumuş olsa da hâlâ yorgun hissediyordu. Odasına girip önce üzerini değiştirdi, sonra da yatağına girip örtüyü üzerine çekti ve derin bir uykuya daldı. Öyle derinlerde yaşıyordu ki bir süre sonra odasının kapısının açılıp kapandığının farkında bile olmamıştı.

***

Asaf korkuyla Gülüm'ü kontrol etmek için odasına koşmuştu. Kadını yatağında uyurken bulunca derin bir rahatlama yaşadı. Dikkatini çeken şeyle kaşları çatılırken etrafına bakınmaya başladı. Neredeydi bu hemşire? Odadan çıkarak hemşireye bakındı ama bulamadı. Sinirlense de bunu dışa vurmamaya çalıştı. Zaten kötü bir gün geçirdiği için bununla ertesi gün ilgilenmeyi aklının bir köşesine yazarak annesine bakmak için odasına gitti. Ama annesi de odasında değildi. Olabileceği tek yere, babasının odasına gidince annesi ve kardeşini babasının başında buldu. Bir süre onların yanında kaldıktan sonra Melek'e bakmak için konağın her tarafına bakındı. Anlaşılan Melek Hanım erkenden odasına çekilmişti. Odasının kapısına geldiğinde her zamanki gibi elini havaya kaldırdı, kapıyı tıklatıp tıklatmamak konusunda kararsız kalmıştı. Sonunda tüm cesaretini toplayarak kapıyı tıklattığında yaşadığı heyecana şaştı. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. İçeriden ses gelmeyince ağır ağır kapıyı aralayıp içeriye süzüldü. Yatakta derin bir uykuda olan genç kızı görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Yatağa yaklaşarak bir süre uyuyan kızı izleyen genç adam sessizce *ben seninle ne yapacağım* diye söylendi. Melek yatağında hareketlenince geri çekilen Asaf gülümseyerek onun yastığına sarılışını izledi. Köy meydanındaki dik duruşu karşısında içinde oluşan gurura inanamamıştı. Bir süre daha genç kızı uyurken izledikten sonra geldiği gibi sessizce odadan ayrıldı. Düşünceleri karma karışık olarak ertesi günün daha sakin geçmesini diledi!

Melek hayatına girdiğinden beri sakin geçen tek bir gün bile hatırlamaz oldu. Bu durum genç adamı sinirlendirmesi gerekirken aksine hayatına canlılık geldiğini düşünmesi ne ironiydi! Hayat onlara yeni oyunlar oynarken hakkıyla üstesinden gelebilmek için çabalayacaklardı! Bu durumu düşünmek Asaf'ı daha da heyecanlandırıyordu.

25. BÖLÜM

Zaman onun için çok çabuk geçiyordu. Olayların üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti ve o günden sonra söylentiler köy köy yayılmaya başlamıştı. Atına binip köy meydanından geçerken kendisine yönelen temkinli bakışlar genç kızı eğlendiriyordu. Tarlada işler son hız devam ederken yeni ekin için toprağın sürülmesi bitmek üzereydi. Zor durumdaki köylülerin ihtiyacı için yardım yapılıyor, kimsenin mağdur olmaması için uğraşıyordu. Akşam ezanına yakın konağa döndü. Kendisini kaşları çatık bir adam bekliyordu. Vural Bey gelinin sabah erkeden kalkıp önce mutfakla ilgilenmesi, sonra da işçilerin yanına gitmesi konusunda oldukça rahatsız olmaya başladı. Öyle ki genç kızla oturup sohbet edemediğinden içi sıkılıyordu. Asaf'ın akşam yemeği boyunca bakışları Melek'in üzerindeyken bu durum hakkında bir şey söylememesi dikkatinden kaçmıyordu. Amca bey aşırı tempoda çalışan kızın zayıfladığını düşünürken yeğenini kenara çekerek ona rahatsızlığını söyledi.

"Asaf karına söyle de konaktan bu kadar uzun süre ayrı kalmasın!" Asaf dikkatle amcasına bakarken adamın sözleriyle duraksadı. "Görmüyor musun, yoksa görüyor da umursamıyor musun? Kız sabah erkenden işçi gibi mesaiye başlıyor, akşam konağa yorgun argın dönüyor. Sanırsın hanım değil de işçi!"

"Ne yapmamı istiyorsun, amca?"

"Karına evde oturmasını söyle, tarladaki işçilere bir baş bulunur."

"Sen söylemek ister misin? Melek evde tıkılıp kalacak biri değil."

"O zaman sen de ona evde tıkılıp kalması için bir meşgale ver!" Amcasının sözleriyle şok geçiren genç adam onun neyi ima ettiğini kavrayınca yutkunmadan edememişti. Vural Bey açık açık yeğeninden çocuk istiyordu. Asaf sıkıntıyla bakışlarını kaçırıp amcasının,

"Kıza hiç mi dikkat etmiyorsun oğlum, biz geleli iki haftayı geçti. Karının yüzünü yemekten yemeğe gördük. Tarlaya gitmesem hiç göremeyeceğim." Amcasının bu sitemi karşısında Asaf gülümsedi. Nasıl söyleyebilirdi ki *ben de onu uyuduktan sonra görebiliyorum* diye? Son bir haftadır genç adamda alışkanlık haline gelmişti. Gece yarısı Melek uyuduktan sonra sessizce odasına girip genç kızı seyrettikten sonra kendi odasına geçiyordu. Karmakarışık düşünceler içinde amcasının sözlerini dinlerken onun, "Son günlerde çok zayıfladı" sözleriyle kendisine geldi. Bu duruma Asaf da dikkat etmişti. Bakışları gökyüzüne çevrildiğinde sıkıntılı bir nefes verdi. Melek'in yukarıda salonda olduğunu bilip de yanına gidememek canını sıkıyordu.

"Melek odasında mı?"

"Ders çalışıyor olmalı..." diye amcasına cevap veren Asaf kendilerine doğru gelen kuzenini görünce sustu. Hakan'ı her gördüğünde geriliyordu. Birkaç gün de karısıyla oldukça iyi arkadaş olmuştu. Gözde'nin yakın davranmasını beklerken Hakan'ın her fırsatta Melek'e sataşması Asaf'ın öfkelenmesine neden oluyordu. Garip bir histi onunkisi, ikisinin yan yana gelmesinden rahatsız oluyordu.

"Yenge hanım yok mu?" Hakan kendisine kaşları çatılı bir şekilde bakan Asaf'a nispet yapar gibi sorması Vural Bey'in dikkatinden kaçmıyordu. "Melek yengen şu anda ders çalışıyor. Onunla daha mesafeli konuşursan sevinirim!"

"Neden? Bilmeden bir şey mi yaptım, benden şikâyetçi mi oldu baba?" Asaf'ı kale almayıp direkt babasına sormuştu. Genç adam onu çekemeyeceğini düşünerek yerinden kalktı ve odasına gitmek için izin istedi. Arkasından atılan imalı bakışların umursamadı.

Koyu bulutların kapladığı havanın birden patlak vererek sağanağa dönmesi genç kızın evde kalmasına neden oldu. Yerde oturmuş yaklaşan sınavlarına çalışmak için dikkatini önündeki kâğıtlara vermeye çalışıyordu. Notlara bakarken arkadaşı Nazlı'nın iyi bir iş çıkardığını düşünürken arada dikkati dağılıyordu. *Of!* Melek yaklaşık iki saattir oturduğu yerden kalkmadan ders çalıştı. Bazı yerler gerçekten sıkıcıydı. İçinden Cüneyt eniştesini arayıp yardım istemek geçse de kendi başına üstesinden gelebileceğini düşünerek bu düşüncesinden vazgeçmişti. Sıkıntıyla yeniden iç geçirirken kapının aralanmasıyla duraksadı.

Yüzünde öyle masum bir ifade vardı ki Asaf gülümsemekten kendini alamadı.

"Anlaşılan o ki işler iyi gitmiyor?" Melek adamın odaya girmesiyle gerildi. Bakışlarını kaçırarak önündeki kâğıtlara bakmaya devam ederken,

"Halledemeyeceğim bir şey değil" dedi. Asaf ona onay vererek odadaki koltuklardan birine geçti. Melek hafifçe doğrulup tek kaşını *hayırdır* der gibi yukarı kaldırarak ona baktı. "Sen burada mı duracaksın?" Asaf omuzunu silkerek karısına gülümsedi.

"Neden? Burada durmamda ne sakınca var?" Melek elindeki kalemini masanın üzerine bırakarak yerinde doğruldu. Orta sehpanın üzeri kâğıtla kaplı olduğu için sehpa görünmüyordu. Oval kenarlı mermer sehpanın deseni ne kadar eski ve dayanıklı olduğunu gösterir gibiydi. Ahşap işlemeli ayakları tombik bir görünüm oluştursa da oldukça şıktı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun!"

Onun bu sözlerinden sonra Asaf yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirdi. "Demek dikkatini dağıtıyorum?" Melek onun ses tonundaki imayı anlasa da hiç aldırmadan başını iyice dikleştirdi.

"Bak sınavlara az kaldı ve ben ancak üç dersimi bitirebildim." Başını ellerinin arasına alarak sıkıntıyla nefes aldı. "Daha çalışacağım üç dersim var. Bir de proje var, ben ne yapacağım?" Küçük bir çocuk gibi yakınan genç kız Asaf'ın gülmesine neden oldu.

"Ne gülüyorsun? Komik mi geldi?"

"İlkokul çocuğu gibi davrandığının farkında mısın?" Melek umursamaz bir şekilde omuzunu silkerken tek ayağını uzattığı masanın altından çekerek ayağa kalkmaya çalıştı. Sağ ayağının üzerine oturduğu için uyuşmuştu. Ayağa kalkmak isterken sendeledi. Asaf oturduğu yerden kalkarak genç kızın düşmesine engel olmak istediğinde Melek geriye doğru tek ayağının üzerinde zıplayıp en yakın koltuğa geçti. Asaf'ın kendisine uzanan elini görünce, "Dokunma!" diye çıkıştı. Genç adam gelen tepkiye şaşırırken Melek bir eli havada ayağına dokunmaya cesaret etmeye çalışıyordu. Sanki ayağına binlerce iğne batıyordu. Acısı içini titretirken, "Sakın ayağıma dokunma" diye Asaf'a uyarıda bulundu.

"Uyuştu mu?" Asaf kızın yüzündeki acıyı görünce gülmemek için kendisini zor tuttu. Uyuşma birkaç dakika içinde elbet geçecekti ama

Melek'in verdiği ani tepki komik gelmişti. "Birazdan geçer, merak etme, hadi tekrar ayağa kalkmaya çalış. Ne kadar çabuk üzerine basarsan uyuşukluk o kadar çabuk geçer." Melek kendisine küfretmiş gibi baktığı Asaf'a kaşlarını iyice çatarak cevap verdi.

"Bol keseden atmak kolay... Senin değil, benim canım yanıyor" dedi. Asaf onun yüz ifadesine arkasını dönerek güldü. Melek'in bu gülüşünü görürse kafasına bir şey fırlatmasından korktu.

"Sen gülüyor musun?"

"Hayır, sana öyle geliyor. Dersine biraz ara ver istersen, amcam seni göremediği için kızgın." Melek kocasına inanmasa da ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağı ilk an kadar acımasa da üzerine basmaya çalıştıkça hafif iğne batması devam ediyordu. Asaf derin derin solurken başını iki yana sallayarak ayağını birden bileğinden kavradı. Melek'in ağzından tiz bir çığlık çıkmıştı. Asaf onun bu tepkisi karşısında gülerken genç kız çoktan söylenmeye başladı.

"Ne yapıyorsun, canımı yakmaktan keyif alıyorsun öyle değil mi? Sana dokunma demiştim... Bak ne oldu... Ahhh, çok acıyor... Annecim..." Melek kendi kendine konuşmaya devam ederken neredeyse ağlayacak duruma geldi. Asaf onun bu haline şaşkınlıkla bakarken kapıya yöneldi.

"Sinirin geçince aşağı in, salonda amcamla biraz sohbet edersin" dedi. Melek onun arkasından elini yumruk yapıp havaya kaldırırken Asaf'ın kapı ağzında geriye dönüp ona bakmasıyla imalı bir şekilde gülümsedi.

"Sen gelmeyecek misin?"

"Ben Gülüm'ün yanında olacağım." Melek başını anlayışla sallarken genç adam hareket etmeden önce,

"O nasıl, iyileşecek mi?" diye sordu. Asaf'a onunla geçirdiği zamanı belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Yorgun bir şekilde omuzlarını geriye doğru esneterek genç adama baktı. Asaf ona dikkatle bakarken içinden, *nasıl bir kadın kocasını kıskanmaz* diye geçirmeden edemedi. Melek'in Gülüm'ü kıskanmıyor olması ilk kez bariz bir şekilde gözüne sokulmuş gibi hissetti.

"Yakında iyileşecek. Son yapılan testler iyi çıktı. Sanırım psikolojik bir nedenden dolayı hâlâ konuşamıyor." Melek başını sallayarak

gözlerini kaçırırken birden gök gürlemesiyle yerinde sıçradı. Asaf sıçramasını görünce,

"Gök gürlemesinden korkar mısın?" dedi. Melek onun neden böyle bir soru sorduğunu anlamasa da rahat bir şekilde,

"Hayır, korkmam... Sadece boş bulundum" dedi. Asaf,

"Korktuğunu söyleseydin çok şaşırırdım" dediğinde Melek onun ne söylediğini anlamamıştı.

"Madem korkmuyorsun, biraz ara ver ve aşağı in. Sabahtan beri bir şey yemedin, acıkmış olmalısın?"

"Tamam, sen git, belki karın gök gürültüsünden korkar..." Melek art niyetsiz bir şekilde söylediği bu sözün Asaf tarafından yanlış anlaşılabileceğini düşünmemişti. Hâlâ Gülüm'ün psikolojik olarak iyileşmediğini düşünüyordu. Doğru olabilir miydi? Gülüm'ün bir tarafının iyileşme gösterdiğini biliyordu. Asaf'ın da bunu fark etmesi gerekirken neden hiçbir şey söylemediğini anlayamıyordu. Acaba kocasının bir korkusu mu vardı? Melek kendi düşüncelerinde boğulurken Vural Bey'in yanına gitmek için salondan çıktı. Dış merdivenleri kullanmak yerine konağın içinden alt kata inen merdivenlere yöneldi. Karanlık hava sanki evin içinde daha bir hissediliyordu. Ahşap merdivenlerde ayak seslerini duyduğunda duraksadı. Kendi ayak sesleri yanında başka bir ayak sesinin varlığı genç kızın kalp atışlarını hızlandırdı. Merdiven tırabzanına tutunarak gözleri kapalı bir şekilde öylece bekledi. Annesinin sözleri kulağında yankılanırken tanıdık bir ses o sözlerin yerini aldı.

"Neden durdun, hayal kurmak için garip bir yer seçmişsin..." Asaf, Gülüm'ün uyuduğunu görünce Melek'in ve amcasının yanına gitmek için odadan çıktı. Merdivenlerin sonunda karısının kıpırdamadan durduğunu görünce merakla ona yaklaştı. Melek gözleri kapalı hayal âleminde gibiydi. Yüzüne kondurduğu hafif gülümsemeyle onu hayal dünyasından çıkardı. Kızın duru güzelliğine o kadar çok dalmıştı ki ona ne kadar yaklaştığının farkında bile değildi. Melek gözlerini aralayıp kendisine döndüğünde neredeyse burun buruna geldiler. Aynı anda yutkunan ikili ani bir refleksle geri çekildi. "Ne düşündüğünü söylemeyecek misin?" Melek bakışlarını kaçırarak son iki merdiveni de inip arkası dönük bir şekilde bekledi.

"Ayak seslerini duyunca aklıma annemin sözleri geldi" dediğinde

kısa bir duraksama yaşadı. Asaf merakla onun devam etmesini beklerken uzun süren sessizliği bozmak için,

"Eee" diyerek yanıt beklemeye başladı. "Annem babamın geldiğini ayak seslerinden anladığını söyledi. Ses gelince birden aklıma geldi." Melek derin bir nefes alıp verdikten sonra yürümeye başladı. "Neyse artık, hadi amcama bakalım." Asaf hâlâ onun sözlerini düşünüyordu. Karısının arkasından ilerlerken kendisini tutamadan,

"Peki sen ne hissettin... Yani benim ayak seslerimi tanıyabildin mi?" Melek duyduğu soruyla yerinde kalırken Asaf kendisine saydırmaya başladı. *Neden böyle bir soru sordum ki? Peki, neden cevabını duymak için bu kadar heyecanlanıyorum?* Melek arkasını dönerek gözlerini kıstı ve Asaf'a baktı.

"Bizim aramızda ayak seslerini tanıyacak kadar ileri bir bağ yok..." Melek sözlerini söyledikten sonra arkasını dönüp deli gibi atan kalbine inat hızla oradan uzaklaştı. Asaf genç kızın arkasından bakarken hâlâ kendisine kızıyordu.

"Gel bakalım, gelin hanım. Yüzünü gören cennetlik." Melek, amcanın kinayeli sözleri karşısında hafif gülümsedi.

"Desenize cennete gideceksiniz." Vural Bey kızın cevabına öfkelenmek yerine şen bir kahkaha attı. Onun sesini bölen gök gürültüsü Melek'in dikkatini çekerek pencereye yönelmesine neden oldu. Başını iyice kararmış olan gökyüzüne çevirdi. Asaf'ın kendisine baktığını bilmeden, "Hava iyice karardı, inşallah yarın düzelir" dedi. Vural Bey kızın sözleriyle düşüncelere dalarken Melek arkasını döndü ve adamın karşısına geçti.

"Benimle ne konuşacaktınız?" Melek adama sorarken Asaf da amcasının yanına geçip oturdu. Kızın sorusunu duyan Vural Bey,

"Birkaç gün sonra eve döneceğim, gitmeden işçilerin son durumu hakkında konuşmak istedim" dedi. Melek anlayışla kafasını sallarken Asaf yabancı gibi onları dinlemeye başladı. İkili koyu bir sohbete dalarken genç adam karısının her sözünü can kulağıyla dinliyordu. İşçilerin yeteneğine göre düzenlenmesi, mahsulün depolanması ve daha fazlası konuşulurken Asaf son sözlerle konuşmaya dâhil oldu.

"Bundan sonra ihtiyaç halinde kullanman için adına hesap açtırdım ve para yatırdım. Kartını odaya çıkınca veririm." Melek kocasının söz-

leri karşısında şaşırsa da bunu belli etmemeye çalışıyordu. Vural Bey gülümseyerek yeğenine bakarken odaya giren Hacer Hanım ve Aynur dikkatleri üzerine çektiler. Birkaç gündür konakta olmayan ikili sessizliğe neden olurken Vural Bey yengesini görünce takılmadan edemedi.

"Hacer Hanım ben geldim diye mi konaktan kaçıp kaçıp gidiyorsun?" diye sorunca kadının kaşlarını çatarak,

"Unutuyorsun galiba, Vural. Seni ben çağırdım" diye cevap vermesi Asaf ve Melek'in göz göze gelmesine neden oldu.

"Evet, sen çağırmıştın yenge, konakta işlerin iyi gitmediğini söylemiştin. Ama bakıyorum ki konakta işin ucundan tutmayan şikâyet ettiğin kişi değilmiş." Hacer Hanım'ın yüzü sertleşirken öfkeli bakışları Melek'e döndü.

"Abim hastayken konaktan bu kadar çok ayrılman doğru mu, yenge? Görüyorum ki elden ayaktan düşünce kurt takılmıyor." Hacer Hanım'ın gözleri alev almıştı. Aynur annesinin yanına yaklaşırken amcasının bakışlarından tedirgin oldu.

"Aynur sen nasılsın? Görüyorum ki annenin yamacından ayrılmıyorsun. Yaşın geldi, yok mu isteyen?" Vural Bey'in sorusu Hacer Hanım'ın kızmasına neden oldu.

"Kızımın evlenmesi seni neden ilgilendirsin?" Melek aile arası olan bu konuşmadan sıkılarak kapıya yöneldiğinde Vural Bey'in sorusuyla yerinde kaldı. "Gelin hanım, senin tanıdığın şöyle iyi bir aile yok mu şu kızı eversek!" Melek, amca beyin köy meydanında olanları duyup böyle imalı konuşmasına içten içe kızsa da gözlerini devirerek adama cevap verdi.

"Benim tanıdığım iyi aile çocukları eli bir iş tutmayan kızları kapısından içeri sokmaz. Hele ki aklı fesatlıktan başka bir şeye ermeyenleri..." Melek lafını söyleyip arkasından sert sözler söyleyen kadını dinlemeden oradan hızla ayrıldı. Kaç gündür yorgundu ve hemen odasına çekilmek istiyordu. Yemek yemek bile aklından geçmiyordu.

"Asaf karına yerini bilmesini söyle, yoksa ben yerini bildireceğim." Asaf odadan çıkıp giden karısının arkasından hayranlıkla bakarken kaç gündür duyumsadığı kokunun yokluğunu hemen hissetti. Garip bir şekilde aynı kokuyu kendi odasında da hissediyordu ve bu durum aklının karışmasına neden oluyordu. Haline gülerken amcasının kendisine yö-

nettiği dikkatli bakışlardan habersizdi. "Ben de dinleneceğim, yorucu bir gündü." İzin isteyerek odasına çıkarken aklı hâlâ karışıktı.

Ağır adımlarla koridor boyunca ilerlerken annesinin kendisine seslenmesiyle yönünü babasının odasına çevirdi. "Bir soru mu var anne?" Güler Hanım oğlunu aceleyle babasının odasına götürürken heyecanlıydı. Asaf babasına bir şey oldu düşüncesiyle gerilirken odaya girdiğinde gördüğü karşısında duraksadı.

"Ömer?" Babasının kendisine seslenmesiyle girdiği transtan çıkan genç adam yutkunmadan edemedi.

"Nasıl oldu bu?" Babasının yüzündeki felç neredeyse gitti. Dili konuşurken dolanıyor olsa da ne söylediği anlaşılıyordu.

"Osman Bey daha iyi görünüyorsun!" Genç adam babasına adıyla hitap ederken adam gözlerini kapatarak bu ses tonunu sindirmeye çalışıyordu. Asaf karşısında hastası olduğunu düşünerek adamı muayene etmeye başladı. Garip bir şekilde rahatladığını hissetti. Adamın yüzündeki felç gitse de hâlâ tek tarafını kullanamıyordu. Bedenindeki hasarı kontrol ederken rutin sorular soruyor, sonra da cevabını veriyordu. Eline aldığı kalın iğneyi adamın sol yanına batırırken, "Hissedebiliyor musun?" diye sordu. Osman Bey oğluna hüzünlü bir şekilde bakarken başını iki yana sallayıp ona sessiz cevap verdi. Sağlam elini güçlükle kaldırarak oğlunun kolunu kavrarken Asaf olduğu yerde duraksadı.

"Bir ağrı hissediyor musunuz?"

"Benimle bu kadar uzak, yabancınmışım gibi konuşma..."

"Yarın hastaneye giderek yeniden testleriniz yapılır. Sabah erkenden hazır olun, anne!"

Asaf babasının kendisine seslenmesine aldırış etmeden odadan çıkacağı sırada adamın, "Gelinimi görmek istiyorum!" sözleriyle hızla arkasını döndü. Eğer Asaf'ın gözleri silah olsaydı bakışları da yerinden fırlayan kurşun olup adamı orada öldürebilirdi.

"Karımı mı? Hangisini görmek istersiniz, Osman Bey?" Osman Bey oğlunun sözlerini onaylamasa da yattığı yerden karısının ve kızının anlattıklarıyla Asaf'ın neden evlendiğini öğrendi. Üstelik konağa geldiğinde yanında yatalak bir kadını getirip karısı olarak tanıttığını anlattıklarında neredeyse yeniden kriz geçirecekti. "Sen hangisini istediğimi biliyorsun, anlamazlıktan gelme, Asaf!" Genç adam babasına

cevap vermeden hızla odadan çıktı. Osman Bey, Güler Hanım'la göz göze geldiğinde hüzünlü bir gülümsemeyle karısına karşılık verdi.

"Melek gelin ona nasıl davranıyor?" Güler Hanım kocasına üzgün gözlerle bakarken,

"Kime nasıl davranıyor?" diye sordu. Gerçekten kocasının sorusunu anlayamadı. Adam yutkunarak,

"Hacer'in sana davrandığı gibi o da diğer kadına kötü mü davranıyor?" Güler Hanım şaşkınlıkla kocasına bakarken bakışlarını ondan kaçırdı.

"Melek kızım öyle biri değil. Aksine, kendisinden iyi davranıyor ona," dedi. Adam karısının sözlerine karşılık rahat bir nefes aldı. "O kızdan da zaten başka türlüsü beklenmezdi. Peki Asaf, Melek kızıma benim gibi mi? Onu ihmal ediyor mu?" Adam kendi sorusu karşısında ürperirken Güler Hanım arkasını dönerek pencereye doğru ilerledi. Ne cevap verebilirdi ki? Karısına karşı mesafeli durduğunu herkes biliyordu. Fark ettirmeden onun arkasını kolladığını, ihtiyaçları için elinden geleni yapmaya çalıştığını nasıl söyleyebilirdi? Oğlu ikilem içindeydi, bunu görebiliyordu ama ona yardım edemiyordu. Bir yanda muhtaç bir kadın, diğer yanda güçlü olan ya da güçlü görünmek için kendisini zorlayan bir kadın vardı. Derin iç çekerek,

"Melek benim gibi güçsüz değil... O benim gibi başına geleni kabullenerek susacak bir kız değil. O güçlü... Benim gibi kocasının desteğine ihtiyaç duymuyor. Çünkü o desteğin gelmeyeceğini çok önceden anladı ve kabullendi. Bana oğlumun o kıza nasıl davrandığını sorma; çünkü verecek bir cevabım yok. Bildiğim tek şey, gelinim dertleri içine atmaktan iyice zayıfladı." Güler Hanım yanağından aşağı akan yaşı hızla silerken arkasını dönerek kocasına bakmak istemiş ama kapı ağzında duran oğluyla göz göze gelince yutkunup kaldı. Asaf annesine ilaçların bitip bitmediğini sormayı unuttuğu için odaya geri dönmüştü ama annesinin sözleriyle kapı ağzında donup kaldı. Ayakları ona ihanet edercesine ne ileri ne geri gidiyordu.

"Oğlum?" Asaf annesinin seslenmesiyle kendisine gelirken genç adam bakışlarını kaçırdı. "Osman Bey'in ilaçlarının bitip bitmediğini soracaktım" dedi. Güler Hanım,

"Gökçe'ye sor oğlum, ilaçlarını babana kardeşin veriyor!" dedi. Asaf gözlerini kısarak baktı.

"Neden sen vermiyorsun?"

"Oğlum, Melek'in amcası geldiğinde sanırım ilaçları değiştirmiş, yeni ilaçları ona göstermişler o yüzden de ilaçlarını sadece kardeşin veriyor."

"Anladım..." Asaf yeniden odadan çıktığında kapıyı kapattı. Soluğunun kesildiğini hissederek kapıya yaslanıp derince nefes almaya başladı. Annesinin sözlerini duyduktan sonra ne denli bir durumda olduğunu yeniden hatırladı. İçinde kopan fırtınalara yenisi eklenirken annesinin *O güçlü... Benim gibi kocasının desteğine ihtiyaç duymuyor. Çünkü o desteğin gelmeyeceğini çok önceden anladı ve kabullendi. Bana oğlumun o kıza nasıl davrandığını sorma;* çünkü verecek bir cevabım yok. Bildiğim tek şey gelinim içine atmaktan iyice zayıfladığı sözleri yankılanıyordu. Annesi haklıydı; Melek konağa geleli aylar olmuştu ama ona destek olacak hiçbir şey yapmamıştı. Karısı ondan destek almamaya alışmıştı. Yaslandığı kapıdan ayrılarak hızla kendi dairesine doğru ilerlemeye başladı. Dışarıda müthiş bir yağmur vardı. Sanki içindeki fırtınayı dışa yansıtıyordu. Dairenin kapısına geldiğinde içeriden gelen dumanla duraksadı. İçini garip bir his kaplarken kapıyı hızla açtı.

Asaf dairenin kapısını açar açmaz yüzüne gelen duman nefes almasını engelledi. Korkudan gözleri büyürken dumanlar arasında görünen alevin şiddetiyle bedeni buz kesti. İçeri girmeye çalıştı ama dumanlar buna engel oldu. Deli gibi etrafa bakınırken bağırmaya başladı!

"Yangın!"

26. BÖLÜM

Genç kız derin bir soluk alarak üzerini değiştirmeye başladı. Az önce salondaki konuşma aklına geldikçe geriliyordu. Gözleri dalgınlaştığında kapının altından hızla geçen gölge dikkatini çekti. Başta önemsemese de sonradan gölgeler çoğalmaya başladı. Üstelik genzi yakan bir koku ortama yayılırken gözleri dehşetle büyüdür, hızla odasının kapısını açtı. Siyah bir gölgenin karanlık koridorun ilerisinde elindeki bir şeyi etrafa saçtığını görünce seslendi. "Kim var orada?" Ses gelmemesine karşılık gölge daha hızlı hareket ederek dairenin kapısına kadar ulaştı. Melek burnuna gelen kokuyu anımsamaya çalışıyor ama bir türlü neden bu kokuyu aldığını anlayamıyordu. Eli duvara değdiğinde hissettiği ıslaklıkla duraksadı. Parmaklarını burnuna götürdüğünde ise duyumsadığı gaz kokusuyla dehşete düştü. Hızlı adımlarla kapıya doğru koşarken aralık olan Asaf'ın kapısının önünde duraksadı.

"Gülüm!" Melek odaya girdiği sırada arkasından kapanan kapıyla hızla döndü ama uğraşmasına rağmen kapıyı açmayı başaramadı. Kulağına gelen kilit sesiyle iyice endişelendi. "Gülüm?" yataktaki kadın korkuyla genç kıza bakarken kapının altından sızmaya başlayan duman Melek'i dehşete düşürmüştü. Kapıyı yumruklamaya başladı. "Açın şu kapıyı! Kimse yok mu orada?" Lanet kapılar ses geçirmez bir şekilde dizayn edilmişti. Melek içeri sızan dumanın önünü kesebilmek için hızlı davranarak kapı altını kapatmaya çalıştı. Gülüm'ün üzerindeki örtüyü alıp hızla kapının altına tıkarken bir yandan da odanın yüksek camlarını açarak içeriye temiz hava dolmasını sağladı. "Kimse yok mu? Biri yardım etsin!" Melek her açtığı pencerede yeniden bağırıyor ve yardım istiyordu. Havanın yağmurlu olması akşam olmadan karanlığın iyice çökmesine neden oldu. "Yardım edin!" Melek odanın üçüncü penceresini de sonuna kadar açtı ve bağırmaya başladı. Bir ihtimal sesini

duyan olur diye elimden geldiğince bağırıyordu. Pencerenin dışı demir parmaklıklarla kaplıydı ve dışarı çıkmasına imkân yoktu. Kapının alt kısmının tutuşma sesini duyduğunda hızla yatağa yöneldi. Gülüm korkuyla başını sağa sola sallıyor, ağzını açmaya çalışıyordu. Melek onun korkusunu almak için hızla yanına gitti ve yüzünü avuçlayarak kendisine bakmasını sağladı.

"Korkma, ben yanındayım. Seni buradan sağ salim çıkaracağım. Bana güveniyor musun?" Melek endişeliydi ama karşısındaki biçare kadına bunu belli etmiyordu. Aklına gelen şeyle hızla odanın içinde dolanmaya başladı. Bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. "Kese kâğıdı, bir yerlerde muhakkak vardır." Çekmeceleri açıp kapatıyor ama aradığını bulamıyordu. Sonunda kıyafet odasında büyükçe bir paket bulunca rahat bir nefes aldı. Hızla odaya girdiğinde kapının altından yangının iyice büyüdüğünü gördü. Odanın içi duman dolunca etrafına bakınmaya başladı. Kaçacak yer yoktu... Kapana kısılmış bir yırtıcı kedi gibi etrafında dolanmaya başladı. Korkuyu iliklerine kadar hissetse de yataktaki kadını görünce sakinleşmesi gerektiğini hatırladı. Odadan çıkmaları gerekiyordu ama nasıl? Gözüne takılan banyonun kapısıyla bakışları yeniden Gülüm'e döndü. Yapabilir miydi? Yapmak zorundaydı! Hızla yatağa yaklaşıp genç kadını oturur pozisyona getirmeye çalıştı. O sırada garip bir şey oldu. Gülüm yattığı yerden tam olarak kapının yanmaya başladığını göremediği için sakindi ancak kapının alev aldığını görünce korkudan iki kolunu da Melek'e doladı. Melek geri çekilerek şaşkınlıkla genç kadına bakarken mutlulukla gülümsedi.

"Kollarını hareket ettirdin, Gülüm!" Kadın yeniden Melek'e sarılırken genç kız konuşmaya devam ediyordu. "Sakin ol, her şey iyi olacak. Buradan çıkacağız..." Gülüm'ü kucağına almaya çalıştı ama başarılı olamadı. Zayıf olmasına rağmen bir kadın için oldukça ağır kemiklere sahipti. Başarılı olamayınca kendisine söylenmeye başladı. Ne vardı bu kadar güçsüz olacak. "Tamam, şimdi sakin ol, buradan çıkacağız. Çıkmak zorundayız. Benim ikiz kardeşlerim olacak, onları görmeden ölmeyeceğim... Böyle saçma bir şey yüzünden ölmeye hiç niyetim yok. Sen de ölmeyeceksin. Sakın korkma..." Melek kucağına alamadığı kadının bacaklarını yataktan aşağı sarkıtarak oturur pozisyonda tutmaya çalıştı. Sırtını genç kadına dönerek önünde eğilip Gülüm'ü sırtına doğ-

ru çekti. Kucağına almak için çok ağır olan kadının sırta alındığında sanki ağırlığı yok olmuştu. Banyoya giren genç kız sırtındaki kadını büyük küvetin içine koydu. Tekerlekli küvetin zemini soğuk olsa da şu anda bunu düşünecek durumda değildi.

"Bak bu konak çok eski ve sağlam. Ahşap olması seni hiç korkutmasın, tamam mı? Konağın çoğu servi ve cevizden yapıldı. Üstelik bu odanın ahşabı da oldukça kalın meşeden yapılma. Bu ağaçların yangına dayanıklılığı var... Bu odanın tamamen alev alması için en az üç saatimiz var, o zamana kadar bizi buradan çıkaracaklar." Melek kendi sözlerine kendisi inanmak istiyordu. Gülüm'den gözlerini kaçırarak etrafına bakınmaya başladı. Banyonun duvarının üst kısmındaki buzlu cam olan orta pencereyi açarak temiz havayı ciğerlerine doldurdu. Yeniden odaya dönerek Gülüm için ayırdığı karton paketi eline alarak banyoya döndü.

"Geldim, şimdi bunu eline al ve ağzına yakın yere tut. Nefes alman için işine yarayacak. Geçenlerde kardeşim söyledi. Yıllar önce bizim konakta yangın çıkınca yengem onun ağzına kese kâğıdı dayamış ve dumandan etkilenmesine engellemiş." Melek içinde hissettiği korkuyla etrafına bakınmaya devam ediyordu. Gözleri yeniden küvetin içindeki kadına takıldı. Onun adına üzülerek yanına yaklaşıp elini kavradı. "Biliyorum, rahat değilsin ama dayanmalısın." Gülüm ona gülümserken yanağından aşağı akan yaşlara engel olamadı. Melek de ağlamak istiyordu ancak bulundukları durumdan ağlayarak kurtulamayacağının da farkındaydı. Küvetin soğuk yüzü Melek'in elinde hissedilirken hızla yerinden kalkarak yeniden odaya geçti. Gözleri dehşetle iyice yanmaya başlayan kapıya takılırken içinden dua etmeye başladı. Pencereye koşarak sesini dışarıya duyurmaya çalışıyordu. Başarılı olamayınca gözüne takılan duvar halısını çekip aldı ve yeniden banyoya girdi. Gülüm'ü yerinden doğrultmaya çalışarak halıyı küvetin içine serdi. Genç kadını yeniden küvetin içine yatırdı. Melek banyonun kapısını kapattıktan sonra dumanlardan korunabilmek için dolaptan aldığı havluyu hızla kapının altına serdi.

***

Asaf *yangın* diye bağırdığında bütün çalışanlar koşarak yanına geldi. Bir kolunu ağzına siper yapıp içeriye girmeye çalışıyor ama alevler

bunu engelliyordu. Bir yandan Gülüm'e seslenirken diğer yandan su getirmek için koşuşturan çalışanlarına yol veriyordu. Aklına gelen yangın tüplerini almak için arabasına koşarken amcasıyla göz göze geldi. "Ne oluyor, Asaf?"

Asaf'ın gür çıkan sesi ortamda yankılanırken hiç duraksamadan "Dairede yangın var, Gülüm içeride!" diye bağırdı. O an aklına sadece yatalak kadın gelmişti. Ama Vural Bey'in içine iki kadın için de korku düştü.

"Melek nerede?" Etrafına bakınan adam aradığı yüzü bulamazken birkaç çalışanı abisi Osman Bey'i konaktan çıkarması ve diğer aile üyelerini uyarması için gönderdi. Eline aldığı telefonla ilçe itfaiyesine haber verirken eli ayağı birbirine dolandı. Güler Hanım korkuyla avluya inerken su taşıyanlara evin arkasındaki tulumbadan su çekmeleri için yardım etmeye başladı. Osman Bey aylar sonra konağın avlusuna çıkarıldı. Korkuyla dede yadigârı eve bakarken yangının nasıl çıktığını düşünmeden edemedi. Etrafına bakınırken ailenin tüm üyelerinin orada olduğunu gördü. Hacer Hanım *vahlanarak* dizlerini döverken korkusu oldukça samimiydi. Kimse yangının nasıl çıktığını anlamamıştı. Asaf elindeki yangın tüpünü çalışanlardan birine verdi. Yeniden aşağı, depoya gitti. Orada üç yangını tüpü daha aldı. Bir yandan yangın söndürmeye çalışıyor, diğer yandan da içeri girmek için çabalıyordu. Kendi odasının kapısının yanmış olduğunu görünce iyice çıldırdı.

"Gülüm, korkma, geliyorum!" Asaf sesini içerideki kadına duyurmaya çalışarak onun korkusunu azaltmaya çalışıyordu. Melek o kadar endişeliydi ki yakınlardan gelen Asaf'ın sesini dahi algılayacak durumda değildi. Dumandan göz gözü görmezken iyice korkmaya başladı. Gülüm korkudan sessizce ağlarken kendisini arkasına alıp korumaya çalışan kızın omuzuna dokundu.

"Beni bırak ve buradan git!" Melek kulağında yankılanan zayıf sesle arkasını döndü. Şaşkınlıktan o anki bulundukları durumu bile unuttu. "Sen... Sen konuşmaya başladın." Melek genç kadının elini kavrarken Gülüm hıçkırarak ağlamaya başladı. Korkudan dili çözüldü. Melek ona sıkıca sarılırken bir yandan da teskin etmeye çalışıyordu.

"Bak ikimiz de buradan çıkacağız. Sen şimdi şunu ağzına tut ve duman solumamaya çalış. Hazır sesin de açılmışken yeniden gitme-

sin." Melek genç kadına gülümserken bir yandan da endişeden yerinde duramıyordu. Nerede kalmıştı bunca çalışan. Banyoya gireli bir saati geçmişti. Yanarak olmasa da boğularak ölebilirlerdi. Duman kapı kilidinin deliğinden banyoya da dolmaya başladı. Bu da odanın kapısının yandığını gösteriyordu. Duvarlar çift bölmeli olduğu için aradaki kalıp odanın iç kısmının yanmasını geciktiriyordu. Ama fazla dayanamayacağı da belliydi.

"Sende nefes al!" Gülüm, Melek'e elindeki kâğıdı uzatırken Melek'in derin nefes almasını istedi. İçine çektiği havayla genç kız öksürürken Gülüm korkarak ona doğru doğruldu. Belden aşağısını hâlâ hissedemiyordu. Kendi acizliğine ağlarken içinden dua etmeye başladı.

"Sen olmasaydın ben ne yapacaktım?" Melek kendisiyle konuşan kadının güçlük çekmesi karşısında üzülüyordu. Dili çözülmüştü ama uzun zamandır konuşmadığı için kelimeler ağzından zor ve peltek çıkıyordu.

"Bunu düşünme ve havayı içine çek. İçeriye duman gelmeye başladı. Üzgünüm, şu anda tek ihtiyacımız dumandan korunabilmek." Melek genç kadının yanından ayrılarak kapıya yöneldi. Açmasa da sıcaklığı kapı yüzeyinden anlayabiliyordu. Etrafına bakındığında duvarın fayans olması ateşin onlara ulaşmasına geciktirebilirdi ama hiçbir şeyin garantisi olmazdı. En son çare olarak üzerlerini ıslatmayı düşünmeye başladı.

"Melek, ben korkuyorum..."

"Ben de korkuyorum, korkmuyorum desem yalan olur ama buradan çıkacağımızı da biliyorum."

"Özür dilerim, benim yüzümden sen de buraya tıkılıp kaldın." Melek arkasını dönerek genç kadına baktı. Gözlerinde korku vardı ve korkusu sadece kendisi adına değildi. Kendini yanındaki kadından sorumlu hissediyordu. "Yangını çıkaranın kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Karanlıktı, onu görmedim."

"Onu gördüm ama kim olduğunu bilmiyorum. Buradan çıktığımızda ne olacak? Ya yeniden beni öldürmeye kalkarsalar?"

"Hedef sadece sen değilsin Gülüm, ikimiziz. Ben... Birkaç oda ötede kalıyorum." Melek mahcup bir şekilde Gülüm'e bakarken genç kadın güçlükle elini kaldırarak onu yanına çağırdı.

"Keşke bu kadar yakınımda olmasaydın, o zaman sen güvende

olurdun." Melek kadının kendisine olan davranışı karşısında dayanamamış, incilerini dökmeye başlamıştı. Onun kendisine iyi davranması ağırına gidiyordu. Kendisini kötü hissetti. Acaba kim olduğunu bilmiyor muydu? Sıradan bir kız olduğunu mu düşünüyordu? Ya Asaf ondan evlendiğini sakladıysa? Yok... Anlatmış olmalı, onu kendi kulağıyla duymuştu. O zaman neden kendisine iyi davranıyordu? İçine oturan suçluluk duygusuyla kadının elini kavradı. Bakışlarını kaçırarak,

"Özür dilerim" dedi. Gülüm ona anlamaz bir ifadeyle bakarken Melek sözlerine devam etti.

"Özür dilerim, belki de senden özür dilemek için zamanım olmaz. Hayatına kara bir bulut gibi çöktüm... Böyle olmasını istemezdim. Gerçekten özür dilerim. Asaf'la arana girmeyi hiç düşünmedim. Çok özür dilerim... Hakkını helal et. Ben kuma olarak gelmeyi istemezdim, beni affet." Gülüm kendisinden özür dileyen kıza hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyordu. Sıcak ve samimi gülümsemesi Melek'in içini daha çok kavurmaya başladı. Başını iki yana sallarken genç kızın elini daha çok sıktı.

"Kendini bu kadar suçlama, ben Asaf'ı tanıyorum. O gerek görmeseydi seninle evlenmezdi." Melek şaşkınlıkla kadına bakarken güçlükle yutkundu. Boğazını yakan acıyla banyonun iyice duman kaplanmaya başladığını anladı. Gülüm'ün ağzına keseyi dayarken kendisi de koluyla ağzını kapattı. İçinden bildiği tüm duaları okuyordu. Kendisi için olmasa da yanındaki kadının kurtulması için bir yol diliyordu.

"Buradan çıktığımızda her şey daha güzel olacak. Sadece sakin ol... Az kaldı..." Gülüm ağlayarak Melek'e bakarken ağzından çekmeye çalıştığı keseyi genç kıza uzatmak istedi ama Melek ona engel oldu.

"Yapma, sende kalsın, ben iyiyim." Melek yerinde doğrularak son çare banyo dolabında bulunan havluları alıp soğuk suyla ıslattı. Islak havluyu ağzına dayarken dumandan gözleri iyice yanmaya başladı. "Az kaldı, yangını söndürmeye başladıklarından eminim." Melek içinden dua etmeye devam ederken kapı ağzında çıldırmak üzere olan bir adam olduğundan habersizdi. Kendisi için olmasa da yanındaki kadın için çabalayacağını biliyordu.

"Gülüm... Gülüm, neredesin?" Asaf sonunda yangını kontrol altına aldıklarında üzerine ıslak bir battaniye alarak odaya daldı. Yatak boştu!

Asaf boş yatağa şoke olmuş gözlerle bakarken kısa sürede kendisine gelip odaya bakınmaya başladı. Alevler odaya yayılmıştı ama yatağa ulaşmamıştı. "Gülüm neredesin?" Asaf'ın sesini duyan genç kadın güçlükle,

"Buradayız!" diye bağırdı. Asaf sesin geldiği banyoya koşmuş, kapıyı açmasıyla odadaki dumanın da banyoya dolmasına neden olmuştu. Gözleri küvetin içindeki Gülüm'ü bulduğunda etrafına bakınmadan hızla Gülüm'ü kucağına alıp banyodan çıktı. Melek dumanın yüzüne sert çarpmasıyla bir an sersemledi. Nefes almakta zorlanırken Asaf'ın Gülüm'ü alıp banyodan çıkarmasıyla rahat bir nefes aldı. Ama fark ettiği başka bir gerçek daha vardı. Kocası onun varlığını bile fark etmemişti. İçini yakan gerçekle güçlükle ayakta dururken kendisini o anda banyonun ortasında bırakmak ve dünyadan yok olup gitmek istedi. Gözlerini yakan dumandan gözyaşları durmazken aslında kalbini yakan gerçek yüzünden ağlıyordu. Aklına annesi ve ailesi gelince onlara bu acıyı yaşatamayacağını düşünerek gücünü toplamaya çalıştı ve adımlarını olabildiğince hızlandırmaya çalışarak üzerine sardığı ıslak havluyla banyondan çıkıp odanın kapısına yöneldi. Herkes Asaf'ın ardından bakıyordu. Kucağındaki kadını ilk kez görenler vardı ve onun iyi olduğunu öğrenmek isteyenler Melek'in varlığını unutmuştu. Hâlâ yangını söndürmeye çalışanlar yanlarından ruh gibi geçen kıza endişeyle baksalar da söndürmeleri gereken bir yağın olduğu için onu dikkate almadılar.

Genç adam kucağındaki kadını avluya çıkardığında korkudan titriyordu. Onu dumanlardan koruyabilmek için en uzak köşeye götürdü. "Gülüm, geçti canım, iyi olacaksın." Asaf kendi kendine genç kadına konuşurken onların yanına gelen Güler Hanım oğlunu sakinleştirmeye çalışıyordu. Asaf, Gülüm'ü yere uzandırırken iyi olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu. Gülüm, Asaf'ın kendisine yardım etmeye çalıştığının farkındaydı ve aklına gelen kişiyle onun ellerini kavradı. Onun bu hareketi Asaf'ı şaşkına çevirirken mutlulukla, "Gülüm?" diyerek genç kadına sıkıca sarıldı.

"Melek?"

Gülüm'ün ağzından çıkan isimle donup kalan Asaf kadının geri çekildiğinin bile farkında değildi. *Melek?* Gülüm genç adamın yüzü-

ne dokunarak ağlamaya başladı. Kendisi dışarı çıkmıştı ama Melek neredeydi? Konuşmak isterken birden kendisinden geçen genç kadın Asaf'ın kollarında yığılıp kaldı. Konağa çağırılan sağlık görevlileri Gülüm'e yardım etmeye çalıştı. Asaf korkudan titremeye başlamıştı. "Anne, Melek nerede?" Asaf fısıltı gibi çıkan sesiyle sorduğu sorunun cevabını almak isterken etrafına bakınmaya başladı. Bir sis perdesi ardından avluda koşuşturan çalışanlara bakıyordu. Avlunun bir köşesinde korkmuş kardeşleri birbirine sarılmış ağlıyorlardı. Hacer Hanım şoka girmiş gibiydi ve kuzenleri su taşıyanlara yardım ediyordu. Aradığı kişiyi bulamayan gözleri dehşete düşmüşçesine büyüdü.

"Melek nerede?" Sahi içinden sorduğu soruyu dışa vuramıyordu. Sesi nereye gitmişti. Elini boğazına götürürken nefes alamadığını hissetti. Hayır, onu bulmak zorundaydı. Deli gibi etrafına bakınırken onun alevlerin arasında olma düşüncesini reddediyordu.

"Asaf, oğlum?" Asaf kendisine seslenen amcasını duymuyordu bile. Önüne çıkanları kenara iterken gözleri karanlıkta ağır bir şekilde merdivenlerden inen gölgeye takıldı. Herkes kendi işine bakarken o öylece tek başına ayakta durmaya çalışıyordu. Konağı saran alevler de neydi ki içini saran yangının yanında? Koşmak istiyor, yalnızlığını gidermek için genç kızı sarmak istiyordu. Ama beton dökülmüş ayakları yerinden kıpırdamıyordu. Genç kız merdivenlerin sonuna geldiğinde daha fazla dayanamayıp yere yığıldı. Yuttuğu duman onu güçsüz bıraksa da asıl yaşadığı ruh hali onu bitirdi. Yerde sırt üstü dönerken dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Gün boyu çıldıran gökyüzü sanki birden sakinlemiş ve fırtına içindeki yorgunlukla uykuya dalmıştı.

"Abla?" Asaf karısına doğru koşarken kulaklarında yankılanan sesle olduğu yerde donup kaldı. Vedat telsizden duyduğu Arıkan konağı yangını anonsuyla arabasına atladığı gibi konağa geldi. Yol boyunca Melek'e bir şey olmaması için dua ederken arabayı nasıl kullandığının farkında bile değildi. Melek'e bir şey olursa annesine nasıl hesap verirdi. Avludan içeri girdiğinde ise Melek'i yere yığılırken görünce korkuyla ona doğru atıldı. Yanına ulaştığında ablasının önce gülümsediğini, sonra da gözlerini kapattığını görünce onu kollarına çekerek adını bağırmaya başladı. "Abla, aç gözlerini... Abla, n'olur bak, buradayım, sana bir şey olmayacak." Vedat korkuyla etrafına bakınırken

Asaf'la göz göze geldi. Onun öylece dikilmiş kendilerini izlemesine öfkelenmişti. Birkaç sağlık görevlisi Melek'e müdahale ederken onu getirdikleri ambulansa alıp hava maskesi taktılar. Vedat onun yanına binerken Asaf ne yapacağını bilmez bir şekilde arkasına baktı. İleride yatan Gülüm'ün yanına gitmesi gerekiyordu ama aklı Melek'te kaldı.

"Sen karına git doktor, ablamla ben ilgilenirim." Vedat'ın ses tonu o kadar sertti ki genç adam kanının çekildiğini hissetti. Vedat ambulansa gitmelerini söylerken yolda amcası Yağız'ı aradı. Üstünkörü olanları anlatırken Melek'i götürdükleri hastaneye gelmesini istedi. Yol boyu bir ayılıp bir bayılan genç kızın ağzından sadece Gülüm'ün adı çıkmıştı.

"O nasıl, Vedat?" Melek'in elini kavrayan genç adam sinirlenerek,

"Onun başında kocası var, biraz kendini düşün abla!" Vedat genç kıza söylenirken ambulans taşlı yollarda ilerlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra hastanenin önüne geldiklerinde Yağız da arabasıyla onlara yetişti.

"Vedat ne oluyor burada?" Yağız endişeli bir şekilde sedyede yatan yeğenine koşarken Vedat kısaca,

"Konakta yangın çıkmış, ablam dumandan etkilendi" dedi. Yağız genç kıza müdahale ederken bir yandan da Vedat'tan olanları dinliyordu. "Tek bildiğim, konakta yangın çıktığı ve ablamı konağın avlusunda yere yatarken bulduğum... Sanırım yangın onların katında çıkmış." Yağız korkuyla yeğenine bakarken durumu hakkında birkaç doktorun da muayene etmesini istedi. İlçe hastanesi olduğu için o saatte çok fazla doktor yoktu ama olanlar da genellikle işinin ehli doktorlardı. Kendisi de, damadı olacak adam da genel cerrahiye bakıyorlardı. Haftanın belirli günleri ameliyat yaparken diğer günlerde polikliniklerde hasta muayene ediyorlardı.

"Asaf nerede, neden karısının yanında değil?" Yağız sinirlenerek sorduğu bu soru karşısında aldığı cevapla dişlerini sıkmaya başladı.

"O zaten karısının yanında. Sanırım o da yangından etkilenmiş." Yağız gözlerini kapatarak bir süre sakinleşmeye çalıştı. Ne yapabilirdi ki? Adamın iki karısı vardı ve yatalak olan karısının ona daha çok ihtiyacı olacaktı. Üzüntüyle karşısındaki baygın yeğenine baktı. Kızın dumandan ne kadar etkilendiğini anlamaya çalışan meslektaşları onun etrafını sarmıştı. Eğer hatırı sayılır bir tanıdığın varsa doktorlar etra-

fında pervane oluyordu. Onların da şu anda tek düşündüğü şey Asaf Bey'in karısını iyi etmekten çok Doktor Yağız'ın yeğenini iyileştirme çabasıydı.

"Biz dışarıya çıkalım, onlar işlerini rahat yapsın."

"Amca iyi olacak, değil mi? Onu öyle yerde yatarken görünce çok korktum." Yağız bir elini genç adamın omuzuna atarken hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Hastanenin önünde duran tanıdık arabadan inen kişileri gören Yağız hiç kıpırdamadan bekledi. Asaf, Gülüm'ü tam bir muayene edebilmek için hastaneye getirmişti. Genç kadının bilinci açıktı ama yine de emin olmak istiyordu. Arka kapıyı açıp genç kadını kucağına aldı. Gülüm kollarını genç adamın boynuna doladı. Asaf hâlâ onun bedeninin üst kısmını hareket ettirebildiğine inanamıyordu. Gülüm başını çevirip kendilerine bakan bir çift yeşil gözle karşılaşınca elini ona doğru salladı. Asaf onun neden heyecanlandığını anlayamasa da Yağız fark etmişti. Kadın kendisini tanımıştı.

"Doktor Bey?" Gülüm'ün sesi çok çıkmasa da Yağız bu hitabı duymuştu. Asaf onun sesleninceye kadar Yağız'ı görmemişti. Onlara doğru gelen adama gergin bir şekilde bakarken Yağız genç kadına hafif gülümseyerek,

"İyi olmanıza sevindim, sizi tutmayalım" dedi. Arkasını dönüp hastaneye gireceği sırada Gülüm dayanamayıp sordu:

"Melek nasıl? O iyi mi?" Yağız şaşkınlıkla arkasını dönüp genç kadına bakarken gözleri kısa süreliğine onu kucağında tutan adama kaydı. Asaf mahcup bir şekilde gözlerini kaçırırken Yağız onun tepkisini merak ediyordu.

"Henüz belli değil, bekliyoruz." Yağız sözlerini devam ettirdi: "Bilinci hâlâ kapalı, kendine gelmesi zaman alabilir. Oldukça duman solumuş..." Gülüm duydukları karşısında hıçkırırken,

"Benim yüzümden, benim yüzümden!" deyip duruyordu. Yağız onun bu sözlerini duyunca kadın için üzülmeden edemedi. Asaf arkasını dönerek hızla hastaneye girdi. Aklı Melek'te kalmıştı. O iyileşmek zorundaydı.

Saatler ilerlemiş ama Asaf bir türlü Melek'in yanına girememişti. Yağız onu hiç yalnız bırakmadığı için Asaf'ın da odaya girmesini engelleyerek onu Gülüm'ün yanına gönderdi. Genç adam delirmek üze-

reydi. Gülüm'ün muayenesinden sonra iyi olduğunu öğrenmek içini rahatlatsa da asıl merak ettiği kızı görememek canını sıkmaya yetiyordu. Endişeliydi ve endişesini bir türlü yansıtmaya cesaret edemiyordu. "Melek'e bakabildin mi?" Asaf karısının sürekli Melek'i sormasına kaşlarını çattı.

"Melek'i neden bu kadar merak ediyorsun, Gülüm? Onun iyi olduğuna eminim." Asaf'ın kızgın sesine karşılık Gülüm oldukça sakin konuşuyordu.

"Elbette onu merak edeceğim, onun sayesinde hayattayım."

"Anlamadım, ne demek istiyorsun?" Gülüm üzgün bir şekilde bakışlarını kaçırarak ellerine bakmaya başladı. Parmaklarını oynatırken hâlâ onları hareket ettirebildiğine inanamıyordu. Gözlerinden bir bir yaş akarken içine dolan buruk mutlulukla Asaf'a baktı.

"O olmasaydı çoktan ölmüştüm. Oradan çıkıp gidebilirdi ama beni bırakmadı. Odaya girdiğinde o kadar soğukkanlıydı ki... Ben korkudan öleceğimi sanırken onun tek yaptığı beni sakinleştirmeye çalışmaktı. Kapının kilitlendiğini duyunca çok bağırdı, sesini duyurmaya çalıştı ama onu kimse duymadı. Dumanları görünce camları açtı ama banyoya geçmeseydik dumandan zehirlenmiş olurduk."

"Seni banyoya götürmeyi akıl edip nasıl taşıdı, hâlâ inanamıyorum." Gülüm kocasının yüz ifadesine gülümserken içtenlikle,

"Beni kucağına almak isterken yüzünü görmeliydin Asaf, o kadar sevimliydi ki?"

"Seni kucağında mı taşıdı? Ben belinden sürükleyebileceğini düşündüm ama kucaklayabileceği aklıma gelmedi." Gülüm ellerini kaldırarak sallamaya başladı. Onları hareket ettirmek o kadar iyi hissettiriyordu ki sürekli elleriyle oynamaya başladı. "Beni kucağında taşımadı, sırtına aldı." Asaf şaşkınlıkla genç kadına bakarken Gülüm gülümseyerek,

"Sırtına alıp banyoya taşıdı, sonra da elime kese kâğıdı verip dumanı solumamam için onu ağzıma dayadı." Asaf duyduklarını sindirmeye çalışırken içinden de *akıllı cadı* diye söyleniyordu. Yüzünden yaşadığı gurur okunurken Gülüm yeniden ağlamaya başladı. "Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem, Asaf... Git iyi olup olmadığını öğren lütfen." Asaf genç kadının alnını öperek odadan ayrıldı. Zaman geçtikçe, saatler

ilerledikçe hastanedeki kalabalık daha da arttı. Kapıda bekleyen annesi ve diğer aile üyelerini görünce onlara doğru ilerledi.

"Asaf oğlum, gelinim nasıl?"

"İyi anne, merak etme..." Güler Hanım oğlunun sözleriyle derin bir nefes alarak iki elini kalbinin üzerine birleştirerek gözlerini kapattı. Sonradan Vural'ın sorusunu duyunca kendisine geldi.

"Melek nasıl?" Asaf, amcasının sorusuyla gözlerini kaçırırken Güler Hanım kayınına döndü.

"İyi dedi ya, Vural!" diye çıkıştı. Vural Bey yengesine imalı bir şekilde bakarak,

"Sen gelinini sordun, oğlun da karısı olarak gördüğü kişinin iyi olduğunu söyledi. Melek için bir şey söylemedi."

Asaf, amcasının sözleri karşısında öfkelenerek, "Amca!" diye uyarıda bulunurken Vural Bey yangın sırasında olanları gördüğü için susmak istemedi. Yeğeninin avluda karısına uzaktan bakması, ona yardım etmemesi dikkatinden kaçmadı. O ilk karısıyla ilgilenirken Melek yangından tek başına çıkmıştı. Genç kızın merdivenlerden aşağı inen perişan hali gözünün önünden gitmezken asıl içine oturan onun avluya yığılıp kaldıktan sonra buruk bir şekilde gülümsemesi olmuştu. Eğer o kızı biraz olsun tanıdıysa bundan sonra konakta kalmayacağına emindi. Yeğeni hayatının en büyük kaybını yaşayacaktı. Bunu dışarıdan bakan biri olarak görebilirken Asaf'ın hissedemiyor oluşuna inanamıyordu. Zaman onlara her şeyi gösterecekti.

27. BÖLÜM

Güçlükle ulaşabildiği odanın kapısına geldiğinde etrafa bakınarak kapı kolunu kavramış ama indiremeden duyduğu sesle olduğu yerde kalmıştı. Arkasını dönmeden önce söylenirken kendisine seslenen kişi yanına ulaştığında dişlerini sıkarak başını çevirip muhatabını gözleriyle buldu.

"Bir şey mi oldu?" Yağız seri ama uzun adımlarla Asaf'ın arkasında belirdiğinde onun kendisine olan bakışlarından sorusundan hoşlanmadığını anladı. "Olan şey her fırsatta benim bu odaya girmemin engellenmesi..." Asaf karşısında olan kişinin kim olduğunu umursayacak durumda değildi. İçerideki kızı merak ediyor, endişeleniyordu. Kendisi onu görmeden de endişesi geçmeyecekti. "Senin karının yanında olman gerekmiyor mu?" Asaf ellerini iki yanda yumruk yaptı ama sakin kalmayı başardı. "Unutuyorsunuz galiba, içerde yatan kız da benim karım!" Yağız alaycı bir şekilde gülümserken Asaf başını iki yana sallayarak kapıyı açıp odaya girdi. Yağız onun ardından girmek istediğinde ise genç adam kapıyı hızlı ama çarpmadan kapatarak onun dışarıda kalmasını sağladı.

Loş odada sadece yatağın baş ucundaki led ışıklar yanarken ışığın morumsu rengi genç kızın üzerine şerit gölgeler gibi düşüyordu. Asaf yatakta gözleri kapalı bir şekilde yatan kızın uyuduğunu düzenli nefes alış verişinden anlasa da onun nasıl olduğunu kendisi de görmek istedi ve ayakucunda bulunan masanın üzerindeki dosyasını alarak tahlil sonuçlarını ve yapılan işlemleri inceledi. Melek'in koluna takılı olan serum bitmek üzereydi ve ağzında daha rahat nefes alması için oksijen maskesi vardı. Ciğerlerinin iyi olduğunu öğrenince derin bir rahatlama yaşadı. Uyuyan kızı bir süre izledikten sonra onu uyandırmadan odadan

çıktı. Kapı önünde kendisine öfkeli bakan iki adamı görünce duraksasa da onların bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Uyuyor, sonuçlara göre iyi..." diyerek arkasını dönüp oradan uzaklaşmaya başladığında Vedat'ın öfkeyle öne doğru atılması Yağız'ın da onun önüne geçmesini sağladı.

"Vedat, sakinleş!" Yağız'ın uyarısına aldırmayan genç adam öfkeyle söylenmeye başladı.

"Onun burada ne işi var? O adam benim ablamı hak etmiyor." Yağız genç adamın sözlerine gülümseyerek onu oturttu.

"O adam ablanın kocası..." Vedat elleriyle başını avuçlarken sakinleşmek için elinden geleni yapıyordu. "Lanet bir durum bu ve ben ablamın o ailenin yanında kalmasını istemiyorum. Orası şeytan yuvası gibi..." Vedat'ın sözleriyle Yağız iyice gerildi. Olayın nasıl çıktığını öğrenmek için elinden geleni yapacağına kendi kendine söz verdi.

"Bu durum bizimkilerin kulağına gitmesin!" Yağız Vedat'ı uyarırken genç adam ileride bir noktaya göz dikmiş, korkuyla yutkunmaya başladı. "Artık çok geç, o geliyor!" Vedat karşıdan kendilerine doğru gelen Sedat'ın yüz ifadesini görünce birden ürperdi. Bu adam bakışlarıyla bile insanlara korkudan kalp krizi geçirtebilecek bir adamdı. Yağız abisini sinirli bir şekilde kendilerine doğru geldiğini görünce gerildi.

"Nerede o?" Sedat'ın gür ve öfkeli sesi Yağız'ı bile ürküttü. Kaç yaşında adam olursa olsun abisinin bazı hallerinden hâlâ çekiniyordu. Sedat'ın gözü dönmüş halini en son ne zaman gördüğünü hatırlamazken şimdiki halinden iyi olduğu kesindi.

"Sana bir soru sordum, nerede o?" Yağız yutkunarak,

"Kim?" diye sordu. Sedat kardeşinin yakasına yapışarak,

"Kızıma sahip çıkamayan o adam!" dedi. Vedat adamın öfkesinden nasibini almamak için geri dururken Yağız burnundan derin bir soluk verdi.

"Biraz sakin ol abi, kızın içeride ve sesini duyarsa kötü olur." Sedat kızının yattığı odanın kapısına bakarken endişeyle kardeşine döndü. Yangın haberini aldığında kızının nasıl oluğunu sormuş, onun hastaneye kaldırıldığını öğrenince korkudan eli ayağı boşalmıştı.

"Kızım iyi mi, Yağız?" Sedat'ın aniden yumuşaması genç adamın

dikkatinden kaçmadı. Onun korkusunu hissederek gülümsedi. "Merak etme abi, Melek çok iyi. Burada kalmasına bile gerek yok. Önlem olarak onu burada tutuyorum." Sedat kardeşine inanmak istiyordu. Odanın kapısını yavaş bir şekilde açarken odanın loş olmasından onun uyuduğunu anlamış ve sessizce yatağa ilerledi. Kızının ağzındaki maskeyi görünce korkuyla Yağız'a bakarken onun endişesini almak istemiş, abisinin omuzunu sıkarak,

"Kızın bugün bir hayat kurtardı abi, onunla gurur duymalısın. Hiçbir sorun yok ve sadece biraz hava vereceğiz. Duman organlarına hasar vermedi." Sedat gözleri nemli olarak kızına iyice yaklaşıp dudaklarını alnına bastırdı.

"Meleğim..."

"Baba?" Melek uykusunda babasının sesini duymuşçasına babasına seslendi. Sedat kızının elini avuçlarına alarak, "Kızım, ilk göz ağrım..." derken Yağız baba kızı yalnız bırakmak için odadan çıktı. Melek gözlerini aralarken Sedat heyecanla ona yaklaştı.

"Meleğim, iyi misin hayatım?" dedi. Genç kız gözleri yaşlı bir şekilde babasına baktı.

"Baba... Sen ne zaman geldin?" Maskenin altından konuşmak zor olsa da babasına sesini duyurabilmişti. Melek elini kaldırarak maskeyi çıkarmak isteyince Sedat ona engel oldu. "Buradan konağa dönüyoruz, bir daha o konağa adım atmayacaksın." Melek babasının sözleriyle gerilirken ne söyleyeceğini bilemedi. Gözlerini kapattığında Sedat onun kararsız kaldığını anlasa da üstelemeye devam etti.

"Boş yere gözlerini yumma, Melek, ben seni sokakta bulmadım. Annen olanları öğrense neler olur, biliyor musun?" Genç kız korkuyla gözlerini aralarken Sedat onun elini alıp öpmeye başladı. "Sana bir şey oldu diye ödüm koptu. Çok şükür ki iyisin... Kızım, sana bir şey olursa biz ne yaparız?" Melek yanağından akan yaşı silerken Sedat kızının ağlamasına üzüldü.

"Kocan olacak adam nerede, neden yanında değil?" Melek onun sorusuyla yeniden gerilirken asıl hissettiği endişeydi. Acaba Gülüm nasıl olmuştu?

"Onun karısının yanında olması gerekiyor, baba. Durumunu biliyorsun."

"Evet, karısının yanında olmalı ama burada değil..."

"Baba lütfen, neden bahsettiğimi biliyorsun. Gülüm de benimle birlikteydi... O da yangından etkilendi. Ben sağlıklıyım ama o... Onun rahatsız olduğunu biliyorsun." Sedat kızının temiz kalbine hayran kalmış, hafif gülümsemişti. "Baba geri geleceğim ama sizinle görüşmek için. Zaten okula dönmem gerekiyor." Sedat kızının sözlerine şaşırırken aklına Asaf geldi.

"Kocan okul meselesine ne diyor?" Melek gözünün önüne gelen görüntülerle bakışlarını kaçırırken bir süre duraksadı. Babasının homurtusunu duyunca kendine gelen genç kız tekrar bakışlarını babasına çevirdi.

"Ona kalsa çoktan okula gitmiştim. Ben işim olduğu için sınav haftası gitmek için direttim." Sedat kızına kaşlarını çatarken onun neden okula gitmediğini anlamaya çalışıyordu. Melek okulu için kendisine bile kafa tutmuştu. Dışarıdan eğitim almasını isterken kızı inat ederek okula kayıt ettirmişti. Onun yanından ayrılmasını istemiyordu. Ne yaparsa yapsın kızından ayrı kaldığı çocukluk yıllarını telafi edemediğini düşünüyordu.

"O zaman buradan çıkınca hemen okuluna gideceksin. Ben kâhya kadına haber ederim." Melek babasına gülümserken aklına yeniden Gülüm geldi.

"Baba bana amcamı çağırır mısın?" Sedat onun sorun yaşadığını düşünerek hemen ayaklandı.

"Ne oldu, bir yerin mi ağrıyor?" Melek yeniden maskesine uzanırken Sedat kapıya yöneldi, dışarıda duran kardeşini içeri çağırdı. Yağız abisinin endişeli halini görünce hızla içeri girdi. Melek amcasının yüzünün ifadesine hafifçe gülümsedi. Böyle bir ailesi olduğu için ne kadar şükretse azdı.

"Amca?" Yağız onun yanına gelerek elini tuttu. Sedat da diğer tarafa geçerek kızına odaklandı.

"Söyle hayatım, ne istiyorsun?"

"Amca bu can sıkıcı maskeyi çıkar artık" dediğinde Yağız gülümseyerek başını salladı ve yan tarafta duran hava tüpünü kapatarak maskeyi ağzından çıkardı. "Amca o nasıl oldu? İyi, değil mi?" Yağız kimi sorduğunu anlasa da abisinin tepkisinden korkarak cevap vermekten

çekindi. "Amca, sana bir soru sordum. Gülüm iyi mi?" Yağız *battı balık yan gider* diye düşünerek,

"İyi, merak etme. Üstelik *her şerde bir hayır var* derler ya, Gülüm'ün dili çözüldü. Henüz tam olarak iyileşmese de en azından artık belden yukarısını kullanabiliyor." Melek duyduklarıyla derin bir rahatlama yaşarken elleriyle yüzünü sıvazlayarak, "Çok şükür!" dedi. Sedat ve Yağız bir birine bakarken genç kız onların bakışlarından utanarak gözlerini kaçırdı. "Amca, bana Vedat'ı çağırır mısın?" dediğinde Sedat kızının isteğini Yağız'a bırakmayarak kapıya yöneldi. Az önce onun Yağız'ın arkasına saklandığını fark etti ama bir şey söylemedi.

Kapıyı açınca, "Vedat!" diye sert bir tonda genç adamın adını söylerken onun kendisinden çekindiğini gösteren hareketi karşısında gülümsememek için kendisini güçlükle tuttu. "İçeriye gel, ablan seni çağırıyor."

Vedat ağır adımlarla ama dikkatli bir şekilde Sedat'ın yanından geçip kapıdan girerken üzerindeki bakışların altında sinmemeye çalışıyordu. Melek ona bakarak gülümseyince Vedat da ablasına karşılık verdi. Aralarında fazla yaş farkı yoktu ama Melek her zaman onun ablası oldu. "Abla nasılsın, kendini iyi hissediyor musun?" Melek endişeli olan genç adama elini uzatırken Sedat homurdanarak odadan çıktı. Şu anda ikilinin konuşmasını dinleyecek durumda değildi. Yağız'ın da odadan çıkmasıyla Vedat ve Melek yalnız kaldı.

"Konağa neden gelmiştin, Vedat?" Melek gözlerini kapatmadan önce kardeşinin yüzünü gördüğünü hatırlayınca bir şey olduğunu sandı. "Telsizden yangın anonsunu duyunca sana bir şey oldu diye çok korktum. Konağa senin iyi olduğunu görmeye geldim."

Melek minnetle genç adama bakarken, "Teşekkür ederim. Geldiğin ve beni yalnız bırakmadığın için çok teşekkür ederim. Sen orada olmasaydın, ben... Ben kendimi çok kötü hissederdim." Vedat onun sözleri karşısında üzülürken aklına Asaf'ın avluda kendilerine doğru baktığı ifadesi geldi. Adamın korkusu gözlerinden anlaşılsa da Melek'in yerde tek başına yatıyor oluşu korkmuş olmasının önemini yok ediyordu. Ona göre ablası sahipsiz bir şekilde öylece terk edilmişti.

"Kimseye bir şey oldu mu, Vedat?" Genç adam başını sallayarak,

"Yangını söndürmüşler. Konak dayanıklıymış. Salon ve tek odada ağır tahribat olmuş. Onu da kısa sürede hallederler."

"Umarım benim odamda bir şey yanmadı. Dedemin bana bıraktığı hatıralar vardı. Onlara bir şey olursa dayanamam." Vedat üzülen ablasını teselli etmek istercesine ona sarılırken,

"Merak etme, eminim odanda fazla zarar yoktur" dedi. Genç kız aklındakini yapmak için Vedat'ı nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Sonunda derin bir nefes alarak konuşmaya başladı:

"Vedat, senden bir şey isteyeceğim ama itiraz etmeyeceksin." Vedat şüpheyle genç kıza bakarken onun devam etmesini bekledi. "Bir süre babam ve amcamı buradan uzak tutmanı istiyorum." Genç adam bu istek karşısında gözlerini kısarak,

"Neden?" diye sorunca Melek bakışlarını kaçırarak,

"Onu görmeye gitmem gerek. İyi olduğunu kendi gözlerimle gördükten sonra içim rahat edecek. Herkes iyi olduğunu söylüyor ama ben kendim görmeliyim" dedi. Vedat onu onaylamasa da ablasının inadını kısa sürede öğrendiği için yardım etmeyi kabul etti.

"Peki, kocan ne olacak?" Melek, Asaf'ı hiç düşünmemişti. O, Gülüm'ün yanındayken odaya giremezdi.

"Onu ben hallederim. Sen bizimkileri birkaç saat buradan uzak tut."

"Birkaç saat mi? Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?" Melek kardeşinin sözlerine gülerken yüz ifadesi çok komikti.

"Onu da sen düşün, polis değil misin?" Vedat ne yapacağını düşünürken Sedat'ı konağa gönderebileceğini düşündü. Bunun için de iki afacanın yardımına ihtiyacı vardı. Aklına geleni uygulamak için odadan çıkıp önce evdekileri aradı, sonra Sedat'ı arayıp konağa çağırmalarını istedi. Asude annesinin iyi olmadığını öğrenirse hemen konağa gideceğini düşünen genç adam yaptığından suçluluk duysa da başka çaresi yoktu. Birkaç dakika sonra Sedat hızlı adımlarla odaya doğru ilerlerken Vedat'la kapıda karşılaştı.

"Bir sorun mu vardı?" Adamın yüzündeki endişeyi görünce Vedat kendinden utansa da en azından eve gidip annesine bakmasının iyi olacağını düşünerek içini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Benim konağa dönmem gerek, sen ablanla kal. Birkaç saate dönerim."

"Tamam, ben yanındayım." Sedat bir kapalı kapıya, bir de Vedat'a bakarken genç adamın omuzunu sıkarak. Endişeyle.

"Ablan önce Allah'a, sonra da sana emanet, evlat... Sakın yalnız bırakma!" dediğinde Vedat'ın içi bir garip oldu. Sedat'ın bakışlarındaki güveni daha önce kimsede görmemişti. Yıllarca çektiği özlemin Sedat tarafından bu kadar çabuk açığa çıkarılması genç adamı gafil avladı. Kelimeler boğazında yumru olurken başını güçlükle salladı. Şu anda konuşursa sesinin çıkmayacağını düşünüyordu. Sedat arkasını dönüp hızla hastane çıkışına doğru giderken Vedat odaya girerek üzgün bir şekilde ablasına baktı.

"Ne oldu, Vedat?" Genç adam sıkıntılı bir şekilde omuzlarını aşağı düşürdü.

"Babanı konağa gönderdim, annem iyi değil diye..." Melek endişeyle otururken Vedat ona bakarak,

"Sen bu kadar endişelendiysen onu düşünemiyorum. Merak etme, Asude anne iyi. Sadece baban gitsin diye öyle söyledik." Melek genç adamın hüzünlü haline üzülerek,

"Merak etme, o iyi olacaktır. Annemi görünce her şeyi unutur." Vedat başını salladı.

"Amcan ne olacak? Onu nasıl ikna edeceğiz?" dedi. Melek omuz silkeleyerek,

"O anlayışlıdır, bunu neden istediğimi anlayacaktır. Hatta bize yardımcı bile olabilir. Şimdi bana yardım et de buradan çıkayım. Hangi odada kaldığını biliyor musun?" Vedat başını sallayarak cevap verdikten sonra genç kızın koluna girerek odadan dışarı çıktılar. Hastanenin koridorunda ağır adımlarla ilerlerken Vedat endişeli gözlerle bakıyordu.

"Merak etme, ben iyiyim, serumdan sanırım bir an başım döndü." İkili yürümeye devam ederken karşıda açılan kapı dikkatini çekti. Kapıdan dışarı çıkan adamı görünce heyecanlanan genç kız Asaf'ın ters tarafa doğru ilerlemesiyle rahat bir nefes aldı. Şu anda onunla karşılaşmak için hazır hissetmiyordu. Vedat'la göz göze gelince genç kız onu Asaf'ı kontrol etmesi için gönderirken kendisi de geldiği kapının kolunu indirerek hızla içeri süzüldü. Arkasını dönmeden önce cesaret

toplayan Melek kendisine seslenen kadının sesini duyunca ağır bir şekilde Gülüm'e döndü.

"Melek, sen iyi misin? Ah, seni çok merak ettim. İyi olmana çok sevindim." Gülüm kapıdan içeri giren genç kızı görünce başta yanlış gördüğünü sandı, sonra da heyecanla konuşmaya başladı. Melek onun heyecanını anladığında istem dışı olarak güldü. Genç kadın o kadar sevimli görünüyordu ki Melek ister istemez ona imrendi.

"Ben iyiyim, sen nasıl oldun?" Gülüm ona gülümseyerek ellerini iki yana açtı.

"Şuna baksana, artık onları kullanabiliyorum. Senin sayende..." Melek onun çocuksu hareketlerine karşı gülümsüyordu.

"Senin adına çok sevindim. Umarım yakın zamanda ayağa da kalkarsın." Melek içtenlikle konuşurken içinden de onun için dua ediyordu. "İyi olman senin için daha güzel. Bundan sonra o konakta dikkatli davranman gerekiyor. Kendini korumalısın Gülüm, herkese güvenme." Gülüm onun neden bu şekilde konuştuğunu anlayamamıştı.

"Neden böyle konuşuyorsun, sanki veda eder gibi?" Kızın gözlerine çöken hüznü görünce Melek de üzüldü.

"Benim okuluma dönmem gerek, Gülüm. Sen iyi olduğuna göre artık sınavlarım için rahatlıkla okula dönebilirim." Gülüm anlayışla ona bakarken genç kıza elini uzatarak tutmasını istedi.

"Sen olmayınca o konak çok sıkıcı olacak!" dediğinde yanağından aşağı bir damla yaş düştü. Melek onun elini tutmak istediği sırada odanın kapısının açılmasıyla hızla geri çekildi. Asaf odaya girdiğinde hiç beklemediği bir görüntüyle karşılaşınca kısa çaplı bir şaşkınlık yaşasa da kendisini hemen toparladı. Bakışları Melek'ten Gülüm'e dönünce birden kaşları çatıldı. Gülüm yanağından akan yaşı silip Asaf'a gülümserken onun bakışlarından hoşlanmamıştı. Konuşmak için ağzını açtığında Asaf'ın sert sesiyle donup kaldı.

"Senin bu odada ne işin var? Neden buradasın?" Melek gelen sert tepkiyle bir adım geri giderken Asaf öfkeyle ona doğru ilerleyerek karşısında dikildi.

"Ona ne söyledin de ağladı? Gülüm'den uzak dur diye sana en başında söylemiştim!" Melek genç adamın konuşmasına devam etmesini beklerken elleri iki yanda yumruk oldu, tırnakları avucunun içine batıyordu.

"Asaf, lütfen sakin olur musun?" Gülüm araya girmek isterken Asaf ters bakışlarıyla onu da susturdu. "Hemen odana git, bir daha seni bu odada görmeyeceğim." Melek gözlerine dolan yaşları akıtmamak için kendisini sıkarken bakışlarını Asaf'tan kaçırmamıştı. Başı dik bir şekilde genç adamın gözünün içine bakarken dudakları istemsizce yukarı kıvrıldı. Konuşmasına gerek yoktu, o gülümseme Asaf'ın kanının çekilmesine neden oldu. Arkasını dönüp kapıya doğru gitti, kapı ağzında Gülüm'ün seslenişini duydu ama ona bakmaya gerek görmeden hızla odadan çıkı.

"Asaf bu yaptığın da neydi böyle? Sana neler oluyor? Ona neden bu kadar sert davrandın?" Gülüm ağlamaklı sesiyle genç adama sorular sorarken Asaf kapanan kapıya diktiği gözlerine dolan ıslaklığı geri göndermeye çalıştı ama başarılı olamayınca sert tutmaya çalıştığı sesiyle,

"Sen karışma Gülüm, ben biraz hava alacağım" diyerek hızla odadan çıktı. Yüreği yangın yerine dönerken yutkunmaya çalışıyordu. Hayatı boyunca o gözlerdeki hayal kırıklığını unutmayacağını biliyordu. Nefes alamadığını hissedince kendisini güçlükle hastanenin bahçesine attı.

Melek ağır adımlarla koridorun duvarlarına tutunarak odasına ulaştı, birden ayakları tutmaz oldu. Vedat onu uzaktan izlerken yere düşmek üzere olduğunu anladığında hızla genç kıza ulaştı.

"Vedat?" Melek nefes almaya çalışırken kendisine uzatılan ele sıkıca sarıldı. "Vedat nefesim kesiliyor!" Vedat ablasının durumuna üzülürken güçlü durması gerektiğini biliyordu. Genç kızı kollarının altından tutarak onu odasına götürdü. Kendi kendine kızıyordu. İsteğini kabul etmemeliydi. "Abla, iyi misin?" Melek başını sallarken yatağına uzanarak cenin pozisyonu almıştı. Vedat yalnız kalmak istediğini düşünerek odadan çıkarken düşmüş omuzlarla kapının hemen karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Ablası için bundan sonra elinden geleni yapacaktı.

Asaf birkaç saat sonra Gülüm'ün odasına dönerken asıl gitmek istediği yeri düşüncelerinden çıkarmaya çalışıyordu. Acaba nasıldı? Ne yapıyordu? Asaf kendi düşüncelerinde boğulurken Gülüm onun dalgınlığını fark ederek hüzünle genç adama baktı. "Neden ona böyle davrandın, Asaf? Melek benim hayatımı kurtardı. Artık seni affetmeyecek." Asaf gözlerini kapatarak soruları geçiştirirken genç kadına bakarak,

"Çıkış işlemlerini yaptım, birazdan konağa döneceğiz" dedi. Gülüm sorularına cevap alamayınca daha da endişeleniyordu. Asaf'ı iyi tanıyordu ve onu ilk kez böyle görmüştü. O kibar, düşünceli adamın yerine yabani bir adam gelmişti. Gözlerindeki ifadeyi uzun zamandır görmemişti. Asaf korkuyordu! Ama neden korktuğunu anlamıyordu. Genç kızı kucağına alıp tekerlekli sandalyeye koyarken odanın kapısını açarak hastanenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Kapı ağzında Yağız'la karşılaştıklarında Asaf durmak zorunda kaldı.

"Çıkıyor musunuz?"

Gülüm üzgün bir şekilde başını salladı. Yağız, "Melek'i gördün mü?" diye sordu. Asaf ona cevap vermedi. Yağız yeniden konuştu. "Melek'i almadan mı gideceksin? O artık senin sorumluluğunda, sanırım unutuyorsun?" Asaf kaşlarını çatıp adama bakarken,

"Melek yalnız değil, yanında siz varsınız. Gülüm'ü konağa bırakmam gerekiyor" dedi. Yağız sandalyedeki kadına gülümseyerek,

"İyi olmana sevindim, yakında ayağa kalkacağına eminim" dedi. Genç kadın ona minnetle bakarken,

"Teşekkür ederim" dedi. İkili arabaya doğru ilerlerken Yağız hastaneye girerek yeğeninin yanına gitti. Melek ağlayarak uykuya daldığında perişan bir halde görünüyordu. Yağız onun yüzünün kızarmış olduğunu gördüğünde sinirlenerek odadan dışarı çıktı. Vedat kapının açılmasıyla hızla yerinden doğrulurken Yağız ona kaşlarını çatarak bakmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Anlamadım?" Vedat, Yağız'ın sorusunu gerçekten anlamadı. "Melek'e ne oldu? Neden perişan bir halde?" diye sorduğunda Vedat suçlu gibi bakışlarını kaçırdı.

"Ne olduğunu bilmiyorum, sadece o kadını görmeye gittikten sonra bu hale geldi" dedi. Yağız başta sinirlense de sonra sakinleşti ve yeğeninin uyanmasını beklemeye başladı. Melek bir süre sonra uyandığında yerinden doğrularak daha fazla hastanede kalmak istemediği için yataktan çıkarak amcasının kendisi için getirdiği temiz kıyafetleri üzerine geçirdi. Konağa gitmek zorundaydı. Dedesinin hatıralarına bir şey olup olmadığını görmeliydi. Odasının kapısını açtığında kapıda bekleyen Vedat hemen ayağa kalktı. Etrafına bakındığında genç kız amcasını gö-

remeyince onu sordu. Vedat, Yağız'ın bir hastaya bakmak için acile gittiğini öğrendiğinde genç adamdan kendisini konağa götürmesini istedi. Vedat başta itiraz etse de Melek'in ısrarlarına daha fazla dayanamayıp kabul etmek zorunda kaldı.

Arabaya binen ikili sessizce yol alırken Melek derin düşüncelere daldı. Arada sıkıntıyla nefes alırken Vedat onun sıkıntısını almak için bir şeyler yapmak istemiş ama ne yapacağını bilememişti. "Abla, oraya gitmen sence doğru mu? Yangının neden çıktığı henüz belli değil." Melek kardeşine ters bir şekilde baktı. Öfkeyle,

"Biri bizi yakmaya çalıştı. Duvarlara gaz döktü ve ateşe verdi." Onun sözleriyle arabayı aniden durduran Vedat ablasına döndü.

"Ne dedin?" Melek omuzlarını silkerek, "Duydun, bu bir kundaklamaydı. Özellikle bizim taraf seçildi. Karanlıkta kim olduğunu ben göremedim ama Gülüm görmüş. Bana tanımadığını söyledi... Aileden biri olabilir" dedi. Vedat aklı karışmış bir şekilde ablasına bakmaya devam ediyordu. "Aileden biriyse nasıl tanımaz."

"Asaf hasta olduğu için kimseyi yanına sokmuyordu. Sadece bakıcılar."

"Ama sen..."

"Evet, ben yanına giriyordum ama Asaf bunu bilmiyordu. Sanırım karısına bir şey yapmamdan korkuyordu."

"Saçmalık, sen ona ne yapabilirsin ki?" Vedat'ın sert sesi karşısında genç kız gülümsedi.

"İnan bana o konakta kimin ne yapacağı belli olmuyor. Hepsinin gözünü para hırsı bürümüş. Konakta sadece Güler anne ve Gökçe'ye güvenebilirsin. Bir de Vural amca var tabi. Ama o konakta geçici olarak kalıyor."

"Bunu yapanı bulacağıma emin olabilirsin."

"Seni ya da herhangi bir polisi işe karıştıracaklarını sanmam." Vedat ona hak verse de kişisel olarak bu konuyu araştıracaktı.

"Sen merak etme, sana bunu yapanlardan hesap sormadan bana rahat yok." Araba konağın önüne geldiğinde Melek arabanın avluya girmesine izin vermeyip yavaşça arabadan indi. Ortamda hâlâ yoğun bir is kokusu vardı. Avluda Güler Hanım ve Vural Bey oturmuş konuşuyordu.

Melek, Asaf'ın arabasını görünce birden gerildi. Onun konağa döndüğünü bilmiyordu. Vedat ablasını uzaktan izlerken onun adına üzüldü.

"Melek, kızım?" Güler Hanım gelinini görünce hızla yerinden kalkarak onun yanına gitti. Vural Bey de onu takip ederken Melek yüzünün ifadesini değiştirerek kadına doğru bakıp onun kendisine ulaşmasını bekledi. Güler Hanım genç kızı kollarının arasına çekip ağlamaya başladı. Melek konakta en çok bu kadını özleyeceğini hissediyordu. Gökçe merdivenlerden aşağı inerken yoğun bakışlar altında olduğunun farkında değildi.

"Yenge?" diyerek olabildiğince hızlı adımlar atarken Melek de ona doğru ilerleyip genç kızı yarı yolda karşıladı.

"Sen iyi misin, hayatım?" O hengâmede Gökçe'ye bir şey olmamış olmasına sevinmişti. Genç kız bulutlu gözlerle Melek'e bakarken başını iki yana salladı.

"Asıl sen nasılsın, yenge?" dediğinde Vedat öksürerek boğazını temizledi. Melek kardeşine yaklaşarak onun elini tuttu. Sadece ikisinin duyabileceği şekilde genç adam arabasıyla ileride beklemesini isterken Vedat ablasının ne düşündüğünü anladı.

Onunla gelecekti...

Melek bir süre onlarla vakit geçirdikten sonra dalgın dalgın izin isteyip yanlarından ayrıldı. Vural Bey uzaktan onu izlerken üzgündü. Genç kızın aklını okumuşçasına ona seslenerek durmasını sağladı. "İyi düşün, kızım!" Melek adamın gözlerindeki ifade karşısında hüzünlenirken başını aşağı yukarı sallayarak ona cevap verdi. Ağır adımlarla merdivenleri çıkarken gözünün önüne alev alan duvarlar gelmişti. İçinden sürekli o alevlerden çıktığı için şükrediyordu. Odasına doğru ilerlerken dikkatli olmaya çalışan genç kız kendisini herhangi bir göçük olması durumundan korumaya çalışıyordu. Melek odasına geldiğinde kapısının yarısının yandığını gördü. Duvarlar zifiri karanlık olmuştu. Odaya girdiğinde içi acıyarak mobilyalarına baktı. Güzelim odasının değerli ahşaptan yapılmış mobilyalarının rengi alev ve dumandan iyice kararmış. Dolabına doğru ilerlerken dışının sağlam kalması genç kızı umutlandırdı. Dolabın kapısını açtığında sakladığı genişçe çantayı eline aldı. İçinde dedesinin kendisine hediye ettiği aile yadigarı evin tapusunun yanı sıra dedesinin kendisi için okuduğu hikayelerin bant kayıtları

vardı. Koca kasetlerin üzerini özenle silerken gözünden aşağı bir damla yaş aktı.

"Dedeciğim, keşke hayatta olsaydın da torununu koruyabilseydin. Sen hayatta olsaydın bana yol gösterir, beni bu durumdan çeker alırdın. Ah, seni çok özledim." Dedesinin siyah beyaz resmini eline alarak üzerine parmaklarını gezdirirken artık isten giyilmeyecek duruma gelen kıyafetlerine bir göz attı. Sonra emanetlerini yeniden çantasına koydu ve odadan çıktı. Aynı dikkatle daireden çıkarken merakla eski odasına doğru ilerledi. Koridor boyunca giderken aralık olan kapıdan Asaf'ın sert sesini duydu.

"Anlamıyor musun, Gülüm. Onu bu konakta görmeye dayanamıyorum. Konağa gelmesini istemiyorum. Lütfen bu konuyu artık uzatma." Melek kendisi hakkında Asaf'ın sert sözlerini duyunca kalbinin parçalandığını hissetti. Arkasını dönerek hızla oradan uzaklaştı, yanağından aşağı sicim gibi yaşlar akıyordu. Merdiven başındaki balkona geldiğinde soluğu kesilince duraksayarak derin bir nefes aldı. Kendisini izleyen gözlerden habersiz boş gözlerle etrafına bakınırken ayağını acıtan ayakkabılarını çıkararak rahatlamak istedi. Ama soğuk zemini hissedince ürperdi. Elini kalbinin üzerine koyarken kendisini toparlamaya çalışıyordu. Avluda kimse yoktu. En azından şu anda kimseyi görecek durumda değildi. Elinde tuttuğu çantanın sapını avucunda sıkıca tutarken derin derin nefes aldı ve yürümeye başladı. Ağır adımlarla merdivenlerden aşağı inerken içinin yangını çıplak ayaklarının soğuk zeminle temasını hissettirmiyordu. Yanağından akan yaşın nedenini bilmiyordu. Mutluluk mu, üzüntü mü? Kararsız bakışlarla konağın geniş avlusunda gözlerini gezdirirken duygularına da bir anlam yüklemişti...

Hayal kırıklığı!

Kesinlikle hayatının en büyük karmaşasını yaşıyordu ve ne yapacağını bilmiyordu. Bedeninden geçen ürpertici hisle birden yerinde sarsıldı. "Olmaz, bu doğru olamaz." Yanağından akan yaşı hızla silerek çıplak ayaklarına rağmen kendisini koşarak konağın bahçesinden dışarı attı.

Bitmişti!

Bundan sonra kendisinin yapacağı bir şey yoktu ve sıra kocası olacak adama gelmişti. Bu komediye bir son vermenin artık zamanı geldi.

Melek hislerinin yoğunluğuyla savaşırken adımları daha da hızlandı. O kadar dalgındı ki bahçe kapısından çıktığının farkında bile değildi. Kocası onu görmek istemiyordu ve bunu değiştirmek için Melek'in elinden bir şey gelmezdi. Tek duası Asaf'ı aklından çıkarması için Allah'a yalvarmak olacaktı. Konağın bahçe kapısından dışarı adımını attığı anda duraksayan genç kız arkaya dönüp bakmadı bile. Vedat sarsılarak yürüyen ablasını görünce hızla yanına yaklaştı ve onu kolundan destekleyerek arabaya binmesini sağladı. "Ne oldu abla, sana bir şey mi söyledi?" Vedat soruyor ama cevap alamıyordu. Zaten genç kız kardeşinin sesini kulak uğuldaması yüzünden duymuyordu bile.

"Abla konağa gidince onlara ne söyleyeceksin?" diye sorunca Melek transtan çıkmış gibi Vedat'a baktı.

"Konağa gitmiyoruz. Beni evime bırak Vedat!" Genç adamın aklı Melek'in sözleriyle karışırken,

"Evine mi? Hangi evine?" diye sordu. Melek onun şaşkınlığına hüzünlü bir şekilde gülümserken,

"Dedemin bana verdiği eski eve, ben sana yolu tarif ederim. Sen yeter ki beni bu topraklardan uzaklaştır." Vedat *anladım* dercesine genç kıza bakarken sonunu düşünmeden yola koyuldu. Ardında ne olursa olsun kendisini konağa geri döndüreceğine yemin eden birini bıraktığından habersiz!

28. BÖLÜM

Göz görmese de kalbin hissettiği bazı duygular varlığın uzaklaşmasıyla yakınlaşmasını algılayabiliyordu. Boşluk içinde sallanan duyguların anlamı kimine göre olmasa da kimi için hiç olmadığı kadar değerlidir. Gözleri kapalı olan kalbin içinde nelerin yaşadığını kimsenin bilmesine imkan yoktur.

Tam da o durumdaydı genç adam...

Kalbinin üzerindeki ağırlığı yok edebilmek için yumruğunu göğsüne birkaç kez vursa da bir kez nefesi kesilmişti. Derin derin soluklanırken ondaki değişimi fark eden genç kadın korkuyla yerinde doğruldu. "Neyin var senin?" Asaf yutkunarak boğazına takılan nefesini düzenlemeye çalışırken gözlerini kapattı ve Gülüm'ün sorularını dinledi. "Asaf, iyi misin?" Genç adam başını sallarken güçlükle konuşmaya başladı.

"Neden böyle davrandığını bana anlatmıyorsun? Seni iyi tanıyorum Asaf, sözlerle anlatmasan da korktuğun bir şey var ve bunu bana söylemiyorsun... Hani birbirimizden gizli saklımız olmayacaktı!" Asaf yatakta oturan genç kadının yanına yaklaşırken içine yerleşen sıkıntıya anlam veremiyordu.

"Hastaneye gitmem gerekiyor ama seni de bırakmak istemiyorum." Gülüm anlayışla genç adama gülümserken Asaf kararsız bir şekilde odaya bakıyordu. Gülüm için uygun olmasa da konağın en temiz odalarından biriydi. Geniş ve iyi güneş alıyordu.

"Bu odada rahat edebilirsin, değil mi?" Gülüm konuyu değiştirmeye çalışan adama onaylamaz bir şekilde baktı. Sitemle,

"Konuyu değiştirme, Asaf!" dedi. Sözlerine, "Bundan daha kötü yerlerde de kaldığımı biliyorsun. Lütfen bana cevap ver, neden korkuyorsun?" diye konuşmaya devam etti. Asaf kaçarı olmadığını anladı-

ğında sıkıntıyla odadaki kanepenin üzerine çöktü. Başını avuçlarının arasına alarak dışarıya derin bir soluk verdi.

"Yangın kastî olarak çıkarıldı Gülüm. Bu konağa bu yüzden gelmek istemiyordum. Ben küçükken de garip şeyler olurdu ama kimse ne olduğunu tam olarak açıklamazdı. Babam olacak adam beni hep konaktan uzak tutuyordu." Gülüm ona üzgün bir şekilde bakarken Asaf başını kaldırarak ona baktı.

"Annen buna nasıl izin verdi? Seni kendinden nasıl uzak tutabildi?"

"Onun benim üzerimde söz hakkı yoktu." Asaf üzüntüyle alaycı bir şekilde gülerken ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi. "Büyükannem ve dedem annemi pek sevmezdi. Nedenini hiçbir zaman öğrenemedim. Hacer Hanım'ı konağa getirdiklerinde ben daha annemin karnındaymışım. Küçük bir çocuktum ama her şeyi fark edecek yaşta olduğum zamanlarda anneme yaptıkları eziyetleri görebiliyordum. Gün geçtikçe iyice kabuğuna çekiliyordu. Babam olacak adam ona yaptıkları eziyetlere sessiz kalıyordu. Bu yüzden onu bağışlayamıyorum. Bir de annemi kaçırarak eş almış." Gülüm Asaf'ı dinlerken gözleri dolmuştu. Gözünün önünde, kocaman bir konakta yalnız bir çocuk gelmişti.

"Ama kardeşlerin var, değil mi?" Asaf genç kadının sözleriyle gülümsedi. Omuzlarını silkerek,

"Evet, var ama onları bana yaklaştırmazlardı. Dedem Hacer Hanım oğlan doğuramayınca büyük hayal kırıklığına uğramış olmalı. Beni sırf annemi sevmedikleri için görmeye dayanamazdı. Şimdi düşünüyorum da babam beni konaktan göndermeseydi hayatta kalamazdım."

"Neden böyle söylüyorsun, Asaf?"

"Yatılı okula gönderilmeden önce bir gece aşırı ateşlenmiştim ve hastaneye kaldırılmıştım. O zaman kasabadaki hastane gibi gelişmiş bir hastanemiz yoktu. Derme çatma bir sağlık ocağı ve işinde acemi olan bir doktorumuz vardı. Bana bakan doktor elinden bir şey gelmediğini söylediğince babam beni acilen vilayetteki hastaneye götürmüştü. Doktor zehirlendiğimi söylediğinde babamın yüzünü hatırlıyorum da... O zaman anlayamamıştım ama büyüdükçe o ifadeyi çözmeye başladım. Gözlerinde büyük bir korku vardı. Bir hafta hastanede kaldıktan sonra konağa döndüğümde annemin odasına gitmek istemiştim ama bana izin vermemişlerdi. Konaktan götürdüklerinde ona sarılmama bile izin ver-

mediler. Daha ilkokula gidiyordum. O zamanlarda böyle garip şeyler olurdu. Ya bir yerlere takılır düşerdim ya da üzerime bir şeyler düşer yaralanırdım." Gülüm dehşetle elini ağzına kapatırken Asaf arkasını dönerek ağlayan kadına hafif gülümseyerek baktı.

"Merak etme, aynı olayların olmaması için elimden geleni yapacağım. Buraya babamın hastalığı için geldiğimi düşünüyorlar... Aslında beni evimden, annemden ayıran nedenler için geldim. Bunca zaman konağın üzerine karabasan gibi çöken bulutları dağıtmak için buradayım."

"Ama sen hiçbir şeye karışmıyorsun ki? Melek senden bu konuda şikayetçi, haberin olsun!" Gülüm sözleri ağzından çıkar çıkmaz ne itiraf ettiğini anlayarak hızla ağzını kapattı. Asaf şüpheyle ona bakarken gözleri kısılmıştı.

"Anlamadım?" derken Asaf genç kadından cevap bekler bir ifadeyle ona bakıyordu. "Benden kim şikayetçi dedin sen?" Ağır adımlarla yatağa yaklaşarak dik bakışlarını Gülüm'e yöneltti. Genç kadın kendi kendine söylenirken Asaf onun mimiklerini kaçırmamaya çalışıyordu. "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, Gülüm?" diye sorduğunda genç kadın kocaman bir gülümsemeyle başını yana eğdi.

"Hayır, yok..." dediğinde Asaf kaşlarını çatarak ona baktı.

"Boşuna sevimli olmaya çalışma Gülüm, hemen açıklıyorsun... Melek'in benden şikayetçi olduğunu nereden biliyorsun sen?" Gülüm köşeye sıkıştığını anladığında elleriyle oynamaya başladı. "Seni bekliyorum, Gülüm. Benim bilmediğim şeyler var, değil mi?"

"Bana neden soruyorsun? Duydum işte senden şikayetçi olduğunu. Bu kadarıyla yetinemez misin sanki?" Asaf onun çemkirmesiyle gözlerini büyütürken birden gülmeye başladı.

"Sen sesini yükseltebiliyor muydun böyle? Huyların değişmiş sanki..." Gülüm mahcup bir şekilde başını eğerken,

"Özür dilerim, istemeden oldu!" Asaf yatağın kenarına oturarak onun ellerini iki avucunun içine hapsetti.

"Hani gizli saklımız yoktu bizim? Neden bana anlatmıyorsun?" Gülüm üzgün bir şekilde Asaf'ın yüzüne bakarken,

"Tepkinden korkuyorum, kızacaksın bana" dedi.

"Ben sana ne zaman kızdım ki? Hadi anlat bana..."

"Sen yokken benim yanıma geliyordu!" Asaf duyduklarıyla hızla ayağa kalktı.

"Ne yapıyordu dedin?" diye sesini yükseltti. Gülüm bakışlarını kaçırarak yüzünü astı.

"Sana kızacağını söylemiştim" dedi.

"Gülüm sen ne ediğinin farkında mısın? Melek neden senin odana gelsin ki?" Asaf düşüncelere boğulurken Melek'in yatalak olan bir kadının odasında ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Onun üvey analığı gibi biri olmadığını bilse de yine de içi hiç rahat değildi. Gülüm'ü görmek onun da canını yakabilirdi. Ne de olsa üzerine kuma geldiği kadının yanında olmak ona nasıl hissettirirdi bilmiyordu. Sormasına bile gerek yoktu aslında ama sormak istemişti.

"Sana kötü davranmadı, değil mi?" diye sorduğunda Gülüm dehşetle gözlerini açarak ona baktı.

"Saçmalama Asaf, Melek öyle bir kız mı? Hem ben onun sohbetini dinlemekten keyif alıyordum. Gerçekten eğlenceli biri... Hem o olmasaydı iyileşemezdim." Asaf genç kadının ani çıkışıyla gülümserken aşırı heyecanlanmasından endişe duyarak yeniden kalktığı yere oturdu.

"Sakin ol artık, Gülüm hadi bana her şeyi anlat. Ben yokken o odada ne oldu? Tevekkeli değil bakıcıları hiç odada göremiyordum." Gülüm dudaklarını kemirmeye başladığında Asaf onun bir sıkıntısı olduğunu anlamıştı.

"Hadi ama Gülüm, daha hastaneye gitmem gerekiyor."

"Melek temizliğimde bana yardım etti." Asaf tek kaşını kaldırarak ona bakarken Gülüm yüzünü sakladı. "Anla işte, son haftalarda kıyafetlerimle ve banyomla o ilgileniyordu. Arada bana kitap okuyor, seni şikayet ediyordu. Sonra garip bir yağ sürmeye başladı. Biliyor musun, hissedemesem de kokusu bile sanki vücuduma iyi geliyordu. Bir keresinde hemşireyi odadan kovmuştu. Kızın yüzü o kadar komikti ki inan o an gülmeyi çok istemiştim." Asaf her duyduğu sözde biraz daha şaşırırken Melek'in bunca zaman fark ettirmeden Gülüm'ün yanına girip ona yardım etmiş olmasına inanamıyordu. Tamam, hasta bir kadına kötü davranmayacağını anlayacak kadar onu tanımıştı ama onun hizmetini yapmak... İşte genç adam bu durumdan rahatsız olmuştu. Hangi kadın kumasının özel ihtiyaçları için didinirdi ki? En azından kendi tanıdığı

kişiler bunu yapmayacak kadar bencildi. Yüzünde istem dışı bir gülümseme oluşurken birden ifadesi donuklaştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum... Anlamam gerekirdi... Odada her zaman farklı bir koku vardı. Annemin kullandığı sabunun kokusu olduğunu düşünmüştüm ama o değildi, değil mi?" Gülüm başını iki yana sallarken birden yanağından aşağı bir damla yaş aktı. "Bir keresinde elini tutmuştum. Hemşireye belli edecek diye çok korktum ama o beni anladı ve sustu. Kızı dışarı çıkarınca heyecanla elimi sıktı. O ilk hissettiğim an gerçekten korktum, Asaf. O ise beni cesaretlendirmeye çalıştı. Biliyor musun, benden izin isteyerek canımı yakmaya çalıştı. O kadar sevimliydi ki o an ona gülümsemek için her şeyi yapabilirdim. Hissetmediğimi anladığında yüzü asıldı. Sanki hasta olan ben değildim de o idi. Benden özür diledi... "

"Senden neden özür dilesin ki? Sana bir şey mi yaptı?" Gülüm genç adama hafif gülümserken ıslak gözleri parlıyordu. "Hayır, benden özür diledi çünkü kocamla arama girdiğini düşünüyordu. Üzerimize kara bulut gibi çöktüğü için özür diledi. O kadar içtendi ki içim acıdı. Asaf... Ona neden kötü davrandığını anlayamıyorum." Asaf sıkıntıyla yerinde doğrularak pencereye doğru ilerledi.

"Onunla tanıştın, değil mi?" Gülüm onun sorusunu anlamadan,

"Sana ne anlatıyorum ben burada?" Asaf onun kızmasına karşılık sözlerine devam etti. "Melek dik başlı ve aklına estiği gibi davranıyor. Bazen sonuçlarının nereye varacağı, kestiremediği davranışları var. O kadar duru bir ifadesi var ki aklından ne geçirdiğini okumak çok kolay. Gereksiz cesaret göstermesi beni deli ediyor. Onun bu konakta olmasına dayanamıyorum!" dediğinde kısa bir süre duraksadı. Derin iç çekerken Gülüm'ün inatla, "Bunu yapma Asaf, onun konaktan gitmesine izin veremezsin. O kız..." Gülüm konuşmasına devam edecekken Asaf sinirlenerek Gülüm'e karşı sesini ilk kez yükseltti.

"Anlamıyor musun, Gülüm, onu bu konakta görmeye dayanamıyorum. Konağa gelmesini istemiyorum. Lütfen bu konuyu uzatma artık." Genç adam öfkesine hâkim olamadan sözlerine devam ederken odanın aralık kapısından kendisini duyan Melek'ten habersizdi. Melek duyduğu sözlerle nefessiz kaldı, kapının yanından hızla ayrılırken Asaf ileri gittiğini düşünerek sesinin tonunu alçalttı.

"Onun konakta olması tüm dikkatleri üzerine çekiyor. Beni anlamanı istiyorum Gülüm, Melek bu konakta güvende değil. İkinizi aynı anda koruyamam."

"Ama Asaf!"

"Gülüm lütfen artık beni anla. Sen yatağında yatarken odana kimseyi sokmamaya çalışarak korumaya çalıştım. Ama..."

"Ama beni cam fanusta bile koruyamadın! Asaf asıl sen anlamıyorsun. Tek başına yapamazsın. Benim sana bir faydam olmaz, sen de biliyorsun. Melek sana yardım edebilirdi..."

"Olmaz. Onun hayatını göz ardı edemem. Zeki olduğunu biliyorum, kendini korumak için elinden geleni yapacağını da... Ama içinde fesatlık olmayan biri kendisini korumanın yollarını da kestiremez. O kız düşmanına bile merhametle yaklaşıyor!" Aklına köy meydanında kendisine kötülük yapan kız için yaptıkları gelince ister istemez gururla göğsü kabarıştı.

"Bu kararı ona bırakmalısın."

"Ona bırakılacak bir karar yok. Olaylar çözülene kadar Melek'in konaktan uzak kalmasını istiyorum. Gerekirse onu zorla gönderirim."

"Kırdığın kalbi tamir etmek çok zordur Asaf, bunu en iyi sen bilmelisin. Benim Melek'e can borcum var. Hem de iki kere!" Asaf kendisini anlamak istemeyen genç kadına kızmak istiyor ama kızamıyordu. Sözlerini sanki karşısındaki kişiye duyuramıyordu.

"Hayatta kalacaksa kalbinin kırılmasını göze alabilirim. Benim yüzümden bir daha kimsenin ölmesine izin veremem. Bunca zaman bugünü bekledim. Hesaplaşmam gereken kişiler var ve bu çok sancılı bir dönem olacak."

"Asaf bazen seni tanıyamıyorum, beni korkutuyorsun. Ne yapacaksın bilmiyorum ama lütfen dikkatli ol." Genç adam onun endişesi karşısında minnetle gülümsedi.

"Beni merak etme Gülüm, kendimi hedef olmaktan çıkardım. En azından onları inandırmayı başardım."

"Sen neden bahsediyorsun? Bundan o kadar emin olamazsın." Asaf hoş bir kahkaha atarak genç kadına bakarken başını iki yana salladı.

"Bu zamana kadar onların her hareketini gözetliyordum, Gülüm.

Uzakta olsam bile her zaman bir gözüm buradaydı. Mesleğime yönelmem onlar için tehlike olmaktan çıkmamı sağladı. Onların gözünde köy işlerinde çalışmaktan nefret eden, toprakla işi olmayan bir adamım. Bu köyden nefret ettiğimi düşünüyorlar. Tüm toprağın kendilerinin olacağını..."

"Asaf?"

"Doğru duydun Gülüm, onların hedefinden kurtulmak için boş vermiş bir adam olmalıyım. İşim gücüm mesleğim benim. Ama bilmedikleri köyün her yerinde hâlâ beyine sadık olanlar olduğu. Şimdi önceliğim değişti. Yangını çıkaranı bulmam gerekiyor. Yoksa yeniden sana zarar vermeye kalkacaktır."

"Ve Melek'e..." Asaf başını sallayarak Gülüm'ü onayladı. "Bunun için konaktan gitmesi gerekiyor, onunla konuşup göndermeye çalışacağım. Kabul etmezse kırılacak!"

"Emin ol sen bu huyunla başarırsın. Bu arada gözümden kaçtı sanma, kız çok güzel." Asaf kaşlarını çatarak ona bakarken Gülüm elini ağzına kapatarak kıkırdadı. "Hele o gözleri, çok can yakacak cinsten!" Asaf ellerini yumruk yaparak kasılan çenesiyle,

"Kimsenin canını yakacağını sanmıyorum!" dedi. Gülüm Asaf'ın tavrına kahkaha atarak,

"Bizim soğuk doktor kıskandı mı yoksa?" dediğinde Asaf sanki mümkünmüş gibi kaşlarını daha çok çattı. "Şu anda seni uyarmak zorundayım, hakkında konuştuğun kişi senin üzerine gelen kuma! Farkındasın, değil mi?" Gülüm omuzunu silkelerken yeniden elleriyle oynamaya başladı. "Onu sevdim, gerçekten iyi biri!" dedi. Asaf başını sallayarak Gülüm'e inanmaz bakışlar atarken genç kız keyifle iç çekti.

"Evimi özledim, ne zaman döneceğiz?"

"Henüz buradan ayrılamam. Önce yangını çıkaranı bulalım, sonra babam iyiyse düşünürüz."

"Kadındı?"

"Anlamadım..." Asaf genç kızın derin iç çekişini dikkatle izledi. "Yangını çıkaran bir kadındı. Beni gördüğünde kısa bir duraksama yaşamıştı ama elindeki bidonu arkasına alarak odanın kapısından dışarı çıktı. Kapıyı aralık bıraktı..."

"Eminsin, değil mi? Onu görünce tanıyabilir misin?" Gülüm başını sallarken aklına gelen şeyle birden kaskatı kesildi.

"Aradığı ben değildim... Beni görünce şaşırdı. Onun aradığı kesinlikle ben değildim. Hedef ben olamam, Asaf!" Genç adam duyduklarıyla dondu. Boğazına çıkan safranı yutmaya çalışırken güçlükle nefes aldı.

"O zaman hedefte olan kişi Melek'ti!" Asaf farkında olduğu şeyle hızla kapıya yöneldi. "Nereye gidiyorsun?" Asaf kapıdan çıkmadan önce genç kadına dönerek,

"Eğer hedef Melek'se yeniden deneyecektir. Hastaneye gidip bakmam gerekiyor." Gülüm'e dikkatli olmasını ve yanına birini göndereceğini söyleyerek hızla odadan çıktı. Dışarıda müthiş bir hava patlak vermişti. Asaf korkuyu iliklerine kadar hissederken adımları da hızlanmıştı.

"Asaf, oğlum nereye?" Güler Hanım oğlunun telaşlı halini görünce endişelendi. "Hastaneye gidiyorum anne. Sen Gülüm ile ilgilenir misin?" Kadın oğluna başını sallarken can alıcı soruyu sormaktan geri kalmadı.

"Melek kızım uyudu mu? Nasıl oldu?" derken Asaf attığı adımlarını yeniden durdurdu.

"Melek mi? Melek geldi mi?" Genç adamın sözlerine şaşıran Güler Hanım hızla başını çevirip uzun koridora baktı.

"Onu görmedin mi? Bir saat önce kardeşiyle gelmişti. Odasında değil mi?" Asaf hızla geri dönerek Melek'in ilk odasına doğru ilerledi. Onun konakta olmasından hoşlanmadı. Sessiz kalan konak, dışarıda esen sert rüzgârın ıslığını ahşabın beline inen kırbaç misali genç adamın kulağına kadar getiriyordu. Melek'in odasına girdiğinde içerisinin boş olması endişesini daha da arttırdı.

"Melek?"

Genç kızın adını seslenirken bir karşılık almaması daha da endişelenmesine neden oldu. Hızla odasından çıkarak yangında tahrip olan odasına doğru ilerlemeye başladı. Oraya girmesi tehlikeliydi ve Melek'in bunu düşünmemesi olanaksızdı.

"Oğlum nereye?" Güler Hanım Asaf'ın hızla önünden geçmesiyle

onu durdurmak istemiş ama başarılı olamamıştı. Genç adam sinirli bir şekilde Melek'in odasının kapısına geldiğinde genzini yakan duman kokusuyla yüzünü buruşturdu.

"Melek burada mısın?" Asaf cevap alamayınca odaya girdi. Her yer is yüzünden karardı ama Asaf'ın dikkatini çeken krem tonlarındaki dolabın açık kapısı oldu. Etrafına bakınarak Melek'ten bir iz bulmaya çalıştı ama bulamadı. Odadan çıkarak dikkatle dairenin kapısına yaklaştığında içi içini yiyordu. Neredeydi bu kız? "Asaf, Melek'e bir şey mi oldu?" Güler Hanım sorular soruyor ama cevap alamıyordu.

"Melek gitti!" Asaf sesin geldiği yere bakarken amcasıyla göz göze geldi. Vural Bey kızgındı. Yeğeninin davranışları karşısında oldukça öfkeli olsa da kendisini tutmayı başarıyordu. "Melek konaktan ayrıldı. Odasından alacağını alıp kardeşiyle gitti." Asaf duyduklarını algılamak için kısa bir an duraksadıktan sonra ateş saçan gözlerini amcasına dikti.

"Ne demek gitti? Konaktan ayrılmak için kimden izin aldı?" Vural Bey yeğenine alaycı bir şekilde bakarken sözleriyle onun canını yakmayı düşündü.

"Karını kaçırmayı sonunda başardın Asaf, mutlu olabilirsin. Umarım bundan pişmanlık duymazsın." Asaf hızla merdivenlere doğru giderken Vural Bey sesini yükselterek onu durdurdu.

"Olduğun yerde kal Asaf. O kızın kafasını toplayıp sakin bir şekilde düşünmeye ihtiyacı var. Sakın peşinden gideyim deme!" Asaf öfkeli bir şekilde geri dönerken hızla konağın alt kısmındaki odalardan birine girdi. Deli danalar gibi odanın içinde dolanırken Melek'in gizlice kaçar gibi gitmesini sindirmeye çalışıyordu. Bir süre sinirini yatıştırmaya çalıştıktan sonra kendisini odada bulunan koltuklardan birinin üzerine bıraktı.

"Daha ne istiyorsun Asaf, fırsat ayağına geldi. Sen uğraşmadan gitmiş oldu. Böylesi daha iyi!" derken içi hiç rahat değildi. Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladığında şakakları zonklamaya başladı. Bir eliyle başına baskı uygularken sıkıntıyla nefes alıp verdi. "Kes artık şunu, bu onun için daha iyi olacak. Hem okuluna dönmesi gerekiyor."

"Kendini boş yere kandırdığını sen de biliyorsun! O kız konağa hayat getirmişti."

"Beni rahat bırak, artık seninle uğraşamam."

"Neden, gerçeği duymak ağır mı geldi?"

"Başımın ağrısı üzerine bir de düşüncelerimle kavga ediyorum." Asaf iç sesiyle tartışmaya devam ederken konaktan ayrılan Melek hedefindeki eve ulaşmak üzereydi. Dedesinin kendisine verdiği eve ulaştığında Vedat endişeyle ona bakıyordu.

"Burada kalacaksın, değil mi abla?" dediğinde Melek onaylayarak,

"Evet, burada kalacağım. Birkaç gün kafamı dinlemem gerek. Çok yoruldum!" dedi. Vedat dışarından bakımlı görünen evin içini merak ederken Melek evin etrafını dolanarak yeniden yanına geldi. Geri döndüğünde elindeki anahtarla kapıyı açtı. Vedat onu ikna etmek için konuşmasını sürdürüyordu.

"Burada savunmasız, tek başına kalamazsın." Melek eve girer girmez perdeleri açtı. Hava kararmaya başlamış olsa da içeri gün batımının görüntüsü girsin istemişti. Ev konumu itibarıyla güneşin doğuşunu ve batışını görebiliyordu.

"Bu ev çok güzelmiş. Dışarıdan bakınca da güzel ama içi daha iyi." Melek onun hayranlıkla konuşması karşısında eviyle gururlandı.

"Eve tadilat yaptırdım. Arada kaçamak yapmak için geliyorum." Vedat ona kaş çatarken Melek gülümseyerek ona bakıyordu.

"Merak etme, burası güvenli. Hem sen de yanımdasın, değil mi?" dediğinde genç adam sıkıntıyla ensesini sıvazladı.

"Burada kalamazsın abla, sen artık evli bir kadınsın."

"Evli bir kadın mı, hani kocam nerede Vedat?"

"Yine de böyle olmaz, hadi konağa dönelim. Hem baban seni göremeyince endişelenecek." Melek evin içinde dolanmaya başladığında Vedat da onu takip ediyordu. Sonunda pes ederek,

"Bu akşam burada kalalım, yarın döneriz. Olmaz mı? Gerçekten çok yorgunum Vedat. Babamı arayıp birlikte olduğumuzu söyleyelim. Hem konağa dönünce gitmek için hazırlık yapmak istiyorum" dedi.

"Nereye gideceksin?"

"Sınavlara iki hafta var, hem notlarımı yeniden toparlarım." Genç adam salondaki koltuklardan birine otururken bir eliyle karnını tutarak,

"Ben acıktım, ne yiyeceğiz ki burada?" Melek onun haline gülümserken mutfağa yöneldi. Her ihtimale karşın evde makarna, pirinç falan

vardı. Melek makarna suyunu koyarken Vedat'ın telefonun sesini duyunca ona doğru ilerledi. Genç adam tanımadığı numarayı ekranında görünce kaşlarını çatarak telefonu açtı.

"Alo..." Vedat karşıdan duyduğu sesle gerilirken Melek'ten izin isteyerek dış kapıya doğru gitti. Ayakkabılarını giymiş ve hızla evden dışarı çıktı. Öfkeli sesi evin içine kadar ulaşırken Melek merak ederek arkasından dışarı çıktı.

"Size söyledim, benden umudu kesin... Oraya dönmeyeceğim." Vedat bir süre sustuktan sonra yeniden öfkeyle bağırdı.

"Ben zaten babamın yanındayım, senin babalığına ihtiyacım yok. Oğlunun pisliğini temizleyemezsin. Ben istemediğim sürece hiçbir şey yapamazsın." Melek ilk kez Vedat'ın ses tonundan çekindi. Bazen tanıdığınız kişileri aslında hiç tanımadığınızı fark edersiniz. Melek telefonu kapatarak öfkeyle burnundan soluyan genç adama uzaktan baktı. Onun ailesi yüzünden bu kadar öfkelendiğini anlamıştı.

"Ne oldu, Vedat?" Genç adam bakışlarını kaçırırken sakinleşmeye çalışıyordu. Melek ona yaklaşarak yüzünü iki avucunun arasına aldı.

"Bana anlatamayacağın kadar kötü olduğunu sanıyorum... Hadi anlat, ben senin ablanım, öyle değil mi? Arayan kimdi?"

"Biyolojik babamın babası!" Melek onun cevabına gülümserken,

"Yani deden aradı?" dedi. Vedat'ın gözleri yeniden karardı.

"O adam hiçbir sıfatı kabul etmiyor. Oğlunun yaptığına arka çıkan bir adam benim hiçbir şeyim olamaz."

"Peki, senden ne istiyor?" Vedat ablasının sorusuyla keyiflenmişti.

"Beni nüfusuna almak istiyor... Onun soyadını alıp topraklarının başına geçmem için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Bu güzel bir haber, değil mi? En azından sana ait bir yer var."

"Ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyorum. Öldükten sonra belki topraklarına ayak basarım ama o adam sağken oraya gitmeyeceğim."

"Böyle söyleme Vedat, yaşlılara hürmet dinimizden gelir. Onların kalbini kırmamalısın." Vedat ablasının sözlerine hak verse de dedesi olacak adamın yıllardır annesini babasıyla birlikte annesine çektirdiklerini unutamıyordu. Rahmetli annesinin, babası olacak adamla evlenmesi için sürekli baskı yapmışlar, annesi kabul etmeyince de kadına

her türlü psikolojik baskıyı uygulamışlardı. Ölüp gittikten sonra bile gerekli saygıyı görmedi. Annesinin davranışlarını onaylamasa da hiçbir kadın onun yaşadığı eziyeti yaşasın istemeyen Vedat sıkıntılı bir şekilde elini saçlarına götürdü.

"Neyse, bırakalım bu tatsız konuları da ben açım. O ne olacak?" dediğinde Melek hızla eve girmiş ve kaynayan suya makarnaları bıraktı.

İkili keyifli bir gecenin ardından yataklarına uzandığında genç kız yeniden düşüncelere daldı. Eline aldığı telefonunda ekranına bakarken sıkıntıdan oyun oynamaya başladı. Kimseyi arayacak durumda olmayan genç kız hazırlığını hemen tamamlayıp birkaç günde okuluna dönmeyi planlıyordu. Vilayette babasının tuttuğu ev boş olsa da, yanında gelecek olan kişiyle orada rahat ediyordu. Derin düşünceler içinde uykuya dalarken, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağının farkındaydı. Uykusunda bile aklında hep ailesi vardı.

Gün gelir içinde bulunduğumuz durumun ehemmiyetini anladığımızda her şey gözümüzde silinir gider. Kalbi kırılmıştı ve bu kırıkların nasıl toplanacağı ise büyük bir muamma iken rüyalarına giren görüntülerle kalbi kuş olup uçmaya başladı. Yeşillikle içinde rüzgârla birlikte kahkaha atarak dörtnala koşarken peşinden gelen atlının sesini kulaklarında duyuyor ama kim olduğunu anlayamıyordu. Uzaktan gelen boğuk sesin sahibini tanımaya çalışırken atıyla bir bütün gibi hareket etmeye devam ediyordu. "Hadi oğlum, koş!" Kahkaha atarak arkasına baktığında ise diğer atlının kendisine yaklaştığını görünce atını yeniden hızlandırdı.

"Beni yakalamak için çok çabalaman gerekecek..." Genç kız yeniden gülerken gölgelerden gelen atlının atı şaha kalktı. Üzerindeki binici sert bir şekilde üzerinden fırlamış ve gözden kaybolmuştu.

"Asaf!"

29. BÖLÜM

Gölgeler arasında beliren bedenin kime ait olduğunu bilmese de içine yerleşen korkuyla uykusundan uyanan genç kız yatağından kalkarak odasının penceresine doğru ilerledi. Kupür perdelerini kenara çekip dışarıya baktığında sabahın olmak üzere olduğunu gördü. Hava yeni güne rağmen kasvetliydi. Dumanlar gökyüzünü sarmış ve genç kızın içine doğru akıyordu. Derin bir nefes alarak içini çekerken kapısının tıklatılmasıyla başını çevirip kapıya baktı. "Abla uyandın mı?" Kapısı yeniden tıklatılınca Melek kardeşine cevap verdi. Odanın kapısı açıldığında genç adam ona dikkatle bakıp durum değerlendirmesi yaparken Melek tek kaşını yukarıya doğru kaldırarak "İncelemen bitti mi?" diye sordu.

"Gitmemiz gerekiyor, benim merkeze inmem lazım." Melek başını sallarken,

"Saat kaç oldu?" dedi. Vedat kapının yanından ayrılmadan önce saati söylediğinde genç kız şaşırdı. Havanın karanlığına bakıldığında saatin bu kadar ilerlediğini anlayamadı. Üzerini değiştirerek hızla odadan çıkarken bir yandan da Vedat'a sesleniyordu.

"Pencerelerin kapaklarını kapat Vedat, ben gazı ve su vanasını kapatacağım" dedi. İkili on beş dakika sonra yola çıktılar. Melek huzursuzdu. Ailesine ne diyeceğini bilmiyordu. Genç adam ablasının huzursuz olduğunu anladığında sormaktan geri kalmadı.

"Neden yüzün asıldı, yine ne düşünüyorsun?" Melek sıkıntıyla başını iki yana sallarken, "Babama ne söyleyeceğimi düşünüyordum" dedi. "Merak etme, gece ben arayıp onlara haber verdim. Konakta seni bekliyorlar zaten." Melek duyduklarıyla hızla başını Vedat'a çevirdi.

"Onlara ne söyledin?" Arabanın taşlı yolda sarsılmasıyla Vedat yola daha dikkatli bakmaya başladı. Eski yolda gitmek normal köy yolundan daha zordu.

"Okuluna döneceğin için konağa görüşmeye geldiğini söyledim. Merak etme, olanları anlatmadım." Melek rahat bir nefes alırken,

"Annemin olanları duymasını istemiyorum, en azından kardeşlerim doğana kadar." Vedat gülümseyerek yanındaki genç kıza baktı.

"Bizimkiler çok heyecanlı, özellikle de baban..." Vedat'ın sözleri karşısında kahkaha atan Melek "Suat'tan sonra uzun süre bebek istediler ama olmayınca umudu kestiler. Onlar için bu bir sürpriz oldu" dedi.

"Sen nasıl hissediyorsun? Suat sanırım kıskanmaya başladı, ya sen." Melek omuzunu silkeleyerek ona baktı.

"Kıskanmam için bir neden yok. Aksine, mutlu oldum. Biz artık büyüdük, ileride anneme de babama da yoldaş olacak o ikili..." Araba köy meydanına yaklaştığında yanlarından hızla geçen amcasının arabasını gören ikili şaşırdı.

"Amcam değil mi o? Nereye gidiyor?" Melek genç adama sorarken Vedat da merak etti.

"Konağa gidelim, öğreniriz. Bu arada amcan konaktan hiç çıkmıyor. Yaren yenge yakında konağa dönmek isterse şaşırma." Araba konağın bahçesinden içeri girerken bahçede bulunan Can ve Suat koşarak arabanın yanına geldi. Melek arabadan inerek kardeşlerine sarılırken uzun zaman sonra ilk kez içten gülümsedi.

"Hoş geldin abla, kalacak mısın?" Melek duyduğu soruyla geri çekilerek kardeşine baktı.

"Evet, hafta sonu şehre ineceğim." Can genç kıza gülümserken Suat yüzünü astı. Duyduklarından memnun kalmadığı belli oluyordu.

"Ben de seninle gelebilir miyim abla, burada beni düşünen yok gibi?" dediğinde Melek kaşlarını çatarak kardeşine baktı.

"O nasıl söz Suat, annemin sana ihtiyacı var." Suat omuzlarını silkerek yüzünü astı.

"Ama benimle ilgilenmiyor artık. Hep odasında... Babam da onun yanından ayrılmıyor. İşten gelir gelmez ikisi de odaya tıklıyorlar." Melek duydukları karşısında üzülürken kardeşini kollarının arasına aldı.

"Annem hasta canım, biliyorsun. Hem kardeşlerimiz doğunca onlara sen abilik edeceksin. Bebeklere bir şey olsun istemezsin, değil mi?"

"İstemem ama..."

"Annem de babam da seni çok seviyor Suat. Sen onların ilk erkek çocuklarısın." Melek konuşurken bir yandan da Can'a göz kırpıyordu. Onun alınmasını istemiyordu. Can'a konakta kaldığı sürece annesinin yokluğunu aratmamak için annesi olsun, yengesi olsun onun üzerine titremişti. Şimdi onun üzülmesine dayanamazdı. "Düşünsene Suat, şu konakta birkaç ay sonra iki tane afacanın sesi yankılanacak. Sen büyüyünce kardeşlerini nasıl idare edeceksin, onu düşün. Hadi anneme bakalım." Suat ablası konuştukça gülümsemeye başladı. İki kardeşi olacaktı ve ilk kez ilgisiz kaldığını hissetse de mutluydu. Artık konağın en küçüğü kendisi olmayacaktı. Melek iki küçük oğlanla odaya doğru ilerlerken onları uzaktan izleyen Vedat derin bir iç çekti. Yeniden yalnızlığa gömülmemek için etrafında sevgi dolu birçok insan vardı.

"Amcam o kadar acele nereye gidiyordu?" Suat bilmediğini belirtirken Can araya girdi:

"Babama telefon gelince çıktı. Belki acil hasta vardır. İlçedeyken de telefon gelince hemen giderdi. Annem de ona kızardı." Melek Can'ın heyecanla anlatışı karşısında gülümseyerek onu da yanına çekti. Bir kolunda Can, diğerinde Suat odaya doğru ilerlerken sürekli konuşuyordu. Annesinin odasına geldiklerinde Asude kızını görmenin mutluluğuyla yerinden doğrulmaya çalıştı ama Melek'in uyarısıyla yerinde kaldı.

"Kızım bari sen yapma, zaten birileri babanı arayıp benim iyi olmadığımı söylemiş..." Asude sözlerini iki çocuğa bakarak devam ederken Melek annesinin yanına oturarak ona sıkıca sarıldı. Can ve Suat suçlu gibi başlarını eğerken genç kız onların durumuna üzülmüştü.

"Çocuklar bir daha böyle bir şey yapmayın. Sedat dün neredeyse aklını kaçırıyordu. Sizin yüzünüzden yataktan çıkmamı istemiyor." Suat yüzünü asarak arkasını döndü ve odadan çıktı. Asude son günlerde Suat'ın eskisi kadar gülümsemediğini fark edince hüzünlü bir şekilde Melek'e baktı.

"Kardeşlerini kıskanıyor, değil mi? Benimle konuşmuyor. Önceden yanımdan ayrılmazdı ama şimdi onu odaya gelmediği sürece göremiyorum." Asude'nin gözleri ıslanırken Melek annesine sarılarak onu teselli

etmeye çalışıyordu. Can yengesinin ağladığını görünce az önce odadan çıkan Suat'a kızarak peşinden gitti. Bir süre sonra dışarıdan sesler gelirken Melek endişeli bir şekilde odadan çıkarak seslerin sahibine doğru ilerledi.

"Ne oluyor burada?" Melek kızgınlığını belli edercesine sesini yükseltti. "Size sordum, ne oluyor burada? Siz ne zamandan beri kavga etmeye başladınız? Can, Suat!" Can sinirli bir şekilde Suat'a bakarak,

"Bu çocuk yengemin ağlamasına neden oldu. Şımarık davranıyor. Annesi ona ilgi gösteremediği için ona tavır alıyor. Neymiş, yeni kardeşleri olacakmış." Melek şaşkınlıkla Can'a bakarken ilk kez onu bu kadar sinirli gördüğü için ne yapacağını bilemiyordu.

"Bana bak Suat, aklını başına al. Yengem de, amcam da seni çok seviyor. Bak bana, benim ne annem var ne babam. Sen bir ailen olduğu için şanslısın. Keşke benim ailem de yaşasaydı da bir sürü kardeşim olsaydı." Can'ın bu son sözleriyle gerilen Melek yanağından akan yaşa engel olamadı. Suat onun sözleriyle donup kalırken Can'ın yanlarından hızla çekip gitmesini sis perdesi ardından izlemişti. Vedat olanları izlerken Melek'in ileri atıldığını görünce onu durdurmuş ve kendisi genç delikanlının peşinden gitmişti.

"Abla, Can abim çok kızdı, değil mi? Üstelik onu da üzdüm." Suat ağlayarak ablasına sarılırken bir yandan da annesinin ağladığını duyduğu için ağlamaya başlamıştı.

"Annemi de ağlattım. Ben kötü bir çocuk muyum abla?" Melek ne söyleyeceğini bilememişti. Kardeşinin kollarının arasından sıyrılmasıyla şaşırdı. Suat arkasını dönerek hızla annesinin odasına gitti. Kapıyı tıklatmadan odaya girdiğinde Asude oğluyla göz göze gelince hemen bakışlarını kaçırdı, gözlerindeki nemi Suat'ın görmesine izin vermeden acele bir şekilde sildi.

"Oğlum, ne oldu?" Suat ağlayarak annesinin yatağına yaklaşırken sürekli özür diliyordu. Annesinin ağlaması küçük oğlanı üzmüştü. Asude onun haline içi acıyarak bakarken Melek de duygulanmış bir şekilde kardeşine bakmaya başlamıştı. Suat annesinin gönlünü alabilmek için bir süre dil dökerken Asude oğluna sıkıca sarılarak kendisini paralamasına engel olmaya çalıştı.

"Tamam, hayatım, yok bir şey. Ben iyiyim..." Suat annesinden geri çekilerek çekingen bir şekilde yüzüne baktı.

"Hadi ama sakinleş biraz. Bak kardeşlerini de üzüyorsun." Suat gülümserken annesinin gözlerine baktı. Sakinleştikten sonra, "Babama söylemezsin, değil mi? Seni ağlattığımı duyarsa bana çok kızar." Melek kardeşinin masum isteği karşısında gülerken annesinin dinlenmesi için Suat'ı da alarak odadan çıktı. Acıktığını hisseden ikili mutfağa doğru ilerlerken Vedat hızla yanından geçerek arabasına doğru yürüdü.

"Ne oluyor, ne bu acele?" Vedat işi olduğunu söyleyerek hızla konaktan ayrıldı. Melek ne olduğunu anlayamamıştı. Kardeşiyle mutfağa geçerken başka bir adreste kendi hakkında karar alındığından habersizdi.

***

Genç adam sabaha kadar gözünü kırpmadı. Gülüm de onunla birlikte uyumazken fikir alışverişi yapmış ve sonunda ortak bir karara varmayı başardılar. Gülüm'ün içine yerleşen korkuya dayanamayan Asaf onun konaktan uzaklaşmasını isterken genç kadın Asaf'ı yalnız bırakmayı düşünmüyordu. İnat eden kadının konakta kalmaya ikna ettiği genç adamın aklından ne geçtiğini düşünmeden edemedi.

"Ne düşünüyorsun, Asaf?" Gülüm'ün sorusuna karşılık Asaf sakin bir şekilde ona cevap verdi. "Eskisi gibi sessiz kalmayı düşünüyorum."

"Ama bu şekilde davranırsan daha kötü şeyler olacak. Sorumlular senin bu sessizliğinden daha da cesaretlenecek." Asaf onun korkusunu anlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Düşmanından emin değilsen onun saklandığı yerden dışarı çıkması için kendini gizlemen gerekiyor, Gülüm. Sessiz bir tepki seni av yapar. Ama bilerek sessiz kalan av durumundan avcı olabilir. Bir adım daha kaldı, Gülüm. Hayatım boyunca bana ve aileme bu eziyeti çektireni bulmaya bir adım daha kaldı ve ben sorumluyu bulmak için aptalı oynamak zorundayım." Gülüm genç adamın düşüncesini onaylamasa da onu fikrinden geri çeviremeyeceğinin farkındaydı.

"Ben bu odada hapsolmak istemiyorum, Asaf. Arada bahçeye çıkmamda sakınca yok, değil mi? Ne de olsa sakat bir kadınla uğraşmaz-

lar." Asaf bu sözlere üzülse de onun isteğini yerine getirmek için tekerlekli sandalye temin etmeyi aklının bir köşesine yazdı.

"Benim çıkmam gerekiyor Gülüm, annem seninle ilgilenecek. İlaçların burada, sen nasıl alacağını biliyorsun." Gülüm başını sallarken dalgınlıkla genç adama,

"Kutuların içini kontrol ettin mi? İlaçlar yine değiştirilmesin!" dediğinde Asaf kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sen biliyor muydun ilaçlarının değiştirildiğini?" Gülüm şaşkın bir şekilde Asaf'a bakarken onun bu gerçeği bildiğini söylemesine ne tepki vereceğini kestiremedi. Asaf ona gülümseyerek,

"Bakma bana öyle, elbette ilaçlarının değiştiğini fark ettim. Aslında annem benden babamın ilaçlarını istemeseydi fark edemezdim. Sonradan kutuları kontrol ettim ve içinde sana etkisi olmayan ilaçları koymuştum." Gülüm şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordu. "Sahi, ben kutudaki ilaçları değiştiriyordum ama ertesi akşam nasıl ilaçların eski durumuna dönüyordu hiç anlamış değilim."

"Sen benim ilaçlarımı değiştiriyor muydun? Ya eski ilaçlarım... Yağız Bey benim ilaçlarımı değiştirmişti." Asaf gaf üstüne gaf yapan genç kadına kaş çatarken,

"Yağız Bey mi?" diye sordu. Yüzündeki ifade o kadar sertleşti ki genç kadın yutkunmak zorunda kaldı.

"Şey... Melek odaya ilk geldiğinde hemşirenin saygısızlığı yüzünden onu odadan çıkardı ve ilaçlarımı veremediği için amcasını aradı. İlaçları yanlış vermemek için ondan da kendisine bilgi vermesini istedi. Sonra kutu üzerinde ki isimle içindeki ilaçların aynı olmadığını anlayınca amcası gelip beni muayene etti."

"Bunlar ne zaman oldu?"

"Birkaç ay önce..."

"Senin eski ilaçlara ihtiyacın yoktu, o yüzden ben ilaçlarını vitaminlerle değiştirmeye başladım. Kutudaki ilaçların değiştirildiğini anlayınca böyle bir çözüm bulmuştum. Ama bakıyorum bizim küçük Melek Hanım bu işe de el atmış. Bana bunu nasıl söylemez?" Asaf sinirle odanın içinde dolanırken durumun komikliğiyle gülmeye başladı.

Gülüm onun çıldırdığını düşünürken birden sakinleşen genç adam gözleri parlayarak genç kadına baktı.

"Çok komik, değil mi? Akşam ben kutuya vitamin koyarken o sabahına amcasının verdiği ilaçlarla değiştiriyormuş. Neyse ki etkileşimi olan ilaçlar değillerdi." Asaf bir elini başına koyarak saçlarını geriye doğru attı. Garip bir şekilde gülümseyerek inanmaz bir ifadeyle, "Bu nasıl bir kız anlayamıyorum. Kuması olan bir kadına yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Senin durumunda annem olsaydı, Hacer Hanım ona bir bardak su bile vermezdi. Kocasını kaybetme pahasına sana yardım ettiğine inanamıyorum." Asaf'ın sözleri Gülüm'ü güldürürken genç adam ona ters bir şekilde bakarak odadan çıkıp gitti. O kadar öfkeliydi ki aklına gelen çözümü uygulaması gerektiğine emin oldu.

Eline aldığı telefonla birkaç numarayı aradı ve onlarla görüşmek istediğini söyleyerek kendisine seslenen amcasına aldırış etmeden hızla konaktan ayrıldı.

Arabayı durduran genç adam dışarıya çıkarak beklemeye başladı. Düşündükçe yapmak üzere olduğu şeyin doğruluğuna emin oluyordu. Bu yolda devam etmesine imkan yoktu. Yardım almak için gidebileceği başka bir kapı da... İleriden tozu dumana katan arabanın kendisine doğru geldiğini görünce birden gerildi. Büyük jeep kendi arabasının aksi yönünde dururken içinden dışarı çıkan iki adam karşısında dik duruşunu bozmamaya çalışıyordu. Biri öfkeli diğeri daha ılımlı bir ifadeyle kendisine bakan iki adamın karşısında cesur olmak başkası için zor olabilirdi. Ama Asaf sadece tedirgindi.

"Bizi buraya neden çağırdın?" Yağız öfkeli abisinden önce davranarak konuşmaya başladı. Genç adam ikiliye hafif gülümseyerek,

"Birini daha çağırdım, onun da gelmesi gerek!" dedi. Sedat kendisine hâkim olamayıp ileri doğru atılınca Yağız araya girdi.

"Abi biraz sakin olur musun? Buraya konuşmaya geldik, dövüşmeye değil." Asaf kendisini öldürecek gibi duran adama hayranlıkla bakarken içinden tekrar Melek'in ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

"Kızım neredeyse bu adam yüzünden ölüyordu."

"Abartma abi, Melek'e bir şey olmadı."

"Ama olabilirdi, Yağız... Bana neden onu savunuyorsun?" Yağız sıkıntıyla abisi ve Asaf'ın arasında dururken,

"Ben onu savunmuyorum. Sen de biliyorsun ki onun bir suçu yok," dedi. Sedat kardeşine sert bir şekilde bakarak,

"Onun bir suçu yok mu? Bunu nasıl söylersin? Kızım bu adama emanetti ama ne oldu, neredeyse canından oluyordu." Asaf, Sedat'ın sözleriyle birden ürperdi. Evet, Melek'in hayatı tehlikeye girmişti ve onu koruyamayan kişi olarak kendisi suçluydu.

"Ne söyleyeceksen söyle de bu görüşme burada bitsin." Asaf konuşmasına başlayacağı sırada beklenilen üçüncü kişinin de arabası ileriden görülmüştü.

"O da gelsin söyleyeceğim." Sedat ve Yağız aynı anda arkalarına dönerek Vedat'ın arabasını gördüler. Genç adam ileride duran üç adama şaşkın şaşkın bakarken arabasını durdurdu ve onların yanına doğru geldi. Sedat kızgın bir şekilde bu kez Vedat'a baktı.

"Melek nerede? Sen onun yanında değil miydin?" Vedat, Sedat'ın sözleriyle yerinde dururken Asaf da kaşlarını çatarak genç adama döndü.

"Melek akşam konakta değil miydi?" diye sordu. Vedat sakin bir şekilde,

"Kendi evine gittik. Kafasını dinlemesi gerekiyormuş." Sedat onun hangi evden bahsettiğini anlayınca biraz olsun rahatlamıştı.

"Şu anda nerede, hâlâ dede evinde mi?" Genç adam Sedat'ın sorusuna başını iki yana sallayarak,

"Konağa bıraktım, birkaç gün sonra şehre dönecek. Sınavları için..." karşılığını verdi. Asaf genç kızın gideceğini duyunca iyice gerilmişti. Onun için bu durum daha iyi olacaktı. Üç adam yan yana gelerek genç adamın karşısında durdu. Asaf yutkunarak üzerindeki bakışların etkisine girmemeye çalışıyordu.

"Bizi neden çağırdığını söyleyecek misin, yoksa ben söyleteyim mi?" Sedat'ın sert sesine karşılık Yağız araya girdi.

"Abi!" diyerek onu uyardı.

"Yardımınıza ihtiyacım var!" Asaf bir çırpıda söylediği sözlerle üç adamı da şaşkına çevirdi. Vedat tek kaşını kaldırarak Asaf'a bakarken Yağız anlayışla araya girdi.

"Nasıl bir yardım?" dediğinde Sedat da bu sorunun cevabını beklemeye başladı.

"Evet, bizden nasıl bir yardım istiyorsun?" Asaf derin bir soluk alarak üç adamın gözünün içine bakarak anlatmaya başladı.

"Bakın, konakta başından beri garip olaylar dönüyor ve ben kim olduğundan emin olamıyorum. Tahmin ettiğim kişiler var ama delilim olmadan bir şey yapamam. Bu topraklardan uzak tutuldum. Bu yüzden elim zayıf. Siz benden daha tecrübelisiniz ve bu yüzden yardımınız gerekiyor." Sedat ifadesiz bir şekilde damadı olan gence bakarken Yağız tanık olduğu birkaç olaya dayanarak Asaf'a anlayış gösterdi.

"Yangını çıkaran belli mi?" Asaf başını iki yana sallayarak,

"Hayır, değil. Tek bildiğimiz bir kadın olduğu ve hedefin de karım olduğu!"

"Karın? Yatalak olan bir kadından kim ne ister?" Asaf bu soru karşısında gerilirken yüzünün değişmesiyle kaşları çatılan Sedat kendinden beklenmedik bir sakinlikle,

"Hedef Melek'ti... değil mi?" Asaf gözlerini kaçırarak susarken Yağız ve Vedat şaşkınlıkla Sedat'a baktı.

"Melek mi? Neden onu hedef alsınlar ki? Toprak için resmî karısı Gülüm değil mi? O zaman ablamdan ne isterler ki?" Vedat öfkeyle sesini yükseltirken Yağız da abisi gibi sakin bir şekilde konuşmaya dâhil oldu.

"Hedef Melek'ti; çünkü onlara yatalak olan bir kadından zarar gelmezdi. Ama Melek... Melek'in konakta olması... Mehir olayı... Yeğenimi boşamasıyla toprakların yarısı ona kalırdı." Sedat şaşkınlıkla kardeşine bakarken Yağız'ı onaylarcasına Asaf başını salladı. Olanlardan haberi olmayan Sedat sesini yükselterek,

"Melek mehir olarak toprak mı istedi?" dediğinde Asaf onun ifadesine gülmemek için kendini zor tuttu. Sedat'ın tam anlamıyla şoke olmuş yüzü görülmeye değerdi.

"Şimdi ne olacak? Ablam iyi ve ona zarar vermek isteyenler tekrar deneyebilir."

"Ben de bu yüzden sizi çağırdım. Ben daha önce okula dönmesini istedim ama o kabul etmedi. Bu olay onun buradan gitmesi için bir fırsat. Gülüm'ün tehlikede olduğunu düşünmüyorum ama bu durum Melek için geçerli değil. Suçluyu bulabilmem için zamana ihtiyacım var.

Bu sürede Melek'i koruyamayabilirim. Onun konağa dönmesine engel olup gitmesini sağlayın. Kardeşim de onunla şehre gidecek."

"Kardeşin mi? İki genç kızı şehirde yalnız bırakacağımı düşünmüyorsunuz, değil mi?" Sedat'ın ani çıkışıyla Asaf kaşlarını çatarak, "Karımın kiminle kalacağı beni ilgilendirir, Sedat Bey... Sizden bir iyilik istedim ama bu demek değil ki karımın idaresini size bırakıyorum. Hazır sizinle yüz yüzeyken bir konuyu açıklığa kavuşturalım. Melek'in ev kirası ve ihtiyaçları bundan sonra kocası olarak tarafımdan karşılanacak. Bunu bilmenizde fayda var. Hafta sonuna kadar sizinle kalmak istiyorsa kalabilir ama sonra kesinlikle bu topraklardan uzaklaşmasını istiyorum." Sedat kendisiyle cesurca konuşan genç adamla içten içe gururlansa da bunu ona belli etmedi.

"Kızımın masraflarını ben karşılarım." Asaf'ın damarına basmaya başlamıştı.

"Ben son sözümü söyledim. Buradan ayrılmadan bir gün önce Gökçe'yi size göndereceğim. Konağa gelmesini istemiyorum. İhtiyaçlarını siz bildirin, ben de hazırlatayım. Son olarak..." Asaf Vedat'a dönerek,

"Yangını çıkaran hakkında birkaç tahminim var ama senin yardımına ihtiyacım var. Bu yüzden seninle özel olarak konuşmalıyız," dedi. Yağız abisiyle korkusuzca konuşan genç adamanın cesareti karşısında gülümsedi.

Asaf bir süre karşısındaki adamların nabzını yokladıktan sonra Sedat'a döndü. "Özellikle sizden bir ricada bulunmak istiyorum. Siz buralarda söz sahibisiniz. Ben de söz sahibiyim ama sizin kadar etkili değilim. Henüz!" derken Sedat tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Babam zamanında bazı bilgileri edinmeme engel olabilmek için önümü kesti. Bugün hâlâ o bilgilere ulaşamıyorum. Tapu dairesindeki adamlardan bilgi almak oldukça zor oluyor... Malum, Osman ağanın oğlu da olsak sözümüz onunkini kesemiyor. Siz bizim toprakların gerçek sahibini öğrenebilir misiniz?" Sedat böyle bir şey beklemediği için şoke olmuştu.

"Ne demek bizim toprakların gerçek sahibi kim? Aile toprağı değil mi buralar!" Asaf bilmediğini belli eden bir hareketle karşısındaki adamlara baktı.

"Bilmiyorum... Düşünüyorum ama bir türlü nedenini bulamıyo-

rum. Aklıma toprakların sahibini araştırmaktan başka bir şey gelmiyor. Bunu öğrenmem gerekiyor... Bu zaman zarfında da Melek'in güvenliği için uzak kalmasını istiyorum." Sedat ne söyleyeceğini bilememişti. Sıkıntılı zamanlar geçirecekleri belli olurken kızı için elini taşın altına koymaktan çekinmeyecekti. Bir süre daha konuştuktan sonra Yağız ve Sedat oradan ayrılmadan Yağız önce genç adama dönerek,

"Sen Melek'i görmeye gelecek misin?" diye sordu. Asaf başını iki yana sallayarak cevapladı:

"Onu görmeme gerek yok, ben olmadan iyi olacaktır. Kızınız gayet akıllı ama aptal cesaretine sahip. Ona anlatsaydım konakta kalmak için diretecekti. Bu şekilde gitmesi daha iyi! Yarının ne getireceği belli olmadığı için onunla görüşemem." Yağız ve Sedat birkaç saniye sessizce genç adama baktıktan sonra arabaya binip oradan uzaklaştı.

"Gülüm yangını çıkaranı gördü. Ama onu tanımadığını söyledi; Gülüm aile fertlerini henüz tanımıyor. Bu yüzden ona şüphelendiğim kişilerin resimlerini gösterirken yanımda olmanı istiyorum." Vedat genç adamın sözlerine katılırken ikili ayrı ayrı arabalarına binerek yola koyuldu. Asaf sıkıntılıydı ve Melek'i görmeme kararının doğru olduğuna inanmak istiyordu. Yarım saat sonra konağın bahçesinden giren iki araba dışarıda olanların dikkatini çekti. Vedat arabasından indiğinde karşılaştığı genç kızla gözleri parlarken kimsenin anlamaması için hemen gözlerini kaçırdı. Onun bakışlarından habersiz Gökçe abisine yaklaşırken üzgün bir şekilde,

"Yengem gelmedi mi?" diye sordu. Güler Hanım ve Vural Bey de bu sorunun cevabını merak ediyordu.

"Yengen gelmeyecek Gökçe, okulu için şehre gidecek. Hazırlan, hafta sonu sen de onunla gideceksin." Gökçe şaşkın bir şekilde abisine bakarken ne diyeceğini bilemedi.

"Ne dersin sen, oğlum? Hacer Hanım buna izin vermez."

"Ona sormama gerek yok. Bu konakta kararları ben veririm. Osman Bey'in de karşı çıkacağını sanmıyorum. Karıma okul bitene kadar yoldaş olacak."

"Ya karın okuldan sonra konağa dönmek istemezse?" Asaf, Vedat'ın şaşkın bakışları arasında öfkeyle amcasına baktı.

"Onun konağa gelmemek gibi bir lüksü yok. Bu konağa zorla girdi,

kolay çıkamayacak. Şimdi konakta olan herkesi, özellikle kadınların bahçede toplanmasını istiyorum." Vedat araya girerek onu kenara çekti.

"Bu şekilde onu yakalayamazsın. Kadınları toplarsan şüphelenebilirler." Asaf'ın aklı iyice karıştı. Ters bir şekilde avludakilere bakarak Vedat'ı da alıp Gülüm'ün odasına doğru ilerledi. Herkes şaşkınlıkla onun ardından bakıyordu. İki genç adam Gülüm'ün odasının kapısında durdu. Asaf genç kadının müsait olup olmadığına baktıktan sonra birlikte içeri girdiler. Genç kadın elinde kitapla dalgın dalgın öylece yatakta oturuyordu.

"Gülüm, nasılsın?" genç kadın düşüncelerinden çıkıp Asaf'a ve yanındaki adama bakarken gülümsedi.

"Ben iyiyim ama sen pek iyi görünmüyorsun."

"Gülüm, bu Vedat, Melek'in kardeşi. Kendisi polis ve senden bize yardım etmeni isteyecektik. Gördüğün kişiyi tanıyabilir misin? Sana birkaç resim göstereceğim..." Gülüm heyecanla ikiliye bakarak başını yukarı aşağı salladı. Vedat'ın bakışları hasta kadının üzerindeydi. Genç kadının talihsizliğine üzülürken Asaf ona cebinden çıkardığı birkaç fotoğrafı gösterdi. Gülüm her fotoğrafta biraz oyalanıp bakarken Asaf endişeli bir şekilde onu izliyordu. Gülüm'ün oyalandığı resmi eline alırken oldukça meraklıydı. Asaf elindeki fotoğrafı görünce şaşkına döndü.

"Ama bu..."

30. BÖLÜM

Asaf üzgün bir şekilde elindeki fotoğrafa bakmaya başladı. "Bu fotoğraf bunların arasına nasıl karıştı?" Asaf hızla fotoğrafı alırken genç kızın yüzü asıldı.

"Neden onu saklıyorsun ki? Sana o kadını istemiyorum diye söyledim, değil mi?" Asaf sıkıntılı bir şekilde nefes alırken Vedat ne olduğunu anlamadığı için,

"Kimden bahsediyorsunuz siz? Olayla ne ilgisi var?" diye sordu. Asaf genç adamın meraklı sorusu karşısında,

"Yangınla bir alakası yok, ailevi bir mesele..." dedi. Gülüm araya girerek,

"Onun aileyle bir alakası yok, Ömer Asaf, sana kaç kere söyleyeceğim?"

"O senin ablan Gülüm, onu bir köşeye atamazsın..."

"O beni bir köşeye attı, ben onu değil. O kadını etrafımda istemiyorum Asaf, bu da son sözüm." Vedat ikilinin kavga etmesinden sıkılarak,

"Yeter bu kadar, şu resimlere bir bak... Tanıdığın başka biri çıkacak mı?" Gülüm yüzünü asarken tekrar elindeki fotoğraflara baktı. Birkaç çevirmeden sonra,

"Bunların arasında o kadın yok!" dedi.

Asaf ellerini saçlarına daldırıp, "Emin misin?" derken Vedat ikili arasındaki konuşmayı atlamadan takip etmeye çalışıyordu.

"Evet, eminim. Bunların arasında o kadın yok." Vedat'la Asaf göz göze geldiklerinde Gülüm aralarına girerek,

"Melek nerede, neden yanıma gelmiyor?" dedi. Asaf hızla başını genç kadına çevirirken Vedat'ın şaşkınlığı görülmeye değerdi.

"Neden bana öyle ters ters bakıyorsun ki? Yoksa ona kötü bir şey mi söyledin?" diye Asaf'ı payladı. Vedat ikilinin konuşmasını bölerek genç kadına kendisi cevap verdi:

"Ablam konağa geri döndü... Babasının evine. Yakında da okul için şehre inecek. Sanırım buraya gelmez..." Gülüm duydukları karşısında yüzünü asarken sıkıntısını belli ederek elleriyle oynamaya başladı.

"Yine yalnız kaldım desene... Onun sohbetini özleyeceğim."

"Gülüüm!" Asaf'ın genç kadının adını uzatarak söylemesi onu hiç etkilememişti. Nefesini vererek,

"Beni dışarı çıkarır mısın, bu odada çok sıkıldım. Diğer oda en azından daha büyüktü. Bu oda dar ve karamsar," dedi. Asaf ona hak vermek zorundaydı. Vedat izin isteyerek odadan çıktı. Asaf genç kadını kucağına alıp bahçeye götürmeye karar verdi. Gülüm etrafındakilerin bakışlarından utanarak gözlerini kaçırırken konağın avlusundaki sedire doğru ilerleyen genç adam onu yavaş yavaş oturtmuştu. Gülüm'ü ilk kez görenler şaşkına döndü. Genç kadının duru güzelliği onları etkilerken Güler Hanım gelininin yanına geldi.

"Kızım bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. Vural Bey her zamanki gibi uzaktan olanları izliyor, gelin hanımı tanımaya çalışıyordu.

Asaf'ın genç kıza karşı koruyucu tavrı nedeniyle kaşları çatıldı. Melek'i de bu şekilde korumasını isterdi. Ağır adımlarla onlara doğru yaklaştı. Asaf annesine dönerek, "Anne, Gülüm odada sıkıldığı için buraya getirdim. Bugün sandalyesi gelecek, o zamana kadar onun yanından ayrılmanı istemiyorum. Gülüm'le Gökçe ve senden başkası ilgilenmesin." Güler Hanım anladığını gösterip başını sallarken Vural Bey kendisini tutamayıp sordu:

"Melek ne zaman gelecek?" Asaf ters ters amcasına bakarken Gülüm'ün hüzünlü bir şekilde başını aşağı eğmesi Vural Bey'in gözünden kaçmadı.

"Bana o şekilde bakmayı kes Asaf, sana karını sordum. Melek ne zaman geri gelecek?" Vedat izin istemek için yanlarına geldiğinde Asaf ona baktı. "Sen gitmedin mi?" diye sordu. Vedat genç adama başını sallayarak,

"Yangın olan dairedeydim. Birazdan çıkıyorum. Size de hayırlı

günler." Vedat arkasını dönüp gideceği sırada Vural Bey'in seslenmesiyle yerinde durdu.

"Gel evladım, bir kahvemizi iç." Vedat önce etrafındaki kişilere baktı. İçinden, *bunlar beni de zehirlemesin* diye geçirse de gözüne takılan kişiyle duraksadı. Vural Bey onun baktığı kişiyi fark edince kaşlarını çattı. Gözlerindeki ifadede art niyet bulamadığı için ifadesi yumuşasa da onun içinde Gökçe oldukça değerliydi. Zarif yeğenini diğer yeğenlerinden ayrı tutardı.

"Geç otur..." dediğinde bakışlarını Gökçe'ye çevirdi.

"Gökçe kızım sen bize iki kahve getir" dediğinde Vedat genç kıza kıyamadı.

"Gerek yok efendim, ben gitsem iyi olacak" dedi. Vural Bey kızarak,

"Otur dediysek otur" deyip ses tonunu sertleştirdi. Vedat yutkunmuştu.

"Ben zahmet olmasını istemedim..." Vedat bakışlarını kaçırırken yüz ifadesi Vural Bey'in hoşuna gitti." Vedat avludaki masada bulunan ahşap sandalyelerden birini alarak Vural Bey'in karşısına geçti. Gülüm uzaktan onları izliyordu.

"Ee, anlat bakalım, bunca zamandır Sedat Bey'i tanırım ama seni hiç duymadım. İki çocuğu var diye biliyordum." Vedat ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu. Gergin bir şekilde etrafına bakınırken onlara nasıl cevap vermesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçek kardeş olmadıklarını öğrendiklerinde Melek için sorun oluşturmalarından korkuyordu. Sıkıntıyla başını sıvazlarken Vural Bey onu dikkatle izliyordu.

"Sana sordum, evladım... Sedat Bey'in senin yaşında bir oğlu olduğunu duymamıştım." Vedat soruyu geçiştirmek için, yarım ağız,

"Bu konu biraz karışık, efendim" dedi. Gökçe kahveleri getirip servis yaptığında derin bir nefes aldı.

"Melek ablan konağa ne zaman dönecek, biliyor musun?" Vedat kolay bir soru geldiğini düşünerek rahat bir nefes alıp gülümsedi.

"Ablam buraya gelmeyecek, okulu için şehre gidiyor" dediğinde Vural Bey'in bakışları Asaf'a döndü. Genç adama,

"Senin bilgin var mı?" diye sorarken Asaf omuzunu silkeleyerek,

"Onun gitmesini ben söyledim. Çok önceden gitmesi gerekiyordu ama inat edip burada kaldı." Asaf'ın sitemli sözleri Gülüm'ün kaş çatmasına neden oldu.

"Benim için kaldığına eminim..." Gülüm'ün sözleri havada asılı kalırken genç kadının yüzünün beyaza kesmesi iki genç adamın da dikkatini çekti. Asaf genç kadının baktığı yere başını çevirirken tüm bedeni kasıldı.

"Asaf?" Genç kadın elini uzatarak adamın elini yakalarken titriyordu. Vedat elindeki fincanı masanın üzerine bırakarak birkaç büyük adımda ikilinin yanına geldi.

"Neler oluyor?" Sessizce sorduğu soruyla Asaf'ın bakışları kapıdan içeri giren ikiliyi işaret etti.

"Onların burada olmaması gerekiyordu." Vedat korkuyla gözlerini açmış genç kadına doğru yaklaşarak,

"Onları tanıyor musun, Gülüm?" diye sordu. Genç adam da karısının cevabını bekliyordu.

"Bu o... Bu o kadın? Ben gitmek istiyorum. Burada kalmak istemiyorum. Asaf beni odaya çıkar, lütfen." Asaf, Gülüm'ün sözleriyle donup kalırken Vedat genç adamı kendine getirmek için koluna vurdu.

"Sakin ol. Onun itiraf etmesini sağlamalıyız. Ayrıca bu kadın kim?" Gülüm, Asaf'ın elini daha da sıkarken genç adamın dudakları arasından,

"Yengem!" sözü döküldü.

"Yengen mi? Ama..." Asaf dişlerini öyle sıkıyordu ki çenesi ağrımaya başladı. Hiçbir şey olmamış gibi kendilerine doğru gelen üvey dayısı ve onun karısına öfkeyle bakıyordu. İleri doğru atılacağı sırada Vedat onun kolunu yakalayarak durmasını sağladı. Başını iki yana sallarken,

"Şimdi değil!" diye onu uyardı.

"Şimdi değil mi? Ne zaman o vakit? Biri ölünce mi hareket edeceğiz? O kadının derdini öğreneceğim." Güler Hanım misafirlerini karşılamak için ayağa kalkarken Hacer Hanım ağabeyini görünce hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi.

"Abi, hoş geldin. Sen nasılsın Sema?" Sema Hanım görümcesine

bakarken oldukça huzursuzdu. Gözleri etrafta dolanıyordu, Gülüm'ü görünce birden yüzünün rengi değişti. Gülüm de dâhil herkes kadının beyaza kesen yüzüne bakarken genç kadın uzun zaman sonra ilk kez kendisini güçlü hissetti. Karşındaki kadın ondan korkuyordu. Bunu fark etmek genç kadına güç verse de gerginliği bir türlü gitmiyordu.

"Hoş geldin, Sema Hanım?" Vural Bey kadını ve kocasını buyur ederken hiç hazzetmediği adama katlanmak zorunda olduğu için şansına küsüyordu.

"O Vural Bey de buradaymış?" Adamın kinayeli konuşması Vural'ı sinirlendirmişti. Kendine hâkim olabilmek için oldukça çaba harcıyordu.

"Gelmeden önce bir haber verseydiniz hazırlık yapardım, Akif Bey!" Adam Vural'ın sözleriyle kahkaha atan adamın yapmacık tavrı sinirlerin gerilmesine neden oluyordu.

"Kardeşimin evine haber vererek mi gelmem gerekiyordu? Olanları duyduk, bir *geçmiş olsun* diyelim dedik." Vural Bey onun sözleriyle kaşlarını çatarken Sema Hanım'ın bakışlarının olduğu kişiye dönerek Gülüm'ü gördü ve imalı bir ses tonuyla kadına,

"Asaf'ın hanımı Gülüm'ü daha önce görmemiştiniz değil mi? Kısmet bu güneymiş," dedi. Gülüm kendi adını duyunca dikkatini Vural Bey'e verdiğinde ikili genç kadına küçümser bakışlarla yaklaşmış ama Asaf'ın öne çıkmasıyla olduğu yerde kalmışlardı.

"Sakın ona yaklaşmayı aklınızdan geçirmeyin. Geldiniz, *geçmiş olsun* dediniz. Şimdi gidebilirsiniz!"

"Asaf!" Onun sözleriyle Hacer Hanım hızla onun önüne geçerek,

"Dayınla düzgün konuş, ona saygısızlık edemezsin!" diye çıkıştı. Genç adam alaycı bir şekilde Hacer Hanım'a bakıyordu. Güler Hanım oğluna bakarak,

"Asaf o senin dayın!" diye uyarıda bulunmak istedi ama Asaf tek elini kaldırarak annesinin susmasını işaret etti.

"Yanlış! O benim dayım değil." Güler Hanım konuşmak için ağzını açmış ama genç adam ona bakarak, "Seninle arasında bir kan bağı var mı, anne?" Güler Hanım şaşkınlıkla Asaf'a bakarken hiçbir cevap veremedi. "Seninle bir kan bağı olmadığına göre benim dayım olmasının

da imkânı yok. Şimdi misafir olarak birkaç saat kalabilirler, sonra da buradan gitmelerini istiyorum."

"Asaf, yaptığın doğru değil. Evine gelen birini kovamazsın."

"Evime gelen kişiye göre değişir bu amca! Bu adam kızını bu konağa gelin vermek için her türlü pisliği yapabilecek kadar aşağılık biri. Karısının da ondan kalır yanı yok. Aklı kıt kızını fesatlıklarla büyütmüş..." Bakışları Hacer Hanım'a dönerken sözlerine devam etti.

"Tıpkı halası gibi... Ben babamın düştüğü hataya düşüp o ailenin bir ferdinin daha bu konağa girmesine izin vermeyeceğim. Şimdi izninizle karımı odasına götürüp sonra da işlerimi halletmek için hastaneye gideceğim." Gülüm'ü kucağına alırken genç kadın yeniden utanmıştı. Asaf, Vedat'a kendisini takip etmesini söylerken genç adam da izin isteyerek onu takip etti. Onları öfkeli bakışlarla izleyen iki kardeş Vural Bey'in davetiyle kendisine geldi.

"Asaf ne yapmaya çalışıyorsun? Neden o şekilde davrandın?" Asaf genç kadını yatağın üzerine bırakırken kapının tıklatılmasıyla başını kapıya çevirdiler.

"Gelebilir miyim?" Vedat izin isteyerek odaya girerken hâlâ öfkeli enişteşine sakin olmasını söylüyordu. "Bu şekilde davranırsan bir şey elde edemezsin."

"Dua etsinler kendime hâkim oldum, o kadını öldürmemek için zor duruyorum." Vedat anlayışla genç adama bakarken hâlâ aklının almadığı şeyler vardı.

"Bu kadının sizinle derdi ne? Daha doğrusu ablamla ne derdi var?" Gülüm kaşlarını çatarak ikiliye baktı.

"Melek ne alaka? Kadın benim odama girdi..." Asaf genç kadına üzgün bir şekilde bakarak cevap verdi.

"Senin odana yanlışlıkla girdiğini düşünüyorum. Hedef sen değildin, Melek'ti." Genç kadının yüzü beyazlamıştı. Derin nefes alırken onun panik atak geçirmek üzere olduğunu anlayan Asaf hızla ilacını verdi. Suyunu içen Gülüm güçlükle konuştu:

"Şimdi ne olacak?" Vedat genç adama bakarak,

"Sadece senin ifaden o kadını suçlamaya yetmez. Yalan söylediğini düşünürler. Ne de olsa kızını kocanla evlendirmek istiyorlarmış. İftira

attığını iddia ederler," dedi. Asaf onu tasdiklerken Vedat sözlerine devam etti.

"Sizden başka tanık lazım... Bu yüzden kadının itiraf etmesini sağlaman gerekiyor."

"Anlamadım? Ben mi? Nasıl?" Gülüm korkuyla genç adama bakarken Vedat onun sorularına sakin sakin cevap verdi:

"Kadının yüzünü gördün. Seni görünce gözleri korkuyla açıldı. Bu da seninle konuşmak için sana yaklaşacağını gösterir. Kadının suçunu itiraf etmesi için senin yanına yaklaşmasını bekleyeceğiz. Tabi senin de yardımınla..." Gülüm başını sallayarak cevap verirken ne yapması gerektiğini dinlemeye başladı. Birkaç dakika sonra iki adam merdivenlerden aşağı inerken Asaf kardeşi Gökçe'yi yanına çağırdı. Kızın meraklı bakışları genç adamı gülümsetmişti. "Hazırlıklarını yapıyorsun, değil mi Gökçe?" diye sorarken Gökçe kendisini izleyen bakışlardan utanarak başını aşağı eğdi.

"Annem gitmeme izin vermeyecektir, abi!" dedi. Asaf onun korktuğunu anlayabiliyordu. Yıllardır doğru düzgün konaktan çıkmayan kardeşi birden şehre gideceğini öğrenmişti. Korkusu bakışlarından anlaşılıyordu.

"Annen hiçbir şey söyleyemez. Unutuyorsun galiba, bu konakta son sözü ben söylerim!" dediğinde içinden de *babam iyileşene kadar* diye eklemişti. "Ama..." Asaf genç kızın omuzunu kavrayarak onu susturdu. "Sen benim dediğimi yap ve hazırlan. Birkaç gün içinde Melek'in yanına gideceksin. Senin burada kalmanı istemiyorum. Şimdi sana bir şey söyleyeceğim. Biz konaktan ayrılınca gözün Sema yengenin üzerinde olsun. Konağa girdiğinde... Özellikle Gülüm'ün odasına yaklaşırsa bana hemen haber et." Gökçe abisinin neden böyle bir şey istediğini anlayamadı. Vedat araya girdi:

"Bak bu çok önemli, abine güveniyorsun, değil mi?" diye sordu. Genç kız kendisiyle konuşan adama başını kaldırıp baktığında kısa bir an koyu yeşil gözlerde takılıp kaldı. İlk kez kendisine bu kadar içten bakan gözlerle karşılaşıyordu. Yeşil gözleri kendi açık hareleriyle birleşince yutkunan Gökçe utanarak hemen gözlerini kaçırdı. Kafası allak bullak olan genç kız abisine bakarak,

"Tamam, ararım seni," dedi. İkili çıktığını belli etmek istercesine

arabanın gazına birkaç kez sert bir şekilde bastıktan sonra hızla bahçeden çıktılar. Konaktan fazla uzaklaşmadan beklemeye başlayan ikili bilinmez bir bekleyiş içindeydi.

"Belki de Gülüm'e yaklaşmaya cesaret edemez." Asaf yanındaki genç adamla sıkıntıyla konuştu. Vedat onun endişesini anlayabiliyordu.

"Bu kadının Melek'le ne derdi var? Ablamın kimseye bir zararı olduğunu sanmıyorum." Asaf'ın aklına Melek'in Derya'yı sürükleyerek konaktan dışarıya attığı o gün geldi. Hatırladığı bu manzaraya gülümserken o zaman bu durumun gülünecek bir yanı olmadığını düşünüyordu.

"Melek olmasaydı kızıyla evlenmem için baskı yapacaklardı." Vedat genç adamın açıklamasını inandırıcı bulmasa da çok fazla üzerine durmak istememişti.

"Senin zaten bir karın vardı, neden kendi kızlarını sana vermeye çalışsınlar?" Asaf onun basit anlayışıyla gülümsemekten kendini alamadı.

"Yatalak bir kadının kimseye zararı olmazdı. Kendi hükmünü sürebileceği bir güç peşindeler. Keşke bir erkek kardeşim daha olsaydı..." Asaf sıkıntıyla iç çekerken Vedat şaşkınlıkla ona baktı.

"Bana bakma öyle, her şey bu gördüğün topraklara sahip olmak için yapılan işgüzarlıklardan başka bir şey değil. Hepsi toprak peşinde... Bunların gözleri söz sahibi olmak için önüne çıkanı ezecek kadar döndü." Vedat duyduklarından sonra aklına kendi ailesi geldi. İki dedesi de kendi toprağını üzerine yıkmak, ona bırakmak için yarışıyordu. Belki de Asaf'ı en iyi kendisi anlayabilirdi. Babasının topraklarının başına geçmesi için kendisini zorlayan dedesiyle onun dayatmalı gelini geldi aklına. O kızı ilk gördüğünde gözlerindeki hırs genç adamın gülümsemesine neden oldu.

"Seni anlıyorum..." Asaf ona kuşkuyla bakarken Vedat başını sağa sola salladı.

"Bakma bana öyle, ben de tek mirasyediyim. Anne ve baba tarafı sürekli kendi nüfuslarına geçmem için başımın etini yiyorlar. İki tarafın da benden başka erkek torunu yok."

"Suat?" Asaf'ın aklı iyice karıştı. Melek'in bir erkek kardeşi olduğunu biliyordu. Vedat fazla konuştuğunu düşünerek sustu. Elini genç adamın omuzuna koyarak, "Ee, enişte bey, bundan sonra ne yapacaksın. Ablam şehirden döndükten sonra onunla konuşman gerekecek. Melek'i

biraz olsun tanıyorsam konağa geri dönecektir. Yani sizin ufukta boşanma görünüyor." Vedat sözlerini tamamlarken Asaf'ın bakışlarındaki sertlik dikkatinden kaçmadı.

"Ablanın ne düşündüğü beni ilgilendirmiyor. Bir kere Arıkan oldun mu ölene kadar Arıkan kalırsın. Ablan da bunu zamanı geldiğinde anlayacak." Vedat onun kararlı ses tonu karşısında gerildi. Hiçbir zaman karı koca arasına girmemesi gerekildiğini düşünürdü. Ablası da olsa kendi kararlarını almasından yanaydı.

"Neyse, o gün geldiğinde kendini hazırlaman için seni uyarmak istedim. Ablam karınla arana girmek istemeyecektir." Asaf tek kaşını kaldırarak ona baktı. İmalı bir gülümsemeyle, "Bunu söylemene gerek yok. Karım iyileşsin diye, karım kendi hayatını hiçe saydı. Gülüm'ün iyileşmesi için elinden geleni yapmış. Bu yüzden ben o gün için hazırım. Zamanı geldiğinde Melek de kimin söz sahibi olduğunu öğrenecek. Bırakalım da biraz zaman kazansın." Vedat başını iki yana sallayarak inanmaz bir şekilde genç adama baktı. Telefonun sesiyle ikili birbirine bakarken Asaf arayanın Gökçe olduğunu görünce hızla telefona cevap verdi.

"Ne oldu, Gökçe?" Bir süre telefonda konuşulanı dinleyen genç adam Vedat'a bakarak, "Hemen geliyoruz, sen oradan ayrılma!" dedi. İkili arabalarını bulundukları yerde bırakarak hızla konağa yöneldi. Konaktan fazla uzaklaşmamış oldukları için birkaç dakikada konağa ulaşmışlardı. Kimseye bir şey söylemeden hızla merdivenleri çıkarlarken onları gören Vural Bey'den habersizlerdi. Asaf kardeşini bir eli ağzında Gülüm'ün kapısında beklerken buldu. Asaf hemen onun yanına yürüdü. Sessiz olmaya çalışarak

"Ne zaman girdi içeri?" diye sordu. Gökçe şoke olmuş bir şekilde abisine bakarak,

"Az önce" diye karşılık verdi.

Vedat ve Asaf genç kızı arkalarına alarak kapıyı hafifçe araladılar. Vedat, Asaf'ın yanına geçerken arkalarından gelen ayak seslerini duymamıştı. Gökçe, amcasını görünce birden ürperdi. Vural Bey dikkatle iki genç adamın baktığı yere döndü. Kapı hafif aralıktı ve yatağın pozisyonu sayesinde içeride olan kişiler az da olsa görünüyordu. Asaf elleri yumruk olmuş kapı ağzında içeriden bir ses gelmesini bekliyordu.

"Neden konuşmuyor bu kadın?" Asaf'ın sorusuyla Vedat onun susması için omuzunu sıktı.

"Sakinleş, ona biraz zaman ver. Öncelik Gülüm'de, unutma." Vedat sözlerini bitirdiğinde içeriden bir ses duyuldu:

"Anlaşılan bu odaya gelecek kadar cesursun?" Bu Gülüm'ün sesiydi. Asaf gergin bir şekilde soruya cevap beklerken kadının pişkin pişkin,

"Cesaret edemeyecek ne var? Gelin hanımı ziyaret ediyorum. Kim ne diyebilir buna?" Gülüm'ün tiz kahkahası odada yankılanırken iki genç adamı şaşırtmıştı.

"Beni ziyaret etmek mi? Beni tanımıyorsun bile. Ayrıca merak ettiğini de hiç sanmıyorum." Vedat içeri girmek isteyen Asaf'ın kolunu yakalarken ona *yapma* der gibi bakıyordu. "Doğrusu beni görmek için çok acele ettin... Oysa bana görünmemek için elinden geleni yaparsın sanıyordum. Ne de olsa seni gören tek kişi benim. Yangını senin çıkardığını tüm aileye söyleyebilirim." Gülüm'ün sözleriyle bu kez Sema Hanım güldü. Öyle iğrenç bir gülüştü ki sesindeki tını genç adamın midesini bulandırdı.

"Sana kim inanacak? Kime söylersen söyle kimse sana inanmaz. İftira attığını düşünecekler."

"Ama öyle olamadığını ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Sen beni öldürmeye kalktın!" Kadın gülerek başını iki yana salladı.

"Seni değil, o kendini beğenmiş kıza bir ders vermek istedim. O kız bu konağa geldiğinden beri rahat bir nefes alamadık."

"*O* dediğin kız bu evin hanımı oluyor, sen kim oluyorsun da rahat nefes alamadığını söylüyorsun? Bu konakta yaşamıyorsun bile..."

"Bu konakta yaşamama gerek yok. Onun yaptığı her hareketin sonucu bana ve kızıma dokunuyor. O kızı öldüremediğim için pişmanım. Bir korkak gibi konaktan ayrılmasaydı onun hakkından gelecektim." Gülüm o an tüylerinin ürperdiğini hissetti. Kadının gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki genç kadın elinde olmadan korktu.

"Ona dokunamazsın. Asaf buna izin vermeyecektir. Ayrıca bu yaptığını herkese söyleyeceğim. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin."

"İstediğine söyle, kimseyi inandıramazsın. Zamanında kaynanan olacak o kadın da inandıramamıştı. Seni mi dinleyecekler." Asaf annesinin lafını duyunca donup kaldı. Annesiyle alakalı ne vardı? Genç adam öfkeyle bir adım attı. Ama bu kez onu durduran Vedat değil Vural Bey oldu. Asaf, amcasını görünce şaşırdı. Onun geldiğini bile fark etmemişlerdi.

"Bu olayın kaynanamla ne ilgisi var?" Gülüm bile konuşmanın seyrine şaşırmıştı. Güler Hanım'ın bu olayla ne alakası olabilirdi? Kadının kahkahası kapı aralığında Asaf'ın kulağına kadar geldi. "Bu konu beni ilgilendirmez. Ama Asaf bana inanacaktır. Bunu sen de biliyorsun." Kadın sinirlendi. Gülüm'ün üzerine yürüyerek genç kadının boynuna sarıldı.

"Senin iyileşmen iyi olmadı. Ya susacaksın ya da ben seni susturmasını bilirim." Kadın gözü dönmüş şekilde Gülüm'ün boynuna sarıldı. Asaf ve Vedat daha fazla dayanamayarak odaya daldı. Vedat kadını Gülüm'den ayırarak bir kenara fırlatırken kadın ne olduğunu anlayamadan duvara çarpıp yere düştü. Asaf güçlükle nefes almaya çalışan Gülüm'e yardım etmeye çalışıyordu. Bir anda gözleri kararadı. "Asaf!"

Asaf onun sakinleşmesini sağlarken duydukları karşısında şoke olan Vural Bey yerde korkuyla bakışlarını etrafına bakınan kadına çevirdi.

"Sen! Sen bir canisin... Bir insanı öldürmeye çalıştın... Sen nasıl bir insansın ki hiç suçu olmayan birini öldürmeye çalışırsın. Defollll... Defol bu konaktan ve bir daha seni bu konağın eşiğinde bile görmeyeceğim." Kadın hızla ayağa kalkarak odadan çıkmak isterken Vedat'ın engeliyle karşılaştı.

"Seni cinayete teşebbüsten tutukluyorum." Vural Bey araya girmek istedi ama Vedat'ın öfkeli bakışları kadından ayrılmadı. "Hem de iki kez... En ağır cezayı alman için elimden geleni yapacağım. O güçlü beyleriniz hiçbir şey yapamayacak" dediğinde kadını kolundan kavrayıp odadan dışarı çıkardı. "Bırak beni, ben bir şey yapmadım... Beni o kışkırttı." Kadın yalvarıyordu ama Vedat'ın onu duyup duymadığı meçhuldü. Genç adamın içinde biriken ateş damarlarında dolanırken kemerindeki telsizi alıp anons geçti.

"Arıkan konağı yangınının faili yakalandı. Onu merkeze götürüyo-

rum..." Telsizden birkaç kez geçtiği anonsla sürükler gibi merdivenlerden aşağı indirdiği kadını avlunun ortasında kendilerine dehşetle bakan grubun yanına doğru savurdu. "Bu kadın konakta yangın çıkararak Melek Aksoy'u öldürmeye çalıştı. Kendi ağzıyla itiraf etmenin yanı sıra az önce de Gülüm Arıkan'ı öldürmeye çalışırken suçüstü yakalandı." Akif Bey karısının yalvarmalarını dinlerken adam sinirli bir şekilde Vedat'a baktı.

"Karıma nasıl bu şekilde davranırsın?" Hacer Hanım şoke olmuş bir şekilde yengesi olacak kadına bakarken Aynur ve Gökçe de ondan farksız değildi. Güler Hanım bir eli ağzında Sema denen kadına yaklaşırken nasıl yaptığını bilmeden elini kaldırıp kadının yüzüne sert bir tokat savurdu.

"Sen nasıl bir yılansın ki ailemin içine sızmaya çalışıyorsun? Zamanında bana yapmaya çalıştığını şimdi gelinlerime mi yapmaya çalışıyorsunuz? Sen... Seni öldürürüm, kadın!" Güler Hanım Sema'ya saldırmak isterken Aynur'un onu tutmasıyla durmak zorunda kaldı.

"Bir zamanlar seninle arkadaş olduğuma inanamıyorum. Bana yaptıkların yetmedi mi? Senin o zehirli sarmaşık kızını bu konağın kıyısından bile geçirmem. Görümceni yuvama gölge gibi düşürdün... Bundan sonra ne seni, ne de senden olanları bu konakta görmek istiyorum." Güler Hanım içinde biriktirdiklerinin patlamasını yaşarken herkes ona bakıyordu.

"Hepsi senin suçun, bana bu şekilde davranamazsın." Vedat kadının kolunu kavrayarak arabasına doğru götürdü. Akif Bey araya girerek karısını kurtarmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Bu kadın hayatının geri kalanını hapiste geçirecek, bunu size temin ederim" dediğinde adam öfkeyle genç adamın üzerine yürüdü.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun anlaşılan? Karıma yaptığın saygısızlığı sana ödeteceğim." Vedat onun kendine olan güveni karşısında gülümsedi. Adama birkaç adımda yaklaşarak uzun boyuyla ona üsten bakarak konuştu.

"Asıl sen benim kim olduğumu bilmiyorsun. Şu anda bir polis memurunu tehdit ettiğinin farkında değilsin. İş beyliğe gelirse seni ezerim. Bu kadın anlaşılan kimi hedef aldığının farkında değil." Vedat son sözlerini söyledikten sonra kadını arabasına kadar götürüp bindirdi ve

hızla yola koyuldu. Yol boyu kadının ağlamasını dinlerken Asaf'ın da peşinden geleceğini biliyordu.

Gün boyu polis merkezinde yoğun bir gün geçirirken kadının yaptıkları tüm köye yayılmıştı. Şaşıranların yanında kadından böyle şeyler bekleyenler de vardı. Asaf yorgun argın konağa döndüğünde yanındaki amcasının sorularını yanıtsız bıraktı. Vural Bey de en az Asaf kadar şaşkındı. Asaf, Hacer Hanım'dan ve onun yeğeninden şüphe etmişti. Hatta birçok çalışandan şüphe etmişti ama üvey dayısının karısından kesinlikle böyle bir şey beklememişti. Üstelik annesi hakkında konuşmasını da anlamlandıramadı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ağır adımlarla odasına doğru ilerlerken onu uzaktan izleyenlere dönüp bakmadı bile. Güler Hanım ona soru sormak için atılmış ama Vural Bey onu durdurarak, "Şimdi değil yenge, daha sonra sorarsın" dedi.

Hacer Hanım öfkeyle yerinden kalkarak, "Bu yaptığınız yanınıza kâr kalmayacak. O kadına iftira attınız!" diye bağırdı. Vural Bey kaşlarını çatarken kadına ters ters baktı.

"Bu konakta ne olduysa annemin seni getirmesiyle olmaya başladı. Ayağını denk almazsan bunca yıl sonra babanın evine dönmek zorunda kalırsın. Şimdi sus ve yerini bil!" Hacer Hanım yıllardır ilk kez Vural'dan böyle bir tepki almıştı. Adamın sözleri bir kırbaç gibi onu acıtırken gözleri korkuyla büyüdü. "Sen benimle bu şekilde konuşamazsın." Kadının hâlâ diretmesiyle Vural Bey yanına yaklaşarak konuştu.

"Sen ve ailen haddinizi iyice aştınız. Kızların bu ailenin kanından... Onları bir daha görmek istiyorsan dizini kır ve yerinde otur. Bu olanların hepsi senin hastalıklı takıntıların yüzünden oldu. Hiçbir zaman elindekilerle yetinmeyi bilmedin." Adam kadına iyice yaklaşarak sesini kıstı ve konuşmasına devam etti.

"Yengeme iftira attınız. O zaman bunu ispatlayamadım ama şimdi bunu yaparım. Sence abim çok sevgili karısına iftira atan kadını çatısı altında tutar mı?" Hacer'in yüzü duyduklarıyla beyaza keserken Güler Hanım ne konuştuklarını duyamadığı için endişeli bir şekilde onlara bakıyordu.

"Yenge, abimin yanına gidiyorum, istersen sen de gel!" Vural Bey Güler Hanım'ı yanına çağırırken arkasından korkuyla bakan kadına imalı bir şekilde gülümsedi. Bu kadının yaptıkları artık yeterdi. Zama-

nında anne ve babası yüzünden susmak zorunda kalmıştı ama buraya kadardı. Onlar öldükten sonra Gökçe için sustu. Büyük yeğeni annesine benzerken Gökçe her zaman ezilen olmuştu. Merdivenlerin başına geldiğinde ise aklına gelen şeyle duraksayıp aşağıdan ona bakan kadına,

"Gökçe birkaç güne şehre gidiyor, haberin olsun. Onu ben yolluyorum. Sesini çıkarıp kızı üzersen sonuçlarına katlanırsın" dedi.

Asaf odasının kapısından içeri girdiğinde Gülüm endişeli gözlerle ona baktı. "Ne oldu? O kadına ne yaptılar?" Asaf yorgun bir şekilde odadaki kanepeye kendisini atarken konuşmak için güç toplamaya çalıştı. Kadının sözleri kulaklarında yankılanıp duruyordu. Bunca yıl evinin içinde akrep gibi zehir saçan bir kadınla yaşamışlardı. Belki kendisi o zehirden uzak tutulmuştu ama annesi tam ortasında yaşamıştı. Duyduklarını ayrıntılı olarak annesine sormaya karar verdi. Gülüm'ün sorusunu yeniden duydu.

"O kadın mahkemeye çıkacak, en son sorgudaydı."

"Ya hapse girmezse, o zaman ne olacak?"

"Öyle bir seçenek yok. Ben suçlamayı geri alsam bile Vedat'ın o kadını rahat bırakmayacağı belli. O adamda bizim tahmin ettiğimizden daha farklı bir güç var. Söz konusu Melek olunca gözü hiçbir şeyi görmüyor..." Asaf gün boyu keşfettiği şeyle duraksarken Vedat'ın aşırı korumacı tavrı karşısında ister istemez gerildi. Kendisi bile onun kadar insafsız olmayı başaramazdı.

"Anlıyorum... Peki, üvey annen bu durum karşısında ne diyor? Sonuçta abisinin karısı..." Asaf onun sorusuna tiksinircesine bir ifade takınarak başını kaldırıp yatakta oturur pozisyonda olan kadına baktı.

"O kadının bu saatten sonra tek laf etmeye hakkı yok." Gülüm *anladım* der gibi başını sallarken Asaf yerinden doğrularak dolaba gidip banyo yapmak için temiz kıyafetlerini aldı. Onun sessiz hareketlerini izleyen Gülüm ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Tıpkı başka bir yerde başka bir adamın yorgunluğunu fark eden başka biri gibi...

***

Melek sabah aceleyle konaktan ayrılan Vedat'ı endişeli bir şekilde beklerken üst salondan bahçe kapısını gören pencerenin kenarına kurulmuş bekliyordu. Yatsı ezanı okunmuştu ve babasıyla amcası çoktan konağa dönmüştü. Amcasına o kadar acele nereye gittiğini sormuş ama

tatmin edici bir cevap alamamıştı. Bahçeye giren araba farı ışığından sonra görünen arabayla yerinden doğrulurken Vedat'ın arabadan çıkmasını sabırsızlıkla bekledi. İlk kez polis ailelerini anlayabiliyordu. Kasabada çok fazla olay olmamasına rağmen onun endişeli şekilde konaktan çıkması genç kızın yüreğini ağzına getirmişti. Yorgun argın konağın bahçesinden alt kattaki mutfağa yönelen genç adam arkasından gelen sesin sahibine döndü. Sıkıntıyla bir nefes aldı.

"Neden bu kadar geç kaldın?" Sedat, Vedat'ın konağa döndüğünü görünce onun yanına gitti. Vedat'ın yorgun olması zor bir gün geçirdiğini belli etse de merakına yenilmişti.

"Merkezde işler uzadı." Sedat kaşlarını çatarak ona bakarken,

"Bir daha geç kalacaksan haber et, Asude merak ediyor..." dedi. Vedat hafif gülümseyerek arkasını döndü.

"Üzgünüm, uzun zamandır kimseye haber verme gibi bir alışkanlığım olmadı. Aklımda tutarım." Sedat genç adamın sözlerine üzülse de bunu belli etmemeye çalıştı. Dolabı açıp içinden çıkardığı birkaç kahvaltılıkla masaya geçerken ekmek sepetinden aldığı taze ekmeği ortadan bölerek kendisine ekmek arası yapmaya başladı. Bakışlarını kendisini sessizce izleyen adama çevirip,

"Siz de ister misiniz?" diye sorarken Vedat'ın ona resmî konuşmasına gülümsedi.

"Aç değilim, sen de böyle karnını doyuracağına çağır kızlardan birini sana yemek hazırlasın." Vedat omuzunu silkerken,

"Ben alışkınım" dediğinde Sedat onu azarlarcasına,

"Konaktakilerin işi bu, onları çağır, adam gibi yemeğini ye!" dediğinde Vedat'ın eli havada asılı kaldı. Sedat onun ifadesine karşılık ciddi durmayı başarırken sandalyelerden birini çekerek genç adamın karşısına oturdu. "Şimdi anlat bakalım bu saate kadar neredeydin? Bildiğim kadarıyla kasabada bir olay yoktu..." Vedat ondan kurtuluşu olmadığını biliyordu. Elindeki ekmeği masaya bırakarak derin bir nefes aldı.

"Nasılsa yakında duyarsın. Yangını kimin çıkardığını bulduk ve merkeze aldık." Sedat şaşkınlıkla genç adama bakarken fark etmeden ona, "O kadar çabuk mu?" diye sordu. Vedat başını sallayarak ona cevap verse de Sedat sordu:

"Kimmiş? Tanıdık biri mi yapmış?" dedi. Vedat yine başını salladığında Sedat kızarak,

"Bana kim olduğunu söyle, başını sallayıp durma" diye çıkıştı.

"Üvey dayısının karısı... Ablamdan ne istiyordu bilmiyorum ama onu öldürmek istediğini itiraf etti." Sedat duyduklarıyla hızla yerinden kalkarken öfkeyle mutfakta dolanmaya başladı.

"O kadını öldüreceğim. Benim kızıma zarar vermek neymiş öğrenecek." Vedat ve Sedat mutfakta konuşurken kapı ağzında olanları duyan Melek donup kalmıştı. Onu fark eden genç adam endişeli bir şekilde ona seslenirken hızla yanına yaklaştı ve onu tutarak sandalyelerden birine oturttu.

"Hepsi benim suçum. Ben olmasaydım o yangın çıkmayacak, kimsenin canı yanmayacaktı. Hepsine ben neden oldum..." Kendi kendine sayıklayan genç kız şoka girmişti. Sedat kızına sarılırken Vedat ona su içirmek için uğraşıyordu. Melek'in yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Bana bak abla, her şey bitti... Anladın mı, bitti artık. Hafta sonu Gökçe buraya gelecek ve ben ikinizi şehre götüreceğim."

Sedat iki kardeşin konuşmasına müdahale etme gereği duymadan ağzından sadece, "Bu olanları annen duymasın," uyarısı döküldü. Melek ve Vedat gece boyu teras katta konuşurken iki gün sonraki yolculuk için neler hazırlaması gerektiğini düşünmeye başladılar.

"Gökçe'nin gelmesine gerek yoktu, nasılsa Zeynep abla benimle olacak" dediğinde Vedat gülerek ona baktı.

"Anlamıyor musun? Kocan senden haber alabilmek için yanına bir ajan veriyor." Melek onun bu sözlerine kızarken Vedat gülüşüne devam ediyordu.

"Zeynep kimdir bilmiyorum ama Gökçe'nin seninle gelmesi daha iyi olacak. Senin için değil, onun için... O evde pek huzurlu değil gibi, sürekli etrafını kolluyor." Melek onun ne demek istediğini anlamıştı. Bir süre daha sohbet ettikten sonra geç vakitte odalarına çekildiler. Melek odasının kapısını kapattığında arkasına yaslanarak derin derin nefes alıp vermeye başladı. O kadının kendisi yüzünden hapiste olduğunu düşünmek içine sıkıntı vermişti. Vedat'ın açıklamasını hatırlamaya çalışıp içindeki suçluluk duygusunu biraz olsun bastırmayı başardı. Yatağına uzanırken aklında sadece konakta geçirdiği zamanlar vardı. Güçlü ol-

mak zordu ve bunun için yorgun düşen bedenini dinlendirmesi gerekiyordu. Bundan sonra hayatının ne yönde akacağını bilmiyordu. Sıkıntılı geçirdiği bir geceden sonra uykuya daldı.

***

"Nereye gidiyorsun?" Genç kız avluya çıktığında arabasına binmek üzere olan genç adama seslendi. Vedat, Melek'e dönerken onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Arıkan konağına, Gökçe'yi alıp buraya getireceğim" dedi. Melek bu cevap karşısında tedirgin olmuştu. Ertesi gün şehre dönecekti ve gitmeden Güler Hanım'dan helallik almak istiyordu. Saatine bakarak hesap yapmaya başladı. Asaf'ın hastaneye gittiğine emin olduktan sonra Vedat'a bakarak, "Biraz bekle, ben de seninle geleceğim" dediğinde genç adam şaşkınlıkla ona baktı. Üç gündür konakta Arıkanlardan kimse söz etmemişken ablasının o konağa gitmek istemesi genç adamı şaşırtmıştı.

"Emin misin, abla?" Melek onun endişesine anlayışla karşılık verse de arkasını dönerek hızla odasına gitti. Üzerine aldığı şalla tekrar Vedat'ın yanına dönerken sessizce arabaya yerleşti.

"Asude anneye benimle geldiğini haber verdin mi? Endişelenmesin." Melek onun sorusuna gülümserken,

"Annem uyuyor, o uyanana kadar döneriz" dedi. Vedat onun gülümsemesine takılı kalırken gözlerine ulaşamayan gülümseme karşısında üzüldü. Melek geldiğinden beri birçok kez gülümsese de bu gülüş gözlerine yansımıyordu. İçini çekerek,

"Gelmek zorunda mıydın? O konakta hâlâ sana zarar vermek isteyenler var" dediğinde genç kız başını arabanın camına çevirdi. "Güler anneyle helalleşmem gerekiyor. Biliyorsun, oradan ayrılırken kimseyle görüşmemiştim" dedi.

Araba sessizce yoluna devam ederken bir süre sonra konağa yaklaştıklarını fark etti. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadığı için gerilmeye başladı. Gözleri kolundaki gümüş kaplama saate takıldı; biraz rahatlamıştı.

"Konakta seni bekleyen var mıydı?" Melek'in kimi sorduğunu anlayan genç adam başını iki yana salladı.

"Geleceğimi biliyorlar ama Asaf'ın beklediğini sanmıyorum. O akşam konağa uğrayabilir." Melek onun sözleriyle iyice gerilirken konağa gelip gelmemesini istediğinden pek emin değildi. Bahçe kapısının açılması için kornaya basan genç adam bir süre ağır demir kapının çekilmesini bekleyip arabasını bahçeye soktu. "Fazla zamanımız yok, acele etsen iyi edersin." Arabadan indiklerinde kendilerine doğru gelen kadını gören genç kız gülümseyerek ona doğru ilerledi.

"Nasılsın, Güler anne?" Kadın Melek'i görünce yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştu. Genç kızın elini alıp öpmesini aynı gülümsemeyle izlerken kendisine bakan kıza kayıtsız kalmayıp kollarını açarak ona sarıldı.

"Ah, kızım, hemen de kendini özlettin. Keşke giderken haber etseydin." Melek onun ellerini avuçlarının arasına alıp çardağa geçerken bir süre sonra Vural Bey'le Gökçe de onlara katıldı.

"Yenge, Gülüm yengem seninle konuşmak istiyordu!" Gökçe'nin sözleriyle gerilen genç kız ayağa kalkarak izin istedi. Onun hangi odada kaldığını konaktan ayrıldığı gün öğrenmişti. Ağır adımlarla odaya doğru ilerlerken önünden geçtiği Osman Bey'in odasının kapısında duraksayarak önce onunla konuşmaya karar verdi. Odanın kapısını tıklatarak içeri girdiğinde adamın kendisine gülümseyerek bakmasını beklemiyordu.

"Hoş geldin kızım, nasılsın?" Melek adamın eskisinden iyi bir halde olduğunu görünce rahatladı. Anlaşılan konakta kendisinden sonra işler düzelmeye başlamıştı.

"Çok şükür iyiyim, efendim. Sizi de iyi görmek sevindirici."

"Nerelerdeydin, birkaç gündür görünmüyordun?" Adamın sorusuyla Melek bakışlarını kaçırdı.

"Buraya size veda etmeye geldim. Yarın şehre ineceğim. Malum, okulum var. Son senem ve sınavlar başlamak üzere. Sizden de helallik almak istedim" dedi. Adam üzgün bir şekilde ona baktı.

"Demek gidiyorsun? Ben de oğlum artık yalnız değil diye sevinmiştim." Melek adamın sözleriyle yutkunurken güçlükle konuştu:

"Asaf yalnız değil, yanında karısı var. Gülüm onu yalnız bırakmayacaktır." Osman Bey hafif gülümsemeyle başını iki yana salladı. Hâlâ çok güçsüz hissediyordu. Bir süre daha konuştuktan sonra Melek izin

isteyerek ayağa kalktı ve adamın elini öptü. Odadan çıkmadan önce adam,

"Gökçe'ye iyi bak, göründüğünden daha kırılgandır..." dedi. Melek ona sadece gülümsemekle yetindi. Odadan çıktı, üzerine çöken ağırlıkla Gülüm'ün odasına doğru ilerledi. Asıl ağırlığı o odada yükleneceğinden habersizce yavaş yavaş kaderine yürüyordu.

31. BÖLÜM

Genç kız girdiği odadan çıktığında ayaklarına beton dökülmüşçesine ağır adımlarla ilerliyordu. Kulaklarında yankılanan her bir söz adımlarına pranga olurken ruhuna yüklenen ağırlıkla sendeleyerek duvara yaslandı. Derin derin soluk alırken kaderinin kendisine oynadığı oyunu düşünmeden edemedi. Gülüm'ün kendisini gördüğünde gösterdiği yakınlık Melek'i mutlu etse de sonradan yaptıkları konuşma genç kızı gafil avlamıştı. Ellerini yumruk yaparken elinde hissettiği fazlalığı fark ederek duraksadı. Az önce Gülüm'ün eline tutuşturduğu temsili figüre bakarken içinde kopan fırtınaya engel olamadı. Aslında elinde tuttuğunun kendi kalbi olduğunu sonradan fark edecekti. Umutsuzca yanarken kendisine verilen figüre sarılacağı çok gece olacağından habersiz gülümsedi...

Sadece gülümsedi!

Daldığı hülyalı dünyadan kulağında yankılanan bağırtıyla çıkarken kendine gelip hızla dışarı çıktı. Hacer Hanım elinde çantası olan Gökçe'yi kolundan tutmuş çekiştirerek konağa sokmaya çalışıyordu. Genç kız korkuyla sinmiş bir şekilde annesine direnirken Melek'in içi acıdı. "Sen kimden izin aldın da gidiyorsun? Hiçbir yere gidemezsin." Gökçe annesine yalvarırken Hacer Hanım yaklaşıp genç kıza sert bir tokat attı ve onu yere düşürdü. Melek hızla merdivenlerden aşağı koşarken birden olduğu yerde donup kaldı. Hacer Hanım Gökçe'ye tekrar vuracağı sıra Vedat araya girince tokadı yiyen genç adam olmuştu. Kadın eli havada öfkeli bir şekilde genç adama bakarken Vedat'ın bakışlarını görünce bir adım geri atmak zorunda kaldı. "Sakın bir daha o kıza elini sürmeye kalkma... *Anası* demem seni yaptığına pişman ederim."

Vedat'ın sesindeki tehdit ortamı buz gibi yaparken olanları seyre-

den Güler Hanım bir eli ağzında hayretini saklamaya çalışıyordu. Vedat yerde korkudan titreyen genç kızı kaldırarak, "Arabaya geç!" dedi. Bakışlarını Hacer'den çekmeden genç kıza emir verirken Melek yanlarına gelerek Gökçe'nin koluna girdi. Onu arabaya yönlendirdi. Hacer Hanım bu kez Melek'e saldırmaya kalkışmıştı.

"Hepsi senin yüzünden... Sen bu eve felaket getirdin. Her şeyin sebebi sensin." Melek kendisine saldırmaya çalışan kadına cevap vermek yerine susmayı tercih ederken onun suskunluğuna daha da sinirlenen kadın genç kızın üzerine saldırdı ama hiç beklemediği bir sesle olduğu yerde donakaldı.

"Kendine gel, Hacer!" Sesler abisiyle sohbet eden Vural Bey'e kadar ulaşınca ne olduğunu anlamak için odadan çıkarken abisinin isteğiyle onu da tekerlekli sandalyeye koyarak odasından çıkardı. Merdivenlerin başına geldiklerinde gördükleriyle öfkelenen Osman Bey tok sesinin avluda yankılanmasını sağladı. Onun sesi avluda yankılanırken merdiven başındaki balkondan öfkeli bir şekilde kendisine dönen kişilere bakıyordu.

"Haddini bil kadın, sen ne zamandan beri benim sözümün üzerine söz söyler oldun?" Osman Bey'in sesi her saniye daha da artarken Vural Bey bir eli abisinin omuzunda olanları seyrediyordu.

"Bu kız geldi geleli konakta huzur kalmadı." Hacer Hanım öfkeyle genç kıza bakarken Melek kadının sözlerine aldırmayarak kadına başı dik bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

"Şimdi de kızımı alıp götürecek, kendisi gibi aşüfte yapacak!" dediğinde Melek ileri atıldı ama Osman Bey duydukları karşısında daha da öfkelenerek kendisi bile anlamadığı bir hızla sandalyesinden doğruldu. Elleri balkon traverslerini sıkarken Vural ve diğerleri şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ağzını topla kadın, gelinimle düzgün konuş. Kim senin kızın? Gökçe mi? Unutuyorsun galiba, o kız on yıldır görmek istemediğin, her fırsatta hor gördüğün kişi, benim kızım. Sen o kız üzerinde haklarını kaybettin Hacer Hanım. Kaldı ki benim git dediğime sen kal diyemezsin. Şimdi kır dizini de yerinde otur. Yoksa aha kapı, defol babanın evine!" Osman Bey'in taviz vermeyen sesi Hacer Hanım'ı şoka sokarken

onunla birlikte diğer kişiler de ne yapacağını şaşırdı. Nitekim ilk kez beylerini bu kadar sinirli görüyorlardı.

"Seni ilk ve son kez ikaz edeceğim, Hacer! Bundan sonra kızlarıma ya da gelinlerime tek kötü sözünü duyarsam babanın evine gidersin. Boşarım seni! Zaten yaptığın bini aştı... Sakın unutma! Çünkü ben unutmam!" Hacer Hanım korkuyla yerinde sallanırken Gökçe ağlayarak babasına bakıyordu. Osman Bey kızını yanına çağırırken Gökçe hiç düşünmeden babasının yanına koştu. Melek baba kızın sarılmasını izlerken uzun zamandır kendi babasına sarılmadığını fark etti. Osman Bey yorgun düşerek sandalyesine çökerken hâlâ nasıl oldu da ayaklandığını anlamaya çalışıyordu. Refleksti belki de ama bu durum ona güç vermişti.

"Beyim? Gitmemi istemezseniz gitmem." Osman Bey başını iki yana sallayarak ona cevap verirken bakışları Melek'e kayınca onu da yanına çağırdı. Melek adamın yanına ulaşıp elini öptü. Osman Bey genç kıza dikkatle bakarak,

"Kızım önce Allah'a sonra da sana emanet, gelin. Şehre gidince onu doktora götürmeni istiyorum. Bu duruma gelmeseydim Gökçe'yi ben götürecektim. Reşit olduğuna göre artık tedavi görebilir." Melek söyleneni anlamaz bir şekilde adama bakarken Gökçe bakışlarını kaçırarak başını yere eğdi. Osman Bey onun bu hareketine kızarak kızının elini sıktı.

"Başını eğme, Gökçe! Sen Osman Bey'in kızısın, başın hep dik olmalı." Melek genç kızın üzgün yüzüne bakarken Osman Bey'in sesiyle bakışları yeniden ona döndü.

"Hadi gidin artık, bir şeye ihtiyacın olursa haber edin." Elini kaldırarak Vural'ın kendisine uzattığı hesap defterini kızına verdi.

"Bu ihtiyaçlarınız için. Yokluk çekmeyin oralarda."

İkili avluda olanlarla vedalaşarak arabaya bindiklerinde yüzü gülmeyen sadece Vedat vardı. Az önce olanlara siniri hâlâ geçmemişti. Gökçe'ye atılan tokadı ta içinde hissetti. Başını iki yana sallarken koluna temas eden el onu kendine getirdi. "Nerelere daldın böyle? Sana bir soru sordum." Vedat ablasına kısa bir bakış attıktan sonra aynadan arkadaki genç kıza bakarak,

"Yok bir şey, sen ne diyordun?" diye sordu. "*Bizi* şehre *sen mi gö-*

türeceksin diye sordum ama sen duymadın." Vedat onun son sözlerine aldırmadan,

"Ben bırakmayı düşünüyorum ama baban ne der hiç bilmiyorum. Belki o götürmek ister." Gökçe'nin bakışları Vedat'ın *baban* sözünden sonra hızla direksiyonda oturan genç adama dönmüştü. Onun bakışlarını hisseden Vedat aynadan genç kıza kısa bir bakış attıktan sonra önüne bakmaya devam etti. Melek elindeki küçük pelüş kalbe bakarken çok sessizdi.

"Burası sizin köy mü?" Gökçe'nin sorusuna Melek gülümseyerek cevapladı.

"Evet, bizim köy." Gökçe'nin ilgiyle etrafına bakınmasını gülümseyerek izledi.

"Daha önce bizim köyden dışarı çıkmamıştım. Gerçi kazadan sonra konaktan da çıkamaz oldum..." Gökçe çok konuştuğunu düşünerek sustu. Melek genç kızın suskunluğuna karşılık anlayış gösterirken Vedat onun kadar anlayışlı değildi.

"Annen sana hep vurur mu?" Vedat'ın sorusu ortamı gerdi. Soruya cevap vermeyen Gökçe bakışlarını kaçırarak arabanın camından bakmaya devam etti. Arabanın sarsılmasıyla koltuğa tutunurken Melek kaşlarını çatarak Vedat'a döndü.

"Düzgün kullansana şu arabayı..." Vedat yediği azarla küçük bir çocuk gibi yüzünü asarken Gökçe arabanın duraksamasıyla merakla etrafına bakınmaya devam ediyordu.

"Geldik mi?" Genç kız önündeki büyük demir kapının açılmasını merakla beklerken kendi konaklarından daha sade ama huzur verici bir konağın bahçesine girdiklerini gördü. Arabadan aşağı indiğinde etrafına bakınarak hayranlıkla *L* şeklindeki konağa baktı. Kendi konakları kadar büyük olsa da kasvetli değildi. İçine huzurlu bir nefes çektiğinde kendilerine doğru gelen kişileri görünce çekinerek Melek'in yanına yaklaştı.

"Senin gideceğini bilmiyordum kızım, bana neden haber vermedin?" Asude gülümseyerek ağır adımlarla onlara yaklaştı. Kızının yanındaki Gökçe'yi görünce yüzü daha da aydınlandı. "Hoş geldin, kızım? Çekinme, gel yanıma." Gökçe yavaş bir şekilde Asude'nin yanına yaklaşıp elini öpmek için uzandı. Asude onu durdurarak kollarının ara-

sına çekti. Gökçe şaşkınlıkla donup kalırken hayatında ilk kez bu kadar sıcak bir samimiyet hissetti.

"Hoş bulduk, efendi," dedi. Asude geri çekilerek genç kızın yüzünü avuçlarının arasına alırken gülümseyerek,

"Maşallah, ne kadar da güzelsin sen öyle" dediğinde Melek annesinin sözleriyle bakışlarını Vedat'a çevirdi. Onun Gökçe'ye bakmasını beklerken tam tersine annesini izlemesi daha da gülümsemesine neden oldu.

"Hadi geçin, birazdan yemeğe oturacağız." Melek annesinin Gökçe'nin koluna girerek yürümeye başlaması üzerine arabadaki valizi almak için hareket etti. Ama Vedat ondan önce davranıp valizi alıp konağa doğru ilerledi. Melek genç adamı takip ederken genç kız için hazırlanan misafir odasına giriş yaptı. Etrafına bakıp eksik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Vedat onun huzursuzluğunu hissederek,

"Zaten tek bir gece kalacak, neden bu kadar dert ediyorsun?" diye sorduğunda genç kız kardeşinin koluna girerek odadan dışarı çıktı. "Çok acıdı mı?" Vedat başta ne olduğunu anlamasa da Melek'in yüzüne dokunmasıyla gülümsedi.

"Merak etme, bir tokatla ölmem. Alışkınım bu tip durumlara..." Melek elini çekerken üzgün bir şekilde genç adama bakıyordu. Gözleri dolarken Vedat'ın hâlâ ona gülümsemesine kızmaya başladı.

"Zor zamanlar geçirdin, değil mi?" derken sesi ağlamaklı çıktı. Genç adam onun ağlamak üzere olduğunu fark edince işi şakaya vurdu.

"İki koca ailenin tek torunu olmak zordu, evet. Paylaşılamamak çok ilginçti." Vedat gülerken Melek ağlıyordu.

"Hadi ama hepsi geride kaldı, ağlamayı bırak da aşağı inelim. Asude anne ne kadar yakın davransa da Gökçe'nin korktuğunu biliyorsun." Melek anlayışla başını sallayıp kardeşiyle yemek salonuna geçti. Onları uzaktan dinleyen adamın öfkeli bakışlarını görmemişlerdi. Sedat kızıyla geçireceği bir öğle yemeğini kaçırmak istememiş ve eve gelmişti. Üzerini değiştirmek için odasına çıktığı sırada koridorda konuşan ikiliyi gördü ve duraksadı. Vedat'ın sözleriyle birden gerilmişti. Genç adamın dayak yediğini ima etmesi onun öfkelenmesine neden olurken bunu gülümseyerek söylemesi nedense içini acıtmıştı. O çocuklarına bir fiske bile vurmamışken bir yerlerde zamanında kendi çocuğu oldu-

ğunu düşündüğü birinin şiddet görmesini yedirememişti. İkilinin uzaklaşmasıyla hızla odasına girerken üzerini değiştirerek aşağıya, diğerlerinin yanına indi.

"Babacım!" Melek babasını görünce sevinçle yerinden kalkıp Sedat'ın boynuna atladı. Onları izleyenler hafif tebessüm ederken Sedat kızının sevincini neye yoracağının şaşkınlığıyla onun neşesine karşılık verdi. Geri çekilen Melek, Sedat'a Gökçe'yi gösterdi ve onunla birlikte şehre gideceğini söyledi. Sedat buna hiç şaşırmayınca babasının önceden bildiğini düşünmüştü.

"Hoş geldin kızım, nasılsın?" Gökçe, Sedat'ı görünce oturduğu yerden kalkarak başını yere eğdi.

"Hoş bulduk, efendim" diye karşılık verse de Sedat'a bakmaya çekiniyordu. Melek kızın yanına giderek oturmasını söyleyeceği sırada, yemeğin hazır olduğunu söyleyen kızların uyarısıyla herkes masaya geçti. Sedat yanına oturan karısına gülümseyerek bakarken bakışları masanın en sonunda oturan Vedat'a kaydı. Onun kendisinden hâlâ çekindiğini biliyordu. Bunu anlamamasına olanak yoktu. Sıkıntıyla nefesini dışarıya bırakırken konuştu.

"Yarın Melekleri işin yoksa sen götürebilir misin?" dedi. Vedat önündeki tabaktan başını kaldırarak Sedat'a baktı. Onun kendisinden bir şey istemesini beklemeyen genç adam şaşkındı. Heyecanla başını sallarken Sedat bunu fark ederek başını iki yana salladı. Bir yandan içi küçük bir isteğe bile sevinen bir çocuk olarak kalan genç adama üzülüyordu.

"Bu ilk oluyor Vedat, kıymetini bil. Sedat kızını amcasına bile emanet etmezdi." Asude'nin sözleri karşısında Vedat şaşkınlıkla ona baktı. Sedat homurdanarak,

"Seni yalnız bırakamam" diye aldığı kararın üzerini örtmüştü. Kocasına gülümseyerek bakan kadın odaya giren çalışanların sözleriyle duraksadı:

"Beyim, misafiriniz geldi." Bu sözü duyan Sedat hemen yerinden kalktı.

"Yemek odasına al, masaya bir servis daha eklensin." Masadakiler Sedat'ın bu sözlerine karşılık şaşkınca kapıdan içeri girecek kişiyi bek-

liyordu. Gelecek kişiyle ilgilenmeyen tek kişi Melek'ti. O hâlâ tabağındakini yemeğe devam ediyordu.

"Herkese afiyet olsun!" Melek arkasından gelen sesi duyunca elinde kaşığıyla donakalmıştı. Kulakları yanılıyor olmalıydı... Duyduğu sesin sahibinin gelmesini en son beklediği kişiye aitti. Onun olmasına imkân yoktu. Başını çevirip gelen kişiye bakmaya cesareti de yoktu. Ama emin olmak için bakmalıydı. Melek düşünceleriyle kavga ederken Gökçe'nin yerinden kalkarak mutlu bir şekilde,

"Abi hoş geldin!" diye şakıması tüm ihtimallerini yerle bir etti. Elindeki kaşığı ağır ağır tabağının kenarına bıraktı. Genç kız önce derin bir nefes aldı, sonra yerinden kalkarak arkasını döndü ve beklemediği kocasıyla göz göze geldi.

"Hoş geldin evladım," Annesinin de yerinden kalkıp damadını karşıladı. Melek sessizce onları izliyordu. Şaşkınlığı karşısında ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyordu. Asude kızının donuk halini görünce kızına imalı bir şekilde bakarak, "Kızım, beyine *hoş geldin* demeyecek misin?" dedi. Asude'nin uyarısı Melek'i kendisine getirirken Ömer Asaf genç kızın kendisine diktiği bakışlarından keyif alıyordu. Melek farkında olmadan genç adama meydan okuyan bakışlar atarken annesinin de kendi tarafında olması genç adama cesaret verdi.

"Geleceğimden haberleri yoktu, efendim. Şaşırması normal." Melek kötü kötü bakışlar attığı genç adamı sofraya çağırırken, "Buyurun yemeğe, kusura bakmayın, misafir beklemediğimiz için özel bir şey yok!" dediğinde Asude onaylamaz bir şekilde kızına bakmıştı. Kızının dik başlılığına karşılık damadına soktuğu lafın keyfiyle Sedat elinin altından gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Önemli değil, ben ne olsa yerim."

"Bilmez miyiz..." Asaf Melek'in laf sokmasına aldırış etmedi. Kendisine gösterilen yere geçmek yerine, Melek'in tam karşısına oturup Vedat'ın yerini aldı. Yanında oturması gerekirken onun genç kızın karşısına geçmesi herkesin dikkatini çekmişti. Asaf karısını rahat bir şekilde izlerken onların ne düşünebileceğini umursamadı. Herkes masadaki yerini alırken Vedat kaşlarını çatarak damat beye bakarken onun bakışlarını yakalayan Sedat gülümsedi. "Vedat sen benim karşıma geç, bundan sonra orada oturacaksın!" dediğinde Vedat şaşkınlıkla adama baktı.

"Orada dikilme de yerine geç." Sedat yemeğine başlamadan önce el işaretiyle herkesin yemesini isterken masada büyük bir sessizlik oluştu. Asaf'ın gelmesiyle ortam gerilmişti. Özellikle Melek'in arada bir Asaf'a attığı ters bakışlar görülmeye değerdi. Asude bir süre sonra elindeki kaşığı masaya bıraktığında kocası elini kavrayarak,

"Hiç bir şey yemedin, yemeğin hâlâ tabağında..." diye uyarıda bulunsa da Asude'nin yemek yiyecek hali kalmamıştı. Elini ağzına götürürken izin istemiş ve yerinden kalkarak masadan ayrılmıştı. Melek annesinin haline endişelenerek onun peşinden giderken Gökçe şaşkınla onların ardından bakıyordu. Masada üç erkeğin yanında tek kaldı.

"Eksik bir şeyin kaldı mı, Gökçe?" Asaf kardeşine gülümseyerek bakarken Vedat sessizce onları dinlemeyi tercih etti.

"Yok abi..."

"Sen ihtiyaçlarını söylemezsin. Senin için birkaç şey getirdim, yemekten sonra onları da arabadan alırız." Gökçe utanarak gözlerini kaçırırken Asaf'ın bakışları bu kez Sedat'a döndü. "Onlarla kalacak kadın güvenilir mi? Eğer emin değilseniz ben birini gönderebilirim." Sedat genç adamın endişesini anlayabiliyordu. O da Melek'i ilk gönderdiğinde oldukça endişelenmiş, bir gün konuşmasa yollara düşerek yanına gitmişti. Kasabadan şehir iki buçuk saat sürüyordu. Gün içinden gidip gelebilseler de yol çekilmeyecek kadar yorucu oluyordu.

"Merak etme, Zeynep Hanım üç yıldır Melek'e yardımcılık yapıyor. İçin rahat etmeyecekse sen de onlarla gider tanışırsın." Asaf bunu istese de Gülüm'ü bırakıp gidemeyeceğini biliyordu. Hele ki ortalık bu kadar karışmışken gitmesi akıllıca bir davranış olmazdı. Sedat geri dönmeyen karısı ve kızını merak ederek yerinden kalkarken kapıdan içeri giren ikiliyi görünce rahatladı. Anlaşılan ufaklıklar yine annesine rahat vermiyordu.

"Asude, sen biraz dinlen. Bu kadar ayakta kalmaman gerekiyor." Melek de babasını onaylarken Vedat yerinden kalktı. "Ben ona yardım ederim, sizin konuşacaklarınız vardır" dediğinde kendisinin de aile konuşmasına katılamayacağını düşünüyordu. Vedat Asude'nin koluna girip onu odasına götürürken Asaf'ın dikkatini çeken şey dilinin ucuna kadar geldi ama sorup sormamakta kararsız kaldı. Yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdarken Sedat onun bu halini merak ederek konuştu:

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Melek babasının sorusuyla bakışlarını Asaf'a çevirirken genç adam odak noktası olmaktan hoşlanmamıştı. Her zaman ne söylemek isterse sözü dolandırmadan dile getirirdi. "Rahatsızlıktan ziyade, merak diyelim. Dikkat ettim de oğlunuz karınıza *anne* derken adını kullanıyor. Size ise büyük saygı duysa da hiç baba dediğini duymadım."

"Karım onun annesi değil, o ikinci eşimin çocuğu!" Sedat'ın gayet sakin bir şekilde soruya cevap vermesi herkesi şaşırttı. Gökçe ve Asaf şoke olurken Melek onları yüz ifadelerine gülmemek için kendisini güçlükle tutuyordu.

"İkinci eşiniz mi? Sizin ikinci eşiniz mi var?"

"Senin yok mu?" Sedat'ın verdiği karşılık Asaf'ın gerilmesine neden olurken Melek araya girerek konuya son noktayı koydu. "Vedat uzun zamandır annesiyle yaşıyordu. Tayini buraya çıkınca geri geldi. Bu kadarı sizi tatmin etmiş olmalı." Asaf ters bir şekilde karısına bakarken doyduğunu söyleyerek geriye yaslandı. "Kızım kalk bize bir kahve yap, damatla karşılıklı içelim." Melek farkında olmadan babasına da ters bakınca aynı karşılığı alarak birden bakışlarını kaçırdı. Yerinden kalkarken Gökçe'ye kendisiyle gelmesini söyledi. İki genç kız odadan çıkarken Sedat bakışlarını Asaf'a çevirerek,

"Normalde bu şekilde davranmak huyu değildir. Ne olduysa kızımın huyu değişti." Asaf kendisine atılan taşı kabul ederek cevap vermemeye karar verdiğinde Sedat'la birlikle masadan kalkarak salona geçerek oturdular.

"Şimdi ne olacak?" Asaf gelen soru karşısında gafil avlandı.

"Anlayamadım?" Sedat arkasına doğru yaslanarak rahat bir konum aldı.

"*Melek okuldan dönünce* diyorum, ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Sanırım sizin bir fikriniz var? Buyurun, dinliyorum..." Sedat genç adamın kendisinden çekinmeden konuşması karşısında içten içe gururlansa da belli etmemeye çalıştı.

"Karın iyileştiğine göre kızım artık evine dönebilir. Başkasının mutluluğuna gölge düşürmesi için yetiştirilmedi. Kaldı ki benim kızım kıymetlimdir, mutsuz olacağı bir eve dönmesine izin veremem." Asaf sabırla adamın sözlerini dinlerken her cümlede daha da öfkelendi. On-

ların konuşmasını genç kız kapı ağzında donup kalmış halde dinlerken Asaf'ın ne cevap vereceğini merak ediyordu. Asaf yerinde doğrularak ayağa kalktı, bir süre Sedat'ın gözlerine baktıktan sonra konuşmaya başladı:

"Kızınızın evi artık burası değil, bunu kabullenseniz iyi olur. Gülüm karımsa Melek de benim nikâhım altında... Size tavsiyem karımın aklını bulandırıp yanlış fikirlere kapılmasına izin vermeyin. Yoksa büyük hayal kırıklığı yaşayacaktır. Size saygımdan alttan almaya çalışıyorum ama benim de sabrımın bir sınırı var. Okul bittiğinde Melek ait olduğu yere, kocasının evine gelecek." Melek garip bir rahatlamayla ikiliye bakarken, yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlanıp çenesine ulaştı.

"Kızım gelmek isterse onu durduramazsın!"

Melek, Sedat'ın üstelemesiyle gerilmişti. Hızla kapıdan içeri girerek, "Kahvenizi getirdim" dediğinde adamın konuşması da yarım kaldı. Asaf'ın pasif görüntüsünün altındaki güçlü karakteri fark ettiğinde oldukça şaşırdı. Kocası kendini perdeler arkasında saklayan gizli adamlardan biriydi. Düşündükçe içinden çıkılamayacak bir bulmacaya dönüşüyordu. Onun bakışlarını üzerinde hissedince neredeyse tökezleyecekti. Melek kendi kendine kızarken Asaf kalktığı yere yeniden otururak Melek'in kahve servisi yapmasını bekledi.

Asaf az önceki konuşmanın gerginliğini yaşarken Melek'in gözlerini kaçırmasıyla gerginliği daha da arttı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Sedat kızın kahveleri verdikten sonra dışarı çıkmasını beklerken Melek'in yanına oturmasıyla konuşmasını tamamlayamayacağı için sıkıntıya düştü. Asaf'a edecek birkaç sözü daha vardı ama zeki kızı yanlarından ayrılmamıştı. "Melek sen hazırlığını yaptın mı?" Melek babasının sorusuyla onun ne yapmak istediğini anlayarak gülümsedi.

"Her hazırlığım tamam, babacım, sen anneme bakmak ister misin? Odadan çıkarken çok solgun görünüyordu. Biliyorsun, annem acısını belli etmeyi sevmez." Sedat endişeyle ayağa kalkarken kızına,

"Bunu daha önce neden söylemedin" diyerek hızla salondan çıktı. Melek babasının arkasından gülümseyerek baktı. "Bu hayatta babamın aklını çelecek tek şey anneme bir şey olma korkusudur." Melek'in sözleriyle genç adam dikkatle ona baktı. Bakışları birleştiğinde,

"Geleceğini haber vermeliydin" diyen Melek yerinden doğrularak kapıya yöneldi.

"Gitmeden konuşmamız gereken şeyler olduğu için geldim." Melek olduğu yerde durarak geri döndü.

Genç adama kısa bir bakış atarak, "Beni takip et, burada konuşamayız" dedi. Melek önde Asaf onun arkasında salondan ayrılırken genç kızın konağın koridorundan ilerleyerek merdivenleri çıkmaya başlamasıyla Asaf kendisine hâkim olamayıp,

"Dışarıda bahçede konuşsak daha iyi olurdu" dedi. Melek ona aldırış etmezken merdivenlerin bitimiyle karşılarına çıkan kısa koridoru da geçtikten sonra önlerine gelen kapıdan dışarı adımını atmışlardı. Melek sessizce genç adamın terasa çıkışını bekledikten sonra kapıyı kapatarak terasta bulunan sedire geçti.

"Evet, seni dinliyorum..." Melek acele davranarak konuya ilk giren olmuştu. Asaf onun karşısına geçip otururken bir süre dikkatle genç kızı izledi. "Bana bakmayı bırakıp ne söylemek istiyorsan söyle." Asaf bu sözlere hafif gülümseyerek başını salladı.

"İçin içine sığmıyordur şimdi..." Asaf derin bir nefes alarak devam etti. "Kimliğinin farkındasın Melek, değil mi?" Genç kız onun ne demek istediğini anlamadan gözlerini kısarak bakmaya başladı. "Elbette kim olduğumu biliyorum. Bunu neden sorduğunu anlayamadım." Asaf yerinden kalkarak terastan aşağıya bakmaya başladı. Gözleri uçsuz bucaksız topraklarda gezerken Melek de onun yanına gelerek manzarayı izlemeye başladı.

"Bu topraklarda kim olduğunu bilmezsen yem olursun. Ben bu gördüğün topraklarda büyüyen, bu toprakları insanlara yurt olarak veren Cemal beyin torunuyum. Ben Melek Aksoy'um..." Asaf onun gururla babasının soyadını söylemesi karşısında tek kaşını kaldırarak karısına bakmaya başladı.

"Yanlış! Sen Melek Aksoy değil, Sen Melek Arıkan'sın! Hükûmet nizamında Aksoy olsan da en büyük makamda bir Arıkan'sın ve bunu bilerek hareket etmeni istiyorum." Melek şaşkınlıkla genç adama bakarken Asaf onun üzerindeki bakışlarını hissederek yönünü Melek'e döndü. Elini cebine doğru hareket ettirdiğinde Melek onun ne yapmaya

çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Asaf cebinden çıkardığı bir zarfı genç kıza uzatırken Melek bir zarfa, bir de zarfı uzatan adama bakıyordu.

"Nedir bu?" Melek zarfı alıp açtığında içinden çıkan banka hesap defterine bakakaldı. "Bu yanında bulunsun... Derslerin yoğun olacaktır, malum son sene olduğu için derslerde ona göre ağır olur. Birkaç gün sonra size birini göndereceğim. Osman Bey sanırım sana söylemiş. Gökçe'nin doktora gitmesi gerekiyor." Melek, Asaf'ın ciddi bir şekilde konuşması karşısında dikkatle onu dinliyordu. Kızmak için ağzını açmaya bile fırsat bulamadan mantıklı bir konuşmaya girmesini beklemiyordu. "Bana kızdığının farkındayım ama bu parayı sadece kendin için değil, kardeşim için de alman gerekiyor. Gökçe hapishanede gibi yaşıyordu. Bu yüzden parayı idare edebilecek biri değil. Ona dikkat et."

"Bu parayı sadece Gökçe için alacağım, benim senin parana ihtiyacım yok." Asaf ona gülümserken Melek yutkunmadan edemedi. Genç adamı ilk kez bu kadar içten bir şekilde gülümsediğini görüyordu. "Elbette, koca Sedat Bey'in kızının kocasının parasına tenezzül etmesi beklenemezdi." Melek iğneli cümlelere karşı bakışlarını kaçırırken yeniden manzarayı izlemeye başladı.

"Sadece Gökçe için birini göndereceksen göndermene gerek yok. Amcam bize çok yakın, bizimle o da ilgilenecektir. Yani aklın kardeşinde kalmasın."

"Düşündüğüm sadece kardeşim değil..." Asaf konuşmasını keserken Melek merakla ona baktı. "Uzakta olman benim soyadımı taşıdığın gerçeğini değiştirmiyor. Bugüne kadar adıma söz gelmesine izin vermedim. Senin de vermeyeceğine emin olsam da dikkat etmeni istiyorum. Özellikle Gökçe'ye dikkat et." Melek sinirlenmek istiyor ama genç adamın bakışlarındaki ifade yüzünden yapamıyordu. Bu durum karşısında Asaf'a kızması gerekirken kendine kızması da ayrı bir sorundu.

"Bugüne kadar adıma leke sürmedim, sürdürmem de. Yaşadığım talihsizlik yüzünden seninle evlenmem dışında... Bu konuda suçum olmadığını da en yakından sen biliyorsun. Nikahının altında olduğum sürece adına zarar vermeyeceğime emin olabilirsin." Asaf genç kızın sözleriyle derin bir soluk alsa da yüzünü yeniden etrafa çeviren genç kızın profilini incelemeye başladı.

"Şanslı olduğunu biliyorsun, değil mi? Harika bir annen var ve her daim arkanda olan bir baban. Ailene imrenmemek elde değil. En azından bir şey olduğunda seni koruyacak birilerinin olduğunu bilmek bile rahatlatıcı." Genç kız onu dinlerken birden elinde hissettiği temasla titredi. Neden titrediğini bile anlamazken teninde hissettiği soğuklukla, şaşkınlıkla Asaf'ın avucundaki eline baktı.

"Bu..." Genç kız Asaf'ın parmağına taktığı yüzüğe şaşkınlıkla bakarken içini saran heyecana engel olamamıştı. Asaf dalgın bir şekilde Melek'in parmağına taktığı yüzüğe bakarken farkında olmadan "Bu yüzüğün parmağına tam gelmesi gerçekten şaşırtıcı," dedi. Melek hiçbir tepki veremiyordu. Asaf'ın konuşmasını devam ettirmesini beklerken genç adamın son sözleriyle damdan düşer gibi yere çakıldı.

"Bu yüzük parmağından çıkmayacak. Evli olduğunu okulda herkes bilecek. Çıkardığını duyar ya da görürsem fena olur." Melek birden Asaf'ın sert sesiyle silkelenirken az önceki hülyalı halinden eser kalmadı. Kaşlarını çatarak genç adama bakarken,

"Benden izin aldın mı yüzük takarken, bu uzuv bana ait!" dediğinde Asaf imalı bir şekilde genç kıza yaklaştı.

"Çık... Yanlış... Unutuyorsun, karıcım, senin de isteğinle her uzvun bana ait!" dediğinde genç kızı şoka sokarak yanından ayrıldı. Asaf keyiften dört köşe konağa girerken Melek sinirden yerinde tepinmeye başladı.

"Ukala! Bende sana ait hiçbir şey yok... Anladın mı?" diye arkasından bağırsa da parmağındaki yüzüğe bakınca birden hüzünlenerek, "Lütfen... Olmasın!" diyerek elini sol yanına koydu. "Buna dayanacak gücüm yok... Sevip sevilmemeye dayanacak takatim yok. Öyle bir güce sahip değilim. İçi yanarak sen sevip sevilen kullarından eyle, Allah'ım!" diyerek dua etti.

32. BÖLÜM

Genç kız odasının kapısının tıklatılmasıyla yerinden doğruldu. Bakışları aralık perdeden sızan ışığı bulunca hemen saati kontrol etti. "Geç kaldım... Çok geç kaldım..." Hızla dolabına doğru giderek üzerini değiştirmeye başladı. "Yenge, hadi ama... Ne kadar uykucu çıktın sen!" Melek kapı ardından Gökçe'nin sitemlerini dinlerken bir yandan da ona cevap vermeye çalışıyordu.

"Kalktım, hemen geliyorum..." Kapının ardından sesler kesilince genç kız işini bitirerek odadan çıktı.

"Yenge yine geç kalacaksın!" Melek kendisine söylenen kıza gülümserken yardımcıları olan Zeynep Hanım hazırladığı sandviçi ona yetiştirmeye çalışıyordu.

"Kızım aç karnına gitme sınavına, hadi şunu da al, öyle git." Melek kadının uzattığı paketi alarak ayakkabılarını giymeye başladı. Şehre geleli üç hafta olmuştu ve ilk sınavını kaçırmak üzereydi.

"Çıktım ben!"

Genç kız üç katlı apartmanın son katında oturuyordu. Geldiklerinden beri Gökçe'yle zaman geçiriyor, onu yalnız bırakmamaya çalışıyordu. Vakit buldukça onu dışarı çıkararak sahile kadar götürüyordu. Amcasının da yardımıyla genç kızın ayağı yeniden doktora gösterilmiş ve bir tedavi planı verilmişti. Apartman kapısından çıktığında telefonu çalmaya başladı. Melek kimin aradığını anlamak için ekrana bakmasına gerek yoktu. Üç haftadır aynı saatte arayan genç adam yine rutin kontrolünü yapıyordu. Melek geldikleri günden beri kocasının sürekli aramasına şaşırdı. Garip bir şekilde sesinden ruh halini anlamaya başlamıştı.

"Evet, yine ne istiyorsun?"

"Sana da hayırlı sabahlar, Melek Hanım! Hızlı yürüdüğüne göre sanırım ilk sınavına geç kaldın." Melek saatine bakarak adımlarını daha da hızlandırırken genç adama sitem etmeden duramadı.

"Beni meşgul etme de sınava yetişeyim." Genç kızın sözlerine gülen Asaf onun nefes sesini dinlemekten keyif almaya başladı.

"Geç kalmanın sorumlusu ben değilim, Melek. Sana dün de söyledim, sabahları erkenden kalkmalısın." Melek telefonu kapatmadan her zaman yaptığı gibi önce Güler Hanım'ı, sonra da babasını sormuş ama günlerdir bir türlü cesaret edip Gülüm'ü soramamıştı. Genç kadınla yeniden konuşabilmek için cesaret bulması uzun bir süre alacaktı. Evi üniversiteye yürüme mesafesi kadar yakın olduğu için ilk kez memnun kalmıştı. Babasıyla evi tuttuklarında genç kız bu kadar yakın olduğu için şikâyette bulunmuş ama babası onu dinlememişti. O kadar ısrar etmişti ki kirası bile normal kiralardan çok fazlaydı. Şimdi ev için babasına dua ediyordu. Kampüsün kapısından içeri girerken güvenliğin öğrenci kimliğini istemesiyle yine sıkıntıya düştü.

"Her gün kimliğime bakmaktan bıkmadınız mı?" Melek çantasında kimliğini ararken o kadar acele ediyordu ki bir türlü gözünün önünde olan kimliği bulamıyordu. Sonunda görevlinin insafına gelerek içeri girmesine izin verildi. Melek koşarak bölümüne giderken son anda sınava girmeyi başardı. Derin derin soluklanırken önüne koyulan soru kağıdına kısa bir bakış attı. Derslere giremediği için zorlanacağını biliyordu ama bu ilk sınavda olursa morali bozulacaktı.

"Hey, kaçak, nerelerdeydin?" Melek arkasındaki sıraya geçen arkadaşının sesini duyunca gülümseyerek ona karşılık verdi.

"Biliyorsun, şimdi sus da ikimiz de sınavdan atılmayalım" diyerek önündeki kâğıda döndü. Sorular beklediği gibi olmasa da test olan sınavın birçoğunu yaptı. En azından geçer not alabileceğini düşünüyordu. Yaklaşık yetmiş dakika sonra sınav kâğıdını vererek sınıftan çıktı. Kapı dışındaki bankta oturarak arkadaşının da çıkmasını beklerken sınava girerken kapattığı telefonunu açtı.

"Hey hadi anlat bana neden bu kadar geciktin?" Damla genç kızın boynuna atlarken Melek en yakın arkadaşına aynı karşılığı verdi.

"Sürekli çocuk gibi davranıyorsun Damla, uzun zamandır görüşmüyormuşuz gibi davranmamalısın." Melek arkadaşının asılan yüzüne

karşılık gülümsemesine devam ediyordu. "Hadi anlat bana bir haftadır nerelerdeydin? Seni aradım ama cevap vermedin." Melek arkadaşının sorularına kayıtsız kalarak bölümün kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Çok açım, hadi bir şeyler atıştıralım." Damla genç kızın peşine takılırken somurtmaya başladı.

"Sen bana anlatmazsan ben de sana anlatmam. Üstelik bende çok güzel haberler vardı." Melek olduğu yerde durarak şüpheyle genç kıza bakarken Damla omuzunu silkeleyip öne geçip yürümeye başladı.

"Hadi ama... Meraklı olduğumu biliyorsun. Beni böyle mi bırakacaksın?"

"Sen de bana anlatmıyorsun ama..." Melek bıkkınlıkla nefes verirken konuşmaya başladı.

"Görümcemle birlikteydim, onu hastaneye götürdük."

Damla arkadaşının açıklamasından tatmin olmamış gibi, "Eee" diye uzatırken Melek onun sevimli ifadesine gülümseyerek,

"Ne ee? Eeesi o kadar. Seni Gökçe'yle tanıştırdım, daha neyini soruyorsun?" Damla inanmış gibi davranmıyordu. "Bak güzelim, tatile çıktık ve sen evlendin. Hem de bana haber vermeden. Bunun için seni affetmiş değilim, biliyorsun. Sonra kocanın kim olduğunu söylemiyorsun."

"Sanki söylersem tanıyacaksın." Melek ona imalı bir gülümseme gönderirken Damla altta kalmadı.

"Seni duyan da kocanı benden kıskandığını sanır. Söylesene şu gizemli koca nasıl biri... Yakışıklı mı?" Melek iflah olmaz ayran gönüllü arkadaşına bakarken kaşları iyice çatılmıştı.

"Bu konuyu kapatır mısın artık? Hem yakında buraya gelebilir. Kardeşinin ameliyat olacağını sana söylemiştim, onu görmek için geleceğini düşünüyorum." Melek sözlerini tamamlarken arkadaşına söylemediği Gülüm'ü düşünüyordu. Acaba Asaf onu bırakıp gelebilecek miydi? Düşünceler arasında dalıp giderken sınav nedeniyle kalabalık kantinde güçlükle buldukları boş masaya geçtiler.

"Ne düşünüyorsun bu kadar? Bana anlatmadığın bir şey var, bunu hissedebiliyorum." İki genç kız karşılıklı oturmuş konuşmasına devam ederken ikinci sınavlarının iki gün sonra olmasının rahatlığını yaşıyordu.

"Bize gidelim mi? Biraz sohbet ederiz." Melek arkadaşını geldiğinden beri ilk kez evine davet ediyordu. Damla cevap veremeden teklifsizce yanlarındaki sandalyeyi çekip oturan adamla Melek kaşlarını çatarken Damla mutlulukla gelen kişiye sarıldı.

"Hoş geldin Deniz, nasılsın?" Deniz, Damla'nın büyük kuzeniydi ve her seferinde genç kıza Melek'i soruyor, kendisini onunla tanıştırması için baskı yapıyordu. O da aynı üniversitede yüksek lisans öğrencisiydi.

"Merhaba, nasılsınız? Ben Deniz, Damla'nın kuzeniyim." Melek kendisine uzatılan ele bakarken adamın bakışlarında yanıp sönen ışıktan hoşlanmamıştı.

Elini geri çevirirken kısaca, "Merhaba" dedi ve önündeki kitaplarla ilgilenmeye başladı.

"Siz aynı sınıftaydınız, değil mi?" Melek başını hafif kaldırarak adama dikkatle bakarken onun konuşma çabasına anlam vermeye çalışıyordu. Kısa süren bir bakışmanın ardından telefonu çalmaya başladığında tedirgince telefonuna baktı. Arayanı gördüğünde de ister istemez endişelendi.

"Efendim?" Karşıdan gelen birkaç cümleden sonra derin bir soluk alarak rahatladı. "Beni bunun için mi aradın? Ben de birine bir şey oldu sandım." Melek arayan genç adama kızmakla meşgulken onu dinleyen dikkatli kulakların varlığını unuttu. "Evet, sınava yetiştim. Senin ilgilenmen gereken hastaların yok mu? Lütfen, beni her dakika arama." Melek karşıdan gelen homurdanmayla yüzünü asarken Deniz onun telefon sapığı olduğunu düşünerek Damla'ya baktı. "Neler oluyor?" Sesi biraz yüksek çıkarken telefonun karşı cephesine ulaştığının farkında değildi.

Asaf Aksoy konağından ayrılırken hem Melek'e, hem de Gökçe'ye sık sık arayacağını söyleyerek onların başına buyruk davranmalarına izin vermeyeceğini söylemiş, Melek'le giderayak bir ağız dalaşı yapmıştı. Genç kız Asaf'ın davranışlarına anlam veremiyordu. Üç haftadır aralıksız her sabah saat dokuzda arıyor, nasıl olduklarını öğrendikten sonra yatmadan önce yeniden arayarak günlerinin nasıl geçtiğini öğreniyordu. Akşam aramasının nedeni iki genç kızın birlikte olduğundan emin olmaktı. Kendi geçtiği yollardan Melek'in de geçmek üzere oldu-

ğunu bilmek sıkıntı çekmesine neden olsa da genç kıza güveni tamdı. Üniversite yıllarında her türlü ortamda bulundu ve öğrendiği tek şey *sen değil seninle arkadaş olmak isteyenler senin ortamına ayak sağlasın* oldu. Bu yolda taviz vermezken birçok arkadaşı gece hayatına ayak uydurmuş, kimisi kötü alışkanlıklar edinip hayatını karartmıştı. Aynı şeyin karısının başına gelmesinden endişe ediyordu. Bunca yıl kendisini koruyabilmiş olsa da Asaf'ın içi hiç rahat değildi. Elinde değildi, endişelenmek istemese de endişelenmeden duramıyordu.

Sınav tarihlerini alarak genç kızın sınavlarını takip etmeye başladı. Derslere giremediği için dönem uzatma ihtimali Asaf'ın canını sıkıyordu. Hastanede boş kaldığı nadir bir zamanda sabahki konuşmadan tatmin olmayıp Melek'i yeniden aramıştı. Onun endişelenebileceğini düşünmeden numarasını çevirdi ve karşıdan gelen sesle gülümsedi. Melek'in sitem dolu sesini işittikten sonra arkadan gelen erkek sesiyle kaşları çatıldı. "Yanında kim var senin?" Asaf'ın ses tonundan hoşlanmayan genç kız ayağa kalkarak masadan uzaklaşmak istedi ama Deniz'in aniden kolunu tutmasıyla kaşlarını çatarak ona baktı. "Kim arıyor, sapığın mı var?" Melek üstüne vazife olmayan işlere karışan adama ters bir şekilde bakarken farkında olmadan,

"İzin verirseniz kocamla konuşacağım" dedi. Deniz şaşkınlıkla kuzenine döndü.

"Sen evlendin mi?" Deniz'in sorusu Melek'in garibine giderken Melek hiç duraksamadan sol parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Evet, evlendim... Şimdi izin verirsen kocacığımla konuşacağım!" diye vurgu yaparken asıl hedefte olan telefondaki Asaf'tı. Genç adam duyduğu sözlerle keyiflenirken bir süre sessiz kalan Melek'in öfkeli sesine maruz kalmıştı.

"Senin derdin ne? Neden zırt pırt beni arıyorsun?"

"Karım olduğun için olabilir mi?"

"Ömer Asaf Arıkan Bey!" Melek öfkelenerek genç adama tam adıyla seslenmişti. "Sürekli beni kontrol etmekteki amacın ne? Lütfen biraz nefes aldır. Yoksa telefonu kapatır, bir daha da açmam."

"Sakın öyle bir hata yapma, Melek... Yoksa oraya gelir seni geri getiririm. Ayrıca o adam kimdi? Senin yanında ne işi vardı?"

"Bilmem... Onu da sen düşün artık. Şimdi kapatıyorum, akşama

misafirim var." Melek, Asaf'ın tüm itirazlarına rağmen telefonunu kapatırken masaya dönerek çantasını aldı ve arkadaşına akşama beklediğini söyleyerek oradan ayrıldı.

Asaf öfkeli bir şekilde odasında dönerken daha fazla dayanamayıp odasından çıktı ve yardımcı personele, "Öğleden sonraki randevuları diğer doktorlara yönlendir. Benim işim çıktı..." diyerek hızla hastaneden dışarı çıktı. Arabasına bindiğinde öfkeden tüm bedeni kasılıyordu. Kendisini rahatlatacak tek adrese, Gülüm'e doğru arabasını hareket ettirdi. Genç adam arabasını olabildiğince dikkatli kullanırken hâlâ Melek'in telefonu yüzüne kapatmasını düşünüyordu. Yaklaşık yarım saat sonra arabayı konağın avlusundan içeri sokarken dışarıda annesiyle oturan Gülüm'ü görünce ona doğru hızlı adımlarla ilerledi. Geçen bu üç hafta boyunca Gülüm hızlı bir şekilde ilerleme kaydetmiş, yavaş bir şekilde ayağa kalkmaya başlamıştı. Hâlâ yardım almadan hareket edemese de Asaf buna şükrediyordu.

"Asaf sen neden bu saatte geldin?" Gülüm merakla genç adama bakarken onun öfkeli olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Yerinden doğrulmaya çalışırken Güler Hanım gelinine yardım ediyordu.

"Yavaş kızım, düşeceksin." Asaf genç kadının yanına ulaşarak onu kucağına alıp odasına çıkardı. Genç kadını yatağına kadar taşırken hiç konuşmadı. Gülüm onun öfkesi karşısında hâlâ bir cevap bekliyordu. "Anlatmayacak mısın? Neden bu kadar sinirlisin sen?" Asaf odada birkaç tur attıktan sonra Gülüm'ün karşısına durarak,

"Beni deli ediyor... Onu her aradığımda bir şekilde beni öfkelendirmeyi başarıyor." Gülüm genç adamın deli boğa gibi odada dolanması karşısında elinde olmadan gülmeye başladı.

"Bu sinirin Melek'e mi? Gerçekten inanılmazsın, Asaf. Madem bu kadar düşünüyorsun, o zaman git gör." Asaf genç kadına bir deliye bakar gibi bakıyordu.

"Unutuyorsun galiba, seni burada bırakamam ben." Gülüm omuzunu silkerek,

"Beni artık düşünmeyi bırak. Hem iyileştim sayılır. Kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum. Yakında da gitmem gerekecek, sen de biliyorsun." Asaf onun sözleriyle elini saçlarına daldırdı.

"Henüz değil, o ailenin bizden ne istediğini öğrenmeden güvende

olmayacağız." Asaf gergin bir şekilde Gülüm'e bakarken huzursuzlanmıştı. Bir süre sakin kaldıktan sonra aklına Melek'in gelmesiyle yeniden öfkelendi.

"Benim yüzüme telefonu kapattı. O da yetmezmiş gibi akşama misafiri varmış ama kim olduğunu söylemedi." Gülüm başını iki yana sallarken Asaf'ın bu kadar çıldırmasına neyin neden olduğunu hâlâ anlamış değildi. O sakin yapılı adam gitmiş, yerine öfke patlaması yaşayan bir adam gelmişti.

"Asaf ona anlatman gerekiyor, biliyorsun. Kız benim varlığımla kendini yiyip bitiriyor."

"Olmaz, en azından şimdilik olmaz."

"Neden bunu yapıyorsun? Tamam, benim için yaptıklarına minnettarım ama hayatını mahvetmene de izin veremem. Şu kaza olmasaydı çoktan hayatından çıkıp gitmiştim, biliyorsun." Asaf genç kadının yanına giderek yatağa oturmuştu.

"Bak Gülüm, bana minnet duymanı istemiyorum. Sen ve büyük annen olmasaydı yapayalnız kalırdım. O kaza bir talihsizlikti. Şimdi izin ver de bana yardım ettiğin gibi ben de sana yardım edeyim."

"Ben bir şey yapmadım, sen de biliyorsun." Genç kadın ortamın gerginliğini gidermek için,

"Hâlâ ben umutsuz bir durumdayken benimle zorla evlenmenin hesabını sana sormadım" diye şakalaşmaya çalıştı. Asaf gözlerini devirirken onun şakasına aynı şekilde karşılık verdi. "Bitki gibi yatan bir kadının o kadar büyük bir parmağı olabileceğini bilseydim sana o nikâhı kıymazdım." Genç kadın onun sözlerine kahkaha atarken ellerine bakmaya başladı. Hayal meyal o günü hatırlarken Asaf'ın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Aylar öncesi...

Asaf kazadan sonra uzun bir süre tedavi gören genç kadını eve götürmeye karar verdi. Gülüm'ün geçirdiği bir dizi ameliyat sonrası bir bitkiye dönüşmesine anlam veremiyordu. Aklı o neşeli kızın yatalak olması olasılığını kabul etmek istemezken tek neşesinin gittiğini hissediyordu. Gülüm onun neşe kaynağıydı. Büyük annesiyle evine çalışma-

ya geldiklerinde daha on beş yaşındaydı. O günden sonra genç kızla iyi arkadaş olmuşlardı. Konaktan ayrıldığında birçok yardımcı değiştirdi. Üniversiteye başladığı sırada yeni bir eve taşınmış ve orada da yardımcı olarak Gülüm'le büyükannesi hayatına girmişti. Yaşına göre oldukça dinç görünen Saadet Hanım yeğeninin yardımıyla evin bütün işlerini yapıyordu. Kadının yemekleri genç adamın vazgeçilmezi olmuştu. Zaman ilerledikçe Asaf ve Gülüm birlikte vakit geçirmekten zevk almaya başladılar. Kendinden büyük olan ablası onları bırakıp yurtdışına taşındığında genç kıza ağlayacak bir omuz olmuştu.

Gülüm gün geçtikçe ablasından haber alamaz olunca, onunla tüm bağlarının koptuğunu anlamıştı. Ablasının düşüncesiz davranışı karşısında Gülüm büyük annesinin her geçen gün çökmesine şahit olmuştu. En sonunda gelen haberle kadın kahrından yataklara düştü ve hayata gözlerini yumdu. O kötü günün haftasında ablası geri dönse de Gülüm onu hiç affetmedi. Genç kadın çalıştığı yerin kendisine sunduğu fırsatı değerlendirmek için Fransa'ya gidecekken geçirdiği kaza hayallerini sekteye uğrattı. Asaf ona destek olmak için elinden geleni yapıyordu. Tüm masrafları kendisinin karşılamasının yanında Gülüm'ün rahat etmesi için her şeyi yapıyordu.

Kasabadan gelen babasının kalp krizi haberine kadar...

Asaf ne yapacağını şaşırmış durumda kara kara düşünürken gözleri yatakta tepkisiz duran genç kadına kaydı. Her geçin gün gözlerinin ışığı sönen kadını ardında bırakamazdı. O anda yapabileceği tek şey onu da yanında götürmesi olacaktı. Aklına gelen fikirle bir taşla iki kuş vurmayı hedefleyen genç adam hem Gülüm'ü yanında götürebilecek, hem de konakta onu bekleyen akbabalardan kurtulabilecekti. Ayağa kalkarak yatakta yatan kadının yanına ulaştı. Elini avucunun içine alarak, "Babam kalp krizi geçirmiş, Gülüm... Sen de biliyorsun, ailede benden başka erkek çocuk yok. Amcamlar zaten konakta oturmuyor. Gitmek zorundayım. Bana babalık yapmasa da ne de olsa aynı kanı taşıyoruz. Amcam krizi atlattığını söyledi ama sesi pek iyi gelmiyordu. Bazen ne düşünüyorum biliyor musun, Gülüm? Keşke Osman Bey'in değil de Vural Bey'in oğlu olsaydım. O zaman toprağımdan ayrı kalmazdım." Asaf kısa bir süre duraksadıktan sonra genç kadının yanağından akan yaşı fark edince heyecanla yüzünü sildi.

"Seni bu halde bırakamam, Gülüm. Bu yüzden senden bir isteğim olacak. En azından iyileşene kadar... Benimle gelmen için tek seçenek var, o da evlenmek." Kızın gözleri büyürken Asaf gülümseyerek ona bakıyordu.

"Dehşete düşecek kadar kötü biri miyim ben?" Kızın tepkisini beklemek gereksiz olsa da onu rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Araya tanıdık kişileri sokunca kişi daha kolay olmuştu. Sonunda da yıldırım nikâhıyla genç kızla evlendi. İmza atamadığı için kızın parmak basmasını sağlarken nikâhı kıyan memurun bakışındaki acıma açık bir şekilde belli oluyordu. Nikah cüzdanını alan genç adam hemen yola çıkmak için hazırlıklarını yaptı. Ertesi gün konağın bahçesinden içeri girdiğinde ise konaktakilerin yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Gülüm'ü karısı olarak tanıştırdığında kendisine inanmayanlara resmî belgeyi gösterdi ve kısa çaplı bir krizin çıkmasına neden oldu. Koca konağın doğu tarafını kendine ayırarak yeniden inşa etmesi uzun sürmedi. Boş yere demiyorlardı *para her kapıyı açar* diye. Asaf da parasını kullanarak kısa sürede kendisine ait özel bir alana sahip olmuştu. Kimsenin izin almadan giremeyeceği bir alana...

Gülüm düşünceler arasından çıkarken Asaf'ın eline uzanıp sıkıca kavradı. "Ne düşünüyorsun?"

Asaf genç kadına garip bir ifadeyle bakarken, "Olanları..." dedi.

Gülüm anlayışla ona gülümsediğinde derin bir iç çekerek, "İş yeriyle görüştüm, iyileşmeye başladığımı söylediğimde beni geri çağırdılar. Ne komik, değil mi? Bir kez olsun ziyaretime gelmeyen patronlarım beni geri çağırıyor."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kendi işimi kuracağım, tabi biri bana sponsor olursa." Asaf onun tatlı bir şekilde gülümsemesine karşılık başını iki yana salladı. "Elimden gelen yardımı yapacağımı biliyorsun. Ama önce şu meseleyi çözelim." Gülüm genç adama gülümsemekle yetinirken Asaf'ın aklı hâlâ Melek'te kalmıştı.

"Ona bir şeyler çıtlatmış olabilirim." Asaf genç kadına bakarken onun neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

"Kime?"

"Melek'e... Buradan gitmeden önce bana uğradı. Veda edecekti..."

Gülüm, Asaf'ın çatılan kaşlarıyla susmak zorunda kaldı. Genç adamın gözlerindeki ateş anbean değişirken dişlerinin arasından tıslar gibi,

"Ona ne söyledin, Gülüm?" diye sordu. Sesindeki sakin tını genç kadının çekinmesine neden oldu. Bakışlarını kaçırarak,

"Bakma bana öyle, kız çok üzgündü ben de ona şey dedim..."

"Ne dedin?" Gülüm yutkunurken Asaf daha fazla dayanamayarak sesinin gür çıkmasına engel olamadı. "Sana soruyorum, Gülüm. Melek'e ne söyledin?" Genç kız derin bir iç çekerek,

"Bana bağırma, tamam mı? Ne yapsaydım. Kız mahcup bir şekilde sürekli benden helallik istiyordu. Bizim o güzide evliliğimizin üzerine kara bulut gibi çökmeyeceğini söylemesi beni üzdü. Ben de ona küçük, minnacık bir şeyler itiraf etmiş olabilirim." Gülüm parmaklarını birleştirerek Asaf'a gösterirken genç adam delirmek üzereydi.

"Gülüm beni deli etme, neden söylemiyorsun artık şu küçücük, minnacık söylediğin şeyi?"

"Beni sevmediğini söyledim."

"Ne dedin?" Asaf'ın sesi yeniden odada yankılandı.

"Bağırma bana... Ne var, yalan mı söyleseydim? Tamam, beni seviyorsun, biliyorum. Ama karın olarak değil, arkadaşın olarak. Ona da kedisini suçlu hissetmemesini söyledim. İyileştiğimde seni terk edeceğimi bile söyledim." Gülüm son lafını söyledikten sonra dilini ısırdı. Nitekim Asaf ona öldürecek gibi bakıyordu.

"Gülüm sen ne yaptığının farkında mısın?" Gülüm omuzunu silkeleyerek genç adama baktı.

"Sonradan pişman olacağın bir şey yapmana engel olmaya çalışıyorum. Sen farkında değilsin ama o kız hayatına girdiğinden beri normal tepkiler vermeye başladın."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Asaf arkasını dönerek odanın penceresine yaklaşıp dışarıyı izlemeye başladı. Kışın habercisi soğuk rüzgar pencerenin ardından bile hissedilebiliyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, Asaf. Melek gelmeden önce sürekli donuktun. En kötü olayda bile doğru düzgün tepki vermiyordun. Şimdi ise bağırıp çağırıyorsun. Yanında değil ama seni sinir etmeyi başarıyor."

"O meseleyi karıştırma bu konuya."

"Yapma, Asaf... Sen de biliyorsun, o kızdan etkilenmeye başladın." Asaf hızla genç kadına dönüp,

"Ona bunu söylemedin, değil mi?" diye sorarken Gülüm kahkahayla gülmeye başladı.

"Hayır, ona bunu söylemedim ama ikimizin arasında bir şey olmadığını söyledim. Senin resmî nikahlı karın olsam da beni korumak için evlendiğimizi söyledim. Mecbur kaldığın için yanına aldığını söyledim." Asaf Gülüm'ün gittikçe yükselen sesindeki acıyı içinde hissetti.

"Seni bir görev olarak yanıma almadım, Gülüm. Sen beni o halde tek başıma bırakabilir miydin?" Gülüm yüzünü asarak, "Bırakamazdım" dediğinde genç adam ona gülümseyerek baktı. "O zaman bu konuyu kapatalım. Bir daha bu konakta bu konuyu açmanı istemiyorum. Yerin kulağı var, biliyorsun."

"Asaf... Bana bir söz vermeni istiyorum. Mutlu olmak için elinden geleni yapacaksın."

"Sence o deliyle mutlu olabilir miyim?" Asaf'ın sorusu genç kadını yeniden güldürdü.

"O deli, sen sakin, birbirinizi dengeliyorsunuz işte. Bir insan başka ne ister ki?" Asaf derin bir nefes alarak odanın kapısına yöneldi. "Benim gitmem gerekiyor. Anneme söylerim, yanına gelir. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle." Asaf kapıya ulaştığında genç kadının seslenmesiyle durdu. "Asaf, ona peluşu verdim. Şu bana verdiğin kalp var ya... Onu Melek'e verdim." Asaf kısa süreli gözlerini kapatıp genç kadını dinledikten sonra başını aşağı yukarı sallayarak odadan çıktı. Gitmesi gereken önemli bir randevusu vardı. Belki de artık ailesinin sırrını öğrenecekti.

33. BÖLÜM

Genç adam ilk kez arabası yerine atının üzerine atlayarak belirlenen yere gitmeye karar verdi. Akşamın çökmesine az bir zaman vardı ve acele etmesi gerekiyordu. Ahırların olduğu bölüme geçtiğinde bokslardan gelen haşin sesi duyunca kaşları çatıldı. Seyis atların arasında dolanıyor ama bir tanesini bir türlü sakinleştiremiyor gibi görünüyordu. Seri adımlarla seyisin yanına giderken, "Ne oluyor burada?" diye sordu. Adam Asaf'ın sesini duyduğunda birden irkilse de kendisini hemen toparladı.

"Beyim bu at kimseyi yanına yaklaştırmıyor? İki gündür yemek de yemiyor." Asaf adamın gösterdiği atı görünce istem dışı gerildi. Gözlerini kısarak,

"Desene sahibi gibi inatçının teki!" diye söylenirken Asaf'ın ne dediğini anlamayan adam söylemlerine devam ediyordu.

"Beyim at yakında açlıktan ölecek, ne yapacağız?" Asaf adamı geri çekerek atla göz göze gelmeye çalıştı ama hırçın at ona pas vermekten ziyade ayağını yere vurarak tehditkâr bir şekilde tepki vermeye devam ediyordu. Elini ata doğru uzatan genç adam bir yandan onunla iletişim kurmaya çalışırken diğer yandan yanındaki adama kendi atını hazırlamasını söyledi.

"Hadi oğlum, sana bir şey yapmayacağım." Asaf'ın yumuşak tonda çıkan sesi hayvanın dikkatini çekmiş olacak ki ayağını sabitleyerek burnundan solumaya başladı. Asaf başını iki yana sallayarak,

"Sahibin olacak inatçı, seni de kendi gibi eğitmiş anlaşılan." Asaf eline kenarda duran kovadan bir elma alarak ata doğru yaklaşmaya başladı. Onun her adımında Rüzgâr bir adım geri gidiyordu. Arkasındaki

ahşap duvara dayandığında gidecek bir yeri kalmayan at huzursuz tepkilerle Asaf'ın kendisine yaklaşmasını bekledi.

"Al oğlum, sen açlıktan ölürsen sahibin de bizi öldürür!" Asaf aklına gelen görüntülerle gülümserken Rüzgâr'ın yeniden soluyarak kendisine bakmasını izledi. "Hadi... Gel oğlum!" Rüzgâr bir süre daha inat ettikten sonra Asaf'ın kendisine iyice yaklaşmasıyla bağırarak iki arka ayağının üzerine şaha kalktı. Asaf geri kaçmak yerine iyice ata yaklaşmış ve atın yelelerini tutmaya çalışmıştı. "Sen inatsan, ben de inadım... Bunu sen de o çok bilmiş sahibin de yakında öğrenecek." Rüzgâr korkutamadığı genç adama başını sallayarak tepkisine devam ederken Asaf elindeki elmayı atın ağzına yaklaştırarak yedirmeyi başardı. Başardığı şeyle gülümseyen genç adam bir elini atın ensesindeki yelelerinde gezdirirken diğer eliyle de atı yedirmeye devam ediyordu. Seyis'in gelmesiyle yeniden huzursuz olan at Asaf'ın dikkatinden kaçmadı. Anlaşılan bu siyah savaşçıyla kendisi ilgilenmek zorunda kalacaktı.

"Beyim, ata fazla yaklaşmasaydınız? Geçen gün birini yaraladı." Asaf adamın uyarısına gülerek atın yüzüne baktı.

"Bundan sonra bu atla ben ilgilenirim. Kılına zarar gelirse sahibi konağı başımıza yıkar..." Genç adamın sözleriyle gülümseyen seyis atın hazır olduğunu söyleyerek Asaf'a elindeki yem kovasını uzattı. Genç adam bir süre daha atla ilgilendikten sonra geç kaldığını fark ederek hızla atına bindi ve oradan ayrıldı.

Kasım ayının başlarında olmalarına rağmen hava iyice kendisini belli etmeye başladı. Atını hızlandırdıkça soğuk rüzgarı içine kadar hissediyordu. Bir süre ilerledikten sonra geniş arazinin tam sınırında kendisini bekleyen arabayı gördü. İçinden söylenirken bir yandan da kendisini görüp arabasından inen adamın keskin bakışlarıyla karşılaştı.

"Geç kaldın, beklemekten hoşlanmam." Asaf gergin bir şekilde atından inerken karşısındaki adamdan bakışlarını çekememişti.

"Elimde olmayan nedenlerle geç kaldım. Malum, evimde sahibi gibi inat bir at var!" Asaf'ın iması Sedat'ı gülümsetmişti.

Genç adam yanlış gördüğünü düşünerek kaşlarını yukarı doğru kaldırırken derin bir iç çekerek, "Öğrenebildiniz mi?" diye sordu. Sedat onun sorusunu duymamış gibi,

"Rüzgâr, yemeden kesildi mi bari?" Asaf sabırsız bir şekilde adamı,

"Evet ama halledilmeyecek bir sorun değil" diye yanıtlamış ve hemen orada olma nedenleri olan bilgiyi almak için sormuştu.

"Tapu dairesinden bilgi alabildiniz mi?"

"Evet, sanırım haklısın. Ne oluyorsa şu sizin topraklar yüzünden oluyor..."

"Tapular!" Sedat, Asaf'ın sabırsız haline gülümseyerek karşılık verdi. "Tapuların kopyasını aldım. Ama önce konuşmamız gereken başka bir konu var."

"Nedir?"

"Sanırım babaannenle alakalı." Sedat'ın sözlerinden sonra Asaf gözünün önüne babaannesini getirmeye çalıştı. O kadın kendisini hiç sevmemişti. Hacer denen kadının konağa gelmesini o sağladı ve annesini hiç sevmediği için kendisini de görmekten hoşlanmazdı.

"Annemden hoşlanmazdı o kadın. Tabi benden de..." Sedat başını sallayarak genç adamı anladığını belirtti. "Annen planlarını bozmuş olmalı. Yeğenini almak için annenin aradan çekilmesi gerekiyordu." Asaf kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bunun bir nedeni var, değil mi?" Sedat arabasına doğru giderek arka koltukta olan çantayı çıkarmış ve damadı olacak genç adama elindeki kâğıtları uzatmıştı. Oldukça eski olan tapu örneklerine bakarken kaşlarını çattı.

"Bu isimleri tanımıyorum."

"Soyadını da mı?"

"Sanırım Hacer Hanım'ın kızlık soyadı olmalı." Sedat başını sallarken anlatmaya başlamıştı. "Büyük baban bu toprakları borcu karşılığında biraz da para ödeyerek Hacer Hanım'ın ailesinden satın almış. O zamanlar Hacer Hanım'ın dedesi borç batağındaymış. Sanırım aşırı harcamalar yaparak babadan kalma servetini tüketmiş. Dedenin babası da onlardan toprakları küçük bir bedel ödeyerek almış. Babaannen dedenle evlendi ama anlaşılan istediği toprağı geri alamayınca devreye yeğeni Hacer Hanım'ı sokmak istemiş."

"Bu yüzden de annemle evlendiği için babamı hiç affetmedi. Amcam da kaçarak evlenmişti."

"Orasını bilemem ama o aile toprağını geri almak istiyor." Asaf en-

dişeli bir şekilde Sedat'a baktı. İçini kemiren soruyu sormadan duramadı. Haksızlığa dayanamayan biri olarak,

"Peki o topraklar aileme hak mıdır? Yani hile ile alınmadı, değil mi?" dediğinde Sedat genç adama gülümseyerek baktı.

"O topraklar her şekilde ailenin hakkıdır, Asaf. Adamın borcu senin ailene olsaydı bir hainlik yapılarak toprağına el koyulduğunu sana ima edebilirdim. Ama adamın borçlu olduğu kişiler bu şehirden bile değil. Sanırım İstanbul'da ne olduysa borcu orada yaptılar. Adam çaresiz kalınca da topraklarını satmaya karar vermiş. Büyüklerinde sınır oldukları için topraklara talip olup almışlar."

"Peki, babaannem bu işin neresinde? Madem dedemle evlenmiş, zaten topraklar üzerinde söz sahibiydi. Neden bu kadar kötülük yapsın ki?"

"Orasını bilemem... Belki de babasının toprakları satmasına içerlemiştir. Belki de ailede olmaması gereken bir durum söz konusudur." Asaf aklı karışmış bir şekilde elindeki tapulara bakarken Sedat da onu dikkatle izliyordu.

"Melek'ten haberin var mı?" Asaf gelen soruyla başını yukarı kaldırırken dikkatle Sedat'a baktı. Sorusundaki amacı anlamaya çalışsa da bir şey anlamadı.

"Evet, sabah konuştum. Sınavları başlamış... Akşama da misafiri var." Asaf son sözlerini söylerken kaşlarını çattı. Sedat genç adamın kızıyla ilgilenmesinden hoşnut olsa da bunu belli etmedi.

"Melek zora gelemez, bunu bilmende fayda var. Kızımı kendi halinde özgür olarak yetiştirdim. Ne yapacağı hiç belli olmaz. O da dedesi gibi bir karaktere sahip. Ama annesi gibi de merhametli. Ölen amcası gibi çalışkan olsa da Yağız kadar akıllıdır." Asaf şaşkınlıkla adamın ortaya karışık yemek tarifi verir gibi kızının karakterini anlatmasını dinledi.

"Sanırım size ve halasına çektiği bir yanı yok?"

"Yanılıyorsun... Melek tüm bu özelliklerin dışında tamamen babasına benzer. Başı her zaman dik ve korkutucu derecede cesurdur. Zarafetini halasından aldığını söyleyebilirim. Songül'e de birçok yönde benzer. Sana tavsiyem, sabrının üzerine oynama. Ne kadar sabırlı olsa da patladığında önüne gelen her şeyi yakar geçer." Asaf, Sedat'la bir

süre daha konuştuktan sonra izin isteyerek hava kararmadan oradan ayrıldı. Aklı hâlâ Melek'in misafirinde olsa da şu anda önemli olan elindeki kâğıtların gerçek yüzünü öğrenmektir. Atını geldiği yönün tersine dönmeden önce arabanın yola çıkmasını bekleyerek kayınpederini gönderdikten sonra konağa doğru yola koyuldu.

"Ceylan, Asaf Bey'iniz geldi mi?" Güler Hanım oğlunun konaktan acele bir şekilde ayrıldığını görünce endişelendi. Genç çalışan olumsuz anlamda başını sallarken kadın konağın avlusunda bir ileri bir geri tur atarak beklemeye başladı. "Hayrola Güler Hanım, ne bu telaş. Yoksa kötü bir şey mi oldu?" Hacer Hanım'ın imalı ses tonundan hoşlanmayan Güler Hanım kaşlarını çatarak ona baksa da cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

"Ne o, artık bana cevap da mı vermiyorsun?"

"Git işine Hacer, seninle uğraşacak vaktim yok."

"Bak bak... Bir de dikleniyor bizim hanım." Güler Hanım içinden sabır çekerken sedire doğru ilerleyerek oturmak istediğinde yeniden o çirkef sesi duydu.

"Oğlun olacak sefile söyle, elini kızlarımın üzerinden çeksin. Gökçe'yi hemen geri çağırsın."

"Oğlum olacak dediğin o kişi o kızların abisi. Sen de biliyorsun ki onun sözünün üstüne söz söyleyemezsin."

"Bu çok uzun sürmeyecek, yakında sen de o sefil oğlun da bu konaktan çekip gideceksiniz." Güler Hanım son sözlerle çileden çıkarak hızlı birkaç adımda kadının yanına ulaşarak önüne dikildi. "Sakın o pis ellerini oğluma uzatayım deme. Sana karşı gösterdiğim sabrın sınırındayım. Ne evladıma, ne de gelinlerime elini uzattığını duyarsam seni acımadan öldürürüm. Beni duydun mu, Hacer... O yılan başını ezerim." Hacer Hanım yıllardır ezmeye alıştığı kadından böyle bir atak beklemediği için bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Bakıyorum da senin dilin uzamış. Ne çabuk unuttun bu konaktan sürgün edildiğini?"

"Unutmadım, merak etme. O günleri asla unutmam... Ama sen istersen yeniden açarak işin gerçek yüzünü herkese gösterebilirim. Dua et kızınlarına... Yoksa bu konakta barınmana izin vermezdim."

"O kadar kolay değil, Güler Hanım. Osman Bey seni gerçekten sev-

seydi sana güvenirdi. En küçük şüphe duymadan seni konaktan postaladı."

"Beni sevip sevmemesi umurumda değil artık, Hacer. Al senin olsun, tepe tepe kullan kocanı. Oğlumdan uzak durduğunuz sürece hiçbir şeye karışmam."

"Ne o... yoksa o adam doğru mu söylüyordu? Asaf, Osman'ın değil de o adamın mı?" Hacer sözlerini tamamlayamadan yüzünde hissettiği sert darbeyle yere kapaklandı. Güler nereden geldiğini bilmediği bir güçle kadına sert bir şekilde tokat atarken hayatında ilk kez birine tokat atmanın verdiği etkiyle titremeye başladı. Yere doğru eğilerek titrek bir sesle konuşmaya devam etti.

"Sakın... Sakın namusuma dil uzatma. Sen de iyi biliyorsun ki o adamı hiç görmemiştim. Hepsi senin ve yılan halanın planıydı. O kadın bana ve oğluma yaptıkları yüzünden cehennemde yanacak." Hacer yaşadığı şokla yerinden kalkamazken Güler Hanım burnundan soluyordu.

"Eğer biraz olsun aklın varsa, bu dedikoduları oğlumun duymasına izin vermezsin. Yoksa ne sen, ne de o çok kıymetli sülalen bu topraklarda barınabilirsiniz. Şimdi o yılan dilini içeriye sok, kimse nasıl bir rezil olduğunu duymasın." Güler Hanım son kinini de kusarken kendilerini şaşkın bir şekilde izleyen gözlerden habersizdi. Atını konağın dışında seyise veren genç adam hızlı adımlarla bahçeye girdiğinde tanık olduğu manzarayla şaşkına döndü. Annesi ve analığının sözleri Asaf'ın yerinde kalmasına neden oldu. Aynı şekilde annesinin Hacer'e attığı tokatla kendisine gelirken hâlâ kulaklarında, *Asaf, Osman'ın değil de o adamın mı* sözleri dolanırken annesinin uyarısıyla donup kaldı. Güler Hanım arkasını dönüp konağa girmek isterken yüzü beyaza kesen oğlunu görünce korkuyla yerinde sendeledi.

"Asaf?" Güler Hanım'ın sesindeki korku genç adamın içini acıtsa da şimdi alttan almanın zamanı değildi.

"Bu kadın neden bahsediyor? Bu babalık meselesi de nedir?"

"Oğlum sen onun sözlerine kulak asma, her zamanki Hacer işte!" Asaf'ın öfkeli bakışları Hacer Hanıma dönerken kadın korkudan dili tutulmuş şekilde ne söyleyeceğini bilemedi.

"Konuşsana, Hacer Hanım... Az önce anneme ne söylüyordun? Hadi bana da anlat, ben de duyayım."

"Asaf, yapma..."

"Anne sen karışma. Ne oldu, neden sustun? Konuşsana, kadın!" Hacer Hanım Asaf'ın yükselen sesiyle yerinde sıçradı. Güler Hanım korkudan ağlamaya başlarken oğlunun elinden bir kaza çıkmaması için Hacer Hanımla arasına girmek istemiş ama genç adamın engeliyle karşılaştı.

"Oğlum yapma..."

"Ne yapmayayım, anne? Söylesene... Bu kadın az önce benim Osman Arıkan'ın oğlu olmadığımı ima etmeye kalktı." Asaf öne doğru hamle yaparken Güler Hanım hızla önüne geçerek genç adamın göğsüne elini dayadı.

"Yapma oğlum, n'olur," diye yalvarırken Asaf'ın gözleri hiçbir şeyi görecek durumda değildi.

"Bunlar yüzünden değil mi? Hepsi bu lanet kağıt parçaları yüzünden. Deden olacak adam topraklarını aileme sattı, siz de iftira ve hileyle topraklara sahip olmaya çalıştınız, öyle değil mi? Önce halan olacak kadın, sonra sen... Sen de yapamayınca devreye lanet yeğenini sokmaya çalıştın. O iğrenç düşünceleriniz, aç gözlülüğünüzle ailemin üzerine karabasan gibi çöktünüz. Şimdi ben sana ne diye acıyayım? Konuşsana, kadın!" Asaf'ın sesi konakta yankılanırken herkes avluya doluştu. Merakla Hacer Hanım ve Asaf'ın atışmasını izlerlerken kimseden tek ses çıkmıyordu.

"Konuşsana, kadın... Hepsi bunlar için değil miydi? Şu lanet toprakları elde etmek için yapmadığınız iğrençlik kalmadı." Eliyle ağlayan annesini göstererek, "Şu kadına yapmadığın eziyet kalmadı. Öyle ki onu yuvasından, çocuğundan bile ayrı düşürdünüz. Bir de utanmadan ona hâlâ kafa tutuyorsun, öyle mi?" Hacer Hanım yüzüne atılan tapu örneklerine şaşkınlıkla bakarken birden yerinden kalkarak bağırmaya başladı.

"Bunlar benim anlıyor musun? Bu topraklar, bu konak benim aileme ait. Senin ailen bu topraklara el koydu. Onları geri almak için gerekirse hepinizi toprağa gömerim." Hacer Hanım elindeki kağıtları çıldırmış gibi genç adamın yüzüne doğru sallıyor, aklını kaçırmış bir şekilde bağırıyordu. "Yanlış, buralarda senin ailene dair hiçbir şey yok. Şimdi senin ailende bu topraklarda kalamayacak. Pılını pırtını topla ve

sülalenle bu topraklardan hemen defol. Yoksa adam öldürme suçundan ömür boyu seni hapse attırırım. Sülalen bir damla suya muhtaç olur."

"O adam ölmeyi hak etmişti. Halama iyi davranmıyordu." Asaf, Hacer'in itirafıyla donup kalırken kimden bahsettiğini anlayamadı. O yangın meselesini ön plana tutmaya çalışmıştı ama Hacer'in ani itirafı ortama bomba gibi düştü. Kadın çıldırmış gibi bağırıyordu. "Servet denen adam beni hiç sevmemişti. Varsa yoksa sen... Sen ve seni doğuran bu kadın... Halama yapmadığı kalmadı. Beni konağa almak istemedi ama bak ben buradayım. O ise hak ettiği cehennemde. Sonunda ondan kurtuldum... Bak o yok artık. Bu kadın olmasaydı sen de olmayacaktın. Bu gördüğün her şey aileme kalacaktı." Asaf ve Güler Hanım şaşkınlıkla ona bakarken Hacer Hanım aklını kaçırmış gibi gülmeye başladı.

"Dedemi siz mi öldürdünüz?" Asaf dedesini pek hatırlamıyordu. Hatırladığı şeyler pek iyi şeyler değildi. "Deden olacak adam ölmeyi hak etti. Sen doğduktan sonra her şeyi sana verecekti. Ama bak o da annenin ahlaksız olduğuna inandı. Kendi kanından olmayanı buradan gönderdi. Sen... Sen buraya hiç dönmemeliydin."

"Sen kafayı yemişsin." Asaf şaşkınlıkla başını iki yana sallamıştı.

"Gözünü hırs bürümüş. Size ait olmayana göz diktin. Kendi kızına bile acımadın sen." Asaf hâlâ olanlara inanamıyordu. Her şey bir avuç toprak içindi. Ailesinin evinden sürgün edilmesinin nedeni, yalnız kalmasının nedeni bir avuç toprak yüzündendi.

"Hepsi senin yüzünden! Sen hiç doğmamalıydın. Ama o adam gerçeği öğrendi. Bütün toprakları üzerine yaptı. Seni geri getirmesine izin veremezdik. Ölmesi gerekiyordu..." Hacer elleri saçlarında delirmiş gibi itiraflarına devam ederken birden gülmeye başladı.

"O adam para karşılığı ona gerçeği söyledi. O akşam onu halamın gönderdiğini söyledi. Ona kurdukları tuzağı Servet'e anlattı. Anneni ve seni konağa getirmesine izin veremezdik. Babanın gerçeği öğrenmesine izin veremezdik. Ama ne oldu, halam da öldü... Ben... Ben yalnız kaldım. Hepsi sizin yüzünüzden, ailemin topraklarına el koydunuz." Asaf içindeki öfkeyle kadına doğru yürürken Güler Hanım ağlayarak önüne geçti.

"Yapma oğlum, n'olur yapma. Baksana kendinde değil."

"Sana kötü bir haberim var, Hacer Hanım. Bu gördüğün topraklar

alın teriyle satın alındı. Üzerinde hiçbir hakka sahip değilsiniz. Dedem almasaydı toprakları başkası alacaktı. Şimdi bu gördüğün yer tapusuyla bana ait. O ölmesi için elinden geleni yaptığın kişiye... Ve ben seni ve aileni bu topraklarda barındırmayacağım."

"Baban buna izin vermez. Senin de üstün baban var..."

"Sence Osman Bey babasını öldüren kadını toprağında barındırır mı?"

"O bunu bilmiyor ki?" Hacer'in gereksiz cevabı Asaf'ın sinirini bozdu. Genç adam tiz bir kahkaha atarak,

"Ama öğrenecek. O çok sevgili karısına kıyamazsa da amcamın kıyacağına emin olabilirsin. Ne kadar dedem amcamı konaktan kovsa da bu topraklarda onun da söz hakkı var. Şimdi yıkıl karşımdan. Defol topraklarımdan."

"Bunu yapamazsın..." Hacer Hanım delirmiş gibi etrafına saldırırken olanlara sessizce şahit olanlar ne söyleyeceklerini bilememişlerdi. Öyle ki merdiven başından her şeyi duyan Osman Bey bile dili tutulmuş bir şekilde öylece olanları seyretti. Asaf ağlayan annesine dönerek kızgın bir şekilde bakarak,

"Bana neden haber vermedin? Sana bu eziyetleri yaptıklarında bana neden haber vermedin?" Güler Hanım hıçkırarak ağlamasına devam ederken kadın ne söyleyeceğini bilmiyordu. Dudaklarının arasından sadece,

"Korktum!" sözcüğü çıktı. Asaf çıldırmanın eşiğindeydi. Deli dana gibi avluda dolanan genç adam kâhyaya seslenerek yanına gelmesini söyledi. Adam ışık hızında genç adamın yanına ulaşırken Asaf'ın kesin emrini dinledi.

"Adamları topla, bu kadın ve ailesi bir daha bu topraklara adım atmayacak. Bu şehrin sınırından bile geçmeyecekler. Onları gönderin."

"Ama Osman Bey'im..."

"Ona ben söylerim. Çok istiyorsa kendi de karısının peşinden gider. Madem bu toprakları dedem benim üzerime yaptı, söz söyleme hakkı sadece benimdir."

"Abi?" Aynur korkarak saklandığı yerden çıkarken genç adamın öfkesinden çekindiği belli oluyordu.

"Abi, ben..." Asaf kızın korkusunu hissettiğinde elini alnına götürerek ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Büyük kız kardeşi annesine düşkündü. Gitmek isterse elbet onu gönderirdi ama Gökçe'yi kimseye vermezdi.

"Annen ve ailesi bu topraklardan sürgün edildi, Aynur! Sen benim kardeşimsin. Gitmek istersen seni durdurmam ama kalmak istersen başımın üzerinde yerin var." Genç kız hıçkırarak ağlamaya başladığında annesine kısa bir bakış attı. Bu yaşına kadar annesinin bencil isteklerine boyun eğdi. Artık özgür olmak istiyordu. Annesi gibi bir son istemiyordu. Biraz olsun sevgi ve şefkat görmek istiyordu. Yıllarca annesinin sivri dilinden nasibini kardeşi gibi o da almıştı. Erkek olmadığı için kendisinin de kardeşinin annesinin gözünde bir değer taşımadığını kaç kez duymuştu.

"Ben izin verirsen burada babam ve seninle kalmak istiyorum."

"Aynur? Sen kalamazsın, benimle geleceksin. Burada bu hırsızlarla kalamazsın."

"Hacer!" Osman Bey daha fazla dayanamayarak merdiven başından sesini yükseltti.

"Aynur benim kanımdan, onu hiçbir yere götüremezsin. Şimdi Asaf'ın dediği gibi defol bu konaktan. Seni daha önce de uyarmıştım ama dinlemedin. Ailenin sana anlattığı yalanlara inanarak haddini aştın. Kabahat babamda ki annemle evlendi. Ailesine ne büyük ihanet ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Seni almak için neden o kadar ısrar ettiğini de." Osman Bey kimseye aldırmadan arkasını dönerek sandalyesini iten alışan adamın yardımıyla odasına geri döndü. Hacer Hanım daha fazla direnemeden konaktan ve topraklardan sürgün edilmek üzere oradan uzaklaştırıldı. Olanlar tüm köyde yayılacaktı... Konağın üzerine çöken kara bulutların dağılması uzun sürmeyeceğini düşünen genç adam ağlayan annesine sıkıca sarılarak hayatı boyunca özlem duyduğu kokusunu içine çekti.

"Geçti artık, anne... Bundan sonra her şey daha güzel olacak."

34. BÖLÜM

Üzerinden tonlarca ağırlık kalkmış gibi omuzlarındaki yük birden hafifledi. Ağır adımlarla merdivenleri çıkarken ilk defa rahat bir uyku çekeceğini hissediyordu. Sinsi bir planın kurbanı olmadan, birinin kendisini öldürmeye çalışacağını düşünmede, arkasını kollama huzursuzluğunu yaşamadan güzel bir uyku çekecekti. Babasının yanından geçerken adama bakmaya bile kalkışmadı. Yıllarca annesinin çektiği eziyetlerin tek suçlusu olarak babasını görmesi en doğal hakkıydı.

"Asaf?" Osman Bey'in seslenmesiyle kısa bir an duraksayan genç adam arkasını dönmeden onun konuşmasını bekledi.

"Konuşmamız gerekiyor..."

"Şimdi değil... Bu gece rahat bir uyku çekmek istiyorum." Asaf odasına geçerek kendisini kanepeye attı. Onun halini gören genç kadın üzgün bir şekilde genç adama bakıyordu.

"Bitti mi?" Gülüm'ün sorusunu duyduğunda Asaf başını sallayarak,

"Bitti!" dedi. Sesindeki ton genç kadının dikkatinden kaçmamıştı. Yılların birikimiyle genç adamın yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlanırken kolunu gözlerine siper ederek gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Ağlamak kesinlikle zayıflık değildi.

Bir erkek gözyaşı döküyorsa, yüreğinin içindeki yangının ne denli büyük olduğunu anlatmaya çalışırdı. Asaf da içindeki yangını göz pınarlarından akıtarak söndürmeye çalışıyordu. Boğazına takılan yumruyla güçlükle nefes alırken boğuk bir sesle, "Sonunda bitti." dedi.

***

Genç kız hazırlıklarını tamamladığı sırada kapının sesini duyup gülümsedi. Yanında olan Gökçe'ye bakarak onun meraklı bakışlarıyla

karşılaşınca sözsüz sorusunu cevapladı. "Geçen gün seninle tanıştırdığım arkadaşım gelecekti, sana söylemeyi unuttum. Merak etme, neşeli biridir. Bu arada ona Gülüm ve evliliğimin nasıl olduğundan bahsetmedim. Sen de söyleme canım, olur mu?" Gökçe anlayışla yengesini onaylarken omuzunu silkeleyerek, "Ben zaten erken yatarım, yenge. Bugün yoruldum sanırım" dedi. Melek ona kaşlarını çatarak bakarken sitemkar bir şekilde, "Sen yine iş mi yaptın" diye sorduğunda Gökçe suçlu gibi bakışlarını kaçırdı.

"Sana kaç kez söyleyeceğim Gökçe, ağır işleri yapma diye?"

"Ama evde sıkılıyorum, yenge. Yapacak hiçbir şeyim yok."

"Ne demek yok. Yakında ameliyat olacaksın. İlla bir şeylerle uğraşmak istersen dikiş biliyorsun, değil mi? Bana kıyafet dikebilirsin. Yakında amcamla bir davete katılmam gerekecek."

"Öyle mi, ne daveti?" Gökçe heyecanla konuşurken Melek yüzünü asarak konuştu.

"Doktorların toplandığı bir toplantı gibi bir şey işte... Her yıl yapılıyor. Amcan son iki yıldır beni götürüyor. İnan bana çok sıkıcı. Beyinlerinin kafatasından dışarı taşacağına inanan birkaç kibir budalasının katıldığı bir yemek..." Melek'in yüzünü buruşturması genç kızın komiğine gitmişti. Kapı yeniden çalınca Melek, Zeynep Hanım'ın kapıyı duymadığını düşünerek genç kıza bakıp, "Hayatım benim elim bulaşıklı, kapıya sen bakar mısın?" diye sordu. Gökçe kapıya yöneldiğinde Melek yine ona laf atmış, o da gülümseyerek kapıyı açmıştı. Karşısında yengesinin arkadaşını beklerken hafta sonu için ablasını görmeye gelen Vedat'ı bulmayı beklemiyordu. Genç adam dalgın bir şekilde Gökçe'nin gülümseyen yüzüne bakarken genç kız utanarak başını hemen eğdi.

"Beyim hoş geldin!"

"Gökçe, kapıda beklemesene... Damla mutfaktayım."

"Yenge, arkadaşın gelmedi..." Genç kız kapıyı kapatarak mutfağa girdiğinde Melek'in meraklı bakışlarından gözlerini kaçırarak konuşmaya çalıştı.

"Şey geldi..."

"Kim geldi?"

"Ben geldim!" Vedat mutfağa girerek genç kızın sözünü yarıda kes-

ti. Melek şaşkınlıkla genç adama bakarken Vedat kaşlarını çattı. "Beni gördüğüne sevinmedin anlaşılan?" diye somurtarak sordu. Melek gelecek hafta gelmesini beklediği kardeşinin bu hafta gelmesine şaşırmıştı.

"Vedat, sen neden geldin? Yoksa anneme bir şey mi oldu?"

"Aşk olsun abla, beni gördüğüne sevinmedin mi? İstersen gideyim."

"Saçmalama, seni haftaya bekliyordum. Sadece habersiz gelmen beni şaşırttı." Melek kardeşine sarılarak onun gördüğüne sevindiğini belli etmeye çalıştı. Gökçe mutfaktan çıkmak istediğinde yeniden kapı çalınca kapıya yöneldi.

"Birini mi bekliyordunuz?" Vedat sorgulayıcı bir şekilde genç kıza bakarken kapı ağzından cırtlak bir şekilde çıkan sesle bakışları kapıya yöneldi. Mutfak kapısı giriş kapısıyla karşılıklı olduğu için gelen kişi kolaylıkla görülebiliyordu.

"Melek, ben geldim!" Damla'nın sesi kapıdan içeri ulaştığında Vedat ablasına bakaran,

"Kim bu siren sesli kız?" diye sordu. Melek kardeşinin benzetmesi karşısında kıkırdarken sessizce,

"O benim arkadaşım. Bu akşam bizde kalacaktı. Keşke gelmeden haber etseydin" dedi. Vedat yüzünü asarken bakışları gelen kızın arkasından şaşkınlıkla bakan Gökçe'nin ifadesine takıldı. Sanki ondan hoşlanmamış gibi bakıyordu. Bir süre sonra da nedenini anladı. Ablasının arkadaşı iyi hoş bir kız olsa da bakışlarındaki acıma ifadesi hoşuna gitmemişti.

Damla mutfağa girdiğinde Vedat'ı görünce kısa çaplı bir duraksama yaşadı. Melek'e yaklaşarak misafirin mi vardı?" diye sorarken genç kız cevap veremeden Damla elini Vedat'a uzatarak konuştu. "Merhaba, ben Damla, siz kimsiniz?" Vedat kızın rahat hareketlerinden hoşlanmadı. Ablasına bakarak kapıya yöneldi ve "Ben biraz dışarıda takılacağım. Gelmişken birkaç arkadaşımı da görürüm. Bu gece otelde kalırım, beni merak etme" dedi. Melek hemen atıldı:

"Olmaz, senin odan burada her zaman hazır, sakın dışarıda kalayım deme."

"Gördüğüm kadarıyla senin misafirin var, burada kalmam yakışık almaz."

"O niye, sen benim kardeşimsin. Kim ne söyleyebilir ki?" Gökçe iki kardeş arasındaki konuşmayı dinlerken Damla kendisiyle ilgilenmeyen genç adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Melek'in kardeşi olduğunu öğrendiğinde genç kız daha da dikkat kesildi. Melek'in bu kadar yakışıklı bir kardeşi olduğunu daha önceden bilmiyordu. Karşısındaki uzun boylu, yeşil gözlü kumral adam gayet yakışıklıydı. Kendisinden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ettiği adamın yaşından büyük göstermesiyse işine geliyordu. Vedat kızın bakışlarından hoşlanmayarak yönünü Gökçe'ye çevirdi.

"Bana kalacağım odayı gösterir misin Gökçe, malum ablamın misafiri var?" Gökçe bakışlarını kaçırırken Vedat bundan hoşlanmamıştı. İster istemez iki kızı karşılaştırırken içi sıkıldı. Biri oldukça cüretkâr davranabilirken diğeri içe kapanık, utangaç davranıyordu. Gökçe'nin başını sallayarak cevap vermesiyle gülümseyen genç adamın inci gibi dizili dişleri ortaya çıktı.

"Aç mısın Vedat?"

"Arkadaşlarla yerim abla, sen rahatına bak."

"Annemler burada olduğunu biliyor mu? Onlara haber vermeyi unutmadın, değil mi?" Vedat genç kızın sorusuyla yeniden gülümsedi. Melek'in alnına dudaklarını kondururken,

"Bu babandan, bu da annenden!" diyerek iki kez genç kızın alnını öptü. "İkisi de birbirinden habersiz sana mesaj gönderdi." Melek derin bir iç çekerken Damla unutulduğunu düşündü.

"Ben de buradayım Melek, bizi tanıştırmayacak mısın?" dediğinde genç kız arkadaşının bakışlarına dikkat kesilerek kaşlarını çattı. Damla her zaman ayran gönüllü oldu. İyi kalpli olması bazı davranışlarını onayladığı anlamına gelmiyordu. Bakışlarına göre yeni avı olarak Vedat'ı gözüne kestirdiği belli oluyordu.

"Bu Vedat, benim kardeşim..." dediğinde mutfak kapısından içeri giren Gökçe'ye gözleri takıldı. Birden sözlerini devam ettirdi. "Ayrıca Gökçe'nin sözlüsü olur!" Vedat ablasına şaşkınlıkla bakarken Gökçe duyduklarıyla olduğu yerde donup kaldı. Melek ikilinin ani tepkisini

fark etse de Damla'nın anlamadığına emindi. İçinden hayal kırıklığı yaşadığı yüzünden belli oluyordu.

"Abla?" Vedat araya gireceği sırada Melek onu susturdu.

"Gökçe, canım, hadi sen Vedat'a odasını göster. Ben de birazdan gelirim" dedi. Gökçe kıpırdamadan yerinde dururken hâlâ Vedat'a bakan Damla'ya göstermeden başıyla işaret ederek kardeşine Gökçe'yi alıp çıkmasını söyledi. Vedat fırsat bu fırsat diyerek genç kızın kolundan çekiştirdi.

"Hadi ama sen sözlünü özlemedin mi?" diye şakalaşırken Melek kardeşinin bir anda olaya adapte olmasına şaşırdı. İkili mutfaktan ayrıldığında Damla transtan çıkarak,

"Sen ciddi misin?" dedi. Melek omuzunu silkerek ona baktı.

"Ne yani, bu yakışıklı o kızla mı sözlü?"

"Ne demek bu, Damla? O kız derken ne ima etmeye çalıştığını anlayamadım..."

"Yapma Melek, ikisi arasındaki farkı göremeyecek kadar aptal olamazsın. Bir kardeşine bak, bir de..."

"Bir de ne?" Melek'in gözleri duyduklarıyla şimşek olup çakmaya başladı. Arkadaşının bu kadar sığ düşünceli olduğuna inanamıyordu. Damla'nın sözlerini sert bir şekilde keserken Damla genç kızın kızgın ifadesini görünce sözlerine devam edemedi.

"Bak beni yanlış anlama, Melek, ben sadece..."

"Bu konuyu kapatalım Damla, yoksa kalbini kıracağım. Kimsenin Gökçe'ye dil uzatmasına izin vermem. Bu en yakın arkadaşlarımdan biri olsa bile. Bu konuşma bitmiştir."

"Melek, ben..."

"Yeter, Damla, akşamımız zehir olmasın." Damla yüzünü asarak Melek'e bakarken genç kız uyarmadan edemedi.

"Pençelerini sakın kardeşime uzatma Damla, bozuşuruz."

Genç kız arkadaşını mutfakta bırakarak hızla kardeşinin yanına gitti. Odanın kapısının aralık olması Melek'in gülümsemesine neden olurken odanın içinden hiç ses çıkmaması dikkatini çekti. Kapıyı tıklatıp odaya girdiğinde Gökçe pencereden dışarı bakarken Vedat kolları bağlı şekilde kapıya bakıyordu. Melek'i görür görmez kaşlarını çattı. "Az

önce olanlar da neydi öyle abla?" diye sordu. Melek kapıyı kapattıktan sonra sesini alçaltarak ikiliye cevap verdi.

"Özür dilerim ama başka şansım yoktu."

"Abla, saçmaladığının farkında mısın? Kız hâlâ şoke olmuş şekilde dışarı bakıyor." Vedat odaya girdiklerinden beri hiçbir şey söylemeden şaşkın bir şekilde duran kızı işaret etti. Melek, Gökçe'nin yanına yaklaşarak omuzlarından tutarken genç kız irkilerek geri çekildi. O kadar ürkek bakıyordu ki ne Vedat, ne de Melek onun bu haline kayıtsız kalmıştı.

"Gökçe, canım neden bu kadar korktun?"

"Yenge, ben..."

"Bak canım, az önce öyle söylemem gerekiyordu. Lütfen arkadaşım gidene kadar bu oyunu bozmayın, olur mu?"

"Abla neden bu oyuna gerek duydun? Şu kızın haline bak, Frankenstein görmüş gibi yüzü beyaza kesti. Korkudan konuşamıyor."

"Gökçe, bana bak hayatım. Bu durum seni çok mu rahatsız etti?"

"Abla, kızı sıkıştırıp durma. Bu durumu anlayamayacak kadar saf kalpli o."

"Ben özür dilerim, sizi zor durumda bırakmak istemedim. Şey ben... Ben böyle bir şeyi düşünmemiştim." Vedat'ın yüzü duyduklarıyla düşerken getirdiği sırt çantasından bir tişört alarak, şkşlşye döndü.

"Üzerimi değiştirip çıkacağım, abla. Umarım ben dönene kadar arkadaşın gitmiş olur." Gökçe de farkında olmadan genç adama onay verirken ikili kısa bir an göz göze geldi.

"Yenge özür dilerim ama arkadaşından hoşlanmadım."

"Doğru söze ne denir, ben de hoşlanmadım." Melek ikiliye gülümserken başını iki yana salladı.

"Damla kötü bir insan değildir. Sadece bizim yetiştirilme tarzımızdan biraz farklı büyüdü. Kötü biri değil, öyle olsa onu yanıma yaklaştırmazdım. Ama işte... Biraz ayran gönüllü ve gözlerine bakacak olursak yeni hedef benim yakışıklı kardeşim olabilir." Vedat bunun farkında olduğunu anlamış gibi homurdanırken Gökçe şaşkınlıkla yengesine baktı.

"Ama yenge o Vedat Beyimden büyük değil mi?"

"Al işte, sana bu kızın saf niyetli olduğunu söylemiştim." Vedat bir

eliyle Gökçe'yi gösterirken kaşlarını çatarak ona baktı. "Ayrıca bana beyim deyip durma, bu hitaptan hoşlanmıyorum."

"Ne diyeyim ki? Abi..."

"Yok, yok, sen bana beyim demeye devam et, abi demenden daha iyidir." Vedat aniden genç kızın sözünü keserken Gökçe anlamamış gibi başını salladı. Vedat onun saflığına inanamayarak başını sağa sola sallarken, Melek kardeşinin durumuna kahkaha atarak karşılık verdi. Gökçe'nin koluna girerek onu odadan çıkarırken genç kız hâlâ etrafına bakınıyordu.

O akşam sürekli konuşan sadece Damla oldu. Kocasıyla ilgili sorduğu sorulara bir türlü cevap alamazken arada Gökçe'ye kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmiyordu. Vedat arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyerek evden ayrılırken Damla laf arasında onun hafta sonu için geldiğini öğrendi. Gece on ikiye kadar oturan kızlar çalan telefonla irkildi. Arayanın Vedat olduğunu düşünen genç kız telefonuna baktığında kaşlarını çattı.

"Abin yine arıyor..." Gökçe yengesinin ifadesine gülerken Damla hiçbir şey anlamayıp onları sessizce izlemeye devam ediyordu. Melek yerinden kalkmak isterken Damla onu durdurarak gitmesine engel oldu.

"Alo..." Melek sıkıntıyla nefes aldıktan sonra, "Gecenin bu saatinde yine neden aradın?"

"Karımı aramak için illa bir neden mi olması gerekiyordu?" Melek yüzünü buruşturarak kızlara baktı.

"Seni duyan da beni özlediğini düşünür. Zaten her gün arıyorsun." Damla şaşkınlıkla arkadaşının sitemini dinlerken Melek arkadaşının varlığını hatırlayarak sözünü hemen çevirdi. "Madem bu kadar merak ediyorsun, hafta sonu gelip görürsün!" dediğinde karşı tarafta oluşan sessizlik Melek'in dikkatini çekti. Kendi sözlerine şaşıran Melek içten içe arkadaşının varlığına saydırıyordu. O olmasaydı Asaf'ı asla yanına çağırmazdı. Kaldı ki Damla'nın arkadan onaylayan sesi her şeyi daha da çıkılmaz bir hale soktu.

"Evet, enişte bey gelse de biz de tanışsak!" Asaf kulağına gelen yabancı kişinin kinayeli sözleriyle Melek'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

"Misafirin hâlâ gitmedi mi?"

"Bu gece burada kalacaklar!"

"Kalacaklar?" Asaf'ın sesi biraz ters çıkınca Melek dilini ısırdı.

"Vedat da geldi bu akşam. Şimdi arkadaşlarının yanına gitmiş, hafta sonu bizimle kalacak."

"Benden izin aldı mı?" Melek yanlış duyduğunu düşünerek kaşlarını çattı.

"Kardeşimin burada kalması için senden izin alması gerektiğini bilmiyordum."

"Elbette senin yanında kalmasına bir şey söylemiyorum; ama orada benim kardeşimin de olduğunu unutuyorsun? Bekâr bir kızın yanında genç bir adamın ne işi var?" Melek iyice sinirlenip sesini yükseltti.

"Ne demek istiyorsun sen? Benim kardeşim sapık mı?"

"Bağırmadan konuş benimle."

"Sen de bağırtma o zaman. İstediğim kişi evimde kalır, senden izin alacak değilim. Ayrıca sen benim kardeşime kurban ol, tamam mı? Hem Gökçe de sözlüsüyle iyi vakit geçirecek, sen de orada çatla patla!" Melek sinirlenerek telefonu genç adamın suratına kapattı. İki genç kızın şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. Gökçe birden yengesinin sözlerini anlayıp korkuyla yerinden kalktı. Onun tepkisiyle Melek de yutkunmaya başladı.

"Ben az önce Asaf'a Vedat'ı söyledim, değil mi?" diye sorduğunda Damla omuzunu silkeleyerek,

"Ne var bunda?" diye sordu.

"Yenge sen ne yaptın? Abimi biraz olsun tanıyorsam ortalığı yakıp yıkar. Şimdi beni geri çağıracaktır."

"Merak etme, bir şey yapamaz."

"Ama yenge..." Gökçe konuşmak isterken Melek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Damla ikilinin neden söz ettiğini anlamazken araya girerek,

"Siz neden bu kadar telaşlandınız?" diye sordu. Melek arkadaşına ters bir şekilde bakarak,

"Asaf, Gökçe'nin abisi kardeşimin burada kalacağını öğrendi." Damla arkadaşının açıklamasına,

"Ne olmuş yani? Ne var öğrendiyse?" diye sorarken Melek sıkıntıyla yüzünü sıvazladı.

"Bak canım, senin geldiğin yerde bunlar normal olabilir ama bizim oralarda değil. Vedat'ın burada kalması doğru olmaz."

"Onlar zaten sözlü değil mi?"

"Öyle bile olsa bekâr bir erkeğin genç bir kızla aynı evde yalnız kalması doğru karşılanmaz."

"İyi de yalnız değiller ki?" Melek anlama zorluğu çeken arkadaşına kızgın bir şekilde bakarak sordu:

"Damla bunu bilerek mi yapıyorsun, yoksa salağa mı yatıyorsun? Sana daha önce bizim oranın âdetlerini anlattım diye hatırlıyorum." Damla yüzünü asarken yeniden çalan telefonla genç kız sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Efendim, Vedat?" Melek bir süre karşıdan gelen öfkeli sesi dinledikten sonra telefonu kapattı. Gökçe yengesine endişeli bir şekilde bakarken Melek kanepeye çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Abin, Vedat'ı aradı. Ne söylediğini tahmin edersin..." Gökçe'nin gözleri büyürken Damla anlamadığı konularda yorum yapmamayı tercih etti. "Vedat yarın erkenden köye dönecek." Gökçe'nin gözleri duydukları karşısında dolarken Melek genç kızın yanına giderek sıkıca sarıldı.

"Üzülme, ben halledeceğim, merak etme."

"Ama yenge, benim yüzümden sen de kardeşinle görüşemeyeceksin."

"Sen bu konulara kafa yorma. Ayrıca Vedat yarın gelince ben onunla konuşurum." Bir süre daha oturduktan sonra Melek arkadaşıyla aynı odayı paylaşmak zorunda kaldılar. Sabah ilk uyanan her zamanki gibi Melek oldu. Hafta sonu için Zeynep Hanım'ı çocuklarını ziyarete gönderdiler. Kahvaltıyı hazırlamak için mutfağa geçtiğinde kapı zilinin çalınmasıyla Vedat'ın geldiğini düşünen genç kız aceleyle kapıyı açtı ama gördüğü kişiyle yeniden geri kapattı.

"Aç şu kapıyı, Melek!" Genç kız kapı ardından duyduğu sinirli sesle kendisine geldi. Sabah sabah hayal gördüğünü düşünen genç kız üzerine bakarak hemen önünü kapattı. Evde erkek olmadığı için hâlâ

sabahlığıyla duruyordu. Kapı yeniden sert bir şekilde çalarken Melek yerinde sıçrayarak kapıyı açtı. Başını dik tutmaya çalışıyordu. Gerçi karşısındaki öfkeli adamın karşısında ne kadar dik tutabilirse.

"Kapıyı neden kapatıyorsun?" Melek kaşları çatık bir şekilde Asaf'a bakarken izin istemeye gerek duymadan salon olduğunu tahmin ettiği odaya girdi.

"Senin burada ne işin var? Gelmeden önce haber vermen gerekirdi."

"Karımın yanına haber vererek gelmem gerektiğini bilmiyordum. Gökçe nerede?" Asaf'ın imalı ses tonu Melek'in hoşuna gitmese de alttan almaya karar verdi. Asaf'ın yerinde kim olsa aynı şekilde davranabilirdi.

"Uyuyor, sesini biraz alçak tut."

"Neden? Bırak uyansın da bana şu söz saçmalığını bir anlatın. Ayrıca o kardeşin olacak adamla da konuşacağım. Kim izin verdi de kardeşime söz kesti!" Melek şaşkınlıkla Asaf'a bakarken onun neye kızdığını anlamaya çalışıyordu. Şüpheyle Asaf'a bakarken birden,

"İzin isterse kardeşini vereceksin yani?" dediğinde Asaf genç kıza ters bir şekilde bakmaya başladı. Melek'in burnunun dibine kadar girip başını hafif eğerek genç kızın gözleriyle bir hizada durdu. "Her şeye o fındık burnunu sokma karıcım, yoksa kızmaya başlayacağım." Melek yutkunarak bir adım geri atarken güçlükle konuşmayı başardı.

"Bak o durum bildiğin gibi değil. İçeride uyuyan bir arkadaşım var, onun yanında durumu idare edersen sonradan sana gerçeği açıklarım." Asaf kaşlarını çatarak genç kıza bakmaya devam ediyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki odanın kapısının açılma sesini duydu.

"Melek, kiminle konuşuyorsun?" Koridordan gelen ayak seslerini duyan genç kız aceleyle arkadaşını yarı yolda yakalayıp yeniden odaya soktu. Damla evde kızlardan başka kimsenin olmadığını düşündüğü için üzerini giyinmeden kısa geceliğiyle odadan çıktı.

"Ne oluyor Melek, nedir bu telaşın?"

"Asaf burada, bu şekilde odadan çıkamazsın!" Damla arkadaşına tek kaşını kaldırarak bakarken Melek onun bakışına aldırmadan genç kızın kıyafetlerini ona veriyordu.

"Hadi üzerini giyin de öyle gel. Bu arada diline de hâkim ol."

"Neden, kocan çok konuşan kızlardan hoşlanmıyor mu?"

"Hayır canım, çok değil, boş konuşanlardan hoşlanmıyor. Şimdi çok konuşma da hazırlanıp gel." Damla yüzünü asarken Melek hızla odadan çıkarak salona geçti. Hâlâ üzerini değiştirmediğinin farında bile değildi. Asaf salonda deli dana gibi dönüp duruyordu. Melek'i görünce gözlerini kısarak genç kızı aşağıdan yukarı doğru süzmeye başladı. Melek onun bakışlarını fark edince utanmış ama bozuntuya vermemişti.

"Sen evin içinde hep böyle mi gezersin?" Asaf'ın sorusuyla omuzlarını dikleştiren genç kız,

"Ne sakıncası var? Saat daha sekiz olmadı. Senin geleceğini nereden bilebilirim ki?" diye sordu.

Asaf onaylamaz tavırlarla Melek'e baksa da onun kendisinden utanmaması karşısında içten içe mutlu oldu. En azından kendisini benimsediğini düşünüyordu. Melek mutfağa doğru giderken ocağın üstündeki çay suyunun kaynadığını görünce çayı demleyerek kahvaltıyı hazırlamaya başladı. "Ekmek bitmiş, ekmek alır mısın beyim?" Melek'in imalı sözleri Asaf'ın dikkatini çekse de bir şey söylemedi. Genç adamın cevap vermesine fırsat vermeden kapı zilinin yeniden çalmasıyla Melek yüzünü asarak,

"Bugün de kabul günümüz mübarek..." diyerek kapıya yöneldi.

"Sen bu kılıkta kapı açamazsın, git üzerini giyin." Melek üzerine bakarak yüzünü iyice astı. Kapalı olsa da sonuçta üzerindeki sabahlıktı ve yabancı birinin gelmeyeceğini bilse de Asaf'ın haklı olduğunu biliyordu. Kapıdan uzaklaşırken Asaf'a uyarıda bulunmayı unutmadı.

"Gelen Vedat ise ona kötü davranayım deme. Bu söz işi benim başımın altından çıktı, onun suçu yok." Asaf genç kıza gitmesi için baş işareti yaparken Melek odasına yönelerek hızla kapıyı açtı.

"Melek yine ne oluyor? Sabah sabah yine kim geldi?" Damla sabah huysuzluğuyla homurdanmaya başladı. Melek ona cevap vermeden hızla üzerini değiştirirken Damla ona gülümseyerek baktı.

"Kocanla sonunda tanışacağıma inanamıyorum. Şu herkesten sakladığın adamı merak ediyorum." Melek üzerini giydikten sonra aynaya

bakmadan odadan çıkmak istedi. Damla onu durdurarak genç kızın yüzüne renk gelmesi için hafif avuç içiyle ovalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Damla kendisinden kurtulmaya çalışan Melek'i kolundan yakalayıp,

"Kocanın karşısına soluk bir yüzle mi çıkacaksın? Şöyle biraz kızartalım yanakları, değil mi?" dediğinde Melek ters bir şekilde arkadaşına baktı.

"Saçmalama Damla, hadi çay hazır oldu." İkili odadan ayrılınca Gökçe de odasından çıktı. Melek genç kıza gülümseyerek,

"Abin geldi!" dediğinde Gökçe korkuyla yengesine baktı.

"Yenge, çok kızdı mı?" Melek başını iki yana salladıktan sonra Vedat için endişelenerek hızla mutfağa gitti. İki genç adam karşılıklı oturmuş sakin bir şekilde sohbet ediyorlardı. Onların bu durumu fırtına öncesi sessizlik gibiydi...

"Hadi, burada açlıktan öleceğiz. Vedat gelirken sıcak ekmek almış, benim gitmeme gerek kalmadı karıcım!" Asaf'ın baskın imasıyla Melek kaş çatsa da Damla'nın ayran budalası gibi kocasına bakmasından hoşlanmadı.

"Melek hani kocan da hiç fena değilmiş!" Damla'nın sessizce söyledikleri yüzünden genç kız soluğunu tutarak öksürmeye başladı. Onun bu tepkisine gülen Damla arkadaşının sırtına vurarak,

"Tamam, tamam, bir şey söylemedim. Ama kocan olacak adam bir içim su... O gözleri mavi mi, bana mı öyle geldi." Melek arkadaşına kötü bir bakış atıp fısıldadı.

"Gözlerine hakim ol Damla, yoksa karışmam." Genç kız tiz bir kahkaha attı. Erkeklerin dikkatini çekmesine karşılık onaylamaz bir bakış attı.

"Aman bakmayın bana öyle, siz türünüzün son örneği değilsiniz. Tamam, tipiniz düzgün ama ikiniz de benim tipim değilsiniz." Damla'nın sözleri mutfakta şaşkınlığa neden olurken Melek arkadaşına ters bir bakış attı. Damla omuzunu silkeleyip eliyle Vedat'ı göstererek konuşmaya başladı.

"Kardeşin! Akşam ona asılacağımı düşündü, değil mi? Yaşı büyük olsaydı düşünebilirdim ama maalesef küçük. Ayrıca senin kardeşin be-

nim kardeşim. Bir de şu söz meselesine inandığımı düşünmeyin sakın. Zavallı kız neredeyse kalpten gidecekti." Melek şaşkınlıkla arkadaşına bakmaya başladığında Damla onun şaşkınlığına gülmeye başladı.

"Ayrıca akşam seni çok kınadım. Bunca yıllık arkadaşız, benim nasıl biri olduğumu tanıyamamışsın. Söylediğim tüm o sözlere inandığına inanmıyorum. Ne zaman bir başkasını küçümsediğimi gördün? Ayrıca anaç tavuk olduğunu da görmüş olduk." Melek, Damla'nın sözleri karşısında utanırken ne söyleyeceğini bilemedi. Onların neden bahsettiğini anlamayan üçlü sadece dinlemekle yetindi. Damla derin bir nefes alarak,

"Neyse, benim gitmem gerekiyor. Malum kırılan bir kalbi tamir etmem gerek. Deniz'e kahvaltı için söz veriştim."

"Ama Damla..."

"Başka zaman birlikte kahvaltı ederiz. Hadi size afiyet olsun." Damla kapıya doğru ilerlerken mutfağın kapısında duran genç kıza gülümsedi. Vedat onun değişken karakteri karşısında şaşkına dönerken akşamki bakışlarını yanlış anlamış olduğuna inanamadı. Vedat'ın tedirgin halini gören Damla küçük bir çocuk gibi genç adamın iki yanağını birden sıkarak,

"Yalan yok, iyi parçasın ama küçüksün be yavrum. Şansına küs..." Damla'nın sözleriyle Vedat şoke olurken Melek kendisini tutamayıp kahkaha attı. Arkadaşını kapıya kadar geçirirken Melek üzgün bir şekilde genç kıza, "Ben özür dilerim canım, seni yanlış anladım. Ama sen de iyi rol kesiyorsun. Bir ara cidden kendimden şüphe etmeye başladım. Tamam, Vedat için değil ama Gökçe için söylediklerinde o kadar ciddi görünüyordun ki..." Damla, Melek'in mahcup tavırlarına daha fazla dayanamayıp,

"Demek ki eğitimim iyi oluyor. İyi oldu şu kulübe yazılmam." Melek onun kapıdan neşeli bir şekilde çıkıp gitmesi karşısında derin bir nefes aldı. Derslerden arta kalan zamanlarda tiyatro kulübüne üye olmuştu. Oynadığı oyuna bakılırsa da gayet başarılı bir iş yapıyordu. Kapıyı kapatıp mutfağa geçtiğinde Vedat'ın hâlâ kendisine gelemediğini görünce gülümsedi. Anlaşılan kardeşi tam bir gazi olmuştu.

"Evet, sizi dinliyorum. Şu söz meselesi de nedir?" Asaf'ın sert sesi ortamı doldururken birbirine bakan endişeli gözlerin sahibi inandırıcı

bir cevap aramaya başlamıştı. Geleceğin temellerini attıklarını bilmeden...

35. BÖLÜM

Melek ve Gökçe gelen soru karşısında birbirine bakarken Asaf onların bu göz temasını fark ederek araya girdi. "Öyle işaretleşip durmayın, size bir soru sordum ve cevap istiyorum. Nedir bu söz meselesi?" Melek onun sorusuna karşılık umursamaz davranarak arkasını dönüp ocağa yöneldi. "Çay isteyen kaç kişi var?" Asaf alaycı bir şekilde gülümseyerek bu kez kardeşine baktı.

"Evet Gökçe, sen cevap ver bakalım. Nedir bu mesele?"

"Abi ben..." Gökçe ne söyleyeceğini bilmediği için yardım ister gibi Melek'e baktı. İlginç bir şekilde Vedat konuşmaya dâhil olmuyordu. Önündeki peynirden ağzına atarken Melek ters bir şekilde Asaf'a baktı.

"Kızı rahat bırak, soruların muhatabı benim. Ne soracaksan bana sor ama şimdi değil. Önce kahvaltımızı yapalım. Sonra da ben sorularını cevaplayıp sana soru sorayım." Asaf onun kelime oyunu karşısında istem dışı güldü. Gökçe hâlâ ayakta dikilirken ona bakan genç kız başını sallayarak,

"Geçsene masaya, ayakta dikilip durma!" dedi. Gökçe yengesinin dediğini yaparak abisinin yanına otururken karşısında oturan genç adama bakmamaya çabalıyordu. Melek çayları doldurduktan sonra Vedat'ın yanına otururak kahvaltısına başladı. Sessizce yapılan kahvaltıdan sonra Asaf yorgun olduğu için dinlenmek istiyordu. Yerinden kalkarak boynunu kütletti. Melek kaşlarını çatarak ona bakarken farkında olmadan,

"Bu yaptığının doğru olmadığını bir doktor olarak bilmen gerekmiyor mu?" diye sordu. Asaf genç kıza tek kaşını kaldırarak bakarken hafif gülümsedi.

"Sabah erkenden yola çıktım, yorgunum. Bana odayı göster de biraz kestireyim." Melek genç adamın sözleriyle ağzı açık bir şekilde ona bakarken Asaf kapıya yönelerek mutfaktan çıktı. Hâlâ yerinden kıpırdamayan Melek Vedat'ın dürtmesiyle kendisine geldi.

"Kocan seni çağırıyor abla, kalk istersen." Vedat gülümsemesini saklamak için başını diğer tarafa çevirirken Gökçe'yle göz göze geldi. Melek homurdanarak yerinden kalkarken Asaf'ın odanın kapısını kapattığı sesini duydu. Ağır adımlarla odanın kapısına ulaştığında kapıyı tıklatarak içeriden bir ses bekledi. Ama Asaf ses vermeyince söylenerek kapıyı açıp odaya girdi.

"Gel bakalım, Melek Hanım!" Asaf odanın ortasında durmuş dikkatle genç kıza bakarken Melek yatağa doğru giderek üzerindeki çarşafı değiştirmek için yorganı aldı. Melek'in kendisine bakmadan yatağa yönelmesi Asaf'ın dikkatinden kaçmadı. Birden yatağın üzerine uzanması Melek'in kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Kalkar mısın yataktan?" Asaf iki elini beline koyarak konuşan genç kıza gülümsedi. "Neden? Çarşafı değiştirmene gerek olduğunu düşünmüyorum. Ne de olsa karımın yatağı değil mi?" dediğinde Melek iyice kızmaya başladı. Asaf'ın gece Damla'yla uyuduğu çarşaflara uzanmasından hoşlanmadı. İçine yerleşen tuhaf bir hisle "Hemen o yataktan kalk. O yatakta arkadaşım yattı." Asaf sanki elektrik çarpmış gibi birden yataktan doğruldu. Melek gülmemek için kendisini zor tutmuştu.

"Bu oda senin değil mi?" Melek omuzunu silkeleyerek çarşafı çekip aldı.

"Evet, neden soruyorsun?"

"O zaman bu yatakta arkadaşının ne işi vardı?" Asaf'ın yüzüne bakan genç kız onun kızgın olduğunu görünce şaşırdı.

"Ne var bunda? Sen hiç kız gecesi duymadın mı? Gece yastık sohbeti ettik." Asaf ağır adımlarla Melek'e yaklaşırken genç kız onun bakışlarından hoşlanmadığını hissetti. Elindeki çarşafı sıkarak aralarında bariyer olarak tutarken farkında olmadan geriye doğru adım atmaya başladı. Sırtı dolaba değdiğinde ise Asaf yarım adım kadar uzağına girdi.

"Evli biri olarak artık yastık sohbeti yapamayacağını biliyor olma-

lısın, karıcım!" Melek üzerine doğru hafif eğilen genç adama kızarak elindeki çarşafı yüzüne doğru tutarak ona cevap verdi.

"Evli biri olarak mı? Kocam kim, sen mi? Hani ispatın? İşine gelince karın, işine gelmeyince kapıda köpek yerine koyulmak bana uymaz, Asaf Bey. Şimdi geri bas da yatağını hazırlayayım." Asaf şaşkınlıkla yüzüne çarşafı vurarak yana kayan genç kıza baktı. Melek içinde fokur fokur kaynayan öfkeyle odadan çıkarak gözden kaybolmuş, birkaç dakika sonra elinde yeni bir çarşafla geri gelmişti. Sinirli bir şekilde yatağı yapan genç kız dolabın üst rafından yeni bir battaniye alarak yatağın üzerine attı. Yastık kılıflarını da değiştirdikten sonra kapıya yöneldi.

"Sana iyi uykular, biz dışarı çıkacağız. Geldiğimizde konuşuruz" dedi. Asaf onun davranışına sinirlenerek kapıdan çıkmadan genç kızı kolundan yakaladı.

"Dışarı çıkmak için izin istediğini duymadım. Ben yokken istediğin gibi dışarı çıkabilirsin ama ben buradayken kafana göre davranamazsın. Şimdi geç şuraya, konuşacağız."

"Seninle konuşacak bir şeyim yok."

"Konuşacak çok şeyimiz olduğunu sen de biliyorsun." Melek sinirlenerek yüzünü genç adama döndü. Öfkesi burnunda bir şekilde kolunu sertçe genç adamın kıskacından çekerken bir yandan da sakin olabilmek için çabalıyordu. Ah ne büyük duygu karmaşasıydı. Bir yandan sinirlenmek diğer yandan öfkesine hâkim olup sakin kalabilmek. Beyni sanki kendisine oyun oynuyordu. Aynı anda aklından birçok düşünce geçerken alt düşünceleriyle boğuşmak sanki daha kolaydı.

"Pekâlâ, sen istedin. Nereden başlayalım? Sen söyle, Ömer Asaf Bey, hangisinden başlayayım? Beni görmezden geldiğinden mi, yoksa bana bir asalak gibi davranışından mı? Hadi söyle, hangisinden başlayalım? Tamam, seninle evlenmeyi ben istedim, doğru... Kahretsin ki başka çarem yoktu. Ama biraz olsun senden anlayış beklerdim. Ailenin beni kabul etmesini hiçbir zaman beklemedim. Ya da bir yuvayı yıkmayı... Ama ne biliyor musun, gözümü açtığın iyi oldu. İyilikten maraz doğarmış, sen tam olarak bana bunu gösterdin. Her hareketini sineye çektim. İkinci kadın olmayı bile göze alacak kadar kendimden ödün verdim. O içinde bir gram merhamet bulunmayan analığınla uğraşmak zorunda kaldım. Ama ne var, biliyor musun? Beni asıl üzenin ne ol-

duğunu biliyor musun? O yangın gecesi... O gece senin için ne kadar değersiz olduğumun farkına vardım. İlk kez kendi hayatımın bu kadar değersiz olduğunu hissettim. Belki senin için bir önemim yoktur ama insan olarak en azından saygıyı hak ediyordum. Hak etmediğim bir şekilde bana bağırmanı sineye çekmek zorunda kaldım. Bunlara rağmen ben yine de Gülüm iyi olduğu için huzurluyum. O kadın yaşadıklarını hak etmiyor. Burada olmak yerine onun yanında kalmalıydın. O evde kimin ne yapacağı belli olmuyor. Ben haddimi bilip geri duruyorum, sen de benim kim olduğumu aklına tutarak öyle hareket et. Unutma, ben seninle zorla evlenen kişiyim! Bu yüzden benim üzerimde hak sahibiymişsin gibi davranmayı bırak. Hiçbir şey yaşanmamış gibi karşıma geçip bana kocalık taslama. İşini hallet, sonra da dön karının yanına git!" Asaf genç kızın dolu dolu gözlerine bakarken tek kelime edemedi. Melek farkında olmadan içindekileri kusarak hızla odadan çıkarken Asaf olduğu yerde donup kaldı.

Genç adam yatağın üzerine oturduğunda oldukça dalgındı. Melek'in haklı olduğunu biliyordu. Kendisini nasıl açıklayacağını bilmezken Melek'in sözleri içine bir ok gibi saplanmıştı. Derin bir iç çekerken aldığı nefes bile canını yakıyordu. Gözlerinin önüne konuşurken ağladığının farkında bile olmayan kehribar gözler geldi. Yüzüne gururlu bir gülümseme yerleşirken Melek'in savunma sisteminin ne kadar gelişmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan küçük kadını kendisini oldukça zorlayacaktı. Asaf ne zaman hedefine kolay yoldan ulaşmıştı ki. Ama bu kez hedefi büyüktü ve geri adım atmaya niyeti yoktu.

Melek mutfağa geçmeden önce banyoya giderek biraz sakinleşmek istedi. Vedat ablasının kapıyı sert bir şekilde çarpıp odadan çıktığını duymuş ama ona ulaşamadan banyoya girdiği için bir şey söyleyememişti. Enişteşiyle kavga yaptığı sinirli davranışından belli oluyordu. Acaba ablasına ne söylemişti. Sıkıntıyla saçlarını geriye atarken Gökçe de onun yanına gelerek gözlerini banyo kapısına dikti.

"Kavga ettiler, değil mi?"

"Bilmiyorum ama öyle görünüyor."

"Hep benim yüzümden." Gökçe'nin ağlamaklı sesi Vedat'ın içine dokundu. Yönünü değiştirerek ablasının odasına ulaştığında kapıya vurmadan hızla içeri girdi. Asaf merakla başını kaldırıp gelen kişiye

baktığında yeniden bakışlarını yere eğdi. Dizlerine dayadığı kollarını uzatarak ellerini önünde birleştirdi.

"Bir şey mi oldu?" Asaf odaya girdiğinden beri konuşmayan genç adama kısa bir bakış atarak sordu.

"Onu sana sormak lazım, ne oldu da ablam kendini banyoya kilitledi?"

"Sadece içindekileri döktü. Gökçe nerede, onunla konuşmam gerekiyor?" Vedat kızgın bir şekilde odada dolanmaya başladı.

"Sizin yüzünüzden üzülmekle meşgul. Kendisi yüzünden kavga ettiğinizi düşünüyor" dedi. Asaf başını hafif sallayarak oturduğu yerden ayağa kalktı. Dün olanlardan sonra gece hiç uyuyamamış, sonra da soluğu burada almıştı. Annesini sabah erken saatte uyandırıp Gülüm'ü emanet ederken kadını da endişelendirdi. O kadar erken çıktığı için Melek'e ya da Gökçe'ye bir şey oldu sanmış ve Asaf yola çıkana kadar bir sürü soru sormuştu.

"Ablanla sizi konuşmadık, daha çok ablan sitem etti ben dinledim."

"Eminim sitem etmekte hakkı vardı." Vedat kendinden emin bir şekilde konuşurken Asaf ona bakarak gülümsedi. "Haklısın, sonuna kadar hakkı vardı. Birini koruyabilmek için o kişiyi kırmayı göze almak zorunda kalmamanı dilerim. Umarım sen benim gibi olmazsın. Şimdi bana Gökçe'yi gönder, onunla önemli bir konuda konuşmak istiyorum." Vedat Asaf'ın ifadesinden hiçbir şey anlamadı. Sorsa da cevap alamayacağını biliyordu. Kapıdan çıkmadan önce duraksayan genç adam arkasını dönmeden konuştu.

"Ablam, kin tutmaz. Sinirlenir ama siniri kolay geçer. Onun öfkesi saman alevine benzer, bir anda diner. Aranızda ne geçtiyse halledeceğinize eminim."

"Umarım dediğin gibidir. Yoksa çok uğraşmam gerekecek." Vedat gülümseyerek odadan çıkarken kendisini merakla bekleyen Gökçe'ye bakarak içeri girmesini söyledi. Gökçe çekinerek odaya girerken Asaf kardeşine şefkatle bakarken onun başını yerden kaldırmaması üzülmesine neden oldu. Uzun zamandır yanında değildi. En güzel çağında kardeşinin zorluk çektiğinin farkındaydı. Bu yüzden içinden bir kez daha Hacer Hanım'a saydırdı. Ay gibi parlayan kardeşinin güzel kalbinin aynası yüzünde yansıyordu. Öyle ya... İçinin güzelliği dışına yansımıştı.

Anlaşılan bu sadece kendisinin değil birçok kişinin dikkatini çekiyordu. Saf biri değildi, kardeşine hayranlıkla değen bakışların farkındaydı. Az sonra o yüreğe darbe vuracağını bilerek yapması gereken konuşmaya nasıl başlayacağını düşünüyordu.

"Geç otur Gökçe, konuşmamız gerekiyor."

"Abi ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten yengem o söz işini öylesine söyledi..." Asaf kardeşinin yanına yaklaşarak iki omuzunu tutup onu yatağın üzerine oturttu.

"Ayakta fazla kalkmamalısın, yakında ameliyat olacaksın."

"Özür dilerim abi, benim yüzümden buralara kadar geldin." Gökçe'nin çatallı çıkan sesi Asaf'ın içine dokundu. "Seninle başka bir konu hakkında konuşacağım, Gökçe, o konuyu sonra konuşuruz." Gökçe merakla abisine başını kaldırırken Asaf onun önüne çökerek iki elini birden kavradı.

"Konakta dün kötü şeyler oldu..." Gökçe susan abisine yutkunarak bakarken fısıltıyla sordu.

"Babama bir şey mi oldu?" Asaf acı bir şekilde genç kızın sadece babasını düşünmesine üzülse de kendisini hemen toparladı.

"Babam iyi ama anneni konaktan göndermek zorunda kaldım." Gökçe duyduklarıyla ağlamaya başlayınca Asaf kardeşinin elini daha da sıkarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Üzgünüm, canım. Ama bunu yapmak zorundaydık. Tüm olanların nedeni annen ve ailesi." Gökçe sessizce abisini dinledikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Konuşması sona erdiğinde ise Gökçe'yi kollarının arasına alarak sakinleşmesini bekledi.

"Abi şimdi ne olacak? Ona üzülemiyorum bile. Allah beni cezalandırır mı? Ona üzülmediğim için çok günahım olur mu?" Asaf kardeşinin sözleriyle buz kesti. Ne cevap verebilirdi ki bu soruya. Derin bir iç çekerek,

"O senin annen, Gökçe, görüşmek istersen sana engel olmam. Ama o kadın ve ailesi bir daha köye giremez. İstediğin an seni yanına gönderirim" dedi.

"Neden onun yanına gideyim ki? Beni gördüğüne sevineceğini sanmıyorum. Ona kötü anılarını hatırlatıyorum. Ben doğduğum için erkek

evlat sahibi olamadı. Abi gerçekten nedeni ben miyimdir? Güler anne bunun Allah'ın takdiri olduğunu söylüyor. Öyledir, değil mi?" Asaf saf düşünceli kardeşine mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldı. Gökçe korunmaya muhtaç bir çocuk gibiydi. Onu koruyacak birine ihtiyacı vardı. Kendisi bir yere kadar onu koruyabilirdi, ya sonrası... Sorasında ne olacaktı.

"Allah kime ne vereceğini bilir, canım. Senin gibi bir evladı olduğu için annen ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Üzülme artık." Gökçe gözlerini kapatarak abisinin göğsüne daha da çok sokuldu. "Sen dünyanın en iyi abisinin biliyorsun, değil mi? İyi ki benim abimsin." Asaf gülümseyerek kardeşinin yüzünü iki avucunun arasına alıp gözlerine baktı.

"Sen de iyi ki benim kardeşimsin." Ortamın fazla duygusal olduğunu düşünen Asaf tam sırası diyerek hemen konuyu değiştirdi. "Bu iş de bittiğine göre söyle bakalım, şu söz işi de nereden çıktı?" Gökçe gelen soruyla kızararak başını öne eğdi. Dilinin ucuna gelen sözleri yutarak başını iki yana salladı.

"Dün akşam yengemin arkadaşı Vedat Bey'le ilgilenince yengem kardeşini korumak için sanırım böyle bir yalan söyledi. Ama inan kötü bir niyeti yoktu. Hem Vedat Bey bana bakmaz ki? Ne yapsın benim gibi birini?" Gökçe sözlerinin anlamını fark etmeden konuşurken Asaf dikkatle kardeşini süzüyordu. "Ne varmış sende? O ahmak senden daha iyisini mi bulacak?" Gökçe dudaklarını ısırarak yanlış bir söz söylediğini düşünürken gözlerini kaçırarak utancını saklamaya çalışıyordu. Onun kızaran yüzünü fark eden Asaf gülümseyerek kardeşinin çenesini kavrayıp kendisine bakmasını sağladı.

"Hem ben seni kolay kolay kimseye vermem. Seni hak etmesi gerekiyor."

"Kim, o mu?" Asaf kardeşinin saf saf konuşmasına tiz bir kahkaha atarken Gökçe abisini güldürenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ne o, ne de başkası, önce seni hak edecek." Gökçe duraksayarak abisine baktı. "Sen ciddi misin, abi? Yani beni kolay vermezsin, öyle değil mi? Hem ben ne yaparım... Beni bu şekilde kim kabul eder ki? Etse bile..." Gökçe'nin aklına kuzeni Derya'nın sözleri geldi. Yanağın-

dan aşağı akan yaşı hızla silerken Asaf onun neden ağladığını düşünüyordu.

"Ne oldu, hayatım, neden ağlıyorsun?"

"Derya abla benimle evlenmek isteyen kişinin sadece babamın toprakları yüzünden olacağını söyledi. Annem de onu onaylamıştı. Ben para istemiyorum abi, beni kimseye verme." Asaf kardeşinin yeniden ağlamasına üzüldü. Ellerini kavrayarak kardeşini ikna eden bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Seninle evlenecek kişi tüm servetini önüne serecek hayatım. Sen o kadar kıymetlisin ki seni alabilmek için çok çabalaması gerekecek. İnan bana, ileride çok mutlu olacaksın." Gökçe ışıltılı gözlerle genç adama bakarken heyecanla,

"Gerçekten mi?" diye sordu. Asaf kahkaha atarak ona baktı.

"Uykum kaçtı, hadi çıkalım da abi kardeş biraz hava alalım." Gökçe hızla yerinden kalkınca dengesini kaybederek yeniden yatağa düştü. Asaf ona yardım ederek ayağa kalkmasını sağladı. Gökçe mahcup bir şekilde genç adama bakarak gülümsedi. İkili odadan çıktığında Vedat ve Melek salonda oturmuş sohbet ediyordu. Vedat ne dediyse Melek gülmeye başlamıştı. Genç kızın yüzündeki gülümseme Asaf'ı görmesiyle silinirken Vedat'ın bakışları gözleri kızarmış olan Gökçe'ye kaydı.

"Şu saçma olay yüzünden kıza ne söyledin de ağladı?" Melek de Gökçe'nin kızaran gözlerini fark etmişti. Ayağa kalkarak Gökçe'nin çenesini tutan Melek kendisine bakmasını sağladı.

"Sana olanların sorumlusunun ben olduğumu söyledim, kızı neden ağlattın?" Asaf tek kaşını yukarı kaldırarak karısına baktı. Kendisiyle konuşmasını beklemediği için onun bu ani çıkışıyla gülümsedi. Gözleri Vedat'a kayarken onun da bakışlarının kardeşinde olduğunu gördü.

"Onu ben ağlatmadım. Ayrıca kimse benim kardeşimi kolay kolay alamaz. Bu konunun üzerinde bile durmuyorum."

"Nedenmiş o? Ne varmış benim kardeşimde de Gökçe'yi ona layık görmüyorsun?" Vedat şaşkınlıkla ablasına bakarken Gökçe'nin de ondan farkı yoktu.

"Kardeşinin nesi olduğunu zaman gösterecek. Nasıl olsa bir eksiğini bulurum. O zamana kadar kardeşimden uzak durursa iyi olur." Vedat

kendileri yokmuş gibi atışan ikiliye hayretle bakarken daha fazla dayanamayıp araya girdi.

"Bizim hakkımızda karar verdiğinizin farkında mısınız? Bu konuşmayı yapması gereken kişi bizleriz, siz ikiniz değil. Kavga etmek için bizi kullanmayın. Şimdi ne derdiniz varsa gidin başka yerde halledin." Vedat kızgın bir şekilde ayaklanırken Asaf'ın yanında durarak imalı bir şekilde eniştesi olacak adama baktı. Gözleri kısa bir an Gökçe'ye kayarken ablasının onu kanepeye yönlendirmesine minnettar kalarak Asaf'ın kulağına eğilip sadece onun duyabileceği bir şekilde konuştu.

"Ben istediğimi elde etmek için elimden geleni yaparım. O yüzden kardeşini istersem sen ne yaparsan yap onu sana rağmen alırım. Bunu sakın aklından çıkarma, enişte!" Asaf şaşkın bir şekilde kendisine meydan okuyan genç adama bakarken Vedat gülümseyerek ablasına döndü ve Asaf'a inat konuştu:

"Ben köye döneceğim abla, haftaya görüşürüz. O zamana kadar kendine de sözlüme de çok iyi bak. " Asaf ileri doğru atılacakken Vedat arkasını dönüp salondan çıktı. Birkaç dakika sonra da dış kapının sesi duyuldu.

"Kardeşine söyle, kardeşimden uzak dursun?" Melek Asaf'ın ifadesi karşısında neşelenerek,

"Neden? Ondan iyi damat mı bulacaksınız? Hem kızımıza iyi bakacağına emin olabilirsin."

"Yenge sen ne diyorsun?" Gökçe şaşkın bir şekilde Melek'e bakarken Asaf kızgın bakmak isteyip de neden genç kıza kızamadığını düşünüyordu. Gülümsemesi yüzünde asılı kalırken Melek öylece genç adamın yüzüne bakıyordu. Asaf başını sağa sola sallayarak kardeşine döndü.

"Canım çok yorgunum, dışarı çıkacaktık ama yarın gezeriz, olur mu?" dedi. Gökçe onu onaylarken Melek genç adamın *yarın çıkarız* sözlerine takılı kalmıştı. Ne yani, Asaf orada mı kalacaktı?

"Sen dönmeyecek misin?"

"Hayır, hafta sonu kalacağım. Hem şu sizin yardımcıyla tanışırım."

"Peki nerede kalacaksın?" Asaf onun sorusuna karşılık tek kaşını kaldırarak genç kıza baktı.

"Ne demek nerede kalacaksın? Tabii ki karımın yanında kalacağım. Şimdi sessiz olun da biraz dinleneyim." Asaf arkasını dönüp odaya geçerken Melek kendine hâkim olmak için elinden geleni yapıyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Gökçe'nin peşinden mutfağa girdiğinde ne olduğunu öğrenmek için Gökçe'yi karşısına alıp konuşmaya başladı. Gökçe bir süre tereddüt ettikten sonra Asaf'ın ona söylediklerini yengesine anlatarak Asaf'ın neden habersiz geldiğini de öğrendi. Sıkıntıyla içini çekerken en azından konaktakilerin iyi olduklarını düşünerek rahatlayabilirdi. Onlara zarar verecek birinin olmadığını bilmek iyi hissettiriyordu. Başını çevirerek kapıya baktı.

"Yenge, abimle aranız çok mu kötü?" Melek başını sağa sola sallayarak onu cevapladı. "Önemli bir şey yok, sen canını sıkma. Ben biraz sınava çalışacağım. Sen de dinlen, sonra birlikte yemeği yaparız."

"Tamam, yenge... Sen dersine çalış, ben yemeği hallederim."

"Hayır canım, sen dinleniyorsun. Vedat gideceğim dedi ama çantasını almadı. Muhakkak akşam yemeğine kalmasını sağlarım. Bana müttefik lazım, değil mi?" Gökçe gülümseyerek yengesine baktı.

"Merak etme yenge, abim kötü biri değildir. Onu anlamaya çalışsan olmaz mı?" Melek ayağa kalkarak genç kızın saçını düzeltti. "İnan ona anlayışlı olmak için elimden geleni yapıyorum. O anlayışa değer olup olmadığını kendi değimiyle yakında göreceğiz. Şimdi hadi odana." İkili mutfaktan çıktıktan sonra kendi işlerine döndü. Gökçe odasına giderken Melek odada kalan ders notlarını almak için sessizce odaya süzüldü. Asaf'ın çoktan uyuduğunu düşünüyordu. Genç kız parmak ucunda odadaki masasında duran notlarına ulaşırken kendisini gözleri kısık bir şekilde gülümseyerek izleyen adama bakmadan hızlı ama sessiz adımlarla odadan dışarı çıktı. Kapının kapanmasıyla Asaf gözlerini açarak derin bir iç çekti.

***

Genç kız omuzunda hissettiği temasla irkilerek başını kaldırdı. Kendisine gülümseyen Vedat'ı görünce o da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Geldiğini duymadım, kapıyı kim açtı sana?" Vedat ablasının yanağını sıkarak gülerken,

"Müstakbel gelin adayı" diye şakalaştı. Kendisine kızgın bir şekilde

bakan gözlerden habersiz olarak ablasıyla şakalaşmasına devam ederken boğazını temizleyerek salona giren Asaf ikilinin neşesini kaçırdı.

"Gıcık mı tuttu enişte, istersen gargara yap." Asaf genç adama ters bir şekilde bakarak,

"Sen dert etme, ne de olsa doktorum. Neyin iyi geleceğini bilirim." Vedat umursamaz bir şekilde omuzunu silkerken Melek yerinden kalkarak masada dağılmış notlarını toplamaya başladı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Melek kendisine yöneltilen soruya karşılık hafif gülümsemişti.

"Olsa bile sen yardım edemezsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Alanımın tıp bilimleri ile pek alakası yok da ondan. Şimdi izin verirsen yemek hazırlayacağım." Melek arkasını dönerken Vedat ve Asaf birbirlerine ölümcül bakışlar atıyorlardı.

"Karımla az şakalaşırsan senin için daha iyi olur."

"Ne o enişte bey kıskandın mı yoksa?"

"Saçmalama, sadece uygun bulmuyorum." Vedat, Asaf'ın açıklamasına gülerken başını sallayarak kanepeye çöktü. Masanın üzerinde duran kumandaya uzanarak ayaklarını ileri doğru uzatıp televizyonu açtı. Asaf onu izlerken kanallar arasında gezinen genç adamın heyecanla yerinde doğrulması dikkatini çekmişti. Bakışları televizyona kayarken derbi maçının oynandığını görünce o da genç adamın yanına oturdu. İki adam keyifle maç izlerken televizyonun sesi yavaş yavaş daha da yükseldi. Melek salondan gelen seslerle kaşlarını çatsa da hiçbir şey söylememişti. İki genç kız sessizce yemek hazırlığına devam ederken içeriden gelen *gol* sesiyle birden irkilmişlerdi.

"Bu kadarı fazla, bizi evden attıracaklar." Melek kızgın bir şekilde salona girerken elleri belinde televizyonun önüne geçip iki adamın karşısına dikildi.

"Abla önümüzü kapatıyorsun."

"Melek çekil şuradan. Televizyon kadarsın." Melek iki adama sinirlenerek burnundan soluyunca, ikili birbirine baktıktan sonra genç kıza döndü.

"Siz bizi evden mi attıracaksınız? Vedat çabuk kıs şu televizyonun

sesini. Sen de Ömer Bey, çok bağırma, ses tellerin zarar görür maazallah." Vedat ablasının bakışlarından ürkerek sesi kısarken Asaf yerinden kalkarak genç kızın önüne dikildi.

"Birincisi bu evden kimse sizi atamaz. İkincisi bana sesimi kısmamı söyleyemezsin. Üçüncüsü bir daha bana Ömer deme!" Asaf ve Melek birbirine delici bakışlar atarken Vedat arada kalmamak için ayağa kalktı ve sessizce salondan çıktı.

"Beni delirtme Ömer, komşuları rahatsız etmeye hakkınız yok." Asaf kendisine sadece ilk adıyla seslenen genç kıza bakarken sıkıntıyla nefesini dışarı verdi. Melek'in ona sinirlenince Ömer dediğini fark etti. Ya adının tamamını söylüyordu, ya da sadece Ömer adını kullanıyordu. Oysa Asaf ismini tek olarak Melek'ten duymayı istediğini fark edince ne kadar da şaşırmıştı. İyice genç kıza yaklaşarak gözlerini dikip Melek'e imalı bir gülümseme gönderdi.

"Acıktım karıcım, yemek hâlâ hazır değil mi?" Melek şaşkınlıkla onun kadife gibi çıkan sesini dinlerken Asaf genç kızı tutarak televizyonun önünden çekti. Aynı anda da *gol* diye bağırınca Melek irkilerek yerinde sıçradı.

"Asaf!"

Asaf adının öfkeyle söylenmesi karşısında donup kalmıştı. Melek hızla salondan ayrılarak mutfağa geçerken burnundan soluyordu. Asaf kanepeye çökerek boş gözlerle ekrana baktı. Vedat başını kapıdan uzatarak, "Tehlike geçti mi enişte?" diye sordu. Asaf onu duymuyordu bile. Genç adam hızlı birkaç adımda Asaf'ın yanına ulaşarak hızla oturdu. Bir süre sessizce televizyon izledikten sonra Gökçe'nin seslenmesiyle ikili mutfağa geçti. Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes kendi dünyasında yemeğini yedikten sonra mutfaktan çıkıp salona geçti. Melek çay yaparak onlara servis yaparken Asaf köyü arayarak Gülüm'le konuştu. Melek onun telefonda konuşması karşısında kısa bir bakış attıktan sonra izin isteyerek ders çalışmak için odasına geçti. Notlarına öyle bir dalmıştı ki Asaf'ın çoktan odaya girip yatağa uzandığını bile fark etmemişti. Yorulduğunu hissederek ellerini yukarı kaldırıp gerindi.

"Yatmayacak mısın artık, geç oldu?" Melek duyduğu sesle korkarken Asaf bir kolunun üzerine yatarak ona bakmaya başladı. Genç kız şaşkınlıkla doğrulup Asaf'a bakarken,

"Sen neden oradasın?" diye sordu. Asaf onun sorusuna gülerek,

"Nerede olmam gerekiyordu?" diye sordu. Melek genç adamın anlamazlığa vurarak konuyu geçiştirmesine izin vermeyeceğini belli ederek tek ayağını yere vurdu.

"Burası benim odam ve o yattığın da benim yatağım."

"Ee, ne olmuş, ben de senin kocanım."

"Saçmalama Asaf, kalk yatağımdan."

"Neden, burada yatmaya hakkım var!" Melek sinirlenerek genç adamın üzerindeki örtüyü çekip aldı.

"Kalk yatağımdan, burada yatamazsın."

"Kim demiş, bal gibi de yatabilirim."

"Başka odaya git, gece gece beni bağırtma!" Asaf yattığı yerden doğrularak dikkatle genç kıza bakmaya başladı. "Ne yapmamı istiyorsun? Gidip kardeşinle mi uyuyayım. Yoksa yardımcının odasına mı gideyim. Sence de bu tuhaf kaçmaz mı? Sonra kardeşin bizim hakkımızda ne düşünür. Ayrı odada kaldığımızı öğrendiğinde bunu babana söylerse ne olacak?"

"Vedat bunu kimseye söylemez."

"Peki sen onun yüzüne nasıl bakacaksın?" Melek kaşlarını çatarak Asaf'a baktı. Haklı olduğunu biliyordu. Onun haklı olmasından hoşlanmamıştı. Dolaba yönelerek üzerine giyebileceği en kapalı pijama takımını alıp odadan çıktı. Asaf arkasından gülümseyerek düşüncelerini dışa vurdu.

"Seninle çok eğleneceğiz, karıcım!"

36. BÖLÜM

Yatağına uzanmış elleri başının altında öylece kapının açılmasını bekleyen genç adam bir süre sonra uykuya daldı. Kırk beş dakika sonra sessizce açılan kapının ve içeriye sessizce giren genç kızı da fark etmemişti. Melek oyalanabildiği kadar banyoda oyalanmış, sonra da mutfağa geçerek kendisine bir kahve yaparak düşünmeye başlamıştı. Gözleri arada dalsa da aklında sadece Gülüm ve onunla yaptığı son konuşma vardı. Aklı almıyordu! Nasıl bir adam yatalak bir kadınla evlenmeye cesaret ederdi. *Demek ki genç kadını çok seviyor* diye düşüneceği sırada Gülüm'ün kendisine uzattığı cisim aklına geliyordu. Başını iki yana sallayıp aklındaki düşüncelerini uzaklaştırmak için elinden geleni yaparken hâlâ kulaklarında Gülüm'ün, "Bizim aramıza girmiyorsun, Melek. Ben ve Asaf diye bir şey yok! Hiçbir zaman olmadı, olmayacak da." Sözleri geliyordu. Melek aklını kaçırmaktan korkmaya başlamıştı. Derin derin solurken elindeki kahve fincanını masaya bıraktı. Ayağa kalkarak mutfakta bir iler bir geri yürürken düşünmeye devam ediyordu.

Ellerini yüzüne kapatarak başını sıkıntıyla geri attı. Ne yapacağına karar vermek zorundaydı. Ya Gülüm'ün sözleri... Onları düşünmediği tek bir an yoktu. Bazen ders çalışırken aklına geliyor, tüm düşünceleri dağılıyordu.

Haftalar öncesi...

Genç kız Osman Bey'in odasından çıktıktan sonra ağır adımlarla Gülüm'ün odasına doğru ilerledi. Genç kadının odasının kapısına ulaştığında kısa bir an duraksadı. Derin bir iç çekerek kapıyı tıklattığında içeriden gelen zarif sesi hayranlıkla dinledi. Gözlerini kapatıp açarak cesaretini toplamış ve kapıyı açıp odaya girmişti. Kendisini gören Gü-

lüm'ün şaşkınlığını ve sonrasında yüzüne yayılan gülümsemeyi unutmasına imkân yoktu.

"Ah, Melek, hoş geldin. Gelsene..." Elini uzatarak genç kızı yanına çağırdığında Melek hafif gülümseyerek ona baktı. Kızın yüzü tıpkı adı gibi sürekli gülümsüyordu. Melek yatağın kenarına oturarak bakışlarını genç kadına dikti. Gülüm'ün de kendisini incelediğini fark etti.

"Nasıl oldun?" Gülüm gelen soruyla omuzunu silkerek yüzünü astı.

"Burası çok sıkıcı, olanları biliyorsundur. Yangını çıkaranı buldular." Melek şaşkınlıkla ona bakarken Gülüm onun haberi olmadığını düşünmüştü. Yanlış bir şey söylemiş gibi dudaklarını ısırırken Melek dikkatle onun ifadesini izliyordu.

"Bundan haberim vardı. Sen nasılsın?"

"Daha yiyim, sadece biraz sıkılıyorum."

"İyi olduğuna sevindim. Yarın şehre gideceğim. Belki bir daha görüşemeyiz, hakkını helal et!" Gülüm duyduklarıyla kaşlarını çatarak Melek'e bakmaya başladı. Sıkıntılı bir nefes alarak genç kıza elini uzatarak tutmasını istedi.

"Buraya dönmeyecek misin?" Melek düşünceliydi. Bu soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu ama içinde bazı yerlerin çok acıdığını hissederek,

"Bilmiyorum," dedi. Gülüm avucundaki eli daha da sıkarak konuştu:

"Onu yalnız bırakamazsın Melek, sana ihtiyacı olacak." Genç kız Gülüm'ün neden bahsettiğini anlamadı. Anladığı kişinin ise yanlış olduğunu düşünüyordu.

"Bakma bana öyle, sana söyledim. Sen geri dönmezsen Asaf ne olacak?"

"Gülüm sen iyi misin? Burada bahsettiğin kişi senin kocan, onu nasıl böyle gözden çıkarırsın?" Melek şaşkındı. Şaşkınlığı ise içini kavuran bir şüpheye neden oluyordu.

"Bak, Melek, bilmediğin şeyler var. Belki bunu anlatmak için uygun bir zaman değildir. Belki de benim haddime değildir ama Asaf'tan bu kadar çabuk vazgeçmen hiç hoşuma gitmiyor, bilesin. Yoksa Hacer cadısının kocana yeni bir eş getirmesine razı mı olacaksın?" Melek şaş-

kındı. Karşısındaki kadından, kendi kumasından azar yediğine inanamıyordu. Üstelik ne için, kocasına sahip çıkmadığı için.

Onun kocasına!

"Seni anlayamıyorum, Gülüm. Neden bu şekilde tepki verdiğini de... Burada senin kocandan bahsediyoruz, farkında değilsin galiba. Başını bir yere mi çarptın?" Melek'in sorusu genç kadının kahkaha atmasına neden oldu. Bir türlü kendisini tutamayan Gülüm, Melek'in ters bakışlarını görünce güçlükle kendisine hâkim oldu.

"Bakma bana öyle... Ben gayet iyiyim, sadece sürekli bana ait olduğunu söylediğin adamın mutlu olmasını istiyorum. Bak ikinize de bir can borcum var. Bunun için ben elimden geleni yapıyorum, sen de üzerine düşeni yapmalısın. Bak ellerime, bir yüzüğüm var mı? Biz evlendiğimizde tek düşündüğü beni yalnız bırakmamak olan adamın artık mutlu olmasını istiyorum. Seninle mutlu olur mu bilmiyorum ama en azından umuyordum."

"Gülüm..."

"Sus ve beni dinle..." Gülüm derin bir iç çektikten sonra konuşmasına devam etti. "İkimizin arasına girmiş değilsin, sürekli bunu söyleyip durma. Asaf sana ne söyledi bilmiyorum ama biz evlendiğimizde ben bu yatağa bağlı, kımıldayamayan bir bitki gibiydim. İyileştiğimde de buradan gideceğim. Benim kendime ait bir hayatım var ve evlenmeyi düşünmüyordum. En azından şimdilik... Asaf'la evlenmeyi ise hiç düşünmedim." Melek her cümlede daha çok şaşırıyordu. Aklı karma karışık bir halde genç kadına bakarken onun gülümsemesi Melek'in huzursuz olmasına neden oldu.

"Ben buraya ait değilim, Melek! Asaf'ın neden bu şekilde davrandığını inan ben de bilmiyorum. Ama sen bu konağa geldiğinden beri çok değişti. O sakin adam gitti, yerine asabi biri geldi. İnan bu durum arkadaşı olarak beni mutlu ediyor. En azından bir hayat emaresi gösteriyor. Eskisi gibi her şeyi alttan almıyor."

"Gülüm inan seni anlayamıyorum. Neden bunu yapıyorsun? Asaf senin kocan değil mi? İkinizi de anlamakta güçlük çekiyorum. Tamam, ben onu evliliğe zorladım ama o seninle bu haldeyken bile isteyerek evlendi. Bu yüzden onu bırakmayı nasıl düşünürsün?"

"Sen sanırım beni anlamıyorsun... Ben kalıcı değilim Melek, buradan gideceğim."

"Peki, Asaf bunu biliyor mu?" Gülüm rahat bir nefes alıp göğsünü şişirdiğinde Melek dikkatle onu izliyordu.

"Asaf'ın benim hakkımda bilmediği hiçbir şey yok. On yıldan fazladır onunla yaşıyorum. Büyük annem öldüğü zaman gitmek istediğimde izin vermedi. Her zaman onun sakinliğine hayran kalmışımdır ama onunla evlenmeyi düşünmemiştim. Kazadan sonra eminim benimle ilgilenebilmek için evlendi. Bir de şu Hacer Hanım'ın yeğeni meselesi yüzünden. Ondan ümidi kesmelerini istiyordu. Sonra..."

"Ama sonra ben geldim değil mi? Hayatının ortasına hiç beklemediği anda düştüm. Belki de başka bir sevdiği vardı. Seninle evlenmesinin size göre mantıklı bir amacı olabilir ama bana göre evlilik evliliktir. Ne şartlarda olursa olsun!"

"O zaman sen de onun eşi değil misin? Asaf söylemişti, buralarda evlendiğin zaman kocan izin vermediği sürece onu bırakamazsın. Bunu benden iyi bilmen gerekiyor. Hem sen Allah katında onun karısısın."

"Gülüm sen ne diyorsun?"

"Ne var, doğru değil mi? Bak sadece sabırlı olmanı istiyorum. Öyle bir anda karar verip baba evine dönme. Beni anlamadığını da biliyorum. İnan ben bile kendimi anlamıyorum... Tek bildiğim, ben gittikten sonra Asaf'ın tek başına kalmasını istemiyorum. Onu emanet edebileceğim birine ihtiyacım var." Melek aklı karma karışık Gülüm'ün sürekli bir şeyler anlatmasını dinliyor ama içindeki önemli olan kısmı seçemiyordu. Asaf'ın yeniden yalnız kalması gibi bir durum yoktu. Hem neden yalnız kalsındı ki? Her ne kadar kötü niyetli olsalar da kalabalık bir ailesi vardı. Gerçi bu aileye dayanmak için büyük bir sabır gerekiyordu. Düşündükçe içinden çıkamaz bir hal alıyordu.

"Bedenin verdiği yük ruhun verdiği yükün yanında sivrisinek gibi kalır, Melek! Görünürde olmayan yükün altında ezilmesine az kaldı. Ben ona yardım edecek güce sahip değilim ama sen bunu yapabilirsin. Belki de kalbinin üzerindeki barikatı sen aşarsın." Gülüm yanındaki komodinin çekmecesine uzanmak isterken neredeyse yataktan aşağı düşüyordu. Melek hızlı davranarak genç kadını yakalarken Gülüm gülmeye başladı. "Görüyorsun, değil mi? Sen düşeni kaldırmak için güçlüsün

ama ben değilim. Benim de kendime göre yaralarım var. Kendi yaralarımın nedenini bulmak için gitmem gerekiyor. Bu zamana kadar cesaret edemedim ama şimdi o cesareti topluyorum. Bana çekmecedeki kutuyu verir misin?" Melek onun istediğini yaparken Gülüm dikkatle kutuyu açmış ve içindekilerin altında olan kalp şeklindeki pelüşü alarak genç kıza uzatmıştı.

"Bunu bana Asaf vermişti... O zaman üniversiteye gitmeye hazırlanıyordum. Ergenlik de vardı tabi. Asaf bana bunu vererek gülümsemişti. Sanırım davranışlarımdan şüphelenmeye başlayan büyükannem ona benimle konuşmasını söyledi. Kalbi avucumun içine koyarak kapattı. *Bir gün buna layık birini bulacaksın, o zamana kadar kendin için çalış. Sakın kendinden ödün verecek davranışlara kalkışma. O zaman bu avucundaki kalbe ihanet etmiş olursun* dediğinde şaşkın şaşkın ona bakmıştım. Şimdi ben bunu sana veriyorum. Bunu senin değil, onun kalbi olarak düşün ve adım atmadan önce ona ihanet edip etmediğini düşün. Bu sadece bir simge... Unutmaman için!" Melek donmuş bir şekilde avucunun içine bırakılan kalbe bakarken yumuşaklığı içine aktı. Belki simgeydi ama orada başkasının kalbini tutuyormuş gibi hissediyordu."

Melek birden ürperip kendisine gelirken düşüncelerden çıkararak duvardaki saate baktı. Vaktin bu kadar geç olduğunu fark etmediği için kendisine kızarken ağır adımlarla odasına ulaştı. Aklı hâlâ düşüncelerindeki kadına takılıydı. Gülüm'ün gitmek istemesi genç kızın içini sıkıyordu. Onu sevmişti... Garip bir şekilde Gülüm'e içi ısınmıştı. Başka şartlarda tanışmayı çok istiyordu ama şimdi sadece beklemekle yetinmeye karar vererek odasının kapısını sessizce açıp içeri süzüldü. Hâlâ bu kadar vakit geçirebildiğine inanamıyordu.

Yatağa baktığında Asaf'ın çoktan uyuduğunu görününce gülümsemeden kendisini alamadı. Aklına Yaren yengesi gelmişti. O da amcasına kızdığında odadan çıkar, biraz oyalanır ve sonra amcasının uyuduğunu düşündüğü odaya sessizce girerek yatardı. Kulaklarında yengesinin, *erkekler beklemekten hoşlanmazlar,* güzelim... *Sıkılır ve hemen uyurlar* sözleri yankılanmıştı. Karşısında bunun canlı örneği duruyordu. Asaf beklemekten sıkılıp uykuya dalmıştı bile. Gece lambasının altında aynanın karşısına geçerek kalın uzun saçlarını bol bir örgü yaparak tek omuzuna aldı. Arada yatakta uyuyan genç adama gözü kaysa da bakış-

larını hemen çekiyordu. Sıkıntıyla ayağa kalkarak kendisine yatacak yer bakınmaya başladı. Onunla aynı yatakta yatmaya cesareti yoktu. Kendisini garip hissediyordu. Allah katında kocası olsa da utanmasına engel değildi. Dolabına yönelerek üst kısmından kendine iki yorgan çekip almış, iki kat şeklinde üst üste koyarak yerde kendisine yatak hazırlamıştı. Aklına kardeşi doğmadan önce bağ evinde annesi ve babasının arasına yattığı yer yatağı gelmişti. Yüzünde oluşan gülümsemeyle yatakta bir kıpırdama hissedince tedirgin oldu. Battaniye alıp kendi yastığını da yere koyarak uzandı. Çok yorgundu, kısa sürede uykuya dalmıştı.

Genç adam gece içinin yandığını hissederek gözlerini araladığında yana dönerek yatağın diğer tarafının boş olduğunu görünce dudakları istem dışı yukarı kıvrıldı. "İnatçı ne olacak!" Asaf yatakta doğrulduğunda yerde yatan genç kızı fark edince dudakları kıvrılmıştı. Kaşları çatılarak yataktan kalkıp Melek'in başına dikildi. Sevgili karısı yerinde oldukça rahat görünüyordu. Asaf onun daha önce de yerde yattığını rahatlığından anlayabiliyordu. Genç kızın mütevazi davranışları hoşuna gitse de kocaman yatakta yatmak varken yerde yatmasından hoşlanmamıştı. Onun Gökçe'nin odasına gideceğini bile düşünmüştü ama yerde yatacağını asla!

Sessiz bir şekilde genç kızın baş ucuna çömelerek bir süre loş ışıkta yüzünü izledi. Uykusunda bile inatçı olduğu belli oluyordu. Gülümseyerek yorganını usulca açtı. Onu uyandırmamaya özen göstererek kucağına alıp aynı özenle yatağa bırakırken soğuk yatağın rahatsızlığıyla Melek'in ürperip dönerek az önce kalktığı yastığa sarılması yüzündeki gülümsemeyi daha da büyütmüştü. Üzerini de örttükten sonra yerdeki yorganları kaldırarak kenara bıraktı. Odadan çıkıp kendine su alıp dönmesi oldukça kısa bir zaman almıştı. Yatağın boş olan kısmına geçerek sırtını yatağın başlığına dayadı. Bakışları bir an olsun genç kızdan ayrılmıyordu. Bir süre sonra kendisi de uykuya daldığında yüzünde hâlâ gülümseme vardı.

Sıcaktan iyice bunalan genç kız üzerindeki yorganı açarak serinlemeye çalışırken iyice yastığına gömüldü. Burnuna gelen kokuyla hafif mayışmış bir şekilde yüzüne oluşan gülümsemenin farkında bile değildi. Koku yabancı olmanın yanında oldukça tanıdık geliyordu. Ol-

maması gereken bir parfümün burnuna gelmesi genç kızın algılarını sonuna kadar açmış gibiydi. Gözlerini aralamaya çekinirken kulağında hissettiği ılık nefesle gelen sesin sahibin gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu.

"Günaydın, karıcım!" Asaf uyanmak üzere olduğunu fark ettiği genç kızın kulağına yaklaşarak seslenirken onun kocaman açılan koyu bal rengi gözleriyle yüzüne hafif bir gülümseme oluştu. Uykunun verdiği mahmurlukla koyulaşan göz rengi genç adamın içine ok gibi battı. Melek gözlerini aralayıp karşısında beliren mavi gözlerin sahibine yutkunarak batığında başını hafif çevirerek nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sırtının değdiği zemin yer olmayacak kadar yumuşaktı. Hızla yerinden doğrulurken bunalıp üzerinden attığı yorganı kendisine kalkan olarak kullandı.

"Ben buraya nasıl geldim?" Asaf ona tek kaşını kaldırarak bakarken gülümseyerek, "Sence nasıl geldin?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi. Melek yorganına biraz daha sarınarak Asaf'a öfkeli bir şekilde bakmaya başladı.

"Ben yerde yatıyordum, neden yataktayım?"

"Orada rahat edemeyeceğini düşündüm. Burada kocaman yatak varken yerde yatmana da şaşırdım."

"Bunu neden yaptığımı kafan almadı mı? Seninle aynı yatakta yatmak isteseydim yerde yatmazdım."

"Kalbimi kırıyordun ama karıcım..."

"Aaa, o meziyet size aittir, Ömer Bey. Kalp kırmayı sizden daha iyi bilen başkası var mı?"

"Melek?"

"Çıkar mısın lütfen, üzerimi değiştireceğim. Sonra da kahvaltı hazırlamam gerekiyor."

"Senin saatin kaç olduğundan haberin var mı? Zeynep Hanım çoktan gelip kahvaltıyı hazırladı." Melek duyduğu şeyle hızla yerinden kalktı. Ne utangaçlığı kalmıştı, ne de Asaf'ın orada olmasının bir önemi.

"Ne zaman geldi? Seni gördü mü? Beni neden erken uyandırmadın?" Melek ardı ardına soru sorarken Asaf sessizce onu izliyordu. Me-

lek farkında olmadan neredeyse üzerindeki tişörtü çıkaracaktı ki arkasını dönmesiyle elleri tişörtünün eteğinde asılı kaldı. Asaf onun ifadesine gülmemek için kendisini güç tutuyordu. Melek utancından yerin dibine geçmek üzereydi. Asaf'ın alaycı bakışı altında yutkunarak toparlanırken kendisinin bile hayran kaldığı bir soğukkanlılıkla kapıya ulaşmış, kapiyı açtıktan sonra Asaf'ın çıkması için başıyla dışarıyı işaret etmişti.

Genç adam onun sessiz uyarısını alarak odadan çıkarken kapının kapanmasıyla kahkaha atarak gülmeye başladı. Odada yerinde tepinen genç kızdan habersiz olarak keyifle hazırlanan kahvaltı masasına oturdu. Vedat ve Gökçe de masada yerini alırken Melek gelene kadar iki genç adam köye birlikte dönmeye karar vermişti. Gelecek hafta Melek'in sınavlarının bitiminde tekrar geleceklerdi. Gökçe'nin ameliyat olmasına daha vardı ve bunun için genç adamın da onların yanında olması için halletmesi gereken işleri olacaktı. Sessizce edilen kahvaltı sırasında Melek'in yanlarına gelmesiyle sessizlik bozuldu.

"Abla, biz kahvaltıdan sonra enişte beyle birlikte köye döneceğiz, gitmeden bir eksiğiniz varsa halledelim."

"Gerek yok Vedat, biz kendimiz ihtiyaçlarımızı karşılıyoruz." Asaf hâlâ sinirli olan genç kıza bir bakış atıp yeniden önündeki tabağına döndü. Yeşil zeytini ağzına attığında başını kaldırıp Melek'e bakınca farkında olmadan yutkunmuş ve zeytini çekirdeğiyle yuttu.

"Bana o şekilde bakma, çekirdeği yuttum, senin yüzünden."

"Endişelenmene şaşırdım, bir doktor olarak midemizin zeytin çekirdeğini dışından daha çabuk sindirdiğini bilmen gerekiyordu." Asaf kendisine laf sokarak keyiflenen genç kıza hafifçe gülümsedi.

"Gece iyi uyumuş olmalısın, çenen bu sabah iyi çalışıyor, Melek Hanım!" Asaf'ın gülümseyerek söylediği ve üzerine baskı uygulayarak adını söylemesi masadakilerin dikkatinden kaçmadı. Onlara keyifle bakan başka biri de yardımcıları Zeynep Hanım'dı. Melek'in gözleri kadının gözleriyle birleştiğinde utanarak kadından bakışlarını kaçırdı.

"Zeynep abla çocuklar nasıl? Torunlar geldi mi bu hafta sonu?" Melek'in sorusu ortamın havasını değiştirirken kadının yüzü asıldı.

"Gelin göndermemiş yine torunları. Oğlum da üzüldü ama ne yaparsın. Bir dahakine ben olmadan gidip görmesini isteyeceğim." Melek duyduklarına sinirlenmişti.

"İzin ver şu gelinle bir de ben konuşayım, ne dersin?" Melek'in ciddi olduğunu belli eden ses tonu Asaf'ın dikkatinden kaçmadı. Neden bahsettiklerini bilmediği için araya girmek istemiyordu. Vedat bir polis olmanın verdiği merakla araya girdi.

"Bir sorun mu var, abla? Ben yardımcı olabilir miyim?" Melek yüzünü asarak Zeynep Hanım'a baktı.

"Zeynep ablanın gelini, torunları aldı gitti göstermiyor. Kadın..." Melek sözlerini kadının gözlerinin dolduğunu görmesiyle devam ettirememişti.

"Neden göstermiyor? Babası bir şey söylemiyor mu?" Asaf'ta merak ettiği soruların cevabını dikkatle dinliyordu. "Oğlum hastanede temizlik görevlisi ama kadın onun işini beğenmiyor. O yüzden de bırakıp gitti. Şimdi de çocukları göstermiyor." Vedat kadının ağlayacak duruma gelmesine üzülmüştü. Durumundan belli oluyordu. Kadın torunları için her şeyi yapacak bir haldeydi.

Derin bir iç çekerek "Boşanma var mı?" diye sordu. Melek olumsuz anlamda başını sallarken genç adam hafif gülümseyerek ayağa kalktı.

"Teyzem sen bana şu gelinin adresini yazsana. Bir bakalım çocukları alıkoymanın cezasını öğrendiğinde ne yapacak."

"Aman oğlum..."

"Merak etme, akşama torunlarını görürsün. Ben çıkıyorum, hadi kalın sağlıcakla."

"Bekle ben de geleyim." Asaf da ayağa kalktığında Melek endişeli bir şekilde onlara baktı. İkisinin yanlış bir şey yapmasından çekiniyordu. Tüm itirazlara rağmen ikili evde ayrıldı. Melek endişeli olsa da ertesi günkü sınavına odaklanmayı başardı. Kocaman iki adam, üstelik iki bey başının çaresine elbet bakardı. Derslerine iyice gömüldüğünde vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştı. Birkaç kez başına gelen yardımcısının uyarısına rağmen yerinden kalkmadı. Öğleden sonra kapının zilinin çalınmasıyla ortalık hareketlendi. Zeynep Hanım'ın sevinç nidaları arasında duyulan duaları genç kızı dikkatini çekerken yerinden kalkarak odadan dışarı çıktı. Asaf ve Vedat dediğini yapmış, Zeynep Hanım'ın iki torununu da getirmişti. Kadının sevinç gözyaşları görülmeye değerdi.

"Zeynep abla, gelinin bundan sonra torunları her hafta sonu size

verecek. Vermezse hakkında işlem yapacağımı biliyor. Değil mi?" Vedat'ın arkasında yüzü beyaza kesen kadını yeni fark eden Melek sessizce yanlarına geldi. Asaf çocuklara gülümseyerek bakarken gözlerinde ilk kez bir yumuşama oldu. Birkaç saat geçen curcunadan sonra çocuklarla birlikte Asaf ve Vedat da kalkmıştı. Önce kadını evine bırakacak, sonra da köye döneceklerdi. Asaf bakışlarını karısına dikerek imalı bir şekilde,

"Kendine dikkat et, karıcım" dediğinde Melek kızmamak için kendisini zor tutuyordu. Derin bir iç çekerek onu umursamadan Vedat'a sıkıca sarıldı.

"Anneme selam söyle, benim için öp. Babama da selam söyle beni merak etmesin. Yakında ziyaretlerine geleceğim. Sınavlarım bitsin ilk işim annemi görmek için konağa gelmek olacak."

"Annene öptüğünü söylerim, ben öpmeye kalksam baban beni evden kovalar!" İkili gülerken Asaf onlara kaşlarını çatarak bakıyordu. "Hadi gidelim artık, akşama kadar ancak gideriz."

"Sen de evdekilere selam söyle. Gökçe bana emanet, gözünüz arkada kalmasın. Bu arada haftaya amcamla onu yeniden doktora götüreceğiz." Asaf başını sallayarak kardeşine baktı. Gökçe hüzünlü bir ifadeyle Asaf'a bakıyordu. Kardeşini alnından öperken Melek o kadar dalgınlaşmıştı ki Asaf'ın dudaklarını alnında hissettiğinde donup kaldı.

"En kısa sürede görüşeceğiz, Melek Arıkan! Çok yakında!"

Melek şaşkınlıkla kapanan kapıya bakarken içinde kopan fırtınayla eli istem dışı alnına gitti. Genç adamın dudaklarının değdirdiği yer alev almış yanıyordu. Dişlerini sıkarak kendisine yutkunarak bakan iki meraklı göze aldırmadan sert bir ifadeyle kapının yanından ayrıldı. "Görüşeceğiz, Ömer Asaf Bey... Görüşeceğiz!"

37. BÖLÜM

Genç kız donmuş bir şekilde fısıldarken arkasından seslenen görümcesini duymuyordu bile.

"Yenge?"

"Hı..."

"Kapı çoktan kapandı, gittiler yani. Sen nereye bakıyorsun?" Gökçe, Melek'in şaşkınlığına gülmemek için kendisini tutarken Melek dalgınlıktan çıkarak genç kıza ters bir bakış attı. "Ben sınava çalışacağım, sen de istediğini yap ama iş yapma." Gökçe yanından geçip giden yengesinin arkasından gülümserken başını iki yana sallayıp Zeynep Hanım'ın yanına gitti. Ne kadar istemese de ona yardım etmekten hoşlanıyordu. İkili akşam yemeği için hazırlık yaparken Melek odasındaki masanın üzerine çalışma kâğıtlarını yaymıştı bile. Aklı karmakarışık önündeki kâğıtlara baksa da bir türlü odaklanamıyordu. Derin derin soluyarak önündeki kâğıtları kenara çekti.

"At şunu kafandan artık. Dersine odaklan yoksa geçemeyeceksin."

Melek bir süre odanın içinde dolaştıktan sonra banyoya girip ılık bir duş alarak rahatlamaya çalıştı. Her zaman işe yarayan bu yöntem yine yaramış ve genç kızın dikkati yerine gelmişti. Saçlarını havluya sardıktan sonra masanın başına geçerek sınavına çalışmaya başladı. Bir süre odaklanmada zorlansa da sonunda istediğini elde etti ve kendini notların arasında kaybetmeyi başardı. Saatinin nasıl geçtiğini anlamayan Melek odasının kapısının tıklatıldığını duyduğunda boynunun tutulduğunu hissederek elini ensesine götürüp ovalamaya başladı.

"Yenge, yemek hazır, gelmiyor musun?" Gökçe'nin sesini kapı ardından duyan Melek'in bakışları kolunda ki ince kemerli altın saate kaydı. Vaktin ne kadar ilerlediğini görünce hayretle gözlerini açarken

yerinden doğrularak kapıya ulaştı. Başındaki havluyu fark edince saçlarını serbest bırakarak nemli havluyu odanın peteğinin yanına koydu. Saçları dalgalı bir şekilde belinden aşağı döküldüğünde yemekten sonra taramaya karar vererek odadan çıktı. Mutfağa doğru giderken telefonun sesini duyunca yönünü salondaki telefonuna çeviren Melek arayan kişiyi görünce yüzünü asarak telefonu meşgule vermişti.

"Şimdi seninle uğraşamam. Aklımı karıştırıyordun." Telefonunu eline alarak mutfağa geçtiğinde Zeynep Hanım Gökçe'nin tabağını dolduruyordu. Derin bir iç çekerek,

"Afiyet olsun" diyen Melek yerine geçmeden önce gülümseyerek Zeynep Hanım'a baktı.

"Zeynep Sultan yine döktürmüşsün. Mis gibi kokuyor."

"Afiyet olsun, kızım." Zeynep Hanım torunlarını gördüğü için keyifliydi. "Damat Bey oğlumun da maşallahı var, Melek kızım. Allah inşallah mesut eder." Melek kadının duasıyla gerilirken Gökçe içten bir şekilde, "Amin" dedi. Yerine oturan Melek önündeki tabağını didiklemeye başladığında çalan telefona ters bir bakış attı. Gökçe'ye bakmadan, "Şu telefona sen cevap ver, canım. Benim sınava çalışmam için abini çekmemem gerekiyor. Tüm dikkatimi alt üst etmek gibi bir gücü var." Gökçe yengesine gülerek telefonu alıp cevap verdiğinde karşı taraftan abisinin sorduğu her soruyu sakin bir şekilde cevaplıyordu. Elindeki telefonu birkaç dakika sonra masanın üzerine koyup hoparlörü açan Gökçe, Asaf'ın sesinin mutfakta yankılanmasına neden oldu.

"Melek Hanım belki merak eder diye aramıştım ama merak etmediği belli oldu. Yine de ben haber vereyim, köye sağ salim vardık. Daha önce de aradık seni, zahmet edip telefonu açmayınca..."

"Kısa kes, Ömer Asaf Bey, yemek yiyorum. Senin tribini çekemem."

"Kocanla konuştuğunu unutuyorsun galiba Melek, benimle konuşurken kelimelerini dikkatli seç. "

"Ahhh, affedersiniz beyim, bağışlayın..." Melek'in alaycı sesi Zeynep Hanım ve Gökçe'yi güldürürken Asaf kızarak,

"Anlaşılan Asude anneye ziyarette bulunmam gerekecek. Kızını kocasına itaatsizlik etmesi için mi yetiştirdi diye sorayım. Belli mi olur, belki de seni yola sokmak için bana yardım eder." Melek şaşkınlıkla

bir telefona bir de yanındakilere bakarken sinirlenerek yerinden kalktı. "Annemi böyle saçma bir şey için rahatsız edersen hesabını verirsin, haberin olsun. Bir daha beni tehdit etmeye kalkma."

"Aa neden seni tehdit edeyim karıcım, yapacağımı söyledim."

"Ömer beni deli etme, annemin ne kadar hassas bir durumu olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Neyse, şimdilik seni şikayet etmeyi erteleyebilirim. Bir daha seni aradığımda telefonuna düzgün bir şekilde cevap verirsen böyle şeylere gerek kalmaz, değil mi karıcım!" Asaf'ın her *karıcım* deyişiyle Melek daha da öfkeleniyordu. Telefonu genç adamın yüzüne kapatarak mutfak kapısına yöneldi. Gülmek üzere olan ikili genç kızdan bakışlarını kaçırırken Zeynep Hanım dayanamadı.

"Melek, yemek yemeyecek misin?" diye sordu.

"İştah mı bıraktı bende abla ya? Ben biraz daha çalışıp yatacağım. Size Allah rahatlık versin." Melek mutfaktan çıkarak odasına yönelirken deyim yerindeyse burnundan soluyordu.

***

Asaf elindeki telefonun kapanma sesini duyduğunda yüzüne oluşan gülümsemeyle Gülüm'e döndü. Genç kadın Asaf'ın yüzündeki gülümsemeye karşılık kaşlarını çatarak konuştu. "Bu yaptığın hiç hoş değildi, Asaf. Onu sinirlendirmekten zevk alıyor gibisin."

"Evet, sinirlenmesinden zevk alıyorum. O zaman kendini daha çok gösteriyor."

"Dikkat et, sonra eline yüzüne bulaştırma. Ayrıca kızın sınavları olduğunu biliyorsun ve onun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapıyorsun."

"O zeki biri, okuluyla konuştum, dersleri çok iyiymiş. Benim yüzümden derslerini aksatacağını sanmam."

"Öyle bile olsa bu doğru değil. Kızın üzerine bu kadar gitme." Asaf Gülüm'e bakarken yüzündeki gülümseme de silindi.

"Biraz keyif yapalım dedik, onu da engelledin. İçime kurt düşürmesen olmaz, değil mi?" Gülüm genç adamın düştüğü duruma gülerken gözlerini ondan kaçırdı.

"Gülme, Gülüm... Bak içime şimdi kurt düştü."

"Seni anlayamıyorum Asaf, gerçekten o kadar değiştin ki..." Gülüm derin bir iç çekerek konuyu değiştirmeye karar verdi. "Sana söylemem gereken bir şey var. Sanırım ayaklarımdaki güç daha da arttı." Asaf heyecanla genç kadının yanına yaklaşırken mutlulukla gülümsedi.

"Gerçekten mi? Eminsin, değil mi?" Genç kızın yatağa uzanmış ayağının altına dokunurken Gülüm'ün yüzünü dikkatle inceliyordu. Gülüm kaşlarını çatarak genç adama baktı.

"Unutuyorsun galiba, ben ayaklarımdan huylanmam." Asaf onun sözleriyle yüzünü asarken Gülüm gülümseyerek,

"Ama parmaklarını hissediyorum. Bugün ayağa kalkmaya çalıştım ama beceremedim. Ağırlığımı verirken dengemi sağlamakta zorlandım."

"Peki parmaklarını oynatabilir misin?" Asaf genç kadının ayaklarına bakarken dikkatle bir hareket olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Gülüm az da olsa parmaklarını kıpırdattığında Asaf rahat bir nefes alarak genç kadına gülümsedi.

"Sonunda... Zaten bedensel bir sorununun yok senin, tamamen psikolojik. Kaza çok kötüydü, Gülüm. Seni hastanenin önünde gördüğümde korkudan öleceğimi sandım. Hayattaki tek neşe kaynağımı kaybettim sandım." Asaf'ın sesi duygusallaşırken Gülüm ona anlayışla bakmaya başladı. Yıllardır yanında olduğu adamın çektiği yalnızlığın en büyük şahidiydi. Konağa geldiğinde yaşadıkları olaylar sonucu neden yalnız kaldığını da anladı. Asaf belki farkında değildi ama babası Osman Bey'in bakışlarını kendisi görebiliyordu. O bakışlarda büyük bir hasret saklıydı. Hem Güler annesine bakarken hem de Asaf'a bakarken gözleri fark edilebilir bir şekilde yumuşuyordu.

"Benim artık gitmem gerekiyor Asaf, birkaç hafta içinde yurtdışına gitmem gerekiyor. İstemesem de ablam benimle ilgileneceğini mesaj olarak attı."

"Ama sen ablanla konuşmuyordun." Gülüm üzgün bir şekilde başını kucağında başladığı ellerine çevirdi. "Evet, onu affedemiyorum. Onu affedemiyor olmak tek akrabam olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ne kadar kızsam da o benim tek ailem."

"Sen nasıl istersen, her türlü yardımı yapacağımı biliyorsun. İş ko-

nusunda da sıkıntı çekme, her türlü sponsorluğa hazırım." Gülüm hafif gülümseyerek ona baktı.

"Bunun için karından izin alman gerekmiyor mu?" Asaf onun ne demek istediğini anlamamıştı. Genç kadın tek kaşını alaycı bir şekilde yukarı kaldırarak gülümsedi.

"Sana sordum, Melek senin benim için yatırım yapmanı istemezse ne olacak?" Başını iki yana sallayan Asaf karşısındaki kadının alaycılığına aynı şekilde karşılık verdi.

"Merak etme, benden önce o sana yardım edecektir. Malum kocasından çok kumasını düşünüyor." Gülüm duydukları karşısında tiz bir kahkaha atınca Asaf'ın yüzü düştü. Bir elini yukarı kaldırarak omuzundan aşağı dökülen saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. Asaf ona *ne* der gibi bakıyordu.

"Biliyor musun Asaf, çok şanslı bir adamsın. Şimdi farkında olmasan da ileride bu dediklerimi anımsayacaksın. Şimdi şu boşanma işini halledelim. Ailene ne zaman söyleyeceksin?" Asaf elini saçlarına daldırarak geriye doğru yatırdı.

"Bu zor olacak, haberin olsun. Bizim ailede boşanma yoktur."

"Saçmalama Asaf, ben seninle evli kalamam. Hem hâlihazırda bir gelin de varken bana ne gerek!"

"Şaka yapmanın sırası değil Gülüm, buraları az da olsa sen de biliyorsun. Ama ben halledeceğim. Bana biraz zaman ver yeter."

"Sana iki hafta süre veriyorum. Bunu iyi değerlendir, Asaf. Ayrıca bana bilet alabilir misin?" Asaf ona üzgün bir şekilde bakarken odanın kapısının tıklatılmasıyla Güler Hanım içeri girdi. Genç adam gergin bir şekilde annesine bakarken Gülüm'ün boğazını temizlemesi dikkatini ona yöneltti. Genç kadın yattığı yerden işaret ederek Asaf'a annesine boşanacaklarını söylemesini istiyordu.

***

Sabahın erken saatinde gözlerini araladığında hâlâ loş olan dışarıdan içeriye sızan sokak lambasının parıltısı odasının perdelerinden içeri süzülüyordu. Üzerindeki örtüyü açarak ayaklarını yataktan aşağı sarkıttığında soğuk zemin ürpermesine neden oldu. Gerinerek yataktan

kalktıktan sonra birkaç adım kenarda duran yünlü potinlerini ayağına geçirerek odasının kapısına yöneldi. Kapıyı açtığında gıcırdayan menteşelere bıkkınlıkla bakarken kimseyi uyandırmamak için kapıyı açık bırakarak mutfağa yöneldi. İçinden de söylenmeden duramadı. Mutfaktan bir fırça ve kâseye koyduğu sıvı yağı da yanına alarak kapının menteşelerine sürmeye başladı. Sürdükçe de birkaç gündür kendisini aramayan kocasına saydırmakla meşguldü. Sınavlar bittikten sonra köye gitmeye karar vermişti ama Gökçe için kalması gerekmişti. Annesi ve babası burnunda tütüyordu. İki hafta olmuştu ve bugün Gökçe'yi doktora götüreceklerdi. Asaf'ın gelmesini bekliyordu ama gelmemişti. Gelmediği gibi telefon da etmemişti. Kapıyı hafif ileri geri hareket ettirerek menteşeleri kontrol ettikten sonra elindekileri bırakmak için mutfağa geri döndü. Hava henüz aydınlanmadığı için yeniden yatağına geçerek uyumaya çalıştı.

Birkaç saat sonra hava iyice ışıdığında Melek'in gözlerinden uyku damlıyordu. Daha fazla yatakta kalmak istemeyerek kahvaltı hazırlamak için kalkarak odasından çıktı. Ağır bir şekilde hareket ederken diğerlerini uyandırmamak için oldukça sessiz hareket ediyordu. Kapı zili çalınca hızlı davranarak kapıya yöneldi. Gözden baktıktan sonra sevinçle kapıyı açıp gelen kişinin boynuna atıldı.

"Amcacım, hoş geldin."

"Hoş bulduk güzelim. Nasılsın?" Yağız erkenden gelerek Gökçe ve Melek'le birlikte hastaneye gidecekti. Genç kızın ameliyat olması için gerekli tetkiklerin yapılmasını sağlayacak ve en erken ameliyat tarihini alacaktı. Melek kapıyı kapatacağı sırada kapı arasında gördüğü ayakla duraksadı. Kaşları çatılarak ayağın sahibine baktığında Vedat'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"Senin ne işin var burada? Sen niye geldin?" Vedat kaşlarını çatarak genç kıza baktı.

"Ne demek ne işin var? Sizinle doktora geleceğim. Sonra da birkaç günlüğüne köye gireriz. Asude anne seni çok özledi." Melek annesinin adını duyunca duygulandı.

"Annem nasıl, Vedat? Bebekler iyi, değil mi?"

"Merak etme, başında baban varken annene bir şey olmaz." İkilinin

konuşması açılan kapı sesi bölerken elleri gözlerinde uyku sersemi odasından çıkan Gökçe ellerini gözlerinden çekerken,

"Yenge biri mi geldi?" diye sordu. Gözlerini araladığında kendisine dikkatle bakan gözlerle gözleri birleşmişti. Yutkunan genç kız utanarak bakışlarını çekerken kendisini hayranlıkla izleyen gözlerin sahibine bakamamıştı. Arkasını dönerek hızla odasına giren genç kız deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak hemen üzerini değiştirdi. Vedat'ın dalgın dalgın kapanan kapıya baktığını gören Melek, genç adamın önüne geçerek gözlerini ona dikti.

"Hayırdır Vedat, nereye bakıyorsun?" Vedat anında toparlanıp ablasına baktı. Genç kızın yanağından hafif makas alarak, "Nereye olacak, sabah hurisine" dediğinde Melek gülmemek için kendini zor tutmuştu.

"Orada huri ararken bir nuri bulmayasın sonra? Gözlerine dikkat et genç adam, sonrasına karışmam bak."

"Abla ben ona zarar verecek en son kişi bile olamam. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim bilmem önemli değil. Önemli olan Gökçe'nin huzursuz olmaması, bu yüzden bakışlarına dikkat et." Vedat yüzünü asarak mutfağa yöneldiğinde çay çoktan hazırdı. Masayı hazırlamaya başladığında Zeynep Hanım da kalkıp onlarla kahvaltı etmek için yerine geçti. Bir süre sonra Gökçe odasından çıkarak mutfağa geldiğinde çekinerek onlara selam verip yerine oturdu. Yağız, Gökçe'nin hareketlerini dikkatle izlerken yeğenine baktığında onun kaçamak bakışlarını da keşfetti. Vedat'ın genç kıza attığı kısa bakışlardan onun neden gelmekte ısrar ettiğini anlamasına neden oldu.

"Asaf da gelecekti ama son anda hastaneye gitmesi gerektiği için gelemedi. Köyde salgın var galiba. Aynı şikayetlerden bir sürü kişi hastaneye gelmeye başladı."

"Anlıyorum. Yengem neden gelmedi, amca?" Yağız'ın yüzü gelen soruyla asılmıştı. Yaren birkaç gündür hastaydı ve hasta karısı normal halinden daha inatçı oluyordu.

"Yaren'in biraz kırgınlığı var. Üstelik haftaya da doktorlar gecesi var biliyorsun. Bu yıl onu götürmek istiyordum ama yine sen gelmek zorunda kalacaksın. O yüzden köyde fazla kalamazsın." Melek başını anladım der gibi sallayarak kahvaltısına devam etti. Acele yapılan bir

kahvaltı sonrası grup hastaneye doğru yola çıktığında Vedat'ın sürdüğü arabanın içinde sessizlik hâkimdi.

"Korkuyor musun?" Gökçe, yengesine bakarak gülümsedi. "Hayır, nasılsa kaybedecek bir şeyim yok."

"Bu şekilde konuşmamalısın canım, bunca sıkıntı seni ürkütüyor olmalı." Gökçe gergin olan yengesinin elini kavrarken Yağız'ın sözleriyle herkes şoke oldu.

"Dün adliyede Asaf'ı gördüm. Sanırım Gülüm boşanmak istemiş." Vedat yanında duran Yağız'a kısa bir bakış atıp yeniden önüne dönerken Melek duyduklarının şaşkınlığıyla donup kaldı.

"Melek beni duyuyor musun, canım? Asaf ve Gülüm dün boşanmak için evrakları avukata vermiş. Sanırım ilk duruşmada boşanacaklar."

"Bu saçmalık, Asaf nasıl böyle bir şeye izin verir. Onu nasıl yarı yolda bırakır." Melek öfkeyle konuşurken Yağız yeğenine ters ters bakarak,

"Saçmalama, Melek! Boşanmak isteyen Asaf değil, Gülüm'dü. Ayrıca onların neden evlendiği ya da boşandığı bizi ilgilendirmez. İkisi de koca insanlar."

"Koca insanlar mı? Bu topraklarda boşanmanın söz konusu olmadığını bilmiyorlar mı?"

"Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Hem bu durumda ne senin ne de başkasının bir suçu var. Ben seni bilirim, kendini suçluyorsun ama bu senin suçun değil." Melek amcasını dinlerken ona hak verse de elinde değildi. Hasta olan bir kadının yalnız kalmasını istemiyordu. Derin bir *oh* çekerek başını cama yasladı. Vedat'ın kendisini izlediğini biliyordu.

"Konaktakiler bu duruma ne dedi?" Melek dayanamayıp sordu:

"Tahmin edeceğin gibi yer yerinden oynadı. Özellikle Osman Bey çok sinirlendi. Güler Hanım sanırım Asaf'la konuşmuyor. Ama yakında sakinleşirler." Genç kızın duyduklarıyla içi acıdı. Anlaşılan kocası yine tek başına kalmıştı. O konakta sırtını dayayacak kimsesi yoktu. Gözlerindeki üzüntüyü saklamak için bakışlarını kaçırırken Gülüm'ün sözleri kulaklarında yankılandı:

O, hayatımda gördüğüm en yalnız kişiydi Melek, onu yalnız bırak-

ma... Ben gideceğim, bu kaçınılmaz ama sen onun yanında kalmalısın. Onun senden başka güvenecek kimsesi kalmayacak. Onu bırakma! Sana ihtiyacı var.

Genç kız sol gözünden aşağı süzülen yaşı hızla silerken içinin acısını yüreğine kadar hissediyordu. Kendisi de yalnızlığı küçük yaşta tatmıştı. İnsan nereye bakacağını, nasıl davranacağını şaşırıyordu. Birinin gözünden sakınmak için hep içinden en iyi saklanacak yeri bulmaya çalışırsın ama asla gözleri keskin şahinlerden kaçamazsın. Amcasının sorularını duymazlıktan gelen genç kız dayanamayarak elindeki telefonun mesaj kısmına girdi.

"Neden gelmedin?" Melek sitem eder gibi mesaj çekse de tek amacı genç adamın kafasındaki düşüncelerin dağılmasıydı. Kısa bir süre bekledikten sonra karşıdan mesaj geldi.

"Beni mi özledin?" Melek aldığı cevapla istem dışı gülümserken parmakları çalışmaya başladı.

"Ne özleyeceğim seni, kardeşinin yanında olursun diye sordum."

"Anladım, iki hafta daha gelemem." Melek aldığı cevapla kaşlarını çatarken arabanın sarsılmasıyla elindeki telefonu çantasına attı. Hastanenin önünde inen kızlar arabayı park eden Vedat ve Yağız'ı beklemeye başladı. Park alanı dar olduğu için birinin komut vermesi gerekiyordu. İkili yanlarına geldiğinde hastaneye giriş yaptılar. Yoğun bir muayene onları bekliyordu.

***

"Canım, hazırlandın mı?" Melek kendisine seslenen yengesine odaya girmesini söylerken Yaren kapıdan içeri girmiş ve öylece hayranlıkla genç kıza bakmaya başlamıştı. Melek yengesinin kendisine diktirdiği balon kollu, belden oturtmalı uzun yeşil elbisesinin içinde bir içim su gibi görünüyordu. Gözlerine çektiği sürmesi gözlerinin rengini daha belirgin yaparken kehribar gözleri daha da parlak göstermişti.

"Nasıl olmuşum, yenge?" Yaren hayranlığını gizleyemeyerek,

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden birisin, canım. Büyükçe güzelleştin. Babanın üzerine titremesi normal, seni kimseyle paylaşmamasını anlıyorum şu anda."

"Yenge yapma, bunu kapısında ayılıp bayılanlar olan kadın mı söylüyor. Unutuyorsun galiba, güzelliği dillere destan olan sensin, ben değil. Şu ev halinle bile oradaki kokoşlara el öptürüşün sen. Amcam seni bu yüzden götürmüyor, değil mi?"

"Ah hayatım, egomu tatmin ettiğin için teşekkür ederim. Bak sana ne getirdim." Yaren elindeki paketi genç kıza uzatırken Melek merakla paketi açmaya başladı. İçinden çıkan siyah üzerine gümüş üzeri çiçek desenli yüksek topuklu ayakkabıları eline aldığında gözleri parlayarak yengesine baktı.

"Yenge bunlar çok güzel." Yaren genç kızın uzun dalgalı saçlarını okşayarak hüzünle konuştu.

"Her kadını güzel günlere taşıyacak ayakkabıları olmalıdır. Onlardan birini sana armağan ediyorum... Bu ayakkabılar seni güzel bir geleceğe taşısın."

"Yenge!" Genç kız hıçkırarak yengesine sarılırken gözlerindeki sürme yanağına doğru akmaya başladı. Yaren genç kızın yanaklarındaki boyaları silerken bir yandan da gülümsüyordu.

"Benim kızım da bir gün senin kadar güzel olacak mı?" Melek az önceki ağlamasına inat geniş bir şekilde gülerek yengesine baktı.

"Annesi bu kadar güzel olan bir çocuk nasıl çirkin olsun?"

"Daha hazırlanmadın mı, geç kalacağız?" Yağız odaya girdiğinde Yaren genç kızın akan makyajını temizliyordu. Yeniden sürme çekilen gözler eskisinden daha güzel görünüyordu. Yağız yeğenini gördüğünde olduğu yerde ona gururla bakarak gülümsedi.

"Çok güzel oldun, hayatım. Bu gece benden ayrı durmayacaksın ona göre." Melek amcasına gülerek yanına gitti. Elindeki ayakkabıları amcasına göstererek,

"Bak amca, bunları bana yengem aldı. Çok güzeller, değil mi?" Yağız aldığı hediyeyle sevinen yeğenine bakarken içinde buruk bir kırgınlık yaşadı. Küçük bir hediye bile yeğenini bu kadar mutlu ederken onun içinde kalan çocukluk sevincini dışa vurmasına neden oluyordu.

"Hadi gidelim artık, bizi bekliyorlar." Melek şüpheyle amcasına bakarken Yağız arkasını dönerek kapıya yöneldi. Yaren'in dualarıyla evden ayrılan ikili sessiz bir şekilde davetin olacağın adrese doğru yola

çıktılar. Melek'in bu toplantı sonrası yemeğe ikinci katılışı olmasına rağmen hâlâ tedirginliği devam ediyordu. Sabah amcasının katıldığı doktorlar toplantısından sonra akşam yemek daveti veriliyordu. Elleri kucağında birleşirken tırnaklarıyla oynamaya başlamıştı. "Bu kadar gergin olma, canım, geçen yıldan daha az kişi katılacak bu sefer. Daha çok yeni mezun olanlarla yeni doktora alanlar katılacak."

"Demek ki yeni ukalalar olacak." Melek kendini tutamayıp karşılık verince Yağız gülümseyerek başını salladı. "Haklısın, bunca yıl okuduktan sonra mesleğin kıymetini bilmeyecek olanlar ukala davranmaya bayılıyor. Önemli olan mezun olmak değil canım, işini severek yapmak." Melek parmağındaki yüzüğe tutarak cesaret kazanmaya çalışıyordu. Geçen yıl kendisiyle ilgilenenlerin yüzlerini görmek istemiyordu. Ama bu yıl bir fark vardı... Parmağındaki yüzük onun koruyucusu olacaktı. İçinden Asaf'a daha büyük yüzük takmadığı için söylenmeye başladığında araba fren yaparak durdu. "Geldik canım, hadi sen in ben de arabayı park edip geleyim."

"Ama amca."

"Merak etme, hemen şuradayım. Hem uzağa park edecek olsaydım seni yalnız bırakır mıydım?" Melek amcasının dediğini yaparak arabadan indiğinde birden ürperdi. Hava oldukça soğuktu. Üzerindeki kalın kaşeden bile soğuk hissediliyordu. Birkaç dakika yalnız bekledikten sonra yanından kendisine merakla bakıp geçenlere aldırış etmemişti. Amcası gelince koluna girerek binaya doğru ilerlemeye başladılar.

"Çok kalacak mıyız, amca?" Melek'in sorusu Yağız'ı güldürdü.

"Daha içeri girmedik, sen gitmekten bahsediyorsun."

"Ne yapayım amca, elimde değil."

"Merak etme, bu gece senin eğlenmen için elimden geleni yapacağım."

"Sen o yeni yetmeleri benden uzak tut, başka bir şey istemem." Yağız gülerek Melek'in duyamayacağı bir sesle mırıldandı.

"Onu da damat bey düşünsün. Ben köşemde izlerim."

"Efendim, amca?"

"Yok bir şey hayatım, erken çıkarız diyordum." İkili üzerlerindeki kabanları görevliye vererek alana girdiklerinde Melek iyice gerildi. Ol-

dukça kalabalık olan davette kadınlar şıklık yarışına girmişken erkekler aynı kalıptan çıkmış gibi takım elbise papyondu. Amcasına dönerek gülümseyen Melek,

"İyi ki papyon takmadın amca, yoksa seni bırakıp eve dönerdim," dedi. Yağız kendisiyle şakalaşan yeğenine kısa bir bakış atarken az ilerdeki grupla konuşan genç adama gözleri takıldı. Sırtı dönük olsa da kendisini hemen belli eden genç adamın tepkisini kaçırmamak için dikkatle onu izliyordu.

***

"Şiştt şu kıza baksana sence de nefes kesici değil mi? Onu bu camiada ilk kez görüyorum, kim acaba?" Asaf doktorlar toplantısından sonra arkadaşlarının zoruyla katıldığı kutlama yemeğine sıkıntıdan patlıyordu. Bir an önce konağa dönüp Gülüm'ün yanında olmalıydı. Onu bu karışık zamanda ailesiyle birlikte yalnız bırakmak istemiyordu. Gözleri etrafa bir şey arar gibi bakınırken zamanın geçmesini ve hemen oradan ayrılmayı düşünüyordu. Arkadaşının sözleriyle bakışları onun baktığı yere döndü. Bir an hayal gördüğünü sanan genç adam başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Hayır, hayal değildi. Günlerdir doğru düzgün görmediği kız tam karşısındaydı. Üstelik herkesin ağzının suyunu akıtacak bir güzellikle... Öfkeyle dişlerini sıkarken kızın yanına gelen adamı görünce duraksadı.

"Şu Yağız Aksoy, değil mi? Onun karısının çok güzel olduğunu duymuştum ama bu kadar genç olduğunu bilmiyordum. Şanslı adam vesselam!" dediğinde Asaf arkadaşının sözlerine daha fazla dayanamayıp sert bakışlarını ona çevirdi.

"Sözlerine dikkat et, o gördüğün Yağız doktorun karısı değil, yeğeni!" dedi. Genç adam Asaf'ın sert sözleri karşısında şaşırsa da bir şey söylememişti. Gözleri yeniden karşısındaki güzelliğe kayarken derin bir rahatlama yaşamış gibi nefes alıp gülümsedi.

"Oh bu iyi işte, kız bir içim su!"

"Kes sesini artık! Hakkında konuştuğun kız benim karım, ayağını denk alırsan arkadaşlığımız devam eder!" Asaf'ın öfkesi burnunda Melek ve Yağız'a doğru ilerlerken arkasından şaşkın bir şekilde bakan arkadaşının ne düşündüğünü hiç umursamamıştı."

38. BÖLÜM

Genç kız sıkıcı kalabalıkta gözlerini gezdirirken içine yerleşen garip bir hisle yüzünü çevirmiş ve genç adamla göz göze gelmişti. Melek dikkatle kendisine doğru gelen adamı izlerken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir türlü bakışlarını kendisine doğru gelen genç adamdan ayıramıyordu. Öyle ki onun bakışlarından ilk kez korkmaya başlamıştı. O mavi gözleri karanlık gecede görünen okyanuslara dönmüş, iyice koyulaşmıştı. Yutkunan genç kız farkında olmadan amcasına bir adım yaklaşmış, onun koluna tutunmuştu. Yağız genç kızın yüzüne baktığında bakışlarının yönü onun baktığı kişiye çevrildi. Yüzüne oluşan gülümsemeyi saklamak oldukça güçtü. Asaf hedefine ulaştığında göz temasını kesmediği genç kıza yaklaştıkça içindeki kızgınlık değişik bir hisse dönüştü. Melek gerildikçe amcasının kolunu sıkarken Yağız bir elini onun elinin üzerine koyarak sakinleşmesini istedi.

Melek ne yapacağını bilmez bir şekilde amcasından yardım isterken bulundukları ortamda rezalet çıkmaması için sakin kalmaya çalışıyordu. Asaf ikilinin yanına geldiğinde içindeki fırtınaya inat sakin bir ses tonuyla, "İyi akşamlar!" diyerek onlara selam verince Melek o gözlerdeki ifadenin göründüğünden daha farklı olduğunu biliyordu. Asaf bir süre karısının güzelliğini su gibi içerek gözlerini şenlendirirken bakışları Yağız'a dönerek keskin bir sesle konuştu.

"Karımı buraya getireceğinden haberim yoktu, amca bey!" Yağız genç adamın sözlerinin sonunda ses tonunun vurgusuna karşılık gülümsedi.

"Haber alabilmek için aramak gerekir, değil mi damat bey?"

"Benimle oynamayın, Yağız Bey. Karımın böyle bir ortamda bulunmasına izin vereceğimi de nereden çıkardınız?"

"Senden izin almamı gerektirecek bir şey olduğunuz sanmıyorum. Şimdi izin verirsen..." Asaf, Yağız'ın konuşmasını bölerek imalı bir şekilde gülümsedi.

"Madem karımı buraya kadar getirdiniz, o zaman kocasına eşlik etmesi daha doğru olur." Elini genç kıza doğru kaldıran Asaf Melek'in gözlerindeki şaşkınlığa içten içe gülmeye başladı. Çektiği sürme gözlerini daha ön plana çıkardığı için Asaf hayranlığını saklamakta zorlanıyordu. Melek kısa bir süre amcasına bakmış, onun tek gözünü kırpmasıyla şaşkınlığı daha da artmıştı. Asaf'ın ne kadar ileri gideceğini merak ederek kolundaki eli çıkararak bir kolunu yeğeninin ince beline dolayıp onu kendine çekti. Asaf'ın çene kaslarının oynamasından dişlerini sıktığı belli oluyordu.

"Melek benim kavalyem olarak geldi, bu yüzden onu sana veremem." Asaf bir Yağız'a, bir de karısının belinde olan ele bakarken içinde kopan fırtınaya şaşırarak genç kızı hızla kendisine çekti. Melek ne olduğunu anlamadan kendisini Asaf'ın kollarında bulurken kulaklarına dolan sesle ürperdi.

"Kendine kavalye istiyorsan Yaren yengeyi getirseydin, Melek benim kavalyem olacak. Şimdi izninizle..." Melek daha ne olduğunu anlamadan kendisini pistin ortasında Asaf'ın kollarında dans ederken buldu. Bir süre sessizce dans eden ikili Asaf'ın gözlerini kısarak Melek'e bakmasıyla ortamı germişti. Melek daha fazla dayanamayıp,

"Bana öyle bakmayı keser misin?" diye söylendi. Asaf hafif gülümseyip imalı bir şekilde tek kaşını yukarıya kaldırdı.

"Nasıl bakıyormuşum sana?"

"Suçluymuşum gibi..."

"Değil misin?"

"Değilim... Buraya amcamla geldim ama senin şu yaptığına bak." Asaf başını iki yana sallarken onları izleyen gözleri görünce sinirlendi. Karısına değen her bakış içini alev gibi yakarken dudaklarından çıkan sözlere mani olamadı.

"Bir daha gözlerine boya sürme!" Melek onun sözleriyle duraksadı.

Dans etmeyi bıraktığında Asaf da onun karşısında durmuş genç kıza bakıyordu. "Gözlerimin nesi var? Hem ben arada da olsa sürme çekmeyi seviyorum."

"İlla sürmek istiyorsan evde sür, dışarıda sürme. Herkes sana bakıyor." Melek onun bu sözlerine şaşırarak fark etmeden etrafına bakınmaya başladı. Kendilerine dönen meraklı bakışları fark ettiğinde gözlerini genç adama çevirdi. Melek güzel olduğunu elbette biliyordu ama bu kadar dikkat çekecek ne olduğunu hiç anlamamıştı. Asaf'ın kendisine bakışlarının farkına vardığında içine yerleşen meraka engel olamadı.

"Bana o şekilde bakma, seni duyan da beni kıskandığını zanneder." Asaf genç kızın gülümsemesindeki alayı görüce hiç duraksamadan cevapladı:

"Karımı kıskanamaz mıyım? Bunda yanlış olan ne?" Melek gelen itirafa küçük bir kahkaha atarken Asaf kaşlarını çatarak ona baktı.

"Komik olan ne?" Melek kendisine hakim olamıyordu. Asaf'ın sözleri nedense komik geldi. Dışarıdan bakınca Asaf gibi birinin kıskanması gerçekten komikti. Birden aklına dank eden şeyle gözleri kocaman açıldı. O kehribar gözleri genç adamın gözlerine dikerken Asaf onun neye bu kadar şaşırdığını anlamaya çalışıyordu.

"Kıskandın..." Genç kızın fısıltı gibi çıkan sesini bölen yabancı ses ikilinin dikkatini çekti.

"Oo, Asaf Bey, bizi bu güzel bayanla tanıştırmayacak mısın?" Asaf samimi olmadığı sınıftaki arkadaşlarından birinin sesini duyunca gerildi. Gözlerini kısarak karısını dikkatle inceleyen adamın önüne geçerek genç kızı onun gözlerinin önünden çekti.

"Senin tanışman gereken biri değil. Gözlerine dikkat edersen hayrına olur." Melek, Asaf'ın ses tonundan hoşlanmamıştı. Sesi ilk kez bu kadar öfkeli çıkıyordu. "Ne bu celal kardeşim, sadece tanışmak istedik." Melek etrafa bakındığında birkaç kişinin kendilerini izlediğini gördü. Olayın büyümesini engellemek için Asaf'ın arkasından çıkarak kendisiyle tanışmak isteyen gruba göz gezdirdi. Asaf'la tartışan adama baktığında kocasının neden sinirlendiğini anlayabiliyordu. Adamın gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmamıştı. Sesini olabildiğince düz tutup soğuk bir şekilde adamın gözlerine baktı.

"Merhaba, benim adım Melek Arıkan!" dediğinde Asaf'ın bakışları

hayranlıkla başı dik duran genç kıza çevrildi. Melek kendisine bakan Asaf'a göz ucuyla baktıktan sonra devam etti: "Ömer Asaf'ın karısıyım, siz kimsiniz?" Adam genç kızın son sözleriyle şaşırırken bakışları hızla Asaf'a döndü. "Evlendiğini bilmiyordum." Melek diğer insanlara döndüğünde hayranlıkla kendisine bakanların yanı sıra öfkeyle bakanların olduğunu da görünce duraksadı. Özellikle aralarında kendisinden hafif kısa kızıl saçlı kızın bakışlarından hiç hoşlanmadı. İstem dışı Asaf'a daha da yaklaşırken genç adam onun bu davranışını fark edince bir elini karısının beline dolayarak daha da yakınına çekti. Asaf tebrikleri kabul ederken kızların yarım ağız tebriki Melek'in gülümsemesine neden oldu. Dudaklarını genç adamın kulağına yaklaştırarak fısıltıyla,

"Şu kızıl senin kırığın mı? Beni öldürecek gibi bakıyor" dediğinde Asaf kısa çaplı bir şaşkınlık yaşadı. Kulağının dibindeki ılık nefesin etkisi genç adamın üzerinde oldukça etkili olmuştu. Bakışlarını Melek'in yüzünden çekemezken yanlarına gelen Yağız havanın dağılmasını sağladı.

"Yağız Hocam, nasılsınız? Sizi burada görmeyi beklemiyorduk." Genç doktorlardan biri hemen Yağız'ın yanında bitti. Diğerleri de kendisinden kıdemli olan Yağız'a saygıda kusur etmiyordu. Birçoğu onun hizmet verdiği hastanede asistanlık yapacağı için ona yaklaşmanın yollarını arıyordu. Ellerindeki fırsatı kullanmak isteyenler elbette vardı ama Yağız'ın iş konuşacak hali yoktu. Bakışları Melek'e kayarken genç kızın utanarak başını eğmesi hoşuna gitmişti. Yeğeni kocasının yakınlığı karşısında amcasından utanıyordu. Asaf'ın belindeki elini tutarak kendisinden uzaklaştırırken genç adam Melek'e ters ters baktı. Melek amcasını işaret etse de Asaf'ın umurunda değildi. Genç kıza yaklaşarak kulağına,

"Sen benim karımsın, kimseden çekinecek değilim" dese de Melek ona aldırmadı.

"Yağız Bey, siz tanışıyor musunuz? Ömer Asaf da sizin memleketten. Sizin kadar olmasa da oldukça başarılı bir genel cerrahtır." Yağız gülümseyerek Ömer Asaf'a bakarken genç adam bakışlarını ondan çekmemişti.

"Öyle mi? Başarılı olduğuna eminim." Yağız daha ne söyleyecekle-

rini merak ederek sustu. Asaf onun ne yapmaya çalıştığını anlayamazken Yağız elini Melek'e uzatarak,

"Karınızla bir dans yapmama izin verirsiniz herhalde? Benimle gelen bayanı kaptırdım da." Asaf dişlerini sıkarken Melek gülümseyerek amcasına elini uzattı. Arkadaşları gözlerinin önünde cereyan eden garip olayı anlamaya çalışırken Asaf homurdandı:

"Elbette fazla sürmesin ama" dedi. Arkadaşlarını bundan cesaret alarak, "Bir sonraki dansta bize de eşlik etmesine müsaade edersin. Yoksa sadece hocalara mı izin var?" Asaf daha fazla dayanamayıp sözlerinin ne yöne kaydığını algılayamayacak kadar art niyetli adamın boğazına yapışarak onu duvara savurdu.

"Sözlerine dikkat et. Sen kendini onunla bir mi tutuyorsun? Karımın amcasıyla dans etmesinde bir sakınca yok ama senin gibi şerefsize yakın olmasına izin vermem." Asaf omuzuna dokunan elle öfkeli bakışlarını elin sahibine çevirdi. Yağız adamı bırakmasını sessizce izlerken kendilerini izleyenlere aldırış etmemeye çalışıyordu.

"Karımı buraya getirirken aklından ne geçiyordu, amca bey?" Asaf öfkesini Yağız'a yönlendirdi. Melek ikili arasında daha fazla gerginlik olmaması için aralarına girerek,

"Amca lütfen, rezil oluyoruz" dedi. Asaf'a bakışlarını çevirerek bir elini göğsüne koyup,

"Yeter artık Asaf, saçmaladığının farkında mısın? Lütfen buradan gidelim." Melek gerginliğin uzamaması için aklına gelen ilk şeyi söyledi. Ayrıca bakışları sürekli kocasına yiyecek gibi bakan kızıl kadına kayıyordu. Daha fazla dayanamayıp kocasından aşağı kalır bir yanı olmadığını belli etti.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" Asaf karısının hedef aldığı kıza bakışlarını çevirdiğinde kendi sınıfından olan Betül'le göz göze geldi. Melek bunu fark edince kaşlarını çatarak Asaf'a baktı.

"Peki sen neye bakıyorsun öyle? Çok istiyorsan bayanın yanına gidebilirsin. Nasıl olsa geldiğinden beri gözleriyle seni yiyordu." Asaf şaşkınlıkla genç kıza bakarken Betül'e kısa bir bakış atıp duraksadı.

"Hiç üste çıkmaya çalışma Melek Hanım, daha benden izinsiz buraya gelmenin hesabını vereceksin." Melek omuzunu silkeleyerek arkasını dönüp çıkışa doğru ilerledi. Yağız yeğeninin baskın karakte-

rine hayran kalırken saygısından ödün vermeyerek kocasını alt etmeyi başarmasını neredeyse alkışlayacaktı. Genç adam Melek'in ardına düşmeden önce az önce tartakladığı adama dönerek, "Bu iş burada bitti sanma, karıma saygısız bakışlarının hesabını vereceksin" dedi.

Aydınlık ortamdan karanlık sokağa çıkan genç kız derin bir soluk aldı. Soğuk havayı aniden ciğerlerine çektiğinde nefesi kesilmiş bir şekilde öne doğru eğildi. Soluk almak hiç bu kadar acı olmamıştı. Asaf karısının yanına vardığında hızla onun yüzünü avuçlarının arasına alarak başını yukarıya kaldırdı. Melek ne olduğunu anlayamasa da Asaf onun nefes almasına yardım etmeye çalışıyordu. Melek ilk kez böyle oluyordu ve bu durum can yakıcıydı.

"Sakinleş biraz, hadi yavaş yavaş nefes almaya çalış." Melek konuşacak durumda değildi. Kaldı ki aldığı her soğuk hava boğazını yakıyordu. Melek'in her nefeste acı çektiğini fark edin Asaf, cebinden çıkardığı kumaş mendilini genç kızın ağzına tuttu. Aldığı nefesin biraz olsun ılık olmasını sağlarken bir yandan da onu kendi arabasına doğru yönlendirdi. Melek nereye gittiğini sorgulayacak durumda değildi. Amcasını geride bıraktığı için üzülse de onun bu durumu bilerek kendisini davete getirdiğini az çok tahmin edebiliyordu. Kendisini hiç uyarmamıştı. Ayağındaki topuklu ayakkabılar genç kızın yürümesini zorlaştırırken burkulan ayağıyla Asaf'a dayandı.

"Dikkat et, iyi misin?" Asaf neredeyse üzerine düşecek olan genç kızı sıkıca tutarak arabanın ön koltuğuna oturttu. Bir eliyle ayağını eline alarak telefonunun ışığıyla bileğine bakmaya çalışıyordu.

"Bir şeyim yok benim, acımıyor. Sadece topukları eğrildi."

"Bileğin acımıyor mu?" Asaf emin olmak için genç kızın bileğine baskı uygularken Melek'ten hiçbir tepki gelmemesi ona inanmasına yetmişti. Arabanın kapısını kapatarak direksiyona geçerken Melek sessizce kemerini bağladı. Bu yerden uzaklaşmak için fırsat kolluyordu. Bir süre arabada sessizce ilerleyen ikili sıkılarak radyoyu açtı. Melek kanallar arası gezerken Asaf ona dikkat etmemeye çalışıyordu. Sonunda karar verdiği bir frekansta durup kulaklarına dolan şarkıyı mırıldanmaya başladı. Eski şarkıcılardan Rüya Çağlar'ın *Doktor doktor* şarkısının radyoda çalmaya başlaması kızın gülümsemesine neden olmuştu. Günün anlamına çok uymuştu. Eski bir şarkıydı ama dinlemek iste-

mişti. Asaf bir süre sonra şarkının sözlerini dinledikçe Melek'e arada kaçamak bakışlar atmaya başladı. Kadının her *Doktor doktor baksana* dediği yerde genç adam istem dışı Melek'e bakıp gözlerini kaçırıyordu.

Kırk dakikalık yolculuğun ardından araba Melek'in evinin olduğu binanın önünde durdu. Melek öne doğru eğilerek geldikleri yere baktığında bakışları Asaf'a döndü.

"Buraya neden geldik, ben amcama gidecektim."

"Burası senin evin, amcanın evi değil..."

"Ama evde kimse yok ki? Gökçe de amcam da." Asaf başını sallayarak genç kıza baktı. Arabadan aşağı inerken Melek tereddüt etmişti. Asaf onun tedirginliğini anladığında gülümseyerek genç kıza baktı.

"Ne o karıcım, yoksa benden korkuyor musun?" Melek onun imalı sözleri karşısında omuzlarını dikleştirerek genç adama baktı. "Senden korkmam için bir neden mi var, Asaf Bey?"

"Sence yok mu?" Melek onun önüne geçerek çantasından çıkardığı anahtarıyla giriş kapısını açtı. Evinin kapısına doğru ilerlerken duvarda bulunan düğmeye basarak ara lambanın yanmasını sağladı. Hızlı adımlarla evinin kapısına ulaştığında acele bir şekilde kapıyı açarak eve girdi. Asaf onu takip ederek eve girdiğinde Melek'in çoktan odasına girdiğini gördü. Salona geçerek kanepeye yerleşirken gece olanları düşünüyordu. Melek'in güzel olduğunun farkındaydı ama bu gece salondaki en güzel kız olduğunu düşünmeden edemedi. Arkadaşlarının bakışlarını hatırlayınca yeniden sinirlenmişti. Yerinde duramayarak ayağa kalkan genç adam hızlı adımlarla Melek'in odasının kapısına vardı. Kapıyı çalarken bir yandan da onu uyarıyordu.

"Bana bak, odaya saklanarak kaçacağını düşünme. Bu akşam konuşacağız."

"Saklandığımı kim söyledi?" Melek'in tiz sesi kulağına yankılandığında sinirlenerek hızla odaya girmek istedi ama kilitli kapıya çarparak geriye doğru sendeledi. Melek üzerini değiştirirken ne olur ne olmaz diye kapıyı kilitlediği için içi rahattı. Ama kapı ardından duyduğu sert çarpma sesiyle yerinden sıçradı. Hızla üzerine rahat bir eşofman giyerek kapıya açtı. Asaf'ın karşı duvara yaslanarak burnunu tutması Melek'in endişelenmesine neden oldu.

"İyi misin? Ne oldu, düştün mü?" Melek saf ayağına yatmanın daha doğru olacağını düşünerek ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Bu kapı neden kilitliydi?"

"Üzerimi değiştiriyordum." Asaf öfkeyle genç kıza bakarken dudaklarına değen sıcaklıkla duraksadı.

"Kahretsin!" Melek onun burnundaki elini çekerken kanadığını görünce hızla odasına girip çekmecesinden pamuk alarak dışarı çıktı. Asaf'ın burnuna pamuğu koyarken genç dam hızla banyoya girip kapıyı kapattı. Melek kapı ağzında endişeli bir şekilde beklerken içeriden gelen sesleri dinliyordu. Söylenerek işini yapan Asaf'ın haline üzülse de bir şey demedi.

"Aç mısın? Ben kendime yiyecek bir şeyler hazırlayacağım."

"Çay yaparsan içeriz." Melek aldığı cevapla mutfağa yönelirken Asaf işi bitirerek banyodan çıktı. Kan tam olarak durmasa da tampon yaptığı pamukla onun da önünü kesti. Mutfağa girdiğinde Melek'in masanın üzerine kahvaltılık yerleştirdiğini gördü. Genç kızı baştan ayağa süzerken oldukça sessizdi. Melek'i ilk kez eşofmanla görüyordu. Üzerindeki gri renk takım genç kıza oldukça yakışmıştı. Boğazını temizleyerek varlığını belli etiğinde Melek ona dönerek hafif gülümsedi.

"Amcamlarda kalacağımız için yemek yok, istersen makarna yapabilirim," dediğinde Asaf başını iki yana sallayarak,

"Gerek yok" dedi. Melek ona dikkatle bakarak iyi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Buz vereyim mi? Kanadığına göre sert çarpmış olmalısın."

"Ben alırım, sen işine devam et." Asaf buzluktan kalıp buzu alarak içinden bir tanesini bıçak yardımıyla çıkardı. Kullanılmamış elbezlerinden birini alarak içine buzu koymuş ve burnunun üzerine tutmuştu. Masadan çektiği sandalyeye oturduğunda hâlâ Melek'i izliyordu. Çay suyu kaynayınca genç kız üstü demleyerek yeniden suyun kaynayıp deminin çökmesini beklemeye başladı. Bu sırada da tezgahın üzerindeki dağınıklığı düzenlemeye çalışıyordu.

"Bırak şunları, sonra yaparsın." Melek bakışlarını genç adama çevirdiğinde Asaf ona oturması için işaret etti.

"Neden davete geldin?"

"Yengem rahatsızdı, amcam benim eşlik etmemi istedi."

"Amcan bahane aramış, yalnız da gelebilirdi. Tıpkı benim gibi..."

"İstemedi demek ki... Sen neden bu kadar rahatsız oldun anlayamadım. Sonuçta basit bir davet, kısa bir süre kaldıktan sonra eve dönecektik. Boş yere olay çıkardın."

"Boş yere mi? Adamın ne söylediğini duymadın galiba?" Melek taşmaya başlayan çaydanlığın altını kısık ateşe alırken yeniden yerine oturdu. Konunun uzamasını istemiyordu. Sıkıntıyla nefes alarak karşısında oturan genç adama baktı.

"Konakta durumlar nasıl? Şu boşanma işini acele etmiyor musunuz?" Asaf gelen soruyla gerilse de bir şey söylemedi. Melek onun ifadesinden zor durumda olduğunu anlamıştı.

"Neden boşanıyorsunuz? En azından Gülüm'ün iyi olmasını bekleyemediniz mi?"

"Boşanmayı isteyen Gülüm, ben ona vakti olmadığını söyledim." Melek başını iki yana sallayarak yerinden kalktı. Tezgahın üzerine koyduğu iki bardağa çay doldurarak genç adamın önüne koydu. Ona bakmamaya çalışıyordu.

"Madem boşanacaktınız, neden evlendiniz? Ailenin tepkisini hiç mi umursamadın? Boşanmanın bizim topraklarda kolay olmadığını bilmiyor olamazsın?"

"Belki de bu geleneğin bozulması gerektiğini düşünüyorum." Melek ona şaşkınlıkla bakarken ne söyleyeceğini bilemedi. Sıkıntıyla çayından bir yudum alırken karşısındaki adamın da rahat olmadığını fark etti. Elindeki çaya odaklanan genç adam başını kaldırmadan konuşmasına başladı.

"Bak, beni anlayabileceğini düşünmek istiyorum. Gülüm benim için ailemden önemliydi. Konaktan gönderildiğimde sekiz yaşındaydım. Küçüktüm, neden yatılı okula gönderildiğimi anlamıyordum. Sonradan olanları da anlatmaya ömrüm yetmez. Tatillerde konağa döndüğümde hiçbir şey değişmemişti. Annemi göremezdim. Babam sürekli beni yanında tutuyordu. Babaannem ve Hacer Hanım beni sevmezdi. Garip ki babamın da sevmediğini düşünmeme rağmen onun dediği her şeyi yapardım. Sürekli arazide çalışır akşam konağa döndüğümüzde odamda yemek yediğim için annemi görmezdim. Yıllar sonra konağa

tatillerde de gitmez oldum. En son gidişimde yediğim bir şey dokunduğu için babam beni hastaneye götürmüş, sonra da konağa getirmeden okula göndermişti." Melek dikkatle genç adamı dinlerken ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gülüm'ün dediği gibi, Asaf çok yalnızdı.

"Tıbbı kazandığımda Gülüm ve büyükannesi evime geldiler. Ev işleriyle ilgilenirken bana da aile oldular. Artık konakla bağımı kesmiştim. Sonra o kaza oldu... Gülüm'ün sakat kalmasına neden olan kaza. Bir de üstüne Osman Bey kalp krizi geçirerek felç oldu. Amcam iyi olduğunu söylemişti ama kendi gözlerimle görmek istedim. Zaten doktor olduğumdan beri Hacer Hanım konağa dönmem için sürekli haber gönderiyordu." Asaf birden gülmeye başladı. Sinirimin bozulduğunu Melek anlayabiliyordu. Sessizce, yorum yapmadan Asaf'ın devam etmesini bekleyen Melek çayının ne zaman bittiğini anlamadı. Yerinden kalkarak kendisine çay doldururken Asaf'a kısa bir bakış attı.

"Konağa dönmem gerekiyordu. Osman Bey'e bir şey olursa her şey bana kalacaktı. En azından ben bunu düşünüyordum ama bilmediğim dedemin zaten her şeyi benim üzerime yaptığıydı. Anlayacağın Hacer Hanım bunu öğrendi ve yeğeniyle evlenmem için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Gülüm'ün babaannesi ölünce o da benim gibi yalnız kaldı. Onu o şekilde bırakmama imkan yoktu. Bir unvanı olmadan konağa da götüremezdim. Bir arkadaşımın akrabasını ayarlayarak evlendik. Hem Gülüm yanımda olacaktı, hem de Hacer'in oyunlarından kurtulacaktım. Ama..."

"Ama o oyunlarına devam etti. Kendisi nasılsa kuma olarak geldi. Yatalak bir kadının üzerine yeğeni kuma gelirse sorun olmazdı." Asaf başını sallayarak genç kızı onaylarken birden gülümsedi.

"Ama istediğine ulaşamadı... Tüm hayalleri..."

"Ben ortaya çıkınca bozuldu. Benimle evlenince tüm çabası boşa gitti. O yüzden benimle o kadar uğraştı. Benden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum."

"Normal değil mi? Senden önce ben evlenmeyi düşünmüyordum. Gülüm iyileşip ablasını bulmak için yurtdışına gidene kadar ben de işleri yoluna koymayı umut ediyordum. Ama bir şey istediğim gibi gitmedi." Melek anlayışla başını sallasa da aklına takılan şeyi sormadan edemedi.

"Babana neden Osman Bey diyorsun? Ona *baba* demek bu kadar zor mu?"

"O adam yüzünden ailemden uzakta büyüdüm." Melek bakışlarını kaçırıp sessizce söylendi.

"O adam senin hayatını kurtardı, farkında değilsin."

"Ne dediğini duyamadım." Melek derin bir nefes alarak gözlerini genç adamın gözlerine dikti.

"Babanın seni korumak için konaktan uzaklaştırabileceğini hiç düşünmedin mi? Kendi ağzınla söyledin, baban seni yanından hiç ayırmazmış. Neden hastalandığını öğrenebildin mi?" Asaf, Melek'in sözleriyle yutkunarak ona baktı. Yüzünün ifadesi değişirken genç kız tek kaşını kaldırarak ona bakmaya başladı.

"Bunu düşünmedin, değil mi? Kendine o kadar odaklandın ki seni koruyabilecek tek kişiyi görmezden geldin. Sen nasıl Gülüm'ü korumaya çalıştıysan adam da tek oğlunu hayatta tutmaya çalışıyordu. Bunu ona sormadan öğrenemezsin." Asaf duyduklarıyla dalgınlaşırken ne söyleyeceğini bilemedi. Olabilir miydi? Babası onu korumak için konaktan uzaklaştırmış olabilir miydi? İki kardeşi doğduktan sonra onu göndermişti. Dolayısıyla istenmeyen çocuk olduğunu düşündü. Mantıklı düşünmeye kalktığında ise ailenin soyunu devam ettirecek tek erkek evlattı. Kendisine sinirlenerek yerinden kalktı. Melek onun kendisiyle hesaplaştığının farkına vardığında bir şey söylemedi. Mutfaktan çıkan adamın arkasından üzüntüyle bakarken bundan sonra ne yapacaklarını düşünüyordu. Çayını içmediğini görünce masadan kalkarak toplamaya başladı. Konuşma yüzünden yemek yemedi. İkisine de sandviç yaparak bir tepsiye koydu ve çayları da doldurarak salona geçti.

"Gel hadi, bir şey yemedin. Sonra konuşmamıza devam ederiz." Melek kumandayı alıp televizyonu açarken bir yandan da atıştırıyordu. Asaf onun yanına oturduğunda genç adama kısa bir bakış atıp yeniden yemeğine döndü. Sessizce televizyon izleyen ikili bir süre sonra yorgunlukla kanepede uykuya daldı. Gün aydınlandığında yeni bir güne umutla başlayacaklardı. Her zaman öyle olmaz mıydı? Gecenin örtüsü geleceğin perdesini çekene kadar insanı karanlıkta bırakırdı. Melek sabah kendi geleceğinin perdesini ya kapamak için çekecekti, ya da açmak için... Buna ancak genç kız karar verebilirdi. Genç çiftin başla-

rı yana doğru kayarken ikili farkında olmadan birbirlerinin omuzunda uykuya daldılar.

39. BÖLÜM

Göz kapaklarının üzerinde dolanan gölgeler rahatsız olmasına neden olurken genç adam yavaşça gözlerini araladı. Televizyonda değişen her sahnede ortam bir aydınlanıyor bir kararıyordu. Bu durumdan başı ağrımıştı. Hissettiği ağırlıkla başı sağ tarafında yatan genç kıza dönerken hafif gülümsedi. Melek başını omuzuna yaslamış ve aşağı doğru saçları yüzüne gelecek şekilde uyuyordu. Sol elini ensesine götürdüğünde boynunun sızısını geçirmek için yavaşça ovalamaya başladı. Oldukça yavaş hareket ediyordu. Genç kızın daha rahat uyuyabilmesi için eliyle başını tutarak usulca düzeltti ve kanepeden kalkarak kızın başını yavaşça kırlentlerden birinin üzerine bıraktı. Genç kız hemen dönüp bir elini başının altına koyarken boşta kalan eli kanepeden aşağıya sarkmıştı. Asaf onun üşüyebileceğini düşünerek sessizce odaya gitti ve üzerine örtmek için dolaptan battaniye aldı. Geriye dönmeden önce aklına gelen kırlentle rahat edemeyeceğini düşünerek kendi yastığını da yanına alıp salona döndü.

Battaniyeyi tekli koltuğun üzerine bırakan genç adam kırlenti yastıkla değiştirirken genç kızın uyanmamasına dikkat ediyordu. Sonunda üzerini de örttü, yavaşça yere çökerek genç kızı izlemeye başladı. "Uyurken o kadar masum görünüyorsun ki?" Asaf kendisini tutamayıp sessizce fısıldadı. İçinden gelen sözleri dile getirip dışarı bırakırken garip bir şekilde rahatladığını hissediyordu.

"Bir gün şu inat burnunu yere indireceksin, değil mi? Konağa ilk geldiğin gün beni korkutmuştun. O kadar kararlıydın ki... Kimsenin o cehenneme girmesini istemezken sen gökten düşer gibi önüme düştün. Şimdi sana bakınca o kazanın olduğu günü daha iyi hatırlıyorum. Attan düştüğünde kıpırdamayınca boynunun kırıldığını düşünerek çok

korkmuştum. Belki de hatam o gün seni hastaneye yalnız götürmekti. Yanımıza köyden birini almayı akıl edemediğim için pişman olmam gerekiyordu ama ben değilim. Bu garip değil mi? Konağın bahçesinde bana silah çektiğinde ilk kez korktuğumu hissettim. Ölmekten değil ama seni konağa almaktan korktum. Şimdi ise bu evliliği nasıl devam ettireceğim konusunda düşünüp duruyorum. Ne yaparsan yap, kendi ayaklarınla geldiğin o konaktan ayrılmana izin vermeyeceğim. Yeniden o yalnızlığa düşmeyeceğim." Sessizce kendi kendine konuşan genç adam yutkunarak Melek'in elini usulca avucunun içine aldı. Bakışları genç kızdan eline yönelirken hafif aralanan gözlerden habersizdi. Asaf bakışlarını birleştirdiği ellerine odaklarken yutkunarak üzgünce konuşmaya devam etti.

"Beni bırakıp gitmene izin vermeyeceğim. Yirmi yıl bir sürgün gibi yaşadım. Yapayalnız... Şimdi ilk kez yanımda birinin durduğunu hissederken bunu yapmaya gücüm kalmadı. Üzgünüm ama bu adama dayanmak zorunda kalacaksın. Kim olduğun önemli değil... Ne baban, ne amcan, ne enişten! Kimse karımı benden ayırmaya kalkışamaz. Buna sen de dâhilsin, sevgili karıcım. Kocan gitmene izin vermeyecek." Melek başı yere eğik olan üzgün adama yutkunarak bakarken onun kıpırdamasıyla hızla gözlerini kapattı. Asaf kanepeye iyice yaklaşarak önce genç kızın alnına sıcak dudaklarını değdirdi, sonra da eline başını dayayarak oturur bir şekilde gözlerini kapattı. Melek yanında gözleri kapalı halde uyuyan genç adama bakarken içinin acıdığını hissetmişti. Daha üzerini örttüğünde uyanmış ama gözlerini açmaya cesaret edememişti. Genç adamın fısıltısı kulaklarına dolarken kalbinin atışının hızlanmasına engel olamadı. Yanağından aşağı bir damla yaş akarken düştüğü çıkmazı unutmaya çalıştı. Başarılı olamayınca sessiz damlalarını yeniden aşağı akıtmıştı. Bir süre elinin içindeki sıcaklığın varlığıyla düşüncelere dalarken başını hafif kaldırdı. Uykusunda bile huzursuz olan adamı izlemeye başladı.

"Yeminim var!" Kendi kendine konuşan genç kız düşünceleriyle boğuşurken birden gülümsedi. Kocası onu bırakmayacağını söylüyordu. O zaman bazı şeyleri de kabullenmek zorunda kalacaktı. Melek yeniden yastığa başını koyarken sürekli ekranın ışığının değişmesinden

rahatsız olarak kumandaya uzandı. Fazla hareket etmeden alıp radyo kanallarından birini açtı ve sesini kıstı.

Başını yastığına bıraktığında uyumasına rağmen kendisini hâlâ yorgun hissediyordu. Asaf'ın sözlerini dinledikçe düşünceleri berraklaşıyordu. Elinde bir kıpırdanma hissettiğinde gerildi. Başını Asaf'a doğru çevirerek onun hâlâ uyuduğunu görünce yeniden bakışlarını tavana dikti. Başka şartlar altında olsaydı evliliğinin bozulmasını asla istemezdi. Kim isterdi ki dul olarak yafta yemeyi. Derin bir iç çekerken göğsü hafif yükseldi. Boşta kalan elini ağrıyan alnına koyarken hafif gülümsedi. Aklına babası gelmişti. Her zaman onun annesine olan sevgisi gibi kendisini sevecek bir eşi olmasını diledi. Gözlerini kapattığında içinden dua etmeye başladı. Bu evliliğin bitmesini istediğinden emin değildi. Üstelik üzerine kuma olarak gittiği kadının gerçekten kuması olmadığını bilip de baba evine dönmek düşüncesine dayanabileceğini sanmıyordu. Belki babası gibi bir adam bulamazdı ama daha hamuru mayalanmamış bir adamı kendi yolunda eğitebilirdi. Melek, Asaf'ı kendine eş olarak eğittiği düşüncesiyle neredeyse kahkaha atacaktı. Belki severek evlenmemişti ama bu sevemeyeceğini anlamına gelmiyordu. Bu dünyada sevmeyerek evlenen tek kişi kendisi değildi ya...

Melek düşüncelerle boğuşurken farkında olmadan uykuya daldı. Eli, üzerindeki ağırlıkla uyuşmaya başlasa da aldırmamıştı.

"Nefes al... Hadi tekrar dene ve nefes al. Ben yanındayım... Hadi kızım, nefes al." Genç kız koştukça ciğerlerine dolan havanın içinde bir buz dağına dolaşarak organlarına battığını hissediyordu. Gözleri sisler ardında kendisine seslenen annesini ararken bir türlü ona ulaşamıyordu. Göğsü yükselip alçaldıkça gözlerinden hissettiği acıyla yaşlar akıyordu. "Neredesin?"

"Buradayım, kızım, hadi gel. Yalnız değilsin, korkma!" Melek koştukça bir türlü aradığını bulamadı. Sesler çoğaldıkça genç kızın kafası daha çok karışıyor, ne yöne gideceğini bulamıyordu. Sanki gökyüzünde bulutların üzerinde adım atıyormuş gibi sürekli boşlukta yürüyordu. Sisler ardından kendisine uzatılan eli gördüğünde birden duraksadı.

"Beni bırakma, gitme!" Genç kız elin sahibini göremiyordu. Sesi o kadar boğuk çıkıyordu ki tanımasına olanak yoktu. Bir şey, içinde

yanan bir alev genç kızın elini uzatmasına engel olurken boğuk bir ses geldi.

"Beni bırakma... Yapma... Beni bırakma!" Ses tonu ne kadar boğuk olsa da içindeki acı yüreğinin içini yangın yerine çevirmeye yetmişti. Elini uzatıp uzatmamak konusunda tereddüt yaşıyordu ve uzatılan el her seslenişte biraz daha aşağı iniyordu. Ağır çekimle bir kuyuya düşen kişinin uzatılan eli Melek'e uzanmaya çalışıyor ama karşılık alamıyordu. Melek ileri doğru adım atmaya çalıştığında kulağında yankılanan, 'Geç kaldın!' sesiyle elin sahibi birden çığlıklarla bulutların üzerinden aşağı düşmeye başladı. Melek bağırmak istiyor, ona sesini duyurmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bir eli yakasında kazağını çekiştirirken içinden yankılanan sessiz çığlıkları kimseye duyuramıyordu. Bedenine dolanan çelik gibi kollardan kurtulmaya çalıştıkça sesi yerine geliyordu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akarken kolların sahibinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Bitti kızım, o gitti artık. Ondan kurtuldun... Baban senin yanında... Bak ailen de senin yanında..." Melek hıçkırıklar arasında ağlarken bedenini saran kolların varlığını daha fazla hisseder oldu. Etrafına bakınarak tüm ailesinin orada olduğunu görünce içi biraz olsun rahatladı. Ailesi ve Asaf'ın ailesi oradaydı, peki Asaf neredeydi? Bakışları hızla az önce sesin sahibinin düştüğü yere çevrilirken babasının kulaklarına dolan, "Artık özgürsün, evine dönebilirsin!" sözleriyle kime el uzatmaya tereddüt ettiğini anlamıştı.

Onu tutmamıştı... Düşmesine engel olmamıştı! Geç kalmıştı ve onu ebediyen kaybetmişti. Derin soluklar alırken boğazı yırtılırcasına feryat etmeye başladı. Çırpındıkça babasının kollarından kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Bırak beni, lütfen bırak... Bırak, onu tutmam gerekiyor."

"Artık çok geç hayatım, o gitti."

"Hayır gitmedi... Beni bırakmayacağını söyledi."

"Evet, o seni değil, sen onu bıraktın, Melek. Şimdi evimize dönelim." Melek çıldırmış gibi başını iki yana sallarken hıçkırıklara boğuluyordu. Yüzünde hissettiği temasla hızla yerinde doğrulurken boğazı yırtılırcasına "Hayır!" diye bağırmıştı.

"Tamam, geçti, sakinleş artık." Melek karşısında kendisine endişeli bir şekilde bakan okyanusları gördüğünde birden hıçkırarak ağlama-

ya başladı. Asaf hissettiği hareketlilik ve duyduğu inlemeyle gözlerini aralarken kan ter içinde kalmış Melek'i görünce endişeli bir şekilde onu uyandırmaya çalıştı ama başaramadı. Genç kızın sürekli nefes alamıyormuş gibi ağzını açıp kapatması kazağını çekiştirmeye çalışması Asaf'ı daha kötü bir hale soktu. Arada *hayır* diye inlemesi onun kâbus gördüğünü düşünmesine neden olmuştu.

"Asaf?" Melek mavi gözlü adama duraksamadan sarılırken ağlamasına devam ediyordu. Genç adam onun bu tepkisi karşısında ne gördüğünü merak etse de yeniden o rüyayı hatırlatmamak için sormamıştı. Kendisine sarılan genç kıza kollarını dolarken sırtını yatıştırıcı bir şekilde sıvazlamaya başladı.

"Tamam, geçti, sadece kötü bir rüyaydı..."

"Elini tutamadım, bıraktım... Düştü..." Genç kız hıçkırıklar arasında kesik kesik konuşurken Asaf onun kimden bahsettiğini anlamamıştı. Gülümseyerek geri çekilirken Melek'in yüzünü iki avucunun arasına alarak kendisine bakmasını sağladı. Derin bir iç çekerken ıslaklıkla daha da parlaklaşan gözlerine odaklandı. "Baban seni ağlattığımı duyarsa beni öldürür, biliyorsun değil mi?" Asaf şaka yapmaya çalışırken Melek yeniden ağamaya başladı. Ellerini uzatarak,

"Tutamadım, geç kaldım ve tutamadım. Ben düşme..." Melek sonradan ne söyleyeceğini fark ederek hemen sustu. Asaf onun tedirginliğini anlayıp aradaki mesafeyi arttırdı.

"Geçti artık. Hadi kalk hazırlan da kahvaltıyı dışarıda yapalım." Melek başını sallarken hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi. Asaf'ı kaybettiğini düşünmek ürpermesine neden olurken genç adamın gözlerine bakıyordu.

"Hadi, kalksana..." Asaf yerinde doğrulurken üzerinde dünden kalan kıyafetlerle kendisini rahatsız hissetmişti. Genç kızın hazırlanmasını isteyerek banyoya gitti. Melek ağır hareketlerle yerinden doğrulup odasına doğru ilerledi. Koridorda banyodan çıkan Asaf'la karşılaştı. Genç adam dış kapıya yönelirken bir yandan da Melek'e,

"Ben üzerime rahat bir şeyler alacağım, sen hazırlan, dışarıda buluşalım." Melek bir şey söyleyemeden Asaf'ın kapıyı çarpıp çıkmasını izledi. Başını iki yana sallarken odasına girerek olabildiğince rahat bir kıyafet giydi. Üzerinde üstten tam oturmuş Mevlana etekli v yaka mavi

bir elbise giyerken boynuna yengesinin verdiği şalı takarak aynadaki son yansımasına baktı. Saçlarını bol örgü yaparken üzerini zincirli taçla tutturduğu pudra şal taktı. Çantasını da aldıktan sonra kapıya yönelip ayakkabılarını giydi. Telefonunu eline aldığında zamanın ne kadar çabuk geçtiğini anlamadı. Yaklaşık kırk beş dakika... Hazırlandığını fark ettiğinde ise hızla evden dışarı çıktı. Apartmandan çıktığında eline aldığı telefonla Asaf'ı aradı. Karşı taraftan cevap gelmedikçe adımları daha da hızlanıyordu.

"Açsana şu telefonu!" Melek kulağında telefonla etrafına bakınırken kendisine seslenen kişiyle olduğu yerde durdu. Köşe başında kendisine doğru gelen adamı görünce yüzü asıldı.

"Melek, merhaba, nasılsın?" Melek başıyla onun selamını alırken etrafına bakınmaya devam ediyordu.

"Teşekkür ederim, Deniz Bey..." Melek ilerlemeye devam ederken adam konuşmaya devam ediyordu.

"Konuşabilir miyiz?" Melek durup yeniden etrafına bakındı.

"Üzgünüm ama acelem var. Şimdi izin verirseniz!" Melek adımlarını hızlandırırken Deniz de onun peşinden gidiyordu. Melek söylenmeye başladı. Adamın kendisini takip etmesine sinirlenerek durup arkasını döndü.

"Deniz Bey aynı yöne mi gidiyoruz, yoksa beni mi takip ediyorsunuz?" Deniz bir elini saçlarına atarak mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Aslında vizeler arası sizi görmek istedim."

"Adresimi nereden öğrendiniz?" Melek iyice kızmaya başladı.

"Geçen akşam Damla'yı size ben bırakmıştım. Oradan aklımda kalmış." Melek'in gözleri alev alırken öfkeli bir şekilde konuştu.

"Bakın, Deniz Bey, ben evli bir kadınım ve bu yaptığınız hiç hoş değil. Adresimi unutsanız çok makbule geçer." Melek sözlerini bitirdikten sonra yeniden Asaf'a telefon etmek için numarasını tuşladı.

"Herhalde evli olduğun yalanına inanmamı beklemiyorsun? Daha birkaç ay önce ortada bir erkek arkadaşın bile yoktu." Melek şaşkınlıkla adama bakarken belinde hissettiği temasla birden irkildi.

"Korkma karıcım, benim. Nerede kaldın, seni beklerken ağaç oldum!" Asaf şahit olduğu konuşma karşısında güçlükle sakin kalabildi.

Adamın birinin karısına asılmasını izlemek kanının kaynamasına neden olsa da Melek için sakin kalmayı başardı. Keskin gözleri, karşısındaki adamın bedenini parçalara ayırır gibi bakarken Melek'in kendisine baktığını fark edince gülümseyerek ona baktı. Genç kız tedirginlikle Asaf'a bakarken onun gülümsemesi daha da endişelenmesine neden oldu. Derin bir iç çekerek, "Seni aradım ama telefonunu açmadın," dedi.

"Asıl sen hazırlanmakta geciktin. Neyse, bu adam kim, bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Kendisi..." Melek kısa bir duraksama yaşarken karşısındaki adamın adından başka bir şey bilmediğini fark etti.

"Sanırım arkadaşım Damla'nın kuzeniydi." Deniz'e baktığında adamın bakışlarındaki ifadenin değiştiğini fark etti.

"Arkadaşının kuzeni senden ne istiyor?" Asaf bildiği ama karısını merak ettiği sorunun cevabını beklerken yeniden adama döndü.

"Bir şey istemiyor, sadece karşılaştık." Melek, Asaf'ın koluna girerken ilk kez onu inceleme fırsatı buldu. Beyaz pantolon üzeri gri tişört ve siyah deri ceket giydi. Oldukça spor olan kıyafetin bir adama bu kadar yakışmasının haksızlık olduğunu düşünürken Asaf'ın V yaka tişörtüne astığı aynalı güneş gözlüğü dikkatini çekti. Hava güzeldi ama gözlük takacak kadar güneş yoktu. Elini gözlüğe uzatarak alınca Asaf gülümsemesine devam ederek,

"Görünce dayanamayıp aldım" dedi. Melek yanlarındaki adamı unutarak Asaf'ı kolundan çekiştirip,

"Hadi, çok acıktım. Giderken Gökçe'yi de alalım mı?" dediğinde Asaf başını iki yana sallayıp ona baktı.

"Hiç kusura bakma Melek Hanım, bugün kimse aramıza girmeden vakit geçireceğiz."

"O nedenmiş?"

"*Zamanı gelmişti* diyelim. Hem konuşmamız tam anlamıyla bitmedi. Gökçe'nin rahatı anladığım kadarıyla yerinde. Sabah konuştum."

"Keşke onu da alsaydık, çok sıkılıyor. Benim derslerim yoğun, kız evde tıkalı kaldı." Melek üzgün bir şekilde Asaf'a bakarken onu ikna etmeye çalışmış ama başaramamıştı.

"Hiç uğraşma, yemezler." Melek yüzünü asarak yürümeye devam

ederken Asaf'ın kolundan çıktı. Genç adam onun tribine gülerken hızla elini yakalayarak sıkıca kavradı. Omuzlarını dikleştirerek derin nefes alırken Melek şaşkın bir şekilde ona bakıyordu.

"Ahh, ne zamandır bunu yapmak istemiştim."

"Elimi tutmak mı? Gerçekten şaşırtıcısın, Asaf Bey!"

"Bir kızın elini tutmayı bekliyordum. Eh işte, bana da düşen sen oldun. Ne yapalım, idare edeceğiz." Melek sinirlenerek elini kurtarmaya çalışırken Asaf onun çabasına gülüyordu. Genç kız iyice sinirlenirken,

"Çok şikâyetçiysen benden kurtulman kolay, boşa beni gitsin." Asaf duyduğu sözlerle yerinde durarak bakışlarını genç kıza dikti. Ağır bir şekilde Melek'e yaklaşırken elini bırakarak yüzünü iki avucunun arasına aldı.

"Hiç boşuna hevesleme, Melek Hanım, benden kurtuluşun yok. Hani derler ya... Rabbim bizi ayırana kadar bana katlanmak zorundasın." Melek, Asaf'ın gözlerindeki derin ifadenin içinde nefes alamamıştı. Boğulduğunu hissederken kalbi deli gibi atıyordu. Asaf onu bırakarak tekrar elini tutarken yeniden yürümeye başlamışlardı. "Nereye gidelim, sen şehirde benden daha çok kaldın."

"Sahile gidelim..."

"Ama orası uzak kalmıyor mu? Ben çok açım." Melek başını aşağı yukarı sallarken arabayı almadıkları için sahilin çok uzakta kaldığını fark etti. Okuldan çıktıktan sonra yakınlarında bir kafeye giden ikili, içeride sadece birkaç kişinin olduğu kafede cam kenarına geçmişlerdi. Melek siparişleri verirken Asaf da onu izliyordu. Bakışları ona döndüğünde kısa bir cevapla aynı menüyü istedi. Kahvaltıyla birlikte ikili konuşmaya başladı ve güzel bir günün başlangıcını yaptı.

***

"Hadi, canım, sen salona geç, ben yemeği hazırlarım." Gökçe yavaş adımlarla salona geçerken ameliyat öncesi fizik tedavi görmeye başladığı seanslardan birinden gelmişlerdi. Genç kızın acı içinde gördüğü tedavide tek destekçisi Melek oldu. Asaf sürekli arıyor, Yağız sürekli onu muayene ediyordu. Hafta sonları Vedat'ın gelmesi artık rutin bir iş oldu. Telefonu çaldığında Melek mutfaktaydı. Gökçe uzanarak yengesinin çantasını aldı. "Yenge telefonun çalıyor."

"Sen bak Gökçe, benim ellerim ıslak." Gökçe çantanın içinden aldığı telefonun ekranına baktığında heyecanlanmıştı. Titrek bir sesle telefona cevap verdiğinde karşıda kısa bir duraksama oldu.

"Merhaba, nasılsın?" Gökçe heyecanla cevap verirken Vedat yeniden konuşmaya başladı:

"Ablam yok mu? Ona söylemem gereken önemli bir şey vardı." Telefonu Melek'e vermek için ağır adımlarla mutfağa yöneldi. Melek genç kızı ayakta görünce kızarken telefonu eline aldı.

"Kızı yerinden kaldıracak kadar önemli olan neydi, Vedat?" diye kızgın bir şekilde sordu.

"Abla hafta sonu seni almaya geleceğim."

"Anneme bir şey mi oldu?" Melek korkuyu içinde hissederek hiddetle sordu.

"Olmadı ama iyi de değil. Bebekler erken doğabilirmiş. Asude anne bu aralar çok gergin. Kimse onu yatıştıramıyor, belki sen yaparsın." Melek üzgün bir şekilde telefonu kapatırken Gökçe onu teselli etmeye çalışıyordu. Birkaç aydır birlikte yaşamak ikisinin arasında bozulmaz bir bağ oluşturdu. Melek sandalyeyi çekerek oturduğunda hâlâ ayakta duran Gökçe'ye baktı.

"Seni amcama bırakırım, bu ayakla köyün yollarına dayanamazsın. Hem birkaç gün amcam seni gözlemler." Gökçe gülümseyerek yengesine bakarken içinden abisi için dua etmeye başladı. Melek Gökçe'yi yeniden salona gönderirken Zeynep Hanım'ı arayarak birkaç gün daha gelmemesini söyledi. Sonradan yemeği hazırlayıp önceden demlediği çaydan birer bardak doldurarak salona geçti. Gökçe uzanmış dinlenirken çayını vererek tekli koltuğa geçti.

"Abime haber verecek misin?" Melek başını salladığında Gökçe gülümsedi. Abisi en son geldiğinde yengesiyle vakit geçirmek isteyip herkesi şaşırtmıştı. Melek dikkatle kendisini izleyen Gökçe'nin imalı bakışlarına gülümseyerek,

"Bana öyle bakma, ne soracaksan sor!" dedi. Gökçe gülerek karşılık verdi.

"Ne yapacaksın yenge, baba ocağına döneceğini söylemiştin. Gerçekten dönecek misin?"

"Evet, döneceğim." Genç kız aldığı cevapla yüzündeki gülümsemeyi silerken üzgün bir şekilde,

"Ama abim..." diye diretmek istedi ama Melek'in bakışlarını görünce sustu. "Abimi bırakacak mısın?"

"Bu abine bağlı bir durum."

"Abim seni bırakmayacak. Geçen gün Güler annemle konuşurken o söyledi." Melek merakla genç kıza bakarken Gökçe söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi dudaklarını kemirmeye başladı.

"Abin Güler anneme ne söyledi?"

"Yenge! Ben bunu söylemesem?"

"Gökçe, söyle artık. Abin Güler anneyi üzecek bir şey yapmadı, değil mi?" Gökçe başını iki yana sallarken güçlükle konuştu.

"Gülüm yengemle boşanmışlar. Gülüm gelecek hafta konaktan ayrılacakmış, öyle söyledi. Güler annem boşandığı için onlara kızmış. Biliyorsun, bizim oralarda boşanmaya iyi gözle bakılmaz. Abime alıştığını yakında seni de boşarsa şaşırmayacağını söyledi." Melek dikkatle genç kızı dinlerken yeni öğrendiği şeyle duraksadı.

Asaf boşanmıştı! Kocası artık hür bir adamdı!

Melek düşüncelerinin kaydığı yönü fark ederek kaşlarını çattı. Kocası nasıl hür olsun, kendisi olduğu sürece kocasını kimseye vermeye niyeti yoktu. Sonunda kararının netleşmesiyle rahat bir nefes aldı. Gökçe onun tepkisini ölçerken, "Abin ne söyledi?" diye sordu.

"Abim de seni asla boşamayacağını söyledi. Ailenin fazla heveslenmemesini, zaten bir karısı varken başka bir kadınla evlenmeyi düşünmediğini söyledi." Melek kaşlarını çatarken Gökçe'ye baktı.

"Başka kadın nereden çıktı, Gökçe?" Genç kız dudaklarını kemirme işlemini daha da arttırdı.

"Konuşsana Gökçe, nereden çıktı bu başka kadın işi?"

"Köylüler Gülüm yengemle boşanınca seni de boşar diye düşünüyor. Malum sizin nasıl evlendiğiniz düşünülünce öyle düşünmeleri normal değil mi? Bazı kadınlar sürekli abimin önüne kızını talip olarak göstermeye çalışıyormuş..."

"O kadınları öldürürüm ben... O abinin de kızlara bakan gözlerini oyarım." Melek hiddetle yerinden kalkarak sesini yükseltti. Sinirliydi

ve siniri kolay kolay geçmeyecekti. Yemeğin altını kapatmak için mutfağa yönelirken Gökçe şaşkınlıkla onun arkasından bakmıştı. Yengesinin tepki vereceğini biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu. Genç kız fırsatını bulur bulmaz Güler Hanım'ı ararken Melek'le olan konuşmasını anlattı. Karşı taraftan gülen kadına keyifle,

"Görmeliydin Güler anne, o kadar sinirlendi ki bir an beni öldürecek sandım. Dediğin gibi, yengem çok sinirlendi." Gökçe, Melek'in sözlerini aynen tekrar ederken gülümseyerek telefonunu kapattı. Mutfakta hâlâ sinirle söylenen Melek'in sesini duyabiliyordu.

***

Arabanın ön kapısını açarak aşağı indiğinde içindeki endişe tohumları yeniden filizlendi. Konak hiç olmadığı kadar sessizdi. Annesi yedinci ayına giriyordu ve oldukça sorunlu bir hamilelik dönemi geçiriyordu. Vedat'a arabadaki küçük valizini almasını isterken hızla merdivenlere yöneldi. Bir an önce annesini görmek istiyordu. Odanın kapısının önüne geldiğinde ise babasının annesine yumuşak sesle güzel sözler söylediğini işitmiş ve gülümsemişti. Kapıyı tıklatarak odaya girdiğinde yatakta yatan kadın ilk göz ağrısını görünce ağlamaya başladı. "Meleğim, gel annenin kollarına." Melek ikiletmeden annesinin yanına koşarken hızla ona sarıldı. Kadın duygu patlamasıyla ağlamasına devam ederken Sedat ikiliye gülümsüyordu. Biliyordu ki karısı mutluluktan ağlıyordu.

"Geleceğini bilmiyordum, Vedat da bir şey söylemedi."

"Ben annemi özledim, hafta sonu buradayım."

"Buraya geldiğinden damadın haberi var mı?" Melek damat lafını duyunca kaşlarını çattı. Arada Gökçe'den konakta olanları öğreniyor, sinir krizi geçiriyordu.

"Ona haber vermedim, nasılsa uzun süre kalmayacağım."

"Yine de ona haber vermeliydin, duyunca kızacaktır."

"İstediği kadar kızsın, baba. Şimdi bunu düşünmeyelim, annem onun kızmasından daha önemli."

"Kızım böyle söyleme. Sen yokken sürekli gelip benimle ilgilendi. Sen ne söylersen söyle, ben Asaf oğlumu seviyorum."

"Hanım, ağzından çıkanı kulağın duysun. Sen benden başka kimseyi sevemezsin." Asude kocasına aşkla bakarken onun kıskanç hallerine bayılıyordu. Sedat karısına sarılarak alnını öptü. Melek fazlalık olduğunu düşünerek annesinin şiş karnını öpüp yerinden doğruldu ve odadan çıktı. Mutfağa indiği sırada avludan yükselen kızgın sesle merdivenlerin başında durarak sesin sahibine baktı.

"Melek, hemen buraya geliyorsun." Genç kız kendisine emreden genç adama kaşlarını çatarak baktı. Atının üzerinde Melek'e kızgın bir şekilde bakan Asaf hâlâ annesinin sözlerinin etkisindeydi. Melek şehirden ayrıldığında Gökçe, Güler Hanım'ı aramış ve Güler Hanım da Melek'in baba evine döndüğünü, genç adama artık konağa dönmeyeceğini söylemişti. Melek kendisine kızgın olan adama itaat etmeyip yerinde dururken Asaf sinirle,

"Sana buraya gelmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum," diye bağırdı. Melek omuzunu silkeleyerek cevap verdi.

"Ben de izin istemiyorum zaten."

"Ben senin kocanım Melek, bunu hep unutuyorsun."

"Unutmama gerek yok, kocam olduğuna şahidin var mı?" Melek ileri gittiğini biliyordu ama Asaf'ın kendisine bağırmasına gururu izin vermiyordu. Bağrışları duyan kişiler avluya dolarken ikisinin de gelenlerin fark edecek durumu yoktu. Melek'in gözleri alev alırken Asaf'ın da ondan farkı yoktu.

"Senin bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim. Koca evinden baba evine dönecek kadar korkuyor musun?" Melek kısa bir duraksama yaşadı. Asaf'ın neden bahsettiğini anlamadı. Genç adam konuşmasına, "Sana baba evine dönmene izin vermeyeceğimi söylemiştim. Şimdi hazırlan konağa dönüyoruz," diyerek devam etti. Melek, Asaf'ın sözleriyle şaşırsa da belli etmedi. Ortada yanlış anlaşılan bir durum vardı. Asaf onun baba evine döndüğünü düşünüyordu. Melek'in ayağına gelen fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

"Gelmiyorum, konağa dönemem."

"Ne demek *konağa d*önemem, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sen artık evli bir kadınsın, Allah katında bana aitsin. Sen onun hükmüne uymayacak mısın?"

"Gelemem Ömer Asaf Bey, benim yeminim var! *Kara duvakla çık-*

tığım bu konaktan bir gün gelecek alnımım akıyla, beyaz gelinliğimle çıkacağım diye ant içtim. Yeminimi bozmayacağım. Beni, karını geri istiyorsan bana düğün edersin, ya da buradan çeker gidersin! Karar senin!" Melek'in kararlı duruşu genç adamın içten içe gururlanmasına neden olurken başını iki yana salladı. Düştüğü duruma inanamıyordu. Nikahlı karısı kendisine düğün yapması için tehdit ediyordu. Gözlerini kısarken karşısında olan genç kızın aslında göründüğü kadar rahat olmadığını fark etti. Bu durum Asaf'ın hoşuna giderken avluda toplanan kalabalık onun cevabını bekliyordu. Bazıları kendi aralarında olmayacağını söylerken bazıları da beylerinin kızının düğünü hak ettiğini savunuyordu. Ama asıl merak edilen Asaf'ın ne söyleyeceğiydi. Toprakla, denizin kavgası sessizce devam ederken kimse iki gencin bakışmasını görmüyordu. Melek heyecanla beklerken onun heyecanı Asaf'ı daha güçlü kılıyordu. Derin bir iç çekerek cevabını verdiğinde ortamda bir ölüm sessizliği oluştu. Bir dönem bu şekilde de kapanmış oluyordu.

Melek ve Asaf'ın dönemi!

40. BÖLÜM

Genç adam atının üzerinde durmuş kendisine dikkatle bakan genç kıza odaklandı. Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışsa da gözlerinden hiçbir şey anlamadı. Derin bir iç çekerken kulağına gelen konuşmalara öfkelenmeye başladı. Kimi Melek'in hatalı olduğunu düşünürken kimi de yaptığının kadınlar arasında başkaldırış olabileceğini savunuyordu. Söz nasıl olmuşsa genç kızın hakkında çıkan dedikodulara gelmişti. Asaf daha önce kulak ardı ettiği dedikoduların ne denli yıpratıcı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Sessizce fısıltı adı altında kendisine duyurulan sözlerin ağırlığı genç adamın içine otururken karşısında omuzları dik bir şekilde kendisine bakan kızın bunları haftalarca tek başına göğüslediğini kavradıkça kendisine daha çok kızıyordu. Atı kalabalıktan huzursuz olarak yerinde kıpırdamaya başladığında gözlerini kısarak kendisine bakanların ifadelerini incelemeye başladı. Şu yaşına kadar her tür insanla karşılaştığını sanıyordu ama şimdi karşısında utanmazca duran kalabalığı görünce yanıldığını anlıyordu.

Melek sıkılmış gibi nefes alıp arkasını dönerek içeri girmeye karar verdiğinde Asaf onun gitmek üzere olduğunu fark ederek yerinde kalması için seslendi.

"Melek Arıkan! Bu konaktan ne şekilde çıkmış olursan ol sen Ömer Asaf Arıkan'ın karısısın. Madem düğün istiyorsun, o zaman hazırlıklara başlayabilirsin!" Melek arkası dönük bir şekilde duyduğu sözlerin gerçek olduğuna inanamıyordu. Bakışları koridorun başında duran babasıyla birleşince yutkunmadan edemedi. Sedat kızına haklı bir gururla bakarken gülümsedi. Melek heyecanla arkasına döndüğünde hevesini belli etmemeye çalışsa da Asaf onun bakışlarındaki parıltıyı yakalamıştı.

"Hazırlıklar için önce söz kesilmesi gerekmez mi, beyim?" Melek

karşısındaki genç adamın sınırını zorlamaya oldukça hevesli görünüyordu. Asaf gözlerini kısarak Melek'e bakarken herkes şaşkınlıkla onları izliyordu. Asaf'ın sözleriyle hayret nidaları yükselirken genç kızın sorusu daha da şaşırmalarına neden oldu.

"Sence de abartmıyor musun, Melek Hanım?"

"Neden? Her genç kızın hayalidir babasından istenip evinden gelinlikle çıkması." Kadınlar onaylar gibi başını sallarken Asaf şaşkınlıkla onlara baktı. Az önce kendilerini kınayanlar, dedikodu yapanlar şimdi birlik olmuş Melek'in arkasında yer alıyordu. Başını iki yana sallarken farklı bir ses duyuldu.

"O iş o kadar kolay değil Asaf Bey, benden kız almak zordur. İlkinde elimden bir şey gelmemişti ama şimdi işler değişti." Sedat araya girdiğinde Melek ve Asaf gerilerek ona baktı. Onun sözlerindeki kesinlik işlerinin zor olduğunu düşünmesine neden oldu. Sedat Bey kızına çok düşkündü ve Melek'in yaşadığı zorluklardan sonra kızını garantiye almak istiyordu. Asaf bakışlarını kayınbabasına çevirdiğinde onun söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını hissetti.

"Ne istiyorsunuz, Sedat Bey? Karımı geri alabilmem için ne yapmam gerekiyor."

"Kızımı iyi tanırım. Acı çekse de belli etmez. Bunca zaman içten içe kendini yedi bitirdi. Fark ettirmemeye çalışsa da babası olarak onun yaşadıklarının farkındayım. Gözünden düşen her damlanın hesabını sormak istesem de Melek buna razı olmaz. Seninle evlenmesinin tek nedeni ailesinin başının dik durmasını istediğinden. Alacağın kız kimseye benzemez, Ömer Asaf Bey... Ona karşılık bir bedel ödemen gerekiyor."

"Baba sen ne diyorsun?" Sedat, Melek'in şaşkınlık dolu itirazına gülümsemekle yetindi. Avluda bulunan herkes şaşkındı. Aile üyeleri bir bir toplanırken Vedat'ın yardımıyla yanlarına gelen Asude şaşkınlıkla kocasına bakıyordu.

"Sedat ne yapıyorsun sen? Kızın bu genç adamın karısı... Onu nasıl bedel karşılığı verirsin?"

"Neden? Yaşadıklarının bir bedeli olmalı. Hem isteyeceğim şey belki de hayırlı olur." Ömer Asaf sıkıntıyla Sedat Bey'e bakarken ne söyleyeceğini merak etmeye başladı.

"Sedat Bey istediğim an Melek'i buradan götürürüm ama eşinize saygımdan bir şey söylemiyorum. Dileğim her şeyin güzellikle olması. Ama siz işi yokuşa sürmeye devam ederseniz kızınızın o çok istediği düğünü de alamayacaksınız."

"Baba ne yapıyorsun?" Melek'in sesi sert çıkınca Asaf babasına daha önce böyle çıkışan bir kız görmediği için gülümsedi.

"Baba lütfen sen araya girme, bu benim meselem."

"Senin meselenin yanında ailemizi ilgilendiriyor. Sen benim kızımsın ve mutlu olmanı istiyorum." Melek sıkıntıyla nefes verirken gözlerini güç almak istercesine kısa bir süre kapattı.

"Baba yapma..."

"Sen karışma Melek, baban ne isteyecek çok merak ediyorum. Buyur, Sedat Bey, ödetmek istediğin bedeli söyle?" Sedat bir süre sustuktan sonra kendisine merakla bakan ahaliye baktı. Hepsi akbaba gibi avluya doluşmuş olaydan nasıl malzeme çıkarırım diye bekliyordu. Ağzından çıkacak sözleri herkes merak etse de isteğini söylediğinde birinin ifadesini merak ediyordu. Bakışları karısını bulduğunda onun kendisine *yapma* diyen bakışlarına aldırmadan sesini keskin tutarak isteğini dile getirdi.

"Melek'e karşılık sizden gelin istiyorum." Melek babasının sözleriyle şoke olurken Asaf dişlerini sıkmaya başladı.

"Anlamadım?" Sesindeki tını Melek'in yutkunmasına neden olsa da Asaf'ın uyarısının babasının üzerine etki etmeyeceğinin farkında olarak susmayı tercih etti. Asude daha fazla dayanamayıp kocasının yanına ulaştı. Vedat olayın garipliğini düşünürken kendisini olayların içine dahil etmiyordu.

"Sedat sen ne yapıyorsun? Can evlenmek için küçük, Suat ise ondan da küçük. Ailede evlenecek kimse yok ki?" Asude'nin sözleri Sedat'ın gülmesine neden olurken onun sessizliği Asaf'ın öfkesinin artmasına neden oluyordu.

"Yanılıyorsun Asude, bizde evlenme yaşı gelmiş bir oğlan var." Asude şaşkınlıkla kocasına bakarken Sedat'ın göz kırpması şaşkınlığını arttırmıştı. Asaf'a döndüğünde sesini herkesin duyacağı şekilde yükselterek konuştu.

"Melek'i almak istiyorsan kardeşini oğlum Vedat'a vereceksin!" Sedat'ın emir verir gibi çıkan sesi herkesin nefesini tutmasına neden oldu. Şüphesiz en çok nefese ihtiyacı olan kendisine *oğlum* diye hitap eden adama şaşkınlıkla bakan Vedat'ındı. Genç adam haftalardır kaldığı konakta Sedat'ın gözüne batmamaya çalıştıkça onun daha çok dikkatini çektiğinden habersizdi. Asude'nin ellerini şaşkınlıkla ağzına kapatması Vedat'ın şoka uğraması kadar ani olmuştu.

"Sen ne diyorsun, Sedat Bey? Bu bedel olmaz. Kardeşlerimi istemediği bir şeye zorlamam. Onların hayatına müdahale etmeyi düşünmüyorum. İkisi de kendi istediği adamla evlenecek."

"Son sözüm bu, git kardeşinle konuş... Kabul ederse gelip isteriz." Vedat sis bulutu arasında Sedat'ın sözlerini dinlerken kendi hayatı hakkında verilen karara müdahale bile edemiyordu. Avluda tam anlamıyla bir ölüm sessizliği oluşurken herkes Asaf'ın vereceği cevabı bekliyordu. "Akşama kardeşim Aynur'la konuşurum. Kabul ederse cevabı bildiririm."

"Aynur'u değil, Gökçe'yi istiyorum." Asaf, Sedat'ın sözleriyle ikinci şokunu yaşadı. Gökçe onun yaralı ceylanıydı. Onu bu şekilde evlendiremezdi. Gözünden sakındığı kardeşine kıyamazdı. Vedat Gökçe'nin adını duyunca dikkat kesildi. Şaşkınlığı daha da artarken Sedat Bey'in bu şekilde kendisini düşüneceğine ihtimal vermemişti. Melek babasıyla Asaf arasında olanları izlerken iyice gerilmişti. Babasının isteği karşısında şaşırsa da Vedat'ın yüzüne bakınca Gökçe için daha uygun biri olamayacağını düşündü. Kendilerini ziyarete geldiğinde Vedat'ın Gökçe'ye olan özenli davranışlarını hatırlayıp mutlu oluyordu.

"Gökçe olmaz, Sedat Bey, ablası varken kardeşinin verildiği nerede görülmüş? Hem o benim kıymetlimdir."

"İyi ya... Benim kıymetlime karşı senin kıymetlin. Ya Gökçe ya da bu iş olmaz. Git kardeşinle konuş."

"Ama baba, Gökçe burada değil, hem onun yaşı küçük."

"Annenle ben evlendiğimde ondan daha küçüktük. Hem Gökçe kızım bildiğim kadarıyla reşit."

"Baba yapma kurban olduğum. Vedat'a sordun mu ne istediğini? Belki bir sevdiği vardır." Melek işin içinden çıkmaya çalışsa da bir türlü başaramıyordu. Sedat'ın kesin kararı üzerine Asaf keskin bakışlarını

Vedat'a dikti. Onun yüzündeki ifadeden genç adamın da şaşırdığı belli oluyordu. Melek kardeşine bakan Asaf'ın gözlerindeki ifadeyi okumaya çalışsa da ne düşündüğünü anlayamadı. Aklına halası Songül geldi. Eniştesiyle evliliği Yaren yengesinin şartıyla gerçekleşmişti. Kardeşine berdel olarak halasını istediğinde herkes şaşırmış ama kabul etmişlerdi. Gerçi o zaman ellerinden bir şey gelmiyordu. Halasını başkasına vermemeleri için yengesi ortaya böyle bir çözüm attı. Sonra da eniştesiyle birbirlerini sevmişlerdi. Çocukluğunu hatırladıkça amcası ve babasının eniştesine yaptığını hatırladıkça yüzünde oluşan gülümsemenin farkında bile değildi.

"Vedat, gel buraya!" Sedat genç adamı yanına çağırırken bir elini omuzuna attı. "Kardeşin kabul ederse oğlum ona gözü gibi bakacaktır, ona kefil olurum." Vedat'ın bakışları Sedat'ın her *oğlum* demesiyle değişiyordu. Duygusallığını belli etmemeye çalışan genç adam yutkunarak Asude'ye baktı. Onun yüzündeki gülümseme içini rahatlatırken Sedat'ın her sözünü içinden onaylıyordu.

"Şimdi git kardeşinle konuş, kabul ederse düğün dernek kurarız. Kabul etmezse de sonucuna başka türlü bakarız."

"Sedat Bey ileri sürdüğünüz şart çok ağır. Hem kardeşimin durumunu biliyorsunuz. Onun özel ilgiye ihtiyacı var. Kimseye hizmet etmesine izin veremem."

"Bu konuda merak etmen çok garip... Kardeşini köylü birine değil, benim oğluma vereceksin. Kardeşin konağın hanımlarından biri olacak. Hizmet etmesine gerek olmayacak." Asaf düşünceliydi. Kardeşinin bunca yıl çektiği eziyetin tam sona erdiğini düşündükçe şimdi de bu durum çıkmıştı. Gerçi Melek'in ailesinin birbirine bağlı sevgi dolu olduğunu biliyordu ama kardeşine içi gidiyordu.

"Baba artık şu konuyu kapatsak, bu konu uluorta konuşulacak bir şey değil."

"Bu tam da böyle bir ortamda konuşulacak bir konu. Sana karşılık güvence olarak Gökçe... Hem annen de o kızı çok sevdi. Eminim annene yarenlik edecek." Melek bir elini alnına koyarak babasının inadının kırılmayacağını düşündü. Bakışları kocasına döndüğünde Asaf'ın dik bakışlarıyla karşılaştı.

"Umarım yaptığını beğenmişsindir, Melek. Gökçe'nin ne kadar

hassas olduğunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Bu şartı kabul edeceğini de... Onun vebalini bu evliliğin üzerine yıkmaya hazır mısın?" Asaf atını çevirerek konağın bahçe kapısına doğru ilerlerken kalabalık ona yol açıyordu. Melek genç adamın sorusunun ağırlığı altında ezilirken gözünden aşağıya bir damla yaş aktı. Babasına baktığında onun son sözlerin ağırlığını fark ettiğini biliyordu.

"Baba, istediğin oldu mu? Gökçe sırf abisi ve benim için kendini feda edecek. Bunun ağırlığı altından nasıl kalkarım?" Sedat kızına sarılarak onu teselli etmeye çalışıyordu. Konağın avlusu büyük bir karmaşayla dağılırken Vedat olduğu yerde öylece az önce avluyu boşaltan kalabalığın ardından bakmaya devam ederken, Sedat'ın kendisine seslenmesiyle dikkatini ona verdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu işin zorla olmayacağını... Gökçe isteğini kabul eder ama rızası olmadan kabul ederse üzülür. Bu işten vazgeç, baba!" Genç adamın ilk kez kendisine tereddüt etmeden baba demesi Sedat'ın dikkatinden kaçmazken hafif gülümseyerek Vedat'ın omuzunu sıktı.

"O zaman sen de rızasını alırsın. O kızın yaralı olduğunu senden daha iyi bilen olamaz. İkiniz de zor zamanlar geçirdiniz. O yüzden iki yaralının kendi yarasını sarmasından daha kolay ne olabilir. Onun kalbini kazan." Sedat karısının koluna girerek odaya doğru ilerlerken Melek ve Vedat birbirlerine üzgün bir şekilde bakıp iç çekti.

"Şimdi ne olacak abla, babam çok kararlı?"

"Senden yana şüphem yok ama Gökçe'nin duygularını da öğrenmek gerek." Vedat hafif gülümseyerek Melek'e bakarken kendisini bu kadar açık ettiğinin farkında değildi.

İkili odalarına çekilirken Melek yerinde duramaz oldu. Odasında dört dönerken eli telefona gidiyor ama bir türlü Asaf'ı arayamıyordu. Yeminini yerine getirmek için ortaya attığı istek dönüp dolaşıp kardeşi gibi sevdiği Gökçe'yi vurdu. Onunla konuşması gerekiyordu. Telefonundan amcasını arayarak Gökçe'yle konuşmak istediğini söylediğinde Yağız genç kızın odaya kapanıp çıkmadığını söyledi. Israrla onunla konuşmak istediğinde birkaç dakika sonra karşı taraftan gelen kısık ses genç kızın üzülmesine neden oldu.

"Gökçe, canım, nasılsın?"

"Nasıl olayım, yenge? Senden önce abim aradı, buraya geleceğini söyledi. Bir şey var, sesinden anladım. Ama bana yüz yüze konuşmak istediğini söyledi. Yenge... Abime bir şey mi oldu?" Melek gözlerini kapatarak başını geriye attı. Anlaşılan Asaf onunla konuşmak için şehre gidecekti. Kısa bir süre Gökçe'yi teselli ettikten sonra telefonu kapatıp hemen Asaf'ı aradı. Birkaç çalışın ardından genç adam telefonu açtığında Melek hiç selam vermeden,

"Gökçe'yle birlikte konuşmalıyız, beni almadan şehre ineyim deme" dediğinde Asaf'ın derinden nefes alışını işitti.

"Olur, ne zaman döneceksin?"

"Yarın akşam gideceğim, annem iyi değil." Asaf genç kızın sözleriyle endişelenmişti. Hamile kadının zorlu bir süreçten geçtiğini biliyordu.

"Yarın seni almaya geldiğimde annene de bakarım. Şimdi kapatmam gerek, konağa geldim." Melek telefonu kapattığında gün içinde olanları düşünmeden edemedi. İçi sıkılıyordu. Babasının yanlış bir adım atmış olabileceği düşüncesi canını sıksa da biraz olsun umut etmekten de geri kalmadı. Gökçe ve Vedat'ın mutlu olması için her şeyi yapacaktı. Annesinin Gökçe'ye iyi bir anne olacağından hiç şüphesi yoktu. Yatağına uzanıp günün sonlanmasını beklediğinde yorgunlukla uyuya kaldı.

***

Havanın ılık melteminin saçlarına değişini hissederek bulunduğu yerden ucu bucağı görünmeyen araziye bakıyordu. Kulaklarına dolan sesle bakışları konağa yaklaşan kişiye dönerken gözlerine inanamadı. Asaf'ın konağa doğru dörtnala geldiği atı gören Melek genç adam yaklaştıkça şaşkınlığı daha da arttı. "Hayır, bunu bana yapmış olamazsın?" Melek sinirlenerek teras kattan koşarak aşağı inerken kendisine seslenenleri durmuyordu bile. Genç kız merdivenlere geldiğinde konağın avlusuna giren Asaf'ı görünce duraksadı.

"Bunu bana yapamazsın? Sen beni nasıl satarsın?" Melek herkesin şaşkın bakışları arasında Asaf'ın üzerine bindiği Rüzgâr'ın yanına koştu. At sahibini görünce şaha kalksa da Asaf usta bir binici gibi Rüzgâr'ı

sakinleştirmeyi başardığında Melek'in kızgın bakışları bu kez Asaf'a yöneldi.

"Sen ona nasıl binersin? Rüzgar üzerine benden başka kimseyi bindirmez."

"Demek ki o da sahibinin sahibini tanıdı? O senin sahibin, ben de senin... Asıl patron benim!" Genç adam Melek'in şaşkın bakışına karşılık gülümseyerek göz kırpınca Melek ona ters bir bakış attı. "Ona binmeyi başarmış olabilirsin ama o hâlâ bana ait. Atımdan hemen aşağı in."

"Melek kocanla konuşmalarına dikkat et." Melek hiç beklemediği bir yerden uyarı alınca duraksadı. Babasının sözleriyle genç kız başını babasına çevirdi. Bir eliyle Rüzgâr'ı gösterip sitem etti.

"Ama baba o benim atımdı, onu elimden alıyor."

"Çocuk gibi davranma, Melek. Sen de biliyorsun ki bir at kimi üzerine alacağına kendi karar verir. Uysal olmayan atlarda bu daha zordur."

"Ama baba..."

"Bu kadar yeter, git bize kahve yap." Melek omuzları düşmüş bir şekilde mutfağa yönelirken Sedat kâhyaya seslenerek atı almasını istedi. Genç adam attan inerek Sedat'ın gösterdiği sedire geçip oturdu. Bakışlarını damadı olacak adamdan çekmeden onun oturduğu yerde tedirgin etmeye çalışsa da başarılı olamadı. Asaf onun yüzüne oldukça kendinden emin bakıyordu.

"Kardeşinle konuştun mu?"

"Bu akşam Melek'i şehre ben götüreceğim, onunla konuşursak daha doğru olur."

"Vedat da sizinle gelsin. Onun da fikrini almamıştık. İkisi birlikte konuşup bir karar versin. Sen kardeşini veriyorsan alan da benim oğlum, bunu sakın aklından çıkarma." Sedat merdivenlerden aşağı hızlı bir şekilde inen genç adamı görünce duraksadı. Vedat acele bir şekilde arabaya yönelirken Sedat'ın seslenmesiyle duraksadı.

"Vedat nereye bu saatte?"

"Merkezden çağırdılar. Geç kalmamaya dikkat ederim, baba." Sedat hâlâ Vedat'ın kendisine baba demesine alışamamıştı ama onun kendisine baba demeye ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Genç adam kısa

bir selam vererek hızla arabasına bindi, konaktan ayrıldı. Asaf onun arkasından bakarken yüzü asıldı.

"O bir polis, Sedat Bey, kardeşime nasıl ilgi gösterecek. Onun sürekli kocasını beklemesini istemiyorum. Polis karısı olmak zordur. Bugün burada ama yarın başka bir memlekete tayin olacak. O zaman ne olacak?" Sedat Asaf'ın haklı gerekçesini anlasa da Vedat'ın genç kızı mutlu edeceğini de biliyordu. Melek'in yanına gitmek için hafta sonunu heyecanla beklemesinin nedenini o kıza yormuştu. "Bak evladım, eş hayırlı olunca evde huzur ve mutluluk olur. Gökçe kızım narindir, karımın sözlerinden belli. Onun mutlu olması için Vedat elinden gelen her şeyi yapacak."

"Ona nasıl bu kadar güveniyorsunuz? Yanınıza daha yeni geldi."

"Gözlerine bakarsan sen de güvenirsin. Kardeşin gibi o da yaralı bir çocuk olarak büyüdü. Hem Vedat karar verirse onun karşısına ne sen ne de başka biri duramaz." Sedat son sözlerini arkasına yaslanıp keyiflenerek söyledi. Melek elinde kahveyle gelince ikili konuşmayı bıraktı.

"Benden gizli ne konuşuyordunuz?"

"Kadınların anlayacağı şeyler değil. Sen git annene bak."

"Baba?" Melek babasının sürekli kendisine diklenmesini anlayamıyordu. Kızgın bir şekilde ikilinin yanından ayrılırken Asaf arkasından gülmeye başladı.

"Onunla baş edebileceğine emin misin? Melek serbest yetişti. Kendi doğrularını asla yıkmaz."

"Biliyorum. Onun bu yönünü sevmediğimi söylesem yalan olur. Kızınız güçlü bir karaktere sahip olsa da içinde kırılgan bir yanı olduğunu biliyorum. Onunla baş etmek sorun değil ama bunu kırmadan nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sedat başını sağa sola sallayarak gülümsedi. Karşısındaki adamın kızına tutulduğunu anlamak içine su serpti. En azından damadından emin olmuştu.

"Ben Asude anneye bir bakayım, Melek iyi olmadığını söyledi." Sedat başka zaman olsa karısının yanına kimseyi yaklaştırmazken Asaf'la birlikte karısının yanına çıktı. Genç adam bir süre Asude'yi muayene ettikten sonra onunla sohbeti ilerletince odada kahkaha sesleri yükselmeye başladı. Melek kendisiyle ilgilenmeyen aile üyelerinin yanı sıra Asaf'a da kızgınlıkla baktı. "Ben gidip hazırlanayım, siz de gülmenize

devam edin." Melek odadan çıkarken arkasından bakan Asaf ve Asude birbirine dönüp gülümsediler.

"Bize kızdı galiba, onunla ilgilenmedik diye."

"Haklısınız, benim de dikkatimi çekti. Melek oldukça kıskanç. Özellikle ailesini hiç paylaşmak istemiyor."

"Babasına çekmiş... Ama bu kez bizi değil, galiba başkasını kıskandı." Asaf şaşkınlıkla Asude'ye bakarken kadın gülerek kapıyı işaret etti.

"Git de şu kızın gönlünü al, yoksa sana kök söktürür." Asaf kadının dediğini yaparak odadan çıktı ve koridordan geçen çalışanlardan birine Melek'in odasını sordu. Odanın kapısına geldiğinde kısa bir duraksama yaşasa da sonrasında kapıya bile vurma gereği duymadan kolu indirip kapıyı açtı ve odaya girdi. Melek dediği gibi hazırlanmak yerine yatağa uzanmış öylece tavana bakıyordu. Genç adam gülümseyerek yatağa yaklaşınca Melek üzerine düşen gölgeyle bir an irkildi.

"Senin burada ne işin var?" Genç kız hızla yerinden kalkarak Asaf'ın karşısına dikildi. Asaf ona aldırış etmeyerek yatağın üzerine oturup başını genç kıza kaldırdı.

"Karımı görmeye geldim, bunda ne yanlış var?"

"Asaf beni delirtme, odamda ne işin var?" Asaf Melek'i delirtecek bir şekilde gülümseyerek geriye doğru yatağa uzandı. "Yorgunum, biraz uyuyacağım." Melek Asaf'ın ayağına vurarak,

"Kalk hemen yatağımdan" diye çemkirdi. Asaf ona aldırmadan yatakta daha rahat bir pozisyon alırken genç kız onu yataktan kalkması için sürekli dürtüp duruyordu. Asaf daha fazla dayanamayıp ani bir şekilde Melek'in kolunu yakalayıp onu da yatağın üzerine düşürdü. "Asaf, ne yapıyorsun?"

"Biraz sus da uyuyalım. Kıpırdama..." Melek onun kollarından kurtulmak için debelendikçe Asaf'ın kolları daha sıkılaşıyordu.

"Asaf canımı yakıyorsun, lütfen beni bırak."

"Sen de rahat dur o zaman. Uyuyalım, akşam zor geçecek." Melek, Gökçe'yi düşününce gerilmişti. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Sence Gökçe kabul edecek mi?"

"Sence baban bunu neden istedi?" Melek sorusuna soruyla cevap alınca duraksadı. Başını hafif yukarı kaldırarak Asaf'ın yüzüne bakma-

ya başladı. Genç kız öyle dalmıştı ki Asaf'ın bakışlarını fark ettiğinde yutkunmadan edemedi. Dalgın bir şekilde uyarır gibi genç adamın adını sayıkladı.

"Asaf?" Asaf onu duymuyordu. O kadar dalmıştı ki bal rengi gözlere orada bir ömür yaşayabileceğini düşündü. "Asaf, beni bırakır mısın?" Genç adam hafif gülümseyerek başını iki yana sallayarak genç kızın kulağına eğildi. Onu yanlış algılayan Melek paniğe kapılarak dizini sertçe kendine doğru çekti. Asaf'ın kasıklarına denk gelince genç adam acıyla geri çekildi. Melek ürkek bir şekilde genç adama bakarken Asaf söylenmeye başladı.

"Melek, sen kafayı mı yedin, bunu neden yaptın?" Genç kız onun acı içinde kıvrandığını görünce eli ayağına dolaşmış bir şekilde ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Ben özür dilerim, sen öyle yaklaşınca birden refleksle..."

"Refleksle mi? Bu yaptığınla ileride çocuk sahibi olmamıza engel olabileceğini bilmiyor musun?" Asaf'ın sözleriyle şaşırıp kalan genç kız utançla bakışlarını kaçırarak boğazını temizledi. "Canının bu kadar kıymetli olduğunu bilmiyordum, küçük bir darbeyle ölecekmiş gibi davranıyorsun. Fazla abartma da kes şu hareketleri." Asaf genç kızın ani çıkışıyla gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Darbenin gücü değil, geldiği yer önemli." Melek daha fazla konuşmak istemeyerek hızla odadan ayrıldı. Asaf ise onun arkasından yatağa uzanarak yüzünde gülümsemeyle gözlerini yumdu. Akşam onlar için zor geçecekti, enerji depolaması gerekiyordu.

41. BÖLÜM

Araba sokak lambalarının altında ağır bir şekilde ilerlerken kimseden çıt çıkmıyordu. Melek arada arabayı süren Vedat'a baksa da gözleri hemen yan tarafında oturan kocasına kayıyordu. Genç adamın yolu dikkatli izlemesi içini kemirmeye başladı. "Ömer Asaf?" Melek seslense de sesini Asaf'a duyuramamıştı. Onun dalgınlığı genç kızın daha da endişelenmesine neden olmuştu.

"Ne düşünüyorsun bu kadar derin?" Melek elini uzatarak genç adamın omuzunu kavradığında Asaf başını ağır ağır geri çevirerek Melek'e baktı.

"Yaptığımızın doğruluğunu..."

"Yaptığının?" Melek kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Asaf derin bir iç çekerek yan taraftaki Vedat'a baktı. Melek onun ne demek istediğini anladığında Vedat'a dönerek,

"Arabayı sağa çek, Vedat" dedi. Genç adam ablasının söylediğini duyduğunda sinyal vererek otoyolun kenarına arabayı çekti. Arkasına dönerek genç kıza bakan Vedat, soru dolu gözlerle ablasına baktı.

"Vedat bana dürüst olmanı istiyorum. Sen bu işe razı mısın?" Vedat şaşkınlıkla Melek'e bakarken şüphesiz Asaf ondan daha şaşkın durumdaydı.

"Anlamadım?"

"Bunda anlamayacak bir şey yok Vedat, sen babamın kararına sıcak bakıyor musun?" Vedat önce ablasına, sonra da kendisine merakla bakan Asaf'a baktı. Derin bir iç çekerek başını iki yana salladı.

"Benim ne istediğim değil, önemli olan Gökçe'nin kararı. Onun ne düşündüğü daha önemli."

"Benim için de senin ne düşündüğün önemli. Kararlı bir adam is-

tediğini açıkça söylemeli. Sen kararlı davranırsan benim de içim rahat eder. Sen ve Gökçe, ikiniz de benim için aynı değerdesiniz. Belki Gökçe biraz daha kıymetli olabilir, ne de olsa kadın dayanışması..."

"Abla, bunu konuşmak için erken değil mi?"

"Ablan haklı Vedat, ben de duymak istiyorum. Diyelim ki Gökçe kabul etti, o zaman sen ne yapacaksın? Kardeşime bakabilecek misin?"

"Enişte bey sana yalan söyleyecek değilim. Ne kadar diğerleri farklı düşünse de ben onlar gibi düşünmüyorum. Gökçe evlilik için bana göre küçüktür. Ama olur da kabul ederse başımın üzerinde yeri olur. Tek düşündüğüm olur da bu iş olursa polis karısı olacak, buna dayanabilecek mi?" Asaf gözlerini kısarak genç adama bakıyordu.

"Ne demek şimdi bu?"

"Şu ana kadar evliliği düşünmüyordum ama kabul ederse ondan daha iyi bir eş bulabileceğimi sanmıyorum."

"Ben izin vermeden kardeşimle evlenemeyeceğinin farkındasın, değil mi?" Asaf karşısında çekinmeden konuşan adama dikkatle bakıyordu. Onun cesur olduğu sözlerinden belli olsa da son karar kardeşinindi. Düşündükçe Gökçe'nin iyiliği için bu evliliğe izin vermek istiyordu. Melek'in ailesi ona göre sıra dışı bir aileydi ve kardeşini ezmeyecekleri de aşikârdı.

"Ben senden değil, enişte bey, kardeşinden izin alırım. O kabul ettikten sonra sen istediğin kadar karşı çıkabilirsin. Nasıl olsa ben istediğimi bir şekilde alırım!" Asaf öfkeyle Vedat'a bakarken Melek araya girme gereği duymadan konuşmayı kesti. "Hadi gidelim artık, çok geciktik. Bu gece konuşmayı unutun siz."

"Kimin suçu acaba, sen uyuya kalmasaydın bu kadar geç yola çıkmayacaktık." Melek kaşlarını çatarak Asaf'a baktı.

"Madem bu kadar aceleniz vardı, uyandırsaydınız, size kimse beni uyandırmayın demedi..." Melek kollarını bağlayarak geriye yaslandı. Asaf dikiz aynasından ona baksa da genç kız ona bakmamaya direniyordu. Vedat ikilinin atışmasına hafif gülümseyerek arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Yirmi dakikalık bir yolları kalmıştı ama araba o kadar yavaş ilerliyordu ki bu yol Melek'e daha uzun gelmişti.

"Vedat artık şu gaza biraz bassan, Gökçe uyumadan onu amcamdan almamız gerekiyor."

"Bence Gökçe'yle amcamlarda konuşalım. Bizi anlayacak en iyi kişiler onlar. Zamanında Yaren yengem de amcamla evlenmek için Songül yengemi kardeşine istemişti. Melek'in sözlerine iki adam şaşırsa da bir şey söylemedi. Başlarını hafif sallayarak arabayı varacakları evin kapısına park ettiler. Birkaç dakika arabadan inmeyen üçlü evin kapısının ışının yanmasıyla sıkıntılı bir nefes verdi. Amcası Yaren'in isteği üzere üç katlı bir ev almış ve bahçesini kendisi düzenlemişti. Bu şekilde Yaren yengesi konağı daha az özlediğini söyledi.

"Melek abla..." Kapıdan dışarı fırlayan küçük kuzeni Yezda genç kızın boynuna atlarken Asaf'ı sadece birkaç kez gördüğü için çekingence ona baktı. Bakışları Vedat'a kaydığında küçük kız utanarak yüzünü sakladı. Melek onun çekingen hallerine bayılıyordu. Konakta ne kadar dik başlı olsa da şehirde Yezda çok çekingen davranıyordu. Babasının gözbebeğiydi. Yağız kızını kimseyle paylaşamıyor ve onu kimseye yaklaştırmıyordu.

"Yezda, amcam nerede?"

"Abla, onlar seni bekliyor. Bugün Gökçe ablayla hastaneye gittiler." Küçük kızın sözleriyle endişelenen Asaf ve Vedat öne atılınca genç kız onlara gülümseyerek baktı. Koşarak eve giren Asaf kardeşine sesleniyordu. Birkaç seslenmeden sonra Yağız bir odadan çıkarak genç adamın karşısına dikildi.

"Neden ayağındaki nasıra basılmış gibi bağırıyorsun?" Asaf Yağız'a aldırmayarak hâlâ kardeşine bakınıyordu.

"Gökçe nerede? Kardeşim hastaneye gitmiş, bana neden haber verilmedi amca bey?"

"Önemli bir şey değil, yürürken ayağı burkuldu. Ben de tedbir için film çektirdim." Asaf başını anladığını belirtircesine sallarken kapıdan içeri giren Melek ve Vedat'ı görünce gülümseyerek kollarını genç kıza açtı.

"Meleğim sen konakta kalmayacak mıydın?" diye sordu. Asaf homurdanarak Yağız'ın karısına sarılışını ve alnını öpüşünü izledi. Açılan kapı sesiyle bakışlar kapıdan dışarı çıkan Yaren ve Gökçe'ye kaydı. Gökçe gülümsemeye çalışarak abisine bakarken hiç beklemediği bir

yerden yardım koluna uzandı. Vedat genç kızın gözlerinde çektiği acıyı görünce hızlı davranarak koluna girip ayağını kendi ayağının üzerine bastırdı. Asaf elleri iki yanda yumruk yapılmış bir şekilde ikiliye bakarken kardeşinin utangaç bakışlarını yakaladı. Vedat'ın kendisine yardım edişini kaçamak bakışlarla izliyordu. Yağız ve Yaren ne olduğunu anlamak için Melek'e bakarken Melek omuzlarını silkeleyerek onlara gülümsemeye çalıştı.

"Babam, yengemin seninle evlenmesi için ileri koştuğu şartı, bizim evlenmemiz karşılığında onlar için koştu!" Yaren ve Yağız şaşkınlıkla ikiliye bakarken Gökçe ne olduğunu anlamadığı için kızaran yüzünü saklamaya çalışıyordu.

"Sen ciddi misin?" Yağız sorduğu sorudan sonra birden kendisini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. Abisinin bu kadar ileri gideceğini düşünmemiş ama karşısındaki ikiliye bakınca ona hak vermişti. Yaren de şaşkındı ama bir yandan da mutlu olmuştu. İkilinin birbirine yakıştığını düşünürken birden Vedat ve Gökçe'nin arasına giren Asaf'ı fark ettiler.

"Henüz ortada kabul edilen bir şey yok. Daha kardeşimle konuşmadım." Gökçe merakla abisine bakarken Vedat genç kızın iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onun bakışlarını gören genç kız utanırken Asaf ters bir şekilde Vedat'a bakarak,

"Bize biraz izin verebilir misin? Hazır kardeşim ayaktayken konuşmayı ertelemenin bir anlamı yok." Vedat başını sallayarak odadan çıkarken Asaf odadaki diğer kişilere baktı. Melek inatla kalacağını söyleyerek iki kardeşi yalnız bırakmamıştı. Gökçe onların davranışlarından şüphelenerek ikisine bakıyordu.

"Sorun ne abi, neden bana o şekilde bakıyorsun?" Asaf karşısındaki genç kızın evlilik çağına gelmiş olduğunu kabullenmek istemiyordu. Kardeşleriyle fazla yakın olamamıştı, buna izin verilmemişti. Gözlerini kaçırarak genç kızın başını göğsüne çekti.

"Bunu yapamayacağım..." Asaf kendi kendine konuşurken Gökçe iyice meraklandı. Melek kocasının zor durumda olduğunu anlayarak araya girmeye karar verdi.

"Onunla ben konuşayım, izin ver, Asaf!" Genç adam başını iki yana

sallayarak genç kıza cevap verse de Gökçe daha fazla dayanamayıp abisinin kollarından geri çekilip dik bakışlarını ikiliye yöneltti.

"Sizin neyiniz var, neden böyle garip davranıyorsunuz? Yenge bari sen söyle..." Melek genç adamı kenara doğru iterek onun yerine oturup Gökçe'nin ellerini avucunun içine aldı.

"Bak güzelim, sana söylememiz gereken önemli bir şey var." Melek kıza bir süre duraksayıp derin bir nefes aldı. Sözlerine devam etmeden önce Asaf'a bakarak onun onayını da aldıktan sonra devam etti.

"Gökçe bana güveniyor musun?" Gökçe genç kıza gözlerini kısarak baktı.

"Evet, niye ki?"

"Canım... Biliyorsun, bizim evliliğimiz normal bir şekilde olmadı." Gökçe başını sallayarak yengesine onay verirken bir yandan da Güler annesiyle oynadıkları oyunun işe yaradığını düşünüyordu.

"Evet, biliyorum da bunun benimle ne alakası var hiç anlayamadım."

"Babam abine bir şart koştu... Aslında benim de istediğim bir şeydi ama babamın abinden istemesi beni de mutlu etti."

"Yenge yeter artık, bilmece gibi konuşmayı bırakır mısın? Neler oluyor?"

"Olan şu... Sedat Bey, seni abinden kardeşime istedi!" Gökçe duydukları karşısında kısa çaplı bir şok yaşadıktan sonra birden gülmeye başladı. Melek onun kahkaha atarak gülmeye başlamasını endişeli bir şekilde izlerken Gökçe kendisine hâkim olamıyordu. Yengesinin şaka yaptığını düşünerek ona baktığında ciddi olduğunu anladı.

"Sen şaka yapmıyorsun..." Gökçe bakışlarını hızla abisine çevirirken Asaf'ın üzgün bakışlarıyla karşılaştı. Genç kız son gülümsemesinden sonra birden yutkunmaya başladı.

"Siz ciddi misiniz?" Gökçe güçlükle yerinde doğrulmaya çalıştı. Melek ona yardım etmek isterken Gökçe ona engel olmuştu.

"Abi sen kabul ettin mi?" Gökçe'nin dolu dolu gözleri Asaf'ın içine işliyordu. Asaf hızla yerinden kalkarak kardeşini kollarının arasına aldı.

"Kabul etmedim... Sen kabul etmediğin sürece kimse seni benden alamaz. Sana sormadan cevap vermedim." Gökçe abisine sıkıca sarılır-

ken gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Melek genç kızın akmak üzere olan gözlerindeki yaşlara bakarken üzüldü. Başını iki yana sallayarak, "Üzülme canım, bu iş olmayacak. Seni kimse istemediğin bir evliliğe zorlayamaz. Buna ilk ben karşı çıkarım." Melek Asaf'ın kolları arasında duran kızı kendisine çekerek sıkıca sarıldı.

"Bana güveniyorsun, değil mi hayatım. Kimse seni zorlayamaz. Buna izin vermeyeceğim."

"Ya siz ne olacaksınız? Sedat amca izin vermezse evlenmenize?"

"Gökçe, biz zaten evliyiz. Sedat Bey kızını istese de geri alamaz." Melek ters bir şekilde kocasına baktı.

"Önemli olan sensin Gökçe, sen bizi düşünme. Sen bu evliliği istemiyor musun?" Gökçe kısa bir duraksama yaşadı. Yengesinin kollarından çıkarak tedirgin bir şekilde onlara baktı. Önce yanağından süzülen yaşları silmeye çalışırken fısıltı gibi konuştu.

"Ben yapamam..." Melek kızın içten olmayan sözleriyle gerildi. Reddedişinde farklı bir ses tonu kullanıyordu. Kızın ağlamaklı sesi Melek'in içine otursa da emin olmak istiyordu.

"Gökçe bana dürüst ol, canım. Sen evlenmek istiyor musun? Vedat'ı tam olarak tanımıyorsun ama onun seni mutlu etmek için her şeyi yapacağını biliyorum. Karar verirken acele etmemelisin. Önce bir düşün istersen."

"Düşünecek bir şey yok yenge, ben bu halimle ona nasıl eş olurum?" Melek kaşları iyice çatık olarak genç kıza yaklaştı.

"Ne varmış halinde? Gökçe kaldır başını yüzüme bak. Kabul etmemenin nedeni ne?" Genç kız geri çekilerek kollarını iki yana açtı. Yanağından süzülen yaşlara aldırmayarak güçlükle konuşmaya başladı.

"Şu halime bak yenge, sence ona haksızlık değil mi sakat bir kızla evlenmek." Melek, Gökçe'nin sözlerini duydukça kızmaya başladı. Gökçe'nin kendini yetersiz görmesine dayanamazdı.

"Tek sorun bu mu? Sakat olman mı? Yakında iyileşeceksin, eğer sorun ettiğin şey buysa..."

"Ya iyileşemezsem? Onun sırtında kambur gibi kalacağım. Bunu gerçekten kardeşine yapmak istiyor musun?"

"Bırak da buna ben karar vereyim? Ayrıca kendini bu kadar kü-

çük görmen de hoşuma gitmedi, bilesin. Sırf bu yüzden reddediyorsan evliliği, hazırlanmaya başlasan iyi edersin. Yakında babandan seni istemeye geleceğiz." Vedat kapı ağzında duyduğu sözlerle sinirlendi. Gökçe'nin içe dönük halleri genç adamın dikkatini çekse de onun kendisine acımasına dayanamadı. Farkında olmadan söze karıştığında ise Gökçe'nin neredeyse bayılacağını fark etti. Kendisini o kadar sıkıyordu ki bu durum Vedat'ın da canını sıktı. Gözlerini kısarak Asaf'a baktı.

"Kardeşinin de sorunları hallolduğuna göre yakında kızı istemeye geliriz. Şimdi benim geri dönmem gerekiyor. Malum sabah işe gitmem gerek." Asaf şaşkın bir şekilde Vedat'a bakarken Melek kardeşinin tavrıyla hafif gülümsedi. Gökçe dudaklarından çıkan itirazların adresine ulaşmadığının farkında değildi. Vedat genç kızın karşısına dikilerek gözlerini Gökçe'nin gözlerine dikti. Onun tedirgin halleri, bakışlarını kaçırma çabaları genç adamı mest etmeye yetti. Yanakları al al olan kızın çekingenliği Vedat'ın içini ısıtmaya yetmişti. Asaf şaşkınlıkla Vedat'ı izlerken genç adamın kardeşinin alnına dudaklarını bastırmasıyla ileri atılmak istedi ama Melek'in kolunu tutmasıyla yerinde kaldı.

"Bunu sakın unutma, Gökçe... Senin alnına yazılan kişi benim ve ben kaderimi yaşarım. Buna kendini alıştırsan iyi edersin; çünkü ben çoktan kararımı verdim. Yakında söz kesilecek." Vedat genç kızın konuşmasına fırsat vermeden hızla odadan çıkıp dış kapıya yöneldi. Gökçe bayılmak üzereydi. Vedat'ın sözleriyle ne yapacağını bilemedi. Genç kız bakışlarını abisi ve yengesine çevirdiğinde Melek'in gülümsediğini görünce duraksadı.

"Yenge o ciddi miydi? Evlenmek istiyor, hem de benim gibi yetersiz bir kızla."

"Sen yetersiz değilsin Gökçe, şunu söylemeyi bırak artık. Sen benim gördüğüm en güzel kızlardan birisin. Güzellikten daha fazlasısın. Kalbinin güzelliği senin varsaydığın ama olmayan kusurunun önünü keçiyor. Sen Vedat için kusursuz bir eş olacaksın." Asaf karısına bakarken Gökçe'nin kendisine bakmasıyla ona gülümsemeye çalıştı.

"Abi sen bunu istiyor musun? Onunla evlenmeme razı mısın?" Asaf kısa bir süre kardeşinin endişeli yüzüne baktı. Kardeşinin yanına yaklaşarak onu omuzlarından kavradığında Gökçe'nin titremeye başladığını fark etti.

"Seni düşündüğümde endişem artıyor, Gökçe. Sen benim en kıymetlimsin. Artık küçük bir kız değilsin ve bir gün evleneceksin. Bunu sen de biliyorsun ama bana sorarsan seni alelade birine emanet edemem. Gittiğin yerde saygı duyulmalısın. Hepsinden önemlisi sevilmelisin. Düşündükçe sana en iyi bakacak kişinin o olduğunu görebiliyorum. Benim tek endişem mesleği. Polis karısı olmak kolay değil, canım. Karar senin ama bana sorarsan seni Aksoyların konağına gönül rahatlığıyla gönderebilirim. Asude annenin sana iyi bakacağını biliyorum. Sana anne şefkatiyle yaklaşacağına enimim." gözünün önüne Asude'nin yüzü gelince içi ferahlamıştı. O kadını seviyordu. Annesinin göstermediği bir sıcaklıkla kendisine yaklaşmıştı.

"Benim düşünmem gerekiyor, abi. Yarın size cevabımı söylerim." Melek kızın daha fazla ayakta kalmasını istemediği için onu odasına yönlendirdi. Gökçe'nin odaya çekilmesiyle salonda yalnız kalan ikili bir süre sessiz kaldı. Yanlarına Yaren ve Yağız geldiğinde ise meraklı bakışların sahibine kısa bir cevap verdiler.

"Sabah cevabını verecek." Yaren başını sallamakla yetinirken Yağız işi garantiye almak için karısına baktı. Onun Gökçe'yle konuşmasını işaret ediyordu. Genç kızı ikna edebilecek başka birini tanımıyordu. Yaren yanlarından kalkıp odaya yönelirken Asaf'ın aklına gelen şeyle birden yerinden sıçraması Melek'in korkmasına neden oldu.

"Vedat ahmağı beni bırakıp gitti. Ben nasıl döneceğim şimdi?" Melek kocasının haline gülerken Yağız umursamaz bir şekilde ona bakmaya devam ediyordu.

"Yarın ben de köye gideceğim, seni götürürüm."

"O zaman biz eve geçelim, arabanı alabilir miyim?" Asaf'ın sözleriyle Melek gerildi. Genç adamla eve gitmek istemiyordu.

"Burada kalacağım ben, Gökçe'yi yalnız bırakmak istemiyorum."

"Tamam o zaman, ben yorgunum ve yatmak istiyorum." Asaf, Yağız'a dönerek baktı. "Bize kalacağımız odayı gösterir misin, amca bey?" Asaf'ın inatla Yağız'a *amca bey* diye hitap etmesi genç kızın dikkatinden kaçmıyordu. Yağız onun bu inadına karşılık sadece gülümsemekle yetindi. "Sizin odanız koridorun sonundaki oda. Melek geldiğinde o odayı kullanır. Şimdi gidin, dinlenin."

"Ama amca..."

"Beni kızdırmayın, bugün yorucu bir gün geçirdim ve bir de sizin inadınızı çekecek durumda değilim. Hadi Allah rahatlık versin." Yağız ikiliyi yalnız bırakarak odadan çıkınca Melek sinirle genç adamın önünde bitti.

"Sende hiç utanma yok mu? Nasıl amcamın karşısında bu kadar rahat konuşursun?"

"Ne dedim ki ben?"

"Ona aynı odada kalacağımızı ima ettin." Asaf tek kaşını kaldırarak öfkeyle kıza baktı.

"Sürekli unutuyorsun ama biz evliyiz, Melek. Aynı odada kalmayacağız da ne yapacağız? Saçmaladığının farkında mısın?"

"Asıl saçmalayan sensin. Beni amcamın yanında utandırdın." Asaf bıkkın bir şekilde içini çekerek genç kızın kolunu yakaladı. Onu Yağız'ın söylediği koridorun sonundaki odaya doğru çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Karımı odaya götürüyorum. Şimdi uslu bir kız ol ve dırdır etmeyi kes. İnan çok yorgunum."

"Asaf!" Melek'in sert çıkan sesiyle onu odaya soktu ve ışığı yaktıktan sonra odanın kapısını kilitledi. "Ne yapıyorsun, aç şu kapıyı." Melek genç adamın elindeki anahtarı almaya çalışsa da başarılı olamadı. Asaf onu belinden yakalayarak ayaklarını yerden kestiğinde ise Melek onun elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Kes şunu artık, herkesi başımıza toplayacaksın. Rezil olmak mı istiyorsun?"

"Rezil olmak mı? Asaf bunu nasıl söylersin? Ben amcamın yüzüne nasıl bakacağım?"

"O senin yüzüne nasıl bakıyorsa öyle. Hem merak etme, sana elimi süremeyecek kadar yorgunum. Yani güvendesin!" Melek onun sözleriyle hareket etmeyi kesti. Genç kız şok geçiriyordu. Asaf'ın sözleri neredeyse kahkaha atmasına enden olacaktı. Asaf onu yere indirerek yatağın üzerine kendini gelişigüzel bıraktı. Melek dikkatle onu izlerken Asaf yan dönerek gözlerini yumdu.

"Öyle dikileceğine ışığı kapat da yatalım artık."

"Seninle aynı yatağa yatacağımı kim söyledi?" Melek kollarını

bağlamış meydan okurcasına genç adama bakıyordu. Asaf yüzünü asarak genç kıza baksa da ona cevap vermemeye karar vererek gözlerini yeniden kapattı.

"Sen bilirsin, sanırım yer rahattır." Melek onun umursamazlığı karşısında sinirlenerek yatağa yaklaşmış ve Asaf'ın üzerine yattığı yorganın kenarını sıkı bir şekilde tutarak hızlıca yukarı doğru kaldırdı. Onun bu hareketi gözleri kapalı genç adamın yataktan aşağı düşmesine neden oldu. Asaf hissettiği sarsıntıyla hızla yerinde doğrulurken gözleri ateş saçıyordu.

"Sen ne yapıyorsun, kadın, aklını mı kaçırdın?" Melek onun sesini yükseltmesine aldırış etmeden yatağa uzanıp üzerine yorganı çekti. İkisi de o kadar sinirliydi ki üzerlerindeki kıyafetlerin farkında bile değildi. Melek'in cevap vermemesi üzerine Asaf yeniden yatağa girip genç kızın beklemediği bir anda onu kollarının arasına hapsetti. Melek kurtulmaya çalıştıkça Asaf'ın kolları daha bir sıkı hal alıyordu. Çelik gibi kollardan kurtulmanın mümkünâtı yok gibiydi. Melek yüzünü genç adama döndüğünde Asaf kısa bir göz temasından sonra alnını genç kızın alnına dayayarak gülümsedi.

"Hadi uyu artık, sabah kavgana devam edersin." Melek onun gözlerini kapamasıyla kaşlarını çattı. Bedenini saran kollar o kadar sıkıydı ki bu şekilde uyumasına imkân yoktu.

"İleride çocuğun olmasını istiyorsan beni azat etmelisin, Asaf Bey. Yoksa kısır kalacaksın." Melek'in hafif hareketlenmesiyle Asaf'ın gözleri büyüdü.

"Bunu yapmayacaksın?" Asaf'ın sözleri kendinden emin çıkmasa da bakışları Melek'i uyarır şekilde bakıyordu.

"Emin misin? Beni azat et, bu şekilde uyuyamam." Asaf genç kızın kızaran yanakları karşısında onun utandığını anladı. Karşısındaki kız utanıyordu. Bu durumu keşfetmek Asaf'ı inanılmaz mutlu etmişti. Melek'e karşı kullanabileceği zayıf bir noktası vardı. Kendine hâkim olamayıp karısına iyice yaklaşırken yemek borusunun hareketini fark etti. Genç kızın sürekli yutkunması Asaf'ın gülümsemesine neden olurken Melek tedirginlikle,

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sence?" Asaf genç kızla uğraşmanın keyfini sürerken Melek'in

iyice pozisyon aldığının farkında bile değildi. Gözlerini kısan genç kız bakışlarını keskin mavi gözlerden alamıyordu.

"Aklından yine ne geçiyor?" Asaf tek kaşını kaldırarak alnını onun alnına dayadı. Melek'in hiçbir ifadesini kaçırmak istemiyordu. Onun her hareketi Asaf'ın içini ısıtırken Melek iyice tedirgin olmaya başladı.

"Düşündüm de o kadar yorgun değilim, uykum da yok. Sence ne yapalım?" Asaf'ın sözleriyle Melek'in gözleri iyice büyürken ne yaptığının farkında bile değildi. Kulağına yankılanan küfrü duyduğunda Asar'ın yatağın düğer ucuna kıvrılarak acısını dindirmeye çalıştığını gördü. Genç kız o kadar gerildi ki ne zaman yaptığını bilmeden dizini genç adamın kasıklarına yapıştırmış, onun saldırısını geri savurmuştu. Asaf'ın acı içinde saydırmasıyla da kendine gelerek hızla yataktan kalktı. Korkuyla genç adama bakarken,

"Sen iyi misin?" diye sordu. Asaf kendisine baktığında yutkunmadan edemedi. Genç adamın mavi okyanusları ıslaklıkla iyice koyulaştı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum, sadece sana takılıyordum."

"Böyle takılmak mı olur? Beni korkuttun."

"Korkuttum mu? Melek sen benim karımsın. Elbet bir gün olacak bir yakınlaşma için aşırı tepki göstermiyor musun?" Melek onun sözleriyle kızarsa da dik başını aşağıya eğdi.

"Ben anlamam, önce nikah sonra..." Melek kısa bir duraksama yaşadığında Asaf'ın imalı kaş kaldırışını görünce sustu.

"Sonra?"

"Sonrasını sonra düşünürüz. Düğün olmadan, o duvağı takmadan bana yaklaşamazsın." Asaf genç kıza şaşkınlıkla bakarken Melek az önce gözüne kestirdiği anahtarı hızla alarak kapıyı açtı. Asaf'ın şaşkın bakışları arasında odadan kaçarken genç adamın arkasından attığı kahkahayı duyunca kendisine kızmaya başladı. Bir korkak gibi odadan kaçtığı için kendisine kızarken yengesiyle göz göze gelmek Melek'in isteyeceği en son şey oldu. Yaren imalı bir şekilde genç kıza bakarken Melek utanarak bakışlarını hızla kaçırdı. Gökçe'nin odasına girmek üzereyken Yaren genç kızın önüne geçerek onu durdurdu.

"Nereye gidiyorsun, Melek?"

"Yenge, izin ver de gireyim." Yaren kaşlarını çatarak genç kıza bakmaya başladı.

"Senin yerin burası değil, bunu biliyorsun, değil mi?" Melek üzgün bir şekilde yengesine bakarken başını aşağı eğdi.

"Benim bir yerim var mı yenge? Ben neden bunu hissedemiyorum?"

"Bu şekilde davranırsan asla hissedemezsin. Odana dön ve kocanın yanında kal, Melek!"

"Ama yenge... O adam beni deli ediyor." Yaren başını iki yana sallayarak ona gülümsese de sözleri genç kızın içini acıttı.

"Bir eşin yeri kocasının yanıdır. Asude ablamın bunu sana öğrettiğine eminim. Ne kadar kavga etseniz de odanıza girdiğinizde küslüğe son verin. Şimdi geri dön ve kocanın yanında uyu." Melek sıkıntıyla nefes verirken Yaren ona cesaret vermek için kısa bir şekilde sarıldı.

"Sonradan pişman olacağın hareketler yapma, Melek. Nasılsa ondan hesap soracağın zaman gelecek. Sen güçlü bir kızsın ve kocanı elinde tutabilecek kadar da zekisin. Beni anlıyorsun, değil mi hayatım? Şimdi odana dön ve ileride ödetebileceğin kadar malzeme topla." Melek yengesinin gülümseyen yüzüne karşılık hafif kızarsa da ona hak vermeden edemedi. Asaf ona takılıyor olabilirdi ama kendisi de ona izin veriyordu. Kararlı bir şekilde arkasını dönüp az önce kaçarak çıktığı odaya geri döndü. Odanın kapısını kapatarak Asaf'ın şaşkın bakışları arasında yatağa yürüyerek yorganın altına girmiş ve gözlerini kapatmadan önce,

"Sınırı geçersen seni hadım ederim, kocacığım. Şimdi uslu ol ve uyu!" diyerek Asaf'ın şoke olmuş bakışları arasında arkasını dönerek derin bir uykuya daldı.

42. BÖLÜM

İnsanın heyecanla atan kalbinin sesi gök gürültüsüne benzerdi. Derin nefes alırsın ama nefes tam ciğere ulaşamadan içini yakarak geri çıkarak soluklarını hızlandırırdı. Gözlerinden yaş gelinceye kadar ağlamak istersin bazen. Yıllarca hayal ettiğin ve bir gün gerçekleşmesi için dua ettiğin o hayali ellerinin arasında bulunca nefesin tıkanır, heyecandan ne yapacağını şaşırır kalırsın. Gözlerini kapatarak yıllardır babası ve annesinin izlediği aşklarını içinde hissetmeye çalıştı. Sonra kardeşinin doğduğu gün konakta yankılanan mutluluk seslerini... Daha küçük bir kız olmasına rağmen kardeşinin bir ağlama sesiyle hayal kurmaya başladı. Babasının yanağından aşağı yuvarlanan yaşların o zaman üzüntüden olduğunu düşünmüş ama şimdi o yaşların mutluluktan olduğunu öğrenmişti. Annesine sorduğunda, *sen asıl sen doğduğunda babanı görecektin, kız olmana rağmen o kadar mutluydu ki* dediğini hatırladı. Derin bir iç çekerek penceresine vuran yağmur damlalarına bakmaya başladı. Gelecek hafta mezun olacaktı ve baharın habercisi yağmurlar pencereyi kapıyı açması için dövüyordu. Yoğun bir dönem geçirmişti ve şimdi o yoğunluğun meyvesini alıyordu.

"Yenge, gelebilir miyim?" Genç kız kapı aralığından kendisine seslenen Gökçe'ye döndüğünde hafif bir şekilde gülümsedi. Başını sallayarak genç kızı odasına çağırırken Gökçe tedirgin bir şekilde ona yaklaşmaya başladı.

"Ne oldu Gökçe, neden bu kadar huzursuzsun?"

"Köyden aradılar yenge. Şey... Gülüm yengem konaktan ayrılmış." Melek duyduğu haberle gözlerini kapatırken canı sıkıldı. Gülüm'le birkaç kez telefonda konuşmuş ve gitmemesini istemişti. En azından tam olarak iyileşene kadar kalması için ricada bulundu. Konak onların

boşanmalarıyla çalkalanırken Melek uzakta olduğu için memnundu. En azından kendisi buna neden olmamıştı. Asaf'ın sürekli aramaları ve uzun süren telefon konuşmaları Melek'in içine bir kuş konduruyordu. Öyle ki genç adam aramadığında onu arayarak hesap bile sormaya başlamıştı.

"İyileşene kadar kalması için ona ricada bulunmuştum. O halde nereye gidecek?" Gökçe yengesinin sözleriyle gülümserken dayanamadı.

"Bu kadar iyi niyetli düşünmene şaşırıyorum, yenge. Elinde olsa kumana evde kalması için yalvaracaksın!" Gökçe, Melek'e şaka yapıyordu ama sesine istediği alaycı tonu verememişti.

"Bu söylediğin çok yanlış, Gökçe! Gülüm'ün üzerine gelen benin, unutuyorsun galiba? Ayrıca gitmesi gereken biri varsa o da ben olmalıydım... Gülüm o halde ne yapacak, hiç düşünmüyor musun? Asaf kimi kimsesi yok demişti."

"Yenge sadece şaka yapıyordum. Ayrıca senin gitmene olanak yok. Kanıtı da burada!" Gökçe parmağındaki söz yüzüğünü havaya kaldırarak genç kıza gösterdi. Melek ona gülümserken başını iki yana salladı.

"Siz çok mutlu olacaksınız, biliyorsun değil mi? Vedat sana iyi bir eş olacak."

"O olacak da ben olabilecek miyim? Bu halde..." Gökçe yüzünü asarken Melek onu kollarına çekerek sıkıca sarıldı. "Kendine eziyet etmeyi bırak, Gökçe. Ya Gülüm gibi sakat olsaydın? Haline şükretmelisin. Hem kardeşim sorun etmiyor, sana ne oluyor?" Melek genç kızı teselli ederken gülümsemişti. Kapı zili çalmaya başladığında ikili bir birinden ayrıldı. Gökçe ağır adımlarla odadan çıkarken Melek hemen ardından onu takip etti. Kapıdan gelen seslerle şaşırırken hızla kapıya ulaştı.

"Gülüm?" Melek kapı ağzında en son görmeyi beklediği kişiyi gördüğünde şaşırdı. Gülüm koltuk değneklerine dayanmış bir şekilde kapıda duruyor, kendisine gülümsüyordu. Melek hızla ona ulaşarak genç kadının eve girmesi için yardım ederken kapıda başka biri var mı diye bakındı ama kimseyi göremedi.

"Sen buraya kadar nasıl geldin?" Gülüm salona geçip oturduğunda nefes nefese kaldı. Melek ikinci şaşkınlığını Gülüm'ün ayakta olması karşısında yaşamıştı. Onun artık yürüyebildiğini bilmiyordu. Gözleri mutlulukla parlarken içindeki huzursuzluk az da olsa gitmişti.

"Sen ne zaman ayaklandın? Keşke haberim olsaydı..."

"Bana şöyle bakmayı kes Melek, ben aciz değilim. Hem yavaş yavaş yürümeye de başladım. İçin artık rahat etsin. Gitmeden önce seninle görüşmek istedim."

"Asaf burada olduğunu biliyor mu? Sen nasıl geldin?"

"Hakan getirdi..." Melek Hakan'ın adını duyunca duraksadı. Asaf'ın amcasının oğlunu hatırlamıştı. Şakacı biriydi ve konakta olduğu zamanlarda kendisine iyi davranan nadir insanlardandı. Derin bir iç çekerek başını salladı.

"O nerede? Keşke o da gelseydi."

"Arabada bekliyor, beni İstanbul'a götürecek, sonra da havaalanına." Melek üzgün bir şekilde genç kadına bakarken yerinden doğrularak Gülüm'ün yanına çöktü ve elini kavradı.

"Neden gidiyorsun? Keşke tam olarak iyileşmeyi bekleseydin."

"Melek beni anlamadığını biliyorum ama gitmem gerek. Ben hayatım boyunca kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Kalırsam tüm cabalarım boşa gidecek. Üstelik ablamla barışmam için Asaf çok ısrar etti. Geçenlerde bir yeğenim olduğunu öğrendim. Artık yalnız kalmak istemiyorum."

"Ya Asaf? O sana değer veriyor. Onu nasıl bırakacaksın?"

"Asaf'ın artık bana ihtiyacı kalmadı, sen varsın!" Gülüm keyifle gülümseyerek genç kıza baktığında Melek ilk kez bir kadın karşısında utandığını hissetti. Onun utandığını anlayan genç kadın tiz bir kahkaha atarken Melek mümkünmüş gibi daha da kızarmıştı.

"Çok şeker, Asaf'ın neden sana tutulduğunu anlamak çok basit." Melek şaşkınlıkla bakarken Gülüm bir elini sallayarak onun dikkatini dağıttı.

"Bana öyle şaşkın şaşkın bakma... İkiniz de aynısınız. Asaf daha farkında değil ama onun içine çoktan yerleştin. Üstelik bu aralar konakta deli danalar gibi dolanıyor. Artık ne yaptıysan!" Melek bu kez kaşlarını çattı.

"Ben ona bir şey yapmadım, sadece sana göz kulak olmasını istedim."

"Ama düğünü erteleyende sendin!" Melek bakışlarını kaçırırken

köye yağan ince karı görünce düğünün ertelenmesini istedi. Asaf aldığı karar karşısında sinirlenince Melek de ona çıkışmış ve kısa çaplı bir tartışma yaşamışlardı. Gülüm düşüncelere dalan genç kızın elini sıkarken onun kendisine bakmasını sağladı.

"Ona iyi bak Melek... Asaf birine değer verdiğinde onu asla bırakmaz. Ama sana değer vermenin de ötesinde bir sevgi yerleştirdi içine. İstesen de ondan kopamazsın. Yakında sende anlayacaksın. Onu biraz tanıdığında nasıl biri olduğunu anlayacaksın." Gülüm hüzünlenmişti birden. "O kadar yalnızdı ki, gözlerinde her zaman bir tedirginlik oluşuyordu. Ama senden sonra o gözler parlamaya başladı. Belki benim değil onun söylemesi gerekiyor ama lütfen onu bırakma... Onu yeniden yalnızlığa itme." Melek gözleri yaşlı bir şekilde genç kadına bakarken yutkunarak boğazındaki yumruyu geri yolladı.

"Onu bırakmayacağım... En azından rahat durduğu sürece." Melek gülerken Gülüm kaş çattı.

"Ne demek bu şimdi?"

"İstediğim düğünü yaparsa..." Gülüm genç kızın gülmesine katılırken Melek derin bir iç çekti. O Rüzgâr'ın üzerinde gelinliğiyle oturmak istiyordu. Evlense bile o atın üzerinde yüzüne değen rüzgârla yeniden özgür hissetmeliydi. Etrafında açan çiçekleri görmek istiyordu.

"Neyse, ben geç kalacağım artık gideyim." Gülüm ayaklandığında Melek ona yardım etmeye çalıştı. Gülüm güçlükle ayakta dururken Gökçe'yle göz göze geldi.

"Abinize iyi bakın, Gökçe. Sen onun için çok değerlisin. O size emanet." Gülüm kapıdan dışarı çıktığında yeniden Melek'e baktı. Her şey için teşekkür ederken yurtdışına daha iyi bir tedavi göreceğini söyleyerek onun içini ferahlatmaya çalıştı. Melek anlayışla ona gülümserken arabaya kadar ona yardım etti. Hakan'ı gördüğünde kısa bir selamlaşmadan sonra arabanın arkasından el sallamaktan başka bir şey gelmemişti elinden.

"Onu her şeyden çok seveceğim..." Melek fısıltıyla arabanın arkasından konuşurken kendi duygularının yeni yeni farkına varıyordu. İçine dolan Asaf'ın sesini duyma isteğine gem vuramayıp eline aldığı telefonuyla genç adamı aradı. Karşı taraftan cevap gelmesini beklerken oldukça sabırsızdı. Tam pes edeceği sırada onun sesini duydu. Heye-

canlanan kalbini sakinleştirmek için boştaki elini kalbinin üzerine yerleştirirken bir süre bekledi.

"Melek cevap vermeyecek misin? Ne oldu, yoksa sesimi mi özledin?" Asaf'ın şakacı sesine karşılık Melek normal bir şekilde ona cevap verdi. O kadar dalgındı ki ne cevap verdiğini fark ettiğinde dilini ısırdı.

"Kocamın sesini özleyemez miyim?" Melek kendine saydırırken Asaf'ın şaşırdığını gelmeyen cevapla anladı. İki taraf da sessizdi.

"Neyse, ben kapatıyorum, senin konuşmaya niyetin yok!" diyen genç kız telefonu hızla kapattı. Kendi kendine saydıran Melek bir eliyle alnına vurdu. *Aptal, aptalsın kızım, nasıl böyle bir şey söyleyebildin* diye kendine kızdı. Telefonu çalmaya başladığında ekranda yazan isimi görünce yutkunarak meşgule aldı. Onunla konuşacak cesareti hızla kayboldu.

Evin kapısından içeri girdiğinde hâlâ deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Gökçe'nin kendisine seslendiğini bile duymadı.

"Yenge, abim seninle konuşmak istiyor. *Telefonuna baksın* dedi."

"Yorgunum, yatacağım." Gökçe şaşkınlıkla yengesine bakarken telefondan abisinin gürleyen sesi yankılandı. Melek sesi duysa da önemsemedi. Genç kıza gülümseyerek odasına çekilirken telefonu yeniden çalmaya başladı. Melek elini ağzına vurarak kendisini azarlamaya başladı.

"Hep senin yüzünden, bir tutamadın çeneni değil mi?"

"Hadi ama sanki ona sevdiğini söyledin. Alt tarafı özledim dedin."

"Ne fark eder, o da aynı kapıya çıkıyor. Şimdi ne yapacağım. Başıma kalkar durur."

"Kendine gel, ne olmuş söylediysen... Uzakta nasıl olsa, uyu kızım uyu..." Melek kendi iç sesiyle tartışırken yatağa uzandı. Yorgundu ve uyumak istiyordu. Daha akşam olmamıştı ama o uyumak için can atıyordu. Mevsim seyri yüzünden hasta olmak üzereydi. Yüzü asılırken gözlerini sıkıca kapattı. Hiçbir şey düşünecek durumda değildi.

***

Asaf telefonlarına cevap alamadıkça sinirleniyordu. Gözleri sürekli telefona kayarken daha fazla dayanamayacağını düşünerek hızla odasından çıkarak hastalarını diğer doktor arkadaşına bırakıp konağa doğ-

ru yola çıktı. Yanına birkaç kıyafet alarak şehre gitmeyi düşünüyordu. Madem Melek telefona cevap vermiyordu, o da yanına giderdi. Asaf genç kıza hiçbir kaçış yolu bırakmıyordu. Asaf düşünceler içinde konağın bahçesine girdiğinde çardakta oturan anne ve babasını gördüğünce duraksadı. Onlara görünmemek için artık çok geçti. Adımları ilerlerken Güler Hanım endişeli bir şekilde ayağa kalktı.

"Asaf, oğlum sen neden erken geldin, bir şey mi oldu?" Asaf annesinin elini öperek babasına yöneldi. Melek'le konuştuktan sora babasıyla yüzleşmiş ve onunla barış imzalamıştı. Babasının kendisini korumak için ailesinden uzaklaştırmasını anlamaya çalışıyordu. Kendisi de Melek için aynısını yapmaya kalkmamış mıydı? Düşüncelerle boğuşurken babasına ne kadar benzediğini anladı.

"Asaf neden geldin?" Babasının sert, otoriter sesi kulaklarına dolarken derin bir nefes aldı.

"Şehre ineceğim, kimseye bir şey olmadı."

"O zaman şehirde ne yapacaksın? Yoksa Gökçe'ye mi bir şey oldu? Eğer demiyorsan..."

"Baba Gökçe iyi, sadece Melek'le halletmem gereken bir konu var." Asaf'ın sözleriyle karı koca bir birine bakıp genç adama belli etmeden gülümsedi. Yüzündeki ifadeyi değiştiren Güler Hanım hemen araya girdi.

"Melek'le ne konuşacaksın ki? Hem düğüne daha var."

"Konuşmamız gerekiyor anne. Beni oyalamayın. Birkaç gün kalabilirim."

"Kızı zor durumda bırakma, Asaf. Hem bu kadar üzerine gidersen o da Gülüm gibi seni bırakıp gider."

"O biraz zor, Güler Hanım, aklınıza sokun. Melek bu evin gelini, ben izin vermediğim sürece hiçbir yere gidemez."

"Oğlum ya istemezse? Ya konağa gelmek istemezse?"

"Gelecek, gelmezse zorla getiririm." Osman Bey oğluna şaşkınlıkla bakarken Asaf omuzunu silkeleyerek onu daha da şaşırtan sözleri söyledi.

"Ne de olsa babamın oğluyum, değil mi? O da seni kaçırmamış mıydı?" Güler Hanım bir eli ağzında şaşkınlığını saklamaya çalışırken Osman Bey kendisini tutamayıp kahkaha attı. Oğlunun sözleri adamın

hoşuna gitti. Güler Hanım onaylamaz bir şekilde kocasına ters ters bakmaya başladı. Adam omuzunu silkeleyerek,

"Ne var, seviyorsa kaçırır. Bu bizim ailede var, biliyorsun" dedi.

"Ama Asaf Melek'i sevdiğini söylemedi, o Melek için inat ediyor." Asaf anne ve babasının sözlerini duysa da karşılık vermemişti.

Melek'i seviyorsa!

Annesinin sözleri karşısında duraksayan genç adam farkına vardığı gerçekle donup kalmıştı. Anne ve babası bir şeyler söylüyor ama genç adam onları duymuyordu. Gözlerini kaçırarak yarım yamalak izin isteyip hızla odasına çıktı. Yarı yolda çarptığı hizmetli kızın farkında bile değildi. Odasının kapısından içeri girdiğinde içini saran garip hisle yüzünde oluşan gülümsemenin yansımasını aynada görünce istem dışı elleri yüzüne kaydı.

"Onu severse kaçırırdı..." Asaf birden gülmeye başladı. Kendi kendine bakarak gülüyordu.

Sonunda kafayı yedin, Asaf.

"Evet, sonunda bal gözlü birinin tesiri altına girdin. Kazan mübarek olsun, Asaf Bey, şimdi ne yapacaksın? Sana kök söktürecek birine tutuldun!" Asaf duygularının farkına vardığında birden rahatladı. Sürekli aklını karıştıran duygunun nedenini anladı. Rahat bir nefes alırken iç sesinin, *'şimdi ne yapacaksın'* sorusunu yanıtladı.

"Gidip karımı alacağım. Onun elimden kaçamamasını sağlayacağım. Gerekirse dağa kaldırırım." Kendi düşünceleriyle kahkaha atan genç adam hızla küçük bir el çantası hazırlayarak odadan çıktı. Arabasına bindiğinde Güler Hanım'ın sesini duydu.

"Gülüm'den haber var mı, İstanbul'a varmış mı?" dedi.

"Anne acelem var. Gülüm iyi, merak etme. Hakan onu uçağa bindirecekti."

"Oğlum keşke kızı sen götürseydin?"

"Anne biliyorsun, istemedi. Hem Gülüm şehirlere alışıktır. Bana ihtiyacı olduğunda haber verecek."

"Yine de içim rahat değil." Asaf elini kaldırıp annesine veda ederek yola koyuldu. Yüreği kafesinde çırpınırken her kilometrede içindeki kuş kafesini daha da zorlamaya başladı. Melek'in telefonda ettiği itiraf

onun içini daha da ısıtırken nefesi rahatlıyordu. Melek onu özlemişti. Yüzünde koca bir gülümsemeyle yola dikkatini vermeye çalıştı. Eli arabanın teybine giderken kulaklarına yankılanan şarkıyla yeniden gülümsedi. Elleri direksiyonda tempo tutarken heyecanı da yavaş yavaş yerini sakinliğe bırakıyordu.

***

Başı müthiş ağrıyordu. Gözlerini aralamak için güç toplamaya çalışırken bedeninde hissettiği ağırlığı yanlış algıladığını düşündü. Elini ağırlığı gidermek için hareket ettirdiğinde hissettiği sıcaklıkla yutkundu. Neler oluyordu böyle? Hayal gördüğünü düşünürken iki parmağının arasına sıkıştırdığı deriyi hafifçe çekti. Hayal görmüyordu. Üzerinde bir kol vardı ve kime ait olduğunu hissedebiliyordu. Gözlerini kapatarak sakin kalmaya çalıştı. Başının ağrısı gittikçe artarken bağırıp çağırarak çığlık atmak yerine sessizce fısıldadı. Sese duyarlı kulakları baş ağrısını daha da arttırmamaya çalışıyordu. Sesi yorgun ve çatallı çıkarken dudaklarından "Asaf?" adı çıktı.

"Asaf?" Melek cevap alamamanın yanında arkasındaki bedene daha çok çekilmişti. Kalbi deli gibi atsa da bedeni halsizlikle iflas etmek üzereydi. Saçlarına gömülen yüzde nefesini tutarken boynunda hissettiği düzenli ılık nefesin sahibinin uyuduğunu anladı. Yavaş bir şekilde bulunduğu kolun altından arkasını dönerken Asaf'la burun buruna geldi. Melek gözleri kısılı loş ışıkta genç adamın yüzüne bakıyordu. Kıpırdayacak hali yoktu. Dudakları iyice kurumuştu, boğazında çatlaklar hissediyordu.

"Asaf?" Melek'in sesi biraz daha yükselirken uyanmayan adamın yüzüne hayranlıkla bakıyordu. Onun telefonlarına cevap vermedi. Ondan kaçabileceğini düşünmüştü ama adam şu anda yanında yatıyordu. Âdeta benden kaçmana olanak yok diye bas bas beyninde düşüncelerini işgal ediyordu.

"Kaçmak isteyen yok!"

"Ama ben seni kaçıracağım!" Melek'in sessiz fısıltısına genç adamın uykuda verdiği cevap gerilmesine neden oldu. Kollarını kaldıracak takati yoktu. Asaf'ı uyandırmalıydı ama nasıl? Melek bedenindeki sıcaklığın Asaf'tan kaynaklanmadığını bilse de bunun olmaması için dua

etti. Sınav vakti hasta olmak istemiyordu. Gözleri yarı baygın Asaf'a bakarken kendisini dürten bir yaramazlık hissiyle Asaf'ın yüzüne yaklaşıp küçükken kardeşinin kendini kaldırma tekniğini uygulamaya karar verdi. Asaf'ın yüzüne daha da yaklaşırken içindeki çocuk kahkaha atıyor ama yüzüne ulaşamıyordu. Melek hafif bir gülümsemeyle Asaf'ın burnunu ısırırken genç adamın yataktan fırlaması bir olmuştu. Melek onun bu haline gülmek istiyor ama başaramıyordu.

"Sen ne yapıyorsun, burnumu koparıyordun?" Melek ona cevap vermeden baygın bakışlarla Asaf'a bakmaya devam ediyordu.

"Bana su verir misin?" Güçlükle konuşan genç kızın tuhaf davrandığını düşünen Asaf kızmayı bırakarak Melek'e yaklaştı.

"Senin neyin var?" Asaf bir eliyle Melek'in alnını yoklarken içinden kendisine saydırmaya başladı. Kız ateşler içinde yanıyor, o da kendisi sarıldığı için ısındığını düşünüyordu.

"Senin ateşin var, hadi doktora gidiyoruz." Melek onun endişesine gülümsemeye çalışırken dudaklarından acı bir inilti yükseldi. Asaf onun acı çekmesine dayanamıyordu. Melek'i kollarına alırken genç kızın fısıltısını duydu.

"Neden geldin?"

"Karım beni özlemiş, ben de özlem gidermek istedim." Melek hafif gülümserken gözleri kapandı. Asaf'ın içine yerleştirdiği korkunun farkında bile değildi. Eli bilinçsizce aşağı kayarken Asaf endişeyle onu kendisine yasladı. Doktor olması sevdiği için endişelenmemesini sağlamıyordu. Melek'in hasta olduğunu erken anlayamadığı için kızgındı.

"Sakın beni bırakayım deme, yaban gülü, dikenlerini batıracağın çok zamanın olacak. Ama sonra yaralarımı sarman gerekiyor." Asaf söylenerek evden çıkarken hâlâ kollarındaki kızı kendine getirmeye çalışıyordu.

"Duydun mu beni, karıcım, uyanman ve bana bakman gerekiyor. Sen sesimi özledin ama ben senin her şeyini... İğnelemelerini bile özledim. Gül dikensiz olmazmış ama sendeki deve dikeni gibi. Bir batırıyorsun, sonra çıkmıyor. Sen de içime öyle işledin... Dikenin kalbime bir battı, daha da çıkmaya niyetli değil." Asaf kendi kendine konuşurken Melek uyanık olup onun itirafını duyamadığı için çok üzülecekti. Asaf içinin acısını, aşk yarasını sahibine itiraf etti. Ama sahibi onu duymadı!

43. BÖLÜM

Gözlerinin içi yanıyordu ama kirpiklerini kaldırmak için tüm gücünü kullansa da bunda başarılı olduğu söylenemezdi. Birinin saçlarına dokunduğunu hissettiğinde gözlerini aralamak için daha çok caba sarf etti. Başarılı olamasa da yanı başında olan kişinin kim olduğunu kokusundan hissetti. Ama hissettiği kokunun gerçek olması imansız gibi gelse de varlığını hissetmek içini rahatlatmaya yetmişti. Genç kız gözlerini hafif araladı. Beyazın kırıklığına nail olan rengiyle loş bir ışık karşılamıştı. Kirpiklerini kıpırdatarak perdesini biraz daha araladığında kendisine bakan delici okyanusu gördü. Yutkunmaya çalışsa da başaramadı.

"Daha iyi misin?" Asaf genç kızın saatlerdir başında uyanmasını bekliyordu. Melek bir süre Asaf'a bakarken kuruyan boğazından çıkan çatlak sesi genç adamın hemen suya uzanmasını sağladı. Asaf bardağa doldurduğu suyu genç kıza boynundan destek vererek kaldırıp içirmeye başladı. Birkaç yudumdan sonra Melek'in başı yastıkla buluştuğunda gözleri buğulu bir şekilde Asaf'a bakıyordu. Başının ağrısı gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

"Ah kendine hiç dikkat etmiyorsun. Neyse ki ateşin düştü." Melek üzerindeki örtüyü sıcaktan bunaldığı için açmaya çalıştı ama Asaf onu engelleyerek ince örtüyü yeniden üzerine çekti. Odanın kapısı açıldığında genç adam bakışlarını kapıya döndürdü. Vedat'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşmayı beklemeyen genç adam yerinden doğrularak onu karşıladı.

"Ablam nasıl? Gökçe hasta olduğunu söyleyince dayanamadım, geldim." Asaf başını iki yana sallarken Vedat yatağa yaklaşarak genç kızın yanına oturup onu incelemeye başladı. Melek buruk bir gülümsemeyle genç adama bakınca Vedat içinin acıdığını hissetti.

"İyi misin?" Melek başını sallayarak ona cevap verirken Asaf kaşlarını çatıp Vedat'a baktı.

"Korkmana gerek yok, basit bir soğuk algınlığı. Mevsim değişikliğinde olur böyle rahatsızlıklar."

"Öyle bile olsa bize haber vermeliydin. Neden konağı aramadın?"

"Neden arayayım. Onun ihtiyacı olan kişi yanında. Yani kocası... Başka kimseye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Asaf kızgın bir şekilde Vedat'a bakarken Melek'in bir şeyler fısıldadığını duydu. Genç kız annesini sayıklarken Asaf başını eğerek ona baktı.

"Anneme söylemeyin." Genç kızın yanağından akan yaş Asaf'ın içine dolarken Vedat başını sallayarak onu tasdikledi. Asude annesi oldukça hassas bir dönemden geçiyordu. Hamileliği son iki ayına girmişti ve gün geçtikçe daha güçsüz düşüyordu. Konakta onun için endişe büyürken doğuma yakın zamanda Yaren yengelerinin onun yanına geleceğini duymak biraz olsun içini rahatlatıyordu.

"Gökçe'ye kimseye söylememesini belirtmiştim. Sana neden haber vermiş ki?" Asaf'ın onaylamaz çıkan sesi Vedat'ın gülümsemesine neden oldu.

"Beni Gökçe aramadı!" Vedat kısa bir süre Asaf'ın tepkisini ölçtükten sonra konuşmasına devam etti. "Ben sözlümü aradım. Ablamı sorunca hasta olduğunu söyledi." Asaf dişlerini sıkarak genç adamın alaycı kaş kaldırmasına bakarken yerinde doğrularak dik dik Vedat'a bakmaya başladı.

"Sen gitsene artık eve..." Asaf genç adamı uyarırken Vedat omuzunu silkeleyerek,

"Bana da uyar, Gökçe'yle konuşmam gerekiyordu!" dedi. Asaf kardeşinin adını duyunca hemen atıldı.

"Ben köyden bahsettim, kardeşimin yanına gitmeni söylemedim. Üstelik yanında ben veya ablan yokken kardeşime fazla yaklaşma."

Vedat kendisini tehdit eder gibi bakan Asaf'a gülümseyerek karşılık verdi. Eniştesi oldukça inatçı ve korumacı bir yapıya sahipti. Özellikle Gökçe'nin üzerine aşırı düşüyordu. Sıkıntıyla nefes alırken odanın kapısının açılıp içeri doktorun girmesiyle ikilinin horoz dövüşü de sona erdi.

"Nasılsınız?" Doktorun sorusu Asaf'ın yüzünün asılmasına neden oldu. "Daha iyi, başı ağrıyor..." Melek yerine Asaf'ın cevap vermesi Vedat'ı gülümsetti.

"Sana sormadı, ablama sordu nasıl olduğunu..."

"İyi ya, ben de ablan yorumlasın diye cevap verdim." Melek halsiz bir şekilde ikilinin atışmasını izlerken doktora bakarak güçlükle konuştu.

"Boğazlarım çok ağrıyor ama iyiyim. Ne zaman eve gidebilirim?" Doktor, Melek'i muayene ederken Asaf ona engel olmamak için kendisini zor tutuyordu. Kendisi de bir doktordu ama karısına başka bir doktor müdahale ediyordu. Elleri yumruk olurken düşüncelerinde kendisine kızmaya başladı. Karısına kimsenin yaklaşmasına tahammül edemediği için kendine şaşırdı. İlk kez böyle bir duygunun içine düştüğü için ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Derin bir iç çekerek Melek'in yanı başına oturup elini alnına koydu.

"Yarın çıkarız, bu gece tedbir için burada kalırız."

"Ama ben yatağımda yatmak istiyorum." Melek küçük bir çocuk gibi söylenirken Asaf içinde kabaran şefkatle ona bakıyordu. Vedat ikilinin bakışını yakaladığında Asude annesinin haklı olduğunu anlamıştı. Bu adam ablasına değer veriyordu ve onu mutlu edecek kişi olabilirdi.

"Ben artık gideyim, madem ablan iyi durumda. Konağa dönmezsem Asude anne merak eder." Melek başıyla onaylarken Asaf genç adamı uyarmadan edemedi.

"Eve gideceksen fazla kalma, hemen kapıdan ayrıl." Vedat başını olumlu anlamda sallarken Gökçe'ye laf getirecek hiçbir hareket yapmayacağının farkındaydı.

"Eve gitmesem daha iyi olur. Bana haber edersiniz." Vedat odadan çıktıktan sonra doktor birkaç ilaç verip onları yalnız bıraktı. Melek bakışlarını Asaf'a çevirerek hafif yutkundu.

"Sen ne zaman geldin? Geleceğini haber etmedin." Asaf derin bir iç çekerek Melek'i izlemeye başladı. Delici bakışları genç kızın bedeninde dolaşarak yüzünde durduğunda Melek'in kızaran yüzüyle karşılaştı. "Bana şöyle bakmayı keser misin?" Asaf tek kaşını kaldırarak genç kıza baktığında Melek örtünün altına girmemek için kendisine güçlükle hâkim olabilmişti.

"Beni çok korkuttun, bir an kendine gelemeyeceksin diye düşündüm."

"Sadece basit bir soğuk algınlığı..."

"Öyle bile olsa seni hasta görmeye alışık değilim." Melek ellerini birleştirdiğinde Asaf onun birleşen ellerini avucunun içine aldı. Sıkıntıyla genç kızın her mimiğini izliyordu. Yüzündeki ifadeden Melek'in duygularını anlamak çok güçtü.

"Hadi biraz uyu, çok yoruldun." Melek genç adamın sözlerine gülümserken kendisiyle alay ediyordu.

"Yatarken nasıl yorulmuş olabilirim. Çok komik." Asaf Melek'in ellerini iyice sıkarak bakışlarını gözlerinin derinliklerine dikti. Genç kız onun gözlerinde boğulacağını düşünürken güçlükle nefes almaya başladı. Soluğu o maviliklerde kesiliyordu. Asaf sanki gözlerini değil de kalbinin içini görüyordu. Bakışlarını kaçıran genç kız Asaf'ın sıkıntılı bir nefes vermesine neden oldu.

"Ne zaman o bal gözleri benden kaçırmayı bırakacaksın?" Melek duyduğu sözlerin şaşkınlığıyla hızla Asaf'a döndü. Gözleri sanki daha da büyümüştü. Kulakları kendisine oyun oynuyor, hastalıktan yanlış duyduğunu düşünüyordu. Kendi acizliğine gülümseyerek başını iki yana sallarken Asaf onun kendi düşüncelerinde bir şeyler kurduğunu, sonra da o kurguyu kendince oynadığını anladığında kısa bir kahkaha attı. Melek'in kulaklarına melodi gibi gelen genç adamın kahkahası ruhuna şifa olmaya namzetti.

"O zehir aklından ne geçiyor yine?" Asaf'ın sorusu genç kızın yüzünün asılmasına neden oldu.

"Sen benimle dalga geçiyorsun?"

"Neden öyle düşünüyorsun? Ben dalga geçmeyi sevmem. Ne hissediyorsam, düşünüyorsam direkt söylerim. İmalardan hoşlanmam." Melek bakışlarını tekrar kaçırdığında Asaf gülümseyerek onun utanmasını izledi.

"Buna inanmak oldukça zor, Melek Hanım kocasından utanıyor. Bunu bir yerlere yazmak lazım..." Genç kız onunla uğraşamayacak kadar yorgun hissediyordu. Sessiz kalıp gözlerini kapatarak uyumaya karar verdi. Asaf onun ellerini ayırarak sağ elini kendi avucunun içine hapsetti. Melek ona engel olacak gücü bulamadı. Engel olmak da

istemiyordu. Asaf'ın eli kendisine güç veriyordu. İçine ılık bir sıcaklığın akmasını sağlıyordu. Genç adam onu izlerken oldukça dalgınlaştı. Derin soluklar düzene girdiğinde genç adam yerinden doğrularak Melek'in alnına dudaklarını bastırdı. Melek'in baskıyı hissettiğini bilmeden başını genç kızın yastığına doğru bıraktı. O da yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı. Oturur bir şekilde başını yastığa koyarak burnunda genç kızın kokusuyla kendisini uykuya bıraktı.

***

"Yeter artık, beni rahat bırakır mısın? İyiyim artık, anlamıyor musun?" Melek son birkaç gündür peşinde kuyruk gibi dolanan genç adama çemkirmekle meşguldü. Asaf neredeyse genç kızla birlikte banyoya kadar girecekti. Bahanesi de hazırdı: İyi*leşmedin, düşüp bayılabilirsin.* Melek banyonun kapısını sert bir şekilde çarparak kilitlediğinde Asaf kapının ardından ona açması için söyleniyordu.

"Melek şu kapıyı aç. Tamam, ben yanında olmayacağım ama Gökçe sana yardım eder."

"Saçmalama Asaf, ben iyiyim. Geçti artık, iyileştim."

"Ona ben karar veririm, hanım ağam, hadi aç şu kapıyı." Melek öfkeyle aynadaki yansımasına bakarken burnundan soluyordu. Asaf'ın bu kadar korumacı olacağını, üzerine düşeceğini biri söyleseydi güler geçerdi ama şu birkaç günde ilgi budalası haline dönmüştü. Yemeğinden içtiği suya kadar her şey Asaf tarafından veriliyordu. Melek ona ters bir bakış attığında genç kızı şoka sokacak sözler etmekten de geri durmuyordu.

"Melek aç şu kapıyı, artık çocuk gibi davranmayı bırak."

"Çocuk mu? Ben mi çocuk gibi davranıyorum, yoksa sen mi bana çocuk muamelesi yapıyorsun?" Melek sert bir şekilde kapıyı açarak öfkeyle genç adamın gözlerine bakmaya başladı. Asaf onun bakışlarına aldırmadan genç kızın alnına elini dokundurarak ateşini ölçmeye çalıştı. Melek elinin tersiyle teması kısa keserken hâlâ öfkeliydi.

"Bana öyle bakma, Ömer Asaf, ben hasta değilim. Senin yüzünden fenalık geldi."

"Ama karıcım, sen böyle yapınca ben daha çok endişeleniyorum." Melek ağlamak istiyordu. Bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktı.

Öfkesi burnunda bir elini genç adamın göğsüne vurarak konuşmaya başladı.

"Yeter artık Asaf, anlıyor musun yeter. Babam bile üzerime bu kadar düşmüyor."

"Değerimi bil o zaman, bak seni babandan bile daha çok seviyorum!" Asaf bulunduğu gafletle ağzından çıkan sözün farkında değildi. Melek şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordu. Genç adam kendisine uzaylı görmüş gibi bakan genç kızın neden donup kaldığını anlamaya çalıştı. Elini gözlerine doğru salladı.

"Melek iyi misin?" Melek cevap veremiyordu. Asaf onu sevdiğini söylemişti ve bunun farkında bile değildi. Bu hep böyle mi olacaktı? Yere çömelip hıçkırarak ağlamaya başladığında şaşırma sırası genç adamdaydı. Karısının ağlamaya başlaması onu gafil avlamıştı.

"Melek, neden ağlıyorsun?"

"Ben... ben bilmiyorum..." Melek hıçkırarak ağlarken Asaf onu kucağına alarak yatağa taşıdı. Gökçe odadan gelen sesleri merak ederek yengesinin yanına giderken abisini onu sakinleştirmeye çalışırken buldu. Gökçe endişeli bir şekilde onlara yaklaşırken Melek genç kıza elini uzatarak hıçkırıklar arasında konuşmaya başladı: "Abini bu odadan çıkar Gökçe, lütfen beni kurtar. Dayanamıyorum artık." Asaf şaşkınlıkla Melek'e bakarken Gökçe abisinin yüzüne baktığında gülmemek için kendisini zor tuttu. Asaf ayaklanırken Gökçe onun bir şey söylemesine izin vermeden hemen atıldı.

"Abi odadan çıkar mısın, onu daha fazla sinirlendirmek istemezsin, değil mi?" Asaf odadan çıkmak istemese de Melek'e bakınca istediğini yapmış, onları yalnız bırakmıştı. Gökçe yengesine sıkıca sarılırken Melek hâlâ ağlıyordu.

"Yenge artık ağlamasan? Neden böylesiniz hiç anlamıyorum. Bir orta yolunuz yok. Hep aşırıya ya da aza kaçıyorsunuz."

"Abin olacak adam beni sevdiğini söyledi ama bunun farkında bile değildi." Gökçe duyduklarıyla geri çekilirken Melek yanağındaki yaşları kollarına silmeye başladı.

"Sen bunun için mi ağlıyorsun?"

"Beni çok bunaltıyor. Bu kadar üzerime düşmesi hastalıklıymışım

gibi davranması beni çok yoruyor. Buna bir son vermesi gerek. Sadece soğuk algınlığı geçirdim. Onun yüzünden iyileşemiyorum bile." Gökçe gülümseyerek yengesine baktı. O da abisinin aşırı ilgisinin farkındaydı. Asaf'ın her davranışı Gökçe'nin de dikkatini çekiyordu.

"Tamam, onu köye göndermenin bir yolunu bulacağım. Gerekirse Güler anneden onu geri çağırmasını isterim."

"Beni de götürmeye kalkar o." Gökçe genç kızın haklı olduğunu biliyordu. Abisiyle kendisi konuşmak zorunda kalacaktı. Melek'in hislerini anlamak oldukça basitken abisinin onu bu kadar sıkboğaz etmesi iyi değildi. Karşısında duran gözleri yaşlı kızın sıkıştığını hissettiğinde ne yapacağı kesinlikle belli olmazdı ve abisinin sınırda gezdiğini fark etmesi gerekiyordu. Melek'i sakinleştirip yatağa uzanmasını sağladıktan sonra ağır adımlarla odadan çıkıp abisinin yanına, salona geçti. Kanepeye oturmadan önce kısa bir süre elleri başındaki düşünceli abisini izledi. Üzerindeki gri eşofman takımı abisini oldukça yakışıklı gösteriyordu. Yüzündeki yorgunluk dış görünüşüne etki etmedi. Genç kız boğazını temizleyerek varlığını belli ederken Asaf hızla yerinden kalkarak Gökçe'ye döndü.

"O nasıl, biraz sakinleşti mi?" Gökçe yerine oturarak bir süre abisine baktı.

"Biraz konuşalım mı?" Asaf kardeşinin ciddi ifadesi karşısında duraksadı. Gökçe'yi ilk kez bu kadar ciddi görüyordu. Sıkıntıyla kalktığı yere yeniden otururken ellerini dizlerine koyarak genç kızın konuşmasını bekledi.

"Bunu neden yapıyorsun, abi, yengemi bunalttığını göremiyor musun?" Asaf yüzünü asarak Gökçe'ye bakarken sıkıntılıydı.

"Bu şekilde devam edersen onu kendinden uzaklaştıracaksın. Bırak istediği gibi hareket etsin. Ona ölümcül bir hastalığı varmış gibi davranıyorsun. Yengem kendini aciz hissetmekten nefret ediyor."

"Allah korusun, öyle bir şey yok." Gökçe tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırarak abisine baktı. Asaf daha fazla dayanamayıp konuşmasına devam etti.

"Bakma bana öyle... Elimde değil, ne yapayım. Onun canı yanında benim de canım yanıyor. Bu çok garip, sana anlatamam. Sadece iyi olmasını istiyorum."

"Bu şekilde onu daha da hasta ediyorsun."

"Üzgünüm, kendime engel olamıyorum. Sanki onun yanından ayrılınca ortadan kaybolacak gibi. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Bak onun güçlü olduğunu biliyorum. Ama o gücün ardında kırılgan olduğunun da farkındayım. Burada ailesi yok ve yalnız hissetmesini istemiyorum. Özellikle hasta olunca yanında biri olsun istersin. Başında biri olup sana güven versin... Bunu benden daha iyi bilen olamaz." Asaf son sözleri söylerken sesi kısıldı. Gökçe abisine anlayışla bakarken bunca yıl onun ne denli yalnız kaldığını düşündü. Acaba abisi hasta olduğunda ona bakan olmuş muydu? Gökçe üzgün bir şekilde yerinden kalkarak abisinin yanına ulaşıp ellerini kavradı.

"Artık yalnız değilsin, abi, yengem var. Üstelik o da yalnız değil..."

"Bunu biliyorum ama öyle kolay unutulmuyor. Gözümün önünde olmayınca onu kaybedeceğimi hissediyorum. Yıllardır sizden uzakta yaşadım ama şu içerdeki var ya... O sanki büyücü gibi, varlığını hissetmeden nefes almakta güçlük çekiyorum. Köyde olsam da en azından iyi olduğunu biliyordum. Ama şimdi onu öyle yatarken görünce yok olmasından korkuyorum." Gökçe abisinin itirafına şaşırırken ondan daha çok şaşıran kapı ardında kendilerini dinleyen Melek'ti. Gökçe'nin abisiyle konuşacağının farkında olarak onun ardından sessizce odadan çıktı ve görünmeden dinlemeye başladı. Asaf'ın her bir sözünde içi acısa da son sözleri genç kızın yüreğine dokundu. Gökçe abisine teselli vermek için elini sıkarken hafif gülümseyerek genç adama baktı.

"Yengem iyi olacak, bunu sakın aklından çıkarma. O seni bırakmaz. Tamam, biraz inatçı, seni zorlar ama seni bırakmayacaktır."

"Biraz mı? Ben hayatımda onun kadar inatçı birini tanımadım. Onu çok sıktığımın farkındayım ama elimden bir şey gelmiyor. Gece bazen nefes alışını kontrol ediyorum. Bu anlatabileceğim bir duygu değil, Gökçe. Beni anlaman için benim yaşadıklarımı yaşaman gerekiyor. Bu yüzden lütfen ona dikkat et. Abin için yengene iyi bak, canım." Gökçe başını hızla sallarken Melek yanağından aşağı akan yaşları sessizce silmeye başladı. Asaf'ın kendisine bu kadar değer vermesi genç kızın içini mutlulukla doldurdu. Elini kalbinin üzerine bırakarak sessizce gözyaşı döküyordu. O da kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. En sevdiği insanlarla sınanmış ve kaybetme korkusunu iliklerine kadar

yaşamıştı. Genç adamın ilgisinden şikâyetçi olduğu için kendisine kızmaya başladı. Onun bu şekilde rahat ettiğini öğrendiği için tüm ilgisini anlayışla karşılayacaktı. Sessizce odasına dönerken annesinin sözlerini hatırladı.

'Bir gün gerçek sevgiyi sana değer veren bir yürekte bulacaksın. Hemen anlayamasan da o sana kendisini göstermek için gözünün önünde duracak. Babanın sevgisine imreniyorsun ama seni seven babanın sevgisini geride bırakacak. Beni anlıyorsun, değil mi hayatım. Her kız babasına düşkün olduğu için onun gibi birini ister. Ama bunun ne kadar yanlış olduğunu kalbini çarptıran kişiyle karşılaştığında anlayacaksın. İki sevginin ne kadar farklı olduğunu anladığında korkmadan ona sahip çık. Bana söz ver, canım, kendini seni sevenden mahrum bırakmayacaksın. Sevmekten çok sevilmenin tadı daha güzeldir. Sevil ki sevmeyi öğrenesin. Sana sevgisini gösterenle kayıtsız kalmana olanak yok. Umarım seni seven ve sana değer veren bir delikanlıyla evlenirsin.'

Melek, annesinin duasının kabul olduğunu düşünmeye başladı. Sessizce odasına girip yatağına uzanırken dilinde sadece, "Şükürler olsun" duası dökülüyordu.

"Rabbim sana şükürler olsun!"

Gözlerini kapattığında içinden dualar ediyor, bundan sonra mutlu ve huzurlu olmak için Allah'a yakarıyordu. Odanın kapısının açıldığını duyduğunda yerinden kıpırdamadı. Kendisine doğru yaklaşan ayak seslerini dinlerken nefes alması yavaşladı. Yatağın çöküşüyle genel kişinin Asaf olduğunu anladı. Bir süre kendisini izleyen genç adama daha fazla kayıtsız kalamayıp gözlerini yavaşça araladı. Asaf'ın üzgün bir şekilde kendisine bakmasından hoşlanmamıştı. Gözlerinde gördüğü karamsar ifade canını yaktı.

"Özür dilerim, seni çok sıktım, öyle değil mi?" Melek gelen özür karşısında buğulu gözlerini genç adama dikti. Asaf onun ıslak bakışlarına dayanamıyordu. Yanağında hâlâ ıslaklığını koruyan izleri parmak uçlarıyla silerken derin bir iç çekti.

"Seni çok bunalttım, değil mi?" Melek yatakta biraz geri çekilerek genç adamdan uzaklaştı. Asaf onun geri çekilmesiyle gözlerini kapattı. İçindeki sıkıntıyı gidermek isterken elinin üzerindeki baskıyla bakışları Melek'le kesişti. Genç kız karşısındaki adamın üzgün olmasına dayana-

mıyordu. Elini kavrayarak Asaf'ın dikkatini çekerken hafif bir gülümsemeyle ona baktı.

"Benimle uyur musun?" Asaf genç kızın sorusuna şaşırırken Melek onun şaşkınlığıyla daha da gülümsedi. "Bana öyle bakma, uyuyamıyorum. Yanıma uzanır mısın?" Asaf kendisine yeşil ışık yakan genç kızın isteğini ikiletmeden yanına uzandı ve Melek'i göğsüne çekti. Elleri karısının saçlarına dolaşırken Melek derin bir iç çekti.

"Ben seninle ne yapacağım, Asaf? Her davranışında aklım karışıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Üzgünüm, seni bunaltmak istemedim."

"Bu kadar ilgiye alışık değilim. Lütfen kendini zorlama." Asaf genç kızı kendisine daha çok çekerek dudaklarını alnına bastırdı. "Sana nasıl davranacağımı kestiremiyorum. Seni serbest bıraksam elimden uçup gideceğini hissediyorum, çok sıkarsam da seni boğuyorum. Bir orta yol bulamadım." Melek bir kolunu genç adama dolarken başını daha rahat bir pozisyona getirdi.

"Senden gitmeye niyetim yok. Unuttun mu, seni evliliğe ben zorladım..." Melek şakacı bir ses tonuyla genç adama söylenmişti. "İstesen de benden kolay kurtulamazsın. Daha bana düğün yapacaksın." Asaf rahat bir nefes alırken düşünceleri biraz berraklaşmıştı.

"Okul bittiğinde düğünü yaparız. O zamana kadar senin istediğin gibi havalar da güzelleşir." Melek başını hafif sallarken huzurla gözlerini kapattı.

"Uyu artık, düğünü mezuniyetten sonra düşünürüz!" Asaf onun sözleriyle genç kızın yüzüne odaklandı. Melek'in huzurla iç çekerek gözlerini kapatması onu rahat izlemesine fırsat verdi. Köye döndüğünde genç kızın anne ve babasıyla konuşması gerekecekti. Kızlarını en iyi tanıyan kişiler olarak onlardan yardım isteyecekti. Kollarında yatan genç kızın mutluluğu için elinden geleni yapmaya kararlı bir şekilde Asaf da kendisini uykunun kollarına bıraktı. Rüyalarında karısı ve gelecek güzel günleri görme isteğiyle...

44. BÖLÜM

Aynanın karşısındaki görüntüsüne gülümseyerek bakarken hâlâ bugünün geldiğine inanamıyordu. Gözleri yeniden yaşardığında kendi kendine kızmaya başladı. Bugün kaçıncı kez mutluluk gözyaşları döktüğünü hiç bilmiyordu. Yeniden akan sürmesini pamukla silmeye çalışırken odanın kapısının tıklatılmasıyla başını aralık kapıdan içeri uzatan yengesine baktı.

"Aaa, hâlâ hazır değil misin? Geç kalacağız..." Yaren odaya girerek genç kızın elinden aldığı pamukla onun yapmaya çalıştığı işi üstlendi.

"Yenge çok heyecanlıyım."

"Biliyorum, hayatım. Ama geç kalacağız. Hadi şu sürmeni de çekelim, sonra çıkarız."

"Babam gelmedi mi hâlâ?" Melek kendisine yeniden sürme çekip saçının üzerine tutturduğu şala ağırlık olması için kemerli bir toka taktı. Yanağından aşağı süzülen birkaç püskül genç kızın dikkatini dağıtırken Yaren hayranlıkla ona bakmaya başladı.

"Sen gördüğüm en güzel kızlardan birisin, Melek. Asaf seni böyle görünce çıldıracak." Melek tek kaşını kaldırarak önce yengesine, sonra da aynadaki görüntüsüne baktı. Yaklaşık üç haftadır kocasını görmüyordu. Onun hastanedeki acil işleri, kendisinin son sınavları derken sadece telefonda görüşebilmişlerdi. Garip bir şekilde Melek kendisini sanki Asaf'ın yanındaymış gibi hissediyordu. Bedenen olmasa da ruhu hep yanındaydı. Gözlerini kırpıştırarak hayret dolu gözlerle yengesine baktı. Onun gibi bir kadından böylesine bir iltifat almak kolay değildi. Üstelik kendi güzelliği yüzünden birçok sıkıntı çekmesi, güzellik kavramından nefret etmesine rağmen kendisine güzel demesi Melek'i gülümsetmişti.

"Sence Asaf beğenecek mi?"

"Beğenmek mi? Seni gördüğünde kıskançlıktan kuduracak."

"Öyle deme yenge, ben onun kıskanmasını istemiyorum. Bana sevgisini göstersin yeter..."

"Göstermiyor mu?" Yaren yeğeninin kızaran yanaklarını avuçlayarak kendisine bakmasını sağladı. "Hâlâ şüphen mi var? Duyduğuma göre damat bey etrafında pervane oluyormuş. Kimseye laf ettirmiyormuş."

"Yenge ya!" Melek yanaklarını kurutarak bakışlarını kaçırdı. Yaren kahkaha atarak genç kıza sarılırken derin bir iç çekti.

"Senin adına seviniyorum, hayatım. Evlendiğini duyduğumda çok kızmıştım. Hele kuma olmayı kabul ettiğini öğrenince abime inanamamıştım. Baban gözünden sakındığı kızını nasıl kuma verir diye çok kızdım. Ama şimdi şu haline bakıyorum da, Rabbim senin kaderini bu şekilde yazmış. Çektiğin sıkıntıların mükafatını almaya başladığını gördükçe mutlu oluyorum."

"Yenge, sence beni gerçekten seviyor mudur?"

"Bunu sana söylemedi mi?" Melek geri dönerek yatağının kenarına otururken bakışları parmağındaki yüzüğe kaydı. Kısa bir süre yüzüğüyle oynadıktan sonra gözlerini yeniden kendisine endişeli şekilde bakan kadına çevirdi.

"Açık bir şekilde söylemedi ama birkaç kez farkında olmadan itiraf etti. Üzerine durmadım. Hareketleri o kadar şefkatliydi ki ben de sorma gereği duymadım." Melek bir elini kalbinin üzerine bastırarak iç çekti. Hüzünlü bir gülümsemeyle yengesine bakmaya devam ederken gözlerini kaçırıp birkaç kez göğsüne vurdu.

"Burayı anlayamıyorum yenge, kalbim sanki yanıyor. Bakma bana öyle, kötü anlamda demedim. Sesini duyunca garip oluyorum. Annem babamı ayak sesinden tanıdığını söylediğinde ona garip garip bakardım. Ama şimdi yanıma yaklaşırken sesinden önce onu hissedebiliyorum. Konuşmasını beklemeden geldiğini anlayabiliyorum. Sence de garip değil mi? Görmesem de varlığını yanımda hissetmem normal mi? Şimdi bile sanki buradaymış gibi burası yanıyor. Sence gelecek mi?" Yaren şaşkınlıkla genç kızı dinlerken birden gülmeye başladı. Yeğeninin söyledikleri hoşuna gitmişti. İki gencin kalbinin birbirine bağlanmış

olduğunu bilmek içindeki son endişe tohumunu da yok etmişti. Melek oturduğu yerden kalkarak yeniden aynanın karşısına geçti ve son kez kendisine baktı.

"Gidelim mi?" Yaren onay verince Melek odanın kapısını kapatarak salonda oturan amcası ve Vedat'ın yanına gitti. Onu gören iki adam da hayranlıkla genç kıza bakıyorlardı.

"Ee, mühendis hanım, bugün son günün. Emeklerinin meyvesini alacaksın." Melek gülümseyerek amcasına sarılırken mezuniyet törenine katılmak üzere kapıya yöneldiler. Gökçe çekingen bir şekilde onların ardından bakarken Vedat kaşlarını çatarak genç kıza baktı.

"Sen neden orada öyle duruyorsun?" Melek genç adamın sorusunu duyunca o da Gökçe'ye baktı. Kaşlarını çatarak konuşmaya başladı.

"Gökçe sen neden hazırlanmadın, sana verdiğim elbise ne oldu?"

"Yenge ben gelmesem?" Genç kız tedirgindi. Kalabalık bir ortama girme düşüncesi onu geriyordu.

"O ne demek öyle? Bugün benim mezuniyet törenim var ve sen gelmek istemiyor musun? Senin gelmeni ne kadar çok istediğimi biliyorsun."

"Ama yenge orası çok kalabalık olacak, ben orada rahat edemem."

"Git üzerini giy, Gökçe. Sen gelemezsen ben de gitmem." Gökçe yutkunarak kararlı bir şekilde kendisine bakan Melek'e arkasını dönüp odasına gitti. Melek'in kendisine aldığı mavi belden oturtmalı elbiseyi üzerine geçirerek ona uygun bir şal taktı. Gözleri zaten kendinden sürmeli olan genç kız aynaya bakma gereği bile duymadan odadan çıktı. Elbise hazır olunca giyinmesi beş dakikasını bile almamıştı. Onu ilk gören, merakla genç kızın odadan çıkmasını bekleyen Vedat olmuştu. Genç adam bakışlarını sözlüsünün üzerinden çekemezken gözlerine uygun elbisenin ona ne kadar yakıştığını düşündü. Melek hâlâ çekingen olan genç kıza yaklaşarak elini tuttu.

"Artık kendine güvenmen gerekiyor Gökçe, yakında evleneceksin. Başını her zaman dik tut ve kendini ezdirme." Melek genç kıza eğilerek sadece onun duyacağı bir şekilde fısıldadı. "Bak ona, senin gözlerinin içine bakıyor. Kırılacaksın diye sana yaklaşmaya korkuyor. Kardeşim senin için, seni mutlu edebilmek için her şeyi yapacak ama sen de ona yardımcı olmalısın. Sakın onu bir başına bırakma." Gökçe bakışlarını

Vedat'a çevirdiğinde Melek'in dediği gibi kendisine olan bakışları şefkat doluydu. Sanki kendisine bir şey söylemesini istiyor gibi bakıyordu. Hafif gülümseyerek başını sallarken Melek rahatlamış bir şekilde ona baktı.

"Hadi, yoksa geç kalacağız" diyerek yeniden kapıya döndü. Vedat'a göz kırpmayı da ihmal etmedi. Yağız önde Yaren'le kendi arabasına binerken Vedat, Melek ve Gökçe onları arkadan diğer arabayla takip ediyorlardı. Törenin yapılacağı konferans salonunun önü ana baba günüydü. Çocuklarının bu mutlu gününe şahitlik etmek isteyen aileler etrafta dolanırken herkes çok neşeliydi. Melek etrafına bakınarak tanıdık bir yüz görmek istedi. Annesi rahatsızdı ve babasının gelemeyeceğini düşünüyordu. Ama Asaf'ın neden gelmediğini hâlâ bilmiyordu. Yüzü asılırken içine dolan hayal kırıklığıyla neredeyse ağlayacak duruma gelmişti. Salona giriş yapılırken Melek başı önde ağır adımlarla ilerliyordu. Kendisine seslenildiğini duyduğunda önce yanlış algıladığını düşündü. Bakışları ağır ağır sesin sahibine dönerken gözünden aşağı bir damla yaş aktı.

"Annecim!" Melek karşısında kendisine gülümseyerek kollarını açan annesini görmeyi beklemiyordu. Yedinci ayının sonlarında olan kadının karnı oldukça şişti ve ayakta durması Melek'in endişelenmesine neden oldu. Asude kollarını açarak kızını davet ederken Melek hiç düşünmeden kendisini annesinin kollarına bıraktı. Aradaki şiş göbek yüzünden rahat sarılamasalar da annesinin kokusu ona yetti.

"Annecim, sen neden geldin?" Melek sıkıca sardığı kadının kokusunu içine çekerken hıçkırarak ağlamak istedi. Kendilerine bakan gözlere aldırış etmeden geriye çekilerek kendi gözlerinin kopyasına odaklandı.

"Annem..." Asude kızının yanaklarını avuçlayıp öptü. Her yanağından genç kızın kokusunu içine çekerek öperken ilk göz ağrısının artık büyüdüğünü fark ediyordu. Kocaman bir kız olmuştu. "İlk karnende de son karnende de yanında olacağım. Bugün senin mezuniyetin var, nasıl gelmem."

"Ama anne, senin yorulmaman gerekiyor."

"Olsun, senin yanında olunca ben yorgunluğumu unutuyorum." Melek annesinin omuzunun üzerinden homurdanan babasına baktı-

ğında gülümseyerek bu kez kollarını babasına doladı. Sıkıca sarıldığı adama sevgisini aktarırken gülümsüyordu. İçinde huzuru hissederken ensesinde bir ürperdi hissetti. Yutkunan genç kız babasının kollarından ayrılırken yavaş yavaş arkasına döndü. Gözleri kendisine keskin bir şekilde bakan okyanuslarla birleştiğinde sanki bütün kalabalık ortadan kaybolmuştu. Kulakları uğuldarken gözlerini kısan genç adam kendisine tek laf etmeyen karısına sitem etti.

"Kendimi artık dış kapının dış mandalı olarak hissediyorum."

"Ne?" Melek o kadar şaşkındı ki kendisine gülen kişilerin farkında bile değildi.

"Diyorum ki, karım ben hariç herkese selam verdi. Bu arada kocana bir çift söz edersin, değil mi?" Melek genç adamın sözlerine karşılık utanarak bakışlarını kaçırırken içinden babasının yanında kendisini utandıran adama saydırmaya başladı. Asaf başını iki yana sallayarak Sedat Bey'e döndü.

"İzninizle, efendim, karımla konuşmam gerek." Sedat'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden genç kızı kolundan tutarak hızla yanlarından ayrıldı. Melek şaşkınlıkla genç adamı takip ederken geriye bakmaya utandı. Ailesi görüş açısından çıktığında elini çekerek genç adamın da durmasını sağladı.

"Asaf sen ne yapıyorsun? Annem ve babamın yanında bu yaptığın çok ayıp."

"Neden ayıp olsun, onların yanında bunu yapamazdım?" Melek daha ağzını açamadan genç adam kollarını Melek'e dolamış ve sıkıca sarılmıştı.

"Oh be, çok özlemişim..." Melek şaşkınlıkla genç adamın kollarında donup kaldı. Asaf sanki mümkünmüş gibi genç kıza daha sıkı sarıldı. Melek kendisine geldiğinde Asaf'ın karnına cimdik atarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Küçük bir çocuk gibi yüzü asılan Asaf Melek'e baktığında onun iyice kızardığını gördü ve gülümsedi. "Sen beni özlemedin anlaşılan?" Melek gelen bu soruyla gözlerini büyütürken Asaf kahkaha atmaya başladı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne haddime, Melek hanımla dalga geçmek... Ama beni orada görmezden gelmeni unutmadım. Hadi, töreni kaçıracaksın." Asaf genç

kızın elini tutarak ailesinin yanına götürürken Melek elini kurtarmaya çalıştıkça Asaf'ın tutuşunun sıklaştığını hissetti.

"Asaf lütfen, babam ve amcam var." Genç adam umursamaz bir şekilde omuzunu silkerken kendisine kaşlarını çatarak bakan adama aynı şekilde karşılık verdi. Asaf'ın eline ters bir bakış atan Sedat kızının utandığını görünce iyice kaş çatar oldu.

"Öyle bakmayın, Sedat Bey, karımın elini tutuyorum, başkasının değil." Melek yer yarılsa da içine girsem diye düşünürken amcasının kahkahasıyla şaşırarak ona baktı.

"Amca bunda komik olan ne, neden gülüyorsun?"

"Babanın yüzüne baksana hayatım, kızını elden kaçırdı. Onun acısını çekiyor."

"Yağız, sus!"

"Yalan mı, abi bak damat kızı bırakacak gibi durmuyor." Melek elini çekmeye çalışınca Asaf karısına kısa ama sert bir bakış attı.

"Boşuna uğraşma, bu eli ömrünün sonuna kadar tutacaksın. Şimdi içeri girelim." Melek gözlerini bayarken kulağına annesinin kıkırtısı doldu. Başından beri Asaf'tan taraf olan kadın herkesin tepkisini çekmişti. Asude genç adamı tanıdığı günden beri etkilenmiş, kızıyla evlendiklerinden sonra onun merhametine güvenmişti. Hamileliği boyunca Asaf onu sürekli arayıp, halini hatırını sorarken aralarında Sedat'ın bile bilmediği bir bağ oluşmuştu. Asaf ilk kez Asude de şefkati görmüştü. Melek'in annesinden aldığı birçok huyu seviyordu. Salona girip herkes kendilerine ayrılan yere otururken Asaf, kardeşi ve Melek'in arasına oturmuş sıranın karısına gelmesini bekliyordu. Genç kız derece yaptığı için ailesi onun diplomasını rektörden almasını bekliyordu. Sonunda Melek Aksoy adı söylendiğinde Asaf kaşlarını çattı. Melek'in soyadının kendi soyadı olarak anılmasını istiyordu. Resmî nikâh olmadığı için karısı hâlâ babasının soyadını taşıyordu. Bakışları iki sandalye ötede oturan Sedat'a kaydığında onun gözlerinde gördüğü gurur içine işledi. Kendisine hiç bu şekilde gururla bakan bir babası olmamıştı. Kıskandığını hissettiğinde garip bir şekilde karısını değil de Sedat'ın babalığını kıskanmış olduğunu fark etti. Yutkunarak bakışları kürsüde olan genç kıza kaydı. Okul bitmiş ve artık beklenen düğünün gerçekleşmesinin zamanı gelmişti. İki köylü de bu düğünü bekliyordu.

Tören boyunca bakışları sahnedeki genç kızda olan Asaf onun ne kadar güzel göründüğünü düşünüyordu. Tozpembe elbisenin bir insana bu kadar yakışması haksızlıktı. Asaf karısının güzelliği karşısında her zaman yeni bir ayrıntı yakalıyordu. Melek'in her hareketi genç adama bir sinyal verirken şu anda bakışlarında mutluluk parıltıları olması gerekirken endişenin hâkim olduğunu görmek genç adamı gerdi. Melek'in bakışları korkuyla kendisine dönerken Asaf hemen yan tarafa dönerek endişenin nedenine baktı. Asude belli etmemeye çalıştığı kasılmaların acısını için atarken Melek daha fazla dayanamadığını belli eden korkusuyla, "Anne?" diye bağırarak sahneden Asude'nin yanına koştu. Kalabalığın bakışları orta sıralarda acı çeken kadına döndüğünde Sedat endişeyle karısının elini tutup Asaf'a baktı. Asaf kadının sancılandığını anladığında kendisinden daha tecrübeli olan Yağız'a döndü. Melek kalabalığı yararak annesinin yanına ulaştığında elindeki diplomayı bırakırken annesinin dizinin dibine çöktü. Gözlerinden sicim gibi yaş akıyordu.

"Anne, anne ne oldu?" Asude kasılırken derin derin soluk almaya başladı.

"Sanırım kardeşlerin bu heyecana dayanamayıp gelmeye karar verdi." Melek gözleri büyüyerek annesine bakarken Asaf hızla kadını kucakladığı gibi kapıya doğru ilerlemeye başladı. Vedat genç adama yardım ederken Sedat korkudan yerinde donup kaldı.

"Abi, hadi gidiyoruz." Yağız abisinin şoka girdiğini fark ettiğinde onu kolundan tutarak kapıya yönlendirdi. Asaf üniversitenin tıp fakültesine arabasını sürerken yanında kim olduğuna aldırış etmiyordu. Bebekler yedi aylık olsa da hayatî tehlikesi olabilirdi. Asude acı içinde arka koltukta kıvranırken Asaf endişeyle ona baktı.

"Derin derin nefes al, anne. İyi olacaksın." Vedat kadının elini kavrarken Asude hüzünle iki adama baktı.

"Asaf bebeklerim iyi olacak, değil mi?" Sesindeki korku genç adamın iliklerine işlemişti. "Merak etme, anne, onlara bir şey olmayacak." Asaf'ın Asude'ye anne demesi Vedat'ın dikkatinden kaçmazken arabanın ani sarsıntısıyla önüne baktı. Fakültenin acil servisinden içeri girdiklerinde kendilerine doğru koşturan doktor ve öğrencilere Asude hakkında bilgi veriyordu. Acil müdahale odasına alınan kadının yanına

kendisi de girdi ve doktordan bilgi almaya çalıştı. Ebe hemşireleri ve kadın doğum doktorları Asude'nin başına doluştuğunda Asaf rahatlamayla son kez Asude'nin elini tutarak onu rahatlatmaya çalıştı.

"Emin ellerdesin anne, korkma. Benim dışarı çıkmam gerek." Asude genç adamın elini yakalayarak sıktı.

"Kızıma dikkat et Asaf, o sana emanet. Olurda ters bir durum olursa Sedat'a söyle bebeklerime iyi baksın." Asaf kadının söylemek istediği şeyi fark edince kanının donduğunu hissetti. Ona bir şey olursa dışarıda olanlar asla iflah olmazdı. Bunca ay boyunca ailenin kadına düşkünlüğünün farkındaydı ve kendisi de acı çeken kadına düşkündü. Kendi annesinden göremediği sevgiyi Asude ona gösterdi.

"Sana da ikizlere de bir şey olmayacak. Sen sakin ol. Hem ikizlerde erken doğum oldukça sık görülür. Dayan lütfen. Sonra Sedat babayı nasıl sakinleştiririz?" Asude acı bir gülümsemeyle odadan çıkan adamın ardından bakarken derin soluk almaya çalışıyordu.

Asaf odadan çıktığında yakasına yapışan ellerle birden sendeledi. Sedat genç adamın yakasına yapışıp karısını soruyordu. Sesindeki endişe oldukça belli olsa da Asaf onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Doğum başlamış, erken doğum olacak." Yağız genç adamın sözleriyle endişelenirken Sedat ellerini çekerek duvarın dibine çöktü. Bir adamına anında çöküşüne ilk kez şahit olan Asaf ne yapacağını bilmez bir şekilde Sedat'ın önünde durup yere çöktü.

"Bu şekilde davranamazsınız. Erken doğum yapan ilk kişi Asude anne değil. O bile sizden daha dirayetli. Bu şekilde davranırsanız ona nasıl yardım edeceksiniz. İkizlerde erken doğum sık görülen bir durum. Şimdi kendinizi toplayın ve korkan kızınızı daha da korkutmayın." Sedat bir köşede sinmiş ağlayan kızına bakarken içinin acıdığını hissetti. Melek bu durumdan kendisini sorumlu tutmaya başladı. Annesi mezuniyet törenine geldiği için fenalaştı. Sessiz ve endişeli bekleyiş devam ederken kimine göre zaman hiç geçmiyordu. Yağız ve Asaf arada içeri girerek Asude'nin durumu hakkında bilgi alıyorlardı. İki saat sonra açılan kapıyla Sedat ve ailesine müjdeli bir haber verilirken adamın ilk sorduğu karısı olmuştu. Diğer iki doğumuna nazaran bu doğumu biraz daha açı olmuştu ama sonucuna değmişti. İkizler yedi aylık olmasına rağmen oldukça sağlıklıydı. Tedbir amaçlı birkaç gün özel odada

bakımı yapılacak olan ikizler daha ilk görüşte babasının hayranlığını kazandı.

Gözleri yaşaran Melek camın ardından kardeşlerine bakarken hıçkırarak yanında bulunan genç adama sarıldı.

"Onlara bir şey olsaydı kendimi asla bağışlamazdım. Hepsi benim yüzümden. Mezuniyete gelmesi için babamı çağırmamalıydım."

"Saçmalama Melek, kızının yanında olmak istemesi senin suçun değil. Annen seninle olmak istedi."

"Ama onun durumunda gelmemesi gerekirdi."

"Yapma, bak ikizler çok güzel. Sence baban onları ayırt edebilecek mi?" Melek şaşkınlıkla genç adama bakarken Asaf tiz bir kahkaha attı.

"Tek yumurta ikizi mi onlar?" Asaf gülerek başını sallarken karşılarında, pembe camekânın içindeki ikiz kardeşine baktı. Annesine daha ikizlerin kız olduğunu söylememişlerdi. Babası şaşkınlıkla kızlarına baktı. Derin bir iç çekerek, "Başa gelen çekilir!" diye söylenirken. Melek kaşlarını çatarak babasına baktı.

"Senin için dert olduğumu bilmiyordum, baba." Melek'in sözleri Sedat'ı şaşırtırken yüzünün asılması adamın içini acıttı. Kızını kollarının arasına çekerken saçlarını öptü.

"Sen benim en büyük derdimsin. Bir gün onlar da senin gibi büyüyecek ve elin oğlu gelip benden alacak. Bunu ileride çocuğun olduğunda daha iyi anlayacaksın. Bak, gözümün nuru... İlk göz ağrımı elin oğluna kaptırdım. Şu zibidi gelip seni aldı." Melek babasının sözleriyle duygulanırken onlara uzaktan bakan Asaf kaşlarını çattı. Babası bile olsa karısına başka bir adamın sarılmasından hoşlanmıyordu. Melek iç çekerek babasının kolunun altına daha çok sokulurken gülümsedi.

"Çok güzeller, değil mi baba? İki minik kız. Annemi düşününce mutlu oluyorum. Yalnız kalmayacak. Evde iki minik ayak sesi dolacak." Melek heyecanla babasına anlatırken Sedat hayranlıkla kızını dinliyordu. "Benim pabucumu dama atmayacaksın, değil mi? Benim yerim ayrı." Sedat kızın sözlerine daha da gülümserken yeniden içlendi.

"Şu düğün işini de döner dönmez halledelim."

"Ama kardeşlerim daha yeni doğdu, baba."

"Ee, ne olmuş yeni doğduysa? Kızım bu düğün şu birkaç gün için-

de olmazsa hiç olmaz. Korkarım adam seni kaçırıp götürecek." Melek kendilerine doğru gelen Asaf'a bakarken gülümsedi.

"Haklısın, sanırım. Annemin yanına gidelim mi?" Sedat kızının sorusuna başını sallarken onun kalmasını, karısının yanına tek başına gitmek istediğini söyledi. Melek anlayışla babasına bakarken Asaf yanına gelip genç kızı kendi kollarına çekip ikizlere bakmaya başladı.

"Onlar sağlıklı, birkaç güne çıkarlar. Annenin buraya gelmesi bir bakıma iyi olmuş. *Köyde sancısı tutsaydı ne olacaktı* diye düşün. Bu yüzden aklındaki saçma düşünceleri yok et." Melek kocasına hak verirken ondan sonra geçen saatler oldukça curcunalı geçmişti. Köyde sabırsızlıkla kardeşini bekleyen iki delikanlı sürekli hastaneye gelmek için yalvardı. Suat iki kız kardeşi olduğunu öğrendiğinde başta üzülmüş sonra da babasının tek oğlu olduğunu söyleyerek böbürlenmeye başlamıştı. Can bir köşede onları izlerken Yaren genç delikanlının yanına giderek onu kendisine çekti.

"Sen neden uzak duruyorsun, hayatım?" Can Yaren'in kendisine öz oğlu gibi baktığını biliyordu. Annesizliği de babasızlığı da hissettirmemiş olsalar da gerçek anne babasını tanımayı çok istemişti.

"Ailem yaşasaydı benim de kardeşlerim olurdu, değil mi anne?" Yaren gelen soruyla irkilirken ağlamamak için elinden geleni yaptı.

"Senin zaten kardeşlerin var Can, Yezda seni çok özledi. Ne zaman yanımıza döneceksin?"

"Konakta babamı hissedebiliyorum, anne. Resimlerden tanıdığım kişiler sanki yanımda bana bakıyor gibi... Özür dilerim."

"Dileme, senin en büyük hakkın o konakta kalmak. Ben özür dilerim, sana ailenin yokluğunu unutturamadığım için." Yaren ağlamak üzereydi. İçi acıyordu. Can hassas bir çocuktu ve bu yönünü babasından almıştı. Aklına Suat gelince yanağından aşağı bir damla yaş aktı. Can endişeli bir şekilde Yaren'e bakarken onu üzdüğünü düşünerek özür dilemeye başladı. Yaren çocuğun çabasına gülümseyip derin bir iç çekti.

"Üzülme, hayatım. Kızım, senin kardeşin değil mi? Benim kızımın bir ağabeyi yok mu yani?" Can endişeyle Yaren'e bakarken hemen karşı çıktı.

"Yezda tabii ki de benim kardeşim, bunu da nereden çıkardın?"

"O zaman mutlu olmalıyım, değil mi? Kızımın bir ağabeyi var. Ve yakında senin bir kardeşin daha olacak." Yaren Can'ın anbean değişen ifadesiyle bir elini dudağına götürüp susmasını işaret etti. Yaren hamile olduğunu kimseye söylememişti. Asude'nin sorunlu hamileliğinin yanında kendisininki oldukça rahattı. Komik bir şekilde iki elti yine aynı zamanlarda hamile kaldı. Onun telaşıysa kocası karısının kilo almaya başladığını fark etmemişti. Henüz üçüncü ayını yeni bitirmesine rağmen belirgin bir şekilde kilo almıştı.

"Babam bilmiyor mu?" Can şaşkınlıkla annesine bakarken Yaren başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Sadece sana söyledim. Kimse bilmiyor."

"Ama anne nasıl saklarsın, ya sana bir şey olursa?" Yaren kendisini herkesin içinde azarlayan küçük çocuğa şaşkınlıkla bakarken Yaren kendilerine dönen meraklı bakışlara karşılık yutkunmuştu.

"Can annene bağırma." Yağız araya girerken Can kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sen nasıl doktorsun, baba? Karın hamile, onu bile fark etmiyorsun." Yağız şoke olmuş şekilde bir çocuğa bir karısına bakarken Sedat onun şaşkınlığı karşısında tiz bir kahkaha attı. Herkes şaşkındı ama en çok Yağız... Karısını incelemeye başladığında yutkunarak adem elmasını hareket ettirdi.

"Yaren, neler oluyor, doğru mu?" Kocasının sorusuyla utanan kadın bakışlarını çekerek başını salladı. Aldığı cevapla gözleri büyüyen adam karısının yanına giderek kadını sıkıca kollarının arasına hapsetti.

"Çok şükür, yeni bir can geliyor." Yaren kocasının kıskacından kurtulmaya çalışırken bir yandan da gözlerini kendilerini izleyen bakışlardan kaçırıyordu.

"Yağız yeter, abim bize bakıyor."

"Allah! Baba oluyorum." Yağız'ın ani tepkisi herkesi güldürürken Yaren'in yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Asaf karısına yaklaşarak kulağına eğildi.

"Şunların haline bak, karıcım. Düğünden sonra ben de çocuk isterim, haberin olsun! Baba olmaya özendim şimdi!" Melek gözleri kocaman olmuş şekilde Asaf'a bakarken o da karısına göz kırparak gülümsedi. Genç kızın içine saldığı ateşten habersiz bir şekilde bir kolunu

genç kızın omuzuna atıp başını göğsüne çekti. Bugün en mutlu günüydü. Mezun olmuş, iki can dünyaya gelmiş ve birinin yolda olduğunu öğrenmişlerdi. En önemlisi de kocası kendisinden bir çocuk istiyordu. Melek şaşkınlığın verdiği mutlulukla kalbinin kafesinin kapısının açıldığını hissetti. Duygularını özgürlüğe kavuşturmuştu. Artık emindi! Kocasına sevdalanmıştı!

45. BÖLÜM

Genç adam sinirli bir şekilde konağın avlusunda dönüp duruyordu. Onu uzaktan izleyenler ise kuytuya çekilmiş gelebilecek tehdidi savurmaya odaklanmıştı. Asaf elindeki telefonuyla sürekli arama yapıyor, cevap alamadıkça da öfkeleniyordu. Sonunda dayanamayarak elindeki telefonu avlunun duvarına doğru fırlattı. "Bu kız neden telefonuna bakmıyor?" Asaf'ın sesi avluyu inletirken onu gizlice izleyen iki kız korkuyla yerinde zıpladı. Gökçe ablasının arkasına sığınarak abisine bakarken bir yandan da donup kalan Aynur'u çekiştirmeye çalıştı.

"Abla, hadi buradan gidelim. Abim bizi görürse sinirini bizden çıkarır." Aynur kardeşini onaylayarak mutfağa doğru giderken oldukça seri hareket ediyordu. İki kardeş mutfakta bir ileri bir geri giderken Gökçe yerinde durarak ablasına baktı.

"Sence neden bu kadar sinirli?" Aynur biraz olsun sakinleşip sandalyelerden birini çekip oturdu. Ellerini birbirine bağlayarak korkak kardeşine gülümsedi. Anneleri gönderildikten sonra Aynur'un karakteri oldukça değişmişti. Basık duyguları gün yüzüne çıkarken abisiyle de arasını düzeltmiş ve kardeşiyle hiç olmadığı kadar iyi bir ilişki içine girmişti.

"Belli değil mi? Yenge Hanım telefonunu açmıyor. Biliyorsun, okul bitti ama hâlâ konağa dönmedi. Babasının konağına döndüğü için abim barut gibi dolanıp duruyor." Gökçe genç kıza hak verirken gözünün önüne hastaneden ailesiyle gitmeye karar veren yengesi geldi. İkizlerin doğumundan sonra annesini yalnız bırakmak istememiş, abisine rest çekerek baba evine dönmüştü. Arabaya binmeden önce abisine dönüp gülümsemesi aklına geldikçe Gökçe kahkaha atmadan duramıyordu.

"Sen neye gülüyorsun?"

"Abla, yengemin abime gülümsemesi geldi aklıma. Abimin yüzünü görmeliydin, gerçekten çok komikti."

"Komik mi? Şu hale bak, evde ne buluyorsa kırmaya başladı. Melek Hanım telefonu açmadıkça hırsını evin eşyalarından çıkarıyor."

"Abla, yengem hakkında daha saygılı ol." Aynur kardeşinin uyarısıyla suratını astı. Hâlâ Melek'in onları yılana tutturduğuna inanamıyordu. O gün hiç olmadığı kadar korkmuştu. Bu yüzden yengesine karşı ister istemez temkinli yaklaşıyordu.

"Ona saygısızlık yapmıyorum, sen de biliyorsun ki onu konaktan gittiğinden beri görmedim." Gökçe ablasına hak veriyordu. Dışarıdan gelen kırılma sesiyle ikili hızla kapıya döndü.

"Bu sefer ne kırdı acaba? Şu yengeni ara da kocasına telefon etsin, konağı başımıza geçirmek üzere." Gökçe telefonunu eline alarak Melek'i aradı ama ulaşamamıştı. Mutfak kapısında beliren gölgeyle korkan genç kız arkasını döndü, Asaf ile göz göze geldi.

"Kimi arıyorsun sen, Gökçe?" Genç kız yutkunarak Asaf'a bakarken elindeki telefonun alınmasıyla duraksadı. İçinden dua ederken Güler Hanım'ın mutfağa girmesiyle rahat bir nefes aldı.

"Asaf sen delirdin mi? Yine yıkıp döktün ortalığı, bu kızların suçu ne?"

"Anne sen karışma."

"Karışma mı? Konağı başımıza geçirdin. Derdin ne senin?" Asaf içi içine sığmaz halde ellerini saçlarına daldırdı. Zifiri kara saçları geriye doğru yatarken Güler Hanım oğlunun haline gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Ana, o gelinine haber sal, geri dönsün. Telefonlara cevap vermiyor..." Güler Hanım tek kaşını kaldırarak oğluna bakarken yaşının verdiği kırışıklıkların sırayla dizili alnı daha da kırıştı.

"Gelinimin şartını biliyorsun, kabul edersen hemen gider alırız." Asaf annesinin sözlerinden sonra elini alnına vurarak gözlerini kapattı. Ailesiyle giderken kendisine gülümseyip şakıyan karısının sesi hâlâ kulaklarındaydı.

"Ömer Asaf Bey düğünden önce beni babamdan istemeyi sakın unutma!"

Karısı onu babasından istemesini söylemişti. Nikâhlı karısını istemeye gidecekmiş! Asaf düşüncelerine karşılık yeniden sinirlendi. Melek istediğini yaptırmak için elinden geleni yapıyordu. Önce kendisine tavır almış, kendisiyle görüşmemiş, şimdi de telefonlarını açmıyordu. Bir haftadır karısını görmüyordu. Annesinin sözlerini duyduktan sonra hızla mutfaktan dışarı çıkarak kâhyaya bağırdı.

"Atımı hazırlayın hemen!" Kâhya genç adamın gazabından korkarak hızla ahırlara doğru koştu. Asaf odasına çıkarak binici kıyafetini giyerken aklında sadece karısını görmeden geri dönmeyeceği vardı. On dakika sonra atıyla birlikte konaktan ayrılarak Aksoyların konağına doğru yola çıktı. Köy içinden geçerken şaşkınlıkla kendisine bakan insanları umursamamıştı. Herkesin dilinde Melek Hanım'ın Asaf Bey'den düğün istediği dolanıyordu. Kimisi beyin kabul ettiğini, kimisi ise evli bir kadının düğün yapmasının ne kadar uygun olacağını konuşuyordu. Daha önce yaşanmamış bir olayın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği merak konusuydu. Atının üzerinde rüzgârı hissederek ilerlerken düşünceleri de daha belirginleşiyordu.

***

"Anne şunların güzelliğine baksana..." Melek yatağın üzerinde uyuyan ikizlere bakarken Asude de kızına bakıyordu.

"Sen de çok güzeldin, tıpkı kardeşlerin gibi." Melek annesine gözleri parlayarak bakarken odaya giren babası tüm dikkatini dağıttı. Karısının yanında uyuyan iki miniğe bakarak gülümsedi. Melek babasını kıskanarak yüzünü asınca Asude kızına şaşkınlıkla baktı. Kaç yaşında olursa olsun anlaşılan kızı babasını hep kıskanacaktı.

"Baba, annem doğduğumda benim de ikizler kadar güzel olduğumu söyledi, doğru mu?" Sedat kızının saçını okşayıp öperken karısına göz kırptı. Kızını sınıyordu ve şu anda bir kıskançlık krizine girmek üzere olduğunu sezmişti.

"Evet, sen daha güzeldin. O kadar güzeldin ki bir bakışınla sana vuruldum. Çapaklı gözlerinle babanın kalbini ortadan ikiye ayırdın!" Melek, Sedat'ın sözleriyle duygulanarak gözlerinden yaş akıtmıştı. Kollarını babasının beline dolayarak başını göğsüne yasladı. Onun gibi bir babası olduğu için kendisini şanslı hissediyordu.

"Baba, beni bırakmayacaksın, değil mi?" Melek'in hüzünlü çıkan sesi Sedat'ın dikkatinden kaçmasa da homurdanarak cevap verdi.

"Damat beyi daha ne kadar bekleteceksin? Dikkatimden kaçtı sanma, kaç gündür telefonun kapalı." Melek mahcup bir şekilde bakışlarını babasından kaçırırken annesiyle gözleri birleşti.

"Baban haklı, Melek, çok naz aşık usandırır derler. Asaf'ın kişiliğini az da olsa anlamış olmalısın. Bu yaptığın onun gurur yapmasına neden olur. Kendini geri çekip senden vazgeçmesini mi istiyorsun?" Melek annesinin sorusu içine yerleşen korkuyla yutkundu. Asaf bu kadar çabuk pes etmezdi. O sabırlı biriydi, kendisini almaya geleceğine inancı tamdı. Ne olmuş çektiği acıyı biraz olsun hafifletmek için kocasına naz yapmaya çalışmışsa. Yok yok, Asaf onu almaya gelecekti.

"Anne vazgeçmez, değil mi?" Şüpheyle annesine bakan genç kız onun omuz silkmesiyle bakışlarını babasına çevirdi. Sedat köyde dolaşan dedikodulardan damadının kızından vazgeçtiğini, onu istemediğini duydu. Anlaşılan aynı dedikoduları kızının da duyması şart oldu. Melek'in inatçılığını ancak söylentiler bastırabilirdi.

"Baba?" Sedat kendisinden medet uman kızından bakışlarını kaçırıp gözlerini aralayan minik kızına baktı. Bebeği sevgiyle kucağına alırken onun sürekli ağzını açıp meme aramasına gülümsedi. Asude'ye bebeği uzatırken ağlamak üzere olan bebek annesinin kokusunu hissetmiş gibi sessizleşti.

"Ben çıkıyorum, sen de kızımı doyur."

"Baba kardeşlerime hâlâ bir isim vermediniz. Hem onları nasıl ayırt edeceksiniz? İkisi de birbirinin kopyası." Sedat, Melek'in sorusuyla gülerken başını iki yana salladı.

"İzin ver de onu biz düşünelim. Ben kızlarımı ayırt ederim. Hem isim verme sırası annende. O kızlarına istediği adı verebilir."

"Kararsızım, biraz daha vakit geçsin."

"Çocuklar okula başlamadan bir isim düşünsen iyi olur." Sedat onları güldürürken Asude bebeğini doyurmaya başladı. Melek büyülenmiş şekilde annesini emen bebeği izlediğinde diğer kardeşinin de gözlerini aralamaya çalıştığını görünce heyecanlandı. Ağlamak üzere olan ikizi kucağına aldığında emme sırasının ona gelmesini bekledi.

"Sen çok güzel bir anne olacaksın, Melek... Yakında senin de bebeğini kucağımıza alacağımıza eminim." Melek annesinin sözleriyle duygulanırken içinden duasına âmin demişti. Karnı doyan bebeğin yerini ikizi alırken Melek kardeşinin gazını çıkarmak için onu omuzuna yasladı. Sırtını sıvazlarken duyduğu seslere dikkat kesilerek bebekle birlikte odadan çıktı. Kardeşine o kadar odaklandı ki avludan gelen sesleri çoktan unuttu.

"Ablasının güzeli, sen çok şanslı bir bebek olacaksın." Melek merdivenlerden aşağı inip avluya çıktığında kendisini hayranlıkla izleye gözlerden habersiz hâlâ bebekle konuşuyordu. Üşümemesi için battaniyesine iyice sarılı olan bebeğin gazı çıkınca genç kız yüksek sesle güldü.

"Aferin benim küçüğüme, ablası onu çok seviyor. Hadi bakalım, abiler nerede!" Melek başını kaldırdığında keskin bakışlarla karşılaşınca bir an şaşırdı. Asaf atının üzerinde kucağında bebekle konuşan genç kızı izlerken yüzündeki gülümsemeden habersizdi. Konağa neden geldiğini bile unutmuştu. Karısının kucağına ne de güzel yakışmıştı minik bebek. İçinde dolup taşan sevgi gözlerine yansırken ağır bir hareketle atından inerek şaşkınlıkla kendisine bakan karısının yanına ulaştı. Melek hipnoz olmuş gibi kocasına bakarken ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Kucağına çok yakıştı!"

"Hıı..." Melek genç adamın sözlerine heyecanlanırken Asaf kucağındaki bebeğe odaklandı. Yüzü battaniyenin verdiği sıcaklıkla hafif kızarmıştı. Kızarıkların gizleyemediği öpülmekten hafif kabaran yanakları tam ısırmalık görünüyordu. Dudaklarını bebeğin alnına hafif dokundururken bir eliyle küçük eline dokundu. Parmağını kavrayan minik parmaklar genç adamın gülümsemesine neden olurken Melek onun gülüşünü görünce heyecanlandı.

"Neden buradasın?" Asaf sessizce gelen soru karşısında kaşlarını çatarak karısına baktı.

"Sence?"

"Bilmiyorum, gelmeyeceğini söylemiştin."

"Ben hatırlamıyorum." Melek başını iki yana sallarken huysuzlanmaya başlayan bebeği sallamaya başladı. Asaf onun kollarındaki bebe-

ği alarak yüzüne yaklaştırdı. Kokusunu içine çekerken yüzündeki huzur oldukça izlenesiydi.

"Küçüğüm, sen ablan gibi inatçı olmayacaksın değil mi? Ona biraz mantıklı davranmasını söyler misin? Eniştenin sabrıyla oynuyor." Melek kendisini kardeşine şikâyet eden kocasına şaşkınlıkla bakarken kulaklarına dolan tok ses ikisinin de irkilmesine neden oldu.

"Sen, damat bey, ellerini kızımın üzerinden çek. Birini aldın, bir diğerini sana kaptırmam." Sedat miniğinin Asaf'ın kollarında olduğunu görünce içinde kabaran kıskançlığa engel olamadı. Yıllardır bu şekilde kıskançlık hissetmediğini fark edince kendi kendine söylenmeye başladı. En son Melek'i kardeşlerinden kıskanmıştı. Asaf kendisine kızgın bakan bakışları görünce önce kısa çaplı bir şok yaşamış, sonra fark ettiği gerçekle yaşadığı şok şaşkınlığa dönmüştü. Küçücük bebeği bile kıskanan adamdan kızını almıştı. Birden gülmeye başlayan genç adam Melek'in kaşlarının çatılmasına neden olurken Sedat hızlı birkaç adımda onlara yaklaşarak hemen kızını damadından geri aldı. Küçük bebek babasını hissetmiş gibi çakmak gözlerini aralarken Sedat'ın hayranlıkla onu izlemesi görülmeye değerdi.

"Beni kıskandı!" Melek'in duyabileceği şekilde konuşurken genç kız gülümseyerek ona karşılık verdi.

"Seni değil, kızını kıskandı."

"Ama benden kıskandı." Melek omuzunu silkeleyerek Asaf'a baktı.

"Ne var bunda, babam çok kıskançtır."

"Baban kadar kıskanç birini daha önce görmemiştim. Ondan kızını aldım!" Melek kaşlarını çatarak Asaf'a bakarken genç adamın keyfi yerine geldi. Tüm siniri uçup giderken aklına gelenle yüzündeki gülümseme daha da arttı.

"Sedat Bey akşama müsaitseniz hayırlı bir iş için gelecektik!" Bebeğe odaklanmış olan Sedat duyduğu soruyla bakışlarını kızına çevirdi. Melek şaşkınlıkla kocasına bakıyordu. Şu birkaç gündür kızının gözlerinde olmayan parıltı geri gelmişti. Asaf'a bakışlarını çevirdiğinde kendisinden cevap bekleyen adamın tepkisini ölçmeye karar verip yeniden kucağındaki bebeğe döndü.

"Başka zaman gelin, müsait değiliz."

"Sedat Bey bu akşam geliyoruz. Müsait olup olmamanızı nezaketen sormuştum. İşi yokuşa sürecekseniz benden günah gider. Güzellikle kızınızı vermezseniz, bir sabah ondan mahrum kalırsınız!" Asaf'ın açık bir şekilde kızını kaçıracağını söylemesi Sedat'ı bozguna uğratırken Melek kocasına onaylamaz gözlerle bakıp babasının yanında durdu.

"Asaf sözlerine dikkat et."

"Sen de davranışlarına. Babanın evindeysen bu sen istediğin için değil, ben izin verdiğim için buradasın. Şimdi ne hazırlık yapacaksanız yapın, akşama çok istediğin isteme merasimini yapalım. Hafta sonu da düğün olur."

"Ne acelen var?" Asaf genç kıza ters bir bakış atarken derin bir soluk aldı.

"Sınırları zorluyorsun, Melek. Sürekli durumumuza kendi açından bakıyorsun. Sen bir köyün hanımısın artık, sorumlulukların var. Kardeşlerin yeni doğdu, seni anlayabiliyorum. Ama daha fazla burada kalamazsın." Sedat mantıklı konuşan damadına gururla bakarken kızının asılan yüzüne hafif gülümsedi. Dik başlı kızını idare edebilecek bir adamın olduğunu görmek keyif vericiydi.

"Akşama bekliyoruz." Sedat son sözü söyleyerek bebeğini daha fazla dışarıda tutmamak için odasına, karısının yanına götürdü. İki bebek sanki birbirinin yokluğunu anlıyordu.

Melek kocasının dudaklarını alnında hissettiğinde bakışları genç adamla birleşti. Asaf'ı atına binmeden önce, "Seni alacağım, bal gözlüm, kaçarı yok" diyerek atına atladığı gibi konağın avlusundan ayrıldı. Melek hâlâ giden genç adamın arkasından bakıyordu.

"Gitti kızım, daha ne kadar orada kalacaksın? Hazırlık yapmalıyız!" Asude kocasından akşama misafirleri olduğunu öğrenince hazırlıklara başlamak için bebekleri kocasına bırakarak aşağıya indi.

"Anne duydun mu? Akşama gelecekler!" Asude kızının yeni yeni olayı idrak ettiğini anlayınca gülümsedi. Başını sallarken Melek heyecanla annesinin yanına koşarak sıkıca sarıldı.

"Anne kabul etti. Ben sana demiştim, değil mi, benden vazgeçmeyecek. Vazgeçseydi onu öldürürdüm." Asude kızının akıllanmayacağını düşünerek mutfağa yöneldi. Çalışanlara akşama hazırlık yapması için talimat verirken telefonla Yaren'i arayıp haber verdi. Akşama onların

da yanlarında olması gerekiyordu. Yağız karısının hamile olduğunu öğrendiğinden beri mutluluktan havalarda geziyordu. Bakışları kızıyla kesiştiğinde bir an ne zaman büyüdüğünü düşündü. Avluda koşturduğu görüntüler daha dün gibiydi.

***

Arıkan konağı aldığı haberle iki ayağı bir pabuçta hazırlanırken Gökçe oldukça sakin bir şekilde onları izliyordu. Asaf kardeşinin hâlâ oturduğunu görünce kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sen neden hâlâ burada oturuyorsun, hazırlansana."

"Benim gelmem şart mı? Kalabalık olacak zaten!"

"Gökçe..." Asaf kardeşinin adını uzatarak söylediğinde genç kız yüzünü astı.

"Abi ben gelmesem? Orada herkes bana bakacak, sonra..." Asaf kardeşinin neden çekindiğini anlamıştı. Gelin gideceği konakta kendisine dikkatle bakılmasından çekiniyordu. Hâlâ nikâhlandığı adama uygun olmadığını düşünüyordu. Vedat ve Gökçe'nin nikahı oluşan şartlar yüzünden kıyılmış, genç adamın dede evinde büyük bir düğünle kabul görmüştü. Düğünden sonra Vedat'ın ikinci bir düğün yapmak için Asaf ve Melek'in düğününü beklediğini herkes biliyordu. Şimdi ise olaylar üst üste geldiği için Gökçe utanıyordu.

"Gökçe, hayatım, benim güzel kardeşim. Sen o evin gelini olacaksın, kimse sana ters bir şey söyleyemez. Hem sen gelmezsen kocan olacak o kazık buraya gelir. Sence bu daha mı iyi olur?"

"Bence de hiç iyi olmaz." Vedat akşam Asaf'ların geleceğini öğrendiğinde iş çıkışı Arıkan konağına uğramaya karar verdi. Gökçe'nin gelmeme olasılığını düşünmüş ve düşüncesinde de haklı çıkmıştı.

"İti an çomağı... tövbe tövbe..." Asaf kardeşine *gördün mü* der gibi bakarken mahcup olan genç kız hemen ayaklandı. Hâlâ Vedat'ın yüzüne utanmadan bakamıyordu. Sanki onların konağında ki cesur kız gitmiş yerine eski Gökçe gelmişti. Onun kızaran yüzü genç adamın hoşuna giderken Asaf ayaklanarak,

"Sen neden buradasın?" diye sordu. Vedat alaycı bir şekilde Asaf'a bakıp gülümseyerek,

"Karımı görmeye geldim, gelemez miyim?" dedi. Asaf dişlerini sıkarken Gökçe abisinin kızmaya başladığını hissederek araya girmeye karar verdi.

"Yemek yedin mi? Çay getireyim mi?" Vedat kızın kendisine sorduğu soruyla içinin ısındığını hissetti. Heyecanlandığı elinin titremesinden, nereye koyacağını bilememesinden belli oluyordu. Vedat kızın daha fazla sıkıntı çekmesine razı olmayarak başını salladı.

"Hadi sen hazırlan, konakta hep birlikte yeriz. Asude annem şimdi hazırlık yapmıştır." Gökçe hâlâ Vedat'ın annesi hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Sadece abisinden Sedat Bey'in ikinci eşinden olduğunu biliyordu. İki genç adamı geride bırakarak odasına giden Asaf heyecanla etrafta dolanırken onun heyecanı Vedat'ı gülümsetiyordu. Konağın avlusuna doluşan aile üyeleri Vedat'ı görünce şaşırsa da hoş bir şekilde onu karşılamışlardı. Aynur ve Gökçe aynı anda odasından çıkıp avluya geldiklerinde Vedat'ın gözü karısından başkasını görmüyordu.

"Hadi hazırsanız çıkalım." Asaf'ın aceleci tavrı herkesi bıktırmıştı. Adam sanki yeni kız alacaktı. Alt tarafı formaliteden karısının gönlünü almaya çalışıyordu.

Arabalar birbiri ardına konaktan çıkarken Vedat'ın arabasına binen Gökçe çok tedirgindi. Abisinin isteği üzerine arabaya binmişti ama şimdi buna emin olamıyordu.

"Bu kadar düşünme, her şey yoluna girecek."

"Seninle gelmemeliydim." Gökçe ilk kez düşüncesini açık bir şekilde dile getirdi.

"Neden, ben senin eşinim."

"Evet ama henüz düğün yapılmadı. Yanımızda kimse yok, keşke ablam da olsaydı." Vedat kızın kaygısını anlayabiliyordu. Gözlerinde her zaman olan hüznü yok etmek için elinden geleni yapacaktı. Ağır bir şekilde ilerleyen arabalar konağa yaklaştığında hava kararmak üzereydi. İki araba konağın dışında dururken Vedat ve Osman Bey'in içinde bulunduğu araba konağın avlusuna giriş yapmıştı. Adamın tekerlekli sandalyesi hazırlanıp arabadan indirilmesine yardım eden Vedat hızlı bir şekilde onların yanından ayrıldı. Onun ani hareketi Arıkan ailesinin dikkatinden kaçmadı. Gökçe minnetle genç adama baktı. Kendi ailesi bilse de diğerlerine Vedat'la geldiğini belli etmemeyi başardı.

"Hoş geldiniz..." Sedat ve Asude misafirleri karşılarken odasında heyecanla oturan genç kız misafirlerin geldiğini bile fark edememişti. Sedat karısına Melek'i sorarken Asude omuzunu silkeleyerek oğluna baktı. Suat her zamanki gibi ablasını aldığını düşündüğü eniştesine ters bakışlar atmakla meşguldü. Asaf'ın etrafa bakınması herkesin dikkatini çekse de kimse bir şey söylemedi.

"Melek nerede?" Asaf daha fazla dayanamayıp endişeli bir şekilde karısını sordu.

"Anne!" Melek merdivenlerden aşağı kucağında bebeklerle inerken ağlayan ikizler ortalığı ayağa kaldırdı. Genç kız odasından çıkıp aşağı inmek istediğinde bebeklerin sesini duydu ve onları da alarak aşağıya indirdi. Misafirlerin geldiğini gördüğünde mahcup bir şekilde bakışlarını kaçırdı. Asude kızının kızaran yüzüne bakarken hâlâ ağlayan bebeklerin kızına ağırlık yaptığını düşünerek hızla ikizlerden birini kucağına aldı. Asaf karısının kollarında duran bebeklerden çok karısının onlara bakışlarına odaklanmıştı. Vedat ablasının kucağındaki diğer bebeği alırken Melek hızlı davranarak önce Osman Bey'in sonra da Güler Hanım'ın elini öptü. Güler Hanım ne zamandır görmediği gelinine sıkıca sarılırken şefkatle başını okşadı.

"Kendini özlettin kızım." Melek duygulanarak geri çekilirken bakışları arkada duran Aynur'la kesişince önce duraksadı, sonra da onun tedirgin haline üzülerek gülümsedi.

"Hoş geldin, Aynur abla..." Melek kendisinden birkaç yaş büyük olan genç kıza gülümseyerek sarılırken Aynur şaşırmıştı. Gökçe hiç zorlanmadan kendisini yengesine sarılırken buldu. Asude ve Sedat'ın kendisine bakışlarını görünce utanarak onlara yaklaştı. Ellerini öpmeye kalkışınca Asude ona sarıldı. Sedat, "Ben o kadar yaşlı mıyım?" diyerek elini öptürmek yerine şefkatle başını okşadı. Vedat kızın utangaç hallerini hayranlıkla izliyordu.

"Melek son olarak Asaf'la yan yana geldiğinde genç adam konuşmadan sadece karısının güzelliğini içti. Derin bakışlarının farkında bile değilken Suat'ın ona dirsek atmasıyla kendine geldi. Küçük çocuk ablasına bakan adamın bakışlarından hoşlanmadığı için onu uyarmak istedi. Babasıyla göz göze geldiğinde yutkunmak zorunda kaldı. Sedat oğlunun davranışını hiç hoş bulmamıştı.

"Daha ne kadar burada dikileceğiz, hadi salona geçelim." Sedat dünürlerini içeri davet ederken hâlâ gelmeyen kardeşine içinden saydırmaya başladı. Garip bir şekilde oldukça heyecanlıydı. Kızını istemeye gelmişlerdi. Bu durum Sedat'ın duygulanmasına neden olurken Melek onlarla birlikte salona geçti. Birkaç dakika sonra eksik kişiler de onlara katıldığında her şey usulünce gerçekleşti. Melek kahveleri yapmış, Osman Bey kızı istemiş ve Sedat zorlansa da vermişti. Takılmayan söz ve nişan yüzükleri aynı anda takıldı. Melek heyecanla Asaf'a döndüğünde genç adam kimseye aldırış etmeden karısının alnından öperek yüzünü kavradı.

"Artık benimsin, istesen de kaçacak bir yerin kalmadı." Melek tedirgin bir şekilde geri çekilirken bakışlarını kaçırdı. Melek utançla yanan yanaklarını saklamak için bebekleri bahane ederek hızla salondan kaçtı. Arkasından gülümseyen bir adam ve o adama ters bir şekilde bakan erkeklerden habersiz! Asaf bakışlarını odadakilere çevirdiğinde derin bir soluk aldı. Başta Sedat olmak üzere Yağız, Vedat, Suat ve Can genç adama ters bir şekilde bakıyordu. Asaf parmağında hissettiği ağırlıkla gülümserken kendisini güçlü hissediyordu. Kimse onun keyfini bozamazdı.

"Ben de baldızlarıma baksam iyi olacak!

"Kızlarımdan uzak dur seni hergele!" Sedat'ın gürlemeyi andıran sesi herkesi şaşırtırken Asaf ona gülümseyerek,

"Bu mümkün değil kayın babacığım, birini aldım bile" dedikten sonra hızlıca salondan dışarı çıktı.

46. BÖLÜM

Gözlerini araladığında yanı başında duran iki çift gözün sahibiyle karşılaştı genç kız. Başında bekleyen anne ve babasına şaşkınlıkla bakarken fark ettiği şeyle duraksadı.

"Siz burada mı kaldınız?" Melek hızla yatağından doğrulurken Asude ve Sedat kızlarına hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Anne, bir şey mi oldu?" Kadın başını iki yana sallarken Melek bakışlarını babasına çevirdi. Yatağının iki yanına oturmuş, anne ve babasından cevap bekliyordu.

"Baba?"

"Neden o kadar şaşırıyorsun, hayatım? Kızımız son kez kendi yatağında uyurken izleyemez miyiz?" Melek babasının sözlerine karşılık birden ağlamaya başladı. Onun ani ağlamasıyla Asude gülerken Sedat endişeli bir şekilde ona sarıldı.

"Şimdi neden ağlıyorsun, canın mı yandı?" derken Melek babasının göğsünde başını saklayarak,

"Ben sizden ayrılmak istemiyorum!" diye ağlamasına devam etti. Sedat ciğer bulmuş kedi gibi gözleri parlayarak hızla yataktan ayağa kalktı. Onun bu ani ayaklanması anne kızı şaşırtırken Sedat heyecanla kızına konuştu.

"O zaman damat beye haber edelim, boşuna gelmesin. Kızımı kimse götüremez. Bizden ayrılmak istemediğini kendin söyledin, o zaman bu düğün iptal." Sedat konuşmasını bitirdiğinde Melek yanağından akan yaşı hızla silerek yerinden kalktı.

"Baba sen ne diyorsun?"

"Ben demiyorum kızım, sen diyorsun? Bizden ayrılmak istemediğini söyledin."

"Baba!" Melek'in sesi biraz yüksek çıkınca kısa bir duraksama yaşadı. Sakinleşmek için iki parmağıyla göz kenarları ve burnunu sıvazlarken derin derin nefes aldı.

"Baba bugünü ne kadar zamandır bekliyorum, biliyor musun? Çektiğim bunca şeyden sonra nasıl olur da düğünü iptal etmeye çalışırsın? Bir gün karşıma senin annemi sevdiğin gibi beni de seven bir adam çıkması için hep dua ettim. Başta olanlar yüzünden bu hayalimin olmayacağını düşünsem de artık duamın kabul olduğuna inanıyorum. Benim mutlu olmamı istemiyor musun?" Melek'in yanağından akan birkaç damla Sedat'ı gafil avladı. Kızına şaka yapmak istemişti ama şu yaptıkları konuşmaya inanamıyordu.

"Hep onun sevgisinden bahsediyorsun, kızım. Sen bu çocuğu sevmiyor musun? Sevgi tek taraflı olunca can yakar, bunu bilmen gerekir."

"Baba sizden ayrılmak istemiyorum, doğru ama..." Melek babasına yaptığı itirafa inanamıyordu. Gözlerini kapatarak kısa bir süre cesaretini toplamaya çalışıp konuşmasına devam etti. "Asaf'tan başkasını istemiyorum. Annem hep derdi, *babanı görmesem bile varlığını hissediyorum*. Başta inanmamıştım ama gerçekten hissediyorsun. Ben kocamın geldiğini daha sesini duymadan, onu görmeden hissedebiliyorum. Bana şöyle bakma, baba, unuttun mu ben senin kızınım. Bana cesur olmayı da yeri geldiğinde korkmayı da sen öğrettin. Şimdi korkuyorum işte... Asaf'ı kaybetmek istemiyorum. Bunca badireden sonra ikimiz de tam mutlu olabilecekken bir şey olacak diye çok korkuyorum." Asude gözü yaşlı babasıyla konuşan kızını izlerken Sedat'ın da ondan farkı yoktu. İlk göz ağrısı yuvadan ikinci kez uçup gidiyordu. Sıkıntıyla nefes verirken kızını kollarının arasına çekti.

"Küçük kızım büyüdü ve yuvasını kurmaya gidiyor. Mutlu olacaksan sana engel olmam, kızım. Ama bir şey olduğunda, sıkıntıya düştüğünde... Baba ben yapamıyorum dediğin anda oradan seni çeker alırım. Unutma hayatım, hiçbir şey senden daha önemli değil." Melek hıçkırarak babasına kollarını dolarken mutluluktan da ağlanabileceğini yeniden anladı. Asude yüzü asılmış bir şekilde baba kıza bakarken Sedat karısının ifadesine gülümseyerek onu da yanlarına davet etti. Kadın kocasının boşta kalan koluna girerek kızına sarılırken Melek hissettiği sevgiyle ne kadar şanslı olduğunu düşünmeye başladı.

"Bir de bana kıskanç diyorsunuz, annen daha kıskanç." Sedat karısına takılırken odanın kapısının tıklatılmasıyla açılması bir olmuştu. Önce Can, hemen ardından Suat kollarında ikizlerle odaya girdiğinde Melek hızla kardeşlerine yöneldi. Gün geçtikçe ele avuca gelen ikizler daha bir sevilir oldu.

"Anne bunlar ağlıyor, neden bunlara isim vermiyorsunuz artık?" Suat sitemkâr bir şekilde konuşurken Sedat karısına *gördün mü* der gibi baktı. Asude isim konusunda bir türlü karar veremiyordu. Sonunda çocuklara bakarak gülümsedi ve başını sallayarak kızlarını kollarına aldı. Birini Sedat'a uzatırken merakla onun ağzından çıkacak isimler bekleniyordu.

"İki kızım da gözlerini babasından alacak gibi. Mavişleriyle konağı yeniden aydınlatacak benim miniklerim."

"Hadi anne, çatladım."

"Kızlarım isimlerini gözlerinden alacak." Kocasının kucağındaki kızına bakarak gülümsedi.

"Bu benim deniz gözlü kızım olacak, adı Deniz olsun!" Sedat kaşlarını çatarak karısına bakarken Asude ona aldırış etmeden kendi kucağındaki kızına baktı. Alnına dudaklarını bastırarak derince kokusunu içine çekti.

"Bu prenses de Derya olsun!" Kadının verdiği isimlere homurtular yükselirken Sedat karısının yüzünün asıldığını görünce geri adım attı.

"Asude kızlar daha birkaç haftalık. Nereden biliyorsun gözleri mavi olacak. Kızlara göz rengine göre isim mi verilirmiş. Hem ben *annenin adını verirsin* diye düşünmüştüm." Asude kocasının sözlerine gülümserken umursamazca omuzunu silkti.

"Annemin adını da kızım kendi çocuğuna koysun. Hem Melek anneannesini çok severdi. O da ister, değil mi kızım?" Asude kızına uyarıcı bakışlar atarken Melek annesine inanamadığını belirtircesine bakıyordu.

"Ama Asude..."

"Karar verildi, ikizlerin adı Deniz ve Derya olacak. Önce doğan Deniz'imdi. Dolayısı ile babası onun için bir şeyler hazırlar, değil mi?"

"Ben anlamam, ikisi de aynı gün doğdu. Saati önemli değil. Hem

sen ne zamandan beri çocuklarda ayrımcılık yapar oldun?" Sedat karısına şaşkınca bakarken Asude naif bir kıkırtıyla kocasına baktı.

"Sen benim ayrımımı bırak da büyüyünce onları nasıl ayırt edeceksin, onu düşün." Asude meydan okurcasına kocasına bakarken Sedat sadece gülümsedi.

"Sen beni düşünme, karıcım, ben kızlarımı ayırt etmesini bilirim. Hangisi Deniz, hangisi Derya ikisini de tanırım." Sedat kucağındaki bebeğe eğilerek öptü.

"Değil mi, Deniz'im?" dediğinde odadakilerin varlığını dahi unutmuştu.

"Anne, baba, ben bugün evleniyorum. Sizin şu yaptığınıza bakın. Daha hazırlık bile yapmadık." Melek'in sesi ortamda yankılanırken odadakilerin bakışları genç kıza döndü. Sedat yüzünü asarken Asude erkekleri odadan kovalamaya başladı.

"Hadi dışarı, Suat sen aşağıya in ve kahvaltı hazır mı bir bak. Can sen de amcana yardım et, bebekleri odaya götürün." Asude duruma el atarak iş bölümü yaptı ve sonra da kızını odasında yalnız bırakarak hazırlıklara bakmak için işe koyuldu.

"Abla, yardım edebileceğim bir şey var mı?" Yaren odasından çıktığında Asude'yle karşılaşınca ona sordu. Bulantıları başlayan kadının oldukça solgun görünse de yüzündeki gülümseme hiç silinmiyordu. "Yok, hayatım, hem sen dinlenmelisin." Asude elini kadının karnına koyarak hafif gülümsedi.

"Çok yoruyor seni, değil mi? Şu yüzünün haline bak, kaşık kadar kaldı."

"Yağız gibi konuşma abla, ben iyiyim. Hem bulantılarım onun varlığını yeniden hissetmemi sağlıyor." Yaren karnındaki elin üzerine elini bırakarak derin bir iç çekti. "O kadar uzun zaman olmuş gibi geliyor ki abla, bebeğimi kucağıma almadan orada olduğuna inanmayacağım sanırım. Mucize gibi..." Yaren'in sözleriyle Asude gülümsedi. Kadının omuzuna elini koyarak odasına gitmesi için yönlendirdi. O andan sonra konakta hummalı bir hazırlık başladı. Ailece kahvaltı yapılırken Songül ve Cüneyt de onlara katıldı. Yanlarında ikilinin dört yaşındaki oğulları da vardı. Küçük çocuk annesinin eteğinden hiç ayrılmıyordu. Songül her adımında ayağına dolanan oğluna bakarken gözlerinden akan sevgi

etrafındakileri de sararken şüphesiz bu durumdan son zamanlarda hoşnut olmayan tek kişi Cüneyt'ti. Oğlu karısına el koymuştu ve ne yapsa küçük çocuk annesinden ayrılmıyordu.

"Oğlum bana gel hadi, annenin işi var!" Küçük çocuk dudaklarını buruşturarak omuzunu silkelediğinde o kadar şirin görünüyordu ki Cüneyt ona kıyamıyordu. Annesinin eteğine asılıp yere düşen oğlanın çığlığıyla konağın avlusu inlerken Cüneyt ondan önce davranarak küçük oğlanı hemen kucağına aldı.

"Baba" diye ağlayan oğlan Cüneyt'in telaşlanmasına neden olurken Yağız yeğenini kontrol etmek için hemen yanlarına geldi. Görünürde bir şey olmayan çocuğun korkudan ağladığını söylemesine rağmen Cüneyt'in içi hiç rahat değildi.

"Ya enişte bir şey olmamıştır, değil mi? Başını yere vurdu." Songül kocası kadar endişeli olmasa da bu durum hoşuna gidiyordu. Cüneyt'in küçük Cemal'e gösterdiği sevgi genç kadının içini rahatlatıyordu.

"Abartma Cüneyt, o çocuk düşe kalka büyüyecek."

"Sana inanamıyorum Songül, benden çok senin endişelenmen gerekmiyor mu? Sen onun annesisin."

"Evet, annesiyim ve oğluma bir şey olduğu yok. Sen hiç düşmedin mi?" İkili atışırken Yağız araya girerek karı kocanın arasından küçük yeğenini alıp oradan uzaklaştı. Oğlan ikizleri görünce hemen susarken çocuklara bakma işi Yezda'ya kalmıştı. Yezda bebeklerin başında onlarla ilgilenirken diğer ev sakinleri gelecek olan düğün alayını karşılamak için son hazırlıkları yapıyordu.

Melek odasında heyecanla dört dönerek sakinleşmeye çalışıyordu. Asude kızının odasına girerek onun heyecanına gülümsedi. "Seni gören de ilk kez gelin oluyorsun sanır." Asude kızına takılırken Melek yüzünü asarak aynadaki yansımasına baktı.

"Anne sence bu elbise oldu mu? Çok mu sade?" Melek ilk düğününde gelinlik giydiği için bu kez beyaz elbise giymek istemişti. Asaf ne kadar karşı çıksa da kızın inadını kıramamıştı. Melek'e göre onun için önemli olan sadece duvağının beyaz olmasıydı ve bu elbisenin üzerine duvağını takabilirdi. Aynadaki aksine tekrar bakarken pişman olmaya başladı.

"Keşke Asaf'ın isteğini kabul etseydim. Gelinlik gönderecekti ama

ben kabul etmedim." Asude başını iki yana sallayarak kızına baktı. Güzel kızının gözlerindeki hüzün hoşuna gitmemişti. Kızının çenesini tutarak yüzünü kendisine çevirdi.

"Bugün mutlu olman gerekiyordu, neden gözlerin buğulu?" Melek annesine sarılıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Anne bugün çok güzel olmak istemiştim ama kendi aklımla buna engel oldum. İkinci kez gelinlik giymenin uygun olmayacağını düşündüm. Ama şimdi şu halime baksana, Asaf beni böyle görünce beğenmeyecek."

"Asaf sen çuval giysen bile seni beğenir. Unuttun mu o adam senin için her şeyi yapacak durumda."

"Ama..."

"Tamam, sen biraz bekle bakalım, sana uygun bir şey bulabilir miyiz?" Asude geri çekilerek kızının ince bedenini süzdü. Kendisi de oldukça zayıf bir kadındı. Yıllar önce zayıf olduğu için kocasının onu beğenmeyeceğini düşündüğü günler aklına gelince gülümsedi. Kilo alamıyordu. Hamile kaldığında bile çok kilo almamıştı. Şimdi bile iki bebek doğurmasına rağmen zayıftı. Kızını odasında tek bırakıp ağır adımlarla kendi odasına gitti. Yıllardır açılmayan sandığını açtığında gözleri yaşarmaya başladı. Kendisini izleyen kocasından habersiz beyaz bohçanın içindeki hazinesini çıkardı. Hâlâ eskisi gibi bembeyaz olan gelinliğine hüzünle bakarken kulaklarına Sedat'ın,

"Onu ne yapacaksın?" sorusu yankılanmıştı. Asude hüzünlü bir gülümsemeyle arkasını dönerken Sedat'ın bakışlarındaki kıvılcımı fark etti.

"Sence de ona çok yakışmayacak mı?" Sedat karısının elinde duran gelinliğe bakarak derin bir iç çekti.

"O inatçı keçi pişman oldu, değil mi? Gelinlik istemediği için üzgün ve sen ona kendi gelinliğini veriyorsun."

"Bunu kızımın giyeceğini hiç düşünmemiştim. Ona her baktığımda bu konağa geldiğim ilk günü hatırlıyorum."

"O günü unutmama imkân yok. İçimden hep örtülerin altında sıcaktan bayılacağını düşünmüştüm." Asude gülerek kocasına baktı.

"Gerçekten de çok bunaltıcıydı." İkili gülümserken Asude gelinliği

düzelterek aynanın karşısına geçti. Üzerine tuttuğu gelinlik onu duygusallaştırsa da kızının üzerine görmek için sabırsızlanıyordu.

"Söyle kızına, gelinliği aynısı gibi iade edecek." Asude kocasının uyarısıyla yüzünde kocaman bir gülümsememle odasından çıktı. Kızının odasının kapısına geldiğinde kısa bir duraksama yaşayıp hızla içeri girdi. Melek hâlâ aynanın karşısında kendisine bakıyordu.

"Hadi şunu bir dene, bakalım sana olacak mı?" Melek annesinin elindeki gelinliği gördüğünde bir an nefes alamadı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken hızla annesine yaklaştı.

"Anne bunu nereden buldun, bu çok güzel?" Melek ince işçiliği olan taşları incelerken karşısındaki gelinliğe hayranlıkla bakıyordu. Biraz eski modeldi ama Melek için muhteşem görünüyordu. Kabarık eteğinin üzerindeki danteller Melek'in dikkatini çekerken şüpheyle kaşlarını çatarak annesine baktı.

"Anne bu düşündüğüm şey mi?" Genç kız inanmaz gözlerle annesine bakarken Asude gülümseyerek kızına,

"Baban aldığın gibi iade etmeni istedi" dedi.

"Ama anne bu çok güzel, daha önce görmek istediğimde bana elletirmemiştin. Bunu giymemi istediğine inanamıyorum."

"Neden? Sen benim kızımsın ve gelinliğimi giyeceğin için çok mutluyum. Hadi acele et, damat, neredeyse gelir." Melek annesine sıkıca sarılarak onun yardımıyla gelinliği giymeye başladı. Yıllarca sandıkta durmasına rağmen gelinliğin hâlâ ilk günkü gibi temiz kokması kızın dikkatinden kaçmasa da bir şey söylememişti. Melek gelinliği giydiğinde Asude fermuarı çekerken kendisine bol olan gelinliğin kızının üzerine tam oturmasını hayranlıkla izledi.

"Sana daha çok yakıştı!" Asude kızının karşısına geçip onu incelerken Melek ellerini gelinliğin üzerinde dolaştırıyordu. Avucunun içini gıdıklayan kabartılar o kadar hoşuna gitti ki sevinçten ağlayabilirdi. Asude kızının parlayan gözlerini gördüğünde içinin rahatladığını hissetti.

"Anne bu çok güzel, çok teşekkür ederim." Melek yeniden annesine sarılırken Asude de duygulandı.

"Hadi şu başını da yapalım, acele etmemiz gerek. Sonra da halan son hazırlığını yapar."

"Anne, babam kızmaz değil mi?" Kızın içi hiç rahat değildi. Asude onu rahatlatmaya çalışsa da pek başarılı olamadı.

"Baban seni bu gelinlikle görünce çok mutlu olacak, şimdi kes şu sorgulamayı da hazırlan." Melek hazırlıklarını tamamlarken Arıkan konağı da oldukça hareketliydi.

Asaf gergin bir şekilde etrafta dolanırken her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu. Yangından sonra yenilenen daire eski halinden tamamen farklı bir dekorda düzenlendi. Yatak odasıyla küçük bir oda birleştirilip daha büyük bir oda oluşturulurken yeni bir banyo ve giyinme odası eklendi. Karısının kitap okuması için odada özel bir köşe bile hazırlamıştı. Konak tam bir ana baba gününe dönmüştü. Asaf Bey'in düğün yapacağının duyurulması köyde büyük olay olurken merak eden herkes konağın etrafına doluştu. Merak edip diğer köylerden bile gelen olmuştu. Büyük bir kalabalığın içinde hazırlıkları yönetirken anne ve babası da oğullarının heyecanına ortak oluyorlardı. Düğünde şüphesiz en çok yorulan Gökçe ve Aynur oldu. İki kardeş abilerinin asabi hallerine dayanamayıp bütün hazırlıklarla bire bir ilgileniyor, en küçük aksaklığı hemen gideriyordu.

Konağın avlusunda kamyonetlerin üzerinde gelen davulcular çalmaya başladığında onlara eşlik eden diğer çalgıcılar ortamın neşelenmesini sağladı. Köy meydanında dağıtılacak yemek kazanları sabahtan ateşin üzerine alınmıştı. Düğün konvoyu hazır bir şekilde yola koyulurken arabaya binmesi beklenen Asaf herkesi şaşırtarak atının üzerine atladı. Konvoyun önünde yola koyuldu. Üzerindeki binici kıyafeti genç adama oldukça yakışmıştı. Büyük bir konvoyla yola koyulan genç adam Aksoyların topraklarına yaklaştıkça heyecanı artıyordu. Karısına başta bu düğün için kızsa da şimdi kendisinin bu kadar heyecanlı olması komik geliyordu.

"Ey gidi Asaf Bey, şu düştüğün durtma bak!" Kendisiyle dalga geçen genç adam atını biraz daha hızlandırarak bir an önce karısını almak için acele ediyordu.

***

Melek kucağındaki bebeğe bakarken gülümsedi. "Hayatım, bak ablan gidiyor ama siz annemize iyi bakacaksınız, değil mi? Bir an önce büyüyün, tamam mı? Ablanız sizi görmeye gelecek." Odasının kapısı açıldığında Melek oturduğu yerden kalkarak babasıyla göz göze geldi. Sedat karşısında gelinlikle duran kızına hayranlıkla bakarken Melek tedirgin oldu. Onun tepkisini kestiremiyordu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel ikinci gelinsin. Sana da en az annene yakıştığı kadar yakışmış." Sedat kızına gülümserken gözleri ıslandı.

"Bak Derya'cım, babam beni uğurlamaya geldi."

"Deniz!"

"Ne?" Sedat, Melek'in şaşkın yüzüne gülmeye başladı. Başını sallayarak onun yanına yaklaştı.

"Kucağındaki Derya değil, Deniz. Daha kardeşlerini ayırt edemiyorsun." Melek babasına gözlerini açarak bakarken birbirinin kopyası olan iki bebeğe baktı. Babası hangisi olduğunu nasıl anlamıştı?

"Bakma öyle, onlar benim kızlarım. Elbette hangisi olduğunu bileceğim." Melek kucağındaki bebeği yatağın üzerine bırakarak babasının karşısında durdu. Sedat kızını incelerken Melek heyecanla ondan bir tepki bekledi.

"Nasıl oldu baba, yakışmış mı?"

"Hem de çok... Annen duymasın ama sana daha güzel oldu."

"Seni duydum..."

"Yalan mı? Sen bu gelinlikte kaybolmuştun, kızına tam oldu." Asude de kocasına hak veriyordu. Kızları prensesler gibiydi. Odanın içine doluşan erkekler Melek'in güzelliğini görünce duraksadı. Suat hâlâ ablasının evden ayrılışına alışamamıştı. Can, Melek'in yanına giderek ona sarılırken kapı ağzından onları izleyen Vedat gülümsedi. Ablasının beyazlar içinde olan görüntüsü bir tablo kadar güzel görünüyordu.

"Asaf çok şanslı!" İçinden düşündüğünü dışa vuran genç adam dikkatlerin odak noktası olmuştu. Vedat kırdığı potu anlasa da bir şey söylemesine fırsat kalmadan dışarıdan yükselen davul sesiyle kurtuldu. Düğün alayı gelmişti. Sedat ve Asude gelenleri karşılamak için odadan çıkarken Vedat genç kızın yanında kaldı.

"Sonunda istediğini aldın. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Yakında sen de istediğini alacaksın, sen nasıl hissediyorsun?"

"Abla, bana laf ebeliği yapma. Soruma soruyla karşılık verme de mutlu musun onu söyle?" Melek iç çekip kendisine bakan Vedat'a başını sallayarak cevap verdi. Dışarıdan gelen seslerle Asaf'ın odaya doğru geldiğini anlayan genç kız odanın kapısının önünden gelen seslerle duraksadı. Birkaç adım öne çıkıp kapıyı açmak istediğinde Vedat genç kızı durdurdu.

"Neler oluyor, Vedat? Çekil şuradan da kapıyı açayım."

"Olmaz, bizden kız almak o kadar kolay değil. Damat Bey diyetini ödesin bakalım."

"Ne? Ne diyetinden bahsediyorsun?"

"Âdetlerin yerine getirilmesi gerekiyor, değil mi ablacım. Şimdi izin ver de uygulasınlar." Melek merakla kapının dışındaki bağırışları dinlerken birden gülmeye başladı.

"Bu kadar yetmez mi, çekil şu kapı ağzından artık. Söz daha sonra istediğini vereceğim."

"Olmaz enişte, parayı vermeden kapıdan geçemezsin." Asaf şaşkınlıkla yolunu kesen Can ve Suat'a bakarken Sedat ve Yağız onları gülerek izliyordu.

"Tüm paramı verdim ya size, üzerimde fazla para yok."

"Gelin almaya geliyorsun ama hazırlığın yok. Olmadı bu enişte bey, git sen sonra gel."

"Saçmalama, çekilin şuradan!"

"Ya parayı verirsin ya da buradan gidersin." Asaf delirmek üzereydi. Karısıyla arasında bir kapı vardı ve o kapıyı açıp gelinini göremiyordu. Bakışları arkasında kendisine gülen Sedat ve Yağız'a kayınca kaşları çatıldı. Elleri yanda yumruk olurken bu durumun onların başının altından çıktığı belli olmuştu. Derin bir nefes alarak gülümsedi. Kendisini yoldurmaya çalışan Sedat Bey'e alaycı bir şekilde bakarak konuştu.

"Sedat Bey köyün yarısını zaten kızınıza verdim, bu kadarı da aç gözlülük olmuyor mu?" Sedat gelen soruyla şaşırırken Yağız abisinin ifadesine gülmemek için kendisini zor tutmuştu.

"Şu çocukları kapıdan çekin, ben de karımı alıp gideyim." Bakışları iki delikanlıya dönerken gülümsedi.

"Söz düğünden sonra size istediğiniz parayı vereceğim. Hatta Suat sana yeni doğmuş bir tay vereceğime söz versem kapıyı açar mısın?" Suat şaşkınlıkla eniştesine bakarken Sedat oğlunun pes etmek üzere olduğunu anlayınca damadına ters bir bakış attı. Asaf'ın ne ara Suat'ın at sevgisini keşfettiğini bilmiyordu ama tam on ikiden vurduğu kesindi. Suat kenara çekilirken sıra Can'a geldi.

"Sen ne istiyorsun, Can?" Can önce Asaf'a, sonra da arkada duran Yağız'a baktı. Onun geçmesine izin vermesini işaret etmesiyle Can da kenara çekilerek genç adama izin verdi. Asaf sonunda geçiş hakkı kazandığı için rahatlarken hızla kapıyı açmasıyla karışında Melek'i görmeyi beklerken Vedat'ı görünce isyan etmek üzereydi.

"Yine mi ya? Sen ne istiyorsun?" Vedat tek kaşını kaldırarak Asaf'a bakarken arkasında duran Melek'i daha fazla heyecanlandırmamak için önünden çekildi. Genç adam, karşısında beyaz gelinlik içinde Melek'i görünce kısa çaplı bir şok yaşasa da hemen kendisini toparladı.

"Melek?" karısının gelinlik giymek istemediğini söylediğinde onu ikna etmek için çok çabalamasına rağmen Melek bir türlü ikna olmadı. Şimdi ise karşısında beyazlar içinde duran genç kız nefes kesici görünüyordu. Eli ayağına dolanan Asaf bakışlarını kendisinden kaçıran karısına yaklaşırken kalp krizi geçirmekten korkmaya başladı.

"Melek?" Asaf'ın sorgu dolu sesi genç kızın yüzünün kızarmasına neden olsa da başını kaldırıp kocasının gözlerine bakmayı başardı.

"Nasıl oldu?" Melek, Asaf'ın gözlerinin parlaklığında boğulurken temizlenen boğaz sesiyle büyü bozuldu.

"Acele etseniz artık, herkes sizi bekliyor." Asaf genç kızın yanına geçerken Sedat ve evin diğer erkekleri son sözleri söyleyip genç kızın duvağını kapattılar. Kendi elleriyle taktığı kara duvağın yerini kar beyazı duvak alırken genç kızın içi içine sığmıyordu. Büyüklerin elleri öpülüp duaları alındıktan sonra odadan çıkan ikilinin heyecanı belli oluyordu. Bütün aile genç çifte hayranlıkla bakarken Melek konaktan çıktığı ilk günkü gibi merdivenlerin başında durarak merakla kendilerine bakan köylüleri izledi. Ortamın gergin havası sessizliğe neden olurken Asaf karısının neden durduğunu anlamak için ona döndüğünde daha önce fark etmediği şeyle gerildi. Hayır, yine o duvağı takamazdı. O duvağı takmasına izin vermeyecekti.

Melek'in elindeki *Kara Duvağı* gören Asaf iyice gerilirken genç kızın kendisinden birkaç adım öne çıkıp elindeki duvağı sallaması biraz olsun rahatlamasını sağladı.

"Bu elimde gördüğünüz duvağı hatırladınız mı? Bu konaktan ilk çıktığım gün başıma taktığımda size bir yemin etmiştim. Bugün yeminimi tuttum. Kara Duvak ile çıktığım bu konaktan başım dik bir şekilde *'Beyaz Duvağımla'* çıkıyorum. Duymayan kalmasın. Sedat Aksoy'un kızı telli duvaklı olarak baba evinden ayrılıyor." Asaf karısının elindeki duvağı ateşe verip aşağı atmasını izlerken içinde büyük bir pişmanlık vardı. Onu almaya gelmediği için her zaman bir pişmanlık hissedeceğini biliyordu. Karısının yanına yaklaşan Asaf herkesin şaşkın bakışları altında cebinden çıkardığı kırmızı kuşağı genç kızın beline doladı. Melek gözleri nemli bir şekilde kocasına bakıyordu. Asaf'ın yaptığı işi ciddiye alması aile büyüklerini memnun etse de asıl sürpriz kızın beyaz duvağının üzerine örttüğü kırmızı örtüyle yaşandı. Melek aile içinde küçük bir kına töreni düzenlemişti. Kimse çağrılmadığı gibi kınasını annesinin yakmasını istemişti. Olmayan kına gecesi için kızın başına kına örtüsü attığında kızın mutluluğu görülmeye değerdi. Asaf bakışlarını minnetle annesine çevirdiğinde onun da yüzünün gülmesi genç adamı mutlu etti.

"Kahya!" Asaf'ın seslenmesiyle konağın avlusuna getirilen rüzgâr ikinci bir şaşkınlığa neden oldu. Asaf'ın isteği üzerine Melek'in atı gelin için süslenmişti. Konuşmaları sırasında karısının at üzerinde gelin olarak gitmeyi istediğini öğrendiği günden beri bu sürprizi yapmayı bekledi.

"Rüzgâr!"

"Hadi karıcım, daha bizim köylü yeni hanımlarının gelmesini bekliyor. Onları çok bekletme." Asaf kızı atın üzerine yerleştirirken kendisi de atına binerek son kez konağa dönüp baktı. Geride kalan Asude ve Sedat kızlarını yolcu ederken diğer aile üyeleri arabalarına binerek konvoya katıldı. Sulaklı köyü beylerinin kızını yolcu ederken Arıkanların köylüsü gelini karşılamak için sınırda bekliyordu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"İnan ben de inanamıyorum. Bana şu yaptırdıkların gerçekten..."

"Pişman mısın, Asaf Bey?" Melek kaş çatarak kocasına bakarken

Asaf onun kaşlarını düzeltmek istedi ama at üzerinde bunu yapamayacağı için başını salladı.

"Asla, pişman olmadığımı sen de biliyorsun." Melek kocasıyla sessizce konuşurken davul zurnaların sesinin daha da artması köy sınırına geldiklerini bildirdi. Zaman ne çabuk geçiyordu. Seven iki kalbin mutlu olması zamanın hızlı akıp gitmesine neden olsa da mutluluk hep hissediliyordu. At üzerinde köye giriş yapan gelin ve damat ilgi odağı olurken söylenen şarkılar, tezahüratlar ortama renk katmaya başlamıştı. Köy meydanından geçip konağın büyük avlusuna girdiklerinde Güler Hanım gelinini karşıladı. Melek, Asaf'ın anne babasının elini öperken heyecanlıydı. Sanki ilk kez gelin geliyordu.

Alan boşaltılıp halay çekenler, konuklar her yöreden oynamaya başlamıştı. Asaf ve Melek merkezî bir yere oturtulduğunda meraklı bakışlarında odak noktası oldu. Herkes merakla ikiliyi izlerken Asaf'ın amcasının gelmesiyle ortam bir anda sessizleşti. Vural Bey'in bu düğüne ne diyeceği merak konusuydu. Melek, amca beyi görünce yerinden kalkarak ona doğru yürümeye başladı. Asaf karısına bakarken onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

"Gelin Hanım?" Melek kendisine tek kaşını kaldırarak selam veren adama içten içe gülümsüyordu. Ciddiyetini bozmadan ortama sessizliği sağlayan adamdan gözlerini alamıyordu. Asaf babasından çok amcasına benziyordu. Garip bir şekilde bu durum da hoşuna gidiyordu. Hem karakter olarak, hem de görünüş olarak. Tek fark, Asaf'ın gözleri Osman Bey gibi maviydi.

"Hoş geldin, amca... Geç kaldınız. Tek erkek yeğeninizin düğününe bu kadar geç gelmemelisiniz." Vural Bey kendisini azarlayan kıza kısa bir bakış attıktan sonra birden gülmeye başladı. Nefesini tutan düğün sakinleri birden gevşerken Melek adamın elini öperek gülümsedi.

"Aileye yeniden hoş geldin Melek, geri dönmene çok sevindim."

"Ben de amca, sizi özledim."

Asaf ikilinin yanına gelirken amcasının elini öperek ona sarıldı. "Allah size sağlık ve huzur versin. Yuvanızdan mutluluk eksilmesin." İkili içinden duaya âmin derken Vural Bey giderayak,

"Yakında yeğen isterim, ona göre" diyerek ikiliyi utandırmayı ba-

şardı. Asaf karısına bakarken Melek'in kaşları çatılı olarak amcasının arkasından baktığını görünce gülmeye başladı.

"Onu öldürecek gibi bakıyorsun."

"Hak ediyor ama. Beni utandırmaya bayılıyor senin şu amcan. Kime çektiğin belli..."

"Amcama çektiğim doğru, bunu ilk söyleyen değilsin." Melek kocasına gülümserken avludan gelen araba sesiyle duraksadı.

"Şu duvağı kaldırsan artık, rahat hareket edemiyorum." Melek ince tül altında sıkılmıştı. Etrafını görse de rahat değildi. Asaf gelen misafiri karşılarken Melek ağır adımlarla masaya geçti. Asaf bir adamla kendisine doğru gelirken Melek yeniden ayağa kalkmak zorunda kaldı.

"Hoş geldiniz." Tanımadığı adama selam veren genç kız kısa bir baş selamıyla yeniden yerine oturdu. Asaf onun yanında yerini alırken tanımadığı iki kişinin daha masaya yaklaşıp hemen arkalarında durmasını şaşkınlıkla izledi.

"Asaf neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok, karıcım, evleniyoruz."

"İyi de bu adamlar ne diye başımıza dikildi?" Asaf cevap veremeden yabancı adam birkaç defter çıkararak kıza bakmaya başladı. Adam birkaç söz söyledikten sonra nikâhlarını kıymaya başladığında Melek şaşkınlıkla Asaf'a döndü. Gördüğü rüya değildi. Karşısında sivil bir belediyeci vardı ve Asaf'la resmi nikâhlarını kıyıyordu. Melek o kadar şaşkındı ki ne zaman memura cevap verdiğini bile hatırlamıyordu. Nikâhları kıyılmış, genç kız hayal âleminde imzasını atmıştı. Dalgın bir şekilde kocasının uyarısıyla ayağa kalkarken duvağının açılıp alnında hissettiği sıcak dudaklara kadar olayı idrak edememişti.

"Asaf?" Melek'in fısıltısı genç adamın kulağına dolarken hâlâ şaşkın olan genç kıza gülümsedi.

"Sen ne yaptın?" Melek ne söyleyeceğini bilmiyordu. Asaf onun bu hallerine alışık olmadığı için keyif almaya başlamıştı. Kızın kulağına yaklaşarak sadece onun duyacağı şekilde fısıldadı:

"Seni kendime her yönden bağladım. Bu demek oluyor ki karıcım, hiçbir yere kaçamayacaksın. Bu adama ömür boyu katlanmak zorunda kalacaksın." Melek gözlerini Asaf'ın gözlerine dikerken içindeki parıl-

tılar karşısında heyecanlandı. Alaycı bir şekilde kocasına bakan genç kız lafı yapıştırdı.

"Sen de benden kaçamazsın, kocacığım. Her şey karşılıklı... Bu kadar hevesli olmak için çok erken değil mi? Biz Aksoylar çok kıskancızdır, başkasına baktığını görürsem gözlerini oyarım." Asaf, Melek'in neden böyle bir şey söylediğini anlamamıştı. Şaşkınlıkla ona bakarken genç kızın başını sallayarak arkasını dönmesiyle onun gösterdiği yere baktı. Kendilerini izleyen şaşkın bakışları görünce Asaf da şaşırdı.

"Bunların burada ne işi var?" Asaf okuldan birkaç arkadaşının kalabalığın arasından sıyrılıp kendilerine doğru geldiğini görünce şaşırdı. Üstelik aralarında Melek'in sevmediği sınıftaki kızlardan biri de vardı.

"Tebrik ederiz, tam zamanında gelmişiz."

"Sizi beklemiyordum, hayırdır." Asaf meslektaşı Akif'e bakarken genç adamın gözleri kendisinden karısına döndü. "Tebrik ederim, yenge hanım. Asaf'ı evliliğe ikna etmek zor olmalı." Adamın imalı sözlerinden hoşlanmayan Melek ters ters ona baktı.

"Pek zor olduğunu söyleyemem. Şimdi adabınızla misafirimiz olacaksanız buyurun, yok iğneleyici ve alaycı konuşacaksanız evimden gidin. Düğünden sonra kocamla istediğiniz gibi konuşabilirsiniz. Ama evimin sınırlarının dışında." Asaf, Melek'in sözleri karşısında gerilirken ortaya çıkan oyun ekibiyle gerginlik az da olsa azaldı. Asaf karısının elini kınayan bakışlara rağmen düğün boyunca bırakmadı. Oynayanları izlemek onlara zevk verirken Melek şansına inanamıyordu. Sıkıntıyla Asaf'a bakarken onun da kendisinden farklı olmadığını görünce üzüldü.

"Şu hale bak, bugün eğlenmeyi düşünmüştüm ama eğlenemiyorum bile."

"Al benden de o kadar. Ne dersin, kaçalım mı?" Asaf'ın teklifiyle şaşıran Melek bakışlarını genç adamın muzip bakışlarına dikti. Kocası teklifini kabul etmeyeceğini düşünüyordu. Yerinden doğrularak kocasına elini uzattığında birden odak noktası olmuşlardı. Asaf, tek kaşını kaldırarak Melek'e bakıyordu.

"Kaçalım demedin mi? Atlarımız hâlâ dışarıda duruyor. Hadi gidelim bu kalabalıktan." Asaf gülerek Melek'e bakarken herkesin şaşkın bakışları arasında hızla kalabalıktan sıyrılarak atlara doğru ilerlediler.

Ne Osman Bey'i ne de Güler Hanım'ı duyuyorlardı. Melek kendi ailesine bakarak özür diler gibi dudaklarını kıpırdatırken onlar için sorun olmadığını anladığında içi rahatladı. Kendi düğünlerinden kaçan ilk çift onlar olacaktı. İkili at sırtında düğün yerinden uzaklaşırken geride kalanları aile üyelerinin halledeceğinden emindiler. Genç kız için düğün o kadar da önemli değildi aslında. Onun için hala içinde şüphe olabileceklere Asaf Arıkan'ın karısı olduğunu, bu evliliğin gerçek olduğunu göstermek önemliydi. Yanında sevdiği adam olduğu sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne geride bıraktığı kalabalığın dedikoduları ne de onların düşüncelerinin...

"Ee, Melek Arıkan, nereye gidiyoruz?" Melek gelinliğinin duvağının önüne gelmesiyle onu geriye doğru savurdu. Oldukça dikkatli davranıyordu.

"Seni benim sığınağıma götürüyorum." Asaf merakla karısını takip ederken düğünden erken ayrılan köylülerin şaşkınlıkla kendilerine baktığını görünce gülmeye başladılar.

"Bu yılın malzemesi biz olacağız." Melek kahkaha atarak söylediği sözleri Asaf'a duyururken Asaf da ona katılıyordu.

"Onlara bence daha orijinal bir malzeme vermeliyiz."

"Ne gibi, Asaf Bey?"

"Amcamı duydun, değil mi? Yeğen istiyormuş." Melek kocasının sözlerine gülerek öne doğru atıldı. Rüzgâr adı gibi rüzgârla yarışırken Asaf genç kıza yavaşlaması için bağırmaya başladı.

"Beni yakalayabilirsen düşünürüz. Hadi doktor bey, marifetini görelim."

"Melek yavaşla!" Genç kız onu duymuyordu bile. Atı gittikçe hızlanırken sevinci içine sığmıyordu. Asaf endişeli bir şekilde kıza yetişmeye çalışırken altındaki atın rüzgâra denk bir at olmadığını biliyordu. Son kozunu oynamaya karar verdi. Atını yavaşlatıp kendisini yere bırakırken birden bağırmaya başladı. Melek arkasından gelen atın yavaşladığını hissettiğinde geriye bakıp kocasını yerde görünce korkuyla geri dönmüş ve gelinliğin verdiği ölçüde hızlı davranarak genç adamın yanına koşup yere çökmüştü.

"Asaf? Asaf gözlerini aç... Asaf bana bunu yapamazsın!" Melek korkuyla sayıklarken elleri titremeye başladı. Genç adamın gözlerini

aralayıp kendisine baktığının bile farkında değildi. Ağlamaya başlayan genç kızın haline daha fazla dayanamayan Asaf ellerini uzatarak Melek'in yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Ağlama, ben iyiyim. Düğünde gelinin ağladığı nerede görülmüş."

"Sana bir şey oldu sandım..." Melek hıçkırıkları arasında konuşurken Asaf yerinden kalkarak kızı kollarının arasına aldı. Bir süre onu sakinleştirmeye çalıştı. Sonrasında kendi atının üzerine binmesini sağlayarak hemen arkasına yerleşti.

"Ben kendi atıma binmek istiyorum."

Olmaz, az önceki hızdan sonra kalbim dayanmaz. Hadi senin şu sığınağa gidelim." Asaf kızın duvağının üzerini öperken Melek rahat bir şekilde genç adamın göğsüne yaslandı. Üzerine emanet gelinlikle daha fazla etrafta dolanmak istemiyordu. Huzurlu bir şekilde kocasıyla geleceğine doğru adım adım ilerlerken iki parmağını dudaklarının arasına sıkıştırarak ıslık çaldı. Asaf onun neden ıslık çaldığını kendilerine doğru koşarak gelen Rüzgâr'ı görünce anlamıştı.

"Akıllı oğlan, sahibini dinliyor." Melek cevap vermek yerine başını iyice genç adamın göğsüne yasladı. Hissettiği saf mutluluk ve huzurdu. Tüm kalbiyle sevdiği adamın kollarında mutluluğu kanının her damlasında hissediyordu.

47. BÖLÜM

Güneşin en tepeden vurduğu saatlerde gözleri kamaşan genç kız başını geriye doğru yaslayarak gözlerini kapattı. Asaf onun kendisine iyice yaslanmasıyla uyumaya çalıştığını düşünerek kulağına eğildi. "Uyudun mu?" diye sordu. Genç kız kulağına kuş cıvıltısı gibi gelen genç adamın sesi gülümsemesine neden oldu.

"Hayır, sadece huzuru dinliyordum." Asaf atın dizginlerini bir eline alırken diğer eliyle genç kızın belini sardı.

"Nereye gidiyoruz, daha çok yolumuz var mı?" Melek başını sallarken Asaf derin bir iç çekti.

"Sence kalabalık dağıldı mı?" Melek'in meraklı sorusu Asaf'ın gülmesine neden olmuştu.

"Madem bu kadar merak edecektin, neden kaçtık?" Melek omuzunu silkerken atın dizginlerini kendi eline aldı.

"Birazdan gelmiş oluruz. Şu karşıdaki evi görüyor musun?" Asaf kendisine gösterilen ev karşısında şaşırdı. Küçük bir ev bekliyor ama karşılarında ki ev oldukça büyüktü. Melek sessizleşen kocasına dönüp baktı.

"Neden sustun?"

"Oraya mı gidiyoruz? Peki, evin sahibi bir şey söylemeyecek mi?" Melek atı biraz hızlandırırken ona cevap vermedi. Birkaç dakika sonra evin bahçesine giriş yaptıklarında etrafını saran çitlerin bakımlı oluşu genç adama evin kullanıldığı hissini verdi. Asaf attan inerek genç kızın da inmesine yardım etti. Gelinliğin eteklerini toparlarken Melek özenli davranıyordu. Asaf onun ağır hareketlerini izlerken sabırsızdı.

"Kapının üstündeki olukta yedek anahtar var, onu alır mısın?" Asaf önce kıza, sonra da gösterdiği yere bakarak şüpheyle duraksadı.

"Hadi ama komşular toplanmadan eve girelim. İnan buranın meraklıları eve bir girdi mi bir daha gitmek bilmez." Asaf aceleyle anahtarı alırken hızla kapıyı açtı. Melek onun endişeli bir şekilde etrafa bakınmasına karşılık tek kaşını kaldırarak kollarını birleştirdi.

"E hadi, kimse görmeden eve girelim."

"Olmaz!" Melek'in yüzünü asarak olduğu yerden kıpırdamaması genç adamı şaşırtmıştı.

"Neden bekliyorsun, gelsene?"

"Senin beni almanı bekliyorum." Asaf şaşkınlıkla karısına bakarken Melek onun yüz ifadesinin anbean değişmesini keyifle izledi. Birkaç saniye sonra Asaf kaşlarını çatarak Melek'e baktı.

"Saçmalama Melek, bir gören olursa ne derler hiç düşündün mü?"

"Ama filmlerde hep öyle oluyor." Asaf sıkıntıyla nefes alırken Melek onun haliyle eğlenemeye başladı. O da biliyordu istediği şeyin uygun olmadığını ama Asaf'ın tepkisini merak ettiği için diretiyordu. Genç adam kızın dibine kadar girerek gözlerine odaklandı.

"Sen ciddi misin, Melek?" dediğinde genç kız yutkundu. Başını sallarken Asaf'ın gözlerindeki parıltıdan hoşlanmadı. Şakanın tozunu kaçırmaya başladığını hissettiğinde Asaf kulağına eğilerek fısıldadı.

"Aslında fena fikir değil, karıcım, direkt odamıza çekiliriz!" dediğinde Melek'in gözleri kocaman olmuş hızla eve doğru koşmuştu. Asaf karısının acele bir şekilde eve kaçışını izlerken keyifle kahkaha attı. Başını iki yana sallarken karısının peşinden eve girerek kapıyı kapattı.

"Melek, karıcım nereye saklandın. Acıktım ama ben!" Asaf etrafı incelerken evin temiz olması dikkatinden kaçmadı. Eski olmasına rağmen bakım yapıldığı belli olan evin büyük bir salonu vardı. Eşyaların üzerine beyaz örtüler örtülmüştü. Ahşap kenarlı yüksek koltuklardan birinin üzerini açarak oturdu. Geriye doğru yaslandı ve evi incelemeye devam etti. Hava serin olduğu için sobayı yakmaları gerekecekti. Yerinden doğrulurken kapı ağzından kendisini izleyen karısıyla göz göze geldi.

"Beğendin mi?" Melek merakla sorusuna cevap beklerken, Asaf gülümseyerek ona cevap verdi.

"Güzel bir ev, size mi ait?"

"Dedemin hediyesiydi. Burası babamın doğduğu evmiş. İlk karnemi aldığım gün dedem bana verdi."

"Senin yani?" Asaf ağır adımlarla karısına yaklaşırken Melek'in geriye kaçmasını beklemiş ama genç kız tam tersine ona doğru yürümeye başlamıştı.

"Burası benim sığınağım. Ne zaman canım sıkılsa buraya gelirim." Melek birkaç adımda ocağın yanında bulunan nişe gelişi güzel yerleştirilmiş siyah beyaz resmi eline aldı. Resimde dedesi Cemal Bey ve üç çocuğunun yanı sıra annesiyle kendisi de vardı. O zamanlar Suat amcasının kucağından inmezdi. Parmakları dedesi ve Suat amcasının yüzünde dolaşırken gözünden aşağı bir damla yaş aktı.

"Amcamı çok severdim. Öldüğünde uzun bir süre konuşmamıştım. Annem babasının evine döndüğünde amcamın babamı bize getireceğini düşünürdüm." Asaf şaşkınlıkla genç kızı dinlerken birden gülümsedi.

"Ailede baba evine dönmek gelenek galiba... Annen, sonra da sen..."

"İkimizin durumu çok farklıydı, Asaf. O zamanlar annemin babamdan ayrılması gerekiyordu." Asaf gözünün önüne Sedat ve Asude'yi getirince bir zamanlar ayrıldıklarını öğrenmiş olmak onu şaşırtmıştı. Kayınbabasının karısına olan sevgisi gözle görülür cinstendi. Kendisi birkaç hafta karısından ayrı kalamazken Sedat Bey'in karısından ayrı kaldığında çektiği acıyı hissedebiliyordu.

"Şu gelinliği çıkarayım sonra da yemek yaparız."

"Gelinlik kalsa..." Melek ellerini gelinliğin üzerine dolaştırarak hüzünle gülümsedi.

"Annemin gelinliği, bir şey olmasını istemiyorum." Asaf anlayışla ona bakarken Melek arkasını dönerek üst kattaki odasına doğru ilerledi. Asaf onun merdivenin başından kaybolmasıyla kapıya yönelerek dışarı çıktı. Biraz odun bulsa iyi olacaktı.

Melek üzerindeki gelinliği çıkararak yedek olarak bulundurduğu kıyafetlerinden birini üzerine geçirip aynanın karşısına geçti. Odasını havalandırmak için penceresini açarken dışarıda kucağında odunla eve doğru gelen Asaf'ı görünce kısa bir süre onu izledi. Geriye dönerek duvardaki askıya astığı gelinliğine hayranlıkla baktı.

"Çok şükür, Allah'ım!" Melek odadan çıkarak neşeli bir şekilde salona girdi. Asaf'ın kucağındaki odunları sobanın yanında bulunan derin kovaya bıraktığını gördü.

"Makarna yer misin? Burada başka bir şey yok." Asaf Melek'in yüzündeki gülümsemeye takılıp kaldığından onun sözlerini duymadı bile. Melek onun yanına yaklaşarak elini gözlerinin önüne salladı.

"Asaf iyi misin?" Melek endişelenmeye başladığı sırada birden kendisini genç adamın kollarının arasında buldu. Asaf başını genç kızın boynuna gömerek kokusunu içine çekerken rahatladığını belirten bir ses çıkardı. Melek göğüs kafesinden çıkacak gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalışsa da başarılı olduğu söylenemezdi. Eli ayağına dolandı, Asaf geri çekilerek gözlerini sevdiği bal rengi gözlere dikti.

"Bundan sonra benden uzakta kalmana izin vermeyeceğim. Yanımda olmadığın zaman nefes almak çok zor." Melek gözlerini kırpıştırarak Asaf'a bakarken ne söyleyeceğini bilemedi.

"Yemek?" Asaf karısının ağzından çıkan tek kelimeyle gülmeye başlarken Melek yüzünü asarak geri çekildi.

"Benimle uğraşıyorsun, Asaf..."

"Karıma yakınlık göstermem uğraşmak mı oluyor? Hem bunca zaman benden ayrı kaldın, kocanı hiç mi özlemedin?"

"Neden özleyecekmişim?" Melek kollarını bağlayarak genç adama bakarken Asaf onun başını keyifle yukarı kaldırışını izledi.

"Ben acıktım, hanım, ne yemeği yapacaksın."

"Makarna var dedim ama sen duymadın." İkili birlikte mutfağa geçerek kapalı pencereyi açtı sonra da makarna yapmaya başladılar. Birkaç dakika sonra kapının tıklatılmasıyla Asaf kaşlarını çatarak Melek'e baktı.

"Sence kim geldi?" Melek omuzunu silkeleyerek genç adama baktı. Asaf ondan önce davranarak kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açtığında etrafta kimsenin olmadığını görünce yanlış duyduğunu düşünmüş ama yerde duran küçük el çantasıyla poşetleri görünce ileri doğru çıkarak kimin bıraktığını anlamaya çalışmıştı. Evin arka tarafında ilerleyen arabayı gördüğünde gülümseyen Asaf kapıya bırakılanları alarak mutfağa yöneldi.

"Kim geldi, Asaf?" Asaf elindeki poşetleri kaldırarak mutfaktaki küçük masanın üzerine bırakırken yüzündeki gülümseme hâlâ yerinde duruyordu.

"Bunları nereden buldun?"

"Vedat kapıya bırakmış. Senin şu kardeşini sevmeye başladım. Oldukça düşünceli biri!" Melek, Asaf'ın sözlerine gülümserken Vedat'ın düşünceli davranışı karşısında onunla gurur duydu.

"Düşüncelidir. Kardeşinin nasıl bir adamla evlendiğini anlarsın artık."

"O konuda hâlâ kararsızım." Melek Asaf'ın dikkatli davranmasını anlayabiliyordu. Yakında nasılsa o da Vedat'ı tanıyacak, Gökçe için iyi bir eş olacağını anlayacaktı. İkili yemeklerini hazırlayıp salona geçerek koltuğa uzandı. Melek başını kocasının göğsüne bırakırken sessizdi. Ortamda sadece sobada yanan odunların çıtırtı sesi duyuluyordu. Bir süre sonra genç kızın göz kapakları kapanmaya başladığında nefes alışı da düzenli bir hal almıştı. Asaf genç kızdan artık bir ses duyamayınca başını eğerek karısına baktı. Onun uyuduğunu görünce gülümseyip usulca yerinden kalkarak kızı da kollarına alıp odasına doğru ilerledi. Merdivenleri çıktıktan sonra kapısı açık olan odadan içeri girdiğinde burnuna gelen mis gibi leylak kokusunu içine çekti. Kollarındaki kızı yavaş yavaş yatağına bırakıp üzerini örttükten sonra bir süre onu izledi. Yatak tek kişilik olamayacak kadar büyüktü. Kızı odada bırakarak aşağı inmiş ve sobanın kapaklarını kapatarak güvenliğini sağladıktan sonra karısının yanına, odaya çıkmıştı. Yatağa uzandığında Melek anlamış gibi yerinde kıpırdanarak iyice genç adama sokuldu. Asaf onun boynunun altından kolunu geçirerek kızı kollarının arasına sıkıca sarmalarken bakışları tavanla buluştu. İçinde tarif edemediği bir mutluluk vardı.

***

"Anne?" Asaf'ın sesi konağın avlusunda yankılanırken az ileride oturan Güler Hanım hızla yerinden kalkarak oğluna doğru ilerledi. Asaf kaşları çatılı olarak annesinin yüzüne baktı.

"Yine ne var, Asaf?"

"Anne, gelinin nerede? Neden konakta onu bulamıyorum?"

"Konakta değil de ondan. Tarlalara gitmişti, birazdan gelir."

"Bana neden haber vermiyor bu kadın?" Asaf kızgın bir şekilde ellerini saçlarına daldırırken arkasını dönüp odasına doğru ilerledi. Düğün olalı neredeyse bir ay olmuştu ve Melek hemen bağ bahçe işlerine başlamıştı. Asaf hastaneden eve geldiğinde ilk olarak karısını görmek istiyordu. Garip bir şekilde konakta her şey yolundaydı. Güler Hanım kocasıyla ilgileniyor, Aynur daha önce yapmadığı bir şey yaparak konağın işlerinde Melek'e yardım ediyordu. Arada onunla tarlaya bile gittiği oluyordu. Gökçe'nin düğünü için hazırlıklar yapılmaya başlanmıştı.

Odasının kapısını sert bir şekilde kapattığında burnundan soluyordu. Eline aldığı telefonla Melek'i ararken gözüne yatağın üzerinde duran genç kızın siyah uzun geceliği takıldı. Anlaşılan karısı konaktan yine aceleyle çıkmıştı. Her sabah kahvaltısını hazırlayıp Asaf'la kahvaltı yapıyor, sonra da odasına dönerek hazırlanıp işçileri kontrol etmeye gidiyordu. Konağın bütün yüküne rağmen Asaf'ı da ihmal etmemeye çalışan kızın ne zaman yorulacağı merak konusu olmaya başladı. Odanın kapısı açıldığında genç adam elindeki gecelikle gelen kişiye baktı. Melek mahcup bir şekilde odadan içeri girmiş üzgün bir şekilde Asaf'ın gözlerine bakmıştı.

"Ne zaman geldin?"

"Bana verdiğin sözü tutmuyorsun, karıcım!" Asaf düğünden sonra birkaç gün balayı gibi geçirdikleri günlerde Melek'in kendisine söz vermesini istedi. İlk karşılaştıkları anı hatırlayan Asaf genç kıza bir şey olacak diye korktuğunu itiraf ederken Melek de ondan özür diledi. Babasına yetişmeye çalıştığını, babası eve gelince, kendisini görmediğinde endişelendiğini ona anlattı. Asaf da kızdan konağa geldiğinde kendisini karşılayacağına dair söz aldı. Asaf işten döndüğünde ilk olarak karısını görmek istiyordu.

"Özür dilerim, benim işim uzadı."

"Melek?" Asaf karısının dolan gözleri karşısında dayanamayıp onu kollarının arasına çekti. Kokusunu içine çekerken, "Enerji deposu gibisin, sana sarıldığımda bütün yorgunluğum gidiyor."

"Asaf, bir daha sana söz vermeyeceğim. Yapamayınca kendimi kötü hissediyorum." Genç adam onun başının üzerini öperken kızın yorgun olduğunu düşünerek onu yatağa oturttu.

"Bunu kendine neden yapıyorsun? Konağın işleri zaten yorucu, bir de işçilerin başına duruyorsun. Bu işler için birini alalım."

"İlerde alırız ama şimdilik idare ediyorum. Başlarında durmazsak eski düzene dönecekler." Asaf bu konuda sıkıntılıydı. Melek onun sıkıntısını anlayarak genç adamın yüzünü iki elinin arasına alarak gözlerine baktığında kalbi deli gibi atıyordu.

"Beni düşünmeyi bırak Asaf, ben iyiyim. Hastanede durumlar nasıl?"

"Çok yoruluyorsun. Sonra da uyuyup gidiyorsun." Melek, Asaf'ın sitemi karşısında gülerken kollarını önünde diz çöken adamın boynuna doladı. Tıpkı onun yaptığı gibi kocasının kokusunu içine çekerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Senin kadar yorulmuyorum. Hadi üzerimizi değiştirelim de yemeğe inelim. Babamlar bizi bekliyor." Asaf karısının hâlâ babasına *baba* demesine alışamamıştı. Kendisi bile hâlâ arada babasına adıyla hitap ediyordu. Başını sallayarak geri çekilirken Melek yerinden kalkarak banyoya girdi.

"İşçiler nasıl Melek, sorun çıkaran var mı?" Yarım saat sonra karı koca aşağı indiğinde ailece masaya oturuldu. Osman Bey her akşam yaptığı gibi Melek'ten tarlada olanları dinliyordu. Melek ağzındaki lokmasını yutarak Osman Bey'e bakarken adam dikkatle onu izliyordu.

"İşçiler iyi ama tarlada sorun var. Ekinlerin durumunda bir gariplik var. Yarın eniştemi çağıracağım."

"Neden?" Melek kocasının sorusu ile ona baktı. Kendisi gibi ziraat mühendisi olan eniştesi ondan daha tecrübeliydi. Onun tavsiyesini almak istiyordu. Emin olmak için daha tecrübeli birine ihtiyacı vardı.

"Emin değilim ama salgın olma durumu var. Erken önlem alınırsa ekinler zarar görmez."

"Bu durum insanları etkiler mi? Bir süre tarlaya gitme."

"Gitmem gerek, Asaf, bu konuda eniştem yardımcı olacaktır." Asaf karısını ikna edemeyeceğini bildiği için susmayı tercih etti. Sessiz yenen yemeğin ardından Melek mutfağa geçerek kahve yapmış, sonra da kocasıyla babasına ikram etmişti. Karşılıklı içilen kahveyle yapılan sohbet sonrası vakit epey geç oldu. Karı koca odalarına çekildiklerinde

Melek hemen banyoya geçti. Asaf'ın arkasından baktığını biliyordu. Onun yine çalışma meselesini açacağını düşündüğü için hemen yatıp uyumak istiyordu. Banyoda işlerini halledip odaya geçtiğinde Asaf'ın çoktan yatağa girdiğini gördü. Odanın ışığını kapatırken sadece baş uçlarındaki gece lambası yanıyordu. Melek yatağa girer girmez başını Asaf'ın göğsüne bıraktı. Genç adam kollarını ince bedene dolarken sessizdi.

"Bunu yapmandan hoşlanmıyorum Melek, sana bir şey olacak diye korkuyorum."

"Merak etme, Allah'ın izniyle bir şey olmaz."

"Amin..." Asaf bir süre sustuktan sonra kendisine daha çok sokulan kızı bağrına iyice bastırarak kulağına doğru eğildi.

"Seni evde tutmanın bir yolunu biliyorum sanırım."

"Neymiş o?" Melek kocasının nefesini boynunda hissettiğinde ürperdi. Asaf onun üşüdüğünü düşünerek daha çok sarmalarken gülümsüyordu.

"Bence kendine bağ bahçeden daha önemli bir uğraş bulmalısın."

"Ben halimden memnunum."

"Ama ben değilim... Geçen gün ikizler hastaneye geldi." Melek duyduklarıyla hemen başını kaldırıp endişeli gözlerle kocasına baktı.

"Merak etme, sadece aşı için geldiler. Ama o kadar güzeldiler ki, bizim de olsun istedim."

"Zamanı gelince olur elbet." Asaf sakin bir şekilde kendisine cevap veren karısına yüzünü asarak bakarken Melek hafif gülümsedi.

"Ben hemen istiyorum, neden çocuk yapmıyoruz."

"Sipariş mi veriyorsun, Asaf? Allah ne zaman verirse o zaman bizim de çocuğumuz olur."

"O zaman konaktan da ayrılmazsın, değil mi?"

"O kadar emin olma, Asaf, bebeğim de benimle tarlaya gelir. Sen hiç büyüklerinden duymadın mı, tarlada çocuklarını büyüttüklerini?" Asaf'ın ifadesi o kadar komikti ki Melek daha fazla dayanamayarak gülmeye başladı. Asaf onun kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek birden hareketlenip karısının gülüşünün boğazında takılı kalmasına neden oldu.

"Demek benimle alay ediyorsun, karıcım?"

"Yok, Asaf, sana öyle geldi..."

"Benimle dalga geçmeyi sana göstereceğim, küçük hanım!" Melek Asaf'ın ellerinden kurtulmaya çalışırken gülmekten bayılmak üzereydi.

"Asaf lütfen bırak!" Genç adam gülmekten gözleri yaşaran karısına bakarken huzuru içine çeker gibi ona bakmaya başladı. Melek birden değişen havayı algılayarak kendisi toparlandı. Asaf'ın yüzünde bakışlarını gezdirirken gülümsedi.

"Ne oldu Asaf, neden sustun?"

"Hayatıma girdiğin için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Sen benim nefes alma nedenimsin, Melek. Senden olanlar da o nefesin sertliğini yumuşatarak ciğerlerime bayram ettirecek. İkimizden bir parça dünyaya gelsin istiyorum. Onunla babamla yapamadığım her şeyi yapmak istiyorum."

"Kız olsa bile mi?"

"Kız olsa bile!" Melek kollarını genç adama dolayarak derin iç çekti.

"İnşallah yakında bizim de bir tane olur. İkizleri çok özledim." Asaf karısının saçlarını okşarken o da içinden karısının duasına âmin diyordu.

"Allah isteyen herkese hayırlı evlatlar nasip etsin!"

48. BÖLÜM

Sabah uyandığında hissettiği boşlukla hemen yatağın diğer tarafına döndü. Kaşları çatılan genç adam karısını göremeyince yüzünü astı. Birkaç gündür Melek ondan önce kalkıp konaktan ayrılıyordu. Mahsulleri hastalık vurmuştu ve yayılmayı önlemek için ilaçlama yapılıyordu. Melek onların başında durmak için direttiği için Asaf artık itiraz etmekten vazgeçti. Gözleri tavana ulaştığında düşünmeye başladı. Son günlerde yaşadığı mutluluğu ve huzuru düşündü. Melek bir aydınlanma yaşamasına neden olmuştu. İçindeki karabulutları dağıtarak tüm dünyasını aydınlattı. Karısını düşünmek bile yüzünün gülümsemesine neden oluyordu.

"Neye sırıtıyorsun öyle pişmiş kelle gibi?" Asaf duyduğu sesle hızla başını kaldırıp kapıda elinde tepsiyle kendisine bakan karısını gördü. Melek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı kapatıp ona doğru yürümeye başladı.

"Sen gitmemiş miydin?"

"Anladım, sen ben gittim diye mutlusun!" Melek yüzünü asarken Asaf şaşkınlıkla ona baktı. Yerinden ağır ağır kalkarak karısının elindeki tepsiyi alıp odadaki masanın üzerine bıraktı. Melek inatla kocasına bakmazken Asaf onu döndürerek arkasından sarılıp ellerini karnının üzerine birleştirdi.

"Senin bu kadar alıngan olduğunu bilmiyordum. Sadece seni düşünüyordum. Beni yine yatakta yalnız bırakıp gittiğin için sadece seni düşündüm." Melek omuzunu silkerken Asaf şalının açıkta bıraktığı boynuna dudaklarını bastırarak kokusunu içine çekti.

"Hadi kahvaltı yapalım, sonra da çıkarız. Kaç gündür birlikte kahvaltı yapamıyoruz."

"Acaba neden yapamıyoruz?" Asaf sitemkâr bir şekilde konuşurken Melek onun kollarının arasında dönerek Asaf'la göz göze geldi.

"Tarlada durumlar iyi değil, biliyorsun. İlaçlama işe yaramaya başladı ama başka yere salgının atlayıp atlamadığını anlamamız gerek."

"Bunu senin yapman şart mı? İşçiler halletsin."

"Onlar bu konuda eğitimli değil, Asaf. Başlarında onları yönlendirecek biri gerekiyor. Birkaç gün daha dayansan?" Melek masum masum genç adamın yüzüne bakarken Asaf onun bakışlarına dayanamayıp isteğini kabul etti. Gözlerini kısarak kendisini elinde oyuncak etmeye başlayan karısına baktı. İçinde büyüttüğü mutluluk arttıkça Melek'e daha çok bağlandığını hissediyordu. Düğünden sonra bir bütün olmuşlardı. Kendini hiç olmadığı kadar dolu hissederken yalnızlığının giderilme hissi her şeye bedeldi.

"Tamam ama kendine dikkat et. İlaçlarla uğraşıyorsun ve sana bir şey olmasını istemiyorum." Melek başını sallayarak çelik gibi kollardan sıyrılarak kahvaltı masasına doğru ilerledi. Asaf ona kısa bir bakış attıktan sonra banyoya girerek hazırlandı ve bekletmeden hemen karısının yanına geldi. Birlikte yapılan kahvaltıdan sonra Melek elindekileri mutfağa bırakırken çalışanların yeni kalkmış olduğunu görünce duraksadı. Melek'i gören kızlar tedirgin olsa da genç kızın onlara ayar verecek zamanı olmadığından,

"Akşama bu geç kalma işini konuşmamız gerekecek!" diyerek hızla mutfaktan çıktı. Asaf merdivenlerden aşağı inerken elindeki çantasını kontrol ediyordu. Melek duyduğu sesle duraksarken gülümsedi. Asaf karısının merdiven altında gözleri kapalı bir şekilde beklediğini görünce şaşırdı. Yanına giderek önünde durunca Melek yüzüne düşen gölgeyle gözlerini araladı.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

"Hiç, duruyordum." Melek aceleyle cevap verdi. Asaf ona şüpheyle bakarken geç kalacağını düşünerek arabasına doğru yöneldi.

"Bu akşam geldiğimde konakta olacaksın, değil mi?"

"Elimden geleni yapacağım." Asaf arabasına binmeden önce etrafına bakınarak kimsenin olmadığından emin olduktan sonra hızla karısının alnına dudaklarını değdirerek arabasına bindi. Melek onun arkasından bir süre baktıktan sonra odasına çıkarak hazırlanmaya başladı.

Yarım saat sonra atına binerek konaktan ayrılırken her zamanki gibi sadece Güler Hanım'a haber verdi. Konak sakin günler geçiriyordu. İki kız kardeş hiç olmadığı kadar yakın olmuşlardılar. Arada oturup annelerini düşünseler de Hacer Hanım'ın konaktan ayrıldıktan sonra kendilerini aramamasına içerlendi. Gökçe alışık olduğu durumu yadırgamasa da bu Aynur için kabul edilemez bir durum olmuştu. Güler Hanım iki kızın üzüldüğünü görebiliyordu fakat elinden gelen bir şey yoktu. İkisine de mümkün olduğunca yakın davranıyordu. Daha doğrusu onlar izin verdiği derecede.

***

"Hanımım bu tarafı bitirdik ama ilaç da bitti. Diğer tarla için yeni ilaç sipariş etmemiz gerekiyor." Melek Rüzgâr'ın üzerinde işçilerin başına koyduğu adamın malumatını dinlerken başını salladı. Bu günlük tarlada yapabileceği bir şey kalmamıştı. Konağa gitmek yerine merkeze inmeye karar veren genç kadın ilaçları kendisi sipariş edeceğini söyleyerek oradan ayrıldı. Eniştesi bu sabah gelmedi. Telefon açarak gelmesine gerek olmadığını genç adama söylediğinde kendisinin de işi olduğunu söyleyerek birkaç gün gelemeyeceğini söyledi. Eniştesi ziraat konusunda kendisine oldukça yardımcı oldu. Arada gelmemek için diretse de halasına söylediğinde hemen yola koyuluyordu. Aklına eniştesinin kıyamadığı Songül halası geldiğinde yüzüne yeniden bir gülümseme yerleşti.

"Siz bugün tarladan uzak durun. Yarın ilaçların gelip gelmeyeceğini öğrenir, size haber ederim." Adamlar onu onaylıadıktan sonra genç kadın atının terkisine vurarak yola koyuldu. Güneş tepeden en parlak ışıklarını üzerine vururken rüzgârı yeniden hissetmeye başladı. Baharın ılık rüzgârı içine işlerken gülümsedi. Atını hızlandırırken köy meydanından geçerek kasabaya doğru ilerlemeye başladı. Kalabalık gördüğü ev kapılarının yanında atını yavaşlatarak kadınlara selam veriyor, isteklerini soruyor, arada onlarla hoş sohbet ederek yoluna devam ediyordu. Öğle olmasına çok az kalmıştı. Yetişebilirse Asaf'la yemek yiyebileceğini düşündüğünde yeniden gülümsedi.

Atını kasabada ziraat ilacı satan dükkana doğru yönlendirirken ken-

disine olan bakışların farkındaydı. Dükkânın önünde durarak atından indi ve kimseye bakmadan kapısı açık dükkâna girmişti.

"Kolay gelsin," Melek içerdeki adama selam verirken adam başını kaldırarak genç kadına baktı.

"Buyurun, ne istemiştiniz?" Yirmilerin sonlarında olduğu belli olan genç adam bakışlarını Melek'e çevirdiğinde Melek tedirgin oldu. Adamın keskin siyah gözleri ilgisiz gibi görünse de kasabada tek başına genç bir adamın dükkânına girmek pek akıllıca olmadı.

"Dükkân sahibi siz misiniz? Daha önce burada bir amca vardı, ilaç almıştık. Aynı ilaçtan sipariş verecektim."

"İsim neydi?" Melek sorulan soru karşısında şaşırmış olsa da belli etmemeye çalıştı. Kasabada kendisini tanımayan birinin varlığı nedense genç kadının hoşuna gitti.

"İlaçlar Ömer Asaf Arıkan konağına götürülecek. Dükkan sahibine söylerseniz o bilir."

"Arıkan konağı mı?" Adamın bakışları birden değişti. Melek bunun farkına varsa da dik duruşunu bozmadan başını salladı.

"Evet, Arıkan konağına gönderirsiniz. Bu arada amca bey iyi mi?" Adam bir süre Melek'in yüzüne baktıktan sonra başını yeniden önündeki kâğıtlara eğdi.

"Babam iyi, sadece biraz rahatsız olduğu için birkaç gündür yerine ben bakıyorum."

"Geçmiş olsun dersiniz. Neyse, size kolay gelsin." Genç adam Melek'e bir şey söylememişti. Melek dükkândan çıkarak atına doğru ilerlerken dışarıdaki kalabalık dikkatinden kaçmadı. Sanki bir şeyden çekiniyorlardı.

"Bir sorun mu var bey amca?" Melek bakışlarını aralarında en ürkek duran kişiye yöneltmişti. Adam hâlâ dükkâna bakıyordu.

"Size sordum, neden toplandınız?"

"Size bakıyorduk hanımım. İçerde uzun kalınca..."

"Ee, ne olmuş kaldıysam?" Melek tehditkâr bir şekilde konuşurken adamlar yutkundu. Kimseden ses çıkmayınca Rüzgâr'a binerek tekrar dükkâna baktı. Ondan sonra dışarı çıkan adama kısa bir baş selamı ver-

dikten sonra hastaneye doğru ilerlemeye başladı. Arkasından dikkatle bakan gözlerden habersiz...

Melek'in aklı karıştı. Daha önce görmediği bir adamı kasabada görmek normal olsa da dükkân sahibinin oğlunda garip bir hava vardı. *Neyse* diyerek atını hızlandırdı. Kısa sürede hastanenin önüne geldiğinde yine kendisine garip bakışlar atan kişilerle karşılaştı. Yavaş bir hareketle atından inerek onu hastane köşesinde duran söğüt ağacına bağladı. Ağır adımlarla hastanenin içine girdiğinde etrafa bakınmaya başladı. Daha önce hasta olarak geldiği hastaneye kocasını görmeye geldi. Asaf'ı ilk gördüğü gün geldi aklına. Kendisini muayene eden doktorun yüzüne bakmaması tuhaf gelmişti. Bu yüzden adama sert davranmıştı. Gülümseyerek Asaf'ın odasına doğru ilerlerken hemşirelerin kendi aralarında olan konuşmasına şahit oldu.

"Duydun mu, doktorlar odasında olay çıkmış. Ömer Bey Beyza Hemşireyi azarlamış."

"Azarlar tabi, kız hiç durmuyor ki..."

"Durmaz tabi, adamı kafaya taktı." İki hemşirenin sözleri Melek'in dikkatini çekerken dayanamayıp kızların karşısına geçti.

"Dedikodu yapıyorsunuz, öyle mi? Hadi bana da anlatın." Melek hevesli görünmeye çalışarak olayı öğrenmeye çalıştı. İki hemşire şaşkınlıkla yabancı kadına bakarken Melek ilk kez kendisini tanımadıkları için rahattı.

"Ee, ne bekliyorsunuz? Asaf doktorun sevgilisi mi var?" İki hemşire tedirgin bir şekilde genç kadına bakarken Melek aceleyle atıldı.

"Korkmayın, ben sadece meraklı biriyim. Hadi ama hamileyim ve dedikoduyu öğrenemezsem meraktan çatlarım. Bana acımıyorsanız karnımdaki bebeye acıyın." Melek yalan söylediği için kendisine kızsa da meraktan çatlamak üzereydi. İki hemşire ona acıyarak kenara çektiler.

"Eee, Asaf Doktorun sevgilisi mi var?"

"Yok canım, ne sevgilisi. Adam kadınlara dönüp bakmıyor bile." Melek aldığı cevapla derin bir rahatlama yaşarken içindeki nefesi dışarı bıraktı. Onun bu davranışına şaşıran hemşireler kadının merak yüzünden bu halde olduğunu düşündüler.

"Ee öyleyse o hemşirenin derdi ne?"

"Beyza Hemşire buralı değil, o yüzden de Asaf doktorun kim olduğuna aldırış ettiği de söylenemez. Kadın zamk gibi yapıştı, adam yüz vermese de peşinden ayrılmıyor."

"Ben nasılsa onu sökerim..." Melek fısıltı gibi konuşurken hemşireler ne dediğini anlamadı.

"Şu hemşireyi bana gösterir misin? Bakalım güzel bir kadın mı?"

"Güzel olsa ne yazar. Doktor evli ve duyduğumuza göre karısı çok güzel bir kadınmış." Melek duyduklarıyla istem dışı eli şalının altından uzanan saçlarına giderken yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Bizden duymuş olma ama doktor beyin gözü karısından başkasını görmüyormuş. O kadar seviyormuş yani."

"Bunu size kim söyledi?"

"Biz duyarız. Hem... Neyse, bizim işimiz var."

Hemşireler Melek'in itirazlarına aldırmadan hızla oradan ayrıldı. Kaşları çatılan Melek Asaf'ın odasının kapısına geldiğinde ellerini birleştirerek göğsüne bastırıp derin bir nefes aldı. Kapıdan içeri gireceği sırada odadan gelen bağrışla olduğu yerde zıpladı.

"Seni son kez uyarıyorum, şimdi odamdan çık git ve bir daha gözüme görünme."

"Hadi ama Asaf, o köylü güzelinde ne bulabilirsin ki?" Melek duyduğu sözlerle tüm bedeninin alev aldığını hissetti. Damarlarında akan Aksoy kanı deli gibi çağlarken kapıyı sert bir şekilde açarak odaya girdi. Asaf daha ne olduğunu anlamadan Melek odaya dalış yaptı ve öldürücü bakışlarını kocasının karşısında ona işveyle bakan kadına dikti.

"Öğle arasındayız, şu anda doktor müsait değil." Kızın sözleri havada asılı kalırken Asaf dikkatle karısına bakıyordu. Onun bir panter gibi kendi üzerine atlayacağını düşünürken Melek alaycı bir şekilde gülümseyerek hemşireye baktı.

"Sen kimsin?" Melek birkaç adım hemşirenin yanına yaklaşarak yaka kartındaki adını okuyunca gözleri alev aldı."

"Beyza sen misin?"

"Siz kimsiniz?" Hemşirenin pişkin cevabı fitili alevlendirmişti.

Asaf başını iki yana sallayarak karısına engel olmak isterken Melek iki elini beline koyarak kadının önüne dikildi.

"Sen şimdi bu adama sırnaşıyorsun, öyle mi?"

"Sana ne bundan."

"Melek!" Asaf araya girmek istediğinde Melek'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. O bakışlarla, *seninle sonra konuşacağız* bakışı atarken Melek kollarını sıvamaya başladı.

"Melek sen ne yapıyorsun?" Hemşire genç kadına umursamaz bir şekilde bakarken Melek daha fazla dayanamayarak hemşirenin saçına yapıştı. Asaf kısa bir şok geçirdikten sonra hemen karısını durdurmaya çalışsa da Melek'in kızın saçını bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Ortama doluşan bağırış çağırışlar odanın dışına taşarken genç kadın hemşireyi saçlarından hastanenin içinde çekiştirmeye başlamıştı. Bir yandan Asaf'a karışmamasını söylerken diğer yandan hemşireye ayar veriyordu.

"Sen bana köylü diyerek hakaret etmeye çalıştın, öyle mi? Sana evli adamlara göz koymamayı öğreteceğim. Kimse benim kocama sırnaşamaz. Bak köylü seninle tanışmaya geldi. Adabınla işini yapmak varken sen evli adamlarla oynaşmaya kalkışıyorsun."

"Bırak beni..."

"Daha değil, hemşire hanım daha değil. Senin halin ibretiâleme ders olsun."

"Melek bırak kızı, ne yapıyorsun?"

"Kız mı? Bu bildiğin engerek yılanı. Akrep gibi insanlara zehir bulaştırıyor. Sen benim kocama nasıl göz koyarsın?" Melek'in sözleri hastanede yankılanırken hemşirenin acı çığlıkları onu takip ediyordu. Sonunda hastanenin kapısına geldiklerinde Melek kızı hızla savurarak hastaneden dışarıya savurdu.

"Senin hakkında soruşturma başlatacağım. Ahlakı olmayan bir insan bu meslekte bulunmamalı." Kız saç diplerini ovalarken gözünden aşağı akan yaşı silmeye çalışıyordu. Melek'in gözleri ateş saçarak toplanan kalabalığa dolaşırken Asaf karısının ileri doğru atıldığını görünce hızlı davranarak Melek'i belinden yakaladı. Ayakları yerden keslin Melek Asaf'a saydırmaya başladığında adamın sözlerini duydu.

"Karıcım, sayende tüm kasabaya reklam olduk."

"O da haddini bilecek. Kimin kocasına yan baktığına dikkat edecek."

"Tamam canım, bak dersini aldı. Bir daha bana bulaşmaz."

"Ben anlamam, o kadın burada olduğu sürece sen hastaneye gelemezsin."

"Melek saçmalama..." Melek kocasının kollarından sıyrılarak ıslak gözleri Asaf'ın mavilerine dikildi.

"Senin de hoşuna gidiyor, değil mi Asaf Bey, kadınlar ayağınıza kapanıyor."

"Melek iyice abarttın. Bunu nasıl söylersin?"

"Ben anlamam..." Melek hızla atına doğru giderken Asaf onun arkasından koşturmaya başladı. Herkes pür dikkat onları izliyordu. Doktorun karısının bir hemşireyi evire çevire dövdüğü akşamına kalmadan köylere yayılacaktı. Bundan adı gibi emin olan ikili düello eden bakışlarla birbirine baktı. "Ama hanımım bana açıklama fırsatı vermiyorsun." Asaf karısının ata binmesini engellerken Melek burnundan soluyordu. Kalabalık hâlâ onları izlerken Asaf daha fazla dayanamayıp kalabalığa döndü.

"Bu kadın benim sevgili hanımım. Burada şahit olduğu bir şey yüzünden çok kızdı. Siz de onu daha çok kızdırmak istemiyorsanız lütfen dağılın." Asaf'ın uyarınızı almayan kalabalık Melek'in gülmesine neden oldu.

"Neden dağılsınlar ki? Burada güzel bir dedikodu var, neden dağılsınlar?"

"Melek yapma!"

"Ne yapmayayım, beyim? Bu kadın senin evli olduğunu bile bile sana yapışmaya çalıştı."

"Ama benim gözüm senden başkasını görmüyor, karıcım. Sen de bunu çok iyi biliyorsun!" Melek duyduğu sözlerle utanırken Asaf hırçın karısına aşkla bakmaya başladı. Karısını atına bindirerek arkasına geçerken Melek tedirgin olmuştu. Asaf hemşirelerden birine seslenerek hastalarını diğer doktorlara dağıtmasını istedi. Atı çevirerek hastaneden uzaklaşırken kalabalıkta kısa sürede dağılmaya başladı. Geriye ise

yadırganan bir kız, doktorun karısının korkulacak bir kadın olduğu düşüncesi kalmıştı.

***

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Melek konağa geldiklerinden beri azar işitiyordu. Annesi olanları duymuş ve akşamına soluğu kızının yanında almıştı. Melek yatağın üzerindeki ikizlere sevgiyle bakarken annesinin azarlarını dinliyordu.

"Anne iki ayda ne kadar büyüdüler."

"Melek lafı değiştirme. Ben seni böyle mi yetiştirdim?"

"Ama anne o kız kocama asılıyordu. Zavallı kocam da ondan kurtulmaya çalışıyordu."

"Melek!" Asude'nin naif sesi yüksek perdeden çıkarken Melek ilk kez annesini bu kadar sinirli gördüğünü düşünüyordu. İkizler korkarak ağlamaya başladı. Asude hızla kızlardan birini kucağına alıp susturmaya çalışıyordu. Garip bir şekilde biri ağlayınca diğeri ağlıyor, susunca da öteki ikiz susuyordu.

"Şu hale bak, resmen âleme rezil olduk. Herkes seni konuşuyor. Beni ayıplıyorlar."

"Seni neden ayıplasınlar?" Melek mahcup bir şekilde annesine bakarken Asude sıkıntıyla iç çekti.

"Benim kızımı yetiştiremediğimi düşünüyorlar. Nerede görülmüş uluorta saç yolunduğu? Kızım sen normal biri misin? Sen koskoca bir köyün hanımısın, işini açık bir şekilde yapma!" Melek annesinin sözleriyle şaşkına döndü. Annesi kadını dövdüğü için değil, herkesin içinde dövdüğü için kızmıştı.

"Sen bana kızı dövdüğüm için kızmadın mı?"

"O da var ama asıl uluorta yaptığın için kızdım. Asaf öyle bir adam değil, karısını üzecek bir şey yapmaz. Ama sen onu bu yaptığınla âleme rezil ettin."

"Ama o şikâyet etmedi ki?"

"Sen sinirliydin, o yüzden üzerine gelmedi. Ama ona güvenmedin, Melek."

"Ben kocama güveniyorum. Ne yapayım, anne babam aynı durumda olsa sen ne yapardın?"

"Melek konuyu babana getirip durma."

"Ama aynı şey işte... Kocama başka göz değmesini istemiyorum." Melek açık bir şekilde konuşurken Asude ona laf anlatamayacağını düşünerek ikizleri kucaklayıp odadan çıktı. Melek arkasından üzgün bir şekilde bakarken odaya giren Asaf'tan bakışlarını kaçırdı.

"Seni rezil ettim değil mi?" Melek'in sesi üzgün çıkmıştı. Asaf ona dayanamayıp karısına sarılırken derin derin nefes aldı. Göğsü şişip inerken Melek'in yanağından aşağı bir damla yaş düştü.

"Özür dilerim, ben senin ne duruma düşeceğini fark edemedim. O kadar sinirlendim ki gözüm döndü!" Melek hıçkırırken Asaf onun ağlamasına dayanamıyordu. Kolları arasında sıkıca sardığı genç kadınının tepesinden öperken onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Melek ani gelen sarsıntıyla hızla genç adamın kollarından çıkarken kendisini banyoya zor attı. Asaf endişeli bir şekilde karısının yanına gitse de Melek onun banyodan çıkmasını istedi.

"Melek, iyi misin?"

"Bilmiyorum..." Melek yeniden öğürerek lavaboya eğilirken Asaf endişeli bir şekilde onun saçlarını tutmaya çalışıyordu.

"Bugün olanlar seni sarstı tabi, yemek yedin mi sen?" Melek başını iki yana sallayarak kocasına cevap verirken Asaf ona kızmaya başladı. Banyodan çıktıklarında Asaf hızla mutfağa giderek genç kıza yemesi için bir şeyler hazırladı. Melek başında dikelen Asaf'ın dayatmasıyla yemek yerken midesi sürekli isyan ediyordu. Asaf onun yatağa uzanmasını sağlayarak uyumasını istedi. Genç kadının itiraz edecek bir durumu yoktu. Derin bir uykuya dalarken Asaf'ın elini sıkıca kavradı.

***

"Hanımım burası da bitti. İlk yaptığımız yerlerde iyileşme görünüyor." Melek işçi başına son yapılacakları anlatırken alnında biriken terleri silmeye çalışıyordu. Adamın sesi bir süre sonra uzaktan gelmeye başladığında Melek bir değişiklik olduğunu hemen anladı. Bir haftadan fazladır köy ve kasaba onunla ilgili dedikoduyla çalkalanıyordu. İlaçlama bitmiş, şimdi sonuç beklemeye başlanmıştı. Adam konuşuyor ama genç kadın dinlemiyordu. Sonrasında ise birden yer ayağının altından çekilerek gözlerini kapattı. Yerde yatarken ne köylüleri ne kadar

korkuttuğunu biliyordu, ne de hastanedeki kocasını... Melek aceleyle hastaneye kaldırıldığında Asaf hastasını muayene ediyordu. Hemşireler artık doktorun karısını tanıdığında hiç vakit kaybetmeden karısının hastaneye getirildiğini öğrenmiş ve soluğu karısının yanında almıştı.

"Melek, hayatım, aç gözlerini!" Asaf endişeli bir şekilde beklerken kendisine kızıyordu. Doktordu ama en yakınına bir çare bulamıyordu. Daha önce yadırgadığı durum kendi başına geldiğinde onlara hak vermeden edemedi. Senin için değerli olan birinin aciz durumda olduğunu görmek en bilgili insanın bile elini kolunu bağlayabiliyordu. Şu anda Asaf bildiği tüm tıp bilimini unutacak kadar endişeliydi.

"Asaf?" Melek sayıklayarak ayılmaya başladığında genç adam karısının başucuna yerleşti. İlaçlama yüzünden zehirlendiğinden şüphelense de doktor arkadaşı tam olarak nesi olduğunu testlerden sonra söyleyecekti.

"Buradayım Melek, korkma."

"Asaf?"

"Şştt, tamam, ben yanındayım."

"O kadına gidersen seni vururum." Asaf karısının rüya gördüğünü anlayarak gülümsedi. Rüyasında bile karısının yanında olmak içine garip bir tatmin duygusu doldurmuştu.

"Melek, karıcım... Köyümün hanımı... Hadi aç gözlerini de beni o kadına gönderme!" Asaf'ın sözleri Melek'in gözlerinin bir anda açılmasına neden olurken genç adam ani açılan bakışlardan korkarak biraz geri çekildi.

"Bana bak Asaf, hele bir dene, seni öldürürüm."

"Ama sen ben olmadan yapamazsın ki?" Asaf'ın şımarıkça konuşması neredeyse genç kadını güldürecekti.

"Emin misin, Ömer Asaf Bey? Benimle çok uğraşma, sağım solum belli olmaz, biliyorsun!" Asaf iki elini yukarı kaldırarak teslim oldu. Gülümseyerek karısına sarılırken kapının açılmasıyla hızla yerinde doğruldu.

"Nesi var, Ekrem?" Asaf endişeli bir şekilde arkadaşına bakarken adamın bakışları yatakta yatan genç kadına kaydı.

"Ekrem, sana bir soru sordum."

"Melek Hanım, geçen gün hastanede yaptığınızı duydum. Çok dikkatli davranmalısınız!"

"O kız hak etmişti." Ekrem açık sözlü konuşan kadına gülümseyerek baktı.

"Elbet hak etmiştir ama sakıncalı davranışlardan bir süre uzak durmalısınız. Özellikle o gün yaptığınız gibi ata binmeyin ve kavga etmeyin."

"Ekrem uzatma..."

"Ben doktor olarak hastamı uyarıyorum, Asaf. Sen aramıza girme." Adamın sakin hali genç adamı sinirlendirerek elindeki dosyayı hızla çekip aldı. Ekrem arkadaşının yüzündeki ifadenin anbean değişini izlerken gülümsüyordu. Melek tırnaklarıyla oynamaya başladığında odada yankılanan Asaf'ın, "Allah!" çığlığı genç kadını yatağında zıplattı. Melek korkuyla kocasına bakarken Asaf arkadaşına sarılarak sevincini belli etti.

"Neler oluyor, ölüyor muyum, doktor. Kocam neden bu kadar sevindi?" Ekrem yataktaki tedirgin kadına gülümseyerek cevap vermek istedi. Asaf adamı kolundan tutarak odadan dışarıya attı. Gözleri parlayan genç adam hızla yatağa yaklaşarak karısının yüzünü iki avucunun arasına alıp gözlerine odaklandı.

"Asaf ne oluyor?" Melek'in tedirgin sesi genç adamı gülümsetti.

"Önce sen girdin hayatıma... Zorla da olsa hayatıma girdin. Sonra yüreğimin başköşesine oturup tacını başına takıp gönlümü şenlendirdin. Şimdi de bizden bir parçayla kalbimi iki yarım küreye ayırıyorsun."

"Ne?" Melek şaşkınlıkla kocasına bakarken Asaf kahkaha atarak onun şaşkın ifadesine baktı. Bir elini genç kadının karnına götürerek gülümsedi. Melek kavradığı şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için bakışlarını Asaf'tan çekmezken genç adam neşeli bir şekilde şakıdı.

"Melek, küçük Arıkan gelmek için hazırlanıyor. Annesi de onun gelebilmesi için dikkat etmek zorunda." Melek yanağından aşağı bir damla yaş akıtırken ellerini karnında birleştirdi. "Bizim bir bebeğimiz olacak!" Asaf başını sallayarak onu onaylarken Melek hıçkırarak ağlamaya başladı. Asaf ona sıkıca sarılırken genç kadın kollarını kocasının beline doladı.

"Bu kadar erken anne olacağıma inanamıyorum." Asaf geri çekilerek karısına bakarken onun duygularını anlamaya çalışıyordu.

"Bakma bana öyle... Annem uzun süre hamile kalmayınca hakkında kısır diye dedikodu çıkarmışlardı. Sonra ben doğdum... Ama erkek olmadığım için yine anneme yüklenmişlerdi. Ailem beni sevinçle karşılarken köylü bey oğlunun oğlu olur diye konuşmaya başlamıştı. Sonrasında olanları biliyorsun."

"Sen sevinmedin mi?"

"Sevinmemek mi? Bu haber benim hayatımda aldığım en güzel haber. İçimde hep bir korku vardı... Ya ben de annem gibi geç çocuk sahibi olursam diye."

"Öyle bile olsa kimse Melek Arıkan'ın eline su dökemez." Melek gülerken başını genç adamın göğsüne yaslayıp kokusunu derince içine çekti. İçinde dolup taşan sevgi dışa çıkıyor, yüreğinden gelen sevgi dilinden dökülüyordu.

"Seni çok seviyorum, Ömer Asaf Arıkan. Bebeğimizi de çok seveceğim..." Asaf duyduğu sözlerle rahatlarken içinden geldiği gibi karısına sıkıca sarıldı. Bazen sözlere gerek kalmadan hareketlerle sevgi gösterilebiliyordu. Ama Asaf bu kez hareketlerden çok sözlere değer veriyordu.

"Seni çok seviyorum, evimin hanımı, bebeğimin annesi... Senden gelecek her şeyi çok seveceğim." İki çırpınan yürek bir olup uzarken haberi tüm dünyaya duyurmak için zaman kolluyorlardı. Aileye yeni bir can katılacaktı!

49. BÖLÜM

Genç kadın hızlı birkaç adımda girdiği banyonun kapısını kilitlemeyi son anda başardı. Dışarıdan gelen seslere kulak kabartırken içeride yalnız olmadığının farkında bile değildi. Derin bir nefes alarak elini göğsünün üzerine koyarken gülümseyerek arkasına döndü, karşılaştığı alaycı bakışlarla birden çığlık atıp geri gitti. Elini ağzına götürürken kaşlarını çatarak, "Ödümü koparıyordun, Aynur!" dediğinde genç kız yengesine tek kaşını kaldırarak bakmaya başladı.

"Sen yine neden kaçıyorsun, yenge? Ayrıca banyoya girmeden önce kapıyı tıklatmalısın!" Melek kızı baştan ayağa süzerken uzun siyah saçlarından süzülen damlalara dikkat etti. Aynur'un güzelliği ilk bakışta göze çarpsa da dikkatle baktığında yüzeysel güzelliğin derinlerindeki daha dikkat çekiciydi. Çıkık elmacık kemikleri, kendinden sürmeli gözleri genç kıza daha bir güzellik katıyordu. Gözlerinin rengi diğer kardeşler gibi mavinin daha koyu tonu ve griye çalıyordu. Bazen gri renk, duman rengine dönüyordu.

"Sence neden kaçıyor olabilirim?" Aynur gülümsemesini saklamak için elini ağzına kapattı.

"Gülmesene, abin işi iyice azıya aldı!" Aynur Melek'in haline gülse de ona hak vermeden edemiyordu. Melek'in hamile olduğunu ilk duyduklarında konakta büyük bir sevinç yaşanmıştı. Haber tüm köye yayıldığında herkes bu mutluluğa ortak oldu. Yemek dağıtılarak kurban kesilirken Melek'in eli sıcak sudan soğuk suya değdirilmiyordu. Melek'in oturduğu yerden kalkmasına bile izin verilmezken Asaf sürekli elinde değişik yemek, meyve tabaklarıyla karısının peşinde dolanıyordu. Genç adamın davranışları konakta herkesi şaşkına cevirse de Asaf onların ba-

kışlarına aldırmıyordu. Baba olmanın heyecanını ilk kez tadacaktı ve Melek'in iyi bir hamilelik geçirmesini istiyordu.

"Melek, neredesin?" Melek kapı ardında duyduğu kocasının sesiyle yüzünü astı. Gözlerini devirirken Aynur başını iki yana sallayarak ona bakıyordu.

"Bu sefer ne istiyor senden? Ya da sana ne yedirmeye çalışıyor?" Melek bıkkın bir şekilde Aynur'a bakarken Aynur ıslak saçlarını kurulamaya başladı.

"Elinde bir tabak barbunya var. Sabahtan beri ağzıma sürekli bir şeyler tıkıyor. Mide zehirlenmesi geçireceğim. Bıktım artık. Aç olmasam da aldırmıyor." Melek neredeyse ağlayacak duruma geldi. Hamilelik genç kızın bütün duygularını alt üst etmişti.

"Bunu ona söylemelisin. Aç değilsen yeme."

"Söyledim, beni dinlemiyor."

"O zaman sen de onu bu duruma zorla. Nerede buraya gelen Melek Hanım? Şu haline bak, ev kedisine döndün. Abim ne derse onu yapıyorsun."

"Ne yapayım? Abin yüzünü bir asıyor, üzülüyorum."

"Ama bu şekilde de karnındaki strese giriyor. Bu bebek için iyi değil. Bir arkadaşım vardı, onun eşi de bebeğini stresten kaybetti."

"Allah korusun!"

"Allah korur elbet ama sen de elinden geleni yapmalısın. Şimdi kendin ol ve Asaf beyi alt et. Sen nasıl yapacağını bilirsin." Banyonun kapısı tıklatıldığında Asaf'ın sesi dışarıdan geldi. Melek'e seslendiğinde Melek bakışlarını görümcesine çevirdi. Aynur sıkılgan bir şekilde derin nefes alıp verdi.

"Banyoda ben varım, yengem yok. Şimdi kapıdan çekilirsen banyoma devam edeceğim!" Asaf aldığı cevapla kapının yanından çekilirken söylenmesi içeri kadar gidiyordu.

"Gökçe yengeni gördün mü?" Asaf onun yüzünü asarak omuz silkmesine baktı.

"Ama bunları yemesi gerekiyor." Asaf elindeki tabağı kardeşine vererek konağın dışına doğru ilerledi. Yüzü asılmıştı. Melek'in saklanması genç adamın düşünmesine neden oluyordu. Merdivenlerden aşağı

inerken annesi ve babasını avludaki söğüt ağacının altına kurulan sedire oturduğunu gördü.

"Melek nerede anne, sen gördün mü?"

"Üzerine çok düşüyorsun, Asaf, kızı bir rahat bırak. Sen doktorsun, onu ne kadar sıktığını görmüyor musun? Kıza sürekli bir şeyler yedirip durma. Ona hasta muamelesi yapma. O hasta değil, hamile. Acıkırsa kendi zaten yer. Kızı biraz kendi haline bırak."

"Ama anne, onun rahat etmesini istiyorum. Biliyorsun, çok hareketli, bazen hamile olduğunu unutuyor."

"O bir anne olacak, Asaf. Anneler bebeklerini hissettiğinde koruma içgüdüsüyle hareket eder. Bu elinde olmaz. Bilinçaltı her zaman bebeklerini korumasını emreder. Deneme yapalım mı?"

"Anne, ikisine de bir şey olmasını istemiyorum. Buna dayanamam." Asaf son zamanlarda duygularını açık bir şekilde dile getirmekten çekinmiyordu. Osman Bey de oğlunun aşırı korumacı haline gülümsüyordu.

"Asaf, oğlum. Bir söz vardır, sakınan göze çöp batar. Gelinimi biraz rahat bırak."

"Sen de mi baba!" Asaf aldığı tepkilerle neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu. Melek'in son zamanlarda eskisi gibi neşeli olmadığını anladığında ileri gittiğini düşünmeye başladı. Sevgi nasıl gösterilir hiç bilmiyordu. Karısına olan sevgisini göstermek isterken onu kaybetmeye başladığını düşünmek bile istemedi. Bakışlarını kaçırarak konağın arkasına doğru gitti. Ahırlara girdiğinde boksların önünden geçerek önce Melek'in atının yanında durdu. Kısa bir bakışmadan sonra kaşlarını çatarak ata kızmaya başladı.

"Sen de mi beni anlamıyorsun? Bana sahibin gibi bakma... Elimde değil işte, anlatamıyorum." Asaf delirdiğini düşünerek kendi atını almak yerine uzun süredir ahırdan çıkarılmayan Rüzgâr'a binmeye karar verdi. At başta huysuzluk yapsa da genç adam onunla yola çıkmayı başarmıştı. Nereye gittiğini bilmeden kendini yollara vururken bir süre sonra tanıdık sokaklarda dolandığını fark etti. "Buraya nasıl geldim ben?" Kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Bilinçsiz bir şekilde Sulaklı köyünün içinden geçerek konağın yolunu tuttu. Buraya kadar gelmişken sevimli ikizleri görmeden geriye gitmek istemedi. Konağın

avlusundan içeri girdiğinde onu Suat karşıladı. Ablasının atını gören küçük oğlan heyecanlansa da üzerindekini görünce yüzünü astı.

"Hoş geldin enişte, ablam yok mu?"

"Yok, onu buraya atla getiremezdim."

"Rüzgâr'ı sana nasıl verdi?" Suat'ın sözleriyle gülümseyen genç adam atından inerek onu avludaki ağaca bağladı.

"Annemler nerede? İkizleri görmeye geldim." Suat yüzünü asarak genç adama bakarken Can onların yanına gelerek selam verdi. Bir süre sohbet ettikten sonra iki çocuk Asaf'ı oturma salonuna götürerek annesine haber verdiler. Asude damadının geldiğini öğrendiğinde endişeyle salona girdi. Asaf yerinden kalkarak kadının elini öperken Asude heyecanla kızını sordu.

"Melek iyi mi, oğlum? Neden yalnız geldin?"

"Onu sıkıyorum galiba, biraz nefes alması gerekiyor." Asaf yüzünü astı. Asude kızından Asaf'ın ona olan düşkünlüğünü öğrendi. Asude'yle sohbet eden Asaf ikizleri görmek için sabırsızlanıyordu. Bir süre sonra konağın içinden yankılanan bebek ağlaması Asude'nin gülümsemesine neden oldu.

"Bizim yaramazlar da uyandı, bekle de onları getireyim." Asude odanın kapısından çıkıp giderken Asaf yerinden doğrularak odada dolanmaya başladı. Sadece birkaç ay sonra kendi çocuğunu kucağına alacağını düşündükçe içi heyecanla doluyordu. Kapının açılmasıyla gülümseyerek kadının kucağındaki bebeklerden birini kucağına aldı. Gün geçtikçe büyüyen bebekler ailenin genlerini şimdiden belli ediyordu. Kızların güzelliği konaktakileri mest ederken genç adam ikisinin yakasındaki muskalara dikkat çekti.

"Bunlar ne, anne?" Asude damadının şaşkın bakışlarına hafif gülümseyerek,

"Sedat yaptırdı. İçinde nazar duası var. Kızlarına nazar değecek diye ödü kopuyor." Asaf şaşkınlıkla kadına bakarken Asude onun şaşkınlığını anlayabiliyordu. Asaf bu tip şeylerin her zaman kadınlar tarafından yapıldığını düşünürdü. Sedat Bey'in böyle bir şey yapması genç adamın gülümsemesine neden oldu.

"Haklı ama ikizler çok güzelleşti. Umarım bizim de böyle güzel kızımız olur."

"Allah sağlık versin, oğlum." Asaf kucağındaki küçüğü sevmeye doyamıyordu. Telefonu çalmaya başladığında gerilse de sakin bir şekilde arayan kişiye baktı. Melek'in adını görünce bir an açmaya can atsa da sonra vazgeçip telefonu meşgule düşürdü. Evde meraktan deliye dönen karısından habersizdi. Bir süre sonra Asaf dayanamayıp Gökçe'yi aradı. Karısının neden aradığını ondan öğrenebilirdi. Evde bir sorun olduğunu sanmıyordu. Melek ilgisinden şikayetçi olduğu için onu aramamaya özen göstermişti. Gökçe yengesinin iyi olduğunu söylediğinde rahat bir nefes alıp telefonu kapattı.

"Melek'le neden konuşmadın?"

"Onu bunaltıyorum, anne. Bugün resmen benden saklandı. Ona ve bebeğe bir şey olacak diye çok korkuyorum. Sanırım sevgimi gösterirken biraz aşırıya kaçıyorum." Asude dürüst bir şekilde kendisine açıklama yapan genç adamın koluna dokundu.

"Melek el bebek gül bebek büyümedi, oğlum. Öyle büyüseydi bu kadar güçlü olmazdı. Sevildiğini her zaman bildi ama zora düştü mü hemen babasına koşmadı. Kızım kendi ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Şimdi sen ona sevgini göstermeye çalıştıkça onu boğduğunu düşünüyorsun. İkinizin de acemi olduğu duygular ileride size yol gösterici olacak. Melek hasta değil, hamile... Bu yüzden onun üzerine bu kadar düşme. Kendi haline bırak. Göreceksin bir süre sonra o sana nazlanmaya başlayacak. O zaman ona ilgini göstersin. O istediğinde göster, yoksa kendisini geri çeker."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum anne, daha önce kimseyi onun kadar sevmedim." Asude adamın başını okşarken Asaf'ın kucağındaki bebek hıçkırdı. Asaf gülerken kucağındaki bebeği annesine verirken diğerini sevmeye başladı.

"Güzelim, sen büyü, biz seninle çok eğleneceğiz."

"Kızlarımdan uzak dur, damat!" Sedat bir süredir kapıdan izlediği gruba gülümserken araya girme gereğini görerek kendisini belli etti. Asaf yerinde doğrularak Sedat'a selam verirken tedirgin oldu.

"Kızım nerede? Onu getirmedin mi?"

"Melek buraya geldiğimi bilmiyor. Ona söylemezseniz sevinirim."

"Neden? Kızımdan saklı iş mi çeviriyorsun?" Asaf kaşlarını çatarak adama baktı.

"Karımdan saklı bir şeyim yok. Ama buraya geldiğimi öğrenirse üzülür. Kardeşlerini özledi. Hem durumunu biliyorsunuz, hamilelik Melek'in huylarını değiştirdi. İyice duygusallaştı. Onun ağlamasını istemiyorum." Sedat kızını kucağına alarak damadına baktı. Onun da olan her şeyden haberi vardı. Kızının üzerine bu kadar titremesi ne kadar hoşuna gitse de Melek'i biraz olsun tanıyorsa bu ilgiden şikayetçi olduğunu biliyordu. Asaf bir süre daha onlarla sohbet ettikten sonra vaktin geçtiğini söyleyerek konaktan ayrıldı.

Havanın kızıllığı muhteşem bir şekilde yeryüzüne doğru süzülürken genç kadın teras katta gözü yolda kalmış bir şekilde bekliyordu. Asaf ilk kez onun telefonuna cevap vermemişti. Onu kırdığını düşünen Melek sıkıntıyla kollarını bağlayarak beklemeye başladı. "Neredesin, Asaf?" Melek üzgündü. Biraz daha sabretmesi gerektiğini düşünürken Asaf'ın kendisine düşkünlüğünü de anlamaya çalışıyordu. Daha önce bu kadar samimi ilişkilerde bulunmayan kocası son aylarda büyük bir karmaşa yaşıyordu.

"Hadi ama Asaf, bu şekilde kaybolamazsın." Hava kararmaya başladı ve Melek endişeden yerinde duramaz oldu. Terastan aşağı inerek avluya çıkan genç kadın dolanmaya başladı. Bir eli istem dışı karnında olan Melek artık iyice belirgin olan karnını okşadı.

"Baban anlaşılan yine küstü, ortalıktan kayboldu." Melek avluya giren araba sesiyle arkasını döndüğünde heyecanlansa da sonradan Asaf'ın arabasının konakta olduğunu hatırlayarak yüzünü astı. Arabanın farları söndüğünde içinden çıkan Hakan ve Vural Bey kızın asılan yüzüne karşılık homurdanarak konuştu.

"Ne oldu, gelin hanım? Bizi görünce yüzün düştü." Melek kendisini yanlış anlayan amca beye yaklaşarak elini alıp öptü. "O nasıl söz amca, ben yeğenine söyleniyordum." Vural Bey Melek'in sözlerine gülerek başını iki yana salladı.

"Yine ne yaptı o hergele sana?"

"Öyle söyleme amca... Asaf ne zamandır konakta değil. Haber de etmedi merak ediyorum."

"Ona bir şey olmaz, sen merak etme." Vural Bey konağa doğru iler-

lerken birden duraksadı. Sanki bir şey unutmuş gibi arabaya bakarken Hakan onun bakışlarını görerek hemen arabaya yöneldi. Arka kapıyı açtıklarında aşağı inen küçük oğlanı gören Melek şaşkınlıkla iki adama baktı.

"Hasan, canım, ne oldu?" Melek küçük oğlana endişeli bir şekilde bakarken Vural Bey elini uzatarak yanına gelmesini sağladı. "Hasan neden geldi, Sevde ablaya bir şey mi oldu?"

"Ona bir şey olmadı yenge, biz çıkarken Hasan peşimden gelmek istedi." Melek Hakan'a bakarken genç adamın ifadesine gülmemek için kendisini zor tuttu. Anlaşılan küçük oğlan kendisine arkadaş olarak yaşı en genç olan kişiyi, Hakan'ı kendisine örnek olarak seçmişti.

"Hasan, Hakan abisinin peşinden ayrılmıyor. Daha bu yaşta Hakan'ı geçecek."

"Öyle mi, çok sevindim." Vural Bey kaş çatarken Hasan'ın elini sıkıca tutarak konağa doğru ilerledi. Bir yandan Melek'e laf yetiştirirken diğer yandan abisini soruyordu. Konağın büyük salonunda toplanan aile üyeleri koyu bir sohbete dalarken Melek kolundaki ince kemerli saatine bakıp sıkıntıyla nefes verdi.

"Gökçe, abini arasana, nerede kaldı?"

"Aradım, yenge... Ama açmadı."

"Bu adam beni delirtmek için sanki yemin etti. Şunu tekrar ara..." Gökçe telefonunu alarak salondan çıkarken Melek de izin isteyerek onu takip etti. Arkasından endişeli bir şekilde bakan aile büyükleri yine konuşmasına döndü. Vural Bey, Hasan'ın okula gidebilmesi için kimliğinin çıkması konusunda abisinden fikir alırken Osman Bey yıllardır yalnız olan kardeşine üzüntüyle baktı. Çok sevdiği karısı öleli uzun yıllar geçmişti ama kardeşinin yeniden bir hayat kurmak gibi bir derdi yoktu. Henüz kırklı yaşlarda olan adamın gözü çocuklarından başka kimseyi görmüyordu. Yirmi ve yirmi bir yaşlarında olan iki çocuğuna büyük bir eziyetle baktı. İkisini en iyi şekilde yetiştirmeye çalışırken kimseden yardım almadı.

"Abi ne düşünüyorsun? Onu okula yazdırmak için kimliğini çıkartmamız lazım."

"Bana neden soruyorsun? Kendi kararlarını ne zamandan beri bana soruyorsun?"

"Bu konuda bana bir nasihat vermeni istedim. Bu çocuğun okuması lazım... Belki çocuğun kimliğini çıkarmak için yardım edersin. Babası öldüğü için beyanda bulunamıyoruz. Adamın ölmüş olması Hasan'ı onun kimliğine geçirmemizi engelliyor. Adamın ailesinden biri bunu onaylamalı."

"O zaman babasının ailesiyle görüşün."

"Bunu annesine söyledim ama kabul etmedi. Oğlanı kabul etmeyeceklerini söylüyor. Sadece kendisine eziyet etmek için çocuğunu alırlarmış."

"Anladım, o zaman yapacak bir şey yok." Osman Bey düşünceli bir şekilde Hakan'ın yanında oturan ve hayran hayran genç adama bakan masum çocuğa baktı. Aklına gelen şeyi kardeşine söylemek istiyordu ama buna cesaret edemiyordu.

"Hakan sen Hasan'ın durumu hakkında ne düşünüyorsun?" Hakan küçük oğlanın başını okşadıktan sonra amcasına baktı. Birkaç ayda evlerine gelen bu ikili evin tüm havasını değiştirdi. Kız kardeşi Sevde Hanım'ı çok sevmişti. Onunla vakit geçirmeye bayılıyordu. Sevde Hanım geldiğinden beri kardeşinin üzerindeki yük büyük ölçüde kalktı. Hatta geçenlerde kardeşinin yapacak iş bulamadığı için şikâyet etmeye başladığını bile duymuştu. Babası ve amcası kendisine merakla bakarken Hasan, Hakan'a gülümsedi.

"Hakan abi yarın at binelim mi?" Çocuk başta çekingen davransa da sonradan iki kardeşe alıştı.

"Olur, Hasan, bineriz."

"Ee, cevap vermeyecek misin, Hakan? Senin bir fikrin var mı?" Hakan birkaç gündür kız kardeşiyle yaptıkları konuşmayı düşünüyordu. Onlar da çocuğun okula gitmesini, iyi bir eğitim almasını istiyordu. Buldukları çareye babasının nasıl tepki vereceğini bilmiyorlardı.

"Aslında Gözde ve ben bir şey düşündük ama babam ne der bilmiyoruz."

"Öyle mi, söyle de biz de duyalım." Hakan sıkıntılı bir şekilde elleriyle oynarken küçük çocuğa bakarak gülümsedi.

"Hasan hadi sen git Melek yengeden çay yapmasını iste. Sonra da

seninle top oynarız," dedi. Çocuk yerinden kalkarak salondan çıkarken derin bir nefes aldı.

"Biz babamın Hasan'ı nüfusuna alabileceğini düşündük." Vural Bey duydukları karşısında şaşkına dönerken Osman Bey yeğenine gülümseyerek baktı.

"Sen ne diyorsun, Hakan?"

"Hemen celallenme, baba. Ben de kardeşim de Hasan'ı çok sevdik. Onun iyiliği için bunu yapabilirsin."

"Sizin olanı başkasına mı vereyim?" Vural Bey kaşlarını çattı. Bunu kendisi de düşünmüştü ama sonradan kendi çocuklarının hakkını tanımadığı biriyle paylaşması konusunda kararsız kaldı.

"Biz buna razıyız, baba. Hem o kadar variyetten küçük bir çocuğa da pay düşse ne olur?" Vural Bey abisine bakarken Osman Bey omuzunu silkeleyerek kardeşine baktı.

"Haklı, biraz toprak kimseyi zengin etmez. Herkes kendi nasibini alır."

"Bu konuyu eve gittiğimizde yeniden konuşuruz. Üstelik Hasan'ın annesi ne der onu da öğrenmeliyiz."

"Kabul ederse nüfusuna alacak mısın onu?"

"Bakarız, son çare olabilir." Hakan sevinerek oturduğu yerden kalkarken Vural ve Osman Bey'in şaşkın bakışları arasında ikisinin de elinden öperek salondan çıktı. Gülümseyerek konağın bahçesine doğru inerken koridorda karşılaştığı Ceylan'a çarpınca birden sendeledi. Kız düşmek üzereyken onu yakalayarak geri çekince kendi dengesini sağlayamayıp geriye doğru düşmüş, sonra da kızın üzerine düşmesine neden olmuştu.

"Beyim, iyi misin? Kusura bakmayın, sizi görmedim." Hakan üzerinden hemen kalkan kızın kızaran yüzünü görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Bir şey olmadı, Ceylan, sen iyi misin?" Kız başını sallayarak hızla onun yanından ayrıldı. Olanları gören Melek kaşlarını çatarak Hakan'a baktı.

"Hata senindi, Hakan... Biliyorsun, değil mi? Neden koşturuyorsun?"

"Onu görmedim yenge, bir şey olmadı zaten."

"Nereden biliyorsun? Bir yeri incinse de sana söyler mi sanıyorsun?" Hakan şüpheyle kızın gittiği yöne bakarken yüzünü astı. Melek onun yüzüne bakınca hafif gülümsedi. Vural Bey'in iki çocuğu da oldukça mütevazi bir şekilde yetiştirilmişti. Kimseyi küçümsemeden onlara değer vererek hareket ediyorlardı.

"Asaf abi gelmedi mi hâlâ?" Melek kocasının adını duyunca yüzünü astı. Genç adama cevap vermeyerek arkasını dönüp odasına gitti. Kapısını kapattıktan sonra yatağa uzanan Melek bir eli karnında başını başlığa yaslayarak gözlerini kapattı. Asaf'ın nerede olduğunu merak etse de aklına bir şey gelmedi. Son kez eline aldığı telefonla kocasını ararken yakından gelen telefon sesiyle heyecanlandı. Yatağından kalkmak üzereyken son anda vazgeçerek yerine iyice gömülerek gözlerini kapattı. Odanın kapısı açıldığında uyuma numarası yapamayacağını biliyordu. Uyuyan biri nasıl arama yapabilirdi ki?

Asaf atı ahıra bıraktıktan sonra konağa ilerlerken avluda amcasının arabasını görünce kısa bir süre duraksadı, sonra da onlara görünmeden odasına doğru ilerledi. Telefonu çalmaya başladığında karısının amcasının geldiğini haber vermek için aradığını düşünüp odasına girdiğinde karısını yatakta uzanmış bir şekilde görünce endişelendi.

"Melek?" Asaf endişeli bir şekilde hızla yatağa yaklaşırken karısını kendisine döndürerek yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Hayatım, neden yatıyorsun?" Melek gözlerini aralayarak kocasının yüzüne baktı. Sanki karşısında uzaylı biri varmış gibi bakıyordu.

"Bunu sen mi söylüyorsun? Ayağa kalkmama izin vermeyen kişi!"

"Seni çok bunalttım, değil mi?" Asaf'ın üzgün hali genç kadının da üzülmesine neden oldu. "Bu yüzden mi bugün telefonlarıma çıkmadın?" Asaf bakışlarını kaçırırken Melek aynı onun gibi genç adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Bana bak, Asaf!" Melek adamın kendisine bakmasını sağlarken hafif gülümsedi. "Benden kaçma... Bugün sana ulaşamayınca çok endişelendim. Beni habersiz bırakma sakın. Boğucu ilgine dayanabilirim ama senden haber almamaya asla. Çok korktum..." Asaf suçlulukla karısına baktı.

"Özür dilerim, seni endişelendirmek istemedim. Sadece biraz rahat

etmeni istedim. Herkes seni sıktığımı söylüyor. Ama elimden bir şey gelmiyor, Melek. Sana ve bebeğimize bakmak beni mutlu ediyor. İlgimin aşırı kaçtığını fark edemedim." Melek yanına uzanan genç adama sokularak başını göğsüne yasladı.

"Elinde olmadığını biliyorum ama ben de çok sıkılıyorum. Sürekli bana bir şeyler yedirmen beni boğuyor. Zaten bebek acıkınca yemek yiyorum. Bir de sen tıkıştırınca karnım ağrıyor." Asaf genç kadına daha sıkı sarılırken Melek başını kaldırarak ona baktı.

"Asaf?"

"Hım... Söyle canım."

"Şey... Biz acıktık." Melek genç adama ulaşamadığı için endişeden yemek yiyemedi. Asaf onun sözleriyle yerinde doğrulurken karısının ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Bakma bana öyle, acıktık dedim. Karnım zil çalıyor." Asaf karısının sözleriyle gülmeye başladığında Melek genç adamın karnını kıstırarak yatakta oturur pozisyona geçti. Asaf bir türlü gülmeyi kesemiyordu.

"Ya Asaf gülmesene..." Karısının yüzünü asarak arkasını dönmesiyle genç adam gülerek ona sarıldı. "Tamam, gülmüyorum. Söyle bakalım, bebeğimin canı ne yemek istiyor?" Karı koca eğlenerek yataktan kalkarken tüm endişelerden kurtulmuş, içleri rahat bir şekilde acıkan karınlarını doyurmak için odadan çıktılar. Asaf karısını kolunun altına alarak saçlarını öperken Melek tedirgin bir şekilde etrafına bakmaya başladı.

"Asaf yapma şöyle, biri görecek, rezil olacağız."

"Neden rezil olalım? Karıma istediğim gibi yaklaşamayacaksam evlenmenin anlamı ne?" Melek aldığı cevapla kaşlarını çatarak genç adamın kollarından uzaklaşıp ellerini beline koydu. Asaf'a bakmaya başladı. Bir ayağı yerde tempo tutarken Asaf da onun hareketlerini hayranlıkla izliyordu.

"Çok edepsizsiniz, doktor bey!"

"Sen de çok güzelsin, Melek Hanım?"

FİNAL

Gece gökyüzünü kaplayan kara bulutlara inat, güneş konağın üzerinde parlamaya başladı. Yaz mevsiminin verdiği sıcaklık gölgede bile hissediliyordu. Gözlerini aralayan genç kadın hemen yan tarafında olması gereken kocasını kontrol etti ama onu göremeyince sıkıntıyla nefes verdi.

"Yine nereye kayboldu acaba?" Melek yatağından kalkıp üzerine sabahlığını giyerek odadaki ebeveyn banyonun kapısını tıklattı.

"Asaf orada mısın?" Genç kadın cevap alamayınca kapıyı aralayıp içeri baktı ama aradığı kişiyi göremedi. Genç kadın üzerini değiştirmek için giyinme odasına gitti. Doğumdan sonra aldığı tüm kiloları vermiş olsa da anneliğin verdiği olgunluk hemen fark ediliyordu. Melek daha ağırbaşlı bir kadın olmuştu. Eskisi gibi hemen sinirlenmiyor, kendisinden beklenmeyecek bir şekilde sabırlı davranıyordu. Şüphesiz bunda en büyük etken dört yaşındaki oğlu Yusuf'tu. Yusuf doğduğunda o kadar güzel bir bebekti ki herkes hayranlıkla ona baktı. Melek kucağına aldığı küçük bebeğin güzelliğine vurularak farkında olmadan ağzından, *Yusuf'um* sözleri dökülünce bebeğin adı Yusuf olarak kalmıştı. Sürekli nazar olan çocuk büyüdükçe daha güçlü bir yapıya sahip olmuştu. Adını güzelliğinden dolayı Yusuf Peygamberden alan küçük çocuk konağın gözbebeği olmuştu. Her istediği anında yapılan Yusuf el üstünde tutulurken bir tek Melek onun şımarmasını engellemek için uğraşıyordu.

Yusuf iki konağında ilk torunu olduğundan Asude ve Güler Hanım küçük oğlana çok düşkündü. Bu durum ikizlerin kıskanmasını sağlarken Sedat ilk torununu ne kadar çok severse sevsin kızlarının yeri onun için ayrıydı. Büyüdükçe ayırt edilmeleri zorlaşan ikiz kızlar çok güzelleşmişlerdi.

Melek üzerini giyinerek odasından çıkarken kocasını koridorda gördüğü çalışan kızlardan birine sordu. Nerede olduğunu bilmeyen çalışan ona istediği cevabı veremezken genç kadın oğlunu uyandırmak için çocuk için hazırlanan odaya doğru gitti. Çocuğa Asaf'ın isteği üzere kendi yatak odalarına en yakın oda hazırlanmıştı. Yusuf'un odasına girdiğinde yatağının boş olduğunu görünce kaşları çatıldı.

"Yusuf, oğlum, neredesin?" Küçük çocuktan bir ses beklemiş ama alamamıştı. Dolabın kapağını açarak içine bakan Melek derin bir rahatlama yaşadı. Asaf'la oynadıkları saklambaç oyununda babasının dolapta saklandığını gören küçük çocuk arada oyun oynamak için dolaba giriyordu. Melek sırf bu huyunu bildiği için dolabın kapaklarının üst bölümlerinde içine hava girsin diye delikler açtırmıştı. Şekilli açılan delikler küçük çocuğun oyun oynamasına olanak sağlarken Melek de böylece oğlunun dolapta havasız kalmasını engellemiş oluyordu.

"Sude, Yusuf'u gördün mü?" Genç kız Melek'e gülümseyerek başını salladı.

"Yarım saat önce Asaf Beyimle ahırlara doğru gittiler."

"Yine mi? Ona kaç kez çocuğu ahıra götürmemesini söyleyeceğim?" Melek kızarak konağın arka kısmında bulunan ahırlara doğru ilerlerken kocasının Yusuf'u Rüzgâr'ın boksına sokmamış olmasını dilemişti. Atı, Yusuf'u gördüğünde garip tepkiler veriyordu ve Melek oğluna bir şey olacak diye çok korkuyordu. Ahırlardan içeri girdiğinde kısa bir an seslerin ne taraftan geldiğini dinlemeye çalıştı. Oğlunu şakıyarak neşeli konuşması genç kadının yüzünü gülümsetirken adımlarını hızlandırdı. Genç kadın kocasını bir boksın önünde durmuş içerde olan atı izlediğini görünce duraksayarak onu bir süre izledi. Sonra fark ettiği şeyle dehşete düşerek adımlarını hızlandırdı.

Oğlu yoktu!

Yusuf olması gereken yerde, babasının yanında değildi. Hızla Asaf'ın yanına ulaşarak öfkeyle kocasına çıkıştı.

"Yusuf nerede, Asaf? O neden yanında değil?" Asaf aniden sırtının sarsılmasıyla şaşkınlıkla arkasını dönüp karısına baktı. Melek'in gözleri anında ıslandı.

"Melek ne oldu? Neden bana aniden saldırdığını öğrenebilir mi-

yim?" Melek korku dolu gözlerle kocasına bakarken kulaklarına dolan dünyanın en güzel melodisiyle ağlayarak sesin sahibine baktı.

"Anne neden ağlıyorsun?" Yusuf boksın içinde daha önce görmediği bir tayın başını okşuyordu. Küçük çocuk ağlayan annesine ulaşmak için yüksek kapıya ulaşarak ellerini yukarı kaldırdı. Kapı bir çit kapısı gibi aralık yapılmıştı. Melek oğlunun bu çitin arasından geçebilecek küçüklükte olduğunu fark edince içinde at olan boksların kapılarına tahta çaktırıp oğlunun geçebileceği bölmeleri kapattırmıştı. Melek oğlunun da ağlamak üzere olduğunu fark edince hızla kapıyı açıp Yusuf'u kucağına aldı.

"Annecim, ağlama!" Melek kendisini durduramıyordu. Yusuf'un iyi olduğunu görünce birden sinir boşalması yaşamış ve ağlamaya başlamıştı. Onunla birlikte oğlu da ağlıyordu. Asaf şaşkınlıkla ana oğula bakarken Melek küçük Yusuf'un saçlarını ve yüzünü öpmeye başladı.

"Sana bir şey oldu sandım, çok korktum." Sadece birkaç saniye aklına neler de getirmişti. Oğluna bir şey olmasına dayanamazdı. Asaf daha fazla dayanamayarak ağlamasıyla oğlunu korkutan karısından küçük çocuğu aldı.

"Melek neden ağlıyorsun? Alt tarafı Yusuf yeni tayını seviyordu."

"Sana benden habersiz oğlumu buraya getirmemeni söyledim, beni neden dinlemiyorsun, Asaf?"

"Yusuf yalnız değildi, Melek, yanında babası vardı. Oğlumu pamuklara sararak kazalardan koruyamazsın."

"Onu yanında göremeyince aklıma neler geldi sen biliyor musun?" Melek'in sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki Asaf boş bulunarak bir adım geri gitti. Yusuf annesinin kızgın olduğunu görünce ona doğru uzanmaya başladı.

"Dur oğlum, annen şimdi iyi değil."

"Ama baba sen annem kızgın olunca ona sarılmamı söylemiştin." Melek oğlunun sözleriyle kocasına bakarken hâlâ kendisine uzanmaya çalışan oğlunu kocasından alarak sıkıca sarıldı. İkilinin garip bir bağlılığı vardı. Anne oğul olsa da aralarındaki bağ herkesi şaşırtıyordu. Melek ne zaman ağlasa Yusuf da ağlamaya başlıyordu. Gülünce oğlu da gülüyordu. Asaf bu yüzden karısına,

"Bizim oğlanın yüz mimiklerinin düğmesi sende galiba. Sen gülünce gülüyor, ağlayınca ağlıyor" diye takılıyordu.

"Asaf bu tay nereden çıktı?" Genç adam hâlâ yanakları ıslak olan karısının yaşlarını silerken gülümsedi.

"Baban gönderdi, Rüzgâr'ın oğluymuş. Yusuf'un bu at."

"Babam mı? Neden bana söylemediniz?"

"Daha dün geldi. Birkaç gün önce doğmuş. Hem bizim oğlan nedense senin ata takmış durumda. Bu tay onu Rüzgâr'dan da uzak tutacaktır."

"Anne dedem bana yavru verdi, çok güzel, değil mi?"

"Öyle, hayatım. Ama bana söz vermelisin, ahıra ben ya da baban olmadan gelmeyeceksin."

"Ama anne sen tarlaya gidiyorsun, babam da işe." Küçük çocuğun yüzü asılırken Asaf kaşlarını çatarak karısına baktı.

"Bunlar hep senin suçun, biliyorsun değil mi? Hamileyken rahat dursaydın bu çocuk at delisi olmayacaktı."

"Saçmalama, Asaf... Benim değil, senin ve diğerlerinin suçu. Her istediğini ona vermemelisiniz."

"Ama o tek çocuk, belki kardeşi olursa bu söylediğini değerlendirebilirim." Melek son zamanlarda Asaf'ın ikinci çocuk için tutturmasıyla sürekli köşeye sıkışıyordu. Kendisi de bir tane daha çocuk istiyordu ama Yusuf'un hâlâ küçük olduğunu düşünerek acele etmek istemiyordu.

"Bu konuyu konuştuğumuzu biliyorsun, Asaf, ikinci çocuk için daha erken."

"Ama oğlan neredeyse okula gidecek."

"Daha değil, Asaf." Melek oğlunu daha rahat tutabilmek için hafif yukarı doğru sallayarak bacaklarını açıp beline oturttu. Yusuf annesinin boynuna kollarını dolarken Melek oğlunun başına dudaklarını kondurdu. "Hadi gidelim, oğlum, baban yine saçmalamaya başladı." Melek arkasını dönerek oğluyla uzaklaşırken Asaf karısı ve oğlunu hayranlıkla izliyordu. Melek gözden kaybolduktan sonra bakışları oğlunun yeni tayına kaydı.

"Birlikte büyüyeceksiniz, uysal bir at ol, tamam mı?" Tayın boynunu okşayarak gülümseyen Asaf karısının peşinden ahırdan çıktı.

"Anne bak dedem geldi!" Yusuf genç kadının kucağından inerek arabaya doğru küçük adımlarla koşmaya başladı. Melek oğlunu uyarsa da küçük çocuk ona aldırış etmedi.

"Dede!" Sedat bahçedeki sedirde Osman Bey'le kahvesini içerken Yusuf'un sesini duyduğunda elindeki fincanı masaya bırakarak ayağa kalktı. Torunu ona doğru koşarken Sedat gülümseyerek onu yarı yolda karşılayıp kucağına aldı. Sedat gülümseyerek yüzünü avuçlayan küçük elleri öperken bir kez daha evladın evladının evlattan daha tatlı olabileceğini keşfetti. Senin olan sevilir ama senin olandan olanı daha çok seviliyordu. Kızının anne olduğuna hâlâ inanamıyordu. Kalktığı sedire yeniden oturarak Osman Bey'e baktı.

"Şunun güzelliğine bak, Osman Bey, torun sevgisi evlat sevgisiyle yarışacak gibi."

"Seni duydum baba, hani senin ilk göz ağrın bendim?" Sedat kızının kendisine doğru yürümesini izlerken gözünün önüne Asude geldi. Kızı tıpkı annesine benziyordu. Ondaki değişiklik göze çarparken Sedat bu durumdan memnundu. Kızının saman alevi halleri artık durulmuş, daha ağır başlı bir karaktere sahip oldu. Kızının elini alıp öpmesini izlerken duygulanan adam bakışlarını kaçırdı.

"Senin yerin her zaman ayrıdır kızım, biliyorsun."

"Ama Derya ve Deniz doğduktan sonra ben öyle duymadım. Hem ikizler senin sırtından inmiyorlarmış." Melek yüzünü asarak babasına bakarken Sedat tiz bir kahkaha attı.

"Seni duyan da kardeşlerini kıskandığını düşünecek." Melek babasının yanına oturarak başını göğsüne yasladı.

"Kıskanamaz mıyım, baba? Ben daha sana doyamadım?"

"Melek, ayıp oluyor ama..." Asaf karısının sözlerini duyunca gülmemek için kendisini zor tuttu. Bazen Melek küçük bir çocuk gibi davranarak babasından şefkat görmeye çalışıyordu.

"Sen karışma, Asaf. Bu babamla benim aramda."

"Ee, babacım, benim güzel baldızlarım nerede? Neden gelirken onları da getirmedin?" Sedat'ın kaşları Asaf'ın sözleriyle çatılırken Melek'in de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Sen neden sürekli benim kardeşlerimi soruyorsun?" Melek'in sert

çıkışı üç adamı da şaşırtırken Asaf yutkunmadan edemedi. Genç kadının gözleri âdeta ateş saçıyordu. Sedat kızının ani çıkışı karşısında bakışlarını ona çevirdi. Osman Bey de dikkatle gelinine bakıyordu. Kimse neden bu şekilde davrandığını anlamamıştı. Melek sinirlenerek oturduğu yerden kalkıp avludan konağa doğru hızlı adımlarla ilerledi.

"Kızımı yine ne yaptın da kızdırdın, damat?" Asaf Sedat'ın sorusu karşısında omuzlarını silkeleyerek bilmediğini belirtti.

"İnanın ben de anlamadım. Sadece ikizleri sordum diye çıkıştı ama bu kadar tepki beklemiyordum."

"Git karının gönlünü al, ben oğlanı bize götürüyorum. Akşama gelir alırsınız." Asaf oğlunun sevinçle Sedat'ın kucağına atlamasını izlerken istem dışı dudakları kıvrıldı. Oğlunun sevilmesi genç adamın gururunu okşarken Sedat'la vedalaşarak karısının peşine takıldı. Sedat bir süre daha Osman Bey'le oturduktan sonra Yusuf'u da yanına alarak konaktan ayrıldı.

Asaf odanın kapısına geldiğinde kısa bir süre duraksadı. Genç adam son günlerde karısının davranışlarını kestiremiyordu. En küçük şeyde kızıyor, küsüyor, surat asıyordu. Neşeli olduğu bir anda ağlamaya başlayabiliyordu. Sonunda derin bir nefes alarak odanın kapısını açıp içeri girdi. Genç kadını yatağın üzerinde uzanmış, gözlerini tavana dikmiş bir şekilde bulmuştu. Asaf konuşamadan Melek söze girdi.

"Çok dengesiz davranıyorum, değil mi?" Asaf karısının yanına yaklaşarak yatağın kenarına oturdu.

"Son birkaç gündür garip davrandığını söyleyebilirim. Bunu düşünerek canını sıkma, canım." Melek yerinde doğrularak oturur pozisyona geçti. Kocasının yüzüne bakarken ağladı, ağlayacak durumdaydı.

"Ben kendimi kontrol edemiyorum, Asaf. Bu durum ya Yusuf'u kötü etkilerse?" Genç adam karısını kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Onun endişesinin yersiz olduğunun farkındaydı. Derin derin karısının kokusunu içine çekerken gülümsedi.

"Sen benim gördüğüm en iyi annelerdensin, bu yüzden endişelenme."

"Ama en iyisi değilim, değil mi Asaf?"

"Maalesef, hayatım. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi anne seni ye-

tiştirip benim için hazırlayan Asude annem. Ama sen de onun yolunda ilerliyorsun. Akşama konağa gidince hatırlat da annenin ellerini öpeyim, seni benim için doğurduğu için." Asaf'ın son sözleri muzip bir şekilde ağzından çıkarken Melek kocasının şakasına karnını sıkarak karşılık verdi.

"Neden kızıyorsun hayatım, yalan mı söylüyorum?"

"Asaf yapma... Hem biz neden akşam konağa gidiyoruz? İkizleri görmek istiyorsun, değil mi?"

"Sen kardeşlerini özlemedin mi? Bıcır bıcır konuşmalarını?"

"Hem de nasıl özledim. Asaf o kadar zekiler ki bazen şaşkına dönüyorum."

"Ee, kimin kardeşleri?" Melek Asaf'a gülerek bakarken gözünün önüne iki yandan bağlı sarı saçlarıyla avluda koşuşturan kardeşleri geldi. İkisi de oldukça zeki ve hareketliydi.

"Baban Yusuf'u götürdü, akşama gidip almamızı istedi." Melek gülümseyerek kocasına bakarken babasının oğlunu götürdüğünü öğrenince gülümsemesi yavaş yavaş azaldı.

"Keşke bana haber verseydin?"

"Abartma hayatım, inan annen oğlumuza bizden daha iyi bakar.

"Bakar değil mi?" Üzgün bir şekilde kocasının kollarına sığınan Melek başını onun göğsüne yaslayarak derin bir nefes aldı. Gerçekten garip davranmaya başlamıştı. Sıkıntıyla nefes alırken birden kendisini yatağa uzanmış bir şekilde buldu. Asaf onunla birlikte yatağa devrilirken gülümsüyordu.

"Hazır bizim afacan yokken biraz baş başa vakit geçirelim, değil mi hayatım?"

"Asaf!"

"Ne? Sen de biliyorsun ki ne zaman seninle olmak istesem üzerinde düğme varmış gibi Yusuf odaya dalıyor. Karıma hasret kaldım." Genç kadın kocasının sözlerine gülerken onun haklı olduğunu biliyordu. Yusuf onları yalnız bırakmamak için sanki elinden gelen her şeyi yapıyordu. Başını genç adamın göğsüne koyarak Asaf'a sıkıca sarıldı. İkisi de bulundukları durumdan gayet memnundu.

***

Asaf arabayı dikkatli bir şekilde sürerken yan koltukta uyuyan karısına kısa bir göz attı. Akşama az bir zaman kalmıştı ve yemeğe yetişmek için arabasını hızlı sürmek istese de genç kadını uyandırmamak adına arabayı gayet yavaş kullanıyordu. Yol birkaç dakika daha uzarken sonunda Asaf arabayı Aksoylar konağının bahçesinden içeriye soktu. Etrafta koşuşturan üç çocuk evdekilerin neşe kaynağı oldu.

"Anne, Yusuf benim saçımı çekiyor."

"Anne benim de saçımı çekiyor.

"Hayır, onun değil benimkini çekti." Derya ve Deniz her zamanki gibi birbiriyle yarışırken arada kalan küçük oğlan ikisine birden bakmaya çalışıyordu. Birbirinin kopyası olan kızlar küçük çocuğun aklını zaman zaman karıştırsa da alışmaya başladı.

"Yusuf kızların saçını çekmemelisin. Onların canını yakarsan ağlarlar ama."

"Ben çekmedim, anane. Teyzem yalan söylüyor."

"Sen bana yalancı diyemezsin!" Deniz elleri belinde öne çıkarken Derya da onu taklit ederek Yusuf'un karşısına dikildi. Yusuf iki kızdan da korkmadığını belli edercesine bir adım atarak karşılarına dikildi.

"Evet, yalan söylüyorsunuz, ben sizin saçınızı çekmedim. Anneanne teyzem yalan söylüyor." Melek oğlunun kızlara isimleriyle hitap ettiğini gördüğünde onların teyzesi olduğunu söyleyerek zorla da olsa küçük çocuğa teyze hitabını alıştırdı. Aralarında bir buçuk yaş olmalarına rağmen, genç kadın kardeşlerine teyze demesi için oğlunu alıştırdı. Yusuf iki kızın baskısına daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladı. Melek uzaktan çocukların tartışmasını izlerken birden ağlamaya başlayan oğluna dayanamamıştı.

"Annemi istiyorum ben... Anneme gitmek istiyorum." Asude hızla Yusuf'u kucağına alırken onun ağlamasını durdurmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Yusuf kollarını kadının boynuna dolayıp yüzünü boyun köküne sakladı. Ağlaması devam ederken Asude kızlara kızarak onları konağın içine gönderdi.

"Tamam, hayatım, annen birazdan gelecek. Ağlama bak beni de ağlatacaksın."

"Anneannesinin paşası niye ağlıyor?" Melek annesinin daha fazla üzülmemesi için onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Merhaba, anne, nasılsın?" Melek annesinin yanına ulaştığında ağlayan oğlunu annesinden alarak susturdu. Küçük çocuk içli içli nefes alırken Melek gülümseyerek annesine baktı.

"Seni çok zorladı mı, anne?" Asude kızının yüzünü avuçlayarak usulca yanaklarından öptü. Melek gözlerini kapatarak annesini hissetmeye çalıştı. Asaf anne kızın duygusal halini izlerken hafifçe gülümsedi. Melek ve Asude arasındaki sevgiyi daha önce kimsede görmemişti. Onları rahatsız etmemek için konağın içinden gelen seslere doğru ilerlemeye başladı. İkizler yine birinin başına üşüşmüş tatlı tatlı şakıyordu.

Yusuf annesinin kucağında uykuya daldığında Asude onu kızının eski odasına çıkarıp yatırdı. Melek annesinin peşinden odasına girerken etrafına bakınarak özlemini gidermeye çalıştı. Ne zaman konakta kalsalar bu odada kalıyorlardı. Annesinin Yusuf'u yatağa yatırışını izlerken içinde bir sıkıntı vardı. Asude kızının sıkıntılı halini görünce yanına yaklaşıp elinden tutarak yatağın kenarına oturttu ve ellerini tuttu.

"Sorun ne, hayatım? Neden bu kadar suskunsun?"

"Önemli bir şey yok, anne..." Asude kızının sessizliğinden hoşlanmamıştı.

"Kızım, söylesene neyin var?" Melek gözleri dolarak annesine bakmaya başladı.

"Bilmiyorum anne. Son zamanlarda iyice dengesizleştiğimi hissediyorum. Garip davranmaya başladım. Ben bile kendimi çekilmez bulurken Asaf'ın bana nasıl katlandığını anlayamıyorum." Asude şaşkınlıkla kızını dinlerken birden gülmeye başladı. Melek annesinin ani gülmesine alınıp yüzünü astığında Asude onu kendisine çekip sıkıca sarıldı.

"Ah be güzel kızım, şu dediğin de laf mı senin? Damadım seni çok seviyor. Hem o nasıl söz öyle çekilmez olmuşsun?"

"Ama öyle anne, garip davranıyorum. Söylediği her sözde bir mana arıyorum. Sonra ağlıyorum. Asaf sulu göz olduğumu düşünmeye başladı. Anne ben kolay kolay ağlamazdım?" Melek bakışlarını kaçırıp oğluna bakarken Yusuf'un yatakta dönerek üzerini açmasını izledi. Oğluna

her baktığında içi eriyordu. Sevgisi elle tutulacak bir şekilde gözlerinden dışa taşıyordu.

"Anne sence ben iyi bir anne olabilecek miyim? Ona bir şey olacak diye çok korkuyorum. Asaf *sakınılan göze çöp batar* diyerek Yusuf'a karşı aşırı korumacı davrandığımı düşünüyor. Ama elimde değil..." Asude kızının ıslak gözlerine bakarak onu anlamaya çalıştı. O da ilk anne olduğu günlerde tıpkı kızı gibi davranıyordu. Kendisine destek olacak bir büyüğü yoktu ama kızına yardımcı olan bir kayın validesi ve görümcesi vardı.

"Yusuf çok iyi yetişecek, sen artık bunu düşünüp üzülme. Hem kardeşi olduğunda sen de fark edeceksin daha oturaklı bir çocuk olacak."

"Kardeş! Asaf ikinci çocuk için diretiyor. Ben erken olduğunu söyledim ama o böyle düşünmüyor."

"Asaf aslında haklı. Yusuf dört yaşına girdi, kardeşler arasında fazla yaş farkı olunca anlaşmaları da zor oluyor. İkisi birlikte büyür..."

"Anne sen de mi?" Asude kızının saçlarını okşayarak onu kendisine doğru çekti.

"Çok geç kalma, kızım. Bak bize, sen doğduktan sonra yıllarca çocuğum olmadı. Sonra da ikizlerle Suat'ın arasındaki yaş farkı yüzünden şimdiden çatışmalar başladı. Suat kardeşlerini ne kadar sevse de onları yanında dolaştırmayı istemiyor. Küçük oldukları için kardeşleriyle paylaşacağı pek bir şey olmadığını düşünüyor. Ona göre kızlar sadece sevilmek için var."

Melek annesinin sözlerini dinlerken düşünmeye başladı. Bir süre daha konuştuktan sonra Asude akşam yemeğinin hazırlanması için kızını yalnız bırakarak odadan ayrıldı. Melek uyuyan oğlunu izlerken ikinci çocuk için ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Oğlunun açılan üzerini örterek ayağa kalkan Melek odanın kapısına geldi. Birden midesi bulanmaya başlamıştı. Genç kadın güçlükle lavaboya yetişirken bitkin bir halde elini yüzünü yıkayıp aynadaki yansımasına baktı. *Neyin var senin?* Kendi yansımasına sorular sormaya başladığında bir eli istem dışı karnına gitmişti. Yeniden gelen kusma isteğini bastırmaya çalışsa da başarılı olamadı. Gözlerinden yaş gelene kadar kusan genç kadın bir eli musluğun başında güç almaya çalışarak yeniden elini yüzünü yıkayıp ağzını çalkaladı. Banyodan çıktığında odasına geçerek oğlunun yanına

uzandı. Usulca Yusuf'un saçlarını okşarken gözleri fark ettiği gerçekle kocaman oldu.

Olabilir mi?

Oğlunu izlerken birden gülümsedi. Odaya giren Asaf karısının gülümsemesini görünce sessizce yanına yaklaşıp yatağın diğer tarafına geçti ve oğlunun yanına uzandı. İkili ortasında Yusuf'la yatağa uzanırken Asaf daha fazla dayanamayıp fısıltıyla konuştu.

"Sen iyi misin, hayatım, yüzün bembeyaz."

"Evet, iyiyim, merak etme."

"Ama pek iyi görünmüyorsun." Melek başını hafif kaldırarak kocasının yüzüne baktı. Elini oğlunun üzerinden aşırarak kocasının elini yakaladı.

"Ben çok iyiyim, canım, hadi aşağıya inip yemek yiyelim. Geç kalırsak annem üzülür." İkili yavaşça yataktan kalkarken Asaf ikna olmuş gibi görünmüyordu. Karısının başı ağrısa genç adamın canı yanıyordu. Odadan sessizce çıkan ikili yemek salonuna geldiklerinde ikizler koşarak ablasının yanına ulaştı. İkisi de aynı anda onunla konuşmaya çalışırken Melek gülerek kocasına baktı.

"Sanırım senin pabucun dama atılıyor, Asaf Bey... Sana değil bana yapıştılar."

"Baban benimle oynamalarını yasakladı." Melek şaşkınlıkla Asaf'a bakarken birden kahkaha atmaya başladı. Babası anlaşılan kıskançlık meselesini abartmıştı. Elini kızların saçlarında dolaştırırken onlara hayranlıkla bakıyordu.

"Abla, gitmeyeceksin, değil mi?" İkizler aynı anda konuşurken Asaf hayranlıkla karısının ikizleri idare edişini izliyordu. Salona geçip koltuğa oturan genç kadın bir dizine Deniz'i, diğerine de Derya'yı oturtarak onlardan haberleri dinliyordu. İki çocuk da bir duyduğunu bir daha unutmayacak kadar zekiydi. Onları konuşturmak ise tam bir eğlence halini almıştı. Yemek saatine kadar neşe içinde vakit geçiren kardeşler masaya geçtiklerinde uzun zaman sonra aile yemeğine oturmuşlardı. Eksikler elbette vardı ama Sedat masanın başına geçmiş hemen karşısında çok sevdiği karısı otururken onun iki yanına ikiz kızlar ve kendi, iki yanına da Melek ve Suat oturmuştu. Asaf ve Can ortada otururken neşeli bir yemeğin başlangıcını yapmışlardı. Sorulan sorular,

alınan cevaplar ve yapılacak işler konuşulurken Melek birden konuşmayı bölerek o herkesi şaşırtan sözleri söyledi:

"Sanırım Yusuf'a kardeş geliyor!" Asaf karısının sözlerini duyunca donup kaldı. Sedat kızına şaşkınlıkla bakarken Asude daha önce fark ettiği ama kızına sormaya çekindiği şeyi duyunca gülümsedi. Melek çok hassas olmuştu ve Asude onu yanlış yönlendirmemek için kendi bedenindeki değişikleri anlamasını beklemeye karar vermişti. Anlaşılan kızı farklılığı çok çabuk anlamıştı.

"Ne dedin sen?" Asaf yutkunarak yanında oturan karısına dönerken Sedat kızının cevap vermesini en az Asaf kadar heyecanla bekliyordu.

"Ben, emin değilim ama son günlerdeki davranışlarıma başka bir açıklama bulamadım. Üstelik mide bulantılarım da başladı." Sedat kızının kızaran yüzüne anlayışla bakarken onun neden bu konuyu açtığını anlamaya başlamıştı. Melek Yusuf'a hamile olduğunda babasının yüzüne uzun bir süre bakamamıştı. Neredeyse iki ay Sedat'la karşılaşmaktan kaçmıştı. Sonunda Sedat kızına tavır alarak ona üzüntüsünü belli ederken şimdi kızı ikinci çocuğunun haberini babasının yanında ona birinci ağızdan söylemişti. Utanıyordu ama cesaret göstererek babasının yanında hamile olduğunu açıkladı. Asaf hızla yerinden kalkarak karısının elini yakaladı. Genç kadını oturduğu yerden kaldırırken onun tüm itirazlarına rağmen,

"Hadi, hastaneye gidiyoruz" diyerek onu arabasına doğru götürmeye başladı.

"Damat bırak da yemek yesin.".

"Baba sonra yeriz, önce gerçeği öğrenelim."

"Asaf yarın gideriz, hadi yemek yiyelim."

"Olmaz, şimdi öğrenelim. Hem uzun sürmez."

"Asaf, lütfen, babama ayıp oluyor." Sedat da en az Asaf kadar heyecanlıydı. Kızının yeniden anne olacak olması içini tarif edilmez bir mutlulukla doldurmuştu.

"Asaf oğlum önce yemeğini yesin. Eminim çok acıkmıştır."

"Ama anne..." Asaf anne ve babasının ısrarına daha fazla dayanamayıp yeniden kalktığı sandalyeye çöktü. Tek lokma yiyecek hali yoktu ama karısının yemesi için onun ününe tepeleme yemek doldurmuştu.

Güçlükle yemeğini bitiren genç kadın kocasının ısrarıyla hastanenin yolunu tuttu. Asaf tüm testleri kendi eliyle yapmıştı. Sonuçları beklerken Melek'in elini bir an olsun bırakmayan genç adam sonunda doktor arkadaşının kendisini çağırmasıyla hızla onun odasına girdiler. Melek kocasının heyecanına gülümserken artık emin olduğu bir şey vardı. Hamile değilse bile en kısa sürede yeniden anne olmak istiyordu. Özellikle kocasının hevesini gördükten sonra kesin karar verdi.

Sadece birkaç dakika sonra hastanenin koridorlarında Asaf'ın sevinç nidaları yükselirken Melek onun ardından gülerek bakıyordu. Karşısında önüne gelene sarılıp baba olacağını haykıran adama âşıktı ve onun çocuğunu taşıdığı için büyük bir mutluluk yaşıyordu. İçinden dua etmeye başladı. İkinci çocuğunun kız olması için dua ederken Asaf geri dönerek hızla karısını kollarının arasına aldı. Genç kadının kulağına sevgi sözleri fısıldarken Melek de ona karşılık vermişti.

"Sen nefes almamı sağlayan yegane varlıksın. Rabbim seni bana yazdığı için ne kadar şükretsem az. Dilerim Rabbimden iki cihanda da beni senden ayırmaz." Melek geri çekilerek kocasının yüzüne bakarken gözleri ıslanmıştı. Asaf onun yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarını alnına bastırdı. Geri çekildiğinde gözlerini karısının gözlerine dikti.

"Bu gözlerden yaş akmasına dayanamam. Sen her zaman gül, bal gözlüm. O güzel gözlerinden gülümseme hiç eksik olmasın. Sen gül ki benim yüreğim bayram etsin. Bu adama sevincini çok görme. Sen çocuklarımın güzel annesi, benim ruhumun ilacısın. Seni çok seviyorum... Bu dünyada da öteki dünyada da dilerim Allah'tan bizi ayırmasın." Melek kocasının sözlerini dinlerken hıçkırarak ağlamaya başladı. Duygularını dışa vururken güçlükle konuştu. Sadece üç kelime...

"Seni seviyorum, Asaf!"

İki kalp birbirine bağlandığında o bağı kimse kolay koparamaz. Yüreği bağlananların bağı, her gün daha da sıkılaşırken o bağı gevşetecek ama daha da kuvvetlendirecek tek mutluluk aşkla yapılan çocuklardı. Allah'ın her çifte mucizesidir anne baba olmak. Asaf ve Melek bu mucizeyi yaşarken olmayanlar içinde dualarını eksik etmemişlerdi. İçlerindeki sevgi dışa taşarken kalplerinden geçen dua dillerinden dışarı döküldü.

"Şükürler olsun, Allah'ım!"

...SON...

KARA DUVAK

Özgürlüğü iliklerine kadar hissettiği bir anda esaretine doğru adım attığının farkında değildi. Yıllar sonra döndüğü baba toprağında kendisini bekleyen kaderden kaçamayan bir adam... Toplumun acımasız kuralları karşısında değişen hayatlar... Gözü kara bir kız ile idealist bir doktorun birbiriyle savaşı! İki hayat, iki köklü aile ve onların kaderini birbirine bağlayan bir kaza...

"Yeminim olsun, Kara Duvak ile çıktığım bu konaktan bir gün gelecek alnımın akıyla, beyaz duvağımla çıkacağım. Böyle bilinsin, duyulsun..."

Bu savaşın galibi kim olacaktı?

"Ya nikah, ya ölüm!"
Aşkın en kararlı hali, Melek!

THG
0417251
SNF
0417251 SNF

ISBN:978-605-9398-82-4
9 786059 398824
49₺
www. parolayayinlari.com

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari/